A. E. Brachvogel

Parcival

Den sidste tempelridder

Bibliotek 1800

Albert Emil Brachvogel

Parcival

Den sidste tempelridder

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Elbert Emil Brachvogel: *Parcival* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Albert Emil Brachvogel: *Parcival* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Oversætterens forord

"Den sidste tempelridder"s forfatter, Albert Emil Brachvogel, er født den 29. april 1824 i Breslau. Hans fader var købmand, men døde allerede i sønnens syvende år af kolera; moderen led af uhelbredelig melankoli, og hans barndom hengled under sørgelige forhold. Han besøgte gymnasiet i sin fødeby og skildres som en opvakt og videbegærlig dreng, men med nogen hang til fantasteri. Allerede i en ung alder røbede han tilbøjelighed for skuespilkunsten, og efter at han i nogen tid, nærmest for at imødekomme sin families ønske, havde prøvet på at uddanne sig som kobberstikker og billedhugger, optrådte han på et teater i Wien, men med så ringe held, at han kort efter opgav ethvert yderligere forsøg på scenisk virksomhed. Fra 1846-48 besøgte han universitetet i Breslau, hvor han arbejdede med utrættelig flid og navnlig helligede sig til filosofiske og litterære studier. På dette tidspunkt synes hans ny livsplan at være modnet hos ham; han ville nu udelukkende vie sig til litteraturen. I 1848 lykkedes det ham at få nogle af sine første dramatiske forsøg bragt til opførelse, dog uden at vække synderlig opmærksomhed. Et par år efter, 1853, tvang forholdene ham til at modtage en stilling som sekretær ved Krolls Teater i Berlin, og mens han var i denne virksomhed, forfattede han sørgespillet "*Narcis*", med hvilket han grundlagde sit ry som dramatisk digter. Stykket, der modtoges med overordentligt bifald, opførtes første gang 1856 på det kongelige teater i Berlin, gjorde derefter sin runde over de tyske scener og blev oversat til de fleste europæiske sprog, ligesom det også har oplevet mange oplag i boghandelen (6. udgave udkom i Jena

1882). Brachvogel blev derved fri for de trykkende forhold, han hidtil havde arbejdet under, og han udfoldede fra nu af en betydelig litterær produktion.

Der fulgte en række for største delen biografiske og historiske romaner (*"Friedemann Bach"*, *"Benoni"*, *"Den ny Falstaff"*, *"Schubart og hans samtidige"*, *"Beaumarchais"*, *"Hamlet"*, *"William Hogarth"*, *"Ludvig den 14. eller Livets Komedie"* o.fl.), desuden en ikke ringe mængde dramer og skuespil, blandt hvilke kan nævnes: *"Usurpatoren"*, *"Prinsesse Montpensier"* og *"Bianca Cenci"*, og endelig forskellige samlinger noveller og teaterstudier. Fra hans sidste leveår – Brachvogel døde i Berlin den 27. november 1878 – daterer sig bl.a. romanerne: *"Den flyvende Hollænder"*, *"Glancarty"*, *"Simon Spira og hans søn"* og endelig *"Parcival, den sidste tempelridder"*, der udkom i Berlin 1878. – Et arbejde, der skaffede forfatteren stor påskønnelse, var hans i 1873-75 udgivne værk: *"Die Männer der neuen deutschen Zeit"*. En del af Brachvogels bøger udkom som "Udvalgte Værker" i Berlin 1873-76, og efter forfatterens død udkom i Jena hans "Samlede Romaner, Noveller og Dramer".

Dette er de ydre omrids af A. E. Brachvogels digteriske virksomhed; men der knytter sig dertil et andet moment, som var af indgribende betydning for hans liv og hans gerning: hans nære forbindelse med frimureriet og hans stilling i frimurerordenen.

En af dem, som stod ham nærmest i livet, har givet følgende bidrag til forståelsen af hans personlighed:

"Det herskende træk i Brachvogels karakter var en sindets barnlighed og en åndsretning, der bestandig holdt fast ved tilliden til og troen på den evige kærlighed og visdom, selv i

livets tungeste timer. Religionen var grundlaget for hans digteriske arbejde, bevidstheden om menneskets pligt og en uafladelig længsel efter Gud, som han bar i sit hjerte. Det var den klippe, hvorpå hans poesi stod, pegende med den ene hånd ned på den vildfarende, men dog mod det højeste stræbende menneskehed, med den anden op imod det evige.

Hvor forskellige hans digteriske skabninger end er, ligner de dog hinanden, idet de strider, kæmper og falder for et ophøjet mål. Poesien var for ham midlet til at vise mennesket vejen til etisk fuldkommenhed, løfte og begejstre det. Som i et spejl viste han livets skole, viste, hvorledes formen brister, men ånden vedbliver at leve for at fuldkommes.

På grund af denne længsel efter åndelig og sædelig fuldkommengørelse havde han ikke nok i sit egentlige digterkald; han søgte endnu et andet. Og dette fandt han i frimureriet. Indenfor frimurerordenen kunne han udvikle sit religiøse Jeg og stille sin religiøse visdomstørst ved den visdomskilde, hvoraf slægter havde øst. Gennem en lang årrække var han medlem af ordenen; hans jævnlige skiften opholdssted holdt ham vel nu og da borte fra logens arbejde; men så snart han i 1873 havde taget fast ophold i Berlin, trådte han på ny i nøje forbindelse med brødrene. Han fordybede sig i studiet af ordensvidenskaben med en kærlighed og en forskeriver, der næsten kunne rivalisere med dyrkelsen af hans muse.

De forventninger, der førte ham til logen, sammenfatter han på følgende måde i sit andragende om optagelse (af 3. januar 1857): "Til alle tider har de bedste blandt menneskene, sårede i livets kamp, forenet sig i det stille til virkeliggørelsen af en idé;

dette går gennem hele verdenshistorien. Denne idé er og kan ikke have været nogen anden end idéen om, at alle mennesker skal være brødre og menneskeslægtens udvikling til den sande lykke. Frimureriet forekommer mig at virkeliggøre denne idé, og derfor føres jeg dertil af mit hjerte som af min forstand, kort sagt af hele min vilje som menneske og kunstner Note 1).""

A. E. Brachvogel blev den 14. februar 1857 optaget som frimurer i logen "*Friedrich Wilhelm zur Morgenröthe*"; den 25. september samme år erholdt han anden og den 3. marts 1858 tredje grad. Den 5. november s. å. blev den unge mester på grund af sine fremragende evner kaldet til at være logens T∴, og dette embede beklædte han indtil 1868; imidlertid indtrådte han den 23. maj 1864 i Andreaslogen og opnåede den 16. april 1865 Andreasmestergraden. I året 1873 blev Brachvogel kaldet til Dep∴–mester, og i denne stilling tjente han logen indtil sin død. Den 16. oktober 1876 optoges Brachvogel i kapitlet, men allerede 1874 var han som vikarierende storsekretær indtrådt i storofficiantkollegiet. Da han døde, var han nået frem til ottende grad.

Brachvogels historiske roman "*Parcival, den sidste tempelridder*" åbenbarer selvfølgelig ikke – hverken direkte eller indirekte – nogen af frimureriets hemmeligheder; men forfatteren har på en ejendommelig, både fin og sindrig måde givet fortællingens handling en understrøm af frimurerisk ånd, som kun vil kunne forstås af ordenens brødre. Mellem de kilder, han har benyttet under romanens udarbejdelse, har han søgt tilbage til de ældste skrifter, hvori findes antydninger om frimureriets oprindelse, dets mærkelige udvikling og dets helligste og dybeste symboler, og "*Den sidste tempelridder*", der af den almindelige læser vel

nærmest vil blive betragtet som en underholdende og fantasifuld roman, vil derfor for frimurerordenens medlemmer, lige meget hvilket land de tilhører, have en særegen værdi og tiltrækning.

I sit forord til "*Parcival*" siger forfatteren:

"... De personer, jeg har gengivet, er på få undtagelser nær historiske skikkelser. Helten i min fortælling har levet. De skildrede begivenheder, især de, der foregår på Cypern, i Frankrig og i Skotland, har virkelig tildraget sig, kun med den forskel, at jeg har fremstillet dem efter øjemedet med min digtning. – "Tempelstenen", som en del af fablen drejer sig om, er ikke nogen historisk kendsgerning, men kun et af de mange sagn fra hin tid, som f.eks. "Den hellige gral". Stenen skulle kun tjene mig til at danne en ydre form for den kendsgerning, at meget af Orientens kultur og viden netop på hin tid er blevet ført over til Europa og har overlevet de følgende århundreders barbari. Det vil måske stedse blive en hemmelighed, hvorledes de i virkeligheden er blevet overleveret os. – – –

Mennesket i dets kampe og lidelser, dets vildfarelser og lidenskaber, på lykkens højdepunkt og i dets dybeste fald" – siger forfatteren til sidst i sit forord – "bliver dog bestandig det vigtigste, det mest belærende og mest nydelsesrige i enhver skildring. Måtte det da blot være lykkedes mig at vække læserens deltagelse for min helt og heltinde."

København, i september 1905.

Oversætteren

1. Korsfarernes afskedssang

I begyndelsen af sommeren år 1300 befandt sig ved nattetid i et gammelt, uanseligt hus i jødekvarteret i Jerusalem en gruppe mænd, som man, på to nær, ellers vanskeligt ville træffe på et sådant sted, og som kun den mest påtrængende nødvendighed kunne have ført derhen. Det skumle og uhyggelige værelse, de opholdt sig i, var svagt oplyst, dels af en messinglampe, som hang ned fra loftet, dels af det blege, usikre måneskær, der skinnede ind gennem det åbne vindue. De tilstedeværende havde hele deres opmærksomhed henvendt på et smertensleje, som var redt i det ret kummerlige kammer, og deres ængstelige blikke såvel som deres bedrøvede miner røbede den pinefulde deltagelse, der opfyldte deres sind.

Den syge befandt sig i en tilstand mellem bevidstløshed og søvn, som kun var lidet forskellig fra døden. Hvert øjeblik syntes de svagt kæmpende livsånder at ville undfly deres jordiske hylster. Uden tvivl var det en kristen krigsmand, der havde opofret sig for sit kald, for på gulvet ved foden af lejet lå foruden hans våben en med korsets tegn smykket overklædning og et brystharnisk, der øjensynlig i stor skyndsomhed var blevet taget af ham. Hans af læder forfærdigede underkjortel var helt overstænket med blod og skåret op tværs igennem, for at lægen hurtigst muligt havde kunnet komme til at undersøge det dybe sår, som et kun alt for velrettet spydkast havde tilføjet den unge kriger mellem et par ribben nær ved hjertet.

Den syge eller døende – for det var uvist, hvorledes man kunne betegne hans tilstand – var en ung, kraftig mand, som endnu ikke havde overskredet sit tredivte år. Det korte, blonde

skæg, der dækkede læbe og kind, ligesom også hans lyse hår, klippet efter datidens mode, røbede ikke blot europæeren, men også nordboen. Intet som helst smykke betegnede hans rang eller herkomst, for smykke eller prydelse kunne man vel næppe kalde den sorte, fingertykke uldsnor, som hang løst omkring hans nakke, og som lidt nedenfor halsen var knyttet sammen i en knude, hvis ene ende faldt ned på hans bryst. Den på en gang ædle og milde skønhed, som udmærkede hans ansigtstræk, gjorde det lidende udtryk, der hvilede over dem, endnu mere gribende.

Den næstvigtigste person i denne stund var lægen, der sad ved siden af sengen og holdt den syges højre hånd i sin. Foran ham stod et lille bord, på hvilket der var opstillet nogle medicinglas, en kulpande og det den gang anvendte sandur. På dette sidste hvilede lægens blik så ufravendt, som om han ville fralokke den ubønhørlige tid sin patients liv.

Jehu Saschar ben Elieser, rabbiner for den jødiske menighed i Jerusalem, var en af sin tids berømteste læger og lige så søgt og højagtet af kristne som af muhamedanere, af armeniere som af ørkenens vilde høvdinge. Det var til denne mands hus, at den syge var blevet bragt i en næsten døende tilstand. Lægen var en højtbedaget olding, hvilket tydelig nok røbedes af hans sparsomme, snehvide hår, det lange skæg, der nåede ham til midt på brystet, og endnu mere af de dybe furer i hans magre, gullig blege træk. En folderig, sort, ulden kaftan, der holdtes sammen af et blomstret silkesjal, indhyllede hele hans skikkelse. – To tjenestefolk, hvoraf den ene var lægens jødiske tjener, ventede stille og ubevægelige henne ved døren.

Ved sengens hovedgærde stod en gejstlig herre, der øjensynlig havde tilbagelagt nogle og halvtreds år af sin livsvandring. Hans dragt gjorde det vanskeligt at dømme, om han var munk eller prælat af højere rang; for mens hans hvide, uldne kjortel ved sit kutteagtige snit tydede på det første, gav derimod det brede bælte af violet silke, som han bar om livet, i stedet for det sædvanlige simple reb, tillige med den violette, folderige talar, ham snarere udseende af en udenfor tjeneste stående højere gejstlig – en formodning, som det store gyldne jerusalemkors, der var hæftet på hans kutte, syntes at bekræfte.

Broder Augustin, som han kaldte sig, var ordensmester for den hellige gravs broderskab, det såkaldte *capitulum magnum*, der stod i stor anseelse over hele Europa som vogter og beskytter af denne den samlede kristenheds helligste plet, målet for dens fromme længsler. Han stirrede tavs og ubevægelig på lægens ansigt, som om han i dets træk ville læse den syges skæbne.

De øvrige var, ligesom den sårede kristne stridsmand, dog ikke hørende til de brogede skarer af korsfarere, som med alt deres flitterstads, deres gyldne spænder og smykker, deres stolte våben og end mere hovmodige fordringer endnu en gang var draget over havet for at tilbageerobre kristendommen det hellige land. Den hvide ordensklædning – omtrent af samme udseende som Augustins kutte –, som de bar over ringbrynjen, tillige med en kappe af lignende beskaffenhed, røbede, at de hørte til en af hine dages krigerske munkeordener, og det røde kors på deres bryst betegnede dem yderligere som riddere af den berømte Tempelorden.

Blandt disse lagde man først og fremmest mærke til en oldingeskikkelse, der sad ved den ene side af lejet, ubevægelig som en billedstøtte, med stålhjelmen på det grå hoved og lænende sig til en mægtig stridsøkse, hvis brede og tunge blad var forsynet med dobbelt æg. Dette, med indgraverede ord og tegn prydede våben samt den gyldne, på en ejendommelig måde sammenføjede kæde, som han bar på brystet, og ved hvilken der hang et stort kors, ville snart overbevise den mere erfarne iagttager om, at han havde ingen ringere for sig end den lige så berømte som frygtede ordens stormester, Jacques de Molay, der i dette øjeblik dvælede ved sin sårede broders leje.

Ved siden af stormesteren, med hænderne støttet på sværdhæftet, stod i sin fulde manddomskraft den herkulisk byggede Hugo de Peyrault, hertug af Normandiet og storprior af Frankrig. Den tredje af de forsamlede mænd var Gualterius Stewart, storprior af Skotland, mens endelig den fjerde, som sad ved sengens fodende, var Gotfred, friherre af Alvensleben, storprior af Nedretyskland. Denne sidste var blond og lyshåret ligesom den sårede, men langt ældre af år. Hans forkrøllede og med blod overstænkede klæder røbede, at han på sine egne arme havde båret den dødeligt sårede landsmand til lægens hus.

Det måtte sikkert være en mand af høj anseelse og fremragende betydning, der således havde kunnet hidkalde overhovederne for de tre betydeligste ordensgrene tillige med disses mester, og som fik dem til at vente så ængstelig på afgørelsen, om liv eller død ville sejre over ham. Den sårede var dog ingenlunde et så fremragende eller indflydelsesrigt medlem af ordenen, at hans frelse ville være af så stor

betydning i en fortvivlet tid, hvor tusinder af hans brødre havde lidt døden. Han var ikkun en simpel komthur [Note 2)], kun en af de mange, som ordenens kaldelse og deres egen trosiver havde ført til det hellige land, for måske fjernt fra hjemmet at finde en ukendt grav. Men hvad der gjorde Henrik, greve af Nordheim, så uendelig dyrebar for sine mægtige foresatte, var den omstændighed, at han var en mand, hvis fromme gudsfrygt og ubrødelige trofasthed stod som lysende eksempler på en tid, da tempelherrernes gamle dyder allerede var blevet mere sjældne blandt de udvalgtes skarer, og da de egenskaber, som en gang havde givet det ridderlige broderskab sin sejhed og styrke, nemlig fasthed, begejstring og forsagelse, mere og mere truede med at forsvinde.

Henrik af Nordheim, den sidste ætling af en gammel og rig adelsslægt, havde for godt og vel ti år siden taget det røde kors og havde kort før begyndelsen af det sidste korstog til det hellige land skænket ordenen alt sit jordiske gods, nemlig grevskabet Nordheim i Breisgau, ikke langt fra staden Freiburg. Ved denne vigtige erhvervelse havde tempelordenen fået sit første fodfæste i Nordtyskland. Henrik af Nordheim var som komthur af det røde kors blevet udnævnt af ordenen til bestyrer af sin egen arvelod, og han vedblev at være dette, indtil krigsluren kaldte ham over havet mod østen. Det var dog ikke den ved ham opnåede verdslige fordel, der gjorde hans liv så dyrebart for hans brødre, men meget mere hans kærlighed til tempelordenens lære, hans rene vandel og dertil endnu den omstændighed, at han besad en lærdom og viden, som kun en udvalgt kreds blandt ordensbrødrene kunne sige sig at være i besiddelse af. Med den største forvovenhed i kampen og med

hele ungdommens fyrige, selvforglemmende mod forbandt han den modne alders alvor og dog et i sandhed barnligfromt og troskyldigt sind.

Desuden var den unge tempelridders farefulde tilstand ikke blot dobbelt beklagelsesværdig i et afgørende øjeblik som det nærværende, men hans skæbne var selv i gunstigste tilfælde truet af en fare, som hans brødre kun havde ringe midler til at afværge. Det var ikke alene broderkærligheden til den dødeligt sårede yngling, men også en fælles angst for hans fremtid, der havde kaldt disse mænd til hans leje. –

Måneskinnet var allerede blevet svagere, lampen brændte mere døsig, og den svage lysning, der dæmrede i den østlige synskreds, i forbindelse med den friske luft, der strømmede ind gennem vinduet, tydede på, at natten snart var til ende.

Lægen vendte det netop udløbne timeglas, og idet han på samme tid slap den såredes hånd, brød han endelig tavsheden.

"Dagens første time er henrunden. Når solen kaster sine stråler på kuplen af Omars moské, vil han – det håber jeg – være undsluppet døden for denne gang. Såret brænder ikke mere, og ingen af de ædlere dele er beskadiget."

"Den Almægtige være lovet!" tog Alvensleben til orde med et dybt, lettende suk. "Og dog – hvad kan og vil hans endeligt vel blive? Stakkels dåre, der fra sin første ungdom lod sig opflamme af mester Wolframs sang til at ville følge helten Parcivals eksempel! Den hellige gral [Note 3)], som du ville vinde, var Jerusalems stad, men de sluttede dig indenfor sine mure som en dødssåret mand. – Vel er jeg glad ved, at han lever, men jeg nedtrykkes svarlig ved tanken om, hvad der skal blive af vor yndling, når han atter rejser sig fra sit smertensleje."

"Brødre, brødre!" udbrød Stewart og trykkede heftigt bevæget hænderne mod sin pande; "det er netop det, som volder mig den største smerte. Må vi ikke endnu mere beklage ham, når han bliver levende tilbage blandt de vantro, mens havet adskiller os fra ham? Var han død, ville ikkun en kort pine have bragt ham til det evige fristed, hvor der ikke længere er nogen strid. Det var for min skyld, han modtog det farlige sår; med sit liv købte han mit af vore fjender!"

"Han gjorde, hvad enhver af os ville have gjort for ham," sagde Hugo de Peyrault. "Idzeddin Pasha skal ikke være uimodtagelig for ædlere følelser; hans adfærd i går giver os i det mindste grund til at tro det. Ilde berømmelse ville det også være for sejrherren at mishandle en fjende, der ikke længere mægter at værge sig!"

"Hvad har du og dine brødre tænkt at gøre efter gårsdagens fredsslutning, Augustin?" spurgte stormesteren pludselig den ærværdige gejstlige.

"Da Idzeddin har forlangt i fredsbetingelserne, at vi som hidtil skal varetage bevogtningen af den hellige grav, for at vestlandets pilgrimme, så snart landet er fri for krig, uforstyrret kan gæste de hellige steder, så er det vor agt, ophøjede mester, ikke at følge eder, men at leve og dø i helligdommens tjeneste under iagttagelse af vor ordens skikke og regler."

"Jeg havde ventet det!" Med disse ord rejste stormesteren sig. "Henrik af Nordheim bliver ikke tilbage alene og uden trøst. Den kan ikke ydes ham af nogen renere kilde end fra eders hellige broderskab. Efter gårsdagens fredsslutning med Idzeddin, og mens I bragte den sårede til den vise rabbis hus,

har jeg opsat en skrivelse, bestemt for komthur Henrik; den vil sige ham, hvad han endnu har at håbe af os, hvad han skal udrette for os, og hvorledes han må forholde sig i alle måder. Så snart han er helbredet, skal du, broder Augustin, overgive ham dette brevskab, der indeholder min sidste vilje og befaling; du skal forelæse ham det og derpå tage en afskrift deraf til dit broderskab. Det vil tillige tjene eder til beskyttelse, såfremt Idzeddin skulle lade sig bedrage af falske rygter og fatte mistvivl om eders fredelige hensigter. – Den Almægtige være med eder i al eders tanke og gerning!"

"Amen!" mumlede de andre.

Stormesteren rakte broder Augustin det forseglede pergament.

"Når I kalder mig vis, herre," tog lægen nu til orde, "så må I også tro mig, når jeg siger eder, at tavshed tjener den syge bedst, så længe hans egen tunge er lammet, og hans ånd uden bevidsthed. Skilles derfor helst i stilhed; hans opvågnen bliver alt smertelig nok. Jeg vil spejde efter solens opgang, for ligesom til enhver skabning bringer den også ham lys og nyt liv."

Med disse ord rejste han sig, gav sin tjener et tegn til at indtage hans plads og forlod værelset gennem en lille dør, der førte ud til haven.

"Lad os blive hos ham, indtil signalet til den smertelige afsked kalder os herfra; vi kan da præge hans kære træk endnu fastere i vore hjerter," hviskede Molay bevæget.

Og som om han ikke ville lade nogen mærke, hvor stærkt hans følelser truede med at overvælde ham, vendte han sig bort, gik hen til vinduet og stirrede ud i det fri.

En anelse, eller vel snarere en vished, opfyldte oldingens hjerte i det øjeblik, da han stod i begreb med at tage afsked med Jerusalem og med sin lidende yndling. Og den bitre sorg og smerte, som han følte, kunne ikke andet end fæste sig endnu dybere hos ham ved alt, hvad han så derude. Hævede ikke pladsen, på hvilken det trende gange ødelagte gudshus havde ligget, sig højt op over alle de omgivende mure og bygningsværker, over de skråt liggende haver med deres palmer og cypresser? Stirrede ikke Omars og El Absahs moskeer ham hånligt i møde? Og mellem dem bredte sig en vid strækning opfyldt af brøstfældige mure, sønderhuggede søjler og nedbrudte tårne. Fra hint øde sted, hvor det gamle salomonske tempel først havde stået, overskuede en gang kong Balduins borg det hellige land lig et kristenhedens vagttårn, som kongen havde delt med tempelherrerne; det havde været deres ordens stolte vugge, deres helligdom og deres værn, indtil sultan Sapherot for ni år siden under strømme af blod havde frarøvet dem det tillige med Jerusalem og hele det hellige land.

På disse ruiner stirrede Molay i den sidste adskillelsens time, hvilket han kun alt for godt følte, at det var – han betragtede dem for sidste gang for aldrig at se dem mere og uden det svageste håb om, at disse piller og mure nogen sinde ville rejse sig igen og lade ordensbanneret sejrrigt udfolde sig fra deres tinder.

Mens han således overlod sig til sine smertelige følelser ligesom hans ordensbrødre, der endnu stod omkring den såredes leje, begyndte Omars og El Absahs kupler at gløde i morgensolens skær. I samme øjeblik genlød luften af skingrende trompettoner, der besvaredes rundt omkring af

lignende signaler. Ridderne fo'r forskrækkede op. Molay trådte tøvende bort fra vinduet, og lægen kom ilsomt ind gennem havedøren.

"Brødre!" begyndte Molay med sagte og højtidelig stemme, "da jeg ikke ved, om mine øjne nogensinde genser den trofaste yngling, som vi her efterlader til så tung en pligt og så svare prøvelser, og da også vor egen fremtid er usikker, så lader jeg herved min ring blive tilbage hos Henrik af Nordheim, komthur for templet i Jerusalem, for at enhver af eder tillige med alle vore brødre og venner skal anerkende ham, hvor I end træffer ham, som den, jeg har elsket som en søn, og hvem I alle skal ære i mit navn for Guds evige retfærdigheds skyld."

Med disse ord drog stormesteren den sælsomt formede seglring af sin højre hånd og fæstede den ved enden af snoren på den syges bryst.

Et øjeblik stod de øvrige ordensmedlemmer som målløse og betragtede mesteren.

"Jeg vil det således!" ytrede han. "Sværg!"

Da lagde de alle, også broder Augustin, deres hænder på klenodiet og på den søredes bryst.

"Ved den treenige Gud lover vi at anerkende ham som den, du har udvalgt!" hviskede de.

Molay bøjede sig ned og kyssede sagte den endnu bevidstløse ridder. Derpå rakte han Augustin sin hånd.

"Vær du hans beskytter, ligesom vi har været eders i de gode dage. Til dig, vise rabbi, anbefaler jeg hans legemes pleje. Der er sørget for, at din tjeneste bliver belønnet. – Og nu til opbrud! Lad endnu en gang det hellige banner vaje over Jerusalem!"

Dermed vendte oldingen sig hurtigt bort, greb stridsøksen i sin hånd og skred ud af værelset, ledsaget af Peyrault, Alvensleben og Stewart.

Fra staden lød krigersk larm og skingrende trompetskrald.

"Jehu, lad os stige op på dit udsigtstårn," bad Augustin, "og sende et afskedsblik til Guds stridsmænd, som tvinges til at vende den hellige stad ryggen!"

"Gid de aldrig må vende tilbage hertil; det er min bøn – Simon, før den ærværdige herre op på tårnet; min plads er hos denne!" Med disse ord satte jøden sig atter hos den syge. "I sandhed, det måtte gå sælsomt til, hvis ikke alt, hvad der foregår omkring ham, kaldte ham til bevidsthed, før det rette øjeblik er kommet."

Korherrernes mester fulgte bag efter den jødiske tjener, mens lægen gav sig til at ordne et og andet henne ved bordet, lægemidlerne stod på.

"Kurt, eller hvad det er, du kalder dig," sagde han til den kristne svend, så snart de var blevet alene, "din herre er endnu ikke udenfor al livsfare. Om også hans ungdom lykkeligt har modstået dødens første hårde angreb, så vil dog den heftige sårfeber i forening med den ild, som sorg og længsel tænder i hans hjerte, lidt efter lidt udtømme hans kræfter. Vil du love mig at gøre alt, hvad du formår at bidrage til hans helbredelse?"

"Sig, herre, hvad du forlanger af mig, og det skal ske," svarede den ridderlige svend med dæmpet stemme. "Hvis du ikke var en jøde, ville jeg sværge dig det til ved mit adelige våben og min hellige skytspatron. Nu må du nøjes med, at jeg i gerningen viser dig min lydighed. – Hvad skulle der desuden blive af mig, hvis jeg havde fulgt min kære herre til graven?"

"Rigtigt; tænk stedse derpå, min ven! – sagde ikke nys en af ridderne, at det var en kristen sang om en helt ved navn Parcival, der havde ført din herre hertil?"

"Ganske vist var det mester Eschenbachs skønne sang og tillige min herres fromme trosiver –"

Lægen løftede advarende sin hånd.

"Tys, tal sagte og undgå alt, hvad der kan minde ham om hans brødre og hans nuværende forladte stilling. – Kender du denne sang, så at du kan fortælle mig noget om den?"

"Skulle jeg ikke kende den – jeg, som er født i det frankiske Schwarzwald ved Rhinen og er den ædle sangers landsmand! Det ville være en skam at kalde sig en adelig svend og ikke kende den sang. Kun formår jeg ikke at forklare den vanskelige form, hvori den er skrevet, for jeg er ikke synderlig kyndig i boglig lærdom. Men derimod ved jeg godt, hvilke bedrifter Parcival, en helt, der levede for mange år siden, har udført."

"Godt; det er just det, jeg mener. Vid da, at ligesom der gives lægemidler, der helbreder legemets sår, således findes der også nogle, som er balsam for det syge sind."

"Hvorledes? Hvilket kosteligt lægemiddel er det?"

"Det består deri, at man beskæftiger den syges sind med det, der er ham kærest at høre, bringer hans hjerte til tavshed ved allehånde lyksalige indbildninger, ligesom man luller det grædende barn i søvn med blide melodier; på den måde skjuler man for den lidende, hvor bedrøveligt det virkelige liv er."

"Nu forstår jeg, hvad I mener, rabbi; den gamle sang om Parcival skulle være god til dette?"

"Så omtrent. Din stakkels herre har to fjender, sårfeberen og den rå sandhed, der vil åbenbare ham hans ulykkelige skæbne.

Jeg bekæmper feberen med mine lægemidler, og imens må du bekæmpe bevidstheden om hans kvalfulde lod ved hjælp af skuffende gøglebilleder. Sandelig, det vil bringe dig velsignelse og skænke ham sundhedens kostelige gave."

Under denne korte samtale var solen steget op over Zion og forgyldte de kristnes ruiner såvel som de stolte tyrkiske moskeer med sin stråleglans. Også haven derude og selve sygeværelset fik sin del af dagens funklende ildblik.

Efter at den krigerske larm og de lydelige signaler, der syntes at kalde stridsmændene sammen, en tid lang havde tiltaget mere og mere i styrke, forstummede de pludselig og afløstes af en forunderlig trykkende stilhed. Den kristne svend og den jødiske læge havde hidtil lyttet til disse toner med voksende ængstelse.

På en gang hævede tusinder af stemmer sig til en højtidelig koral, i hvilken trompeter, basuner og horn faldt ind med dæmpet, tungsindig klang:

Hjertet vrider sig i smerte;
vredens dag med gru er kommet
over dig, Jerusalem!

Hvor er dine stolte fædre
og dit tempels kække stridsmænd,
hellige Jerusalem?

Lagt du blev i tunge lænker,
mens dit værn i støv blev jævnet,
Jerusalem! – – –

"De drager herfra! Gud være vore sjæle nådig!" hviskede riddersvenden, idet han sank på knæ og greb med skælvende hænder om sin rosenkrans.

Dine mure jævned bleve,
borg og tempel lagte øde!
Jerusalem!
Løft ej blikket, fly i vånde! – – –

Et skrig – et vildt, kvalfuldt, i den højeste dødsangst udstødt skrig lød gennem kammeret. Den afmagt, den sårede så længe havde ligget i, løstes ved en trolddom af de mægtige toner, i hvilke ridderen kun alt for godt genkendte sin ordens klagesang. Den havde vækket ham af den dødlignende søvn til pludselig erkendelse af hele den frygtelige sandhed. Støttende sig på sin højre arm og under fortvivlede forsøg på at forlade sit leje stønnede den ulykkelige:

"Sig ikke, at den hellige stad har overgivet sig! Hvem har forladt Zion? Tempelbrødre, fæld eders lanser, fold banneret ud! Beauseant [Note 4)], mod fjenden! Mod fjenden!"

Lægen havde omsluttet den syge med sine arme; den kristne svend var hurtigt sprunget op.

"Er du en tro svend," udbrød den første, "så hjælp mig med at holde ham, at ikke vanvid skal få magt over ham!"

Kurt ilede til, trykkede sin herre ned på lejet og sagde:

"Herre, de kæmper! Hører I ikke? Vær kun rolig, I er såret! De vil jo nok sejre!"

"Kæmper de? Men – det lyder jo som forsvarets dødsskrig!"

"Tag denne drik, herre," sagde rabbineren, "og lad ham, der har skabt sol og måne, afgøre, hvad ske skal."

Han lod den syge indtage en beroligende drik og stod netop i begreb med at drage en lille, mørkfarvet flaske frem fra sit bryst, da broder Augustin og tjeneren Simon atter trådte ind. Lægen gjorde ængsteligt tegn til dem, idet han sagde:

"Kom, ærværdige herre, vor ven er vågnet af sin afmagt. Sig ham, at Jerusalem endnu ikke er fortabt!"

Augustin trådte rask hen til grev Henrik, der stirrede på ham med forstyrrede, halvbrustne blikke, og idet han greb den syges hånd, sagde han:

"Komthur af Jerusalem – for det er du efter vor mesters vilje –, und dit legeme og dit sind den fred, som er fornøden, for at begge atter kan vinde sundhed. Når jeg siger dig, at jeg og den hellige gravs kapitel ikke viger fra dig eller fra dette indviede sted, så kan du deraf slutte dig til, at fjenden endnu ikke har vundet sejr over os!"

Tempelridderen smilede. "Nej, nej, det var kun en drøm. Mine tapre brødre forlader ikke mure og tinder, så længe der er en gnist af liv tilbage hos dem."

"Sov derfor trygt, herre, sov!"

Med disse ord berørte lægen varsomt den såredes ansigt med et klæde, på hvilket han havde gydt nogle dråber af indholdet i den lille medicinflaske. Virkningen viste sig næsten øjeblikkelig. Den syges spændte træk slappedes pludselig; hans hoved og hænder sank tilbage og hans øjne lukkedes. Søvnen forbarmede sig atter over ham.

"Allah il Allah, Allah akbar!" bruste det langt borte, og pauker og cymbler forenede sig med gongongernes dumpe klang.

"De vantro hunde drager ind i den forladte stad," mumlede Kurt.

"Lad os håbe, ven, at Idzeddin ikke svigter sit løfte! Herre, forbarm dig over dine børn i denne nødens time!"

Og præsten løftede sine hænder og sit blege ansigt op til ham, hvis almagt alene formåede at skærme dem, der endnu dvælede på dette sted.

2. Idzeddin

Mens Henrik af Nordheim, beroliget ved et fromt bedrag og hensunket i ny selvforglemmelse ved hjælp af et virksomt sovemiddel, blev tilbage i den overvundne stad under Kurts og en gammel jødes omsorg, forberedte korsfarerne sig i virkeligheden på at forlade Jerusalem, som de kun havde været i besiddelse af fra julen 1299 indtil St. Hansdags tid år 1300.

Det var det sidste dristige, i begyndelsen så uventet heldige, men ikke desto mindre fuldstændig mislykkede korstog, som var iværksat fra Europa. Dets kræfter havde vist sig utilstrækkelige, efter at hovedstyrken ved alle foregående tog, ridderne af Johanniter- og Tempelordenen, allerede siden året 1291 havde mistet ethvert sikkert fodfæste i det hellige land og derefter nedsat sig på øen Cypern.

Det havde været et tog, som umuligt havde kunnet ende anderledes end med halvmånens fuldstændige sejr. Og denne var blevet beseglet i det øjeblik, da grev Henrik var vågnet af sin afmagt ved lyden af tempelherrernes afskedshymne, der gav det endelige signal til opbrud og afmarch fra den stad, for hvilken der i tidens løb var blevet kæmpet med et mere uforsonligt had end for nogen anden plet af den beboede jord.

Kampen om Jerusalems besiddelse, som havde raset den foregående dag fra daggry til middagstid, og under hvilken Henrik af Nordheim var blevet såret ved det sidste udfald, havde vist, at en længere, frugtesløs blodsudgydelse måtte betragtes som en afsindig dårskab, og følgen havde endelig været en hastig fredsslutning. På begge sider var man nu i færd med at opfylde betingelserne for denne.

Det var ikke alene selve tempelherrerne, men alle den kristne hærs stridsmænd, der med lige stor smerte og harme enten lyttede til eller istemte de ridderlige munkes afskedssang. Alle betragtede denne dag som en Guds vredesdag, men det var ikke alle, som knyttede de samme gavnlige og alvorsfulde tanker dertil, og i hvis hjerter der rørte sig så dybe følelser, så faste beslutninger som hos de få mænd, der nys havde været samlet om komthurens smertensleje.

Størstedelen af de tusinder, der forlod Jerusalem, var hjerteligt glade over snart at skulle have havet imellem sig og Palæstina; andre håbede, at deres ophold i det hellige land skulle skaffe dem ære og fordele i hjemmet, eftersom de ikke ville betænke sig på at vælte skylden for krigens vanheld over på andre skuldre i stedet for at tilstå deres egne store misgreb. Endelig var der også en talrig skare kække eventyrere, som nærede den tro, at hvad der ikke var lykkedes med dette krigstog, ville nok lykkes i fremtiden, og Cypern lå jo tilstrækkelig nær til, at man ved lejlighed kunne vove et nyt, større indfald med bedre held.

Med vajende bannere, men tillige under lydelige klagesange drog korsfarerne ud af Joppeporten og derfra gennem Gihondalen henimod Joppe og havet. På den åbne slette mellem flækken Emaus og landsbyen Bir ventede imidlertid sejrherren, hvis skarer holdt alle højene i stadens omkreds tæt besatte, rede til, hvad øjeblik det skulle være, at møde enhver yderligere modstand med et tilintetgørende angreb. Korsfarernes tilbagetog skete med alle krigerske æresbevisninger, men uden nogen som helst forsvarsforanstaltninger, for således havde Idzeddin Pasha ønsket det.

Johanniterordenens ridderskab, eller Hospitalsbrødrene, som de også kaldtes, med deres stormester, Guillaume de Villaret i spidsen, åbnede toget; deres tal udgjorde vel to tusind mand. Tempelherrernes skare, som fulgte Jacques Molay, var ikke halvt så mandstærk, og sporene af den sidste kamp viste sig langt tydeligere hos dem end hos de andre ordensbrødre, ligesom også antallet af deres sårede var langt betydeligere. Bag efter dem kom hele den brogede hob, bestående af alle de øvrige krigere, der anførtes af deres lensherrer og baroner, som til dels førte deres familier med sig i bærestole og på adstadige pasgængere, tillige med et tros af alle slags folk til vogns, til fods og til hest, hvilket under de for hånden værende omstændigheder måtte være en dobbelt byrde og plage.

Den modtagelse, som ydedes de overvundne af de i bueskuds afstand opstillede saracenere, var meget forskellig og tilkendegav tydelig de forskellige grader af agtelse, som de nød hos fjenden. I almindelighed var de vantros holdning mønsterværdig, og befalingsmændene, som holdt til hest foran deres rækker, vågede strengt over ordenens opretholdelse. Johanniterridderne med deres stolte stormester lod man ride forbi i tavshed. Man hadede dem mere end alle de andre, fordi det var dem, som for et år siden havde sluttet forbund med tartarfyrsten Gazan om at overfalde Syrien; de havde derpå stormet Damaskus, og efter at sultan Malek Nasr var blevet overvundet af Tempelherrerne i et åbent slag, havde Hospitalsbrødrene plyndret hans lejr og udøvet de forfærdeligste grusomheder. Trods pashaens befaling ville man næppe have været tilbøjelig til at lade Johanniterridderne drage så uantastede forbi, hvis man ikke havde frygtet, at ethvert

udbrud af den fjendtlige stemning ville fremkalde en ny, blodig og tillige unyttig kamp.

Mens Hospitalsbrødrene således på en gang fulgtes af saracenernes had og frygt, forandrede til gengæld sejrherrens følelser sig straks ved synet af Tempelridderne. Enhver vidste, at rov og plyndring lå disse mænd fjernt; at det var dem, som indtil den foregående dag så godt som alene og med beundringsværdig tapperhed havde udholdt belejringen af Jerusalem under strømme af blod, og hvad de havde lidt, så man bedst af deres oprevne, endnu med støv og blod dækkede skarer. Selv det bitreste tros- og racehad mellem korset og halvmånen kunne på hin dag ikke helt udslette agtelsen så lidt som medfølelsen overfor en modstander, der aldrig havde draget sværdet mod værgeløse, hvis sæd det var at beskytte kvinder og børn af enhver trosbekendelse, og hvis hænder aldrig havde tilranet sig fremmed gods.

En uvilkårlig mumlen af beundring og agtelse modtog derfor Jacques Molay og hans skare, og ordet "Salam, Salam!" (Fred! Fred!) hørtes i de fjendtlige rækker. – De kristne fyrster med deres brogede prunk fandt derimod en mindre gunstig modtagelse. Skrig og skældsord, lejlighedsvis også et stenkast og en hånlig latter, røbede kun alt for tydelig den dybe foragt, som denne del af korsets stridsmænd vakte hos muhamedanerne. Men da trosset drog forbi med falkonerer, gadesangere, gøglere, glædespiger, køresvende og det øvrige udskud, der sluttede sig til den bortdragende kristne hær for ikke at falde som ofre for den muhamedanske trosiver, manglede der ikke meget i, at saracenernes følelser var kommet til et skæbnesvangert udbrud, og dette hindredes kun derved,

at eftertravet af den kristne hær ledsagedes af en afdeling af pashaens livgarde, der havde fået streng ordre til at afværge enhver voldshandling.

Næppe var den sidste kristen draget ud af Joppeporten, hvis bevogtning nu blev overtaget af livgardens høvedsmand, Chalum-Begh, og hans mandskab, før luften genlød af hint jublende sejrsråb "Allah il Allah Note 5)", som Jehu ben Eliesers bedøvelsesmiddel lykkeligvis havde forhindret grev Henrik i at høre. Dette var signalet til muhamedanernes indtog.

Imidlertid nåede de kristne uantastet højsletten ved Emaus. Her bemærkede de pashaens hovedstyrke, som i vid omkreds indesluttede terrænet, i hvis midte der hævede sig en lille palmeskov. Ved udkanten af denne var der oprejst et telt, og tæt derved sås en glimrende syrisk rytterskare. Det var stedet, hvor sejrherren, Idzeddin, havde opslået sit midlertidige kvarter.

Efter den trufne aftale sprængte Jacques Molay, ledsaget af sine nærmeste ordensbrødre og de forskellige nationers storpriorer, hen til Guillaume de Villaret, der allerede havde gjort holdt og nu ligeledes havde samlet sine fornemste brødre blandt Johanniterridderne omkring sig. Til dem sluttede sig også den fyrstelige statholder over Cypern, Almarich, samt dennes broder, Henrik den Anden, konge af Antiochien, med deres nærmeste følge.

Hensigten med denne sammenkalden af hærens anførere var ikke blot at hilse Idzeddin Pasha med passende højtidelighed og ved denne hyldest at udvirke sejrherrens yderligere lejde, men den skulle tillige tjene som en slags afskedsceremoni mellem anførerne indbyrdes, idet man her skulle skilles og hver med sin skare drage ad forskellige veje, hvorved den kristne hær

ville komme til at opløse sig som et bundt pile, der ikke længere holdes sammen af koggeret.

Hvad enten Molay og Villaret ligesom også de to fyrster var beskæftigede med deres egne tanker, eller om de i øvrigt ikke var oplagte til nogen udveksling af ord, nok er det, at de indskrænkede sig til at hilse hinanden med et stumt nik og red derpå side om side hen imod pashaens telt, mens deres krigere rykkede endnu et stykke frem og dannede en halvkreds indenfor den muhamedanske hovedstyrke.

Da Jacques Molay og hans ledsagere nærmede sig, gjorde de syriske ryttere, hvis rige klæder og prægtigt smykkede turbaner røbede deres rang som fornemme høvedsmænd, plads for dem, så at man så indgangen til teltet og ved siden af pashaens opplantede hestehale, tegnet på hans værdighed, tilligemed en lanse, på hvilken der var stukket et brunt menneskehoved.

Guillaume de Villaret fo'r heftigt sammen.

"Hvad skal dette betyde, I herrer?" udbrød han. "Kalder man det en fredelig modtagelse, at forhåne os med skuet af et afhugget hoved?"

"Det er ikke nogen kristen, ingen af vore, broder Villaret," svarede Molay. "Det kan næppe være af vigtighed for os at lægge mærke til, hvilke ofre Idzeddins retfærdighed har udset sig."

"Det er tartarhøvdingen Gazan-Khans hoved!" sagde kong Henrik.

"Vor forbundsfælle!" udbrød Villaret og strammede tøjlen så heftigt, at hans ædle ganger stejlede ved det. "Skal vi lade os byde en slig hån og netop i denne time erfare, at Gazans pludselige død i det for os ulyksaligste øjeblik har været Idzeddins værk! Jeg er ikke tilbøjelig til at udsætte mig og mine

brødre for denne nye forhånelse. Jeg standser her! Lad hedningen komme til os, hvis han endnu har noget at tale med os om."

"Jeg må lade dig vide, broder," svarede Molay koldt, "at jeg ikke deler dine tanker. Gazan-Khan har måske været din forbundsfælle og Antiochiens ven, men Tempelordenen har intet fælles med ham, og mig krænker ikke synet af den mands afhuggede hoved, hvis liv har været en ulykke for os! – Jeg ser, at pashaen træder ud af sit telt. Hvo, der ikke vil bevise ham den agtelse, som hans mådehold fortjener, må blive tilbage!"

Molay satte sin hest i kort galop, og hans ordensbrødre fulgte rask efter ham.

"Det er dårskab, stormester, at vise trods, hvor man ikke mægter at gøre modstand," henvendte Almarich af Cypern sig til Villaret. "Følg mig, min kongelige herre og broder af Antiochien; vi har ingen grund til yderligere at vise tænder ad Idzeddin."

"Lad så være!" svarede Villaret og kastede med fornem overlegenhed hovedet tilbage. "Der vil komme en tid, hvor vi bedre end nu er i stand til at gengælde Idzeddins høflighed!"

Med disse ord fulgte han ligesom de øvrige bag efter Tempelordenens stormester.

Det skue, der frembød sig for de kristne, var lige så sjældent som ejendommeligt. Idzeddin, der udmærkede sig ved en slank og smidig skikkelse, og hvis gullige hudfarve dannede en stærk modsætning til hans mørke, ildfulde øjne og kulsorte skæg, bar en kort ringbrynje ovenpå sin lyse silkeklædning; den blinkende stålhjelm, omvundet med et grønt sjalstørklæde, og den hvide, flagrende burnus fuldendte billedet af en fornem, østerlandsk

kriger. Han ilede rask forbi sine ryttere hen imod Molay, der allerede var stået af hesten og nu med hånden på sadelknappen bøjede sig for den stolte pasha.

"Jeg hilser dig som sejrherre, Idzeddin," sagde Molay alvorligt. "Han, hvis vilje er den eneste afgørende, har dømt imellem os!"

"Fred være med dig, Tempelherrernes mester," svarede Idzeddin og rakte ham hånden. "Lad os, så længe din fod endnu betræder dette land, være venner og glemme hadet."

"Ja, hadet, herre, men ikke det, som vi har mistet, selv om det er sket uden vor skyld."

"I sandhed, dit og dines mod er ikke skyld i eders ulykke, men det gør netop vor sejr så meget herligere. Dog, tænk ikke mere på det forbigangne; det er kun dåren, har en digter sagt, som rider fremad, men vender ansigtet den modsatte vej, for han farer let vild! – Vær også du hilset, Johanniternes mester, og lige så I andre."

Han bøjede let hovedet mod de sidst ankomne, som nu ligeledes var steget af hesten, men han bød dem ikke hånden til hilsen, således som han havde gjort overfor Tempelordenens ærværdige mester.

"Vi er kommet," svarede Villaret, "for at erfare, hvad Idzeddin Pasha endnu har at sige os, efter at enhver overenskomst er blevet truffet efter hans ønske."

"En overenskomst er der ganske vist sluttet mellem os," genmælede Idzeddin, "men den er endnu ikke bragt til udførelse, således som den må fuldbyrdes til alles tilfredshed, for at I kan nå eders rejses mål uden fornyet blodsudgydelse. Træd ind under mit tag og lad os i venskab afhandle sagen."

Han gik hen imod indgangen til sit telt og ventede her på de kristne. Idet disse fulgte ham, lagde de mærke til to sorte slaver, af hvilke den ene bar et lille sølvfad med ituskåret brød, den anden en sølvskål med salt.

"Fred være med eder! Vær velkomne på min dørtærskel. Jeg rækker eder efter mit folks skik brød og salt til pant på, at I for fremtiden kun har fred og venskab og ikke strid at vente eder af mig. Jeg håber, at I tyder dette på samme vis!"

Med disse ord rakte han Molay et stykke brød, idet han selv ligeledes tog et stykke, dyppede det i saltet og spiste det. Tempelherrernes stormester fulgte hans eksempel.

"Jeg har sat min underskrift og mit segl på forliget," tog Villaret til orde. "Mit ord er tilstrækkelig borgen for, at jeg og mine holder, hvad vi har lovet. Tempelherrerne og deres mester ligger det måske nærmere at følge eders hedenske skikke, for johanniterriddernes orden sømmer det sig ikke!"

En dyb rødme gød sig over Molays ærværdige træk, idet han vendte sig om mod Villaret.

"Du ved bedst selv, hvad du bør gøre eller ikke gøre, broder. Dog så meget er vist, at det er mere prisværdigt ved brød og salt at slutte fred med en muselmand som Idzeddin, end, således som en vis afsending har gjort, at dele salt og brød med Gazan-Khan under dennes eget telt for derefter at forlede ham til krig mod hans trosfæller!"

Villarets ansigt blev først ligblegt, derpå rødmede det af vrede, og hans hånd gjorde en uvilkårlig bevægelse efter sværdet.

Men i det samme trådte Idzeddin med funklende blikke hen imod ham og løftede sin hånd truende i vejret.

"Ved Profetens hoved, hverken du eller dine skal findes værdige til at nyde en mundfuld brød hos Idzeddin og hans folk! Drag eders vej til Joppe uden venskabslejde, johanniterriddere! Men hvis I under vejs krummer et hår på nogen muhamedaners hoved eller lægger nogen hytte øde, da skal eders ben bleges i Syriens sand, før en eneste af eder kan få tid til at skue det frelsende havs bølger!"

"Allah il Allah!" udbrød de saracenske ryttere rundt omkring ligesom for at bekræfte, hvor gunstigt de optog deres pashas kendelse.

Villaret smilede koldt.

"Jeg foragter dine trusler, eftersom de røber mistro til vor ære. Lev vel, indtil den stund, da jeg håber at gense dig under andre vilkår end i dag! Og nu til opbrud, hospitalsbrødre!"

Han gjorde hurtigt omkring og skred med sine ledsagere hen til de ventende heste. Derpå svang de sig i sadlen og sprængte af sted til deres ordensbrødre. Et øjeblik efter skingrede deres trompeter, og i krigersk marchorden drog de mod vest hen over den åbne slette.

Idzeddin uddelte nogle korte befalinger i et østerlandsk tungemål, hvorefter flere høvedsmænd forlod teltet og red i galop hen til deres mandskab, og man så nu, at store afdelinger af de forsamlede tropper fulgte efter de bortdragende johanniterriddere, mens en skare ryttere på samme tid ilede forud for dem.

Derpå vendte Idzeddin sig hånligt om mod Almarich af Cypern og Henrik af Antiochien.

"Har nogen af eder lyst til at følge denne pralers eksempel?"

"Jeg ikke," svarede kongen af Antiochien; "jeg gør regning på dit venskab og stoler på, at du ikke vil lade mig undgælde for det overmod, som vistes dig af disse ordensbrødre, der kun hykler venskab, når de har til hensigt at misbruge det."

"Villaret har handlet mod den aftale, vi har truffet om at drage bort i fællesskab," udbrød Almarich af Cypern i en harmfuld tone. "Han når sikkert Joppe før jeg og bemægtiger sig mine galejer!"

"Ved profetens skæg," sagde Idzeddin smilende, "det eksempel på underfundighed og uenighed, som I kristne giver os, selv midt i denne eders nød, viser os bedst den vej, ad hvilken Allah førte sine børn til sejr! Gid dårerne må finde den fortjente løn for deres hovmod! Velan, modtag da salt og brød ligesom vor ven, tempelherrernes mester!"

Både Almarich af Cypern og Henrik af Antiochien opfyldte beredvilligt denne ceremoni, ved hvilken de håbede at opnå Idzeddins velvilje, som de begge så højligt trængte til. Derefter førte pashaen dem ind i en indre afdeling af sit telt, hvor et rigt dækket bord ventede på dem; her blev de opvartet af sorte slaver, mens lignende forfriskninger blev budt omkring til deres ledsagere ude i den forreste del af teltet.

De forhandlinger, som nu påfulgte, drejede sig først og fremmest om de marchruter, som skulle følges af de tre krigsskarer, der var blevet tilbage efter johanniterriddernes bortgang. Endvidere blev der truffet aftale om hærens forplejning på tilbagetoget og, hvad der i Syrien var det allervigtigste, opgivet de forskellige brøndes og hvilepladsers beliggenhed. Navnlig for kong Henrik var dette af stor betydning, eftersom han havde en lang vej for sig gennem

Galilæa over Damaskus og det tidligere grevskab Tripolis – alle sammen distrikter, der var ham fjendtligt sindede –, før han nåede grænsen af sit eget landområde.

Ikke slet så besværlig var den vej, som efter Idzeddins vilje blev foreskrevet Molay og fyrst Almarich af Cypern, for at de kunne nå kysten. De erfarede begge til deres forundring, at pashaen allerede havde sendt bud til Joppe med befaling til den dér residerende bey [Note 6)] om, at de kristnes transportskibe skulle vises hen til havnen ved Accon for at optage Almarichs og Tempelordenens stridsmænd.

"Endskønt jeg har al tillid til dine venskabelige forsikringer, Idzeddin," sagde Molay, "må jeg dog rimeligvis undre mig over, at du vil have, at vi skal følge en længere vej over land, end nødvendigt er, idet du lader flåden søge en mere afsides havn i stedet for, at vi kunne indskibe os i Joppe, hvorved du blev fri for al videre omsorg for os. Desuden vil det sætte johanniterridderne i forlegenhed, når de ikke i Joppe finder de galejer, som de må antage at træffe der."

"Undrer det dig så meget, så vid da, at straks efter fredsslutningen har Villaret skikket bud til Joppe for at sikre sin orden alle de ventende fartøjer. Han har ikke undset sig ved at ville lade eder blive tilbage, så at han ved sin underfundighed kunne nå Cypern, længe før det blev jer muligt at følge efter. Forstår du ikke, Almarich, at den troløse mand har i sinde at bortsnappe Cypern bag din ryg og erhverve landet for sin orden, mens I måtte blive tilbage her i nød og fortvivlelse? Men hans forræderi falder tilbage på ham selv. Vejen over havet er nærmest fra Accon, og I kan være hjemme i god behold, før johanniterridderne ser det første sejl, som skulle have ført dem

til Cyperns kyst. Mod eder handler jeg, som det sømmer sig overfor ærlige mænd. Jeg ønsker et fredeligt samkvem både med Cypern og Antiochien og fri handel for mit folks købmænd, ligesom I allerede har opnået et højtideligt tilsagn om beskyttelse for eders pilgrimme og handelsfolk, der gæster det hellige land. I dette øjemed har jeg ladet opsætte et skriftstykke både i det arabiske og det frankiske sprog, som du, din broder Henrik og tempelherrernes mester skal underskrive. – Mirza!"

Den tilkaldte skriver kom øjeblikkelig til syne, medbringende dokumentet samt et bundt rørpenne.

"Skønt jeg intet har at skaffe med handel og vandel, Idzeddin, vil jeg dog ikke vægre mig ved at underskrive denne overenskomst, eftersom et sligt samkvem ikke kan andet end befæste freden og tjene både til fordel og belæring for begge parter."

Molay læste derpå dokumentet flygtigt igennem og satte uden videre tøven sit navn under det. Almarich, der øjensynligt var blevet heftig forskrækket over johanniterriddernes underfundige plan, fulgte tilligemed kong Henrik tempelmesterens eksempel uden at ytre et ord.

"Fred være med eder og med os!" sagde Idzeddin, idet han rejste sig. "Kald dine folk sammen, fyrste af Cypern, og drag forud; Templets riddere vil følge efter dig. Du, konge, må følge den fører, som jeg har udset til dig. – Mester," tilføjede han endelig og bød Molay hånden, "med dig vil jeg ride endnu et stykke vej, før vi skilles."

"Din ledsagelse, Idzeddin, er mig så meget mere velkommen, som jeg endnu har et ønske på hjertet og gerne vil tale fortroligt

med dig om det."

Pashaen nikkede og fulgte høfligt de tre kristne anførere til udgangen, hvorefter de steg til hest tilligemed deres ledsagere og vendte tilbage til de ventende krigere. –

Vi lader nu Almarich af Cypern med sine krigsfolk drage i forvejen mod nordvest, mens kong Henrik følger en nordøstlig retning – begge under beskyttelse af stærke afdelinger af det muhamedanske rytteri – og vender os i stedet for til tempelridderne, der sad så ubevægelige som billedstøtter på deres heste, indtil Molay kom tilbage til dem. Han gav straks befaling til, at storpriorerne skulle sætte sig i spidsen hver for sin egen nations krigere; trompetsignalerne lød, og langsomt rykkede de nu frem i den foreskrevne retning med ordenens stolte banner vajende over deres hoveder.

Også de muhamedanske krigere, som havde opslået deres kvarter i palmelunden, kom nu i bevægelse. Teltet blev slået sammen, og mens størstedelen af følget drog bort i retning af Jerusalem, medførende et ikke ringe antal vel bepakkede kameler og hvide dromedarer, på hvilke der sad nogle tæt tilslørede skikkelser, red Idzeddin af sted i flyvende galop på en prægtig stridshingst for at indhente tempelherrerne og slutte sig til Molay. De nys forsamlede ryttere var imidlertid ilet hen til deres troppeafdelinger, og få øjeblikke efter var sletten som uddød; kun lansen med Gazan-Khans hjerneskal blev tilbage som vidne om de sidste korsfareres bortrejse fra Palæstina. –

Pashaen red en tid lang i tavshed ved siden af stormesteren, som om han ville give ham tid til at begynde samtalen, men da han mærkede, at hans ledsager øjensynligt havde møje med at finde den rette form for sine tanker, sagde han:

"Hvis min ven har en bøn på hjertet, så beder jeg ham frit udtale den uden at veje sine ord. Jeg er rede til at gøre alt, hvad jeg formår, når det kan ske uden at glemme min pligt mod min herre, kaliffen – Allah velsigne ham – eller mod hvad min ære byder mig."

"Det er kun en ringe ting for dig, herre, men en sag af stor vigtighed for vor orden og en hjertesag for mig selv. – I den fredspagt, vi har sluttet, står der, at vi med alle kristne stridsmænd skal forlade Jerusalem og det hellige land, og at den kriger, som otte dage efter endnu findes indenfor stadens mure eller i dens omkreds, er hjemfalden til dit sværd. – Idzeddin, jeg har allerede brudt denne overenskomst! Jeg har ladet en broder, der var dødeligt såret, blive tilbage i Jerusalem! Tilføj ham intet ondt!"

"Var han så hårdt såret, at du ikke kunne føre ham med dig uden fare for hans liv, så skal han være en undtagelse fra de almindelige fredsvilkår, og jeg vil tage ham under min beskyttelse, indtil han er helbredet, og derpå sende ham til dig med sikkert lejde. Lad dette være dig et bevis på den agtelse, som dine grå hår vækker hos mig."

"Jeg takker dig. Men vil du strække din højmodighed endnu videre og tillade den sårede mand, der er mig lige så dyrebar som et elsket barn, at forblive i Jerusalem så længe, indtil hans pligt der er opfyldt, eller indtil jeg kalder ham tilbage, da skænker du mig på denne forbandelsens og sorgens dag den eneste trøst, som formår at lette den tunge byrde, der tynger på mit hjerte."

Den venlige, næsten ridderlige adfærd, som pashaen hidtil havde vist overfor den ærværdige tempelmester, var pludselig

forsvundet. Et uheldsvangert udtryk tegnede sig i hans ansigt, og han syntes kun med møje at undertrykke sin opbrusende vrede.

"Jeg ved, Idzeddin," sagde Molay, "at jeg forlanger meget! Jeg ville mindst have tænkt på at rette denne bøn til dig, min tros fjende, hvis jeg ikke havde vidst, at du er – en ædel fjende!"

"Dine smigerord, gamle mand, dårer lige så lidt mit øre som din nylig udviste redebonhed til fred og din tilsyneladende ydmyghed. Johanniterridderen var stolt og trodsig. Han forsmåede brød og salt så vel som mit venskabelige lejde, et tegn på, at han kun nødtvungent er gået ind på fredsslutningen, og at han vil bryde den, så snart han tror, at det rette øjeblik er kommet. Er hans had og hans kamplyst end uudslukkelig, så er de dog ærlige. Men din adfærd, tempelherre, forekommer mig forræderisk! Det synes mig, som om du vil opnå ad snigveje og ved underfundig list, hvad johanniterridderen mener at kunne vinde ved åbenlys våbenmagt!"

"Jeg fortænker dig ikke i din mistro, og jeg nægter ikke, at min bøn let kan synes dig mistænkelig. Ikke heller ved jeg nogen ed eller forsikring, som kan tvinge dig til at tro på mine redelige hensigter, hvis ikke din fornuft og dit ædle hjerte gør det."

"Og hvorledes skulle jeg kunne det, kristne ridder? Ville det ikke være dårskab at tåle en mand af din orden som spion i den hellige stad, der har været kilden til den lange, blodige strid mellem morgen- og aftenlandet? Kunne han ikke bag min ryg indlede forbindelse med de næppe overvundne tartarer, med armenierne og med Antiochiens folk? Kunne han ikke lægge

fordærvelige planer til nye erobringer for at overfalde os, så snart I var blevet stærkere, men vi måske svagere ved indre stridigheder? Eders sidste underfundige angreb og de kristnes forbindelse med Gazan-Khan har vist mig, at I er i stand til alt!"

"Jeg kan, gentager jeg, ikke tvinge dig til at afstå fra dine falske fordomme mod vor orden," svarede Molay mildt. "Når jeg sværger dig til ved korset, vor Frelsers hellige tegn, at Tempelordenen intet fællesskab har haft med Gazan-Khan, og at vi har næret lige så stor afsky for denne forbindelse som du, så tror du mig dog lige så lidt, som du formår at tro på Frelserens tegn. Tillad derfor, at jeg henvender mig til din rolige indsigt, og døm så efter tingenes sande beskaffenhed. Du nærer mistanke om, at vi og johanniterridderne kunne vende tilbage i spidsen for en ny krigshær?"

"Ja, ærværdige herre, selv om det først skete efter åringers forløb. Hvad der er sket gennem to århundreder, kan ske endnu en gang! Går din ordens løfte ikke ud på evig krig med os?"

"Alt dette indrømmer jeg. Når du alene dømmer efter fortiden, kan du vanskeligt føle dig forsikret om vor kærlighed til freden i den kommende tid. Og dog tager du fejl, Idzeddin. Se på mig! Hvor mange år giver du mig endnu at leve i?"

Pashaen, der følte sig overrasket ved dette pludselige spørgsmål, standsede sin hest og kastede et prøvende blik på Molay.

"Jeg tænker, at du vel endnu har ti til femten år tilbage. Men hvorfor spørger du om det?"

"Sæt nu, at jeg virkelig lever så længe. Men en dag vil han, som har vakt os begge til livet, kalde mig bort herfra, og for hans dommersæde skal jeg stå til ansvar for, hvad uret jeg her

har øvet. Hvis jeg hernede handlede troløst mod dig, tror du da ikke, at din anklage ville nå hans øre, der ved alt, og som nu og altid ser ind i vore hjerter? Jordens børn bekender deres tro på mange måder, men for ham deroppe," og Molay hævede sin hånd mod himlen, "gælder kun ét, mennesket og dets samvittighed!"

"Det siger du, og dog tror du på den korsfæstede, som skal frelse og genløse eder?"

"Netop fordi han har lært os at tage vor samvittighed til dommer og har genløst alle dem, som i hans navn har villet lytte til samvittighedens røst!"

"I sandhed, når du virkelig tænker således, hvormed vil du så undskylde disse lange og blodige krige, som I har ført mod os om besiddelsen af en grav, og fordi vi beder anderledes end I?"

"Hvormed jeg vil undskylde dem? – Dømte jeg ligesom du, da måtte jeg oprigtigt bekende, at disse kristenhedens tog i det hellige land har været dårskab, og at det på begge sider udgydte blod er en forbrydelse, der råber op til Himlen!"

"Og det siger du – du, Molay?"

"Jeg – ville sige det, hvis det var fuldelig sandt!"

"Og hvorfor er det ikke så?"

"Den vise kong Salomon, som også æres af muhamedanerne, har sagt: "Alt har sin tid." Tror du, at Gud ville have tilladt disse kampe, som er mislykkede for os og er endt med denne sorgens dag, hvis han ikke dermed havde forbundet en vis hensigt?"

"Hvilken?"

"Han ville ydmyge vor overtro og hovmod; han ville vise os i denne frugtesløse strid, at den sande kristentro ikke beror på, om vi erobrede eders land og tilintetgjorde eders folk, men at

den alene ligger deri, at vi i ånd og sandhed tror på ham, den Evige, og hans bud!"

"Allah kerim, således har endnu aldrig nogen kristen talt til mig!"

"Men ikke nok med det, Idzeddin, at vor orden har vundet denne erkendelse netop ved den frugtesløse strid med eder; den har tillige her optaget en endnu højere lære i sit hjerte: den uforfalskede kundskab om Guds visdom, som i dette ældgamle land taler ud af de vises bøger, af gravene og ruinerne, af tidens overleveringer, der endnu som et mat lys skinner frem gennem årtusinders mørke! At fatte og gribe dette lys – det er nu tempelherrernes fredelige og ædlere hverv. I har overvundet os i mange slag, men vi medtager fra eder og Palæstina Orientens ældgamle visdom for at forplante den til aftenlandet og lede menneskeheden hen til den rene og sande erkendelse af deres jordiske mål! Endnu kun et – det højeste mangler os, nemlig det synlige bevis på den evige forjættelse, der blev givet menneskene på hin dag, hvor de bekendte sig til én Gud og fader. For at finde dette bevis lod jeg den sårede broder blive tilbage i Jerusalem! Tilstedeværelsen af dette bevis skal han udforske, hæve det som en skat og som et lykkeligt budskab bringe os det over havet! – Døm nu om min bøns værd! – Dræb ham, hvis du vil; men du dræber da med det samme vort skønneste håb! Og endnu mere, du dræber tillige den ånd, som Gud har indblæst i dig: din samvittighed!"

"I sandhed, jeg ville vogte mig for at dræbe ham eller hindre ham i fuldbyrdelsen af hans gerning, hvis jeg var sikker på, at du talte sandhed. Du ser ikke i mig en muselmand, der tror på afsindige dervishers spådomme, eller som blindt hen følger

vore ulema'ers Note 7) dunkle tankegåder; jeg har fra ungdommen af drukket af videnskabens ædleste og reneste kilder og kender helt vel de store vismænd, Sahals, Abu Richmanns og Avicennas Note 8) skrifter."

Molay betragtede pashaen med glad overraskelse, og med et lyst blik rakte han ham hånden.

"Så er du på rette vej, broder! Ved Sephirot, som er givet menneskene for at udgranske det ubegribelige, sværger jeg dig til, at min mund har talt sandt og oprigtigt. Vil du højtideligt love mig at tage min sårede broder og yndling under din beskyttelse, tillade hans ophold i Jerusalem og stå ham bi i fuldbyrdelsen af hans fredelige værk, da vil jeg til gengæld give dig beviset for, at du kan stole på hans redelighed som på din egen, og han skal være dig et pant ikke blot på min, men også på mine brødres urokkelige fredsælhed."

"Ved den ubegribelige, som vi kalder Allah, ved tidernes og evighedens herre lover jeg dig at tage din broder under min beskyttelse. Jeg vil give ham frihed til at udføre det hverv, du pålægger ham, og når du kalder ham, skal han ukrænket vende tilbage til dig! Før vi taler om ham, må du dog forklare mig endnu en ting. Dit og din ordens løfte fordrer, at I skal kæmpe mod os muhamedanere, og I har også kæmpet, så længe I formåede. Men om du også selv, gamle mand, og med dig tillige dit ridderlige broderskab er stemt for at bevare freden med os og give afkald på dette land, hvorledes vil I så kunne gennemføre dette uden at bryde eders løfte, uden at ophøre at være, hvad I hidtil var, kristenhedens forkæmpere? Og vil ikke den hellige mand i Rom, som byder over eder, endnu engang og

måske atter og atter tvinge eder til at udgyde eders og vort blod?"

"Din indvending er klog, Idzeddin, og det er den eneste, som med rette kunne give dig nogen grund til bekymring. – Ganske vist er paven såvel vort som johanniterriddernes retmæssige overhoved, men den tid, da han gerne udsendte os mod eder, er nu forbi. Ved du ikke, at togene til det hellige land år for år har fundet stedse ringere tilslutning? Europas fyrster har mere og mere tabt lysten til at ofre gods og blod for denne sag; andre og nærmere interesser beskæftiger dem, for enhver stat har sine indre fjender at bekæmpe. Efter det sidste mislykkede forsøg vil næppe nogen fyrste tage korset, da de har fået syn for sagen, at vi har tabt, og I vundet i styrke. Heller ikke paven holder mere sit blik rettet mod Orienten, men derimod på selve aftenlandet, på det fjerne Norden og på Østersøens kyster, hvor der bor vilde folkeslag, som man vil omvende til den kristne tro. Og endnu noget andet er der i gære, og når jeg betror dig dette, så skal det være dig et vidnesbyrd om, hvor uforbeholden min tillid er til dig! – Allerede i mange år har man i Rom beskæftiget sig med den tanke at smelte begge de stridbare ordener, tempelherrerne og johanniterridderne, sammen til et broderskab, der, spredt over hele kristenheden, skulle blive en frygtelig hær i pavens tjeneste og hjælpe ham til at tvinge alle Europas lande ind under hans magt! Man ville gøre os til slaver for pavehoffets havesyge og ærgerrighed! – Dette mørkets værk mislykkedes ganske vist for pave Gregor X, men Nicolaus IV optog på ny den samme plan for ni år siden, og kun døden og tidens forvirrede forhold hindrede ham i at udføre den. Nu, da vi fuldstændig overvundne forlader det hellige land, vil man atter bringe det

ugudelige forehavende for dagens lys – og jeg overlader til din skarpsindighed at dømme om, hvorledes det vil ende!"

Pashaen tav en tid lang stille.

"Enden vil blive," svarede han til sidst efter nøje eftertanke, "at dit broderskab bliver tilintetgjort, såfremt det ikke vil være pavens lejesvende, og at johanniterridderne, som altid har været eder fjendtligt stemt, bliver eders arvinger!"

"Du har talt sandt! *Det* vil ske, hvis det kommer til det yderste. Men såvel johanniterridderne som alle andre, der hader os og misunder os vor magt, formår kun at berøve os vort jordiske gods og vor timelige anseelse. Og det er endda et spørgsmål, om de tør vove det; for der hersker splid og tvedragt indenfor deres egne rækker. Med åben vold kan de intet udrette mod os, for vi er talrige, mægtige og har fast fod i alle kristne lande. Man betænker sig vel på at øve en åbenbar uret, hvis følger ville falde tilbage på ophavsmanden selv. Men lykkes det dem virkelig at undertvinge os, ét kan man dog ikke tage fra os – vor åndelige ejendom! Man kan ikke udslette sporene af vor fortid, ikke tilintetgøre den sæd, vi har udsået! Var du en muselmand ligesom alle andre, var du kun din herres slave, da ville jeg ikke således have åbnet mit hjerte for dig – men den, som kender Avicen og Abu-Sahal, er også i stand til at forstå mig! Fatter du nu, hvilket vendepunkt der på denne dag er indtrådt i mine brødres skæbne?"

"Jeg fatter det!"

"Men nok om det. I stedet for at klage, er det manden mere værdigt at se fremtiden kækt i møde. Da vort løfte om at kæmpe mod eder er blevet umuliggjort, vil vi for fremtiden ikkun være

den evige ånds stridsmænd, der ikke dræber, men kalder til live!"

"Jeg tror dig, gamle mand, og jeg har tillid til dig. – Fortæl mig nu om den broder, som du har ladet blive tilbage her. Han må være en såre uforfærdet og kløgtig mand, siden du knytter så store forhåbninger til ham."

"Han er en mand, der står fast i det gode, og hvis liv intet værd har for ham, når det gælder ordenens sejr, du vil finde ham i den vise rabbi, Jehu Saschars hus. Und ham tid til at komme sig og til at vænne sig til sin forladte stilling, før du opsøger ham. Afmægtig lod vi ham blive tilbage ved dødens port. Broder Augustin af den hellige gravs broderskab, som du har tilladt at blive her, kan bringe dig efterretning om, når han er så vidt helbredet, at du kan gå til ham. Sig Augustin, at det har været min bestemte vilje, at du skulle være til stede, når han forkynder komthur Henrik af Nordheim det hverv, som jeg har efterladt ham. Af hint dokument vil du erfare, hvortil den sårede er udset. Det er et møjsommeligt værk, han skal påtage sig. Han har meget at lære, meget at granske efter, før han kan finde det, om hvis tilværelse vi ikke har nogen anden kundskab end fædrenes overleveringer. Men da han er opfyldt af en brændende iver og allerede fra ungdommen af har drømt om, ligesom Parcival, at opsøge den hellige gral – så vil det måske lykkes ham!"

"Parcival!" gentog Idzeddin langsomt. "En Parcival vil han være?"

"Du udtaler ordet så besynderligt og på din egen måde. Vid, at Parcival var en kristen ridder – således beretter Provences og Tysklands sange –, der drog ud i østerlandene for at genfinde

den hellige gral – en relikvie, der indeholdt hemmeligheden om forbundet mellem Gud og mennesker. Denne fromme og sejrrige helt stræber grev Henrik at efterligne."

"Ved mine øjnes lys, det er såre forunderligt, hvorledes vore vise sagn synes at have forplantet sig i andre skikkelser til eders land. – Hos muhamedanerne af persisk nedstamning, hvortil også jeg hører, betyder Parcival en stakkels enfoldig, om hvem man har et gammelt, dybsindigt sagn. Man fortæller, at kabbalaens høje videnskab var gået tabt, og ingen, hverken Babylons og Bagdads vismænd formåede at finde dens spor. Da kom en stakkels enfoldig, en Parcival, og han fandt den tabte videnskab og den forsvundne, hemmelighedsfulde kunst! En Parcival er os derfor hellig, stormester, for i ham virker ikke menneskelig skarpsindighed og forfængelig verdensklogskab, men den guddommelige ånd, som ubevidst fører og leder ham."

"En sådan Parcival, Idzeddin, er også Henrik af Nordheim; lær ham at kende!"

"Det skal jeg, og jeg vil være en broder for ham! – Her er stedet, hvor vi må skilles. Lev vel! Lad os aldrig komme til at tænke ringere om hinanden end i dette øjeblik! Fred være med dig!"

"Fred og retfærdighed!"

De rakte hinanden hånden. Endnu et venligt og deltagende blik hæftede muhamedaneren på den kristne tempelmester, derpå gjorde han omkring, udstødte et skrig, og i vildt løb – næsten som en fugl, der svæver hen over sletten – bar hans ganger ham bort.

Tempelherrerne fortsatte ensomt deres vej; kun i det fjerne var den muhamedanske ryttertrop endnu synlig.

Jacques Molays dybe stemme begyndte atter den højtidelige klagesang, hvormed tempelherrerne tog afsked fra det hellige land.

3. Mesterens hverv

Vi lader Molay og Villaret tilligemed deres riddere og de øvrige korsfarere fuldende deres tilbagetog, der, som historien beretter os, lykkeligt tilendebragtes, og vender os atter til den sårede ridder i Jerusalem, som havde været særlig genstand for Molays sidste omsorg.

Der kunne vel være forløbet en måned, siden Jerusalem atter var kommet i halvmånens besiddelse. Med undtagelse af den sårede komthur havde pashaen i højtidelig audiens og omgivet af sine krigsoberster modtaget de få kristne, der var blevet tilbage, tilligemed de beskikkede korherrer af den hellige gravs kapitel. Fredsforliget var blevet oplæst, og Idzeddin havde udnævnt korherrerne til vogtere af den såkaldte gravkirke og det dertil hørende kvarter samt til forstandere for de kristne pilgrimme, og endelig havde han udstedt en streng befaling, der straffede hver den med døden, som forøvede rov eller mord på de rejsende pilgrimme eller på de i Jerusalem boende kristne.

Dette var tillige en kløgtig, politisk forholdsregel, for pilgrimskaravanerne bragte meget guld ind i landet og gav anledning til en betydelig handel med østerlandske produkter, som især kom Jerusalem til gode. – Ved et besøg, som pashaen havde aflagt i det kristne eller såkaldte frankiske kvarter, benyttede han lejligheden til under fire øjne at meddele mester Augustin sin sidste samtale med Molay og anbefalede ham omsorgen for grev Henrik som en særlig pligt.

Den unge tempelridder var allerede i god bedring, og understøttet af hans ungdom vendte kræfterne langsomt

tilbage. Hans fuldkomne helbredelse blev imidlertid forhalet ved hans heftige sindsoprør og ved de bestandig gentagne spørgsmål om grunden til Molays udeblivelse, om snart denne, snart hin kammerats skæbne eller om krigens gang, og lægen måtte til sidst erklære broder Augustin, at det var umuligt længere at holde den syge hen med undvigende svar eller velmente udflugter. Med et tungt hjerte påtog da den ærværdige mand sig at meddele tempelridderen den fulde sandhed.

Da Augustin trådte ind, havde grev Henrik netop ved lægens og Kurts hjælp forladt sin seng og taget plads i en med puder og tæpper forsynet lænestol i nærheden af vinduet, for hvilket man havde udspændt et stykke tyndt, gennemsigtigt tøj, der gav den friske luft frit indpas, men holdt de besværlige insekter borte.

"Velkommen, ærværdige fader!" Med disse ord rakte ridderen ham sin hånd. "Aldrig har synet af en kilde midt ude i ørkenen været den rejsende mere velkommen, end du er mig, for mit hjerte fortæres af længsel og bange tvivl. Sæt dig ned hos mig og fortæl, hvad vor mester tager sig for. Hvorfor kommer han ikke til mig, og hvorfor ser jeg ikke heller Peyrault, Alvensleben, den brave skotte Stewart, eller dog i det mindste en eller anden af mine andre kampfæller? Hvorledes står det til i vor hær?"

"Vær uden bekymring for den, kære ven; tænk langt hellere på din egen stilling. Jeg har gode efterretninger fra dem alle sammen, og mester Molay, der sender dig sin hilsen, råder dig tillige til at holde dig i ro og skåne dine kræfter."

"De er altså ikke her? Hvad skal det betyde, at mesterens ring er fæstet til den indviede snor, som jeg bærer på mit bryst?"

"Henrik af Nordheim! Jeg og alle, som kender dig, anser dig for at være en mand, hvem selv ikke det værste kan forskrække, og hvis standhaftighed formår at overvinde alt."

"Du smigrer mig, og det kan ikke betyde andet, end at der forestår mig en stor sorg. Tal, pin mig ikke længere! Sig frem, hvad der så modstræbende ligger dig på læben; sig, at vi er slået!"

"Vi er mere end det, komthur! Korsfarernes hær tilligemed begge ordener har forladt det hellige land, og tempelherrerne befinder sig nu på Cypern. Jerusalem er i de vantros hænder, og mesterens ring på dit bryst betyder – hans sidste vilje!"

Den syge havde lyttet til disse skrækkelige efterretninger med en slags målløs bedøvelse. Derpå sprang han vildt op og kastede tæpperne af sig.

"Og du lever endnu for at fortælle mig dette, præst? Jeg elendige ånder endnu for at høre denne forsmædelige tidende!"

"Du kan med al din heftighed ikke gøre det skete usket," sagde Augustin. "Men harmen og smerten vil dræbe dig, hvis du ikke lægger bånd på dig selv."

"Kære herre," bad Kurt med tårer i øjnene, "lad eder dog formå til at være tålmodig. Feberen vil ellers komme igen og gøre det helt forbi med eder."

Med Augustins hjælp lykkedes det den trofaste svend, næsten halvt med magt, at bringe ridderen til sæde igen og brede tæppet over ham.

"Ha," lo den syge bittert; "det lyder smukt! Forladt af mine venner, afmægtig som et barn og staden i fjendens hånd! Lad kun feberen komme og bringe mig døden, for hvad har jeg endnu at leve for! I sandhed, I ville handle mere kristeligt, hvis I

i stedet for at pleje og forbinde mig, for at hver dag, der går, skal minde mig om mit livs kval, om I hellere kaldte Idzeddins horder herind og lod en medlidende fjende ende min tilværelse. Han ville vise mig større barmhjertighed end dem, som kaldte sig mine brødre og lod mig blive tilbage her!"

"Glemmer du således din ordens hellige bud," sagde Augustin med indtrængende stemme, "at du kun tænker på dig selv og ikke på de højere pligter, som du måske har at opfylde! Er ikke jeg blevet tilbage her med mine brødre for at vogte helligdommen? Vil du, en kristen ridder, lade dig beskæmme i tro og forsagelse af vægeløse præster? I sandhed, hvis din smerte ikke ytrede sig som feberraseri, da måtte du forstå, at dit liv netop er blevet bevaret, fordi du endnu har et hverv at opfylde!"

Henrik sænkede udmattet sit hoved, og hans sind opfyldtes af vemod.

"O ja, du har ret. Forsagelse er min lod, og den blev en pligt for mig, da jeg valgte korset! – Et større mål? Ak, nævn mig et andet mål end at kæmpe og falde med sværdet i hånden! Har de da alle glemt dette vort dyreste løfte, selv den ædle olding, hvem jeg ærede som en fader?"

"Dit mål," ytrede Augustin med ubøjelig fasthed, "er – at adlyde mesteren! Han har villet, at du skulle blive tilbage her ligesom vi. Han har villet, at du, den sidste tempelridder, skulle fuldføre det værk, som Himlen har nægtet ham selv at opfylde. Vær ulydig, hvis du kan. Udsluk selv dit liv og lad gerningen falde tungt på din samvittighed!"

"Du er streng, fader, men du taler sandt! – Siden jeg må det, så vil jeg da leve og opfylde mesterens bud. Men hjælp mig først

med at ordne tankerne i min forvirrede hjerne og forklar mig, hvad der er sket. Sig, hvad jeg skal gøre, og jeg vil trøste mig med den tanke, at jeg forstår at lide og adlyde nu, da jeg ikke mere tør kæmpe."

"Hvad du skal gøre? – Som Parcival søgte og fandt den hellige gral, således skal du midt iblandt fjenden søge og finde en høj og hellig hemmelighed, et kosteligt klenodie, der er gået tabt for tempelordenen og for alle os andre! I egenskab af din skriftefader og som medvider i Molays hemmeligste tanker befaler jeg dig, at du skal drage omsorg for din fuldkomne helbredelse, for at du kan blive i stand til at yde tempelordenen, ja hele kristenheden, en tjeneste, der vil bringe dig større jordisk ære og en rigere himmelsk løn, end om du atter plantede krigsfanen på Jerusalems mure!"

"Du kender altså den højere opgave, som er stillet mig? Du anser mig for at være i stand til at opfylde den?"

"Jeg kender vigtigheden af den sag, for hvis skyld du er blevet tilbage her, og jeg ved, at med undtagelse af mesteren selv vil dåden ikke kunne lykkes mere sikkert for nogen end netop for dig! – Dens beskaffenhed tør jeg ikke nævne dig, før du er kommet fuldstændig til kræfter. Hold dig i ro og stilhed! Så længe du endnu ikke er i stand til at handle, skal du ikke forgæves anstrenge din ånd. Lad mig hellere fortælle dig, hvad der er sket, mens du var syg, og hvorfor man har måttet handle, som man har gjort."

Ridderen var blevet mere rolig. Med få ord meddelte Augustin ham nu, hvilke grunde der havde bevæget Molay til at indvilge i freden og overgive den hellige stad; at Idzeddin havde taget såvel ham som de øvrige medlemmer af den hellige gravs

broderskab under sin særlige beskyttelse, og at tempelordenen havde opgivet den håbløse kamp og for fremtiden udelukkende ville leve for sit indre kald og sin egen åndelige udvikling.

Augustins fornuftgrunde blev fra den modsatte side understøttet af den udmattelse, der havde bemægtiget sig grev Henrik efter den stærke sindsbevægelse, hvori han havde befundet sig, og man måtte på lægens forlangende lægge ham på lejet hvor han straks efter faldt i søvn. Broder Augustin forlod ham med den bevidsthed, at troskab og pligtfølelse mod den orden, han tilhørte, i forening med erkendelsen af, at han var kaldet til en ny livsopgave, ville i fremtiden lette hans mandige sjæl kampen mod en ublid skæbne.

Efteråret var allerede kommet, før det var lykkedes den jødiske læge at bringe ridderen så vidt til kræfter, at han helt kunne forlade sengen og opholde sig i haven på den køligste tid af dagen. Augustin havde imidlertid hyppig set til ham og altid talt med ham om de ting, som var bedst egnede til at gengive ham hans sindsligevægt. Såvel hans egen indsigt som de efterretninger, korherrernes mester bragte ham om tempelherrernes ophold på Cypern, om forholdene i Europa og om tingenes tilstand i selve Palæstina, overbeviste mere og mere ridderen om, hvor frugtesløst ethvert nyt korstog ville være, og hvor langt klogere det var at opretholde et fredeligt samkvem med muhamedanerne, et samkvem, hvis frugtbringende følger grev Henrik ikke var blind for.

Så længe ridderens tilstand endnu ikke var udenfor al fare, havde Augustin bestemt vægret sig ved at give ham såvel en nærmere forklaring over beskaffenheden af den vigtige opgave, der var stillet ham, som nogen nærmere meddelelse om Molays

brev. Men med de tiltagende kræfter og den en ung mand medfødte trang til virksomhed voksede tillige ridderens ønske om at lære sin nye livsopgave at kende. Og for hver dag, der gik, trængte han bestandig mere og mere heftigt ind på Augustin for denne sags skyld.

Den ærværdige gejstlige følte sig imidlertid ikke alene bekymret over vanskelighederne ved det foretagende, som var tilfaldet grev Henrik, men han var tillige urolig ved tanken om den uundgåelige sammenkomst med Idzeddin Pasha og de mulige følger deraf. Komthur Henrik havde ikke før det sidste korstog været i det hellige land. Siden han med sine ordensbrødre havde forladt Cypern, var det kun som fjende, at han var stødt sammen med de vantroende, og for den unge mand, der var så godt som fuldstændig ubekendt med de østerlandske sæder og skikke, måtte det unægtelig være bittert nok at skulle finde sig i at stå under en østerlænders beskyttelse og ydmyge sig for en mand, hvis trosbekendelse han foragtede, og i hvem han kun så de kristnes overvinder, tilintetgørelsen af den hellige sag, som han, Henrik af Nordheim, havde viet sit liv og ofret alt, hvad han ejede af verdsligt gods.

Heller ikke lægen Jehu tænkte med ligegyldighed på den forestående sammenkomst mellem den kristne ridder og den tyrkiske pasha. Om end jødedommen under det muhamedanske herredømme nød godt af en tolerance, som de kristne aldrig havde vist den, og skønt han selv både i egenskab af forstander for den jødiske menighed i Jerusalem og som en af sin tids berømteste læger stod i stor anseelse hos de nuværende magthavere, så forekom grev Henriks nærværelse ham dog betænkelig, efter at ridderen nu var blevet fuldstændig

helbredet. Den lærde jøde var kun lejlighedsvis kommet i berøring med tempelherrerne, og disse var ham bekendt som et strengt og hemmelighedsfuldt broderskab, der ikke havde haft noget andet formål end at erobre hans fædres så hårdt hjemsøgte land. Først gennem sin patient havde han lært ordenens medlemmer nærmere at kende. Desuagtet var hans frygt for, at grev Henrik skulle mishage pashaen og forspilde hans gunst, dog ikke slet så stor som Augustins. Jehu kendte ikke blot Idzeddin nøjere end denne, men han havde også under tempelridderens sygdom haft lejlighed til at lære at elske og agte den unge kristne stridsmand, hvis forestillingskreds dog lå hans egen så fjern. –

Det kammer i Jehus hus, som den syge hidtil kun havde forladt, når han gik ud i den tilstødende have, var nu blevet indrettet til at være hans stadige opholdssted og frembød derfor et mere venligt skue end hin nat, da Molay og storpriorerne havde stået omkring komthurens sygeleje.

I det ene hjørne nær ved arnestedet stod ridderens seng, mens der i det andet var udspredt et knippe strå, som i forening med et fåreskind og en feltkappe tjente Kurt til natteleje. Henne ved vinduet stod et bord, hvor de begge plejede at indtage deres måltider. Her sad ridderen også, når han læste i det hellige evangelium eller i et bundt pergamentruller, han tit beskæftigede sig med, og som tillige var et vidnesbyrd om hans kyndighed i skrivekunsten – en færdighed, der på den tid var temmelig sjælden udenfor den gejstlige stand. Nogle skamler og en lænestol fuldstændiggjorde værelsets udstyrelse, hvis vi ikke vil medregne en rejsesæk af hjortelæder, hvori både herren og hans svend opbevarede alt deres øvrige jordiske gods.

Mens Kurt havde travlt med at sætte værelset i sømmelig stand til Idzeddins besøg, vandrede grev Henrik ved broder Augustins side frem og tilbage i haven. Denne havde under hans tilbagetrukne tilværelse været ham til stor glæde og var også i sin slags et lille paradis, for naturen og menneskets hånd havde i forening gjort deres bedste for på dette sted at skabe en rig og yppig vegetation. Havens vestlige side begrænsedes helt og holdent af en lang bygning, i hvilken der kun hist og her var anbragt små vinduer, men ingen døre. Det var bagsiden af det jødiske hospital, som stod under Jehu Saschars opsyn. I denne del af haven var der anlagt smagfulde græsplæner og allehånde buskvækster, mens den modsatte side optoges af en skyggefuld lund af pinjer, palmer, taks og andre træarter, der fuldstændig skjulte den høje mur, som udskilte den fra det tilstødende grundstykke. Haven fandt sin begrænsning hen imod det stejle højdedrag, som hævede sig i baggrunden, ved et næsten uigennemtrængeligt vildnis, over hvilket tinderne af en høj mur var synlige, og midt for denne sås et maurisk tårn, uden vinduer og med rundt kobbertag. Denne bygning måtte øjensynlig høre til det tilstødende, højere liggende grundstykke og syntes at være tilgængelig derfra. Over alle disse omgivelser ragede de tvende moskeer og ruinerne af kong Balduins borg op i den blå luft.

I denne bageste del af haven havde komthuren imidlertid aldrig sat sin fod, fordi den, som Jehu havde erklæret ham, var alt for stejl og uvejsom for ham og kun ville udtømme ridderens endnu sparsomme kræfter. Augustin og grev Henrik indskrænkede derfor også ved denne lejlighed deres spadseretur til den del af haven, som lå huset nærmest, og hvis

smukkeste prydelse var en majestætisk, ældgammel palme, hvis store, tunge blade udbredte sig som en umådelig skærm, der ydede et velgørende ly mod solens brændende stråler.

Broder Augustin bar sin sædvanlige gejstlige dragt. Komthuren var iført sin hvide ordensklædning med det røde kors, der holdtes sammen med et læderbælte, ved hvilket der dog ikke længere hang noget sværd; kun dolken, den såkaldte "gudsnåde", hvormed man gav sin fjende dødsstødet, var af gammel vane stukket ned ved den højre side. Den ejendommeligt flettede snor med Molays ring bar han skjult under sin ordensdragt.

"Du føler dig altså nu i stand til," fortsatte Augustin samtalen, "at møde pashaen uden at måtte frygte for at forglemme dig selv og bringe os alle i fare?"

"Højærværdige herre – hvis min død kunne sikre vor sag noget som helst attråelsesværdigt mål, da skulle hverken min egen eller andres fare afholde mig fra at handle derefter. Men da Gud endnu har bevaret mig, for at jeg kan opfylde det hverv, som min kære mester har bestemt, så vær forvisset om, at jeg skal anvende al min kløgt og med nidkærhed søge at nå det mål, som er sat mig. Det skal ikke mangle mig på ydmyghed og underkastelse overfor den mand, som har både mig og eder i sin magt; for en skam ville det være for den dragt og det navn, jeg bærer, hvis jeg bragte det mig betroede værk i fare ved at lade mig henrive af min lidenskab. Hvad det end er, jeg skal udrette, så ved jeg, at kun fasthed, forsigtighed og snildhed kan føre vor sag til en lykkelig udgang."

"Jeg takker dig for denne vise beslutning, som sikkert er faldet dig vanskelig nok. – Vær klog som slangen og som duen

uden falskhed – det er for dit vedkommende et ord, som er dobbelt sandt!"

"Før vor sammenkomst med pashaen finder sted, vil du måske sige mig, af hvilken grund han skal have kundskab om det brev, som mesteren har efterladt dig til mig, og som dog uden tvivl indeholder ting, der ikke en gang passer sig for en uindviet kristens øre og langt mindre for en vantros."

"Oprindelig var dokumentet alene bestemt for dig og mig. Mesteren havde imidlertid senere, som Idzeddin har meddelt mig, en samtale med ham, da de fulgtes ad over Emaussletten. Denne samtale handlede om dig, og Jacques Molay gjorde det til sin udtrykkelige vilje, at hedningen skulle kende indholdet af det pågældende skriftstykke, for at han kunne overbevise sig om, at din forbliven i Jerusalem ikke havde noget forræderisk øjemed, og at dit hverv ikke vedrørte noget, som stred mod den nys afsluttede fred."

"Du er altså sikker på, at vi med kundskaben om hint dokument ikke åbenbarer muselmanden noget, som det er vor pligt at holde hemmeligt?"

"Molays klogskab og forsigtighed giver mig ikke blot grund til at tro det, men jeg har endog årsag til at formode, at Idzeddin selv har en vis indsigt i vore hemmelige videnskaber."

"*Han* skulle have kendskab dertil? – Jeg beder dig forklare mig, hvoraf du slutter således."

"Jeg tror, at han er velbevandret i de arabiske traditioner om videnskabens kilder, og at han formår at lede os til sandhedens erkendelse ad nye veje, som hidtil har været lukkede for os. Hvis dette ikke var tilfældet, ville mester Molay aldrig ..."

I det samme trådte Kurt ud i haven og vinkede til dem.

"De er kommet!"

"Lad os da gå ind."

Mens det blev betydet riddersvenden, at han skulle blive tilbage, trådte præsten og ridderen ind i den sidstes kammer. Henne ved døren stod den jødiske læge i en bøjet stilling og med korslagte arme; ved ridderens bord, tæt ved vinduet, stod pashaen. Han fordrev ventetiden med at blade i tempelridderens skrifter. Idet de trådte ind, lagde han langsomt papirerne bort, vendte sig om mod grev Henrik og betragtede ham med et smil, der røbede, at han følte sig tilfreds med hans ydre.

Tempelridderen og broder Augustin bøjede sig med sømmelig høviskhed, og pashaen rakte den første hånden.

"Jeg bringer dig min fredelige hilsen, tapre ridder, og håber, at du vil blive en sådan – Parcival, som din mester venter at finde i dig."

Tempelridderen rødmede og følte sig kendeligt forvirret.

"Jeg takker dig, herre, skønt jeg ikke forstår, hvad du mener."

"Så meget forstår du dog vel, at mester Jacques Molay har fortalt mig om hin sejrrige helt, som er besunget i dit lands sange, og som du ønsker at efterligne?"

"Det aner jeg vel. – Den sang, som du taler om, holdt du just nylig i din hånd."

"Er det denne?" – Pashaen tog et af de beskrevne pergamentstykker op fra bordet. – "I hvilket sprog er den skrevet?"

"I det tyske, herre, og Wolfram von Eschenbach er digterens navn."

"Hvad indeholder disse papirer med de samme skrifttegn?"

"Det er de kristne apostles evangelier, vor trosbekendelses kilder!"

"Det er godt. – Sæt dig ned, for du er endnu svag; Augustin vil forelæse os, hvad det er, din mester forlanger, at du skal udrette her i Jerusalem."

Dermed opfordrede Idzeddin tempelridderen til at sætte sig i lænestolen og tog selv plads lige overfor ham.

Augustin tog imidlertid et pergament frem fra sin kutte og viste Idzeddin og ridderen, at seglet var urørt.

Derpå brød han det, løste snoren og rullede pergamentet op.

"Skal jeg bortfjerne mig?" spurgte rabbineren.

"Nej – i fald du ikke befaler det, herre," henvendte grev Henrik sig til pashaen. "Jeg for mit vedkommende mener, at lægen, der har frelst mit liv, også tør kende det mål, som jeg for fremtiden skal leve for."

"Det være, som du siger," svarede Idzeddin.

Præsten forelæste derpå følgende skrivelse:

> "*Min dyrebare søn!* – det er Guds vilje, at vor orden tilligemed hele korsfarernes hær forlader Jerusalem og det hellige land, efter at vi med Idzeddin Pasha har sluttet en fred, ved hvilken vor orden forpligter sig til aldrig mere at sætte foden på Palæstinas jordbund. Men da vi må lade dig blive dødeligt såret tilbage, indtil skæbnen atter en gang forener os, så udnævner jeg i kraft af denne fuldmagt dig, Henrik, greve af Nordheim, til komthur af Zions tempel med al magt og kraft, som er mig forlenet, og i overensstemmelse med vor ordens regler! Du skal ifølge heraf, så længe du

> lever adskilt fra mig, ikke være underkastet nogen myndighed, af hvad navn nævnes kan, undtagen den åndelige lydighed, som du skylder broder Augustin og den hellige gravs broderskab, samt den verdslige magt, der udøves af sejrherren Idzeddin Pasha, hvem du skal tilsige fred og troskab efter den pagt, som vi har sluttet med ham. Som følge deraf skal du opgive al våbengerning og ethvert forsøg på ved fornyet blodsudgydelse at foranledige den hellige stads generobring. Endvidere skal du anvende hele din sjæl og alle dine tanker på det store og velsignelsesrige værk, jeg vil betro i dine hænder. Husk vel på, at du dermed opfylder min høje alders sidste håb og fortrøstning og vore brødres gamle, aldrig tilfredsstillede længsel! – Tag alle dine jordiske og himmelske kræfter til hjælp for at erfare og udføre, hvad vi venter os af dig! ..."

"I Allahs navn," afbrød Idzeddin forelæseren, "det er et ærligt og godt skrift, som er Molays vågne og oprigtige hjerte fuldt værdig. Er du rede til at efterkomme hans befaling og opgive alle krigerske tanker mod mig og mit folk?"

"Det sværger jeg ved den ed, som jeg aflagde min mester, da han forpligtede mig til lydighed, og ved den æreløse dødsstraf, der rammer mened og forræderi!"

"Jeg er tilfreds! – Læs videre, Augustin!"

Præsten fortsatte oplæsningen af dokumentet.

> "Dernæst må jeg forberede dig på, hvad du endnu har at vente dig af os, dine brødre. Det er på grund

af de sørgelige omstændigheder, hvorunder vi forlader Orienten, lidet nok. Vi vender tilbage til vort ordenssæde, Cypern, for i fremtiden at leve for vort indre kald og vor læres udbredelse blandt vore brødre. Det står i Guds hånd, om der vil blive forundt os fred til denne vor gerning; for du ved, hvad der pønses på af den mand, der sidder på St. Peders stol og kalder sig Kristi statholder. Overbevis dig derfor først gennem pålidelige efterretninger om, hvad der er foregået under din fraværelse, førend du atter tør vove at slutte dig til os; du kunne ellers let bringe frugterne af det værk, vi har givet dig at udføre, i fjendtlige og urene hænder. – Hvad du skal udrette for os, er følgende: Eftersom du fra simpel ridder er blevet ophøjet til komthur og befalingshavende i vor orden, kender du også den gennem vore forgængere fra mund til mund nedarvede legende om den hellige sten i Ziontemplets grund, den første sten, med hvilken kong Salomon på Davids bud lagde grunden til det hellige hus, og som en gang blev opdaget af vor ordens brødre. Denne sten, som bærer det synlige bevis på den evige forjættelse, er gået tabt for os, eller man har skjult den eller gjort den ukendelig for at forebygge, at det guddommelige klenodie skulle falde i vore modstanderes hænder, da templet og den hellige stad i året 1185 måtte overgives til Saladin. Siden hin dag har vor orden ikke længere været i

besiddelse af dette klenodie, og vi er derved blevet berøvet det højeste bevis for vor læres sandhed! De efterfølgende vilde stridigheder og alle de ulykker, der senere er vederfaret vor sag, har i den mellemliggende tid gjort det lige så umuligt at anstille efterforskninger, som det blev umuligt for mig selv at lægge hånd på værket under vor sidste, kortvarige og frugtesløse besiddelse af den hellige stad.

Det er derfor min vilje, at du skal forsøge at finde og hæve den forsvundne skat, for jeg såvel som alle de indviede medlemmer af vort broderskab er fuldt forvissede om, at denne fra vore forfædre nedarvede efterretning beror på en uforkrænkelig sandhed, ikke på nogen falsk indbildning! Til dette klenodie kan du dog kun finde vej, min søn, ved strengt arbejde og omhyggelig anvendelse af den hemmelige kunst og videnskab, som man har lært dig, og tillige med bistand af broder Augustin, der på dette område er en fuldendt mester. – Jeg giver dig hertil en frist af fulde ti år fra nærværende dag, og skal du derefter være løst fra din pligt, ligesom vi også opgiver vort håb til dig, i fald du ikke inden den tid har fundet, hvad du søgte. Men finder du dette klenodie, da hør, hvad du videre har at gøre, og hvorledes du skal føre dit hverv til ende!

Med dit liv skal du forsvare og bevogte det hellige, genvundne mysterium, så længe indtil du

kan overgive det til en af vore. Har du først lykkelig indskibet dig fra Palæstina, vil dette være dig let, såfremt blot ikke den pavelige stols magtbrynde bringer fordærvelse over os. Da jeg i min alder næppe tør håbe endnu til den tid at være blandt de levendes tal, så henvend dig i tilfælde af min død til broder Hugo de Peyrault eller til storprioren enten af Tyskland eller Skotland, hvem af dem, der i øjeblikket er dig nærmest. De har alle stået ved dit smertensleje; de kender dig og er i stand til at bekræfte sandheden af det budskab, du måtte bringe, eftersom de er indviet i den plan, for hvis skyld jeg lod dig blive tilbage i Jerusalem. Har du således opfyldt dit hverv, og er tempelordenens skønneste håb blevet virkeliggjort ved din hjælp, da vil de himmelske magter lønne dig i evighed, mens din løn her på jorden vil blive glæde og indre tilfredshed. – I den treeniges navn velsignes du af

Jacques Molay."

Da Augustin havde læst til ende, befandt grev Henrik sig i en tilstand, der i lige høj grad røbede, hvor dybt han følte sig grebet af, hvad han havde hørt, og hvor ren og forklaret hans glæde var over det ophøjede mål, der var blevet sat ham som en livsopgave. Og mens broder Augustin under den indtrædende stilhed betragtede det strålende udtryk i ridderens ansigt med hemmelig tilfredshed, sad Idzeddin og lægen endnu hensunken i dybe tanker.

"Du var ikke helt uvidende om dokumentets indhold, ærværdige fader?" sagde pashaen endelig til broder Augustin.

"Nej, det var jeg ikke."

"Selv om din mester lader meget være indhyllet i dunkelhed," vedblev Idzeddin henvendt til Henrik, "så er det dog nu hævet over enhver tvivl, at hans mål er af en udelukkende fredelig natur. Det handler altså om en sten, som skal være skjult i grundvolden af det tempel, som den vise kong Salomon en gang lod bygge til Guds ære? Men denne sten vil du kun være i stand til at finde ved hjælp af hin mystiske kunst, der øvedes under mine forfædre, de gamle arabiske konger. Også jeg forstår mig noget derpå; mester Molay har af den grund til dels indviet mig i sine tanker, og jeg vil af bedste evne hjælpe dig med at udgranske denne urgamle hemmelighed; for sandelig, hvad den vise Salomon forvarede i dybeste hemmelighed, hvad han lagde ned som templets grundsten, det må sikkert indeholde en stor frelse og lyksalighed for alle, der har evne til at fatte og begribe det forunderlige, ligegyldigt til hvilken tro de bekender sig!"

"Du taler sandt og vist, Idzeddin Pasha!" udbrød tempelridderen med funklende blikke, "og da du, som jeg med forundring ser, kender kabbalaens [Note 9)] høje videnskab, så vil du sikkert også yde mig beskyttelse og hjælp til mit forehavende og derved gøre dig fortjent til den Højestes nåde!"

"Det vil jeg," svarede pashaen alvorligt. "Men husk vel på – ja, også du mester Augustin –, at selv om jeg i min herre sultanens navn – Allah velsigne ham – beklæder en mægtig stilling i Jerusalem og Syrien, så har jeg dog ingen magt over mit eget folks had og tåbelighed, eller med andre ord: de en gang indgroede fordomme, som selv ikke århundreder formår at udslette hos den store mængde. "Vær så mægtig, som du vil," siger digteren, "du har dog altid ved siden af dig en anden,

endnu mægtigere, som du må frygte!" Du vil med al vor hjælp dog intet kunne udrette, kække ridder, hvis du ikke anvender list og bedrag for at blænde øjnene på dem, der kan bringe dig og os alle i fordærvelse. – Vil du betro dig til mig og min hjælp?"

"Det vil jeg, Idzeddin. Desuden indser jeg heller ikke, hvorledes jeg skulle nå mit mål uden at have din ædelmodighed at støtte mig til."

"Foreløbig har det ingen fare; du er endnu ikke karsk nok til at påtage dig udførelsen af denne sag, og den fordrer desuden lang og flittig forberedelse. Hvor stor din og Augustins hemmelige viden end kan være, så er den dog oprindelig udgået fra os; den er vandret gennem mange hænder, før den er nået til jer, og meget er blevet tilføjet, hvorved den snarere har tabt end vundet i klarhed. Men jeg vil undervise eder i den urgamle kabbala, og du, tempelridder, skal til gengæld fortælle mig eventyret om den kristne helt Parcival, der fandt den hellige gral, og hvis eksempel du vil efterligne. Har du først fuldt ud tilegnet dig vor østerlandske visdom, da vil du lettere finde nøglen til hemmeligheden og komme til vished om, hvorpå du kan kende den hellige sten, som du skal udfri af glemslens mørke! Men når du er kommet så vidt, at du kan skride til værket, da må du først og fremmest aflægge din ordensdragt; for det ville bringe dig døden at vise dig i den her i Jerusalem. Ifør dig en klædning af den slags, som bæres af vort folks hellige mænd, så at du kan gå uhindret omkring blandt muhamedanerne, og vær tillige tavs og besindig, for at ingen skal forlede dig til at svare på spørgsmål, som let kunne blive skæbnesvangre."

"Dit råd er vist, og jeg skal nøje følge det," svarede tempelridderen og smilede svagt; "men, i sandhed, jeg havde mindst tænkt mig, at jeg for et så højt måls skyld måtte tage min tilflugt til forstillelse og mummespil."

"Jeg ønsker dig af hjertet, kristne ridder, at du, såfremt dit forehavende lykkes, ikke må behøve at øve værre forstillelse hjemme blandt dine kristne brødre for at sikre og bevare, hvad du her har opnået!"

"Tillader I eders tjener at sige et ord?" spurgte lægen, som hidtil havde været en stum tilhører.

"Tal frit, Jehu," svarede Idzeddin, "jeg har hidtil fundet dig klog og indsigtsfuld i alle ting."

"Det er blevet sagt," tog jøden til orde, "at den kabbalistiske kunst er nødvendig for at kunne finde hin hellige sten. Om den nogen sinde vil blive fundet, er uvist; for glem ikke, at det første tempel blev tilintetgjort og først genopbygget af Nehemia. Også dette blev ødelagt og forstyrret, og Herodes opførte det for tredje gang. Efter at dette var blevet afbrændt af den romerske kejser Titus, lå stedet øde og forladt, indtil kong Balduin opførte sin borg på den samme plet, men også den er forsvundet! Hvorledes vil I nu håbe at kunne trænge ned til grunden fra det ene jordlag til det andet og gennem århundreders grus? – Men sæt, at det lykkes? – Store pasha, såvel du som den kristne ridder beråber eder på de gamle parseres visdom. Jeg tvivler om, at dette er ganske rigtigt. Også jeres kabbala øste af ældre kilder! – Var Salomon, Davids søn, ikke jødernes konge, var han ikke mit landflygtige folks hæder og berømmelse? Hvis han nu virkelig har nedlagt den første sten til det hellige hus, som han lod bygge – en sten, der

indeholder den højeste visdom –, er det da ikke rimeligt, at den bærer de skrifttegn, som stammer fra mit folks ældste forfædre? Disse skrifttegn er de kaldæiske, og kaldæernes kabbala er den ældste visdomskilde, hvoraf også parserne har øst under Israels fangenskab i Babylon!"

"Men hvem vil lære os dette sprog, som for længst er gået til grunde?" spurgte Augustin ivrigt.

Rabbi Jehu smilede.

"Det er ikke fuldstændig gået til grunde, om det end er skjult for de fleste; den gamle kaldæiske kunst er gået i arv til mig fra mine forfædre. Lad os derfor gensidigt udveksle vor viden; derved tjener vi bedst hinanden."

"Den vej, som Jehu foreslår," ytrede Augustin, "er unægtelig den langsomste, men er den tillige den sikreste, da lad os følge den."

"Fører den blot til målet, så forlanger jeg ikke bedre!" udbrød tempelridderen med varme. "At vente et år længere kan ikke falde vanskeligt for den, som kun lever for sit måls opfyldelse!"

"Hvor sælsomt," sagde Idzeddin, "at tre tilhængere af de tre forskellige trosbekendelser, som er udgået fra den gamle lære om en eneste sand Gud – at disse tre på Molays, den besejrede oldings bud og efter så mange frugtesløse kampe forener sig for at udgrunde den urgamle visdom og vinde den evige sandheds erkendelse! – Lad os danne det første tegn, i hvilket dette vort åndelige forbund skal være sluttet, for at vi derved gensidigt kan forvisse os om, at det også sluttes i den rette ånd!"

De trådte hen i midten af værelset, og idet de rakte hinanden hånden, dannede de en ejendommelig, mystisk figur.

"Det er nok; vi forstår hinanden!" sagde Idzeddin højtideligt. "Brødre, lad os i morgen på samme tid begynde værket, og til hvilken tro vi end med et oprigtigt hjerte bekender os, vil vi dog alle forske og granske med samme nidkærhed og begejstring, ihukommende, at der kun er en Gud, som har skabt os og den ganske verden!"

"Amen!" hviskede de sagte, trykkede i tavshed hinandens hænder og skiltes.

Henrik af Nordheim gik ud i haven og satte sig under palmernes skyggefulde blade. Den ensomme og forladte tempelridder følte sin sjæl gennemstrømmet af en hellig glæde. Langt borte fra hjemmet og dem, som hans hjerte hang ved, havde han fundet et åndeligt hjem – et mål for sit fremtidige liv.

4. Pashaens datter

Ordet "kabbala" og "kabbalist" havde til langt ind i middelalderen en skrækindjagende betydning for den store mængde. Ved betegnelsen kabbalist forstod menigmand en djævlebesværger, en troldmand, en guldmager eller kort sagt en person, der gav sig af med den "sorte kunst" og stod i forbund med hemmelighedsfulde og overnaturlige væsener. Selv i de nærmest foregående århundreder var der kun få, som tænkte på, at der vel kunne gives en hemmelig viden, som dog ingenlunde overgik de menneskelige evners rækkevidde eller stred mod naturens love, om den end skrev sig fra de allerældste tider og kun befandt sig i nogle enkeltes besiddelse.

På den tid, vor historie foregår, stod imidlertid den kabbalistiske videnskab i stor anseelse blandt de mest dannede klasser i det europæiske samfund. Af hvilken nærmere beskaffenhed denne videnskab nu end har været, så har vi allerede set, at repræsentanterne for de tre forskellige trosbekendelser: den kristne ridder, den jødiske læge og den muhamedanske pasha havde sluttet sig sammen for at udgrunde dens mysterier og derved nærme sig det fælles mål for deres anstrengelser, nemlig at finde den af stormesteren betegnede sten i Ziontemplets grundvold.

Det alvorlige studium, som hver dag til bestemt tid plejede at fængsle de fire, så højst forskellige mænd til jødens hus, gjorde lidt efter lidt sin indflydelse gældende på dem. Ikke blot blev muhamedaneren efterhånden indviet i kristendommens ånd og væsen og lærte derved at betragte den med langt mildere blikke end før, men også tempelridderen og broder Augustin

glemte under deres fordybelse i de parsiske og kaldæiske visdomskilder, at det var en muselmand og en jøde, som gjorde dem fortrolig med disse mysterier. Med et ord: den gensidige undervisning og det fælles studium udslettede alt mere og mere den forskel, som religion, nationalitet og livsvilkår havde tilvejebragt mellem dem, uden at nogen af dem dog derfor opgav sin særegne karakter eller sine sædvaners ejendommeligheder. Følgen heraf var en voksende gensidig tilbøjelighed og åbenhjertighed, som under andre forhold næppe nogen sinde ville være opstået hos dem. Deres stedse varmere hengivenhed for hinanden røbede sig også i de ydre ting. Idzeddin sørgede ikke blot for at skaffe den unge tempelridder, der havde sat sig særlig fast i hans yndest, enhver bekvemmelighed, som kunne lette ham hans tunge lod, men han begunstigede også på mange måder den hellige gravs broderskab og lettede ved mange lejligheder de byrder, der hvilede på den jødiske menighed, skønt disse bestræbelser ikke var uden fare for ham i hans forhold til sine egne trosfæller. – Til gengæld sørgede Augustin og Henrik af Nordheim omhyggeligt for at undgå alt, hvad der kunne støde eller mishage pashaen. Da han således en gang havde sagt til tempelridderen, at synet af det røde kors på hans bryst gjorde hans øjne og hans hjerte ondt, fordi det bestandig ved deres sammenkomster mindede ham om de gamle stridigheder og tidligere tids fjendskab, så lagde Henrik af Nordheim stiltiende sin ordensdragt til side og iførte sig i stedet for en hvid, ulden klædning, som pashaen havde sendt ham. Kun i en henseende herskede der et fremmed forhold mellem dem. Idzeddin talte aldrig om sine personlige interesser, sin stilling overfor

sultanen eller politiske anliggender, og lige så lidt følte Augustin og Henrik af Nordheim sig kaldede til at meddele ham deres forhåbninger med hensyn til deres egne livsvilkår eller deres ordens interesser, uden for så vidt det stod i forbindelse med det fælles mål, de arbejdede for. Men da denne tilbageholdenhed åbenbart ikke skrev sig fra mistillid eller ufornøden forsigtighed på nogen af siderne, gjorde den intet skår i det oprigtige venskab, som dag for dag knyttede dem fastere til hinanden. –

Der var allerede gået over tre år siden korsfarernes bortrejse fra Jerusalem, og for Henrik af Nordheim var de forløbet så hurtigt, som havde det været tre dage.

Man skrev året 1304, og en herlig julidag bredte al den yppige naturs skønhed og ynde over Jerusalem og vakte en uvilkårlig livsglæde i menneskets bryst. Efter østerlandske begreber var det endnu tidligt på dagen, nemlig klokken seks om morgenen, dog ikke efter Henrik af Nordheims opfattelse; for hans ordensregler havde vænnet ham til at stå tidlig op, og han havde derfor valgt netop den smukkeste tid af dagen til at vandre ud i det fri for styrket og oplivet ved søvnen at gennemarbejde og endnu en gang eftertænke de dybsindige slutninger, som man var kommet til under den foregående dags arbejde.

De blomstrende jasminer, de prangende granatæbler og rosernes milde duft opfyldte haven med en sød vederkvægelse, og den stilhed, som endnu hvilede over staden, blev kun forstyrret af fuglenes jublende kvidren og vindens sagte hvisken i trætoppene.

Hidtil havde tempelridderen, hvad enten det nu var tilfældigt eller for bekvemmelighedens skyld, ikke begivet sig længere

bort fra sit kammer end til den forreste del af haven. Den bageste, brat opstigende del havde han endnu ikke fundet lejlighed til at besøge. I dag stod solen imidlertid allerede højt på himlen, mens han endnu var beskæftiget med sit arbejde; men han følte sig dog endnu ikke tilbøjelig til at opgive sin virksomhed i det fri, og da han lagde mærke til, hvor herligt det tætte løv skyggede deroppe i den øverste del af haven, fattede han en rask beslutning og klatrede med sin pergamentsrulle i hånden op ad den stejle skrænt, indtil han nåede en skyggefuld busk umiddelbart foran det tidligere omtalte mauriske tårn. Her fandt han en fremspringende, mosgroet klippeblok, på hvilken han tog plads for atter at fordybe sig i sit arbejde i ly for solens brændende stråler.

Han havde vel siddet en halv time eller længere således hensunken i sin beskæftigelse, da han begyndte at føle sig adspredt og forstyrret i sin tankegang af en ydre fornemmelse, som han forgæves søgte at bortlede. Ikke desto mindre trængte den sig bestandig mere og mere tydelig indenfor hans hørevidde. I begyndelsen var denne fremmede lyd næppe til at adskille fra fuglenes kvidren. Men efterhånden som solen rykkede højere op på himlen, og varmen blev mere trykkende, begyndte også fugleskaren at søge skygge og kølighed og ophørte derfor med sin morgensang. Hvor sagte de fremmede toner end lød, blev de dog derved mere tydelige og tvang til sidst ridderen til at agte på årsagen til denne forstyrrelse. Det lød som en mumlen, hvortil der lidt efter lidt sluttede sig dæmpede suk, som endelig efterfulgtes af en lydelig jamren og klagen.

"Det lyder som gråd!" sagde tempelridderen ved sig selv, idet han lagde sit pergament og sit skrivetøj til side og begyndte at lytte. "Det er ikke nogen mands, men en kvindes stemme! – Hvem kan vel have skjult sig her? Hvad har jeg eller dette sted at skaffe med en kvinde, siden hun tør opholde sig så tæt herved og forstyrre vor ro?"

Han rejste sig fortrædelig, men tillige uvis om, hvad han skulle gøre. I lægens hus havde han aldrig truffet nogen kvinde, og at en sådan skulle være kommet ubemærket ind i haven, var ham lige så uforklarligt, som det syntes ham umuligt, at en person af det andet køn kunne opholde sig hemmelig på dette sted med lægen Jehus vidende og vilje. Hvis ridderen havde været lige så overtroisk og ulærd som de fleste andre adelsmænd på hans tid, ville han enten have troet, at det var en åndestemme, der hviskede og sukkede i nærheden af ham, eller også, at det var en sanselig fristelse, Djævelen var i begreb med at forlokke ham med. En sådan overtroiskhed lå ham imidlertid fjern, og i sin første heftige uvilje følte han sig endog fristet til at underkaste buskadset en undersøgelse for at gribe den strafskyldige person. Men i samme øjeblik huskede han på, at hans ordensregler forbød ham enhver berøring med kvinder, undtagen i overordentlige, strengt foreskrevne tilfælde. Han stod netop i begreb med at ville underrette Jehu eller dennes tjener Simon om den gådefulde tildragelse, da en ny, uventet iagttagelse fængslede ham til stedet.

Stemmen, som hidtil kun havde ladet sig høre i sagte, halvt uforståelige lyde, begyndte nu at bede højt og inderligt:

"Fader vor, du som er i Himlen, helliget vorde dit navn ..."

"Almægtige Gud, en kristen, en troende kvinde, som henvender sig til dig i sin kval ...!"

Han blev stående stille og istemte bønnen, skønt han ikke formåede at fæste sine tanker derved; for hans sind var udelukkende optaget af den ubekendte bedende og den stilling, hvori hun sandsynligvis befandt sig.

Det stod klart for ham, at hans trosfælle måtte være stedt i den højeste nød. Hans egen nærværelse i Jerusalem var jo kun blevet muliggjort ved pashaens beskyttelse og venskab, og måtte følgelig ikke en kristen kvindes ophold på dette sted være ensbetydende med truende fare og ulykke?

Tanken om, at denne stemme kunne tilhøre en kvindelig pilgrim, viste han straks fra sig; thi for det første vidste han fra broder Augustin, at ingen sådan vovede sig til Jerusalem i de første år efter freden, og selv om dette havde været tilfældet, ville sikkerlig ingen kvinde have dristet sig til at forlade omegnen af den hellige grav, hvor de kristne pilgrimmes herberg var beliggende, for at begive sig herhen med sine bønner og sin trøsteløse klagen. Men hvorledes sagen end forholdt sig, anså han det dog for sin pligt at tage sig af et væsen, der øjensynlig befandt sig i den største nød og fare. Han følte sig lige så meget tilskyndet dertil af sin egen samvittighed som af den eneste bestemmelse i hans ordensregler, der tillod ham at nærme sig det andet køn, ja endog udtrykkelig bød ham det, nemlig forpligtelsen til at hjælpe og beskytte enker, børn og værgeløse. Det ridderlige sindelag, som var ham medfødt, og hans tidsalders romantiske ånd tillod ham ikke heller at betænke sig længere.

Han bøjede grenene og buskadset til side for at udspejde det sted, hvorfra tonerne kom, og hvor den ubekendte måtte antages at befinde sig, og derpå begyndte han atter at lytte.

Bønnen var til ende, og stemmen tav. Dog kun for et øjeblik. Derpå lød den på ny, med et klarere og blødere udtryk, og denne gang i det frankiske sprog. Med brændende længsel udbrød den i følgende påkaldelse:

"Du hellige velsignede Guds moder, som ser min smerte, jeg beder dig, at du for den uforglemmeliges skyld, der fødte mig til verden, vil skænke mig trøst og standhaftighed og sende mig midt i de hedenske fristelser og trængsler et frelsens tegn på, at også jeg – – –"

Ridderen tøvede ikke længere. Ledet af den ubekendtes røst trængte han frem gennem det tætte buskads og stod til sidst ved foden af det mauriske tårn. Dette havde hverken vinduer eller døre, men helt nede ved jorden gabte en bred og dyb revne, gennem hvilken man nu tydeligt kunne høre den bedendes stemme. Uden at tænke på nogen fare bøjede ridderen, der til muligt nødværge ikke havde så meget som en dolk i sit bælte, sig hurtigt ned og krøb ind i det indre af tårnet.

Her fandt han sig i det første øjeblik omgivet af et tæt mørke, og idet han famlede sig frem et kort stykke fra den mur, gennem hvilken han var trængt ind, stødte han på en omfangsrig genstand af sten. Da han forsigtigt rejste sig op, opdagede han, at han stod bag ved et gravmonument, og i det samme følte han sig blændet af en stærk solstråle, der, som et blik mod loftet overbeviste ham om, faldt ned på ham gennem en sprække i tårnets kuppel. – Foran monumentet og nær ved en åben dør, som vendte ud til den modsatte side, lå et

kvindeligt væsen på knæ med de foldede hænder trykket op til kanten af mindesmærket. Hendes ansigt og skikkelse lod sig ikke skelne; for hun var ikke alene tæt tilsløret, men hun lå tillige i et halvmørke, som gjorde det umuligt for tempelridderen at se andet end de skyggeagtige omrids af hendes figur.

Hendes brændende bøn var til ende, og ridderen stod allerede i begreb med at tale til hende, da hun rejste sig op, og hendes blik faldt på ham.

Hun udstødte et skrig af rædsel og veg skælvende tilbage.

"Frygt ikke!" sagde ridderen uvilkårligt.

"O nej, min herre og frelser, der så vidunderligt er steget ned til mig; din tjenerinde frygter dig ikke! Ak, lad dit hellige åsyn skue mig, lad din hånd berøre min pande, så at min kval for stedse kan blive taget fra mig og forvandle sig til den saligste glæde!"

Ude af sig selv af henrykkelse og med en jubel, som om en centnertung byrde pludselig var veget fra hendes bryst styrtede hun hen imod ham, kastede sløret tilbage og sank ned for hans fødder, idet hun stammede:

"Velsign mig, herre!"

Sandsynligvis ville ridderen have bevaret sin sædvanlige ro og åndsnærværelse overfor den ubekendte, hvis ikke hendes sælsomme indbildning, idet hun antog ham for en himmelsk åbenbaring, havde gjort ham endnu mere forvirret, end han allerede var blevet ved synet af hendes skønne, blege ansigt og de store, tårefyldte øjne. Hendes hvide hudfarve sagde ham, at hun virkelig var en europæerinde, ligesom hendes sprog røbede, at hun var af fornem byrd. Ledet af øjeblikkets

indskydelse lagde han sin højre hånd på hendes hoved og udbrød:

"Velsignet og trøstet være du i Guds og vor herre Jesu Kristi navn! Han tage din kval fra dig! – Dog, jeg er ikke den herre, du tror at se for dig, men kun hans ringe tjener!"

"O ja, ja," svarede hun ydmygt; "jeg tror dig! Hvorledes skulle også en stakkels syndig pige som jeg findes værdig til, at Frelseren selv steg ned fra sin himmelske bolig for at trøste og husvale hende. Men han har sendt dig som sin forkynder, som en af sine hellige engle, herned til min moders grav! O, jeg ved, at du vil ikke forlade mig, men komme igen og skænke mig trøst, herre! Hosianna, din nærhed har fyldt mit bryst med salig glæde!"

Hun trykkede hans hånd til sine sitrende læber, tilkastede ham endnu et hurtigt blik, og idet hun derpå vendte sig halvt om, hviskede hun:

"Jeg hører dem komme! De vil forstyrre min lykke!"

Dermed ilede hun bort, før det blev ridderen muligt at svare et eneste ord eller få den ringeste forklaring på den sælsomme fremtoning.

Så snart hun var borte, genvandt grev Henrik så meget af sin sædvanlige besindighed, at han erindrede sig, at han stod på fremmed grund og mod sin vilje havde givet anledning til en falsk og overspændt indbildning, uden at det dog var lykkedes ham at yde den fremmede kvinde den bistand, som hun syntes at trænge til. At opholde sig længere på dette sted var imidlertid ikke blot farligt, men kunne tillige udsætte ham for en krænkende mistanke. Ikke uden en følelse af dyb beskæmmelse sneg han sig derfor tilbage, og da han var kommet til udkanten

af tykningen, så han sig forsigtigt om, før han atter trådte ind i lægens have. Endelig nåede han den plads, hvor han nys havde siddet, og han rødmede dybt ved tanken om, at han for første gang havde gjort sig skyldig i en handlemåde, der stred lige så meget mod hans opfattelse af sine pligter som mod hans ordens strenge regler. Grebet af en pludselig angst gav han sig til at søge efter sine vigtige håndskrifter, og først da han havde overbevist sig om, at intet af dem var blevet borte under hans fraværelse, skred han tværs igennem haven for at begive sig tilbage til sit kammer.

Her, hvor luften slog ham køligt og forfriskende i møde, og hvor han så sig omgivet af sine kære åndelige sysler, følte han sig først noget lettere til mode og begyndte at tænke over sit eventyr og dets mulige følger. Han bekymrede sig langt mindre om den fare, som sagen kunne udsætte ham for, end om hvad hans venner ville sige, hvis de kendte tildragelsen, og endelig lå det ham tungt på hjerte, hvorvidt det ville blive ham muligt at tage den fremmede kvinde under sin beskyttelse og da først og fremmest rive hende ud af den vildfarelse, at det var et overjordisk væsen, som havde åbenbaret sig for hende. Men på samme tid var det ham ikke mindre vigtigt at undgå en mistanke, der i lige høj grad ville krænke hans ridderlige ære og hans fromme følelser.

I omgang med kvinder var Henrik af Nordheim lige så uerfaren som et umyndigt barn. Hans begejstring for helten Parcival havde bevæget ham til at indtræde i tempelordenen i en alder, hvor han endnu ikke havde haft lejlighed til at lære verden og dens forfængelige dårskaber at kende; på sin fædreneborg havde han levet et stille og tilbagetrukket liv med

sin højt bedagede moder, og kort før hendes død havde han allerede modtaget den egentlige indvielse som tempelridder.

Det var i virkeligheden altså den første unge kvinde, han nu så uventet var trådt i nærmere berøring med. Hvad han hidtil havde erfaret om det andet køn, stod for ham som fjerne, halvt eventyrlige drømmebilleder, som han ikke havde ofret flere tanker, end hvad netop hans ridderlige sind og hans ordensregler bød ham. Han formåede derfor ikke at gøre sig regnskab for den følelse, der nu så pludselig opfyldte ham med en uforklarlig uro, og som atter og atter tilbagekaldte synet af den unge, fremmede kvinde i hans erindring.

Men som en mand, der, bortset fra sin kristelige pligt til at hjælpe og beskytte sin næste, har andre og vigtigere ting at tænke på end en kvinde, viste han alle overflødige påmindelser om den ubekendte fra sig og tvang sig til roligt at overveje, hvad der var at gøre.

Det simpleste ville være at meddele eventyret til rabbi Jehu eller Augustin, som var dem, der stod ham nærmest; men hans kloge og rigtige opfattelse sagde ham på den anden side, at ingen anden end Idzeddin Pasha ville være i stand til at hjælpe den kristne kvinde og fri hende af hendes nød. Han var selv henvist til pashaens beskyttelse og turde derfor ikke glemme de hensyn, som han skyldte den nuværende hersker over Jerusalem. Og selv bortset fra disse betragtninger fordrede også den taknemmelighed, han skyldte Idzeddin, at denne blev den første, der erfarede den besynderlige tildragelse og fik lejlighed til at dømme om den. En munk og en gammel jøde syntes ham heller ikke at være de rette folk til at bedømme hans adfærd overfor en person af det andet køn; dertil egnede sig bedre en

højsindet og verdensklog mand som Idzeddin, der forstod at tage alle omstændigheder i tilbørlig betragtning. Ridderen besluttede følgelig, når pashaen som sædvanlig indfandt sig sent ud på eftermiddagen, at tale med ham under fire øjne og anbefale den rimeligvis såre ulykkelige kvinde til hans gunst. Når han således havde tilfredsstillet sin samvittighed, ville han ikke bekymre sig mere om den hele tildragelse, der allerede i alt for høj grad havde lagt beslag på hans tanker. – Efter at han således var blevet enig med sig selv, fordybede han sig atter i sit arbejde.

Solen stod allerede temmelig lavt på himlen; kølende skygger bredte sig ude i haven, vakte på ny fuglenes sang, steg bestandig højere op ad det mauriske tårn og lagde sig længere og længere frem over tempelpladsen, indtil aftensolens sidste stråler endnu kun forgyldte moskeernes kupler og de mellem disse liggende stenruiner, før den sank ned i Middelhavet.

Ved denne tid indfandt broder Augustin sig. Hans mine plejede altid at være værdig og alvorlig, men denne gang var der tillige et bekymret og adspredt præg over hans væsen og udseende. – De fleste har vistnok gjort den erfaring, at ofte kan meget enten af det gode eller det onde træffe sammen netop på en enkelt dag. Det hænder ikke sjældent, at vort liv en tid lang glider stille og rolig hen under vor daglige dont, ret som om det slet ikke kunne være anderledes; men så stormer pludselig en mængde begivenheder slag i slag ind på os og river os på en gang ud af vor ro.

Således syntes det også at gå de fire venner, der som sædvanlig kom sammen for at fortsætte de fælles granskninger i de gamle lærde skrifter. Augustin, der åbenbart havde noget

på hjerte, som han ville meddele tempelridderen, tav imidlertid, da lægen Jehu trådte ind, og denne røbede ligeledes i hele sin adfærd en ængstelig forvirring, som ellers var ham fremmed. Den samtale, de begyndte forinden Idzeddins ankomst, og som drejede sig om deres arbejde, var derfor mærkværdig ordknap og viste tydeligt, at enhver havde sine tanker andetsteds henne.

"Er min ånd så mat," sagde ridderen endelig, "eller er det eders sind, som føler sig så trykket, at vi ikke i aften kan finde den sædvanlige lyst og iver til vort arbejde?"

"Det er vel så, min søn! Min sjæl trykkes af svare sorger. Jeg har modtaget efterretninger fra Cypern, om hvad der foregår i Europa, og de er kun af en lidet glædelig natur. Jeg skal senere tale med dig om det!"

Med disse ord blinkede han betydningsfuldt til ham og så i det samme hen på Jehu, som om dennes nærværelse hindrede ham i at udtale sig frit og uforbeholdent.

Lægen havde imidlertid siddet hensunket i dybe tanker med panden støttet i sine hænder.

"Det er besynderligt, mine venner," tog han nu ordet, "at jeg i dag føler mig så urolig til mode, som om der forestod os en fare. Jeg og min tjener Simon har nemlig lagt mærke til, at forskellige dervisher, arabiske tiggere, grækere og andre mistænkelige personer, som ellers ikke plejer at færdes her i jødekvarteret, har begyndt at holde øje med gaden og indgangen til mit hus på den tid, da vore sammenkomster finder sted. Aner man måske, at jeg skjuler en kristen mand indenfor disse mure? – Jeg vil dog bede pashaen om at befri os for disse spioner og –"

Han blev afbrudt i sin tale, idet Idzeddin trådte ind.

"Fred være med eder, mine brødre!" udbrød han glad. "Jeg har i dag redet en lang vej og fik kun tid til at indtage et ilsomt måltid, da jeg kom hjem; derfor er jeg denne gang den sidste til mødet."

Han rakte dem hånden og satte sig ned hos dem.

"Lad mig tilstå, pasha, før vi begynder," sagde Jehu, "at mit sind i dag er opfyldt af uro og mistænksomhed. Forskellige personer af dit folk, som ellers undviger vort kvarter, har i den sidste tid begyndt at drive omkring her i gaden og udenfor døren til dette hus. Gælder dette spioneri vor kristne ven, og har man en anelse om hans nærværelse?"

Idzeddin var sprunget op, og hans blikke funklede.

"Altså du har også lagt mærke til det?"

"Det har jeg, og foruden mig har også min tjener Simon gjort den samme erfaring."

"Hvad vor ridderlige ven angår kan du berolige dig," svarede pashaen; "ingen har nogen anelse om hans nærværelse på dette sted. Dette spioneri udgår snarere fra ulema'erne og gælder mig selv. De gode præster vil gerne vide, hvad jeg hver dag på samme tid bestiller i dit hus, Jehu. Husein, deres overhoved, har selv spurgt mig om det, og jeg har svaret ham, at eftersom du er en erfaren astrolog, så søger jeg ved din hjælp at tyde vort lands fremtidige skæbne af stjernerne. Desuden er det også muligt, at spejderne har opdaget, at broder Augustin jævnlig går ud og ind her, og dette har vel bidraget til at forøge vore præsters mistanke. Jeg skal imidlertid sætte en stopper for dette spioneri; for i morgen lader jeg offentligt forkynde, at enhver muselmand, som efter solens nedgang træffes udenfor

sine egne trosfællers kvarter, skal straffes med hundrede slag under fodsålerne og dertil bøde 100 piaster eller også afsone bøden i fængslet. Jeg indestår eder for, at man for fremtiden vil lade os i fred. Og lad os nu roligt tage fat på vort arbejde."

"Nej, endnu ikke, herre," svarede tempelridderen, "for også jeg har noget på hjerte. Der er hændet mig noget, som kun dårligt stemmer med den ro og fatning, der udfordres til vor dont."

"Hvornår er det sket?" faldt Augustin ham ivrigt i talen. "Du har intet sagt mig om det, skønt jeg dog har det første krav på at vide det."

"Det tildrog sig først i dag. Desuden er det et tilfælde, der ikke så meget angår min samvittighed som de pligter, jeg har overfor min beskytter, Idzeddin. Hans dom og afgørelse i denne sag må være min rettesnor. Forund mig en samtale der ude i haven, herre; imidlertid kan Kurt tænde lampen og træffe de øvrige forberedelser, før vi begynder arbejdet."

Pashaen og ridderen forlod værelset, mens Jehu blev tilbage med Augustin.

En stund gik de to mænd tavse ved siden af hinanden.

"Hvorfor tiltaler min broder mig pludselig med titlen: Herre?" begyndte Idzeddin. "Er vort venskab således bygget på sand, og forekommer min velvilje dig så lunken, at du atter føler dig mindet om, at skæbnen har gjort mig til herre over din nuværende stilling?"

"Nej, derfor taler jeg ikke således; for jeg kender dig tilstrækkeligt til at anse det for umuligt, at dit venskab kunne forvandle sig til den modsatte følelse. Men denne sag angår ikke min egen person og kan derfor ikke bedømmes af min ven,

Idzeddin; den må henstilles til pashaen af Jerusalems retfærdighed og højmodighed."

"Du gør mig helt nysgerrig; jeg beder dig, tal!"

"Lad mig først føre dig hen til det sted, hvor begivenheden tildrog sig!"

Han førte pashaen op til den fremspringende klippeblok mellem buskadset, hvor han havde siddet den samme morgen. De tog plads ved siden af hinanden, og tempelridderen fortalte nu, på hvilken sælsom måde han om morgenen var blevet afbrudt i sit arbejde.

Trods sine ualmindelige åndsevner og sin store lærdom var Idzeddin dog ikke helt fri for at være smittet af sit folks nedarvede overtroiskhed, og dertil sluttede sig jo også østerlænderens letbevægelige indbildningskraft. Begyndelsen af tempelridderens fortælling forfejlede derfor ikke sin virkning.

"Det var en ånd, et genfærd eller en dæmon, som kaldte på dig!" udbrød Idzeddin.

Da ridderen imidlertid forklarede ham, at stemmen havde tilhørt en kvinde, en ung, kristen pige, og dernæst fortalte ham, hvorledes han var trængt ind i tårnet, og hvad der så videre var hændet, da forandrede pashaens væsen sig på en sælsom måde. Hans brunlige ansigt blev ligblegt, hans øjne trådte ud af deres hulninger, han bed tænderne sammen og knyttede hånden. Da grev Henrik derefter nåede det sted i sin beretning, hvor den ubekendte ilede hen imod ham og kastede sløret tilbage, opflammedes Idzeddins træk af en frygtelig vrede. Med et eneste ryk rev han sin dolk ud af skeden, greb ridderen i struben og udbrød, idet han svingede våbnet over sit hoved:

"Falske hund! Forbandede giaur [Note 10)], hvad har du foretaget dig med pigen?"

Enhver anden ville sikkert være blevet bragt ud af fatning ved dette pludselige vredesudbrud. Men tempelherren, der i så utallige kampe havde set døden under øjnene, og hvis åndsnærværelse ikke så let lod sig skræmme af en pludselig fare, forblev ubevægelig. Skønt blodet et kort sekund veg bort fra hans kinder, mødte han dog fast og tillidsfuldt den rasendes blik.

"Hvis det er din retfærdighed, Idzeddin Pasha, så stød kun til! Molay vil da kun sige, at du uden mindste grund har forstyrret mig midt i det hellige værk, som han gav mig at udføre!"

Idzeddin sænkede våbnet, og hans venstre hånd slap ridderens hals.

"Hvad skete der videre?"

Uden at hans ord forrådte den ringeste usædvanlige sindsbevægelse, fortalte ridderen, hvorledes han velsignende havde berørt den fremmedes pande, hvilke ord han havde talt til hende, hvorledes hun

Pludselig var ilet bort, og at han derefter var vendt tilbage til lægens have.

"Det var måske overilet og urigtigt handlet, at jeg således trængte ind på fremmed grund," tilføjede han, "men hvilken ærlig riddersmand kan vel høre et menneskes nød og klage uden at glemme alt andet end tanken om, at man trænger til hans hjælp?"

Idzeddins træk blev mere rolige, skønt hans blik endnu var fæstet med en fortærende glød på den unge tempelridder.

"Ved dødsenglen Azrael," svarede han langsomt, "det er en lykke for dig, at dine øjne betragter mig så roligt, og at dit hjertes uforfærdethed røber en god samvittighed; for var det anderledes – i sandhed – jeg ville have stødt dolken i min egen broders bryst, hvis man havde truffet ham på den modsatte side af hin mur. Jeg vil foreløbig tro dig, jeg vil ikke handle overilet, men skulle ikke alt forholde sig, således som du siger, da ved du vel, at dit liv er i min magt, og at det ikke gælder mere end en flamme, som jeg udslukker med min åndes pust! Vis mig den revne i tårnet, gennem hvilken du kom derind, for at jeg kan overbevise mig om, at du for så vidt har talt sandhed!"

Tempelherren opfyldte stiltiende hans begæring.

Da de stod foran tårnet, og Idzeddin så den brede revne i muren, mumlede han:

"Allah il Allah, det forholder sig, som du siger! Vend tilbage, kristne ridder! Sæt dig på det sted, hvorfra du i morges hørte stemmen, og vent der på min tilbagekomst!"

Grev Henrik fulgte også denne befaling, og efter at han på ny var trængt gennem buskadset, satte han sig ned på det betegnede sted. Månen var lige stået op og gød sit milde lys ud over haven. Stjernerne funklede højt oppe i det klare blå, og langt nede i synskredsen drog nogle lette, flagrende skyer hen over aftenhimlen.

Hvad der i dette øjeblik rørte sig i ridderens bryst, var bevidstheden om en dybt såret æresfølelse og krænket uskyld og dertil en god del foragt mod Idzeddin, hvis voldsomme handlemåde stod i så skrigende modsætning til hele hans tidligere adfærd. Mens han endnu grublede over grunden til denne sælsomme forvandling, hørte han pludselig Idzeddins

stemme, der rigtignok kun lød halvhøjt, men dog så tydeligt, at man kunne forstå hver stavelse deraf. Pashaen bad, og sin bøn fremsagde han ikke i det arabiske, men i det frankiske sprog.

"Du salig hensovede, hvem jeg har elsket så usigelig højt på jorden, ligesom jeg endnu elsker din himmel! – Hvis der er givet din ånd magt over *hendes* og mit hjerte, våg da til Guds ære over min samvittighed, så at jeg aldrig glemmer den ed, jeg tilsvor dig og hende, før dødsenglen kyssede din pande! Gid den fader, som er over alle mennesker, vil hjælpe os begge for din forbøns skyld til altid at blive dit minde tro! – Fred – fred med dit støv!"

Tempelridderen følte sig på en gang forunderlig grebet og tillige beskæmmet. En anelse sagde ham, at Idzeddin måtte stå i et nært forhold til den unge kvinde, som han havde truffet om morgenen, og at det væsen, hvis jordiske rester hvilede i hin hemmelighedsfulde grav, måtte være et bindeled imellem dem, hvor ufatteligt dette end syntes ham i mange henseender. Henrik havde desuden hørt tilstrækkeligt om muhamedanernes skinsyge mistænksomhed overfor deres kvindelige pårørende til deri at finde en undskyldning for pashaens adfærd, såfremt det virkelig var tilfældet, at der bestod et nærmere forhold mellem Idzeddin og hin ubekendte, kristne pige.

Disse forskellige tanker fo'r rask gennem hans hoved, mens Idzeddin næsten lydløst sneg sig gennem buskadset og derpå atter tog plads ved siden af ham.

"Hørte du noget?"

"Jeg hørte din stemme; du bad."

"Kan du gentage ordene?"

Ridderen foldede med trohjertet fromhed sine hænder, mens han temmelig nøjagtigt gentog bønnen.

"Det er øjensynligt nok," sagde Idzeddin og drog dybt efter vejret, "at du har måttet kunne høre pigens stemme lige så tydeligt, som du nys hørt min, og jeg vil ikke bebrejde dig din handling, hvis du virkelig har troet at bringe trøst og hjælp til en ulykkelig. En forunderlig skæbne – måske den Eviges uransagelige vilje – har gjort dig til ufrivillig medvider i en hemmelighed, der kan bringe død og fordærvelse, hvis din mund ikke tier om det. – Vil du give mig din hånd og dit ridderlige løfte på, at du aldrig vil betræde tårnet histhenne?"

Henrik lagde uden tøven sin højre hånd i pashaens.

"Jeg vil for fremtiden ikke mere sætte min fod i denne del af haven! Men ville det ikke være bedre, om du lod hin åbning i den gamle mauriske bygning tilmure med kalk og sten?"

"Hvorfor?"

"Selv om jeg ikke oftere nærmer mig dette sted, er du derfor sikker på, at ikke den unge kvinde eller andre, som bor hist inde, kunne falde på at trænge ind til os gennem åbningen i tårnet? Hvad ville følgen blive af det?"

"Lad os vende tilbage." Med disse ord rejste Idzeddin sig op. – "Hvad du frygter for," fortsatte han lidt efter, "skal jeg vel vide at forhindre. Jeg vil betro dig, at grunden, på hvilken tårnet er opført, tilhører mig! Derovre ligger mit hus! Den unge kvinde, som du gav din velsignelse, er mit barn! Ikke ved blodets, men ved hjertets bånd, og hint væsen, som hun påkaldte, ligesom jeg nys gjorde, har en gang hvilet ved mit bryst!"

En dyb, vemodsfuld bevægelse tegnede sig i pashaens træk, og noget, der lignede en tåre, glimtede i hans øje.

"Jeg ærer dine følelser, og den hemmelige viden, som vi udgransker i fællesskab, skal ikke være mig mere hellig end den smertelige hemmelighed, du her har betroet mig. – Men pigen er en – – kristen?"

"Det er hun. Og at hun må bekende sin tro i løndom, kun med mit vidende, og når hun er ene ved sin moders grav – deri består just hendes og min sorg! – En mørk, farefuld og usikker lod blev beskåret hende! Men forsk ikke videre! Tænk ikke mere på det, som du i dag har oplevet, men vær forsikret om, at min samvittighed og min kærlighed vil være hende den bedste ven og det sikreste værn! – Jeg er ikke længere i stemning til at arbejde med eder i dag. I morgen fortsætter vi som sædvanlig. Lad mig gå bort med den tro, broder, at du har fundet en undskyldning for min overilede vrede i de følelser og den opfattelse af ærens love, som du ved er ejendommelig for mit folk, og at vort venskab derfor intet skår må have lidt. Min agtelse og kærlighed til dig er vokset; du har vundet en fast og varig plads i mit hjerte, og jeg er vis på – at du aldrig vil misbruge den!"

"Jeg er et menneske, herre, og kan fejle, men jeg gør det ikke med forsæt. Sæt derfor, at det sker lige så ubevidst, når jeg handler dig til velbehag, og regn mig det ikke alt for meget til ros!"

Idzeddin trykkede ridderen til sit bryst og kyssede ham.

"Du er, ven – hvad du så gerne vil være: en *Parcival*! Og netop derfor er du mig så kær!"

Dette ord fandt en forunderlig genklang i tempelridderens sjæl. Han følte sig opfyldt af en stille glæde og begejstring, og uden at han ret vidste, hvorfra eller hvorfor den var kommet,

overlod han sig med tillidsfuld fortrøstning til den salige følelse, der så pludselig havde grebet ham.

De trådte ind i Henriks kammer, hvor Augustin og Jehu endnu ventede på dem. De to mænd havde kun nu og da vekslet nogle ord; selve arbejdet var forblevet urørt.

"Jeg må forlade eder for i aften," sagde Idzeddin, "for andre pligter kalder mig. Lad os opsætte den vanskelige del af vort arbejde, som skulle have været udført i dag, indtil vi samles igen i morgen. Fred være med eder, brødre!"

Pashaen forlod værelset, ledsaget af Jehu.

Da de var blevet alene, sad Augustin og ridderen en tid lang tavse overfor hinanden.

"Har du intet at sige mig om det, som du nys meddelte Idzeddin, og som har ligget dig så meget på hjerte i dag?" spurgte endelig Augustin, idet han betragtede tempelridderen med et forskende blik.

"Nej, min fader."

"I har altså lovet hinanden tavshed?"

"Det har vi, Augustin!"

"Vil du også tie om det i skriftestolen?"

"Jeg har intet foretaget mig, hvorfor jeg behøver tilgivelse. Det, som jeg er nødt til at fortie, er ikke min, men en andens hemmelighed."

"Jeg trængte ikke ind på dig, for jeg ved fuldt vel, at du ikke ville skjule noget for mig, som angik os begge eller vore egne trossager. Men det er dog en egen ting at være hemmelighedsfuld mod den, for hvem man tidligere åbnede hele sit hjerte."

"Forestil dig, at det angår en sag, som intet har at gøre med vort fælles hverv eller med vore ordenspligter, men derimod noget, som alene er pashaens dom underkastet! Forestil dig endvidere, at det ville vække Idzeddins mishag, hvis jeg talte med dig om ting, som kun han har ret til at kende, og som han ikke ønsker, at vi andre skal beskæftige os med. Han alene er berettiget til at give dig oplysning om det."

Samtalen blev afbrudt, idet Simon, Jehus tjener, trådte ind med den besked, at lægen havde forladt huset tilligemed pashaen, da han uventet var blevet kaldet til en syg. Den næste dag håbede han at få bedre stunder til arbejdet. Simon havde endvidere fået det hverv at ledsage mester Augustin til de kristnes kvarter, når han ønskede at begive sig hjem.

Efter at tjeneren derpå havde forsynet bordet med en kølende drik og nogle frugter, lod han atter de to mænd være alene.

"Tror du, at Idzeddin muligvis senere vil tale med mig, om hvad der er foregået mellem eder?" begyndte Augustin atter samtalen.

"Umuligt er det ikke, dog er det mere at formode end at vente. – Men det undrer mig, Augustin, at du ikke afbryder denne samtale, da du dog nys sagde, at du ikke ville trænge ind på mig. Jeg troede, at du havde efterretninger fra Europa, som lå os begge nærmere."

"Du miskender min hensigt, søn, når du mener, at jeg vil trænge mig ind i noget, som du anser dig for forpligtet til at holde hemmeligt af hensyn til pashaen. Men netop på grund af de efterretninger, jeg har modtaget fra Europa, er det mester Molay af stor vigtighed at vide, hvor meget du kan stole på Idzeddins beskyttelse, og hvor fast og inderligt eders personlige

venskab er! Deler du altså en hemmelighed med ham, da vil du sandsynligvis kunne være sikker på hans gunst i samme forhold, som hans eget og ikke dit vel er afhængigt af den hele sag!"

"Hvis det kan tjene dig og mesteren til beroligelse at vide det, så vær kun overbevist om, at min tillid til Idzeddins uforanderlige venskab aldrig har været fastere end netop nu!"

"Med denne forsikring glæder du mig højlig, for hans venskab for dig vil være af den største vigtighed for vort og tempelordenens broderskab, såfremt vort forehavende endnu skal lykkes. Hvorfor det forholder sig således, vil du snart forstå. Mellem den hellige gravs kapitel og den orden, du tilhører, er der i den sidste tid oftere blevet vekslet efterretninger, som jeg dog ikke har villet bebyrde dig, eftersom de var af en mere almindelig politisk natur."

"Deri gjorde du ret, for hvad har jeg med politik at skaffe?"

"Ganske vist ikke, så længe tempelordenen endnu ikke var revet med ind i begivenhedernes malstrøm. Men dette er tilfældet nu. Johanniterriddernes sindelag kender du, og du vil kunne begribe, at det ikke er blevet venligere stemt ved den omstændighed, at deres forræderske plan mislykkedes. Da de efter deres afrejse herfra ankom til Cypern, fandt de nemlig allerede øen i Almarichs og tempelherrernes besiddelse. Siden den tid er deres had stadig vokset. Et år efter at korsfarerne for sidste gang forlod Palæstina, udbrød der en heftig strid mellem pave Bonifacius VIII og Philippe IV af Frankrig, en mand, der ved alle midler, ligegyldigt om det sker ved falskhed, list eller vold, forstår at forøge sin magt og sin rigdom på kirkens bekostning. I denne strid søgte han bistand hos de franske

tempelherrer, men som du kan begribe, blev ordenen sin overhyrde tro. Derimod forsikrede de franske johanniterriddere kong Philippe om deres hengivenhed, og det var ikke langt fra, at de to ordenssamfund havde draget sværdet mod hinanden midt i det kristne Frankrig! Tempelherrernes overmagt syntes imidlertid kongen for betænkelig, og den pavelige bulle, ved hvilken Bonifacius lyste Philippe i kirkens ban, gjorde det tillige umuligt for johanniterridderne at slutte sig længere til kongens sag. Men siden den tid har Philippe IV kastet hele sit uforsonlige had på tempelordenen. – På samme tid undså den ugudelige fyrste sig ikke ved at forføre det troende folk til oprør mod paven, og i en almindelig folkeforsamling lod han den pavelige bulle erklære for ugyldig og nægtede kristenhedens overhoved troskab og lydighed. Kong Philippes djævelske forfølgelser nedbrød til sidst Bonifacius' åndelige kraft, og – han døde i vanvid sidste efterår! I hans sted valgtes ganske vist Benedikt XI, en mand, der havde den bedste vilje til at genoprette kirkens anseelse, men en del af kardinalerne var købt af kong Philippe, og i dag har et skib fra Cypern bragt mig den skrækkelige tidende, at Benedikt for nogle få uger siden er blevet forgivet i Perugia! St. Peders stol er atter ledig – en spaltning i den hellige kirke, en frygtelig omvæltning forestår hele kristenheden! Under så truende forhold kan tempelordenen og dens stormester ikke se fremtiden rolig i møde, og Molay har derfor dobbelt grund til at ønske, at du ikke vender tilbage, før freden er genoprettet, og du med nogenlunde tryghed kan indestå for det kostelige klenodie, hvis erhvervelse er målet for vore nuværende efterforskninger."

"I sandhed," udbrød Henrik af Nordheim med dyb harme, "man skulle tro, at verden var blevet fuldstændig forvandlet, og at der her blandt muhamedanerne fandtes mere kristelig kærlighed og fred end på den anden side af havet! – Hvad er der dog blevet af den hellige moderkirke!"

"Et grådigt uhyre, der vil opsluge kroner og lande, således som det allerede hedder i evangelisten Johannes' åbenbaring!"

"Derfor må vi, Ziontemplets brødre, og I, den hellige gravs vogtere, med så megen større iver våge over den ældgamle, ubesmittede sandhed, bevare den for evigt og frelse den for kommende slægter, som, lutrede gennem tunge prøvelser, bedre vil formå at gribe og fatte de hellige mysterier! – Lad kun mit navn forsvinde i glemslens mørke, når det blot må lykkes os at fuldføre det ædle, ophøjede hverv, for hvis skyld man har ladet mig blive tilbage her! – Send mesteren det budskab, at vor troskab ikke vil ophøre før med vort sidste åndedrag, og sig ham, at jeg dag og nat bærer hans seglring på mit bryst som en hellig og dyrebar påmindelse!"

5. Turaja

De venskabelige sammenkomster i lægen Jehus hus blev, som vi allerede har set, truet af forskellige begivenheder, der mere eller mindre måtte bortlede de fire venners opmærksomhed fra det fælles arbejde. Grev Henrik var den, som følte sig mindst berørt deraf, og han formåede derfor også lettere end de andre at vende tilbage til sin opgave med udelt interesse. Rigtignok skete det oftere, end det var gavnligt for hans ro, at billedet af den unge kvinde, som han havde truffet i tårnet, dukkede op i hans erindring og forstyrrede ham i hans alvorlige granskninger, idet han atter og atter grublede over den forunderlige skæbne, der havde gjort en tyrkisk pasha, korsfarernes overvinder, til en kristen piges nærmeste beskytter og pårørende. Men han søgte hver gang at blive herre over disse grublerier, der forekom ham selv ørkesløse og overflødige, eftersom han jo nærede fuldkommen tillid til Idzeddins ord og vidste, at pashaen var en mand, hvis karakter var alt for ædel og højsindet, til at han nogen sinde ville have besmittet sine læber med en løgn.

For broder Augustins vedkommende drejede alle hans tanker sig om begivenhederne i Europa, og det lod til, at han vidste mere og måske noget endnu værre, end hvad han havde fundet for godt at meddele sin unge ven og trosfælle. – Rabbi Jehus bekymringer gik derimod i en helt anden retning. Hvor megen pris han end satte på pashaens voksende yndest og dennes daglige besøg, så havde han dog levet tilstrækkelig længe i Jerusalem til at lære at frygte den muhamedanske befolknings tøjlesløse fanatisme. Selv om de af Idzeddin besluttede

forholdsregler gjorde deres fulde virkning, ville de dog på samme tid endnu mere henlede opmærksomheden på jødekvarteret og særlig på hans eget hus, og dette kunne i ingen henseende være ham behageligt. Den gejstlige magt var ingenlunde ringere i østerlandene end i Europa; det var ikke heller her så sjældent, at de hellige fædre trådte op mod de verdslige magthavere og tvang dem til underkastelse. Dette forhold gav Jehu tilstrækkelig grund til hans bekymringer, og der var kun en omstændighed, som nogenlunde formåede at berolige ham. Idzeddin besad nemlig, som Jehu meget godt vidste, en mægtig modvægt mod gejstlighedens indflydelse i sin nuværende "chanum" eller første gemalinde, som var en søster til kaliffen Malek Nasr.

Forholdt dette sig rigtigt, og var det virkelig tilfældet, at Idzeddin ikke blot kunne takke sin store berømmelse som kriger og som Jerusalems generobrer, men også sit slægtskab med sultanen for den bevidsthed, at hans stilling i Syrien var mægtig nok til at trodse enhver fjendtlig indflydelse ved hoffet i Cairo, så var det altså heller ikke uden god grund, at pashaen efter sin samtale med tempelridderen hurtigst muligt vendte tilbage til sit hus.

Hvor ringe tanker man end har om de østerlandske kvinders stilling i samfundet, bør man dog ikke glemme, at en pashas første og retmæssige gemalinde, især når hun er af fornem fødsel, regerer lige så fuldt og uindskrænket i sit hus som nogen europæisk husfrue, og tilmed forstår hun lige så godt, om ikke bedre, at gøre sin indflydelse gældende over sin ægteherre. Haremslivets ensformighed giver hende netop så meget mere lejlighed til at blande sig i statssager og andre vigtige

anliggender, og om hendes lands sæder og skikke indskrænker hendes ydre frihed, så spiller hun til gengæld en så meget desto større rolle indenfor sin egen kreds.

Idzeddins palads vendte sin forside ud imod tempelpladsen og ruinerne af kong Balduins borg, mens begge dets fløje begrænsede den del af haven, der, som vi ved, stødte op til lægen Jehus grund, og i hvis nærhed det mauriske tårn var beliggende. Selve huset var meget gammelt; for det havde siden sultan Saladins tid tjent de osmanniske statholdere til bolig, og sporene af dets ærværdige alder sås så meget tydeligere, som man aldrig havde tænkt på at udbedre den skade, tidens tand havde tilføjet det. Beboerne brød sig dog kun lidet om det; for de forstod at dække alle mangler ved kostbare tæpper og forhæng, sjældne dyreskind og alle slags prunkende husgeråd. I paladsets højre fløj, hvis vinduer alle sammen vendte ud til haven, var haremet beliggende; fra den venstre fløj var der derimod ingen udsigt til haven, men værelserne fik udelukkende deres lys gennem de vinduer, som på den modsatte side vendte ud til den nærliggende moske. Denne fløj optoges af staldene og af de til en afdeling af livvagten bestemte kaserneagtige rum, mens endelig den midterste del af bygningen tjente pashaen selv til bolig og embedslokaler. Desuden fandtes der i haven en rummelig pavillon af nyere oprindelse.

Så snart Idzeddin var kommet hjem, lod han straks høvedsmanden for sin livvagt, Chalum-Begh, der tillige var hans særlige fortrolige, kalde til sig og gav ham befaling til at udstede det tidligere omtalte forbud mod, at den muhamedanske befolkning blandede sig mellem jøderne i

disses eget kvarter. Da Chalum-Begh tilligemed den skriver, som havde ført befalingen til protokols, atter var gået bort, trak pashaen sig tilbage til sine private gemakker, overvejede her i nogle øjeblikke, hvorledes han helst burde handle efter det, som var sket, og begav sig derpå, ledsaget af eunukken Danesch, til husets helligdom – haremet. Her lød sang og strengeleg ham i møde, og klangen af tamburiner og bækkener sagde ham tillige, at man var i færd med at danse.

Værelset, i hvilket kvinderne havde forsamlet sig i dette øjemed, var meget stort; det var en slags hvælvet hal med en buegang, der vendte ud mod haven og var tilspærret med et forgyldt gitterværk. I en af disse buer, og lænende sig til gitteret, sad en ung pige, hvis fine, lyse hudfarve trådte stærkt frem i modsætning til de øvrige kvinders enten brunlige eller helt mørke teint. Af hendes forpustede åndedræt og den heftigt bølgende barm kunne man slutte sig til, at hun netop var i færd med at udhvile sig efter dansen, der endnu fortsattes af fire andre unge piger. Hun selv kunne være omtrent atten år.

På et ophøjet sæde noget længere tilbage i værelset hvilede i en halvt tilbagelænet stilling en ung kone, der kunne antages at være nogle og tyve år, og som man ikke kunne frakende en ejendommelig, i alt fald i Orienten højlig beundret skønhed. Hendes klæders og smykkers kostbarhed tydede på, at man havde husets herskerinde for sig.

Turaja, kaliffens søster, var en ægte ægypterinde; hendes hud havde hin ubeskrivelige dunkle farve og fløjlsagtige blødhed, som er ejendommelig for de skønneste blandt dette lands kvinder. Hendes pande, omgivet af et næsten blåligsort hår, der faldt frit ned over nakken, var temmelig lav, men den fint

bøjede næse, de fyrige, mandelformede øjne og de mørke, kækt tegnede øjenbryn forenede sig om at give ansigtet en fortryllende skønhed. Hendes skikkelse var herligt formet, men dog ikke ganske fri for den yppighed, som man træffer hos de fleste østerlænderinder; en lille, yndig mund med tænder, hvis hvidhed blev endnu mere blændende i sammenligning med den mørke teint, og dertil sirlige hænder og fødder fuldstændiggjorde hendes legemlige fuldkommenheder.

På et tæppe ved foden af divanen sad hendes ungdoms oppasserske, hendes nuværende fortrolige og haremets hushovmesterinde, Alwudjud. Også hun stammede fra det sagnrige Ægypten, men hendes udseende viste, hvilken bedrøvelig magt årene har til at tilintetgøre ethvert spor af fordums ynde og skønhed. De fire andre kvinder, der netop svingede sig i dansen, var Turajas slavinder og stammede fra meget forskellige himmelstrøg.

Da Idzeddin trådte ind, ophørte dansen øjeblikkelig, og med et "Inschallah" – "hil være dig!" – bød man ham velkommen.

Turaja smilede venligt til ham, men med hin fornemme bevågenhed, der lader en føle, hvem man har for sig, og som hos ægtefolk altid røber en vis forstemthed. Da han nærmede sig, trak Alwudjud sig beskedent tilbage. Idzeddin lod imidlertid, som om han ikke lagde mærke til den lunkne modtagelse, som hans gemalinde skænkede ham.

"Du kommer i dag tidligere tilbage, end du plejer, kære herre!" sagde hun; "er du allerede færdig med dine lærde granskninger hos den vise Jehu?"

"Vi har ikke rådspurgt stjernerne i dag, mine øjnes lys," svarede han; "men af deres stilling i aftes søgte vi at udgranske,

hvad de strålende hærskarer havde at meddele os."

Med disse ord tog han plads på divanen ved siden af Turaja, lagde sin arm om hendes liv og kyssede hende.

"Og hvad fortalte de funklende stjerner?" spurgte hun med et smil og i en venligere tone end før.

"Det skal dit øre først erfare i nattens tavse stund, du, mine tankers beherskerinde! Mit hjerte er stemt til glæde, og for også at give jer del i den, vil jeg nu fortælle jer et lysteligt eventyr, som ikke selv Scheherazade har kunnet opvise magen til."

"Et eventyr! Et eventyr!" udbrød pigerne i kor og klappede henrykt i hænderne; kun Ariana, den unge, blonde pige, som sad henne i den åbne buegang, tog ikke del i den almindelige glæde.

"Ej, denne kunst har du aldrig før vist os, at du var i besiddelse af!" svarede Turaja. "Vil du måske beskæmme min gamle Alwudjuds veltalende mund? Lad os se, hvem der kan digte det herligste eventyr!"

"Den kunst at digte er jeg kun lidet fortrolig med, fortryllende Turaja; jeg har fået det kostelige eventyr fra en fremmed vismand, som har bragt det hertil fra fremmede lande, og som efterlod det hos lægen Jehu, da han atter drog bort. Det var skrevet i et fremmed sprog, men rabbineren har oversat det for mig, sang for sang – for det indeholder flere sange –, for at jeg kunne glæde dig med det."

Turajas ansigt røbede en glad overraskelse. Hun lagde sin arm om Idzeddins hals og sagde:

"Det var altså ikke alene for stjernernes skyld, men også for at gøre mig en glæde, at du så ofte gæstede jødens hus? Tilgiv mig,

min sjæls herre, at jeg har kunnet nære en uværdig mistanke om, at det var helt andre ting, som dagligt lokkede dig did!"

"I sandhed, hvis du kunne tro, at en gammel jødes selskab havde mere tillokkelse for mig end at lære mærkværdige ting fra fremmede lande at kende og oven i købet derved berede dig en glæde, da må jeg sammenligne din mistanke med den pil, som en uduelig bueskytte sender op mod månen!"

"Bring jeres behersker forfriskninger, og hvad han ellers måtte ønske," bød Turaja, "jeg vil da hvile mig i hans skød, mens jeg lytter til den fortælling, som den fremmede har bragt til os fra fjerne lande!"

Et lavt bord blev hurtigt bragt ind og stillet hen foran divanen, og efter at der var blevet anrettet et let aftensmåltid, satte de øvrige kvinder sig på sirligt broderede puder rundt omkring bordet.

"Er du endnu bestandig så tungsindig, Ariana?" spurgte Idzeddin den unge pige, der imidlertid havde sluttet sig til de øvrige.

"Der må være hændet Ariana noget såre glædeligt, herre," faldt en af slavinderne, hvis navn var Sakirsad, ham i talen, "for hendes ansigt har i dag været lutter solskin, og – tænk dig – hun har for første gang danset med os!"

"Deri gør du vel, Ariana; for vid, at ørkesløs smerte er ikkun dårskab, og den, som bereder andre glæde, fryder tillige sit eget hjerte."

Ariana rødmede.

"Jeg vil for fremtiden gøre mig umage for at berede mig selv og andre glæde," sagde hun.

Under livlig spøg og samtale tilendebragtes måltidet, hvorefter man kun lod forskellige frugter og liflige drikke blive tilbage på bordet.

"Fortæl! Fortæl!" udbrød de utålmodige kvinder nu, henvendt til Idzeddin, og efter at Turaja havde strakt sig mageligt på bolstret og lagt sit hoved i hans skød, begyndte pashaen:

"Der var en gang en prinsesse af Samarkand ved navn Nur-Alhuda, der blev bortført til mongollandet af den hæslige prins Almaluck, som først havde erobret hendes land og rige. Al hjertensglæde var veget fra hende; for hun tænkte bestandig på sin hjemstavns skønne egne og på alt, hvad hun havde mistet. Hun valgte sig derfor et lønligt sted, en hule, som kun hun alene kendte, og hvor hun uforstyrret kunne hengive sig til sin sorg. En dag, da hun som sædvanlig lå hensunken i bøn og tårer, så hun pludselig foran sig en forklaret skikkelse – en mand med blå øjne, gyldent hår og lyst åsyn og dertil iført en hvid klædning. Hun troede, at det var hendes folks store helgen, der var steget ned til hende fra Paradiset for at trøste hende. Men skikkelsen sagde: "Pige, jeg er ikke ham, du antager mig for, jeg er kun hans tjener, en stakkels enfoldig, en pilgrim fra det fjerne Frangistan og kød og blod ligesom du; mit navn er – Parcival. Men hvor enfoldig jeg end er, så kan jeg dog sige dig, at det er bedre at le end at græde, og at hvo der har ungdom, bør også have håb, og den, der har en rosenmund som du, må ikke bruge den til tomme klager, men til liflige kys. Kom hen til mig, at jeg kan lære dig denne kunst!" Og han kyssede hende på de friske, rosenrøde læber, og Nur-Alhudas hjerte blev såre glad over, at det ikke var en død helgen, men en levende mand! – Dette er den første sang om Parcival den enfoldige!"

Kvindernes jublende latter og håndklap og Turajas glødende kærtegn belønnede fortælleren. Ariana havde derimod med en pludselig blegnen rejst sig op og ilsomt forladt værelset. Under den fornyede latter over den gode helgen, der så smukt havde trøstet Nur-Alhuda, og under de mange spørgsmål, hvormed de nysgerrige kvinder bestormede Idzeddin for at få slutningen på eventyret at vide, havde man dog ikke lagt mærke til Arianas fraværelse, tilmed da hun straks efter kom tilbage og nu selv var en af fortællingens ivrigste beundrere. Idzeddin trøstede imidlertid sine haremsdamer med det løfte, at han ville arbejde videre på udtydningen af det vanskelige sprog for, så snart det var ham muligt, at kunne meddele dem fortsættelsen af fortællingen, og med fornyet dans og spil og sang hengled nu resten af aftenen. –

I den samme morgentime, på hvilken begivenheden i det mauriske tårn havde fundet sted den foregående dag, befandt pashaen sig i paladsets have. Denne bestod egentlig af to forskellige partier. Det ene, som lå nærmest ved paladset, og i hvilket også pavillonen var beliggende, udgjorde den egentlige lysthave, hvor haremets damer plejede at opholde sig, mens derimod den anden del, som lå længere tilbage og omgav det tit omtalte tårn, var opfyldt af et tæt buskads og ældgamle stenruiner, blandt hvilke sjældent eller aldrig nogen satte sin fod. Turaja havde forbudt sine slavinder at betræde dette sted, idet hun påstod, at det husede slanger og andet giftigt kryb.

I denne bageste og lønlige del af haven vandrede nu Idzeddin frem og tilbage. Han ventede på Ariana, og hans venten var ikke forgæves; for der var næppe forløbet et kvarter, før hun kom til syne, indhyllet i et tæt slør. Paladsets beboere sov endnu, og hun

troede sig derfor sikker på, at ingen ville forstyrre hendes ensomhed.

Da hun fik øje på Idzeddin, standsede hun tøvende og skred derpå langsomt hen imod ham.

"At jeg træffer dig her, fader," sagde hun blidt, "er mig et bevis på, at jeg rigtigt har tydet det eventyr, du fortalte os i aftes!"

"Det står dig frit for at besøge det sted, hvor du nylig er blevet så sælsomt overrasket, men den fremmede, som du traf her, vil du aldrig gense mere!"

"Det var ... et jordisk menneske! – Dit eventyr har hårdt nok belært mig derom!"

"Han er den Parcival, som jeg gjorde til helten i min fortælling! Havde han været mindre ærlig og enfoldig; havde han misbrugt din ungdommelige begejstring og ubetænksomhed – da ville han ikke længere være blandt de levendes tal!"

"Du kender altså denne mand, der viste sig for mig som et Himlens sendebud?"

"Ja, jeg kender ham."

"Og hvorledes fandt han vejen til min moders grav her i tårnet?"

"Tårnet har udvendig fra en hemmelig indgang, som han fandt åben, da han fulgte lyden af din stemme i den hensigt at ile dig til hjælp. Men han kommer her aldrig mere."

"Når du selv kender denne indgang, fader, hvorfor lader du den da ikke tilmure, for at ingen skal trænge her ind og forstyrre dit hus' ære og ro?"

"Fordi den eneste, som foruden mig kender den lønlige vej, nemlig den mand, der viste sig for dig, ikke vil driste sig til at

betræde den for anden gang. Det måtte altså være dig selv, min datter, der således kunne glemme pligt og ære, at du ad hin vej forlod mit hus og unddrog dig min faderlige beskyttelse. Skete det, ville jeg sige, at jeg ikke længere havde noget barn, og jeg ville da lade indgangen tilmure for bestandig!"

"Jeg kan næppe tro, at du er i stand til at nære en sådan tanke, og du sætter mig på en prøve, som både er uretfærdig og overflødig; for du ved såre vel, at hvad kval jeg end må lide, hvor megen forstillelse jeg end nødes til at øve, så kunne dog aldrig den tanke opstå hos mig, at tiltvinge mig min frihed ved en æreløs og fornuftstridig handlemåde. Den hensovedes ånd våger beskyttende over mig; hendes grav fængsler mig til dette sted med kærlighedens stærkeste bånd."

"Fordi jeg er overbevist om disse dine ords sandhed, derfor tilmurer jeg ikke indgangen, som tilmed er mig af stor vigtighed på grund af andre omstændigheder, hvormed jeg ikke for øjeblikket vil bebyrde dine tanker og dit sind. Den fremmede mand, som du traf her, er muligvis ved Guds uransagelige vilje udset til at udrede store ting, og når du tænker på ham fra dette synspunkt, da vil du sikkert kunne gøre det uden frygt for dit hjertes rolighed. Hans historie er endnu ikke til ende, og når jeg fortæller jer mere om det, da anstreng din skarpsindighed for at gætte den sande sammenhæng under eventyrets maske; du vil på den måde erfare, hvorledes det står til med ham."

"Jeg forstår kun ikke" – og Ariana rødmede uvilkårligt – "hvad dette skal tjene til, og hvorfor du ønsker det således. Jeg levede i den fromme indbildning, at en himmelsk trøster havde åbenbaret sig for mig; du har tilintetgjort denne vildfarelse, og

jeg ser kun i hin åbenbaring en mand af min egen tro, som jeg af mit ganske hjerte under din nåde og tilgivelse, men som ellers ikke vækker nogen som helst interesse hos mig."

"Du frygter altså ikke for, at du vil fatte mere deltagelse for ham, end det er dig tjenligt, når jeg fortsætter min fortælling?"

"Din fortælling vil more og underholde mig; intet videre. – Men tillad mig nu at forrette min andagt på det eneste sted, hvor det er mig forundt at ihukomme din godhed og min tros dyrebare pligter!"

Hun ville bøje sig ned for at kysse hans hånd, men han tog hende heftigt i sin favn og trykkede et kys på hendes pande.

"Overlad dig trygt til min omsorg og vær altid sikker på, at du i fuldeste mål ejer part i den kærlighed, som jeg evig og ukrænkelig bevarer for den hensovede! Din tilværelse er bitter nok, og min byrde tungere at bære end din; let den derfor for mig ved at synes glad og tilfreds; måske lykkes det dig da til sidst at blive det i virkeligheden."

"Jeg vil efter bedste evne bestræbe mig derfor."

Idzeddin trykkede ømt hendes hånd i sin og vendte derpå tilbage til huset, mens den unge pige begav sig til tårnet for at forrette sin morgenbøn.

Samme dag indfandt pashaen sig hos Jehu en time tidligere end sædvanlig for at kunne tale i enrum med grev Henrik. Lægen var endnu beskæftiget med sine forretninger udenfor hjemmet, og ridderen sad derfor alene ved sit arbejde.

"Du kommer tidligt i dag, Idzeddin, og jeg er endnu ikke helt færdig med det arbejde, som jeg ville have forberedt til vor sammenkomst. Dog, vær som altid velkommen!"

"Jeg kommer for at tale alene med dig og forklare dig, hvad der må synes dig sælsomt og utroligt. Jeg ønsker at betro dig mine sorger og høre dit råd i mit livs vanskeligste sag. Min ven vil sikkert ikke nægte mig dette."

"Det kan du trygt stole på, Idzeddin, selv om ikke erkendtligheden for din ædelmodighed tilskyndede mig dertil. Enhver tjeneste, som jeg kan yde dig, vil dog kun være en ringe gengæld for dit venskab."

"Så hør da mit tidligere livs historie, der måske vil forekomme dig sælsom nok, men som du dog tillige vil finde let forklarlig, når du betænker de forhold, der har rådet her i landet under vore stridigheder med jer kristne. – Min fader var en af Persiens berømte vismænd, og jeg har ham at takke for den hemmelige viden, som det nu skænker mig så megen glæde at gøre frugtbringende i fællesskab med jer. Jeg blev opdraget til den lærde stand, ikke til at føre sværdet, og til min kløgt og lærdom knyttede min fader sit livs skønneste forhåbninger. – Men sandheden, som han havde tjent, blev hans undergang. Den daværende storherre af Persien kaldte ham til sit hof, for at han skulle dømme i en strid mellem ham og en af nabofyrsterne. Da han beviste sultanen, at denne havde uret overfor den anden, lod tyrannen ham henrette, og hans blod godtgjorde den gamle lære: "Fortæl aldrig den mægtige andet, end hvad han gerne vil høre; sig ham aldrig en uvelkommen sandhed!"

Efter denne ulykke flygtede jeg med min moder til Ægypten, og da jeg var, hvad man kalder en smuk ung mand og fuld af ungdommelig kraft og fyrighed, blev jeg ansat ved kaliffen Sapherots livvagt. Min våbengerning behagede mig, og min

medfødte kækhed i forening med den viden, jeg havde taget i arv efter min fader, tjente mig så godt, at jeg med hver dag steg i sultanens gunst og til sidst blev anfører for en talrig krigerskare. Efter at jeg havde undertvunget flere fjendtlige stammer og var vendt tilbage med et stort bytte, forøgedes min anseelse endnu mere, og før min moder døde, så jeg mig allerede smykket med en pashas hæderstegn. – Sapherot havde allerede længe næret den plan at befri Syrien fuldstændig fra de kristne og erobre Accon, den eneste stad, som I endnu var i besiddelse af. Ved dette foretagende faldt hans valg på mig. – Da det rimeligvis er dig bekendt, at Accon måtte overgive sig efter fjorten dages belejring, og at de kristne, som var blevet skånet, flygtede til Cypern, så ved du sikkert også, at det var mig, som fratog jer staden."

Det var i året 1291; tempelherrerne og johanniterne delte skæbne med de øvrige.

"Du vil let kunne forstå, at jeg hadede kristendommen og med iver søgte at bidrage til dens udryddelse. – Da vi havde stormet Accon, nedsablede og plyndrede vi alt, hvad der trådte os i vejen. Mens jeg således trængte frem i stadens gader, så jeg en fornem, kristen kvinde, der med sit barn, en lille pige på henved otte år, flygtede ud fra et hus, efterfulgt af mine soldater. Død og vanære var hendes sikre lod. Hendes skønhed rørte mig og tændte min kærlighed; jeg frelste hende fra de vilde krigere og tog hende med mig til mit hus. Blanche de Fois kaldte hun sig; hun var grev de Fois' gemalinde, gift med Accons kristne statholder, som samme dag var faldet i kampen. Jeg ærede enkens smerte. Jeg lod hendes ægteherre begrave som en kristen ridder og helt og satte et kors på hans grav. Den

sørgende gav jeg tre år til at glemme sin smerte. – Min sejr havde vakt stor glæde ved hoffet i Cairo, og da statholderen over Syrien og Palæstina var død, indsatte storherren mig i hans sted. Jeg førte grevinde Blanche og hendes barn med mig til Jerusalem, til mine forgængeres palads – bagved hint mauriske tårn."

"Der hviler altså støvet af grevinde Blanche, og den unge pige, som jeg traf hensunken i bøn, var hendes og grevens datter?"

"Du har sagt det! – Min mildhed rørte Blanche; min deltagelse og omhu i forening med den tilbøjelighed, som Anna, således hed pigen, havde fattet for mig, vandt til sidst hendes hjerte. Hun opfyldte mine heftige bønner om at blive min hustru på det vilkår, at jeg aldrig ville indføre nogen anden kvinde i mit hus foruden hende, og dertil tillade, at hun og hendes barn levede i overensstemmelse med deres kristne tro; hun erklærede højtideligt, at hun med egen hånd ville dræbe sig og sit barn, hvis jeg nogen sinde brød disse løfter. – Du tvivler vel ikke om, at jeg ubrødeligt holdt mit ord, at jeg aldrig bedrog hende? – En parser, som er fortrolig med Kabbalaens dybsindige lærdomme, hænger sig ikke halsstarrigt fast ved troens ydre former. Jeg foreskrev derfor kun Blanche den ene betingelse, at hun i løndom måtte tjene sin Gud for ikke at bringe os alle i fare. Det gjorde hun. Hint tårn, i hvilket hun også ønskede at blive stedt til den sidste hvile, var hendes bedehus! – Du er ikke i stand til at fatte, tempelridder, hvor lykkelig jeg var ved at besidde denne kvinde, den første, jeg nogen sinde havde elsket; men ak, hun var kun min i fire korte år! Efter at jeg med en højtidelig ed havde lovet at opfylde

hendes sidste ønske, lod hun sit barn blive tilbage hos mig. Hendes ædle jordiske hylster begravede vi på det sted, hvor hun i levende live havde forrettet sin stille andagt. Indtil denne stund havde mit liv været lykkeligt, men fra nu af indhylledes det i stedse mørkere skygger. Sultan Sapherot var død, og hans søn, Malek Nasr, der efterfulgte ham på tronen, lod mig kort tid efter kalde til Cairo for at forkynde mig, at det var hans beslutning at give mig sin eneste søster, Turaja, til hustru. Min bestyrtelse var grænseløs. Et afslående svar ville i dette tilfælde være en forhånelse, som kun døden kunne udsone, og hvad ville der da være blevet af det barn, som den elskede afdøde havde ladet blive tilbage under min varetægt – den i dyd og skønhed opvoksende Anna de Fois? Jeg lod, som om jeg var henrykt over den høje nåde, der var tiltænkt mig, og underkastede mig nødtvungent kaliffens bud. Turaja var ganske vist såre skøn, men hendes skønhed var ikkun en skygge mod Blanches elskelige ynde; hun var dertil hovmodig af sin fornemme byrd, herskesyg og tilbøjelig til skinsyge og mistænksomhed. Jeg måtte opbyde al min kløgt og besindighed for ikke dagligt at se fordærvelsens afgrund åbne sig for mine fødder! Jeg vandt hende ved at hykle en kærlighed, som jeg ikke følte; for hun var selv opflammet af en heftig lidenskab for mig. Jeg var også så forsigtig at udgive Anna, som for fremtiden blev kaldt Ariana, for mit barn og datter af en afdød hvid slavinde. På denne måde syntes hemmeligheden mig bedst bevaret. Turaja ved, at Arianas moder ligger begravet i det mauriske tårn, og en tålelig mildhed og skånsel er alt, hvad jeg yderligere har kunnet opnå til gunst for det stakkels barn. Forestil dig, hvilken tvang og kval hun daglig lever under ved bestandig at være genstand for

Turajas skinsyge og en stadig kilde til misundelse, eftersom Gud hidtil har nægtet mig børn med Turaja. Vidste hun, at Ariana var en kristen pige, ville denne ikke en time være sikker på sit liv! – Døm nu selv om, hvorledes min og dette barns lod er!"

"Ædle mand, jeg beklager dig dybt!" svarede ridderen. "Men har du aldrig overvejet, om der ikke kunne findes midler til at befri den ulykkelige pige fra den tvang og forstillelse, hvorunder hun lever? Hvad vil hendes fremtid blive under disse forhold? Handlede du ikke mere barmhjertigt og mere faderligt, når du sendte hende tilbage til hendes moders fødeland, til Frankrig? Findes der ikke derovre endnu ridderlige medlemmer af den grevelige slægt, som bedre kunne drage omsorg for hende end du, og hvor hun i det mindste kunne blive optaget i den kristne kirke og åbent bekende sin tro uden frygt for fjendtlige efterstræbelser?"

"Du taler ærligt og mener det godt, og du har tillige gættet den afdødes ønske. Jeg har lovet Blanche, at hvis forholdene nogen sinde skulle gøre det nødvendigt, vil jeg ufortøvet skilles fra Ariana og sende hende tilbage til hendes eget folk. Efter Blanches påstand tæller slægten de Fois endnu mange medlemmer; blandt andre er også en ældre broder af hendes afdøde gemal blevet tilbage i Sydfrankrig i en mægtig og højt anset stilling. Men hvorledes skulle det hidtil have været mig muligt at sende Ariana bort, uden at nogen opdagede det, før faren var forebygget? Hvor fandt jeg den ven, der var så tro og opofrende, at jeg uden frygt kunne betro ham det elskede barn? Hvem skulle den mand være, i hvis følgeskab jeg turde sende

hende den lange vej over havet, uden at mine tanker behøvede at følge efter hende i den kvalfuldeste uro og pine?"

Tempelridderen rejste sig hurtigt fra sit sæde og vandrede en tid lang grublende frem og tilbage i kammeret. Endelig blev han stående foran Idzeddin.

"Hør mig!" begyndte han. "I tilfælde af, at det med eders trofaste bistand lykkes mig at finde den hellige sten, så at jeg kan vende tilbage med den til min ordens mester, da vil jeg tage Anna de Fois med mig til Cypern, og Molay vil af taknemmelighed og højagtelse for dig intet øjeblik betænke sig på at føre hende under sikkert lejde tilbage til hendes pårørende. – Vort ordensløfte forbyder os enhver kærlighedshandel og tillader os kun at komme i berøring med en kvinde, såfremt hun trænger til vor beskyttelse; du kan derfor være fuldelig forsikret om, at hendes ære er i gode hænder hos os, og at der vil blive vist hende al den ærbødighed, som enhver adelsmand er en kvinde skyldig!"

Idzeddin lagde sin hånd på ridderens skulder og betragtede ham med et udtryk af dyb rørelse i sine mandige træk.

"Hvis jeg ikke allerede før havde følt, at du er min trofaste og redelige broder, hvis sjæl ligner den dybe og rene kilde, som afspejler vort eget billede – da ville i sandhed dette dit ædelmodige tilbud overbevise mig om det!" – Han trykkede ham til sit bryst og kyssede ham hjerteligt. – "Jeg nægter ikke, ven, at jeg siden vor samtale i går allerede har tænkt over, om du ikke var den mand, ved hvis hjælp en moders sidste ønske og mit løfte til hende kunne blive opfyldt. Jeg havde måske tøvet til det yderste øjeblik med at tage min tilflugt til dig; for det koster mig en ikke ringe kamp at kaste al min faderkærlighed og

omsorg, hele det dyrebare ansvar, jeg har påtaget mig, over på dine skuldre. Men da du frivilligt tilbyder dig, ser jeg deri et fingerpeg fra Gud om ikke at støde din hjælp fra mig. – Åbningen i det mauriske tårn skal, hvis det er Guds vilje, være den vej, gennem hvilken hun, fri for al tvang og trængsel, vender tilbage til sine fædres land."

"Men du glemmer, at det ikke kan ske uden med Jehus vidende og broder Augustins medvirkning. Hvis undvigelsen blev opdaget, og en forfølgelse sat i værk, ville de, som blev tilbage, være udsat for en farefuld mistanke!"

"De skal begge erfare alt, når tidens fylde kommer, men ikke før; for hvortil skulle det tjene at plage dem med unyttige bekymringer? Vær overtydet om, at min magt og min snildhed er stor nok til at beskytte rabbineren og Augustin for alle følger. Hvem skulle vel også kunne iværksætte en sådan forfølgelse, når jeg ikke selv gør det?"

"Din nuværende gemalinde, sultanens mægtige søster!"

"Hun er min hustru og vil ikke træde fjendtligt op mod mig. Desuden vil hun næppe være synderlig ivrig efter at indhente den undvegne pige, hvem hun hidtil kun har betragtet som en medbejlerske til min kærlighed."

"Du må vide det bedre end jeg, Idzeddin; for jeg er ikke noget verdensbarn og forstår mig kun slet på kvinderne. Ønsker du imidlertid min hjælp i denne sag, da må du først og fremmest overbevise pigen om, at jeg er et menneske af kød og blod og ikke et Himlens sendebud, som hun først troede at se i mig."

"Jeg har allerede i aftes og i morges udrevet hende af denne sælsomme vildfarelse! Hun ved, at du ikke er noget højere væsen end jeg og hende selv. – Det er imidlertid nødvendigt, at

hun fatter så megen deltagelse og tillid til dig, at hun beredvilligt følger dig, når det rette øjeblik kommer. Jeg har derfor begyndt at fortælle hende et eventyr om Parcival. Ikke den Parcival, der fandt den hellige gral, og hvorom dine sange beretter, men om den østerlandske helt af samme navn, under hvilket jeg også lader dig optræde. Hun forstår meget godt at udtyde fablen og fatte den hentydning, som den har til hendes egen skæbne."

"Så meget desto bedre. Jeg er rede til at handle, når tidens fylde kommer!"

I det samme trådte Augustin ind, og de gik nu til deres sædvanlige dont. –

Det var ingen ringe opgave for Idzeddin at fortælle haremets damer det mærkelige eventyr om Parcival på en så sindrig og behændig måde, at det fuldstændig lagde beslag på deres indbildningskraft, mens det på samme tid og uden at vække de andres mistanke fik en lønlig og vigtig betydning for Ariana. I sin fortælling berørte pashaen også den opgave, som Molay havde stillet den unge tempelridder. Den førstnævnte omtalte han som en mægtig troldmand; den hellige grundsten blev til en kostelig karfunkel, men i øvrigt vidste Idzeddin meget godt, at kvinderne mindst af denne del af fortællingen ville gætte den virkelige sammenhæng. De østerlandske kvinders overtro og ringe dannelsestrin i modsætning til Anna de Fois, der var dem langt overlegen i åndelig henseende, ydede ham desuden en væsentlig lettelse under udførelsen af hans plan. På den måde lykkedes det pashaen ubemærket af de andre at vække sin plejedatters deltagelse for helten i sin historie, hvis sande betydning hun helt vel forstod.

Imidlertid var der hengået et år før de fire venner var blevet så vidt færdige med deres lærde forskninger, at de kunne skride til udførelsen af deres egentlige forehavende. Vinteren, som i Syrien var mild og behagelig, ydede med sine længere nætter netop den attråede lejlighed til i mørke og stilhed at udføre et værk, som muhamedanernes trosiver let kunne berede en blodig udgang, hvis det skortede på den nødvendige forsigtighed.

På dette tidspunkt havde der i Europa tildraget sig begivenheder, som ikke kunne andet end opfylde broder Augustin og tempelridderen med den heftigste smerte og uvilje. Kong Philippe IV af Frankrig havde dels ved list, dels ved åbenbar magt sat igennem, at kardinalerne havde valgt ærkebiskop Bertram af Bordeaux, der havde besteget den pavelige stol under navnet Clemens V. En almindelig ophidselse havde bemægtiget sig gemytterne; Rom og en stor del af Italien ville ikke anerkende dette valg, og Clemens så sig nødsaget til at forlade den evige stad og mod al tradition forlægge den pavelige residens til Avignon i det sydlige Frankrig. Trods valgets lovløshed, trods pavehoffets forlæggelse og den fuldstændige afhængighed af kong Philippe, blev Bertram af Bordeaux dog anerkendt som Clemens V af Europas fyrster. Disses eksempel fulgtes beredvillig af johanniterriddernes medlemmer, og tempelherrerne måtte ligeledes, enten de ville eller ej, bøje knæ for kirkens ny overhoved; for tabet af det hellige land havde givet deres indflydelse et så føleligt stød, at der ikke i øjeblikket kunne være tanke om nogen virksom modstand fra deres side.

Disse forhold virkede i høj grad nedslående på broder Augustin og hans kaldsfæller ved den hellige gravs kloster, og

både han og grev Henrik fandt det under disse omstændigheder særlig ønskværdigt at skride hurtigst muligt til løsningen af deres opgave. Selv om denne kronedes med et lykkeligt udfald, var det dog ikke desto mindre deres foreløbige hensigt at blive i Palæstina, indtil tempelordenens sikkerhed var blevet bedre betrygget, og Clemens V's planer mere tydeligt lagdes for dagen.

I den sidste halvdel af oktober havde vennerne endelig fået et sikkert overblik over udbyttet af deres møjsommelige granskninger, og de var nu samlet hos Jehu for at rådslå om den måde, på hvilken de bedst kunne udføre resten af deres hverv.

"Vor femårige flid," begyndte Augustin, "har givet os den længe anede vished, at de tre forskellige retninger af vor videnskab er udgået fra en og samme kilde og udmunder i et fælles mål. De mystiske tegn, som vi har udfundet, er oprindelig de samme både i den kristne, den persiske og den kaldæiske kunst, og ved hjælp af denne og vore andre beregninger kan vi nu følge den endelige vej til løsningen af den opgave, vi så længe har arbejdet for."

"Den første og mest langvarige del af vor gerning er lykkeligt tilendebragt," faldt Idzeddin ham ivrig i talen, "men længe nok har vi gransket og grublet; nu gælder det at handle! Lad os derfor uden videre opsættelse træffe aftale om, hvorledes vi bedst skal få den hellige sten i hænde!"

"Før vi begynder vore efterforskninger," tog broder Augustin atter ordet, "må vi først være sikre på tre ting: nemlig en kyndig bygningsarbejder, der med pålidelig medhjælp kan lede udgravningerne; endvidere den beroligelse, at vi uforstyrret får tid til at udføre vort arbejde, og endelig, at det kostbare fund, i

fald det lykkes os, uden opsigt kan blive bragt til Jehus hus og senere om bord i et skib under grev Henriks varetægt."

"Det sidste skal jeg sørge for, når vi blot først er i besiddelse af den hellige sten," erklærede Idzeddin. "Uforstyrrede skal vi også nok blive; for min nærværelse vil tjene jer til beskyttelse, og desuden har jeg tænkt på at udstille vagter, der kan holde alle nysgerrige borte. Som jeg allerede fra begyndelsen af har sagt jer, må vor Parcival forklæde sig som en af mit folks hellige mænd og derhos give nøje agt på sin tunge, ligesom også tavshed må være en ubrødelig lov for os andre. Hvad der derimod angår at finde en pålidelig håndværksmand, så må jeg overlade denne del af sagen til jer; for det ville under alle omstændigheder være farligt at vælge en sådan medhjælper blandt mine trosfæller, selv bortset fra, at vi ikke ved, om han besidder tilstrækkelig dygtighed."

"Derom kan der ej heller være tale, hvis vi ikke vil udsætte vort forehavende for sikker fordærvelse!" ytrede Augustin. "En muhamedansk arbejder ville næppe løsne en sten fra tempelgrunden hist oppe uden at fortælle det til sine landsmænd, og vor hemmelighed ville dermed straks være forrådt. I frankerkvarteret bor der imidlertid en dygtig stenhugger, som i sin tid blev forhindret i at forlade Jerusalem, fordi hans søn lå farligt syg; han er fattig og har længe ikke haft andet arbejde end det lidet, vi har kunnet give ham at bestille. Waltari er hans navn; det er en pålidelig mand, og hans søn er en flink håndlanger. Lad broder Henrik tage sin våbendrager Kurt og Jehu sin tjener Simon til hjælp, så er vi sikre på at kunne skride til værket uden at betro det i fremmede hænder."

"Velan, Augustin, send da stenhuggeren og hans søn herhid i morgen efter solnedgang," svarede Jehu bifaldende.

"Jeg vil sende jer den forklædning, der skal gøre ridderen ukendelig for alle uvedkommende blikke, og derpå afhenter jeg jer i løbet af natten."

Dermed endte pashaen samtalen.

Enhver af de fire venner var lige ivrig efter at nå målet for deres langvarige og ihærdige forskninger; dog havde de ikke alle den samme bevæggrund og var ikke heller opfyldt af de samme forventninger.

For pashaen havde sagen største tillokkelse hidtil bestået deri, at han følte sig forvisset om, at han ad denne vej ville finde en bekræftelse på de urgamle sandheder, som det havde været en af hans livs opgaver at granske efter i sit folks lærde skrifter. Men i den sidste tid havde der knyttet sig en ny interesse for ham til fuldførelsen af det fælles mål, og det var derfor blevet ham vigtigere end nogen sinde før. Mere end alt andet gjaldt det for ham om at finde en ædel og uegennyttig ledsager til Ariana, så at han, når det rette øjeblik kom, kunne opfylde sit løfte til den uforglemmelige afdøde. En sådan havde han fundet i den unge tempelridder, og såfremt det lykkedes denne at udføre det hverv, som hans mester havde betroet ham, da ville vejen stå åben til flugt og frihed både for Ariana og hendes ridderlige beskytter.

Lægen Jehu var den, som stillede sig mest tvivlende overfor sagen; han nærede overhovedet ingen synderlig tillid til, at de udgravninger, som man havde besluttet at foretage i templets grund, ville føre til noget afgørende resultat. Men da tempelridderens nærværelse og dermed tillige den fare, som nu

svævede over hans hus, var afhængig af arbejdets endelige fuldførelse, så var han lige så ivrig som de øvrige for at fremskynde det efter bedste evne.

Ikkun broder Augustin og tempelridderen hengav sig til det stille håb, at den gamle kristne tradition, som begge deres brodersamfund havde bevaret gennem århundreder, ikke måtte være nogen tom skuffelse.

Og med disse forskellige følelser imødeså de fire venner den næste dags aften, mens hver især i stilhed traf de nødvendige forberedelser.

6. Tempelskatten

Den følgende dags aften skred man til værket. Kort efter solnedgang indfandt broder Augustin sig i Jehus hus. Han var ledsaget af stenhuggeren Walter – eller Waltari, som han kaldte sig – tilligemed dennes søn. Desuden medbragte kapitelmesteren en gammel plan over tempelpladsen og templets oprindelige beliggenhed efter den hellige skrifts kilder samt tillige et grundrids af kong Balduins borg, hvori var indbefattet den del af samme, som tempelherrerne en gang havde beboet.

De gamle munkeordener, især benediktinerne, var, som historien beretter os, sin tids dygtigste bygmestre, og i hine dage var det derfor meget almindeligt, at lærde munke førte opsynet med et byggeforetagende. Det fulgte derfor af sig selv, at det blev Augustin, som overtog ledelsen af udgravningerne. Det vigtigste var nu at komme til vished om, at grundmurene af de trende templer – nemlig Salomons, Nehemias og Herodes' – var de samme, således som man havde årsag til at formode. Først når dette var klart og tydeligt godtgjort, formåede man at bestemme grundstenens beliggenhed og afgøre, hvorvidt det var sandsynligt, at tempelherrerne i sin tid kunne have opdaget denne inde i selve kong Balduins borg. Augustin viste sig ved denne lejlighed såre kyndig i byggekunstens love, og hans medhjælper Waltari gik med megen forstandighed ind på hans opfattelse, skønt han endnu var ubekendt med undersøgelsens virkelige øjemed. Man havde kun sagt ham, at udgravningerne gjaldt en del af tempelordenens skatte, som ridderne havde

skjult på et hemmeligt sted, da de i året 1227 havde måttet overgive staden til sultan Saladin.

Idzeddin indfandt sig først hen imod midnat, og efter at grev Henrik ved hjælp af de medbragte klædningsstykker og ved at farve sit ansigt og sine hænder var blevet forvandlet til en tyrkisk munk, begav de fire venner sig til deres bestemmelsessted, ledsagede af Waltari og dennes søn samt Kurt og Jehus tjener, Simon.

For det tilfældes skyld, at nogen skulle opdage deres natlige vandring, havde han aftalt at gøre ende på al mistanke ved følgende forklaring: Augustin havde af taknemmelighed for den beskyttelse, der blev ydet ham og hans brødre, gjort Idzeddin bekendt med tilstedeværelsen af en skat, som var skjult under ruinerne af kong Balduins borg. Men denne skat var man kun i stand til at finde ved en berømt magers bistand og ved hjælp af lægen Jehus astrologiske kunst, der havde gjort ham det muligt at læse i stjernerne, når den gunstige time var kommet til at optage skatten.

De fire venner og deres medhjælpere trådte fra Jehus hus ud på den snævre, ikke synderligt renlige hovedgade i jødekvarteret. I varsom afstand fra indgangen ventede de først nogle øjeblikke på Chalum-Begh, pashaens fortrolige og høvedsmand for hans livvagt, og så snart han havde sluttet sig til dem, fulgte de efter ham gennem et stræde, der i østlig retning førte op til tempelpladsen.

Det var en stille nat, og med undtagelse af de vagtposter, som Chalum-Begh havde opstillet i vid omkreds af Balduinborgens ruiner, mellem de tvende store moskeer, så eller hørte de natlige vandrere intet levende væsen i deres nærhed.

Ved hjælp af medbragte lygter undersøgte man ruinernes beliggenhed og overbeviste sig om, at den stemmede overens med det af Augustin medbragte grundrids. Det var ikke vanskeligt at komme til erkendelse heraf, eftersom borgens ødelæggelse havde fundet sted i året 1291 – altså først for femten år siden – på sultan Sapherots befaling, og kort efter at de kristne korsfarere havde måttet rømme staden Accon.

Allerede denne første nat opdagede man, at den del af kong Balduins borg, som havde været beboet af Ziontemplets riddere, måtte være opført på det midterste parti af det trende gange tilintetgjorte jødiske gudshus, hvad der tydeligt nok viste, at legenden om grundstenen ikke helt og holdent kunne bero på et bedrag. Midterpartiet af denne, i øvrigt meget uregelmæssigt opførte del af Balduinsborgen optoges af et firkantet tårn, der på grund af murenes tykkelse havde ydet den eftertrykkeligste modstand mod saracenernes ødelæggelseslyst.

Med dette tårn som udgangspunkt eftersporede man nu det gamle Jehovatempels grundmure, og da dagen brød frem og nødte til opbrud, havde man allerede fundet murenes væsentligste spor og tillige fået yderligere bekræftelse på, at den oprindelige grundvold utvivlsomt måtte være blevet benyttet ved templets senere genopførelser. Da det omtalte tårn indtog midten af hele grunden, var dette sandsynligvis også det sted, hvor udgravningerne måtte foretages. Disse tog deres begyndelse den følgende nat, og de store bunker af grus og jord, som efterhånden hobede sig op omkring de ivrige skattegravere, overbeviste dem om, at der ventede dem et såre tidsspildende arbejde.

Vi forbigår skildringen af de mangfoldige vanskeligheder, som man havde at overvinde for at trænge så dybt ned i grunden, som man antog for nødvendigt. Nok er det at fortælle, at udgravningerne fortsattes med rastløs flid indtil den næstkommende marts måned, før man nåede tårnets underste og til dels sammenstyrtede hvælving. Ved denne lejlighed var man flere gange stødt mod selve Zionbjergets nøgne klippeflade, hvad der jo sikkert tydede på, at man nærmede sig målet, hvorledes dette så end måtte blive. Den del af arbejdet, som nu stod tilbage, udfordrede både større varsomhed og en særlig agtpågivenhed, hvis man ikke ville udsætte sig for at beskadige eller måske endog helt overse den genstand, som man så ivrigt søgte efter. På den anden side fjernede imidlertid faren for en opdagelse sig i samme forhold, som arbejdet drog sig dybere og dybere ned i grunden. Først når man virkelig havde fundet den hellige sten og derefter skulle til at bringe den i sikkerhed, måtte man atter være forberedt på at træffe alle forholdsregler til hemmelighedens bevarelse.

Man var begyndt at fjerne de øverste lag af en grusbunke, der havde ophobet sig i midten af tårnet, og under dette arbejde stødte man på en sekskantet søjle, der syntes at have båret den tidligere loftshvælving over det underjordiske rum, og som øjensynlig måtte være af meget gammel oprindelse. Man var også enig i den opfattelse, at søjlens fod upåtvivlelig måtte hvile på selve grundstenen, såfremt en sådan overhovedet fandtes på dette sted. Da man var kommet endnu et stykke dybere ned, blev en i søjlen indhugget indskrift af kaldæisk oprindelse synlig, og Jehu gav sig straks i færd med at tyde den. Den lød: "*Jeg er midtpunktet*".

Selv bortset fra den dybere betydning, som disse ord kunne indeholde, måtte de i alt fald anses for klart og tydeligt at betegne midten af den gamle, hellige bygning, som en gang – da Israels børn endnu var et mægtigt folk – var blevet rejst på dette sted. Opdagelsen af den halvt ødelagte søjle tjente, som naturligt var, i høj grad til at forøge den feberagtige spænding, der havde grebet de fire venner, og af al evne opmuntrede de deres medhjælpere til at fremskynde arbejdet. Med hvert øjeblik trådte søjlen tydeligere frem, mens sten og grus hurtigt ryddedes bort omkring dens fod.

Endelig var fodstykket fuldstændig ryddet, og man fandt, at det bestod af en firkantet kvadersten uden nogen som helst forsiring eller indskrift.

"Vi behøver ikke at tvivle længere!" udbrød Idzeddin halvhøjt. "Her må stedet være, hvorpå den midterste søjle er opført!"

"Denne sten siger os tydelig, at fædrenes erkendelse af den evige sandhed er al tros grundvold!" Med disse ord bøjede Jehu sig andægtig.

"Men det vigtigste for os er *det*, som må findes nedenunder søjlen, nemlig stenen, på hvilken dens fodstykke hviler!" faldt Henrik dem ivrigt i talen, idet han tog faklen ud af hånden på sin våbendrager. "Jeg kan ikke tro, at dette er templets egentlige grundsten, hvor stor og hellig dens betydning end kan være. Ryd omhyggeligt det sidste lag støv og smuld bort, Waltari. – Se der! Er det ikke hjørnet af en kvadersten, som synes at være lagt ind i selve klippen?"

"Hvor er den – hvor?" Og Augustin kastede sig på knæ og undersøgte selv det betegnede sted, mens grev Henrik lyste for

ham med faklen. – "Jo, i sandhed, du har ret! Og her er endnu en!"

De gav sig alle sammen i færd med at undersøge de modsatte sider af klippegrunden.

"Her er ligeledes en sten synlig!" udbrød Waltari. "Her også!" – "Og ligeledes her!" sagde Jehu og Idzeddin næsten på samme tid.

Broder Augustin gik forsigtigt rundt omkring søjlens fodstykke, lysende for sig med faklen, for at betragte den figur, der trådte frem nedenfor soklen.

"Det er utvivlsomt, at denne femkantede sten danner en særegen figur, hvis mystiske tegn peger hen til alle tings ophav; denne og ingen anden må være templets grundsten!"

"Så sandt jeg lever," hviskede Jehu, "således er det!"

"Skal vi tage søjlen fra hinanden ved hjælp af løftestængerne, højærværdige herre?" spurgte Waltari.

"I sandhed, således må det ske, for at vore øjne kan se, og vore læber bekende den evige sandhed!" udbrød Augustin bevæget. "Vi vil atter lægge hånd på værket!"

Arbejdet begyndte ufortøvet. Den tilbageværende del af søjlen bestod af enkelte stykker, der var sat oven på hinanden, og da hvert enkelt stykke ikke var synderlig tungt, lykkedes det ved forenede anstrengelser at tage søjlen fra hinanden og bringe stykkerne til side; det samme skete også med soklen.

Da denne var løftet op og bragt til side af Waltaris kyndige hånd, undslap der uvilkårligt de fire venner et udbrud af den højeste overraskelse. I midten af den femkantede sten stod Frelserens symbol dybt og tydeligt indgraveret.

Med dyb ærefrygt og glæde kastede Henrik af Nordheim sig på knæ og gjorde korsets tegn på sit bryst.

"Jeg takker dig, alvise Gud, at du gav os held til at fuldbyrde Molays vilje og lod os finde beviset for den hellige forkyndelse, der lød til menneskene for årtusinder siden! Vort broderskabs håb er opfyldt!"

"Måtte det nu også lykkes os at bringe den dyrebare skat i sikker forvaring!" sagde Augustin.

Jehu og Idzeddin stod tavse og ubevægelige, som om det vidunderlige, der havde åbenbaret sig for deres blikke, pludselig havde berøvet dem al handlekraft.

"Lad os gå," sagde Augustin med dæmpet stemme til tempelridderen, "og med det samme aftale med Waltari, hvorledes vi bedst endnu i morgen kan tage stenen op og bringe den i sikkerhed."

De steg langsomt op ad stigen, der førte op fra den halvt underjordiske grube, i hvilken de havde udført den sidste del af deres arbejde. Pashaen og rabbineren fulgte stiltiende efter, og til sidst kom de andre med faklerne, der blev omhyggeligt slukket, før man forlod tårnet. Med dyb bevægelse skiltes man i den tidlige morgenstund, og hver gik til sit. Fundet var lykkedes; det gjaldt nu blot om, at tempelridderen kunne komme i sikker og uhindret besiddelse af det hemmelighedsfulde klenodie.

Med bistand af Chalum-Begh og nogle soldater af pashaens livvagt blev templets grundsten den påfølgende nat draget op af tårnets dyb og med den størst mulige forsigtighed bragt ind i Idzeddins have. Her affærdigedes Chalum-Begh og soldaterne; haveporten blev lukket, og de samme folk, som havde været

behjælpelige ved stenens udgravning, transporterede den nu ind i det mauriske tårn, hvortil man i forvejen havde banet en nogenlunde fremkommelig vej. Da kvaderstenen trods sin betydelige vægt kun målte lidt over to fod i gennemsnit, lykkedes det med forholdsvis ringe tidsspilde at føre den gennem den dybe revne i tårnet ind i Jehus have, hvor den foreløbig blev nedgravet under det store palmetræ.

Idzeddin og Jehu havde med stor iver taget del i dette arbejde, men de havde tillige været såre ordknappe. Kun den førstnævnte havde lejlighedsvis hentydet til, at stenen var dækket med forskellige indskrifter, som han antog for kaldæiske skrifttegn. Augustin opfordrede Idzeddin og Jehu til at undersøge stenen ved dagens lys for at tyde indskriftens ordlyd. Det var efter deres mening det sidste arbejde, som de skulle udføre i fællesskab.

Stenen blev nu i den nærmest påfølgende tid genstand for en omhyggelig undersøgelse, men det viste sig snart, at udtydningen af de urgamle skrifttegn var en vanskelig opgave, som det ville tage lang tid at løse. Man måtte følgelig endnu en gang øve sig i tålmodighed.

I den første halvdel af det i mere end en henseende skæbnesvangre år 1306 var Augustins uro og bekymring over forholdene i Europa vokset betydeligt. De større eller mindre pilgrimstog, som efterhånden atter var blevet genoptaget, var i dette forår blevet mærkværdigt fåtallige, og de hellige steder stod nu atter tomme på besøgende fra det fjerne vesten. Denne forsømmelse af de hellige valfarter, der hidtil havde været en almindelig anvendt kirkebod, kunne man næppe alene tilskrive den spaltning, der herskede blandt gejstligheden, for den

pavelige myndighed gjorde sig uforandret gældende over hele den katolske verden, og man bøjede sig med den samme underdanighed for Clemens V, som tidligere for Bonifacius VIII, skønt man meget godt vidste, at den førstnævnte, der stadig opholdt sig i Avignon, var aldeles afhængig af kong Philippe af Frankrig. Det måtte altså snarere være en anden grund, en almindelig utilbøjelighed eller frygt, der pludselig afholdt de kristne fra ligesom i fordums tid at gæste det hellige land.

En eftermiddag i april måned var tempelridderen og den jødiske læge som sædvanlig beskæftiget med at tyde de hemmelighedsfulde runer på den fundne tempelsten, da Idzeddin trådte ind for at høre, hvorledes det gik med det vanskelige og møjsommelige arbejde. Mens pashaen endnu dvælede hos dem og med stor interesse lyttede til deres forklaring om, hvor vidt de var nået med udtydningen og sammenstillingen af de gamle kaldæiske skrifttegn, indfandt broder Augustin sig i en synlig heftig bevæget sindsstemning.

"Læg arbejdet til side for i dag, mine venner!" sagde han ivrigt. "Jeg takker Gud for, at jeg træffer dig her, Idzeddin, så at også du kan erfare det budskab, jeg har modtaget fra Europa!"

"Gud forbyde, at noget ondt skulle være vederfaret vor sag eller den hellige tempelorden!" udbrød grev Henrik, idet han hurtigt rejste sig op.

"Det er desværre kun alt for meget tilfældet! Hør den sande grund, Idzeddin, hvorfor pilgrimsfarterne til det hellige land er ophørt: Pave Clemens har udstedt et forbud mod dem for de nærmest påfølgende år! Han agter ikke længere den fred, som er blevet sluttet med dig. Han finder ikke, at der er udgydt

tilstrækkeligt blod på denne skæbnesvangre jordbund, og hans samvittighed oprøres ikke ved tanken om for verdslige øjemeds skyld at forstyrre det fredelige og velsignelsesrige forhold, som i de sidste år har hersket mellem Aften- og Morgenlandet!"

"Han ønsker atter krig!" udbrød Idzeddin og greb uvilkårligt til den brede dolk i sit bælte, som om han allerede så fjenden i landet.

"En af tempelordenens tjenende brødre," vedblev Augustin med bitter harme, "har foruden andre vigtige tiender, som bekræfter pavens onde planer, medbragt et brev fra stormesteren, som pålægger mig ufortøvet at give dig de fornødne meddelelser. Clemens V har til sommeren sammenkaldt et møde af alle Europas fyrster i Avignon for at lægge råd op om et nyt korstog. Om angrebet skal rettes mod Syrien eller Ægypten, ved man endnu ikke; kun så meget er vist, at det i alt fald gælder jer muhamedanere! I samme øjemed har paven tillige skikket bud efter johanniterriddernes og tempelherrernes stormestre for at sikre sig de tvende ordeners bistand. Skønt Guillaume de Villaret upåtvivlelig har til hensigt at bryde freden med kaliffen, har han ikke desto mindre, snu og forsigtig som altid, undskyldt sig hos Clemens V med det påskud, at netop de omfattende rustninger, som han er i færd med at foretage i anledning af det påtænkte krigstog, hindrer ham i at give møde i øjeblikket."

"Han vil vel først se, om det ny tog virkelig kommer i stand!" ytrede grev Henrik.

"Muligvis venter han ikke en gang så længe," sagde Idzeddin. "Ved vore kyster har man i den sidste tid jævnligt set fartøjer, hvis master bærer johanniterriddernes banner: det hvide kors i

sort grund. Villaret agter måske at føre krig på egen hånd og for sin egen fordels skyld."

"Lad ham gøre, som han vil," tog grev Henrik heftigt til orde. "Hvad har vi at skaffe med hans havesyge og egenkærlige planer? Os vedrører kun, hvad vor egen orden har besluttet!"

"Mesterens brev til mig er skrevet, kort før han gik om bord," ytrede Augustin mismodigt. "Han er brudt op fra Limassol med tres riddere og de forskellige ordensgrenes priorer for at begive sig til paven i Avignon."

"Det er ej muligt!" udbrød grev Henrik bestyrtet.

"Det er dog tilfældet, komthur! Han vil gøre indvendinger mod korstoget; han vil godtgøre dets utilstedelighed og bevise, at det ikkun vil skade kristenhedens sag og medføre, at vi mister vort sidste tilknytningspunkt til det hellige land. Hvad udfaldet vil blive af Molays nærværelse ved pavehoffet, står i Guds hånd. En ting er både mesteren og jeg sikker på. Lykkes hans sendelse hos paven og Europas fyrster, så at toget opgives, da kan tempelherrerne gøre sig håb om at blive i stand til at udfolde en ny og betydningsfuld virksomhed i Vestlandet og derved opfylde deres egentlige velsignelsesrige opgave."

"Men hvis man ikke vil lytte til hans indvendinger og bevisgrunde?" faldt tempelridderen ham ivrigt i talen.

"Da har mester Molay pålagt mig at sige dig, Idzeddin Pasha, at han og tempelordenen er uskyldig i fredsbruddet, og at de aldrig vil drage sværdet i denne uretfærdige krig, hvad der så end sker! – Han befaler endvidere dig, komthur Henrik af Nordheim, at føre det genfundne kostelige klenodie til Cypern, så snart dets ægthed er godtgjort, og derpå bevare det i dybeste hemmelighed indtil den stund, da han genser dig i Limassol; vi

andre skal derimod endnu blive her som den hellige gravs vogtere."

Der påfulgte en ængstelig og trykkende pause.

"Jeg vil arbejde dag og nat for at lægge den sidste hånd på værket," mumlede Jehu; "jeg higer derefter, at mine øjne må skue en stråle af den evige sandhed, før de lukker sig for stedse!"

"Vi vil alle prise den stund, da den sidste del af det lange og møjsommelige, men dog så dyrebare arbejde er til ende," sagde Idzeddin; "gør derfor, hvad dine menneskelige kræfter formår, Jehu! – Som kaliffens tro tjener – Herren styrke og bevare ham – må jeg nu skyndsomt underrette ham om den fare, som truer os, og tillige værge det mig betroede land mod et pludseligt overfald. Skriv til mesteren, broder Augustin, at jeg indestår for alle deres liv og sikkerhed, som sammen med mig har skuet templets grundsten; sig ham, at jeg vil beskytte den hellige gravs broderskab, om det så skulle være med mit eget blod! I øvrigt må enhver vederfares efter hans retfærdighed! – For fremtiden ser I mig kun, når nødvendigheden byder det. Så snart skriften er tydet, må Henrik af Nordheim lægge en liden seddel til mig ved sarkofagen i det mauriske tårn. Jeg skal da på bedste måde forberede alt til jeres afrejse."

De gav hinanden hånden, grebet af en smertelig og vemodig stemning, men tillige med en følelse, som egnede sig for mænd, der hver især kender sin pligt og ved at opfylde den.

Augustin og pashaen forlod straks huset, mens ridderen tog plads ved vinduet og så ud på ruinerne af den ødelagte tempelborg. Så fast og urokkelig som nogen sinde før var den beslutning hos ham: at frelse tempelordenens genfundne skat

såvel som den kristne pige, han havde truffet i tårnet, og skærme dem mod enhver fare. – Jehu fordybede sig derimod atter med den for hans folk ejendommelige ihærdighed i udtydningen af de gamle skrifttegn, ret som om alle ydre ting drog sporløst forbi ham.

Omtrent to timer senere så man nogle rytterafdelinger drage ud af porten fra Idzeddins palads. De forlod i rask trav Jerusalem og begav sig mod nord og vest, mens kort efter en større skare slog ind på en vej, der førte i sydlig retning. Den sidstnævnte afdeling var ikke til hest, men red på dromedarer af den art, som bruges til strudsejagterne i Afrika. De muhamedanske krigere var udrustet til den lange rejse igennem ørkenen til Ægypten og bragte efterretning til hoffet i Cairo om de kristnes troløshed og det påtænkte krigstog.

7. Farlige hemmeligheder

Hvilken betydning læseren end vil tillægge den mærkelige sten, handlingen i vor fortælling hidtil for en stor del har drejet sig om, har man dog sikkert allerede gættet, at den var bestemt til at øve en større eller mindre indflydelse på de fire venners skæbne og da navnlig på komthur Henrik af Nordheims fremtidige liv, eftersom det var tilfaldet ham at skærme og bevare det hellige klenodie. Det syntes, som om den ældgamle sten, der var blevet udrevet af sin tusindårige hvile i Ziontemplets skød, skulle bringe uro og forstyrrelse, tunge prøvelser og truende fare over alle dem, der kom i berøring med den.

Der var forløbet henved to uger efter de muhamedanske sendebuds afrejse, og disse kunne vel allerede have nået det Røde Hav, da Idzeddin Pasha besluttede sig til at forberede sin gemalinde på de begivenheder, som man utvivlsomt gik i møde. Han lod hende ved eunukken Danesch anmode om en samtale under fire øjne, og til den fastsatte tid begav han sig ind i haremet.

Hvor lidet fremragende Turajas åndelige evner end var, erstattede hun dog denne ufuldkommenhed ved en egenskab, som man ofte træffer hos ringere begavede naturer, nemlig en medfødt snuhed. Denne gave kunne ganske vist tit være farlig for hendes omgivelser, men faren opvejedes til dels af den stolte og varmblodede kvindes lidenskaber, der såre hyppigt kom til udbrud og derved mod hendes vilje røbede hendes rænker og hemmelige planer. Den snævre forestillingskreds, hvori Turajas tanker og handlinger bevægede sig, var dog ikke udelukkende

hendes egen skyld, men måtte fuldt så meget tilskrives den nedtrykkende bevidsthed, en muhamedansk kvinde i alt fald på den tid levede under, nemlig at hun i modsætning til manden – jordens herre – ikke havde nogen udødelig sjæl. Østerlænderinden savner derfor følelsen af ethvert højere ansvar; hun betragter sig selv helt og holdent som et barn af denne verden, og det er udelukkende jordiske attråer, som opfylder hende, fordi hun i de fleste tilfælde mangler forudsætningerne til at vinde en renere og sandere erkendelse af sit livs mål.

"I sandhed," sagde Turaja til sin gemal, da han trådte ind i hendes kammer, "det må være såre vigtige og alvorlige ting, som min herre ønsker at betro alene til mit øre."

"Du har sagt det," svarede pashaen. "Og næst efter min herre, kaliffen, tilkommer det derfor min gemalinde at erfare dem før nogen anden. – Man agter at bryde freden. Den hellige mand i Rom, som blindt adlydes af de kristne, vil på ny hidse Europas fyrster mod os; jeg har fået sikker kundskab derom!"

"Og fra hvem har du modtaget den?"

"Fra selve tempelherrernes stormester er budskabet sendt mig gennem Augustin, forstanderen for den hellige gravs broderskab. Han misbilliger det forræderiske forehavende og forsikrer, at han ikke vil drage sværdet mod os."

"I sandhed" – og Turaja smilede lidt hånligt – "jeg må undre mig over, at Jehus kendskab til stjernerne ikke tidligere har givet dig besked om denne underfundige plan, og at den krigerske munk fra Cypern skal være den første, som åbner dine øjne!"

"Stjernerne taler ikke til os med menneskets røst; de lader os kun ane de kommende begivenheder uden at betro os, af hvilken beskaffenhed de er. Desuden kan vi dødelige også tyde dem fejl. Det havde kun sømmet sig slet for mig at forurolige min herre, kaliffen, med gisninger, for hvis pålidelighed jeg ikke kunne indestå."

"Ej, vil du ikke hellere være så oprigtig at tilstå, at stjernetydernes kunst ikkun er løgn og bedrag? Har du ikke dåret mig med den indbildning, at stjernerne spåede mig afkom, og desuagtet er vort ægteskab endnu barnløst, skønt jeg allerede længe har været din hustru!" udbrød hun heftigt.

"Du glemmer, at visdommen, som styrer alle ting, hverken agter tiden eller menneskenes vilje, og at Himlen kun er venligsindet mod den tålmodige."

"Det er ikkun løgn, du vil besnære mig med; løgn er alt, hvad der er udgået fra din mund siden den dag, da jeg blev din hustru! Den, hvis hjerte tilhører mere end en, kan ikke tænde gnisten til nyt liv! Mens jeg hviler i dine arme, dvæler din tanke hos den blege kvinde, der ligger begravet i tårnet, og hvad hun ikke har berøvet mig af dig, det er blevet mig frastjålet af hin skabning, som hun fødte dig – Ariana! Hvorfor har skæbnen nægtet mig, hvad den gavmildt tilstod den døde, som dog kun var en ussel slavinde? Hvorfor skal jeg bestandig se hendes barn omkring mig, for at hver dag kan minde mig om mit bitre savn? Gid Azrael [Note 11)] må hjemsøge hende! Gid jorden ville opsluge hende, ligesom den har opslugt den kvinde, der bragte hende til verden! O, var der blot givet mig onde øjne, så at jeg kunne tilintetgøre hende med et eneste blik! Jeg tåler ikke længere at se denne skabning og hendes blege ansigt!"

"Før jeg løste dit slør og du blev min, Turaja, fortalte jeg dig om den afdøde og hendes barn. Du syntes at forstå mig, og du lovede at være hende god. Men du har ikke holdt ord! Fra den første dag, dit øje så hende, har du pint og plaget hende. Din tåbelige skinsyge og avind har forstyrret hjemmets fred og forgiftet dit hjertes ro, og al min kærlighed har ikke formået at tilintetgøre det voksende had og det bitre nag, der som en ødelæggende ild raser i din sjæl! Hvorfor vælger du netop denne stund til at udgyde dit tøjlesløse raseri over os begge, hvor landet trues af nye stridigheder, og hvor din broder, min herre, bestiger sin stridshingst og muligvis snart vil indfinde sig her? Har du i sinde at fylde hans øre med dine tåbelige klager, eller hvad tænker du at gøre?"

"Hvad jeg vil gøre, ha, ha! Jeg vil overgive slavindens barn til min broder, kaliffen, for at han kan optage hende i sit harem og føre hende bort med sig. Så er jeg fri for synet af den forhadte!"

"Ved den evige retfærdighed!" tordnede Idzeddins vrede stemme; "før skal denne min hånd dræbe Ariana og bringe hende til det sidste hvilested ved siden af hendes afsjælede moder, end det skal lykkes dig at rive hende fra mit hjerte og berede hende en slig skæbne! Men i samme stund bortkaster jeg tillige magt, hæder og alt, hvad jeg nu besidder! Da skal Idzeddins navn, der har lydt til din broders berømmelse og været en skræk for de kristne, fra samme stund udslettes af jorden. Men dit leje skal blive ensomt, dit øje søvnløst; for ufortøvet drager jeg bort herfra for i fjerne lande at glemme, at en kvindes afsind har forgiftet mit liv!"

Hvad enten det var denne trussel, der bragte Turaja til besindelse, eller måske snarere en hemmelig skræk over i

lidenskabens hede at have røbet sine planer, nok er det, at hun besvarede sin ægteherres vrede med en strøm af tårer, idet hun kastede sig ned på divanen og fortvivlet vred sine hænder.

Idzeddin gik tavs og betænksom frem og tilbage i kammeret. Om end hans tilbøjelighed for Turaja aldrig havde været besjælet af den inderlighed, han endnu hang ved den blotte erindring om den afdøde Blanche med, havde han på den anden side dog aldrig ladet hende føle den tvang, som samlivet med hende pålagde ham. Den daglige omgang, den magt, som hendes skønhed uvilkårligt udøvede, og dertil hans begreber om en ægtemands pligter, havde i forening bevirket, at han uden nogen synlig overvindelse ydede hende den kærlighed og hyldest, som hun kunne gøre fordring på i egenskab af hans hustru. Idzeddins hjerte var ikke heller ufølsomt, og Turajas tårer smertede ham. Han betragtede dem som et bevis på hendes lidenskabelige kærlighed til ham og forstod desuden såre godt at fatte hendes bitre sorg over at være barnløs.

"Tør dine tårer," sagde han i en mildere tone; "jeg vil gøre, hvad jeg formår til din lykke og tilfredshed, og for at du kan lære mit hjerte bedre at kende. Ved du ikke, at kærligheden til den døde kun er en skygge, men kærligheden til den levende er lys og varm som solens ild? Fatter du ikke, du tåbeligste af alle kvinder, at en faders følelser er af en helt anden natur end dem, hvormed man favner sin hustru?"

Turaja rejste sig op. Med vaklende skridt gik hun hen til ham, sank ned for hans fod og omklamrede hans knæ.

"Herre, elskede herre, tilgiv din hustru, hvem smerten har gjort afsindig! Jeg skal ikke tilføje Ariana noget ondt; jeg vil ikke rive hende fra dig. Jeg vil gøre mig umage for at elske hende og

berede hende glæde – gå blot ikke fra mig, Idzeddin, min sjæls herre! Forlad ikke din hustru!"

Den heftige smerte og angst, som fandt sit udtryk i denne bøn, rørte og afvæbnede Idzeddin, men selv i dette øjeblik bedrog han sig ikke med hensyn til fremtiden. Han løftede Turaja op i sine arme, kyssede tårerne bort fra hendes kinder og førte hende hen til divanen, hvor han tog plads ved siden af hende.

"Mine øjnes lys," sagde han blidt, "lad os i forening overveje, hvad der bedst tjener til held for alle parter. – Har det mishaget dig, at jeg i de sidste år så ofte gæstede Jehus hus, så bør du også huske på, at jeg oprindelig var kaldet til den lærde stand, før jeg greb sværdet, og at jeg følgelig endnu nærer én stor forkærlighed for vore vismænds dybsindige skrifter og gerne ville udfylde hullerne i min viden. Men for fremtiden vil jeg ikke mere så hyppigt og længe opholde mig hos den vise rabbi; i stedet for vil jeg søge nye midler og udveje til at glæde dig og derved give dig beviser på den høje plads, du indtager i mit hjerte. Både din kærlighed og din skinsyge er imidlertid alt for heftig til, at jeg tør stole på, hvad din mund lover, men din svaghed som kvinde ikke formår at holde. Synet af Ariana smerter dig, og trods din bedste vilje vil det smerte dig, så længe du ikke selv har skænket et barn livet. Jeg vil derfor ikke længere begære noget af dig, som strider mod din natur. Du skal ikke mere se Ariana; for fremtiden kan hun opholde sig i en anden del af paladset, og til hendes opvartning kan du give hende en af de slavinder, som du selv sætter mindst pris på. Tro mig, du vil en gang komme til erkendelse af, hvilken falsk og

tåbelig indbildning du har levet i, og hvorledes du har pint og plaget din sjæl til ingen nytte."

Turaja svarede Idzeddin med de dyreste kærlighedseder og med udbrud af en ømhed, der ytrede sig lige så heftigt som nys hendes vrede. Til sidst kaldte hun på Alwudjud og gav hende ordre til at overgive Ariana til Idzeddins omsorg. En persisk slavinde ved navn Fitna blev udset til Arianas opvartning, og efter at Turaja derpå endnu en gang med lidenskabelig fyrighed havde omfavnet pashaen, forsvandt hun bag forhænget til sideværelset.

Idzeddin vidste ikke selv, hvoraf det kom, men trods hans heldige bestræbelser for at drage den bedst mulige fordel af Turajas lunefulde gemyt og besejre al utilfredshed, efterlod dog det netop foregåede optrin en misstemning hos ham, som han ikke formåede at blive herre over.

Da den gamle ægypterinde havde overgivet ham Ariana og slavinden Fitna, førte han de to tilslørede kvinder til den modsatte, af ham selv beboede del af paladset, hvor han anviste dem tvende afsides liggende værelser, der i dagens løb blev udstyret med alt, hvad der kunne tjene til de ny beboerinders bekvemmelighed. Skønt han af forsigtighedshensyn ikke vekslede noget ord med Ariana i slavinden Fitnas nærværelse, mærkede han dog på hendes håndtryk, hvor glad hun følte sig ved at være undsluppet Turajas lunefulde herredømme. Kun et øjeblik, da de var alene, hviskede han til hende, at han ville møde hende den næste dag ved tårnet på den tid, da hun plejede at forrette sin andagt.

Denne sammenkomst kunne så meget lettere finde sted, som Ariana nu kun behøvede at begive sig ad en løntrappe fra et af

pashaens private værelser for ubemærket at komme ned i haven.

Da Idzeddin traf hende ved det mauriske tårn, greb han smertelig bevæget hendes hånd.

"Datter," sagde han, "tiden er kommet, da jeg må tale frit og åbent til dig og efter din moders vilje, som du jo kender, lade dig drage herfra. Selv om den salige hedengangne ikke havde næret dette ønske, ville de truende begivenheder, som forestår, og den fare, du svæver i, have tvunget mig til at tage denne beslutning! – En kristen hær står atter i begreb med at ruste sig mod os! Når fjenden først er landet, og kampen er begyndt, da vil det være umuligt for dig at forlade Syrien. Uden tvivl varer det ikke heller længe, før kaliffen selv indfinder sig i Jerusalem i spidsen for en hær. Jeg har nylig unddraget dig fra Turajas had, men før dette skete, har hun i et udbrud af sin ustyrlige lidenskab røbet sine planer for mig og udstødt en trussel mod dig, som kun i alt for høj grad giver mig grund til at frygte, at hun lettelig ville fristes til at bringe denne trussel til udførelse, så snart hendes broders nærværelse gav hende magt til det."

"Hvilken trussel var det, hun udtalte, fader?" spurgte Ariana skælvende.

"For at bandlyse dig for bestandig fra min og hendes nærhed ville hun gøre dig til en af Malek Nasrs haremskvinder, lade dig blive et offer for sin broders vellyst. Når han først har set dig, er jeg magtesløs; for du er fager og kender ikke østerlænderens hede blod! Så snart seraillet i Cairo havde sluttet dig inden for sine mure, ville du for evigt være fortabt, og den ringeste mistanke om, at du var en kristen, ville være den visse død for dig! Derfor må du flygte, før sultanen drager herind. Den

fremmede ridder, som du traf i tårnet, har lovet at være din redningsmand og befrier!"

"En anelse sagde mig," ytrede Ariana bevæget, "at du havde udset ham dertil. Det var ikke for intet, at du fortalte eventyret om Parcival og forberedte mig på det, som ville komme. Men hvorledes skal han, en kristen, kunne føre mig ud af dit hus og bort fra Jerusalem, uden at det opdages, og vi alle falder som ofre for en sådan handling?"

"Vær ubekymret, barn, alt vil blive omhyggeligt forberedt til flugten! Gennem den samme spalte i tårnet, hvorfra han steg ned til dig hin morgenstund, må din undvigelse finde sted; det vil ske sporløst og uden min medvirkning, og jeres videre flugt skal jeg vide at beskytte med stærk hånd. Frygt derfor ikke, hvis ridderen en morgen, mens du forretter din andagt, pludselig træder ind i tårnet for at meddele dig ting, som er af vigtighed for os alle. Denne mand er en af tempelordenens riddere, som man efterlod dødelig såret i Jehus hus; han er en adelsmand fra det fjerne norden, og Henrik, greve af Nordheim, er hans navn. Jeg skatter ham højligt, og han er blevet mig en dyrebar ven. Han vil føre dig tilbage til dit fædreland, til dine kristne frænder og til dit eget folk, hvor hverken din samvittighed, din frihed eller din ære længere er udsat for nogen fare."

"Og hvad bliver der af dig, Idzeddin, min ædle og kærlige fader? Vil du ikke pådrage dig sultanens vrede, fordi du har hjulpet mig til at flygte?"

"Jeg frygter ikke Turajas broder. Hun elsker mig for højt til ikke at opbyde alle midler for at formilde hans vrede, og desuden er jeg ham så uundværlig i den forestående krig, at han næppe lader mig falde i unåde for et forelsket lunes skyld.

Lad derfor min skæbne være din mindste sorg! – For at jeres flugt kan være vel forberedt, begiver jeg mig med nogle af mine folk til Joppe og drager omsorg for, at et skib i rette tid ligger rede til at føre jer til Cypern. Min gamle våbenfælle, Chalum-Begh, lader jeg blive tilbage for at vogte mit hus, mens jeg er borte. Den bedste beskyttelse for dig under min fraværelse er dog, at du holder dig borte fra haven og tårnet – skulle Turaja eller Alwudjud på hendes vegne spørge efter dig, så foregiv, at du er syg."

"Hvor længe agter du at blive borte?"

"Ikke mere end otte dage. Lad mindet om din moder og din egen standhaftighed give dig styrke til at overvinde alle prøvelser!"

En dyb rødme gød sig over Arianas ansigt, og hendes øjne lyste med en usædvanlig glans.

"Drag roligt bort; på mit mod kan du trygt lide. Mellem mig og – vanære vil et dolkestød altid være rede i det rette øjeblik! – Levvel!"

Hun omfavnede ham ømt og ilede derpå tilbage til huset.

Idzeddin fulgte hende, hensunket i dybe tanker. En time senere lod han Chalum-Begh kalde til sig, anbefalede ham sit hus, idet han erklærede, at han ville foretage et strejftog på en uges tid langs kysten, og gav ordre til, at en halv snes mand af hans livvagt skulle gøre sig rede til at stige til hest; derpå begav han sig til Turaja og tog afsked med hende. Allerede ved middagstid forlod han Jerusalem gennem Joppeporten og slog ind på den vej, der førte til kysten.

Pashaen hengav sig ingenlunde til en skuffende tryghed, og han kendte tilstrækkeligt Turajas hidsige blod til at forestille sig

den mulighed, at hendes had til Ariana kunne spille ham et alvorligt puds, men på den anden side fortrøstede han sig til, at den unge piges bortfjernelse og visheden om helt og holdent at besidde hans hjerte ville berolige Turaja, mens tillige hendes lidenskabelige kærlighed til ham ville være ham det bedste værn mod hendes broders, kaliffens, vrede og mistænksomhed. Han følte sig lige så sikker på hendes heftige og uforanderlige tilbøjelighed for ham, som han var overtydet om, at hendes indskrænkede åndelige synskreds gjorde det umuligt for hende at gætte den virkelige beskaffenhed af det forhold, han stod i til Jehu, Henrik af Nordheim og broder Augustin. Han glemte imidlertid at tage i betragtning, at der ikke gives noget mere uberegneligt og uheldsvangert end en kvindes sjæl, når hun mangler enhver højere åndsudvikling og udelukkende lader sig lede af sit hjertes onde lidenskaber og en overspændt, næsten sygelig indbildningskraft. Og dette var tilfældet med Turaja. Men endnu mere end af sine slette lidenskaber lod hun sig dog beherske af den kvinde, der havde ledet hende fra ungdommen af, og som havde næret hendes hovmod, hendes forfængelighed og hendes sanselige natur, og som dertil var nøje indviet i alle haremets snigveje – nemlig Alwudjud!

Pashaen havde vel været et par dage borte, da Turaja en aften kort før solnedgang befandt sig nede i paladsets have tilligemed den gamle ægypterinde og nogle af sine andre tjenerinder. For at man ret kunne nyde aftenens vederkvægende kølighed, havde eunukken Danesch fået befaling til at anrette aftensmåltidet i den lille havepavillon. Skønt det strengt var forbudt de mandlige husfæller at betræde haven, bar dog alle

kvinderne det sædvanlige slør med udskårne øjenhuller, hvorved de snarere kom til at ligne vandrende spøgelser end levende væsener.

Som vi ved, vendte buegangen og haremets vinduer ud til haven, hvorimod alle øvrige døre og vinduer i bygningen var anbragt ud imod gaden, således at det for kvinderne bestemte område var helt afspærret for alle uvedkommende blikke. Kun en enkelt undtagelse fandt sted, idet der i bygningens venstre fløj ud mod haven var anbragt en lille luge, der afbrød murens ensformighed. Denne bygningsmåde vidnede tilstrækkeligt om, hvor strengt kvindernes afsondring blev overholdt, men endnu flere forsigtighedsregler blev der dog iagttaget, når haremets damer forlod selve paladset. De gik aldrig ud uden i fællesskab og var da ledsagede af eunukken Danesch og en afdeling af livvagten, som fulgte bag efter dem i passende afstand, ligesom også Alwudjuds argusøjne fulgte ethvert af deres skridt. For det meste var de nærliggende moskeer eller en af kirkegårdene målet for deres vandring. Ikkun Alwudjud nød på grund af sin betryggende alder og i sin egenskab af haremets hushovmesterinde den forrettighed at turde gå ud til enhver tid for at gøre de fornødne indkøb i basarerne. Hun var også den eneste, der kom i berøring med den embedsmand, der styrede husets penge- og regnskabsvæsen, eller med paladsvagtens høvedsmand, Chalum-Begh, der tillige havde overopsynet over Jerusalem, når pashaen var fraværende. Man skulle unægtelig tro, at slige forsigtighedsregler måtte gøre det absolut umuligt at vedligeholde forbindelser i haremet, som stred enten mod lovens bogstav eller mod de en gang vedtagne sæder og skikke. –

Kvinderne vandrede langsomt frem og tilbage ad de bugtede og løvrige gange i paladsets have.

"Pluk nogle blomster til bordet, Dilaram og Sakirsad," sagde Turaja i en ligegyldig tone til slavinderne. "Fatme kan bringe vaserne herned og ordne blomsterne, mens Danesch gør bordet i stand."

De tvende førstnævnte piger gav sig straks i færd med at hjemsøge blomsterbedene, mens den tredje ilede hen til pavillonen for at udføre sin herskerindes befaling. Imidlertid fortsatte Turaja og den gamle ægypterinde deres spadseretur.

Pludselig vendte Alwudjud sig om, kastede et forskende blik til alle sider, så derpå spørgende på Turaja og nikkede betydningsfuldt med hovedet.

"Behøver vi ikke at frygte for, at den blege djævleunge vil forråde os og forstyrre vor plan?" spurgte pashaens gemalinde.

"Hun undgår helst at se dig, når hun ikke nødes dertil, især nu, da Idzeddin er fraværende. Hun ville foretrække omgangen med en pestsyg fremfor med dig, som hun hader af hele sin sjæl."

"Ha, lad os kun se, hvis had der er det mægtigste! – Og du er ganske vis på, – at han i dag vil opfylde sit løfte?" tilføjede Turaja hviskende.

"Han svor på det ved Profetens skæg, du min alderdoms sol! Jeg ved, at han allerede er på pletten, for jeg har set ham kaste blikket herned. Men han vil ikke give det aftalte tegn, så længe Danesch og slavinderne er her, for at ikke andre øjne end vore skal opdage ham."

"Tror du, han vil åbenbare mig, hvad han har opdaget? Er du vis på, at han vil vove alt, selv liv og frihed, for at nå sine

længslers mål?"

"Han vil give sig således i din magt, at du kan vælge mellem hans hoved og – den andens, mellem hans glødende lidenskab og de lunkne kærtegn, som ydes dig af den mand, der elsker den døde højere end den levende!"

"Hvorledes og hvornår vil han bevise mig, at du har talt sandhed?"

"Straks – så snart du giver ham det aftalte vink ved at kaste sløret tilbage fra dit ansigt! Men han forlanger, at du skal skænke ham lønnen for hans trofaste kærlighed inden føje tid, når månen sætter sit elskovssegl på den dunkle himmel. Da lover han dig at forblive standhaftig selv i den yderste nød!"

Turajas bevægelse var så stor, at den røbede sig selv bag slørets folder.

"Hvis hans hemmelighed svarer til mine forventninger, da vil jeg bønhøre ham. Men hvorledes vil du drage omsorg for, at end ikke det skarpeste spejderøje opdager noget?"

"Vær kun ubekymret. I ly af nattens mørke vil du træffe ham i tårnet hist henne, og evig tavshed vil kaste sit slør over jeres møde!"

"Velan, så bered det fornødne!"

Et hemmeligt vink fra ægypterinden bragte Turaja til at forstumme. Danesch og nogle af slavinderne var i færd med at forlade haven, mens Fatme kom til syne med et par kostbare vaser, som Dilaram og Sakirsad fik travlt med at fylde med de nys samlede duftende blomster. Turaja og den gamle trådte nu hen til dem og så til ved deres arbejde, der snart var tilendebragt.

"Bær al ting her ind," befalede Turaja; "tænd lamperne og drag omsorg for, at alt gøres rede, således som jeg helst lider det. Vi går imidlertid endnu en tur under løvet."

Mens de tre slavinder forsvandt i pavillonen med blomsterne, gik Turaja atter bort med den gamle ægypterinde. Da de havde nået bagsiden af lysthuset, hvor de netop befandt sig lige under den tidligere omtalte luge i paladsets venstre fløj, stod de pludselig stille.

Den gamle så sig omkring med et hurtigt, forskende blik.

"Nu er det tid!" hviskede hun.

Turaja slog sløret tilbage, vendte sit smilende og rødmende ansigt op mod den lille åbning i muren og lagde den højre hånd på sit bryst.

I det samme kom en hånd til syne i lugen; hånden lod en genstand falde ned på jorden og trak sig derpå hurtigt tilbage. Turaja tilhyllede straks igen sit ansigt med sløret og skyndte sig ind i buskadset. Den gamle nærmede sig nu langsomt det sted nedenfor muren, hvor hun havde set genstanden falde til jorden, mens hun for et syns skyld nu og da bøjede sig ned for at plukke en blomst. Da hun nåede stedet, tog hun rask genstanden op, skjulte den under sin kåbe og vendte ilsomt tilbage til sin herskerinde.

Kort efter var alle kvinderne forsamlet i pavillonen, hvor man gav sig i færd med aftensmåltidet, der gik for sig under spøg og latter og derpå afløstes af østerlænderindernes sædvanlige adspredelser: sang, strengeleg og dans. Da Turaja imidlertid klagede over træthed og hovedpine, endte man sammenkomsten noget tidligere, end man plejede, og begav sig tilbage til haremsværelserne. Her gik enhver til sit eget kammer

og søgte snart efter sit leje. To timer senere gjorde Alwudjud en runde omkring i sovekamrene, og da hun havde forvisset sig om, at beboerinderne lå i dyb søvn, vendte hun med et listigt smil tilbage til sin herskerinde. –

Man kan næppe tænke sig noget mere fortryllende end en måneskinsaften i Orienten, før midsommertidens utålelige hede indtræder. Liljerne og jasminerne dufter, roserne står i fuld blomst, og sankthansormene glitrer og glinser mellem løvet som små natlige ånder, der ikke kan finde hvile.

I Idzeddins have var der næsten så lyst som ved dagen. Her kunne månen med rette kaldes nattens sol; den kastede sine lyse stråler hen over plæner, buske og gange, og alle genstande tegnede sig i skarpe, sælsomme skygger. Kun den bageste del af haven omkring det mauriske tårn lå indhyllet i dunkelhed, dækket af det uigennemtrængelige vildnis.

På denne tid trådte en hvid, tæt tilsløret kvindeskikkelse ud af en dør, der førte fra haremet ud i haven. Hun lukkede forsigtigt døren efter sig og sneg sig derpå hen til pavillonen, hvor hun blev stående i måneskinnet. Et øjeblik efter dukkede en anden skikkelse frem i nærheden af paladsets hovedport og sluttede sig til den første. Efter at have vekslet nogle få ord i en hviskende tone, gik den, der sidst var kommet til syne, atter hen til paladsporten og vendte straks efter tilbage med en tredje skikkelse, iført en lignende dragt som de to andre. Også de hviskede nogle ord til hinanden, mens de fulgtes ad til indgangen af haremet, hvor den ene blev stående, mens den anden ilsomt nærmede sig den person, som endnu ventede henne ved pavillonen. Skikkelsen greb hurtigt hendes hånd, og

de ilede nu begge hen imod tykningen, der omgav det mauriske tårn.

De standsede et øjeblik, før de nåede dette, og månelyset kastede endnu en gang sit skær over deres hvide skikkelser, der tegnede sig helt spøgelsesagtigt mod løvets mørke baggrund.

"Vis mig dit ansigt, at jeg kan se, om du er den rette!" sagde den mindste og fyldigste af de tvende skikkelser. Den anden slog øjeblikkelig sløret tilbage og fremviste et mands skæggede træk. Hans ledsagerske løftede derpå ligeledes sit slør, og denne gang var det Turajas ansigt, der kom til syne. Hun vinkede ad ham, listede sig i forvejen ind mellem løvet, og manden i kvindeklæder fulgte efter hende. – En tid lang var alt tyst og stille i haven.

"Hvor så du første gang mit ansigt, der tændte kærlighedens flamme hos dig?" lød endelig en sagte hvisken.

"Du ved det bedst selv, kongelige beherskerinde! Det var ude på Nilen; vi drog til Damietta, og Idzeddin førte dig hertil som sin viv. Et heftigt vindpust rev sløret fra dit ansigt, men du betragtede din slave med et huldsaligt blik, strålende som solen selv, og det tændte en fortærende glød i hans arme hjerte!"

"Men Idzeddin mærkede intet! Han stirrede vranten og fortrædelig ned i bølgerne, ha, ha! Til al lykke lå Danesch syg; de andre folk sov under solteltet, og Alwudjud dækkede hurtigt mit ansigt igen. – Da jeg fortalte min ægteherre, hvad der var hændet mig, så lo han og sagde: "Når det kun var ham, der så dig, da er det ikke værre, end om det havde været mig selv; for han og jeg er ét!" I sandhed, når han tog så ringe hensyn til min blufærdighed og vort folks sæder, da vil jeg ikke heller betænke mig på at hengive mig til den mand, der ustraffet har turdet se

mit utilslørede ansigt! Er du rede til at åbenbare mig, hvad du har opdaget? Vil du også for fremtiden efterspore deres skændige forræderi, selv om det sker med fare for dit liv?"

"Jeg er rede til at trodse dødsenglen selv, ophøjede fyrstinde, når du til gengæld vil lade dit åsyns sol lyse for mig og skænke mig din genkærlighed!"

"Velan, det ske, som du ønsker!" lød det hviskende svar. "Lad hævnen da ramme forræderens hoved!"

Så blev der atter stille, og natten herskede uforstyrret over haven og dens løvrige gange.

Månelyset var blegnet, og en svag dæmring viste sig i øst, da den ene af de tre skikkelser sneg sig tilbage til paladsets hovedport. Den anden kom lidt efter til syne og forsvandt med den tredje af de hemmelighedsfulde nattevandrere, der tålmodigt havde ventet på hende, gennem døren til haremet.

"Har du nået, hvad du ville?" spurgte Alwudjud, da hun og Turaja var kommet ind i sovekammeret.

Pashaens gemalinde omfavnede hende med lidenskabelig heftighed.

"O, du min eneste fortrolige, jeg vil fylde din pung lige til randen med blanke guldstykker! Jeg har lært sand kærlighed og tilfredsstillet had at kende; mit hjerte har truffet sit valg!"

"Jeg skal våge over din kærlighed og fremskynde din hævn; din gavmildhed vil end mere skærpe mine sanser!"

Idzeddin Pasha var til den fastsatte tid vendt tilbage til Jerusalem uden at opdage den ringeste forandring i sit hus; han fattede ikke en gang mistanke til den usædvanlige kulde, som hans gemalinde viste ham, og syntes ikke at lægge mærke til, at

hun besvarede hans kærtegn med en lunkenhed, der ellers var hende fremmed. Hans tanker var enten udelukkende optaget af omsorgen for Arianas og tempelridderens lykkelige undvigelse, eller også beskæftigede de sig med, hvad der muligvis blev besluttet ved hoffet i Cairo.

En af de første dage i juni måned, da Ariana som sædvanlig tidligt om morgenen forrettede sin lønlige andagt, hørte hun i baggrunden af tårnet en raslende lyd, som fik hende til hurtigt at rejse sig op. Ligesom hin første gang viste grev Henrik af Nordheim sig for hende på det selvsamme sted bag ved gravmonumentet. Han bøjede sig rødmende for hende.

"Jeg hilser eder i ærefrygt og hengivenhed, ædle Anna de Fois, og forkynder eder, at jeg til enhver stund er rede til med liv og sjæl at være eders fører, eders beskytter og tro ridder, så snart eders faderlige ven, Idzeddin, mener, at tiden er kommet."

"Jeg takker eder, hr. ridder," svarede hun bevæget. "Hvis den bøn, som en salig, hedengangen sjæl opsender til Herrens trone, har nogen magt, da vær overbevist om, at min fromme moders forbøn vil understøtte og velsigne eders ridderlige dåd. Jeg vil ufortøvet bringe min fader budskab om, at I er rede til at lægge hånd på værket!"

"Gør det, ædle dame, og vær tillige så god i al hemmelighed at overgive dette vigtige brevskab fra lægen Jehu i hans egne hænder."

Med disse ord rakte han hende en lille, sammenrullet pergamentsstrimmel, der var omvundet med en tynd silkesnor.

"Vær forsikret om, herre, at jeg samvittighedsfuldt skal udrette eders ærinde. Himlen tage eder og eders gerning i sin kærlige varetægt!"

"Amen, ædle dame! Hvad en ærlig ridder kan udrette i eders tjeneste – det kan I frit byde over!"

Hun rakte ham undseligt hånden, som han trykkede til sine læber.

"Herved kårer jeg mig selv til eders tjener og ridder i tugt og ære, så vidt det lader sig forene med min ordenspligt!"

Han bøjede sig dybt for hende og forsvandt.

Ariana skjulte den modtagne pergamentsstrimmel under sit slør, og skælvende over hele legemet forlod hun derpå tårnet for at begive sig til Idzeddin. Nogle øjeblikke efter, da alt var blevet stille, dukkede en tæt tilsløret skikkelse frem fra den mørkeste krog af tårnet og skyndte sig ud i haven. Skikkelsen var – Alwudjud!

Det pergamentsblad, som Ariana bragte sin fader fra Henrik af Nordheim, indeholdt kun en eneste linje i det persiske sprog. Der stod:

"Kom, før sol går ned! Skriften er udtydet! Jehu."

Med anelsesfulde følelser forsamlede de fire venner sig i tempelridderens kammer. Stenhuggeren Waltari, der var fulgt med broder Augustin, var blevet tilbage i husets forstue tilligemed Simon og Kurt.

De sidst ankomne fandt Jehu ved arbejdsbordet, hvor han i forening med Henrik af Nordheim var i færd med at undersøge forskellige gamle håndskrifter.

"Mine venner," tog rabbineren til orde, "Forsynet har fundet os værdige til at gøre en hellig og betydningsfuld opdagelse, hvis pålidelighed stadfæstes lige så meget ved dens ærværdige alder som på grund af det sted, hvor den er fundet! Enhver af

tempelstenens sider er dækket med indskrifter i det kaldæiske sprog, hvoraf den ene fuldstændiggør den anden. Efter at jeg med tempelridderens bistand har udtydet disse skrifttegn, har vi nedlagt deres ordlyd i fire afskrifter. De indeholder alle den samme oprindelige tekst, men de tvende er nedskrevne i det frankiske sprog og bestemt for grev Henrik af Nordheim og mester Augustin; en er skrevet på hebraisk til mig selv, og den sidste er omplantet på det syriske sprog til dig, ædle pasha. Vi vil alle sætte vore navne under til bekræftelse af sandheden, så snart jeg af selve den hellige tempelsten har åbenbaret jer, hvad den forkynder de indviede. – Følg mig!"

De ledsagede oldingen. Hans ellers så blege og gustne træk var i denne stund oplivet af en høj rødme, der forrådte den usædvanlige bevægelse, som opfyldte ham. De fulgtes ad til palmetræet, ved hvis fod stenen var nedlagt. Jehu pegede på dens ene side.

"Indskriften begynder her," sagde han, "og lyder således:

> "Vor Fader i Himlen, den evige og uforanderlige, bygger Solomo, Davids søn, dette hus, at alle mennesker skal tilbede ham!
>
> På det at han skal bo iblandt sit folk, er templet opført over denne grundsten, hvis skikkelse indeholder hemmeligheden om alle tings ophav og tegnet, der betyder menneskenes frelse fra synd og død til Faderens herlighed.
>
> Thi han vil komme i dette tegn, hans søn, Vorherre, der forkynder ordet, som en gang skal dømme levende og døde.

Og han vil åbenbare sig som Guds søn, skønt født som et menneske af Davids stamme. Ved ham skal hver den blive salig, som tror på ham.

Og alt menneskeværk skal være bygget på Frelserens navn, på det at den udødelige ånd skal forene sig med ham, der har skabt alle ting for menneskenes og menneskene for deres fuldkommengørelses skyld!"

En tid lang stod de alle tavse og ubevægelige, fuldstændig hensunkne i de højtidelige tanker og følelser, som havde grebet dem hver på sin vis.

Augustin var den første, som langsomt og højtideligt hævede sin stemme, idet han sagde:

"Ikkun i kærligheden bor den dybe hemmelighed om Guds hellige enhed; den er kilden til frelsen, kun ved den vinder mennesket det evige liv!"

Idzeddin rev sig pludselig løs af sin grublen og trådte hen til tempelridderen.

"Broder," sagde han, "vis mig det tegn, som du bærer på dit bryst. Er det ikke det samme som det, der findes på den indviede sten, Salomo lagde grundstenen til gudshusets opførelse med?"

Henrik af Nordheim åbnede sin klædning og viste ham halssnoren. Idzeddin greb dens nederste ende, som Molays ring var fæstet til.

"Ved dette symbol på genløsningen," sagde han dæmpet og højtideligt, "sværger jeg, at om jeg end ikke åbenlyst tør kalde mig en kristen, vil jeg dog i fremtiden leve i den samme tro,

som Blanche de Fois bekendte sig til, og i hvilken hun opfostrede sit barn!"

"Til en slig omvendelse," sagde Jehu, "er jeg for gammel, og min ånd savner dertil den fornødne bøjelighed; men fra denne stund lever jeg i det visse håb, at hinsides graven vil alt det blive åbenbaret, som den menneskelige visdom allerede her har anet! Men kunne det kaldes billigt eller fornuftigt? Ville det ikke være blind egenkærlighed, hvis jeg, min menigheds lærer, i min høje alderdom skiftede tro og derved bragte tvivl, tvedragt og fare over mit i forvejen adspredte og underkuede folk, så at jeg blev skyld i, at man udryddede det af landet?"

"Jeg fortænker hverken dig eller Idzeddin i, at I ikke åbent bekender jer til kristendommen," sagde Augustin. "Det er allerede nok, at I har vundet erkendelsen; den vil af sig selv bære frugt hos jer. Er ikke denne erkendelse ligesom jeres gamle, hemmelige viden en sag, for hvilken man ville spotte jer, hvis I råbte den ud på gaden? Og allermindst tør du, Jehu, byde magthaverne trods eller bringe det dertil, at dine trosfæller opdager dit hjertes lønlige tro!"

"For Jehus sikkerhed kan I være uden frygt," tog Idzeddin rask til orde. "Af mit folk skal intet ondt vederfares ham, når han blot ikke er tåbelig nok til at røbe, hvad der kun kan bringe fordærvelse i stedet for velsignelse. Men skulle der opstå nogen fare for mig selv; skulle sultanen fatte mistanke til mig – en mulighed, som jeg dog næppe kan tænke mig –, da vil jeg tage skylden på mig for alt, hvad der er foregået i Jehus hus og hist i Balduinsborgens tårn. Jeg vil erklære, at jeg har tvunget dig, rabbi Jehu, til disse handlinger, og at du kun har adlydt mit magtsprog. Skal dette kaldes en fordømmelig løgn, da er jeg

villig til at bøde for det som den eneste synd, jeg med forsæt har begået herneden!"

"Efter at vi lykkeligt har tydet indskriften," bemærkede Augustin, "er det nu vor fornemste pligt at tilhylle den hellige sten således, at intet uindviet øje kan opdage hverken Frelserens symbol eller Salomos skrifttegn. Waltari vil følge med dig og det genvundne klenodie, komthur Henrik, hvorhen det skal være, indtil I har nået det sted, mester Molay betegner som jeres mål. Lad mig nu kalde på stenhuggeren og hans søn, forklare dem, hvad de skal gøre, og derpå lade dem begynde arbejdet under vort opsyn. De er pålidelige nok, for deres fremtid er uadskilleligt knyttet til tempelordenen."

Med disse ord gik kapitelmesteren ind i huset og vendte få øjeblikke efter tilbage med Waltari og dennes søn, der bar forskelligt værktøj og et trug, indeholdende en grågul masse, som de satte ved siden af stenen.

"Mester Waltari," henvendte Augustin sig til denne, "har du og din søn lovet tavshed med hensyn til alt, hvad der hidtil er foregået og i fremtiden vil ske med denne sten?"

"Ved dolken [Note 12)], herre, som du i kraft af dit hellige embede stødte i bordet for mig, og på hvilken jeg og Johannes aflagde eden – det har vi!"

"Vil du være behjælpelig med at drage omsorg for stenens sikkerhed og ledsage den tilligemed komthur Henrik, greve af Nordheim, hvorhen det så må være, indtil I når det sted, som alene templets stormester kender?"

"Vi vil vogte og ledsage stenen, hvorhen grev Henrik af Nordheim fører os," svarede fader og søn som med en mund.

"Velan, så skrid til værket, Waltari, og lad din troskab vise sig af dine gerninger, på det at alle vi, som må blive tilbage her, kan vinde ro og tryghed i vort sind!"

Waltari og Johannes begyndte ufortøvet at dække stenens ydersider med den tykke, grødlignende masse, som de havde medbragt i trækarret.

"Jeg har her en fortrinlig murkalk," sagde stenhuggeren, "der om få dage er lige så hård som den sten, den skjuler. Den kan ikke bortfjernes på anden måde, end når en kyndig håndværker af mit fag hugger skorpen bort med hammer og mejsel; for den forbinder sig så nøje med selve stenen, at hverken noget stød eller fald, som den kunne blive udsat for, vil være i stand til at beskadige den. – Murkalken, som I her ser, knytter mig fastere end nogen ed til denne sten, om hvilken I jo har forsikret mig ved jer sjæls frelse, ærværdige herre, at det er grundstenen fra Salomons tempel. I sandhed, en ædlere løn eller en mere berømmelig lod end at vogte denne skat, kunne næppe blive nogen ærlig stenhugger til del! – Jeg vil forfærdige en passende kiste af træ for også at kunne skjule dens ydre form."

Mens man blev enige om måden, hvorpå stenen lettest kunne sendes af sted, tilendebragtes arbejdet, og ethvert spor af skrifttegnene var nu forsvundet. Derpå begav de sig alle ind i huset, og så snart Waltari og hans søn var gået, undertegnede de fire venner de afskrifter, som Jehu havde udfærdiget, og hvoraf de hver tog en til sig. Før de skiltes, betroede Idzeddin dem sin fortid, sit forhold til Blanche de Fois og dennes datter samt sin nuværende stilling og fortalte dem endelig, at grev Henrik af Nordheim havde påtaget sig den pligt at ledsage pigen til Frankrig. Han erklærede endvidere, at han havde anset

det for sin skyldighed at sørge så rigeligt for hende, at hun kunne leve under gunstige forhold og fuldkommen uafhængig i sit fædreland, selv om det skulle blive tilfældet, at hendes pårørende enten var døde eller måske tog ukærligt imod hende. Med Augustin og rabbi Jehu aftalte pashaen de nødvendige foranstaltninger til afrejsen.

For at opbruddet kunne finde sted, manglede der endnu kun, så snart de sidste forberedelser var truffet, et sikkert og pålideligt budskab fra tempelordenens mester, der skulle bestemme målet for deres rejse. Først da kunne de for bestandig vende ryggen til den hellige stad, der af den mand, som kaldte sig Kristi statholder, var udset til endnu en gang at være genstand for ny blodsudgydelse og alle krigens rædsler.

8. Ved pavehoffet i Avignon

På den tid, vor historie foregår, hørte det skønne og frugtbare Provence ikke længere til den franske krone; for Philippe IV havde i året 1290 afstået den af naturen så gavmildt udstyrede provins til sin broder Charles af Anjou, konge af Neapel og begge Sicilierne. Den sidstnævnte havde derpå efter Philippes råd anvist pave Clemens V det herlige Avignon til sæde for sit gejstlige herredømme, efter at denne havde fundet for godt at unddrage sig romernes truende had ved at rømme Italiens jordbund.

Den pavelige residensstads beliggenhed, ved Rhôneflodens venstre bred og helt omgivet af vinbjerge, kunne dristigt tåle en sammenligning med enhver anden by i Europa. "Hvor vinen gror, er sang og kærlighed ikke langt borte," siger et gammelt ord, og det lod sig særligt anvende på dette lige så livslystne som skinhellige land på det tidspunkt, da det nød den lykke at huse "kristenhedens fader" – således kaldte man nemlig Clemens V.

Alt, hvad nævnes kunne af adel, rigdom, skønhed og ærgerrighed – eventyrlystne riddere og verdsligsindede kvinder –, drog til Avignon for at bade sig i den nådes sol, som udgik fra den hellige fader. Hvad der fornemlig betegnede det liv, som førtes ved det ny pavehof, var en umættelig nydelsessyge i forening med en grænseløs prunk og pragt, der gav sig lige så meget til kende ved de talrige og overdådige fester, hvoraf den ene afløste den anden, som i de yppige og overdrevent kostbare klædedragter, hvormed ikke blot kvinderne, men også de ridderlige herrer fandt for godt at smykke sig. Når hertil føjes

en stadig sammenstimlen af minnesangere, musikanter, spasmagere, gøglere og folk af alle slags, der strømmede hid fra de syriske søstæder og gennemstrejfede landet med deres handelsvarer eller kunster, og endelig selve de høje gejstlige herrer, kardinaler og biskopper med deres talrige slæng af pavelige hofsinder – så vil man sikkert kunne danne sig et begreb om de omgivelser, i hvilke den "landflygtige" hellige fader – som man allerede den gang kaldte ham – befandt sig mere vel end i den evige stad ved Tiberfloden.

Til dette Avignon, hvortil der yderligere i den nærmeste tid ventedes forskellige europæiske fyrster eller deres afsendinge, var Tempelordenens stormester undervejs med tresindstyve riddere for at efterkomme Hans Helligheds befaling, der var udgået i anledning af det ny korstog, som dog ikke ville blive iværksat af hellig trosiver, således som i fordums dage.

Tempelherrerne, der anførtes af deres stormester og de forskellige nationers priorer, førte, som sædvanlig, når de begav sig ud på et længere tog af fredelig natur, deres ordensskat med sig. Fire stærkt forspændte fragtvogne og henved en halv snes pakheste dannede eftertravet, der medbragte ordenens skrifter og klenodier, og hertil sluttede sig et følge af tjenende brødre, som havde tilsvoret tempelordenen troskab og lydighed, dog uden at have modtaget ridderslaget eller den egentlige indvielse som medlemmer af ordenen. Foran bannerføreren, der åbnede toget, red seks trompetere, der tillige gjorde tjeneste som herolder, når sådant behøvedes.

Den anselige skare red i streng militærisk orden og talte med våbensvende og tjenende brødre i alt over halvandet hundrede mand. Hele den solhede junidag havde man udholdt et skarpt

ridt og befandt sig nu hen imod klokken seks om aftenen på en række højder, som strakte sig i omtrent en halv mils afstand fra Avignon. Landevejen sænkede sig mod vest ned mellem frodige vinbjerge og frembød mod nord fri udsigt ud over en smilende dal. Lige forude havde man en åben slette, der gennemstrømmedes af en bred flod, og ved bredden af denne lå staden Avignon.

"Der er Rhône, og foran os ligger den stad, som for fremtiden vil gøre Rom rangen stridig," sagde Molay. "Jeg er mindre spændt på at erfare, hvad modtagelse vi vil få, broder, end på, hvorledes afskeden vil blive!"

"I sandhed," sagde Peyrault smilende, "kristenhedens ny overhyrde har forstået at vælge sig den skønneste plet i det skønne Frankrig!"

"Gid han må blive her med det samme, og Rom ingen sinde gense hverken ham eller hans lige," ytrede prioren af Italien.

"Sig ikke det," tog Andrew af Hereford til orde, "her er han ikkun halvvejs pave; men uden pave er Tiberstaden kun det halve Rom. Her er han magtesløs såvel til det gode som til det onde, for kong Philippe holder de tråde i sin hånd, han må danse efter. Hvad mener du om det, Jago?"

Den spanske prior, Don Amposta, rystede betænkelig på hovedet.

"Jeg deler ikke din mening. Selv om Clemens V må takke kong Philippe og Charles af Anjou for sit valg, så ville han dog være den første på St. Peders stol, der havde gjort sig til slave af en konges vilje uden at grunde på midler til at afryste det verdslige åg! Af lang varighed vil dette venskab med huset Anjou ikke blive, broder, og måske er det påtænkte korstog kun

et påskud til at kalde os hid, mens Clemens' virkelige hensigt er at benytte vort broderskab som en jernmur mod fyrstelig vilkårlighed."

"Jeg har allerede tænkt på det," sagde stormesteren, "men jeg kan ikke tro det. Et tog til det hellige land kan dog ikkun kaldes en tåbelighed, fordi man forud kan sige sig selv, at det ville være frugtesløst; men at betjene sig af os mod vore kristne fyrster, hans egne tidligere venner – det ville være en skændselsdåd, som han hverken kan tro os i stand til eller selv foretage uden at sætte sin anseelse på spil. Jeg mener derfor, at det snarere er hans ærgerrige plan at forherlige sin ny pavelige værdighed ved en mulig sejr over halvmånen. Men hvad det end er, han forlanger af vor orden, så lad os være årvågne, brødre, at vi ikke skal falde i fristelse; for *friste* os, det vil man, enten på den ene eller anden måde. – Pierre de Boulogne!"

En ældre ridder af et besindigt og værdigt udseende sprængte frem fra en af de forreste rækker og red hen ved siden af Molay.

"Hvad befaler du, mester?"

"Jeg anser det ikke for rigtigt, at vi tager ordenens ejendele med os ind i staden, broder skatmester, navnlig ikke den del af den, som er dig særlig betroet. Guld og sølv kan vi måske undvære, og ikke heller er vore symboler, som ingen lægmand forstår, udsat for synderlig fare; men med vore forfædres hellige skrifter vil man tillige berøve os den sol, som lyser op i vor sjæl, og de må frem for alt omhyggeligt bevares for vore efterkommere! Drag derfor norden om staden og slå ind på vejen til Lyon; vore tjenende brødre skal alle sammen følge dig. Sørg for at ordne eftertravet således, at opbruddet kan gå for

sig uden forsinkelse, og opslå dit foreløbige kvarter på den anden side af Rhône. Så snart jeg får nøjere underretning om Clemens' planer, sender jeg brev og budskab til dig."

"Det ske, som du vil!"

Med disse ord ilede ridderen til trosset, lod det gøre holdt, udvalgte en af vognene, som han beordrede i spidsen af toget, ledsaget af samtlige tjenende brødre, og lod derpå de øvrige pakvogne køre bagefter.

Riddernes samtale viste tydeligt nok, at de ikke imødeså deres ankomst til staden med synderlig glæde, skønt de hidtil ikke havde næret nogen alvorlig bekymring for deres egen sikkerhed. Molays befaling til skatmesteren om at drage Avignon forbi med den kostbareste del af ordensgodset og lægge vejen direkte over Lyon til Paris, hvor den faste tempelborg ydede al fornøden betryggelse, forudsatte imidlertid, at mesteren havde grund til at nære en alvorlig mistillid, og denne omstændighed vakte i så høj grad deres eftertanke, at al yderligere samtale standsede, især da Molay ikke viste sig tilbøjelig til at give nogen nærmere forklaring.

Det varede ikke heller længe, før deres opmærksomhed blev fængslet på en ny og uventet måde, idet de red frem mellem vinbjergene, hvor de nu fuldstændig kunne overse den vidtstrakte slette, der bredte sig mellem dem og den nærliggende stad. Et skuespil, som de ikke havde gjort regning på, frembød sig her for dem.

Midt ude på den åbne slette så de et broget og sirligt smykket telt med gyldne faner, foran hvilket der var opført skranker, der på alle sider var omgivet af en talrig, jublende folkemængde. Indenfor den således indhegnede plads så man vrinskende og

trampende heste, vajende hjelmbuske og blinkende lanser. Der afholdtes her en såkaldt *tiost* eller ridderlig turnering.

"Broder Stewart!" henvendte stormesteren sig til prioren af Skotland. "Rid straks med dine våbensvende ind i staden og begiv dig til vort ordenshus. Sig der til broder Lion de Draguinan, at han skal lade huset gøre rede og modtage os ved indgangen til staden i spidsen for sine riddere! Skønt jeg såre vel lider slige ridderlige lege, eftersom de øver legemet, så anser jeg det dog for bedst, at vi overfor dette letsindige folk viser al den alvor i vor holdning og adfærd, som her er os dobbelt nødvendig, for at vi kan værge os mod deres forfængelige narrestreger. Drag frem i krigersk marchorden, brødre! Fold banneret ud, stormarskal, og lad trompeterne være rede til at hilse vore brødre i Provence!"

Mens Walter Stewart hurtigt red bort med sine svende, kastede Hugo de Peyrault, prior af Frankrig, det runde skjold, som han hidtil havde båret på ryggen, om på sin venstre arm, hævede sin lanse og drejede af til siden for at uddele sine befalinger. Molay løste symbolet på sin værdighed, den tunge stridsøkse, fra sadelknappen, og i samme øjeblik udfoldedes det berømte banner, der så ofte havde ført ordenen til kamp og sejr. Vinden greb fat i dets folder og som en snehvid dug vajede det over tempelherrernes hoveder, mens de langsomt og højtideligt drog hen over sletten. Peyrault red et kort stykke i forvejen langs med floden og nærmest det sted, hvor turneringspladsen lå.

Allerede i lang afstand vakte den fremrykkende ridderskare en levende opmærksomhed blandt den talrige mængde, som havde forsamlet sig i anledning af turneringen.

"Tempelherrerne kommer!" lød det snart rundt omkring. Efter den dames ønske, som førte forsædet ved festen, afbrød turneringsmarskallen de ridderlige øvelser, som endnu var tilbage, og alle kom nu i travl bevægelse. Folkemængden, hvis opmærksomhed snart udelukkende fængsledes af det ny skue, strømmede hurtigt bort fra skrankerne for at ile ridderskaren i møde.

"Min tro, ædle Perigord!" udbrød dame Blanche de Flessant, der af sine beundrere sædvanlig blev kaldet Blancaflor, og som var den, der i dag havde uddelt hædersprisen; "det er virkelig de krigerske munke af det røde kors! Ved vor hellige frue, jeg havde næppe troet, at de var kommet! Hjælp mig hurtigt op på min hest og lad os høre, hvad de har at fortælle os fra det fjerne østen. Lad den tykke Alboni se, hvorledes han bedst kan følge efter!"

"Jeg er som altid til eders tjeneste, mit hjertes hulde beherskerinde," svarede grev Perigord, "skønt jeg tvivler meget om, at disse såre gudfrygtige herrer er tilbøjelige til at betro eder deres vanheld i krigen."

Med en overmodig latter rakte hun greven sin hånd, og få øjeblikke efter red de hen over sletten, mens en stor del af de øvrige riddere og adelsdamer fulgte efter dem.

Det var med en vis uro, at Peyrault lagde mærke til den larmende mængde, som strømmede ham i møde, og efter et øjebliks betænkning red han tilbage til stormesteren.

"Det lader til, at man vil opholde os!" sagde han.

"Vis dem alvorligt tilbage, og kan det ikke ske uden unyttig ordveksling, så lad trompeterne tale, og ryk frem i ilsom march!"

Peyrault satte sin hest i galop, og da han var kommet henved to bøsseskud forud for tempelherrerne, stødte han på dame Blancaflor og hendes ledsagere, før disse endnu havde nået selve toget.

"Ah, hr. ridder," udbrød Perigord, "I kommer os i forkøbet med eders hilsen! – Er den ædle Molay også selv med?"

"Jeg har ingen grund til at fortie det."

"Jeg må endelig se ham og tale med ham!" udbrød Blanche. "Det må være såre mærkværdigt at tale med en mand, der er blevet en halv saracener, skønt han bærer korset på sit bryst! Han fører vel et helt harem med sig, hr. ridder?" – En overgiven latter ledsagede disse ord.

"Såvel god tone som min egen værdighed forbyder mig at svare på dette," sagde Peyrault med streng alvor. "Det er overhovedet ikke vor sædvane at indlade os i samtaler under åben himmel. Jeg må bede eder, herre, om ikke at opholde os længere."

"Meget gerne, hvad mig selv angår, herre; men da det er skik og brug, at man svarer en dame på hendes spørgsmål, så vil I sikkert lade denne høflighed ske sin ret! Jeg er grev Perigord, og damen er den ædle Blanche de Flessant!"

"Hverken for mig eller vort broderskab er det af vigtighed at erfare, hvem I er. Damen kan jeg ikke svare på den fornærmelse, som hendes ord indeholder mod min ærværdige mester; men jeg tilstår, at den simpleste hedningpige i østerlandet ville skamme sig ved at vise sig for mænds blikke i en dragt som den, hun bærer!"

Med disse ord vinkede han med hånden, gjorde omkring og red bort i galop.

Trompeterne istemte en langsom og højtidelig melodi, og dertil sluttede sig tempelherrernes stemmer i et mægtigt rungende kor. I samme øjeblik blev sangen besvaret med endnu kraftigere toner fra den nærliggende stad. Under anførsel af komthur Lion de Draguinan nærmede hundrede tempelriddere sig fra Avignon.

Peyrault hævede lansen højt op over sit hoved, og straks forandrede ridderskaren sin forrige marchorden. De bageste rækker rykkede frem, en efter en, således at de dannede en front på tredive ryttere i fire geledder.

Tempelherrerne fra Avignon foretog under deres fremrykning den samme militære bevægelse, og denne forandring i marchordenen tvang dame de Flessant, grev Perigord og deres ledsagere af begge køn lige så vel som den støjende folkehob til hurtigst muligt at trække sig tilbage, hvis man ikke ville udsætte sig for at blive klemt inde mellem de to fremrykkende rytterskarer. Til alt held nærmede begge parter sig så langsomt og besindigt, at den nysgerrige mængde – adelige og borgerlige, ryttere og fodgængere mellem hinanden – fik tid til at ile bort og opstille sig på begge sider for at betragte mødet mellem de krigerske munke, der åbenbart ikke brød sig om at skænke hverken damernes pyntede skønhed eller deres kavalerers iøjnefaldende pragt den allerringeste opmærksomhed.

Sangen var til ende og med råbet: "Beauseant!" stødte ridderne sammen og gav hinanden hånden til velkomsthilsen. Derpå blandede deres rækker sig mellem hinanden, og efter at begge afdelinger således havde sluttet sig sammen, drog man under klingende trompetskrald ind mod staden.

Grev Perigord, hans dame og de øvrige adelige havde indtil dette øjeblik ikke fået tid til at hengive sig til videre betragtninger over Peyraults kolde og affærdigende ord. De lidet behagelige følelser, som dennes adfærd havde vakt hos dem, måtte foreløbig vige pladsen for det overvældende indtryk, som tempelherrernes højtidelige tilsynekomst fremkaldte. Et sådant krigersk skuespil var noget ganske nyt for de gode folk i Avignon; for selv om de ofte før havde mødt den hvide ordensdragt indenfor deres stads mure, så tabte den enkelte sig dog for meget mellem den øvrige befolkning til at efterlade noget videre indtryk, og det var kun undtagelsesvis, at man havde set mindre skarer af tempelherrer, som til hest enten drog bort fra eller ankom til staden. Først det her oplevede skuespil gav mængden en forestilling om den magt, som disse krigerske mænd rådede over, og det indtryk, som tilskuerne modtog deraf, blev endnu mere levende ved den omstændighed, at man på den tid ikke kendte noget til stående hære. En samlet krigsmagt dannedes kun ved opråb til lensadelen, og der behøvedes en rum tid til at stille en fuldt rustet hær på benene.

Først da de sidste ordensriddere var draget forbi, og folkemængden begyndte at sprede sig, syntes den lille gruppe af adelige standsfæller, som havde samlet sig om grev Perigord og hans dame, at komme til sig selv igen.

"Jeg er som faldet ned fra skyerne!" udbrød en dame, hvis skikkelse var alt for yppig til at kunne kaldes skøn; "har man nogen sinde set mage til optog i den hellige faders stad!"

"Ej, ædle dame de Clumane," svarede en anden, "hvis I havde hørt de artigheder, hvormed et af disse uhyrer svarede den

skønne Blanche på et spøgefuldt spørgsmål, så ville I min tro have rødmet derved!"

"Jeg håber da ikke, elskværdige Blanche, at I lægger nogen vægt på hin pøbelagtige ytring," tog Perigord til orde. "Jeg vil opsøge den frække karl og tvinge ham til at vise mig, om hans sværd er lige så skarpt som hans tunge!"

"Gør ikke det, greve," sagde marki de Forcalquier advarende, "I vil trække det korteste strå! For det første var det ingen ringere, I talte med, end Hugo de Peyrault, hertug af Normandiet og prior af Frankrig, i egen person, – og for det andet ville han besvare eders udfordring med den erklæring, at det strider mod hans ordensløfte at slås med en kristen. I øvrigt må I vel huske på, at disse folk, halve munke og halve slagsbrødre, ikke kender det mindste til god levemåde. De savner ganske den belevne anstand, som man kun erhverver sig ved omgangen med huldrige kvinder."

"Men hvad skal det betyde?" udbrød Blanche forbitret. "Har man ikke ofte nok fortalt mig, at disse tempelriddere er alt andet end ufølsomme overfor kvindelig ynde, og skal man virkelig tåle, at den første af dem, man taler til, svarer en med oprørende fornærmelser? Den hån, man har vist mig, rammer hele mit køn, og jeg forlanger oprejsning!"

"Rolig, rolig, dyrebare Blanche!" sagde en velnæret prælat, der var iført en violet klædning og red på en adstadig pasgænger. "Hvis tempelherrerne virkelig hylder skønhed og kærlighed, da sker det sandsynligvis kun på østerlandsk vis, og deres slette smag sætter rimeligvis større pris på den mørke farve end på vore lyshårede skønne. Jeg tror sandelig, at hr. Peyrault ville ikke en gang have undset sig ved at slynge selv

eders svigerinde, den højædle Jolante, denne uartighed i ansigtet, min kære greve! Jeg fraråder bestemt alt, hvad der kan vække offentlig opsigt. Det ville derved blive eder så meget lettere at bringe sagen for den hellige faders øre, så meget mere som det skuespil, der bødes os af de herrer tempelriddere, har vakt allehånde alvorlige tanker hos mig! Lad os imidlertid begive os tilbage til staden, I gode herrer; jeg ser, at folkemængden allerede er i færd med at drage hjemefter."

De adelige herskaber ordnede sig efter bedste tykke og red langsomt hen ad vejen til Avignon. I spidsen af toget, med dame Blanche de Flessant imellem sig, red grev Perigord og den velnærede prælat.

"Hvilke tanker er det ellers, som sysselsætter eder, eminence [Note 13)]?" spurgte damen i en dæmpet tone. "Jeg må tilstå, at hvis ikke alt, hvad man fortæller om tempelherrernes laster, er lutter løgn og opspind, så tykkes de mig at være de mest fuldendte hyklere på hele jorden."

"Hvad de er eller ikke er," svarede den gejstlige herre, "vil måske vise sig om en føje tid; men det sømmer sig ikke for mig allerede nu at udtale mig derom. Hvad jeg imidlertid vil bede eder betænke, grev Perigord, er disse mænds trodsige optræden og det store antal, hvori de giver møde her! Hvis min beregning ikke skuffer mig, udgør de vel med ordensbrødrene fra Avignon henved tre hundrede mand, et tal, som er stort nok til at indgyde selv den hellige fader alvorlig bekymring!"

"Tilkommer det ikke eder, kardinal Alboni, at gøre Hans Hellighed bekendt med disse eders betænkeligheder? Eders embede som storpønitentiar [Note 14)] vil give eders ord særlig vægt!"

"Ved den lejlighed," faldt dame Blanche dem i talen, "kunne det på en passende måde lade sig gøre at omtale den fornærmelse, som er blevet tilføjet mig!"

"Når jeg må afslå begge dele," svarede Alboni i en sødladen tone, "så er det ikke af mangel på den største redebonhed til at være eder til tjeneste, men kun af hensyn til mit embede. Spørgsmålet, om der ligger noget truende enten i tempelherrernes antal eller deres optræden, kan ikkun afgøres af en sværdets mand som I, greve! For en ukyndig som mig sømmer det sig ikke offentligt at udtale en sådan mistanke. Lige så lidt kan jeg overfor Hans Hellighed berøre den fornærmelse, som vor henrivende Blanche har måttet tåle. Det er bedre, at begge dele ad anden vej kommer til den hellige faders kundskab. – Men lad først tempelherrerne en gang blive genstand for en anklage, der hører ind under mit gejstlige område; lad dem først stå overfor en beskyldning, der gælder misbrug af deres ordensrettigheder eller brud på deres løfter, og I skal få at se, hvad Albion formår, og hvilke midler kirken har til at tugte sine ulydige sønner!"

"Tror I, eminence, at der foreligger en sådan anklage mod tempelordenen?"

"Det falder mig ikke ind at påstå sligt; for jeg ved aldeles intet om det. Men på en tid, hvor så mange dyrebare interesser står på spil, var det vel ikke umuligt, at det kunne falde dem ind at drive politik på egen hånd, og deres stivsindethed kunne da let komme i strid med deres ordensløfter og den lydighed, som de er den hellige stol skyldig."

"Når I taler om politik, eminence, så er det et fremmed sprog, som jeg ikke formår at tyde. Min smukke greve er uden

tvivl bedre i stand til at begribe eders gådefulde vink og hentydninger."

"Jeg forstår i alt fald så meget deraf," svarede Perigord, "at jeg fuldt vel indser, at det er min pligt som pavens første hofembedsmand at bringe alt, hvad her er foregået, til den hellige faders kundskab."

Dermed drog rytterskaren gennem stadsporten ind i det prægtige Avignon.

Mens disse fremragende medlemmer af Provences adel således udvekslede deres meninger om tempelordenen, havde Pierre de Boulogne vel og lykkelig udført mesterens befaling og ført den værdifuldeste del af ordensskatten udenom staden ad vejen til Paris. De øvrige tempelherrer var imidlertid blevet ledsagede af Lion de Draguinan til ordenshuset i Avignon. På vejen dertil red broder Lion hen ved siden af Molay for at aflægge ham beretning om et og andet, og lidt efter sluttede Hugo de Peyrault sig til dem.

"Jeg takker dig, broder Lion," sagde Molay, "at du efter min befaling har forsamlet blomsten af vore brødre i Provence. Forholdene kræver, at vi optræder på en måde, der er skikket til at befæste vor anseelse!"

"Deri har du ret, mester," svarede Draguinan, "og så meget mere, som du befinder dig i en stad, hvor allehånde narrestreger og al slags vellyst sidder til højbords. Du har nylig kunnet se en prøve på det i den adelige kreds, der holdt dystløb ude på sletten, og som netop talte de personer i sin midte, der er i besiddelse af den største indflydelse hos Hans Hellighed. Jeg tror ikke, at det er uden vigtighed for dig at vide dette?"

"Og hvem er de, ven? Jeg havde nylig det lidet fornøjelige hverv at værge os mod nogle af disse personers påtrængenhed," faldt Peyrault dem i talen.

"Blandt andre var der kardinal Alboni, en af de værste rænkesmede, hvor det gælder om at forsvare en slet sag med spidsfindig talekunst. Han er tillige en ivrig beundrer af damerne og ved fortræffeligt at benytte sig af den store indflydelse, som det kvindelige køn nyder her. En rig enke, Doulce de Moutier, herskerinde på godset Clumane, er særlig genstand for hans beundring. Også Blanche de Flessant var til stede; hun står i spidsen for det såkaldte kærlighedshof, som man har indrettet her for at sætte kronen på sin skamløshed."

"Det var netop hende og en vis grev Perigord, jeg kom i ordskifte med," ytrede Peyrault. "I sandhed, hendes klædedragts usømmelighed svarede godt til hendes frække tale!"

"Her i Avignon må I vænne eder til sligt, mine brødre. Perigord er imidlertid den mest uforskammede af dem alle, og han pukker stærkt på den stilling, som hans svigerinde indtager hos Clemens."

"Hvilken stilling kan en *kvinde* indtage hos paven?" udbrød Molay.

"Den er åbenlys nok og noget hidtil uhørt! Kald hende, som du vil, hans fortrolige eller hans elskerinde; i alt fald har hun en overordentlig magt over ham! – Dette forhold til Jolante af Perigord, enke efter grevens broder og en datter af grev de Fois, bestod allerede, da Clemens endnu var ærkebiskop af Bordeaux, og man siger, at hun har taget en ikke ringe del i de

begivenheder, der satte Clemens i besiddelse af den pavelige krone."

"Så må jeg tilstå, mester," udbrød Peyrault bittert, "at mit lidet behagelige ordskifte med greven sikkert har bidraget til at forøge hans uvilje mod ordenen!"

"Min forbavselse, broder, er ikke ringere end min sorg over at opdage, at forholdene her er endnu mere afskyelige, end jeg drømte om, før vi forlod Cypern!" sagde Molay. "Drag omsorg for, at vi kan holde os fuldstændig borte fra dette ryggesløse levnet. Jeg vil ufortøvet melde kristenhedens overhoved vor ankomst og begære audiens, for at vi kan erfare, hvad man vil os, og derpå jo før jo hellere vende Avignon ryggen."

Med disse ord red han ind ad porten til brødrenes ordenshus.

Til den fastsatte tid gav stormesteren møde foran det pavelige residensslot, ledsaget af priorerne for de forskellige ordensgrene, der ligesom han selv alle var til hest, og i hvis spids man så Hugo de Peyrault, der førte ordenens banner. Med dem fulgte tillige komthuren af Avignon, Lion de Draguinan. De øvrige tres riddere, der var kommet hid fra Cypern, fulgte med til fods og uden at bære noget andet våben end deres sværd. I stedet for stålhjelmen var de iført den hvide baret, som de plejede at bære, når deres fremtræden var af en fortrinsvis fredelig natur. En afdeling af den pavelige livgarde i deres røde kofter, med forgyldte hjelme, brystharnisk og skjold, ventede dem ved slottets indgang tilligemed hofembedsmændene, i hvis spids grev Perigord befandt sig med sin hvide embedsstav.

Efter at man havde vekslet en stum hilsen, blev samtlige riddere indladt i paladsets gård, hvor Molay, Hugo de Peyrault og priorerne steg af hesten. Ordensbanneret lod man blive

tilbage hos de øvrige riddere, mens stormesteren og de fornemste ordensbrødre førtes op ad slottets brede hovedtrappe til den store audienssal. Her havde alle de kardinaler, biskopper, kavalerer og hoffolk, som for tiden opholdt sig ved pavehoffet i Avignon, givet møde i deres stadsdragter og stod opstillet i nøje overensstemmelse med deres rang. Blandt de tilstedeværende sås også kardinal Alboni.

Der herskede en dyb stilhed, som ikke blot skyldtes den strenge iagttagelse af hoftonen, men fuldt så meget havde sin grund i den spænding, hvormed alle imødeså udfaldet af audiensen.

Efter et kort ophold blev døren åbnet til de indre gemakker, og man så Hans Hellighed, klædt i hvidt fra hoved til fod, sidde under en tronhimmel på et ophøjet sæde, hvortil nogle trin førte op. Kardinalerne bøjede sig dybt, mens alle øvrige faldt på knæ for at modtage pavens velsignelse.

Grev Perigord trådte langsomt og højtidelig hen til Molay.

"Den hellige fader," sagde han med dæmpet stemme, "byder eder, ærværdige tempelmester, at træde frem for ham, aflægge eders beretning og erfare hans vilje."

Stormesteren rejste sig og fulgte Perigord, der med et dybt buk blev stående ved indgangen til døren og gav sin ledsager et tegn til at træde ind. Så snart Molay var skredet over dørtærsklen og havde hilst Clemens med en knæbøjning, blev døren lukket, og hvad der videre foregik under audiensen, unddroges således de tilstedeværendes blikke.

Den mand, der under navn af Clemens V i øjeblikket sad på St. Peders stol, var unægtelig en såre imponerende skikkelse, men han havde intet af den indtagende mildhed, den overlegne

ro og majestæt, som man forestiller sig hos en Kristi statholder, der skal belære menneskene om, at "kærlighed er lovens opfyldelse".

Clemens havde lige så godt kunnet gælde for en verdslig fyrste, en fremragende statsmand eller feltherre, hvis han ikke havde båret den gejstlige dragt. Hans træk var just ikke uskønne, men de var kun lidet skikkede til at vække tillid. Kløgt og snildhed, eller måske snarere træskhed, i forbindelse med et stærkt sanseligt udtryk, lyste ud af de mørke, rastløst plirrende øjne, mens de smalle, sammenpressede læber røbede hårdhed, egenkærlighed og spottesyge.

"Jeg har adlydt den allerhelligste faders befaling," begyndte stormesteren, "og er kommet hid fra Cypern med mine brødre for at give svar på og redegørelse for alt, hvad der angår kristenhedens held, kirkens så vel som dens overhoveds hæder og mit broderskabs velfærd!"

Clemens smilede flygtigt.

"Vi tvivler ikke om, stormester," sagde han, "at kristenheden snart vil få lejlighed til at erfare eders fornyede iver for dens sag så vel som eders oprigtighed mod os. Det vil være af så megen større vigtighed, eftersom vi mere end nogensinde før gør regning på eders ordens offerberedvillighed!"

"Denne beredvillighed skal vi bestandig og med usvækket iver lægge for dagen i alle tilfælde, hvor vi ved, at vor tjeneste er til gavn for Kristi rige, og hvor den må have bedre held med sig, end Gud hidtil har skænket vore våben i østerlandet, trods alt det udgydte blod."

"Vi vil ikke komme tilbage til, hvad der er sket, og hvorledes det er sket, gode Molay, men derimod tale om de ting, som

vedrører fremtiden. Det er med hensyn dertil, vi begærer eders råd og tempelordenens virksomme bistand. Vi har allerede forkyndt eder, at vi har besluttet et nyt krigstog mod halvmånen for at tilbageerobre det hellige land og for bestandig rive det ud af de vantros hænder. Hvad siger I dertil?"

"Hellige fader, efter alt, hvad der er sket, kan tempelordenen ikke andet end fraråde eder et sådant tog; vi må endog besværge eder at afstå fra et forehavende, der hverken vil tjene til at forøge eders hæder eller til at befordre Europas velfærd, og som allermindst kan føre til en varig sejr over halvmånen."

"Hvorledes vil I hævde denne påstand? Ved I ikke, at vort opråb til det ny korstog allerede er udgået til alle kristne fyrster og folk; at vi endnu i år venter besøg af forskellige kronede hoveder netop i denne anledning, og endelig, at den hellige stol lige så lidt plejer at tilbagekalde sine beslutninger som sine handlinger?"

"Den plejer ikke at – tilbagekalde dem, ærværdige fader," svarede Molay, "men vel nok at forandre dem efter senere, grundig eftertanke."

Og stormesteren udviklede nu med overbevisende klarhed og varme de grunde, der talte mod et forehavende, hvis mislykkede udfald man på forhånd kunne være sikker på under de i så høj grad forandrede forhold.

"Vi forbavses over din veltalenhed, stormester!" svarede Clemens, da tempelmesteren havde endt sin indtrængende tale. "Om du så var sultanens sendebud, kunne du ikke have talt med større varme til fordel for de vantro, end du her har gjort!"

"Det skulle gøre mig ondt, eders hellighed, hvis I kunne tro, at noget som helst andet ligger mig på hjerte end eders anseelse

og Kristi riges udbredelse. Jeg har talt til eder som en mand, der med egne øjne har set, hvorledes sagerne står, og tillige således, som en trofast søn bør tale til sin fader! Bukker vi under i kampen, da vil såvel eders anseelse som troen på korsets magt lide hårdt derunder endog i selve Europa! Men bliver sejren vor, da vil det ikkun blive en gentagelse af, hvad der altid før er sket: fyrsterne vil opflammes af ny havesyge og erobringslyst; misundelse og ærgerrighed vil bidrage hver sin del til at vække fjendskab mellem dem. Hvor ofte har vi ikke oplevet det! Og når de kristne er optagne af deres indbyrdes stridigheder, vil muhamedanerne benytte det rette øjeblik til at fordrive os endnu en gang ligesom for seks år siden!"

"Lad der også være noget sandt deri, så bør vi dog først afvente, om ikke Europas fyrster vil handle med mere besindighed i fremtiden, om de ikke er blevet klogere ved de tunge erfaringer."

"Blevet klogere? Ønsker I et eksempel på deres besindighed? De to brødre Lusignan er de eneste fyrster, der kunne yde os virksom bistand ved et indfald i Syrien, eftersom deres lande ligger Orienten nærmest. Almarich er i besiddelse af Cypern, Henrik er konge af Antiochien. Det må altså fornemlig være til disse fyrsters kløgt og besindighed, at eders hellighed knytter eders forhåbninger. Hvad siger I da dertil, at Almarich ikke blot på enhver måde undertrykker os og johanniterridderne – netop det ridderskab, som han har nødig til sin egen beskyttelse –, men han har tillige forrædersk taget sin broder Henrik til fange og sendt ham som gidsel til storkhanen af Armenien, en vantroende fyrste, og dette oprørende forræderi har han ikkun

øvet for at kunne bemægtige sig Antiochien og sætte en dobbelt krone på sit hoved!"

Clemens var faret heftigt op ved denne meddelelse, men havde straks genvundet sin fatning.

"Denne lige så uventede som skæbnesvangre efterretning giver ganske vist eders mening nogen vægt, men det kan dog ikke overbevise os om, at det tog, som vi har besluttet, ikke skulle kunne få et bedre udfald end de foregående, når det ikkun bliver klogt ledet. Hvad mener I om, at I, tempel- og johanniterordenens mægtige brodersamfund, i vort navn overtog ledelsen af dette tog og erobrede det hellige land i vort navn? Der skulle da ejheller herske noget andet regimente end vort, det, som udøves af kristenhedens fader, og Europas verdslige fyrster skulle i fremtiden kæmpe under eders ledelse, men ikkun for at opnå Himlens løn og krigersk berømmelse, ikke længere for at vinde land og gyldent bytte!"

"Hvis denne gode og kloge tanke var blevet udført, den gang begejstring, fromhed og ydmyghed var særkendet for de første skarer af korsets riddere, da kunne værket vel være lykkedes! Men hvis I nu efter alle de frugtesløse ofre, alt det gods og blod, som fyrsterne har sat ind på togene til det hellige land – kunne bevæge dem til at afstå frugterne af en generobring, hellige fader, mens de endvidere skulle overlade os anførelsen af deres tropper og endelig forsage al plyndring og rovbegærlighed – ja, da var I den mærkeligste pave, som nogen sinde har båret den tredobbelte krone! Men disse overmenneskelige kræfter er I ikke i besiddelse af; ellers ville jeg bede eder om at bandlyse den tvedragtens, misundelsens og underfundighedens ånd, der nu sønderriver de to nær beslægtede brodersamfund,

tempelordenen og johanniterordenen – et fjendskab, der fuldt så meget som fyrsternes forblændelse og griskhed og muhamedanernes grådige sværd har bidraget til tabet af det hellige land!"

"Vi kender desværre kun alt for godt den tvedragt, som hersker mellem eders ordener, og vi ved, hvilken skade korsets hellige sag har lidt derved! Derfor har vi også kaldet eder, tempelriddere, herhid, ikke blot for at høre eders råd med hensyn til korstoget, der allerede er besluttet, og som også skal gå for sig, så sandt jeg er Guds statholder – men især, fordi vi vil gøre en ende på dette skæbnesvangre had. Det er vor hensigt at forene eders modstridende meninger og anskuelser, idet vi sammensmelter begge brodersamfund og deres besiddelser og gør eder til en eneste stor, ridderlig munkeorden, under en stormester og en ordenslov, som vi i vor visdom vil give eder!"

Der opstod en pinlig pause. Clemens V havde åbenbaret sin længe nærede, underfundige plan; den uundgåelige kamp nærmede sig.

"Denne tanke," tog Molay til orde, "prøvede allerede de hellige fædre Gregor og Nikolaus på at sætte i værk, men det lykkedes dem ikke. Vil I gentage forsøget, da bliver spørgsmålet: hvem af de to ordener skal opgive sine traditioner og lærdomme, sine dyrebare minder og sin gamle berømmelse for at slutte sig sammen med det andet broderskab? Og hvem skal endelig afgøre dette spørgsmål? Det måtte dog i alt fald være den i antal, udbredelse og almindelig anseelse ringeste af de tvende ordener, som gik op i den større og mere betydelige! Følgelig måtte det blive johanniterordenens ridderskab. Men er Guillaume og hans broderskab også villig til at aflægge

tempelherrernes løfte, følge vore ordensregler og ophøre med at være et selvstændigt samfund? Hvorfor er overhovedet Villaret ikke kommet efter eders opfordring ligesom vi, selv om det kun var – for at sige eder et ærligt nej! Et sådant nej svarer jeg eder her for Guds åsyn og ved den ed, som jeg har aflagt Himlen og mine brødre, den gang jeg tog det røde kors!"

"Du nægter os lydighed! Du bestrider den hellige stols ret og magt til at binde og løse, til at adskille og forene, til at uddele nåde og fordømmelse!"

"Det ligger mig fjernt, hellige fader, at trodse dig eller nægte dig lydighed; vi vil nu og altid være dine tro sønner. Men vi kan ikkun være det, når du for vort vedkommende lader alt blive, som det er. Vil du sønderrive den bulle, ved hvilken Alexander III, højsalig ihukommelse, har indsat og bekræftet den ridderlige tempelorden, stadfæstet dens regler og beklædt den med anseelse og myndighed? Vil du tilintetgøre alle de rettigheder, hvormed dine forgængere har forlenet os som Kristi og kirkens udvalgte stridsmænd og til løn for vor iver og vort udgydte blod? Kan du forsvare for din samvittighed, din apostoliske værdighed, for hele verden og for den Almægtiges øjne at tilintetgøre et samfund, der tæller mere end tusinde adelige mænd, hvis ophøjede eksempel i to århundreder har kastet glans over det kristne ridderskab og den kristne kirke!"

Clemens rejste sig langsomt op; hans blik luede vildt, og hans læber fortrak sig til et hånligt smil.

"Hvad vi kan og vil, hoffærdige praler, det skal vi vise dig og dit vanslægtede broderskab for hele verdens øjne, når tidens fylde kommer! Rigtignok har Kristi fromme statholdere i tidligere tid overøst eder med velgerninger og forlenet eder

med forrettigheder, magt og jordisk gods, så længe I endnu kæmpede redeligt mod halvmånen og trofast efterlevede eders ordensregler. Men siden hin tid har I fejt forladt det hellige land; i stedet for at være Kristi stridsmænd er I blevet saracenernes venner! Eders egne brødre har åbenbaret os, at I er gudsbespottere, at I forhåner korset og fornægter Kristus! I stedet for at dyrke den levende Gud har I opstillet afgudsbilledet Baphomet [Note 15)] på eders alter! I har hengivet eder til frådseri og vellyst; I øver hemmelige mord og driver forbudte, djævelske kunster! Se, derfor vil jeg søndertræde eders rettigheder, sønderrive hint pavelige nådebrev, tilintetgøre eders ugudelige forbund, højt og lydeligt forkynde eders skændsel og udslette eders navne og eders ihukommelse blandt menneskene! Bort fra mit åsyn! Du og dine brødre har for fremtiden intet andet at vente eder af mig end min vredes ubønhørlige dom!" – Clemens pegede heftigt mod døren.

Jacques Molay stod et øjeblik som forstenet. Han knugede begge hænder mod sin pande, som om han ikke formåede at fatte det frygtelige, han havde hørt, og stirrede stift ned for sig, som om han så ned i en bundløs afgrund. Men pludselig rettede han sig i vejret og lagde hånden på det gyldne kors, han bar på sit bryst.

"Bertram af Bordeaux, gør med os, hvad du vil! Vi er forberedt på de vederstyggeligheder, hvormed du truer os; vi imødeser de voldsgerninger, som din misundelse, din havesyge og din feje angst vil forlede dig til at øve mod os! Vi venter på at se, hvilken hånd du vil væbne mod os, hvilken domstol du vil påkalde og falskelig anklage os for! Men vid, at når vi falder, river vi dig med i vort fald, og den almægtige Gud skal være vor

hævner; han vil berede din samvittighed endnu frygteligere kvaler end dem, som du måske allerede har tiltænkt vore legemer! Ved Guds trone venter jeg dig!"

Stormesteren vendte Clemens ryggen og forlod med drønende skridt gemakket. Da han trådte ind i den tilstødende audienssal, tilråbte han sine brødre:

"I sadlen, tempelriddere, religionen er i fare! Helvedes fyrste er steget levende op af afgrunden; han udfolder sin sorte fane mod os! Lad os forsvare lammets hellige blod!"

"Beauseant! Beauseant!" lød det med mægtig røst fra de forsamlede ordensriddere, der hurtigt flokkedes om deres mester. Med hånden på sværdet forlod de det pavelige residensslot og i samme time Avignon; kort efter drog de over Rhône og fulgte i nordlig retning landevejen til Lyon.

Clemens V var blevet stående stiv og ubevægelig, efter at Molay havde forladt ham. Da han lidt efter hørte riddernes truende råb ude i forsalen, blev han ligbleg, sank tilbage i sædet og skjulte ansigtet med begge hænder.

I samme øjeblik blev en hemmelig dør i tapetet lukket op, og en kvinde, hvis skønhed var af en noget yppig og sanselig natur, trådte ind, bleg og sitrende af vrede.

"Afsindige!" hviskede hun, "hvad har du gjort! Som en nar har du røbet dine planer!"

"Jeg tænkte at indgyde ham frygt for på den måde at tvinge ham til lydighed."

"Og derved har du netop vækket løven, der hidtil sov nok så trygt! Det påtænkte korstog vil nu vende sig mod dig selv i stedet for mod østerlandene! Din magt vil med skændsel blive revet dig ud af hænderne! Men har du så dumdristigt vovet at

true tempelherrerne, så vær også mand for at føre det afgørende slag!"

"Hvad mener du, jeg skal gøre, Jolante?"

"Det kan du endnu spørge om! Er der vel andet tilovers for dig nu end helt og holdent at blive kong Philippes lydige slave, et blindt redskab i hans hænder, efter at du ikke har haft forstand nok til ved snildere midler at vinde Molay og hans to og tyve tusinde lanser og anvende dem mod kongen!"

"Det var umuligt, kvinde! Havde du set oldingen, i hvis bryst der ikke er rum til en sådan list, da ville du have forstået, at hvis jeg havde røbet ham min plan om at benytte Tempelordenen som min egen hær mod de verdslige fyrster, så havde alt været tabt. Jeg havde da på en gang fået både kong Philippe og tempelherrerne på halsen!"

"Så står der kun tilbage for dig at føre det dræbende slag med al nødvendig snuhed. Du må holde din overenskomst med Philippe og bringe ham det mægtige broderskab som offer. Tilstå ham åbent, at du har røbet dig selv overfor Molay; lad ham råde bod på din tåbelighed ved at hykle venskab overfor dem og på den måde vugge dem i ro igen. Lad derpå din plan modnes langsomt, men sikkert, og giv mig snart et bevis på din snildhed, hvis jeg ikke skal tro, at alene synet af denne olding har gjort dig afsindig! Endnu en sådan hovedløs handling, og jeg overlader dig til din skæbne. Du må da ende som en kujon, efter at du har levet som en nar!"

De følelser, hvormed Jacques Molay forlod Avignon, var, som man kan tænke sig, af en smertelig og nedtrykkende beskaffenhed. Det var ikke, fordi han vidste sig eller ordenen

skyldig i den forsmædelige anklage, der var blevet rettet mod den, eller fordi han skælvede for følgerne deraf; hans smerte havde en dybere grund. Clemens havde unægtelig nået det mål at ydmyge stormesteren, om det end var sket på en helt anden måde, end han havde håbet. Ingen vidste bedre end Molay, at der blandt et så stort antal ordensmedlemmer ofte nok fandtes urene elementer, brødre med slette tilbøjeligheder, der søgte at udnytte ordenens magt og væsen som midler til at tilfredsstille deres personlige lidenskaber. Sligt kunne ikke helt afværges trods den største varsomhed ved optagelsen af nye riddere og trods de strenge prøver, som plejede at gå forud for den egentlige indvielse. Men for disse enkelte undtagelser, hvor beklagelige de end var, kunne dog ikke hele ordenen være ansvarlig. Hvad der imidlertid navnlig smertede stormesteren og i høj grad ydmygede ham, var beviset for, at ordenen talte forrædere i sin midte, der enten havde misforstået eller med forsæt mistydede ordenens hellige symboler og regler og havde forrådt dem for paven og hans fortrolige, rimeligvis for senere at optræde som falske vidner mod deres egne brødre. Et lignende tilfælde var aldrig før forekommet, og hvor store end den enkeltes fejl og forseelser kunne være, så var det dog endnu aldrig hændet, at nogen havde brudt sit helligste løfte: troskab og tavshed.

Ridderne havde ikke noget ivrigere ønske, end at mesteren ville tage til orde og forklare dem grunden til det heftige udbrud, hvormed han havde hilst dem efter hin skæbnesvangre audiens i det pavelige residensslot, men Molay syntes ikke at lægge mærke til deres beskedne hentydninger og vedblev at være hensunken i sine egne mørke tanker, indtil man efter en

ilsom rejse havde indhentet skatmesteren Pierre de Boulogne. Dette skete et sted på landevejen, hvor denne førte hen over en åben mark. Molay rakte Pierre sin hånd og kaldte derpå ordenens priorer til sig.

"Jeg har hidtil tiet og tænkt, brødre, for at udgrunde, hvorledes vi bedst kan værge os mod de djævelske rænker, der spindes mod os i Avignon, og hvad der videre er at gøre for at vogte det dyrebareste, vi ejer, mod vore fjenders efterstræbelser. – Lad våbensvendene stille sig på vagt i passende afstand, for at ingen skal forstyrre os. Lad brødrene danne en mur omkring os, og forsamler eder derpå om mig!"

Befalingen blev udført med største skyndsomhed, og da kredsen havde sluttet sig omkring ham, tog stormesteren til orde:

"Pave Clemens pønser på vor undergang, brødre! Han anklager os for forbrydelser, der strider mod al menneskelig natur og mod al lov og ret. Og han ville ikke så åbenlyst have vovet dette, hvis der ikke fandtes forrædere blandt os, som enten af ond vilje eller af uforstand har røbet vore hellige lærdomme og ordensskikke!"

Et skrig af bestyrtelse og raseri, af skræk og forbavselse, undslap ridderne.

"Hvem er de elendige? Hvad har de røbet?"

"Clemens nævnte ikke forræderne, men han vil sikkert i sin tid lade dem træde frem som vidner mod os! Hvad de falskelig har udsagt mod os, skal I først erfare, når vi har nået vort sikre ordenshus i Paris. Fra dette øjeblik af bliver intet nyt medlem optaget iblandt os; ingen højere indvielse vil blive nogen broder til del, før vi har overvundet denne tunge prøvelse! Alt, hvad der

står i forbindelse med vore forfædres vise lærdomme, skal for fremtiden holdes hemmeligt og bevares under en ubrødelig tavshed, som om det ikke fandtes mere i verden! – Hvem af ordenens priorer repræsenterer et land, der ligger tilstrækkelig afsides til at kunne være vort sidste tilflugtssted i denne nød?"

"Jeg, mester!" udbrød Walter Stewart, prioren for Skotland. "Hos mig findes det sikreste skjul."

"Så træf aftale om det med Pierre af Boulogne og bered vejen for os! Du, Pierre, skal føre den skat, der er betroet til din varetægt, til Boulogne og vente der i al stilhed, indtil der gives signal til opbrud, eller måske faren af sig selv advarer dig om ikke at tøve længere. Drag i så fald over havet mod nord, og Gud være med dig i Jesu navn! Hvad dig angår, brave Stewart, så må du hurtigst muligt bringe alt i orden og derpå ile mod syd til Cypern. Din opgave dér er at opsøge grev Henrik af Nordheim og føre ham tilligemed det klenodie, som han lykkelig har genfundet, til dit fædreland, hvor han og Pierre tilligemed de af vore brødre, der er undsluppet den truende fare, for fremtiden skal tage ophold. – Eder tre løser jeg fra denne stund fra de tre af eders løfter; kun dertil forpligter jeg eder endnu, at I bevarer eders troskab og tavshed mod ordenen og med eders liv og blod forsvarer vort broderskabs sidste dyrebare skat! Og nu lev vel! Il af sted, som om I havde vinger! Vi andre bliver en dag i Lyon, og derpå følger vi langsomt efter. I Paris skal I høre nærmere fra os!"

Han rakte Walter Stewart og Pierre af Boulogne sin hånd, og disse brød nu ufortøvet op. En time senere, da mesteren efter samråd med priorerne havde truffet de nødvendige forsigtighedsregler til rejsens fortsættelse, begav hele

ridderskaren sig atter på vej. Deres holdning var mørk og alvorlig; sorg og harme opfyldte deres hjerter.

Mens tempelordenen gik en truende fremtid i møde i Europa, ventede de fire venner i Jerusalem på det øjeblik, da også deres fremtidige lod skulle afgøres, nemlig ved stormesterens befaling med hensyn til, hvorhen Henrik af Nordheim skulle begive sig med sit kostbare fund.

Selv bortset fra de vanskeligheder, hvormed de tilstedeværende forhold truede deres bortgang fra Palæstina, blev rejsen gjort endnu mere farlig for dem på grund af det løfte, de havde aflagt pashaen om at sørge for Arianas fremtid. Der behøvedes i sandhed alt det tillidsfulde mod, som besjælede grev Henrik af Nordheim, for med lyse blikke at kunne imødese den uvisse fremtid, der forestod. – Imidlertid var intet blevet forsømt, for at man, hvad øjeblik det skulle være, kunne være rede til et hastigt opbrud, og det genfundne klenodie var af mester Waltari blevet nedlagt i en solid kiste, der skjulte stenens særegne form.

Augustsolens hede glød lammede mennesker og dyr; selv planteverdenen sænkede sine hoveder for dens brændende stråler, og når østenvinden rejste sig, førtes de frygtelige dunster, som opstod fra det Døde Hav, hen over staden i grågule skyer. I den lille by Betlehem, hvortil de hellige minder om Frelserens fødsel og første livsfare knytter sig, stødte tvende landeveje sammen, hvoraf den ene førte mod vest til havnen ved Askalon, mens den anden var den ældgamle landevej, ad

hvilken de ægyptiske og indiske karavaner drog fra det Døde Hav gennem ørkenen Sinai. Begge disse veje mødtes i Betlehem for at udmunde i Jerusalem.

På den sidstnævnte strækning, ikke langt fra den berømte brønd, hvor Maria på flugten fra Betlehem havde ladet sit barn drikke, drog sent ud på eftermiddagen to ryttere hen imod Jerusalem. De var af forskellig nationalitet og trosbekendelse og underholdt sig med hinanden i det frankiske sprog, det såkaldte *lingua franca* [Note 16)]. Den ene af dem, en saracensk emir [Note 17)], hvis hvide skæg røbede hans ærværdige alder, red på en letfodet dromedar; han kom fra Ægypten og var ledsaget af henved tres beredne og velbevæbnede tjenere. Hans rejsekammerat var – at dømme efter hans bredskyggede hat, hans kutte, stav og ransel – en from pilgrim, der var steget i land ved Askalon. Han havde truffet emiren i Betlehem og bedt ham om tilladelse til at turde tilbagelægge resten af vejen til den hellige stad under hans beskyttelse, og denne bøn var blevet ham tilstået. Mellem de to rejsefæller havde der snart udspundet sig en samtale, som fra pilgrimmens side førtes med den beskedenhed, der sømmede sig for ham overfor hans fornemme beskytter, mens emiren på sin side førte ordet med al den værdighed og nedladende velvilje, som svarede til hans rang. Pilgrimmen var i øvrigt en velvoksen, stærkt bygget mand med et frygtløst blik og en værdig holdning.

"Du er altså kommet hertil fra Frangistan over Cypern, vantroende," fortsatte emiren samtalen. "Kommer du i et fredeligt øjemed, og gælder din rejse kun de hellige steder, som I vier eders andagt, da vil du også ærligt kunne sige mig, om du har set noget til de krigerske rustninger, som foretages af

frankerne. Er det sandt, at de kristne stridsmænd samler sig om den mand – Clemens hedder han nok –, som I kalder eders pave eller profet?"

"Jeg har endnu ikke mærket noget til slige rustninger. Hvis fyrsterne virkelig skulle følge Clemens' opråb, hvad jeg dog stadig tvivler om, vil det i alt fald vare længe, før de får deres folk samlet og alting gjort rede til opbrud. Ganske vist er Johanniterridderne i færd med at udruste mandskab og skibe, og det hedder sig, at de agter at forlade Cypern og vælge sig et andet hjem. Men jeg har dog ingen grund til at formode, at de skulle tænke på at føre krig på egen hånd eller endog gøre et indfald i Syrien. De er hverken mægtige eller rige nok til at vove et sådant foretagende, med mindre de er sikre på virksom bistand hos de øvrige fyrster."

"Men tempelherrerne er i besiddelse af den magt, som de andre savner! Vi ved, at de tæller over tyve tusinde ridderlige lanser. Det er en magt, som i forbindelse med deres kampiver er stor nok til at yde kristenhæren en væsentlig støtte ved ny tog imod os! Ved du intet at berette derom?"

Pilgrimmen tav og bøjede sit hoved.

"Jeg har givet dig løfte om min beskyttelse og tænker, at du vil være ærlig mod mig," vedblev emiren. "Forti intet, som kan være mig til nytte uden at skade dig selv!"

"Du ved dog uden tvivl, herre, at Molay er draget til Frangistan med tres riddere. På Cypern er der ikkun blevet få ordensbrødre tilbage for at beskytte tempelgården."

"Molay har jo netop begivet sig til Clemens i anledning af det ny tog?"

"Men han har allerede igen forladt pavehoffet og er draget til Paris. Der opholder han sig nu i sin faste tempelborg og rører sig ikke af stedet. Tempelordenens riddere vil aldrig mere drage i kamp mod halvmånen!"

"Hvorledes vil du bevise dette, pilgrim?"

"Hvilken betydning kan disse ting vel have for dig? Kan du drage nogen nytte af mine meddelelser, når du ikke ved vejen til kaliffens øre? Han er den eneste, du kunne vise en tjeneste med de oplysninger, jeg er i stand til at give dig."

"Dine ord kunne aldrig mere sikkert nå sultanen Malek Nasrs øre end gennem min mund, fremmede! Jeg er Abu Sahib, en broder til den afdøde sultan Sapherot, den nuværende kalifs fader."

Pilgrimmen, der såre vel vidste, hvad der sømmede sig overfor storherrens onkel, sprang straks af hesten og bøjede sig dybt for den saracenske fyrste. Idet han derpå efter østerlandsk skik lagde hånden på sin pande, sagde han:

"Herre, jeg har ikke længere nogen hemmelighed for dig, og jeg giver dig mit hoved i pant på min oprigtighed og på sandfærdigheden af det, som jeg vil åbenbare dig, hvor utroligt det end må lyde."

"Jeg tror dig på dit ord. Hvad enten de efterretninger, du bringer, er glædelige eller mistrøstende for os, så indestår jeg dig for, at du ikke skal undgælde for din oprigtighed, og intet ondt, hverken i ord eller gerning, skal vederfares dig i dette land. Stig atter til hest og tal kun frit!"

Dermed befalede pashaen sit følge at holde sig i tilbørlig afstand bag ved ham.

Pilgrimmen svang sig atter i sadlen og red tæt hen til Abu Sahib.

"Herre, jeg er ikke som pilgrim kommet hid over havet for at gæste de hellige steder. Jeg er en af templets riddere, kapitular Note 18) hos storprioren af Skotland, lord Walter Stewart, og Adelstan af Gylstram er mit navn. Jeg bringer budskab fra vor ordens stormester, Jacques Molay, til den hellige gravs broderskab i Jerusalem, men så snart det er muligt, vender jeg atter tilbage til norden. Jeg skal forkynde de ærværdige brødre, at paven i Avignon først har prøvet på at overtale stormesteren til på ny at drage i kamp mod eder, men da Molay vægrede sig derved og fremstillede, hvor umuligt det ville være at frarive eder det hellige land, lod paven sig forstå med, at det var hans hensigt at opløse tempelordenen, sammensmelte den med johanniterriddernes broderskab og gøre begge ordener til et redskab i sine egne hænder. Dette angreb på ordenens frihed og rettigheder blev ligeledes afvist af stormesteren. I sin rasende forbitrelse røbede Clemens nu sine djævelske planer, beskyldte tempelherrerne for de skændigste forbrydelser mod Gud og mennesker og truede dem med undergang og ødelæggelse. I fremtiden kan intet venskabsforbund længere bestå mellem paven og tempelordenen. Molay har med sine riddere begivet sig til Paris for der at afvente Clemens' falske anklage og forsvare vort broderskabs ære og frihed. Imidlertid er jeg blevet sendt hid for at forkynde den hellige gravs vogtere, at vort gamle fællesskab med dem må ophøre for ikke at udsætte dem for en lignende mistanke og fare som den, vi selv er blevet genstand for. De skal fra nu af kun tænke på deres egen velfærd og søge at vinde din

herre kaliffens nåde, så at det også i fremtiden må blive dem forundt at vogte de hellige steder. Ved min tilbagekomst skal jeg underrette mesteren om de fromme brødres beslutning."

Sahib løftede forbavset begge sine arme i vejret.

"Allah er retfærdig; han er herren! Han lader de vantro ødelægge og tilintetgøre sig selv i indbyrdes strid! I sandhed, hvor meget dit budskab end glæder mit hjerte, må jeg dog forbavses over eders paves afsindighed. Eders orden, der hidtil har været hans herredømmes højre arm – det broderskab, der har været vore farligste modstandere, vil han nu afhugge fra sit legeme, som et vissent lem! Sig mig, hvad det er, han beskylder eder for."

"Fritag mig, herre, for at gentage de afskyelige laster, som han pådigter os; der er ikke den dødssynd, som han ikke anklager os for. En af hans vigtigste beskyldninger er imidlertid den, at vi fornægter kristendommen, at vi er hemmelige tilhængere af Muhameds tro, og at vi har forrådt det hellige land til eder, vore venner!"

Sahib rystede på hovedet.

"Ved Profetens skæg!" udbrød han; "jeg ved ikke, om jeg skal le eller forarges over denne mands tåbelighed! Er der nogen af eders folk, som har stået i et mistænkeligt forhold til en fyrste af vor tro og af Ismaels stamme, da må det være Johanniterridderne, den gang de sluttede forbund med Gazan-Khan. Ved Azrael, havde Tempelherrerne villet antage vor tro og fornægte korset, da havde de ikke behøvet at udgyde strømme af deres eget og af vort blod til ingen nytte! – Må da ikke enhver fornuftig mand le ad denne tåbelige beskyldning? – Sig mig

blot endnu, hvad Clemens opnår, hvis det lykkes ham at tilintetgøre eders stolte orden?"

"Han opnår at blive befriet for sin feje frygt, en frygt, som har sit udspring fra hans onde samvittighed. Ved vor undergang vil han tilfredsstille sin havesyge og sin magtbrynde! Vi er ham for mægtige, og han frygter vor magt. Ædle sahib, vor orden er rig! Ikke blot på guld og smykker og lignende skatte, som blænder sanserne, men vore besiddelser strækker sig fra det høje norden til langt ned i syden, fra Frangistan og Hispanien til Skotland, fra det Atlantiske Hav i vesten til Weichselfloden langt borte i øst, hvor slaverne og russerne bor. Det er vel nok et bytte, der kan friste pave og kleresi, konger og fyrster til et begærligt greb, hvor meget ædelt blod det end måtte koste, og hvor himmelråbende uretfærdigt det end måtte være! Om man vil vove det – står endnu hen, men hvad udfaldet end måtte blive, sahib, så vil templets riddere dog aldrig mere gense dette hellige land, som jeg her for sidste gang vandrer igennem!"

Den dybe overbevisning, hvormed den kristne ridder havde talt, i forbindelse med de overraskende tidender, han bragte, forfejlede ikke deres virkning på den gamle saracener. Efter lang betænkning sagde han:

"Paven ville ikkun blive en forræder mod sin egen tro og tillige vor bedste forbundsfælle, hvis hans djævelske plan lykkedes; men jeg ville dog af et oprigtigt hjerte beklage dine brødres undergang, for I har altid været ridderlige mænd, og siden den store Saladins dage har halvmånen ikke kunnet høste større berømmelse end den at vinde sejr over eder! Hvis I virkelig skulle bukke under, da er der ikke længere nogen hæder for os at vinde i kampen mod Aftenlandet; som ukrudt vil vi i

fremtiden nedtræde pavens lejesvende under vore hestes hove, og det bliver da den bedste gengældelse for den skændselsgerning, man har øvet mod eder! – Dine meddelelser er stor tak værd; men jeg kan ikkun besvare dem med en efterretning, som det vil volde dig sorg at høre. Dog er det bedre, at du erfarer ulykken i tide, end at den skulle komme bag på eder som en tyv om natten. Vid da, at Malek Nasr, min brodersøn og herre, er blevet heftigt fortørnet over de kristnes fredsbrud og det ny korstog, som Aftenlandet agter at føre mod os. Han kommer i spidsen for en talrig hær, og det er hans agt at udrydde som ukrudt af ageren enhver, der endnu opholder sig her i landet og ikke tilhører vor tro. Han har sendt mig i forvejen til Idzeddin Pasha for at kundgøre hans strenge bud og befale, at den hellige gravs broderskab og enhver vantro, som endnu måtte opholde sig i Jerusalem, ufortøvet skal udvises af landet!"

"Almægtige Gud!" udbrød tempelherren og foldede hænderne, "er det virkelig hans agt at fordrive de fromme fædre? Frelserens grav og de steder, som har været vidne til hans gerninger og lidelser, skal altså lægges øde og deres spor udslettes!"

"Nej, ikke således, kristne ridder. Også vi ærer og velsigner mindet om eders store profet, skønt vi ikke tror, han er en gud, som er steget op til Himlen. Vi vil beskytte de hellige steder lige så ærligt, som det kunne være eder selv, men for fremtiden skal de tilhøre os og ikke eder; ikke blot de kristne franker, men enhver, der kommer i fred og fromhed, skal have ret til at gæste dem. Forbered derfor den hellige gravs broderskab på, hvad der forestår; sig dem, at unyttig trods kun vil bringe deres eget blod

over deres hoveder! De vil handle klogt i at drage bort forinden sultanens ankomst. Al videre tale er ørkesløs. Vi nærmer os nu rejsens mål. Histoppe ligger Oliebjerget; snart åbner Josaphats og Hinnoms dale sig foran os, og du skuer da Zionstaden [Note 19)], der har været vidne både til eders berømmelse og til eders smerte! Der er ingen Gud foruden Gud, og Muhamed er hans profet!"

Idzeddin kendte såre vel den mægtige indflydelse, som Abu Sahib, kaliffens onkel, havde ved hoffet i Cairo, og dennes ankomst gjorde ham derfor i høj grad bestyrtet. Abu Sahibs komme forkyndte ham et truende uvejr, og i den første skræk var han endog nær ved at opgive Arianas flugt som noget, der ikke længere lod sig udføre. Da Chalum-Begh havde meldt ham, at Sahib allerede var draget ind gennem Joppeporten, genvandt pashaen imidlertid til dels sin sædvanlige besindighed. Et lykkeligt instinkt tilskyndede ham til først og fremmest at drage omsorg for, at haremets damer ikke i de nærmeste timer opholdt sig i paladsets have, og han skikkede derfor Danesch bort med den besked til Turaja, at hun skulle holde sig rede til at modtage sin ærværdige onkel, ledsaget af sine slavinder. Ariana gav han derimod et hemmeligt vink om, at hun skulle følge den lønlige trappe, der førte ned i haven, og derpå begive sig til det mauriske tårn, så snart hun var sikker på, at hun ikke ville møde nogen under vejs. Han skjulte ikke den overhængende fare for hende, og da hun allerede længe havde været rede til at kunne forlade paladset, hvad øjeblik det skulle være, ilede hun nu ufortøvet til det betegnede sted. – Først da disse anstalter var truffet, følte Idzeddin sig atter i besiddelse af sin sædvanlige åndsnærværelse og handlekraft, og han fattedes

ikke længere mod til at se de forestående begivenheder i øjnene. Fremfor al ting gjaldt det nu om at vælge det gunstigste tidspunkt til at iværksætte sin plejedatters og tempelridderens flugt.

Da gongongens klang forkyndte Abu Sahibs nærmelse, ilede Idzeddin hurtigt ned for at modtage sin fornemme gæst ved paladsets port og føre ham ind i audienssalen.

"Tilgiv din slave," tog han til orde, "at din uventede ankomst ikke har levnet ham tid til at berede dig en modtagelse, som var din rang og dine fortjenester værdig. Befal imidlertid over alt, hvad mit er. Den ædle Turaja er allerede underrettet om den ære, som vederfares vort hus, og samtidig er der sørget for de bekvemmeligheder, som du trænger til efter den lange rejse. Vær velkommen, og gid din fod må bringe lykke over min dørtærskel!"

Abu Sahib bøjede let sit hoved.

"Gid dit ønske måtte gå i opfyldelse! – Chalum-Begh! Lad portene lukke, våg nøje over staden og dette hus, og sørg for, at en afdeling af livvagten holder sig rede til opbrud, hvad øjeblik det skal være! Send min søn Zaihmes og mine folk herhid og lad dem opslå deres kvarter foran dørene til disse gemakker; således fordrer de forsigtighedshensyn, jeg skylder vor ophøjede sultans befaling – Allah beskytte ham!"

Mens Chalum-Begh fjernede sig med vagten, blev Idzeddin stående ubevægelig og med korslagte arme foran Abu Sahib, hvis gennemtrængende blik hvilede på ham med et mørkt udtryk. Da de var alene, bøjede Idzeddin sig dybt.

"Alle ting på jorden står i den almægtige Guds hånd; den højeste magt tilhører ham – han være min frelse!"

"Du forstår, hvad min befaling har at betyde?"

"Den betyder, at jeg er din fange, herre, og at mistillidens sky er trådt imellem den ophøjede kalif og hans slave, skønt jeg så længe har tjent ham ærlig og tro."

"Det gør mig ondt, Idzeddin, at en helt og tapper kriger som du, en hidtil ulastelig tjener, med hvis blod kaliffen har blandet sit eget – at en sådan mand skal findes skyldig i falskhed!"

"Abu Sahib, jeg vil ikke lovprise din erfaring såvel i krigen som i rådet, for at du ikke skal tro, at jeg søger at smigre dig. Men du er en olding, herre, som står nær ved gravens bred. Du har længe nok læst i menneskenes hjerter til at vide, hvor skrøbelige de er overfor fristelsen, og hvorledes dyriske tilbøjeligheder stundom får magt over den udødelige sjæl. Prøv derfor først som en retfærdig dommer de menneskers sindelag, der har anklaget mig. Da vil du, når en gang dødsenglen kysser din pande, blive fundet retfærdig af Ham, der gennemskuer alt menneskeligt bedrag!"

"Du har talt vel! Jeg er netop kommet hid for at opklare, hvad der er dunkelt, så at vor behersker, kaliffen, med klart blik kan afgøre, på hvis hoved straffen skal falde! Du er anklaget, Idzeddin, for at have vakt forargelse hos de rettroende ved din hemmelighedsfulde og mistænkelige adfærd! Du beskyldes for at have begunstiget det kristne broderskab og de herboende jøder udover din lovlige myndighed og for at have øvet andre misgerninger, for hvilke de rettroendes lov og ret vil fordømme dig!"

"Herre, om jeg også havde gjort dette, så sig dig selv, om ikke et underfundigt hjerte, et falsk øje og en forrædersk tunge måtte være skyld i, at mine lønlige handlinger var kommet til

din og min beherskers kundskab? Men nævn mig et tilfælde, hvor jeg har forsømt mit embede eller handlet mod min herres fordel! Nævn mig en eneste rettroende, hvem jeg har undertrykt til gunst for en jøde eller kristen eller på anden måde forurettet! Da tempelherrernes mester i kristenhærens navn sluttede fred med mig, en fred, som min herre billigede, da bad han mig indstændigt om at tage de kristne korherrer under min beskyttelse, så vidt min pligt tillod det. Ærligt lovede jeg ham det, og ærligt har jeg holdt mit ord. Min omgang med det kristne broderskab har bragt os den fordel, at jeg er blevet underrettet om, hvad der tildrog sig i Europa, og har kunnet indberette det til hoffet i Cairo. Sig mig, om ikke alle mine efterretninger har bekræftet sig, eller om jeg har været en tåbe, som de kristne forstod at fange i et væv af lutter løgn og opspind? Endnu påstår jeg lige så bestemt som før, at hvilke planer Clemens V end udklækker mod os, vil Molay dog ikke svige sit ord, og tempelordenen vil ikke drage i kamp mod os! – Og dertil endnu ét! Du ved, at jeg er en perser, og at jeg tilhørte den lærde stand, før jeg greb sværdet. Såvel for dig som for Sapherot, vor herre og fader, der nu er salig i Paradiset, var det ikke heller ubekendt, at jeg besad nogen kendskab til mit lands hemmelige viden ..."

"Det mindes jeg såre godt."

"Velan, herre, kan det kaldes en synd, at jeg har sammenholdt mit eget lands visdomskilder med andres, så har min handlemåde dog i alt fald ikke skadet nogen! Har jeg været mindre rettroende end nogen af vore hellige fædre selv? Har jeg med forsæt overtrådt en eneste af Koranens forskrifter eller vakt offentlig forargelse? Har mit sværd været mindre skarpt,

mit mod mindre fyrigt i kampen for min behersker? Lad Aftenlandets horder komme, Abu Sahib, og se så til, om ikke Idzeddin vil dø, som han har levet, for halvmånens hæder og sejr!"

"Endnu er du ikke fundet skyldig i noget punkt, og jeg håber, at du ikke heller vil blive det! Men på det, at jeg hverken skal øve uret mod dig eller dem, der enten med ret eller uret anklager dig, så spørger jeg dig nu, om du er rede til frivillig og ufortøvet at gøre, hvad vor behersker byder, enten det så er dig kært eller ikke?"

"Nævn det, og det skal ske!"

"Så befaler jeg dig at fratage det kristne broderskab nøglen til helligdommen og forkynde dem, at det er kaliffens vilje, at de skal forlade landet! Du skal derpå ufortøvet føre dem til kysten! Imidlertid vil jeg nærmere prøve de beskyldninger, som dine modstandere har rettet mod dig."

Idzeddin hørte med lønlig angst på denne befaling, men han havde dog på samme tid besindighed nok til at indse, at nu eller aldrig måtte øjeblikket være kommet til at frelse Ariana og tempelridderen, hvis de ikke alle skulle gå deres sikre fordærvelse i møde.

"Jeg vil straks skride til værket. Hvor lang frist giver du de kristne præster til at forlade staden?"

"To dage. I øvrigt kender de allerede deres skæbne. Gennem et sendebud fra Tempelordenen, der fulgtes med mig på vejen fra Betlehem, har jeg ladet dem vide, hvad der forestår dem. Gå straks og træf aftale med dem om deres bortrejse. Da jeg forlod vor behersker, kaliffen, havde han allerede lejret sin hær ved klosteret Sinai; om tre uger kan han være her. Osman, hans

ophøjede søn, følger efter ham med endnu en hær. Il derfor, på det at kaliffen kan finde sin vilje fuldbyrdet ved sin ankomst hertil!"

"Vel, herre. – Men eftersom jeg frivilligt er blevet din fange, så beder jeg dig, at du vil fritage mig for de folks ledsagelse, der pønser på min undergang!"

"Zaihmes, min egen søn, skal ledsage dig til det kristne broderskab og hvorhen i staden, dine forretninger ellers måtte føre dig. Han skal også ride ved siden af dig mellem den vagt, som vil føre korherrerne ned til kysten. Men Zaihmes vil få befaling til at afhugge dit hoved, hvis du pønser på ondt eller gør mine til at undvige!"

"Det ske, som du vil. Men vær forvisset om, at jeg ikke tænker på flugt!"

"Imidlertid vil jeg overlade mig til Turajas omsorg. Allah være med dig!"

Abu Sahib klappede i hænderne og gav sin indtrædende søn befaling til at ledsage Idzeddin. Idzeddin og Zaihmes forlod derpå straks paladset, mens Sahib befalede eunukken Danesch at føre ham til sin herskerinde.

På vejen til de kristnes kvarter – det var allerede begyndt at mørknes – talte Idzeddin ikke et ord til sin bevogter. Han overvejede, hvorledes Henrik af Nordheims, Arianas og Waltaris flugt bedst kunne forenes med korherrernes pludselige udvisning af landet, og han priste inderligt den forsigtighed, hvormed al ting allerede var blevet ordnet såvel i Jehus hus som om bord på det skib, der lå sejlfærdigt ved Joppe. Man behøvede nu ikke at træffe nogen som helst yderligere anstalter, der kunne vække mistanke om, hvad der var i gære.

Sahib havde jo sagt ham, at han allerede på anden hånd havde underrettet det kristne broderskab om, hvad der forestod dem, og Idzeddin mente derfor, at han havde grund til at formode, at Augustin straks var ilet til Jehus hus og altså næppe ville være at træffe i sit kloster. Det kom nu an på, om det kunne lykkes pashaen at betræde jødens hus, uden at Sahibs søn fulgte med ham derind.

Da de nåede det såkaldte gravkloster, hvor den hellige gravs broderskab havde sit tilhold, fandt de allerede korherrerne i travl virksomhed med at træffe forberedelser til deres afrejse, men hverken Tempelordenens sendebud, som Abu Sahib havde omtalt, eller deres kapitelmester var til stede i øjeblikket.

"Jeg ser, fromme fædre," sagde Idzeddin, "at I allerede kender eders skæbne. Hvor er Augustin?"

En af korherrerne, en ærværdig olding, som holdt opsyn med brødrenes indpakkede ejendele, så spørgende på pashaen.

Idzeddin besvarede det stumme spørgsmål med et betydningsfuldt blik, idet han tilføjede:

"Jeg tænker, du kender mig og forstår, at det er nødvendigt, at jeg ufortøvet træffer aftale med mester Augustin om eders bortrejse. Jeg må derfor tale med ham, hvor han end er!"

"Omsorgen for den stakkels munk, der ligger syg i Jehus hus, har kaldt ham did, for at han kunne rådføre sig med den jødiske læge, om hvad der skal blive af den syge."

"Du mener den mand, der er smittet af pesten?" udbrød Idzeddin, hos hvem der opstod en lynsnar tanke, som han lige så hurtigt gav ord.

"Du siger det – af pesten!"

Oldingen gav sig atter i færd med sit arbejde.

"Ved Profetens skæg!" udbrød Idzeddin, "hvilken dårskab driver eders mester til at gæste rabbinerens hus for en fremmed munks skyld og i et øjeblik, hvor tiden er så knap, og hvor han tilmed udsætter både sig selv og os andre for den hæslige smitte? Dog, her er intet valg, Zaihmes," henvendte han sig til denne; "storherrens befaling må adlydes, og vi må for enhver pris opsøge Augustin! Følg mig!"

Idzeddin forlod klostret og trådte atter ud på vejen; hans ledsager fulgte tøvende efter. Mens de skred gennem de mørke og snævre gader, ad hvilke de måtte lægge vejen for at nå jødekvarteret, påkom der Abu Sahibs søn en ubetvingelig frygt og væmmelse. Tanken om døden lå ingenlunde fjern for en ung kriger som han, især på en tid, hvor man måtte være fattet på et nyt indfald af de kristne; men det ene ord pest var nok til at få blodet til at stivne i den mest uforfærdede mands årer.

"Har du virkelig i sinde at gå ind i jødens hus, Idzeddin, hvor den giftige smitte vil berøre dig med sin dræbende ånde?"

"Jeg må det, Zaihmes! Sultanens befaling tåler ingen opsættelse! Det kan jo også være ligegyldigt, om jeg finder døden på den ene eller den anden måde i min herres tjeneste; min urokkelige lydighed vil i alt fald være den bedste talsmand for mig imod alle bagvaskelser!"

Zaihmes fulgte med til rabbinerens hus, en lang og lav bygning, hvis ensformige forside kun var forsynet med en eneste dør ud til gaden.

"Tøv et øjeblik, herre," sagde Zaihmes synlig beklemt. "Har huset mere end denne udgang?"

"Ikke det jeg ved af, jeg kender kun denne."

"Så vil jeg vente dig her, Idzeddin. Abu Sahibs søn skyr ikke døden i kampen; men til at dø som en hund føler han ingen lyst!"

"Som du vil. Om en time er jeg her igen med Augustin; for længere end nødvendigt dvæler ikke heller min fod derinde!"

Med disse ord bankede pashaen på døren med fæstet af sin dolk. Zaihmes trak sig hurtigt tilbage til den modsatte side af gaden med den overbevisning, at han i tilstrækkelig grad havde opfyldt sin pligt, når han blot samvittighedsfuldt vogtede husets eneste udgang.

Idzeddin følte sig såre let om hjertet, da Simon havde lukket døren efter ham, og han således var blevet fritaget for Zaihmes' videre ledsagelse ved hjælp af det påfund, at der befandt sig en pestsyg i lægens hus.

I den lange, af nogle olielamper mat oplyste gang, der strakte sig gennem hele bygningens længde, traf pashaen Waltari, dennes søn og Kurt, grev Henriks våbensvend.

"Er stenen allerede bragt til sit bestemmelsessted?" spurgte han ivrigt.

"Den er bragt ud til porten i den bageste gård," svarede Waltari, "vi behøver kun at læsse godset på kamelerne, og alt er da rede til, at vi kan forlade staden."

"Kalk og mursten har du vel ved hånden for at kunne udrette dit sidste arbejde i Jerusalem?"

"Det er der sørget for."

Idzeddin trådte ind i grev Henriks kammer. Den gruppe, som han her så for sig, gav et tro billede af de følelser, der i dette øjeblik opfyldte hans venner. Pilgrimmen, hvis ankomst Abu Sahib havde omtalt, stod henne ved vinduet i en ivrig, men

dæmpet samtale med Augustin. Den gamle rabbiner sad i en krog med hovedet støttet i sine hænder som et billede på stum forfærdelse, mens grev Henrik med feberagtig utålmodighed gik frem og tilbage i værelset. Hans udseende var fuldstændig forandret. Han bar hverken sin ordensdragt eller den hvide klædning, i hvilken han første gang var trådt frem for Ariana, og lige så lidt røbede noget kendetegn hans ridderlige stand. Over en simpelt forarbejdet skindvams og benklæder af samme stof bar han en lang lærredskittel og et skødeskind, som var udskåret af en hel oksehud og holdtes sammen af et bredt, med jernspænder forsynet bælte. På hovedet havde han en stålhue, som selv almindelige håndværksfolk plejede at bære i hin krigerske tid. En opmærksom iagttager ville dog måske have lagt mærke til, at han under det lange skødskind, der nåede ham helt oppe fra halsen og ned til skinnebenet, havde skjult sit ridderlige sværd og dolk, de eneste våben, som han havde beholdt efter Jerusalems overgivelse.

"Jeg vidste det!" udbrød han med et dybt, lettende suk, så snart han fik øje på Idzeddin. "Vor trofaste hjælper ville ikke tøve i farens yderste øjeblik! Hvor er din datter? I tårnet?" – Han vendte sig allerede om mod udgangen til haven.

Pashaen greb ham fast i armen.

"Ariana venter dig i tårnet. Men hvad jeg har at sige eder, skal hun ikke høre. Faren for, at alt skal blive røbet, er nær, og kun den største skyndsomhed kan redde os. Hvem, der har forrådt mig til sultanen, ved jeg ikke; jeg vover næppe at ane, hvem det kan være; nok er det, at Malek Nasr har fattet en skæbnesvanger mistanke til mig, og hans onkel, Abu Sahib, er ankommet hertil for at iværksætte eders fordrivelse og undersøge min

handlemåde. Jeg er allerede hans fange, og hans søn, der har fået befaling til at følge ethvert af mine skridt, ville have trængt sig med herind, hvis jeg ikke havde bildt ham ind, at dette hus var smittet af pesten. Dog, trøst dig, Jehu! Hvad der end kommer, så kast blot al skyld på mig og sig, at det ikkun var mit magtsprog, som tvang dig til at adlyde. Lykkes det eder at slippe ud af staden og nå den lille by Ramla, så støder jeg i morgen aften til eder med korherrerne for at ledsage eder til skibet, der ligger sejlklart ved Joppe. Glem ikke, at I må udgive eder for korherrernes håndværksfolk, som hidtil har drevet eders håndtering i Josaphat. – Il nu, komthur Henrik, og før mit barn herhid! – Waltari!" råbte pashaen derpå ud i gangen, "tag dit værktøj med dig og luk spalten i tårnet, så snart ridderen har forladt det."

"Ret så!" udbrød grev Henrik. "Lad imidlertid Molays sendebud berette dig, hvilken forhånelse Clemens V har tilføjet vor orden. Men hvad der end måtte ske, vil jeg dog frelse den hellige sten og føre din hedengangne hustrus barn tilbage til sin slægt. For Tempelordenens retfærdige sag skal jeg vidne med mit blod, mit sværd og mit ord!"

Han forlod kammeret, mens Augustin og pilgrimmen fortalte Idzeddin de begivenheder, der havde tildraget sig i Avignon. Med stor bestyrtelse modtog pashaen dette ny ulykkesbudskab.

Da grev Henrik havde nået åbningen i tårnet, bøjede han sig ned og kaldte med dæmpet stemme:

"Jomfru Ariana, er I rede?"

"Er det eder, herre? Hvor er min fader, der ville ledsage mig?"

"Jeg vil føre eder til ham; tøv blot ikke!"

Pigen, der var indhyllet i et langt slør, smuttede hurtigt ud af sit skjul. Henrik greb hendes hånd og drog hende med sig gennem buskadset hen til den fremspringende klippeblok, hvorfra han første gang havde hørt hendes stemme, mens han sad fordybet i sit arbejde. I nærheden af dette sted ventede Waltari og Johannes allerede på dem. "Gå til eders arbejde, mester, og gør det færdigt, så rask I kan. Ved midnat må vi bryde op!"

Derpå førte han Ariana ned i Jehus have, mens de tvende håndværksfolk gik til deres arbejde.

"Jomfru Ariana," tog komthuren til orde, da de var blevet alene, "for så vidt muligt at undgå faren for at blive røbet, må I en tid lang skjule eders køn og finde eder i at bære grove mandsklæder, så at I på den måde kan gælde for en lærling af den ærlige håndværksmester, jeg nylig talte med. Jeg ledsager eder i den dragt, som I her ser mig i. Så snart I sætter eders fod på Cypern, skal I imidlertid atter træde frem med al den værdighed, som tilkommer eder."

"Enhver dragt vil tækkes mig, herre, når jeg deri kan undfly den elendighed og skændsel, som i fremtiden truer mig på dette sted. Må min fader blot ikke komme til at undgælde alt for dyrt for den sidste kærlighedstjeneste, han viser mig!"

"Frygt intet! En uforfærdet mand som han bærer gerne en alvorlig prøvelse, når han derved kan frelse en uskyldig, der er ham så dyrebar som I. Han har desuden mange venner, og hans store fortjenester af sit fædreland vil tillige være den bedste talsmand for ham. Lad derfor ikke afskeden med ham falde eder alt for tung, ædle jomfru! Husk vel på, at i eders nuværende stilling må I fremfor alt søge at bevare eders

åndsnærværelse og beherske eders følelser. Det er en pligt, som I ikke tør glemme, hvis I ikke vil bringe fordærvelse ikke blot over eder selv og os andre, men tillige over Idzeddin, hvis faderlige kærlighed I alene kan takke for eders frelse!"

"Derom skal I ikke tiere behøve at advare mig, ædle herre! Redebon og standhaftig skal jeg være, hvad Herren så end tilskikker sin arme tjenerinde!"

De trådte derpå ind i komthurens kammer. Da Ariana fik øje på Idzeddin blandt de fremmede mænd, standsede hun uvis og tøvende.

"Den tvang, I må pålægge eder, begynder ikke endnu; her er I blandt venner," sagde Henrik af Nordheim.

Med et udbrud, på en gang fuldt af kærlighed og af smerte, kastede hun sig hulkende til pashaens bryst. Idzeddins træk forrådte en ikke mindre dyb bevægelse.

"Græd ud, Ariana, min elskede Blanches barn!" udbrød han med tilbagetrængt smerte. "Her er det eneste og sidste sted, hvor vore hjerter endnu tør banke mod hinanden, hvor du endnu en gang tør hvile i de samme arme, der omsluttede din moder! Skulle jeg atter møde dig, da tør du lige så lidt kende mig som jeg dig; for døden vil ellers være os alle vis! – Har du for sidste gang taget afsked med den hensovede?"

"Ja, fader," svarede hun med brudt stemme.

"Berolig dit sind og sørg ikke længere!" sagde Idzeddin med tilkæmpet fatning. "Ledet af en ædel mands hånd går du friheden i møde, – også jeg vil måske snart vinde hint kostelige gode."

I dette øjeblik kom Waltari og Johannes ude fra haven og trådte ind i kammeret.

"Det er sket, hr. komthur," sagde den første. "Spalten i tårnet er tilmuret!"

"Så følg med Jehu ud i baggården og læs den genfundne tempelskat tilligemed alt rejsegodset på de ventende lastdyr!"

Stenhuggeren og hans søn bortfjernede sig sammen med rabbineren.

"Nøglen til den hellige grav overgiver jeg nu i dine hænder, Idzeddin," sagde Augustin, idet han fremtog denne genstand fra sin kutte. "Jeg beder dig være helligdommens vogter i mit og mine brødres sted, så længe du formår det!"

"Timer har vinger!" udbrød grev Henrik uroligt. "Vi må skilles for bestandig, men Gud vil en gang atter føre os sammen!"

Efter at Ariana under heftig gråd endnu en gang havde omfavnet Idzeddin, greb tempelridderen hendes hånd og førte hende ud af kammeret.

Nogle sekunder stirrede pashaen ubevægelig efter dem; derpå fo'r han op med et pludseligt udbrud af vild energi:

"Kom mine venner, det er på høje tid; mistænksomme øjne vogter på os! I Zaihmes nærværelse tør I kun tale om forberedelserne til eders afrejse. – Frygten for den giftige pest vil foreløbig tjene dette hus til beskyttelse!"

Idzeddin forlod huset, ledsaget af Adelstan af Gylstram og Augustin. Ude på gaden ventede Zaihmes allerede på dem med den største uro og utålmodighed. Efter at Idzeddin havde overgivet ham nøglen til den hellige grav og derpå truffet aftale om korherrernes afrejse, skiltes man og gik hver til sit.

En time senere trådte den gamle Jehu ind i tempelridderens kammer. Med skælvende hænder gjorde han ild i kaminen, brændte Henrik af Nordheims efterladte ordensklædning og

udslettede ethvert spor af ridderens nærværelse. Derpå begav han sig atter ud i gården, hvor kamelerne allerede stod fuldt pakkede og rede til opbrud. På en af dem sad Ariana, der nu var iført en stenhuggerlærlings beskedne dragt. Henrik af Nordheim, Waltari og Johannes svang sig i sadlen på de ventende muldyr, og den lille karavane, med grev Henrik og Ariana i spidsen, forlod derpå gennem bagporten Jehus hus, der hidtil havde været den kristne ridder et sikkert tilflugtssted.

Det varede ikke længe, før flygtningene havde nået en af stadens porte. Det var den samme port, gennem hvilken den jødiske ypperstepræst Kaiphas ifølge sagnet førte den fangne Kristus fra Gethsemane ind i Jerusalem. Hos den muhamedanske befolkning gjaldt denne port for at være forbandet, og ingen muhamedaner drog ind eller ud af den. – Waltari, der nu havde fået det hverv at føre ordet, fremviste her det rejsepas, som Idzeddin havde givet dem med; vagten lod dem uhindret passere, og i rask trav ilede de nu ad Gehennadalen og over Emaussletten hen imod Ramla.

Den følgende morgen havde Idzeddin gjort alt rede til opbrud, men det lykkedes ham ikke, således som han havde håbet, at møde Abu Sahib, før han drog bort. Kaliffens onkel opholdt sig endnu hos Turaja i den fløj af paladset, som var optaget af kvindeboligen. Zaihmes ventede allerede på ham tilligemed vagten, der skulle ledsage dem, og den unge mands kølige adfærd bestyrkede yderligere Idzeddins mistanke om, at den fare, som truede ham, var vokset endnu mere siden den foregående dag. Med den beslutning at møde enhver tilskikkelse, som skæbnen måtte have bestemt ham, med uforstyrret fatning, begav han sig nu sammen med Zaihmes og

vagten til de kristnes kvarter, hvor korherrerne med deres forstander, broder Augustin, i spidsen allerede ventede på ham. Mellem karavanen, der talte ikke så få muldyr og pakheste, var også nogle af broderskabets lægbrødre og desuden Waltaris hustru Marie. I al stilhed forlod de staden gennem Joppeporten og fulgte samme vej som Henrik af Nordheim til landsbyen Ramla. Da de drog over Emaussletten, kom de forbi den opplantede lanse, der endnu bar Gazan-Khans hjerneskal ligesom en påmindelse om de kristnes sidste kamp og endelige bortgang fra det hellige land.

Da Zaihmes fik øje på dette uhyggelige mindesmærke, lo han højt.

"Ved Profetens grav!" udbrød han; "denne forræders hoved vil snart blive afløst af et andet."

"Din muntre latter er mig et bevis på, at det ikke er dit eget, du mener," svarede Idzeddin roligt. "Ethvert menneskes liv er ikkun som et græsstrå. Når høstmanden kommer for at afmeje mit – skal han være mig velkommen! Gid du aldrig, unge kriger, må skøtte så lidet om din tilværelse, som jeg gør i denne stund!"

Zaihmes tilkastede ham et foragteligt blik, men tav. Så drog de videre.

Henimod aften nåede man den lille flække Ramla, hvor man traf Henrik af Nordheims karavane, der allerede havde opslået sin midlertidige lejr. Korherrernes såvel som Tempelriddernes og Waltaris forsigtige og tilbageholdne adfærd forebyggede til alt held, at der opstod nogen mistanke hos Zaihmes med hensyn til flygtningene. Heller ikke på det videre tog til Joppe, som man tiltrådte ved midnatstid for at undgå den utålelige hede, tildrog der sig det mindste, der kunne give en sådan

mistanke næring. For Idzeddin stod det stedse mere klart, at det var i selve Jerusalem, faren truede ham. Det var lykkedes ham, således som det hele tiden havde været hans hensigt, at afværge faren for de dyrebare venner ved at vende den mod sig selv. Når deres flugt var vel og lykkelig sikret, havde han fuldbragt sin fornemste opgave. Den skæbne, som ventede ham selv, syntes ham vel truende nok, og han forudså meget godt, hvilke følger det ufejlbarlig ville drage efter sig, hvis man opdagede hans hemmelige forbindelse med de kristne; men på den anden side nærede han en berettiget fortrøstning til sit slægtskab med sultanen, til Turajas kærlighed og til sin gamle våbenfælle Chalum-Beghs troskab og tavshed. Den sidstnævnte havde han desuden kun for så vidt delagtiggjort i sine hemmeligheder, som det havde været nødvendigt af hensyn til den hjælp, som forholdene nu og da havde tvunget Idzeddin til at modtage af ham. I øvrigt var Chalum-Begh ikke indviet i andet, end han vidste fra tidligere tid om Idzeddins forhold til Blanche de Fois og hendes datter. Disse forskellige betragtninger undlod ikke at øve en velgørende indflydelse på Idzeddins sind, og desuden var han vel ikke heller helt upåvirket af den tro på en forud bestemt skæbne, som er ejendommelig for østerlænderen. For Idzeddins vedkommende var det dog først og fremmest hans rene, åndelige stræben mod det højeste og bedste, der lod ham bære alle tilskikkelser med en urokkelig sjælsstyrke, og denne følelse havde fæstet endnu dybere rod hos ham, efter at han havde skuet den mærkelige tempelsten, hvis indskrift han dag og nat bar skjult på sit bryst i den udtydning, som Jehu havde givet ham af den.

Den tredje dag kort efter solopgang nåede man havnen ved Joppe, i hvilken det af Idzeddins hyrede skib lå for anker. Med matrosernes og havnefolkenes hjælp blev kamelerne befriede fra deres byrder, og disse tilligemed den kiste, der skjulte tempelskatten, blev derpå læsset over i båden, i hvilken nu også Waltari og Johannes samt grev Henrik og Ariana tog plads. Hvor bittert det end var for begge parter at måtte skilles uden et venligt håndtryk eller et sidste kærligt ord til afsked – for Zaihmes iagttog skarpere end nogen sinde før enhver af pashaens bevægelser –, så følte denne sig dog usigelig let om hjertet, da han så sine venner gå om bord på det sejlfærdige skib. Han havde i det mindste den trøst at vide, at han havde forsynet ridderens og sin plejedatters kahyt med alt, hvad venskab og kærlig omsorg kunne tilvejebringe, og han havde dog ikke blot indskrænket sig til at gøre rejsen så bekvem for dem, som menneskelig evne formåede, men også for deres fremtid havde han sørget med fyrstelig gavmildhed.

Idzeddin havde nu løst den vigtigste del af sin opgave; korherrernes indskibning frembød ikke heller nogen vanskelighed. Henimod middag lettedes ankeret, østenvinden foldede sejlene ud, og skibet arbejdede sig langsomt frem gennem den høje sø.

"Hvad tænker du på?" afbrød Zaihmes den grublen, hvori pashaen syntes hensunken. "Fortryder det dig måske, at du ikke kan drage bort med dem og på den måde undfly dit ansvar overfor vor behersker?"

Pashaen fo'r op.

"Jeg fortryder intet; jeg priser Gud, Zaihmes. Det er ikkun min sjæls bedste tanker, som ledsager disse mennesker; mit

legeme bliver tilbage i sultanens magt. Han kan handle med mig efter sin vilje!"

Den modtagelse, som nogle dage senere blev Idzeddin til del i Jerusalem af kaliffens onkel Abu Sahib, overtraf dog selv hans mørkeste anelser, hvor fattet han end havde været på en streng undersøgelse. Da han meldte sig med Zaihmes hos Sahib, lod denne alle de øvrige forlade gemakket.

"Du har fuldbyrdet vor beherskers vilje – måske i en videre udstrækning, end han ønskede det! Men lad kun alle dem, der er undflyet Malek Nasrs vrede, glæde sig over deres betimelige frelse! Du har dermed udrettet dit sidste arbejde som pasha over dette land; du har nu intet andet at vente dig end dom og straf. Selv den medlidenhed, jeg følte med dig, har du vist dig uværdig til, og kun af hensyn til dine tidligere fortjenester spørger jeg dig endnu en gang, om du ved en angerfuld tilståelse af din brøde vil søge at formilde den lod, der venter dig?"

"Jeg har lovet dig at være oprigtig og ærlig, herre, og det vil jeg. Men sig mig dog først, hvad det er, man beskylder mig for. Hvem er de, som anklager mig for at have handlet mod min pligt?"

"Du skal komme til at stå ansigt til ansigt med dem og høre deres vidnesbyrd, så snart sultanen, hvem Allah bevare, indtræffer her. Han, ikke jeg, er kaldet til at dømme dig; ikkun din frivillige tilståelse vil jeg modtage."

"Jeg vil bekende af fri vilje og et ærligt sind, som det sømmer sig en mand, når jeg blot ved, hvad det er, jeg beskyldes for!"

"Så lid da, halsstarrige mand, den skæbne, som din egen underfundighed og trods har beredt dig!"

Abu Sahib klappede i hænderne, og Zaihmes trådte ind med vagten.

"Fratag ham tegnene på hans værdighed, læg ham i bånd og jern og kast ham i et sikkert fængsel! Idzeddin, sejrherren fra Askalon, Jerusalems generobrer, har stillet sig selv i klasse med den sletteste blandt de slette! Allah il Allah, Himlen er retfærdig!"

"Du siger det! Den er retfærdigere end menneskene!"

Med den råhed, som altid plejede at ledsage slige forholdsregler i morgenlandet, berøvede man Idzeddin den grønne turban, tegnet på hans høje rang, og dernæst hans våben og kostbare klædning; kun den uldne underklædning lod man ham beholde. Få øjeblikke efter befandt han sig i et af paladsets underjordiske fængsler, der kun svagt oplystes af en lille åbning højt oppe i muren, og med en tung jernkæde blev han lænket fast til væggen.

Den omstændighed, at han, kaliffens svoger, blev behandlet som den simpleste forbryder, overtydede ham kun alt for sikkert om, at kun et forræderi enten fra hans gemalindes eller fra Chalum-Beghs side kunne have bevirket en så streng retsforfølgning. Men måden, hvorpå det var sket, var ham aldeles ufattelig, og han søgte forgæves at udfinde grunden til en så pludselig og skæbnesvanger forvandling hos den kvinde, som hidtil ved sin heftige skinsyge og kærlighed havde ladet ham svæve i den tro, at hun ikke kunne leve uden ham. Midt i sin ængstelige tvivl og uvished fandt Idzeddin imidlertid den bedste styrke ved tanken om den hellige forkyndelse, som indeholdtes på det beskrevne pergamentsblad, der endnu hvilede uopdaget på hans bryst.

9. Malek Nasr

Den blinde tro på skæbnen, der er ejendommelig for muhamedanerne, og som gør såvel den enkelte som mængden udeltagende overfor menneskelig lykke og elendighed, kan bedst forklare, at Idzeddins pludselige fald og fængsling ikke vakte den opmærksomhed i Jerusalem, som et lignende tilfælde efter vore begreber ville have gyldigt krav på.

Idzeddin, den sidste kristenhærs overvinder, der hidtil som enehersker havde regeret i Syrien, betragtedes af den hellige stads muhamedanske befolkning som en ubekendt, ærefrygtindgydende storhed, som man kun kendte i stor afstand.

Anderledes forholdt det sig derimod med de embedsmænd og officerer, som havde tjent under ham, og med hans nærmeste omgivelser. Netop fordi forholdene er således i Orienten, at nåde og unåde, magt og armod, hæder og skændsel plejer at veksle på kaliffens blotte vink, er intet sted ærgerrigheden, jagten efter embeder og anden fordel mere ivrig end i de højere samfundskredse i den orientalske verden. Fra det øjeblik, Idzeddin var kastet i fængsel, nævnede ingen læbe mere hans navn; men ikke desto mindre rørte den hemmelige begærlighed efter hans høje stilling sig heftigt hos enhver, der enten af den ene eller den anden grund troede at have adkomst til at tage den i arv efter ham.

Den ærefrygt, som allerede fra det første øjeblik af var blevet vist sultanens onkel Abu Sahib, voksede efter Idzeddins fald til den mest slaviske underdanighed, og denne blev så meget større, jo mere Abu Sahib lod de nærmeste vedkommende

svæve i uvished med hensyn til, hvad fremtiden ville bringe dem. Hverken den ene eller den anden modtog blot det allerringeste bevis på hans nåde eller unåde, og på den måde bestyrkede han lige så lidt nogens forhåbninger, som han skuffede dem. Rabbineren Jehu, der indfandt sig bleg og skælvende i spidsen for de jødiske ældste for at anbefale sig til hans nåde, modtog han lige så høflig og alvorlig som moskeernes ulema'er, det armeniske kvarters forstandere eller købmændenes og dommernes repræsentanter. Han hørte på dem alle med den samme opmærksomhed; men hvad de så end forebragte ham, affærdigede han dem dog alle med det samme tvetydige svar:

"Vor stormægtige herre, kaliffen, verdens sol, har sendt mig hid, for at jeg skulle være hans øje og hans øre. Jeg ser og hører! Men jeg er ikke hans mund, der forkynder hans vilje. De troendes behersker vil selv udtale den!"

Idzeddins pludselige fængsling var den eneste forholdsregel, som blev truffet af Abu Sahib, hvad der tydeligt nok viste, at den afsatte pasha enten måtte være meget skyldig, eller også, at hans fald allerede i forvejen havde været besluttet ved hoffet i Cairo. Det var den almindelige mening, at Abu øvede en overordentlig indflydelse på sin brodersøn, kaliffen, men ingen vidste bedre end han selv, at dette langtfra var tilfældet i den grad, som folk i almindelighed troede. Sultan Malek Nasr var tværtimod en mand, der var lige så rask til at fatte en beslutning som til at udføre den; han var, hvad man kan kalde en uberegnelig karakter, men på samme tid kunne man ikke frakende ham en sjælden kløgt, og dertil besad han endelig den

dyd eller fejl, om man hellere vil, at han aldrig nærede fuld tillid til nogen anden end sig selv.

Det var første gang efter det uheldige slag mod de kristne ved Damaskus i året 1299, at kaliffen gæstede det genvundne Jerusalem, og selvfølgelig imødeså man hans ankomst med ikke ringe frygt og spænding, tilmed da man vidste, at hans søn og arving, Osman, ville følge efter med endnu en hær fra Ægypten, hvilket tydede på, at der var store krigerske begivenheder i udsigt. Man traf derfor storartede forberedelser til at modtage storherren med al den glans og pragt, som Morgenlandet kunne opbyde.

Idzeddin, der allerede flere uger havde vansmægtet i sit usle fængsel, havde imidlertid fuldstændig genvundet sin sædvanlige fatning og sjælsstyrke. Mens han forberedte sig på det værste, hævede han samtidig sit sind i alvorsfulde betragtninger til den almægtige styrer af alle dødeliges skæbne. Kun en ting lå ham endnu på hjerte, nemlig at finde et hemmeligt skjulested til den kostbare pergamentsstrimmel, hvorpå Tempelordenens indskrift var optegnet, og på den måde sikre den mod, at den nogen sinde kunne komme i uværdige forræderske hænder. En løs mursten i væggen, som han havde opdaget ved nærmere at undersøge sit sørgelige opholdssted, bød ham et middel til dette øjemeds opnåelse. Han lagde det sammenfoldede pergament ind bagved murstenen og lukkede derpå atter hullet så omhyggeligt til, at man ikke kunne se, at stenen havde siddet løs på dette sted. Hemmeligheden var nu så meget desto bedre bevaret, som næppe nogen ville falde på, at der her var skjult en genstand, der kunne være af nogen som helst vigtighed. Efter at dette var fuldbragt, følte han en

velgørende fred i sit sind, og med hans længsel efter en bedre verden knyttede sig tillige håbet om, at han hist oppe ville blive forenet med den ædle kvinde, hvis støv hvilede i det mauriske tårn. Og hændte det stundom, at hans tanker gled udenfor denne forestillingskreds, da var det altid Ariana, grev Henrik og Augustin, som de fulgte på den fjerne rejse.

Jerusalem havde iført sig sin rigeste festdragt. Rundt omkring på murtinderne vajede brogede vimpler, og over Omar-moskeens kuppel svævede halvmånens sejrrige banner. Sultan Malek Nasr var ankommet fra Ægypten i spidsen for en talrig hær, og utallige rækker af hvide telte strakte sig i dalen syd og vest for staden ligesom også på Emaussletten. Storherren havde holdt sit glimrende indtog gennem den med vimpler, blomsterkranse og palmegrene festligt smykkede stad, og hans første mål havde været Omar-moskeen, hvor han ville forrette sin bøn, før han begav sig til statholderens palads i selskab med sin onkel, der med et prægtigt følge var redet ham i møde til Betlehem.

Malek Nasr, der på den tid, vor historie foregår, var henved fire og fyrre år, syntes såvel af naturen som på grund af sine personlige egenskaber at være født til hersker. Han var højere og kraftigere bygget end de fleste af sine landsmænd, og om end hans træk savnede regelmæssig skønhed og ejheller havde noget synderligt vindende udtryk, røbede de dog til gengæld kraftig energi, ubøjelig strenghed og fyrstelig værdighed, alle sammen egenskaber, der aldrig forfejlede at gøre deres virkning på en østerlandsk befolkning. Hans følge var både talrigt og glimrende, men selv forsmåede han at bære den pragt til skue, som han gerne så hos andre. Han havde en almindelig

pansersærk ovenpå sin lysegule silkeklædning og bar ikke et eneste smykke på sig med undtagelse af den store diamant – "Verdens Lys" kaldtes den – hvormed hans hvide slørtørklæde var hæftet fast til stålhjelmen, som desuden var prydet med tre påfuglefjer.

Den ulykkelige Idzeddins palads var af Abu Sahib blevet glimrende smykket i anledning af sultanens ankomst. I audienssalen, hvor der nu var opstillet en trone, såvel som i de tilstødende værelser var væggene behængt med pragtfulde tæpper fra Damaskus og Smyrna, og duften af den kostelige røgelse opfyldte alle sale og gange. I havepavillonen havde på Malek Nasrs befaling hans søster Turaja forsamlet sig med de øvrige kvinder, og kaliffens egne gildinger var allerede blevet sendt did fra Betlehem, hvor man sidst havde holdt hvil, for ved denne lejlighed at overtage tjenesten hos haremsdamerne.

Turaja var først samme dags morgen blevet overrasket med efterretningen om sin broders nært forestående ankomst; men ikke desto mindre havde hun dog fået tid til at lade pavillonen smykke på det prægtigste til hans modtagelse. – Turaja havde ikke blot med fuldstændig ligegyldighed erfaret sin gemals pludselige fald fra magtens tinde, men hun betragtede endog både dette og sin broders strenge færd mod Idzeddin som et betydningsfuldt skridt hen imod opfyldelsen af hendes hemmelige ønsker og planer. På samme tid var det dog ikke uden ængstelse, at hun imødeså sin kongelige broders ankomst; for det var aldrig lykkedes hende at få et klart indblik i hans sande karakter, og som følge deraf var hun heller ikke i stand til forud at beregne hans handlemåde. Skønt Malek Nasr efter østerlandsk skik havde hustruer i tilstrækkelig mængde,

var han dog langtfra nogen tøffelhelt. Hans indesluttede gemyt var utilgængeligt for påvirkning fra det andet køn, og mere end en af hans favoritinder havde dyrt måttet undgælde for deres vovelige lyst til at deltage i de intriger, som ellers plejede at høre til dagens orden i de østerlandske haremer. Dertil kom endnu den omstændighed, at Turaja kun havde set kaliffen en enkelt gang efter sit giftermål med Idzeddin, og hendes kongelige broder var derfor i mellemtiden blevet fremmed for hende.

Mens rigets hærførere og andre stormænd med Abu Sahib i spidsen knælede og med panden mod jorden hilste deres mægtige behersker, steg Malek Nasr op ad tronens trin.

"Jeg forkynder eder," begyndte kaliffen, "Allahs nåde og hans råds visdom! – I ved, at de kristnes overhoved, den mand, som kalder sig Clemens V, havde besluttet et nyt krigstog mod os, og at han havde forsamlet Europas fyrster omkring sig. Jeg drog alt hid med mine folk – og min søn Osman fulgte efter mig med endnu en hær – for med al kraft at forsvare denne hellige jordbund, der atter og atter er blevet truet af kristenhundene, og som vi med hæder har gjort dem stridig! – men, bekendere af den eneste sande Gud, jeg forkynder eder nu, at dette de kristnes ny hærtog ikke vil finde sted!"

"Allah il Allah!" lød den forbavsede mumlen rundt omkring.

"Denne gudindviede stad, der ikke er os mindre hellig end Mekka og Medina Note 20), og i hvilken den store og vise kong Salomon har hersket, ligesom også Saladin, min berømmelige forgænger, hvis eksempel jeg af al min evne stræber at følge – denne hellige stad Jerusalem trues ikke mere af korsets vantro folk! Deres hånd er lammet ligesom deres vilje! Deres kraft er brudt; for den tåbelige Clemens, der af sit folk kaldes "den

hellige fader", har ved sine skændige forhånelser for bestandig brudt med Tempelherrerne, de kristne stridsmænds pryd og vore farligste modstandere! – Rejser eder!"

Med et glædesskrig rejste forsamlingen sig fra sin knælende stilling.

"Det eneste, som de endnu mægter, er at foretage et angreb på de øer, der hører til mine besiddelser! Johanniterridderne farer med talrige galejer langs Asiens kyster og spejder efter, hvor de bedst kan tilføje os skade. Men som gedehamse vil jeg søndertræde dem; jeg vil berøve dem deres sidste håb om nogen sinde at sætte deres fod på vor jordbund! Det land, som Almarich af Cypern har frarøvet sin broder Henrik af Anjou, det skønne Antiochien, må derfor blive vort, og Armenien må føle vort sværd!"

Vilde krigsråb besvarede denne tale.

"Men før vi begynder dette tog, vil jeg her øve ret og skel efter Muhameds lov og til vidnesbyrd om vor magts fuldkommenhed og retfærdighed! – Abu Sahib, før Idzeddin frem for mig! Imidlertid skal du, Rustem-Bey, ride ud til Emaussletten og lade mit telt opslå; jeg agter at holde rast i min hærs midte."

Abu Sahib og Rustem forlod salen for at udføre storherrens befalinger. – Sultanens stolte ord havde mægtigt opflammet forsamlingens begejstring, men selv havde han talt, uden at en muskel havde rørt sig i hans kolde og ubevægelige træk. Heller ikke da man kom ind med Idzeddin, den mand, der en gang havde stået så højt i hans gunst, og som nu trådte frem i lænker, med nøgne fødder, uden turban og kun iført den simple, uldne underklædning – ikke heller nu røbede sultanens ansigt det mindste spor af en lignende medfølelse som den, der uvilkårlig

greb alle de øvrige tilstedeværende ved synet af den nys så mægtige og stolte pasha. Hvor stor hans forbrydelse end måtte være, kunne man dog ikke glemme, at det var denne mand, der for seks år siden havde befriet Palæstina for de kristne og blodig hævnet det forsmædelige nederlag, som Malek Nasr havde lidt ved Damaskus.

Idzeddin trådte frem, omringet af vagten med draget sabler. Han var blevet blegere og mere mager, hans legeme var indfaldent, men hans mørke øjne funklede endnu med deres fordums ild, og hans holdning røbede en mand, hvem ingen nok så grusom tilskikkelse formår at bøje. Han bøjede hovedet til hilsen og foldede sine arme over brystet.

"Trods min onkel Abu Sahibs alvorlige formaning har du ikke villet tilstå den forbrydelse, som du utvivlsomt har begået, Idzeddin!" tog storherren til orde.

"Jeg har ikke sagt, at jeg ikke vil tilstå, herre; jeg har tværtimod lovet at ville bekende alt, hvad jeg ved. Men hvilke beskyldninger er det, store sultan, som råber imod mig, og hvem er de, som anklager mig? Abu Sahib har vægret sig ved at svare på det. Er det da retfærdigt at tvinge nogen til at anklage sig selv? Der er en Gud over os alle, som en gang vil fordømme og frikende! Men eftersom du ikke kan dømme således som han, men ikkun efter offentlig anklage og lovligt vidnesbyrd, så håber jeg også, at du vil handle mod mig, som kong Salomon, den viseste af alle jordens konger, handlede, da han kendte ret og skel mellem de tvende kvinder, der stredes om det samme barn!"

En mørk rødme steg op i Malek Nasrs ansigt, da Idzeddin nævnte den salomoniske dom. Den ulykkelige havde truffet det

eneste punkt, hvor sultanens følelser var i stand til at sejre over hans sædvanlige selvbeherskelse. Den pludselige bevægelse lagde sig imidlertid straks igen.

"Hvis erindringen om din tidligere højhed og hæder kan formå dig til åbent at erkende din brøde, da skal det vorde dig forundt med egen hånd at fuldbyrde dommen over dig selv uden anvendelse af den vold, som øves mod den simple forbryder. – Er du så rede til at tilstå, når jeg siger dig, at det er min søster Turaja, din egen hustru, og Chalum-Begh, din ven og våbenbroder, der anklager dig for de skændselsgerninger, for hvilke du har fortjent døden?"

Et højt smertensskrig undslap Idzeddins læber, og et øjeblik syntes det, som om hans fortvivlelse truede med at overvælde ham.

"Ja, overfor *dem* vil jeg det!" udbrød han derpå med høj røst. "Selv om jeg ikke finder nåde for dine øren, så vil dog din visdom sige dig, min konge, om det er en større skændsel for mig at have syndet mod Profetens love, end for min hustru og den ven, mit hjerte nærede tillid til, at svige og forråde mig!"

"Om deres handlemåde skal du ikke bekymre dig; pas blot på dit eget hoved! – Enhver må være rede til at høste lønnen for sine gerninger!"

"Da bliver visselig Turajas og Chalum-Beghs endeligt frygteligere end mit! – Jeg lover dig ikke blot at svare på deres anklage, men jeg lover tillige at åbenbare dig, hvad al menneskelig list og ondskab ikke ville formå at tvinge ud over mine læber! Du skal da ikke kunne sige, at jeg er gået i døden uden først at have ladet dig læse selv den lønligste skrift i mit hjerte!"

"Vel talt, Idzeddin! Hos dig lever dog endnu den gamle, frygtløse helteånd! Jeg lover dig derfor til gengæld, at selv om du måtte fortjene døden ved dit eget vidnesbyrd, så skal din straf dog ikke blive vanærende, men en sådan, som sømmer sig for en ærlig kriger!"

"Jeg takker dig, konge! Denne nåde vil jeg gengælde med den eneste og helligste hemmelighed, jeg besidder, en hemmelighed, der kun skal tilhøre dig, og som du for stedse må begrave i dit bryst, hvor hemmeligheden er skjult, og du dernæst vil sværge ved Koranen, at du ikke vil læse dette skriftstykke, før jeg er død, da skal det vidunderlige blive åbenbaret for dig, og du skal erfare, hvorfor jeg må synes skyldig i dine øjne, mens jeg dog er uskyldig for ham, der vejer hjerterne på sandhedens vægtskål!"

"Er denne hemmelighed et bevis på din uskyldighed, og er den i stand til at frelse dig, hvorfor åbenbarer du den da ikke for mig, mens det endnu er tid?"

"Fordi du, den store Sapherots søn, og den sejrrige Saladins sønnesøn, ikke er i stand til at benåde mig, uden at du derved kom til at forsynde dig mod Profetens lov, din slægt, din værdighed og dit folk; for vid, at du ville betynge dit hoved med den samme synd, for hvilken jeg må bøde med mit liv!"

"Skriv da brevet! Ved Koranen, og så sandt Azrael en gang venter på mig, sværger jeg dig til, at jeg vil gøre, som du har sagt! – Farez-Mirza, lad dette skriftstykke indeholde Idzeddins sidste vilje, og luk det med mit segl!"

Sultanens skriver førte Idzeddin ud, ledsaget af vagten. Der hvilede en trykkende stilhed over forsamlingen, og selv Malek Nasr hensank i mørk grublen, indtil Idzeddin atter vendte

tilbage med skriveren, der knælende overrakte storherren et forseglet pergament.

"Hatem Alfaki," sagde sultanen til en af sine høvedsmænd, "meld min søster, at jeg snart vil være hos hende! Bring også Chalum-Begh herhid, at han kan afgive sit vidnesbyrd, og lad så retten blive sat. Eders øjne skal erfare, at retfærdighedens sværd ikke er blevet sløvt i min hånd!"

Idet han gemte Idzeddins skrivelse i sit bælte, steg han ned fra tronen og gik i forvejen ud af audienssalen. Forsamlingen fulgte ham i anelsesfuld forventning. –

Hvis Turaja havde imødeset sultanens ankomst med det håb, at han ville nærme sig hende med broderlige kys og beviser på sin nåde, da havde hun højligt forregnet sig. Malek Nasr indfandt sig ikke ene i paladshaven til et ærligt møde med sin søster, men derimod i spidsen for sit riges stormænd, der ordnede sig i en vid kreds omkring pavillonen.

"Træd herhen, Abu Sahib!" tog sultanen til orde. "Lad min søster træde frem for mig. Og stil så den anklagede og Chalum-Begh overfor hinanden!"

Tæt tilsløret og ledsaget af Alwudjud og sine andre slavinder trådte Turaja ud af lysthuset. Hun stod allerede i begreb med at nærme sig sin broder med åbne arme, men med en kold og bydende bevægelse viste han hende tilbage.

"Det er ikke øjeblikket til venskabshilsener og kærtegn, når liv og død skal afgøres for et menneske! – Anklag din husbond, søster, ligesom du allerede har anklaget ham for Abu Sahib!"

"De troendes behersker," svarede Turaja med en fasthed, som viste, at hun følte sig sikker på sin sejr, "den gang du belønnede Idzeddins krigsbedrifter med at skænke ham Syriens

statholderskab og din eneste søster, og således blandede hans ringe blod med dit eget, da havde han allerede haft en hustru! Det var ikke en tjerkessisk slavinde, således som han løgnagtigt fortalte mig, men en fornem kristenkvinde, der medbragte ham en datter af sit første ægteskab, en kristen pige ved navn Ariana!"

"Hvoraf ved du det, søster?"

"Jeg kan bevidne det," udbrød Chalum-Begh og trådte frem. "Grevinde Blanche de Fois kaldte den kvinde sig, som Idzeddin vandt under stormen på Accon!"

"Hun blev altså den gang din eneste, retmæssige hustru og var dog – en kristen?" udbrød Malek Nasr og vendte sig heftigt om mod Idzeddin.

"Det var hun, herre! Jeg lod hende og hendes barn beholde deres tro, ligesom jeg beholdt min; for jeg elskede hende! I hint tårn, som du ser rage op mellem løvet, ligger den dyrebare begravet, og hendes sidste hvilested blev tillige den plet, hvor hendes barn i løndom dyrkede sin Gud! – Havde det vel sømmet sig for mig, da du gav mig din søster til hustru, at vægre mig ved at modtage en slig ære og således tilføje dig en krænkelse, som du næppe havde tilgivet mig? Men skulle jeg derfor forstøde det uskyldige barn, som den hedengangne havde efterladt til min varetægt?"

"Hvor har du gjort af Ariana, der skal være lys og fager som den milde vårdag? Turaja havde allerede givet mig løfte om hendes besiddelse."

"Hun drager i denne stund over havet på vejen til sit fjerne fødeland; jeg har frelst hende fra Turajas had og ondskab!"

"Elendige, du har med forsæt fralistet mig hende!"

"Jeg tilsvor den døde, at når faren nogen sinde truede, ville jeg sende pigen tilbage til hendes eget folk. Men selv om jeg ikke havde gjort dette, herre, ville Ariana dog aldrig være blevet din, for hun havde valgt døden ved sin egen hånd fremfor dig! Skulle jeg da tage hendes blod på min samvittighed?"

"Haha, du glemmer at tilføje, at der var en anden, som hun tyktes bedre om, den lyshårede ridder, der mødte hende i tårnet, og som førte hende bort herfra!" – Turaja lo vildt. – "Tror du måske, Idzeddin, at jeg ikke ret har forstået det smukke eventyr, hvormed du ville dåre os? Kom med dit vidnesbyrd, Alwudjud! Du har jo set hende mødes i tårnet med den kristne tempelridder – Henrik af Nordheim kaldte han sig – og du har hørt, at han lovede at befri hende!"

"Tilstår du også dette, Idzeddin?"

"Jeg indrømmer det; det var den eneste udvej til hendes frelse!"

"Det var den samme mand, om hvem du indbildte mig, at han var en hellig munk af vor egen tro," ytrede Chalum. "I forening med ham, jøden Jehu og gravklosterets præster har I optaget en sten, en foregiven skat, af Balduinstårnets grund og bragt den ind i denne have, hvor den kort efter sporløst forsvandt!"

"Det var, som du siger, den samme mand," gentog Idzeddin. "Stenen tilligemed ridderen og den kristne pige befinder sig nu langt ude på det åbne hav! Hvor skyldig jeg end er i at have holdt hemmelig omgang med de kristne, så bør du dog vide, herre, at jøden Jehu ikkun adlød mig, fordi jeg truede ham dertil, og fordi der ikke var andet tilovers for ham end at dø,

hvis han ikke ville tie og adlyde! Hvis angsten afpresser ham en anden tilståelse, herre, da er den usandfærdig!"

"Det var ene af den grund, at Idzeddin forbød de rettroende at færdes i den gade, hvor Jehus hus ligger," sagde Chalum. "Han ønskede at kunne snige sig ubemærket did for at øve de hemmelige kunster, ved hvis hjælp det lykkedes ham at finde stenen. I næsten seks år har han drevet dette uvæsen!"

"Står denne sten i nogen forbindelse med det brev, jeg nys tillod dig at skrive, og som Farez-Mirza overrakte mig fra dig?" spurgte kaliffen i en tankefuld tone.

"Ja, herre!"

"Hvorledes forholder det sig med denne sten, som har bevæget dig til at pleje forbuden omgang med de kristne, og som du har bevaret som en kostelig skat for endelig at lade den forsvinde på en gådefuld måde fra det land, hvor den hører til? Af hvilken beskaffenhed er den?"

"Af samme art som alle de klippesten, der ligger hist oppe, og på hvilke Balduinsborgen er opført efter de andre bygninger, der før har stået på dette sted."

"Han har givet sig selv i Djævelens og de onde dæmoners magt!" tog Turaja til orde. "Derfor blev ej heller vort ægteskab velsignet med afkom, og derfor elskede han den dødes grav højere end sin levende hustru!"

"Hvad har du at svare dertil?"

"Turajas onde sind er fuldstændig på vildspor! – Da jeg havde sluttet fred med Jacques de Molay, bad han mig drage omsorg for en af Tempelordenens brødre, grev Henrik af Nordheim, som man havde været nødt til at efterlade dødelig såret i Jehus hus. Denne mand havde Molay givet det hverv at søge efter

templets hellige grundsten, og når det var lykkedes ham at finde den, skulle han bringe den over havet tilbage til hans ordensbrødre. Du ved, at jeg ikke er ubekendt med kabbalaens videnskab, der også dyrkedes af den sårede tempelridder. Vi tvang den vise Jehu til at hjælpe os med vore forskninger. Således fandt vi stenen – i Salomotemplets grund!"

"I gudshuset, som blev bygget af den viseste af alle jordens konger!" fo'r kaliffen op med vild heftighed og lagde hånden på fæstet af sin sabel. "Du har stjålet den bort fra den hellige jordbund og udleveret den til kristenhundene!"

"Deri består min sande brøde!"

Der påfulgte en kort, ligesom forstenende stilhed. Så løftede der sig et skrig af raseri rundt omkring i kredsen.

"Ned med forræderen! Dræb den menederske hund! Til pælen med ham, til pælen!"

Malek Nasr hævede bydende sin hånd. Tumulten forstummede.

"Dit eget udsagn har domfældt dig – før ham derhen, hvor hans kristne hustru ligger begravet; afhug straks hans hoved og kast hans legeme ind i tårnet ved siden af hendes! Og lad så det vederstyggelige sted tilmure for bestandig!"

"Enhver dømmer efter sin egen overbevisning, herre!" svarede Idzeddin med rolig fatning. "Sandheden blev også en gang min faders bane; det er godt, at sønnen følger hans eksempel! – Malek Nasr, lev vel, og – tænk stundom på mig!"

Pashaen tilkastede endnu Turaja et bebrejdende blik; derpå førtes han bort af livvagten. – Få øjeblikke efter var han forenet med Blanche de Fois.

Malek Nasr havde intet tilgivende ord til den mand, der nys havde stået så højt i hans gunst; uden medlidenhed så han ham tiltræde sin sidste gang. Men hvad han nu udtalte, var lige så langt fra at lyde nådigt, og hans ansigt vedblev at være lige koldt og ubevægeligt.

"Abu Sahib har sagt mig, søster, at du er opflammet af en heftig kærlighed til Chalum-Begh; forholder det sig så?"

"Ja, herre og behersker!"

"Og dig, Chalum, har jo ønsket om hendes besiddelse bevæget til at udsige mod Idzeddin, hvad du vidste om hans forbryderske handlemåde?"

"Ja, herre, min kærlighed til din søster har bevæget mig dertil!"

Kaliffen greb Chalum-Beghs hånd og lagde den i Turajas.

"Lad hende da vorde din løn! I kan uden opsættelse fejre bryllupshøjtiden i dette lysthus; Alfaki vil berede alt for jer. Jeg og mit krigerske følge skal ikke pålægge jer nogen tvang!"

Et besynderligt smil spillede om Malek Nasrs mund. Han trådte derpå til side med Alfaki, øversten for eunukkerne, og gav ham i en dæmpet tone forskellige befalinger; derpå vinkede han ad sin onkel Sahib og forlod haven tillige med sit følge.

Største delen af følget fik kort efter befaling fra Abu Sahib til at bryde op til lejren, hvor også sultanen endnu samme aften ville indfinde sig. Da Malek Nasr var trådt ind i de gemakker, som man havde gjort rede til hans modtagelse, bød han sin onkel at blive tilbage i forværelset, og så snart han var alene, åbnede han Idzeddins brev.

Det lød således:

"*De troendes behersker!* Vid, at Salomotemplets grundsten bærer på sin øverste flade et helligt tegn, og på hver af dens sider findes en indskrift. Efter møjsommelig anvendelse af kabbalaens kunst er det lykkedes mig i forening med komthur Henrik af Nordheim og gravklosterets forstander, Augustin, at tyde indholdet af disse gamle tegn og indskrifter. Denne forunderlige hemmelighed vil du finde i en afskrift, som jeg har skjult bag en løs mursten i mit fængsel. Det er den ottende sten fra gulvet ved hovedgærdet af mit usle leje. Når du har lært hemmeligheden at kende, vil du indse, at døden forekommer mig som en befrielse, at jeg nødvendigvis har måttet handle, som jeg gjorde, og at dine læber må tie, hvis du ikke vil gå til grunde i den samme fare, for hvilken jeg har måttet bukke under ved et skændigt forræderi! – Herre og konge! ligesom mit sværd har overvundet dine fjender, således har Guds hemmelighed besejret mig selv! Hil mig, at begge dele er sket! – Lykke, ære og magt krone din isse, og gid du aldrig må finde en slettere tjener end –

Idzeddin"

De oplysninger, som var fremkommet under forhøret, havde allerede i høj grad vakt kaliffens attrå efter at erfare, hvilke hemmeligheder tempelstenen indeholdt, og Idzeddins brev spændte hans forventning endnu mere. Salomo stod for ham som idealet af en viis fyrste, og i de indskrifter, som hin jødiske

konge havde givet templets grundsten, ventede Malek Nasr derfor at finde en guddommelig forjættelse, der allerede på forhånd opfyldte hans sind med en så meget desto større ængstelse, eftersom Idzeddins brev påbød ham streng tavshed med hensyn til den bebudede hemmelighed. Denne advarsel viste tydeligt, at besiddelsen af den hemmelighed, som han snart skulle lære at kende, indeholdt en fare for ham, om hvis beskaffenhed han dog endnu ikke var i stand til at danne sig nogen klar forestilling. Han besluttede derfor, at han ikke ville betro sig til nogen i denne sag, men være alene om at sætte sig i besiddelse af det skjulte dokument, og da han havde taget denne beslutning, bød han Abu Sahib at træde ind.

"Jeg taler ikke til dig som herren til sin slave, men som til min nære frænde, broderen til min fader Sapherot, der nu hviler i Allahs skød! Ret dig derfor ikke efter min vilje af blind lydighed, men af kærlighed, og husk på, at mit livs mål er at fuldføre min faders værk; vor tros hæder og mit folks magt er Malek Nasrs tanke dag og nat."

"Jeg ved det, min elskede søn og herre!"

"I Idzeddins sted skal du være pasha af Syrien!"

"Jeg, herre? – Ikke Chalum, som du har gjort til Turajas ægtefælle? Vil du da knytte din faders datter, dit eget blod til en simpel høvedsmand og således bringe foragt over dit hus?"

"Deres skæbne vil Alfaki meddele dig. – Så sandt Allah stå mig bi, du er fra dette øjeblik af det hellige lands pasha! – Lad min hest føre frem, så snart det er blevet mørkt. Ingen andre end din søn Zaihmes skal ledsage mig til lejren. Men kom først her ind med en lampe og følg mig til Idzeddins fængsel. Og drag omsorg for, at ingen forstyrrer vor natlige færd!"

Aftenens skygger havde sænket sig over den festligt smykkede stad, der til ære for kaliffen var belyst med tusinde brogede lamper. Zaihmes ventede allerede ved paladsets port med Malek Nasrs hest, da Abu Sahib trådte ind til kaliffen. Malek Nasr hilste ham med et stumt nik og fulgte ham derpå, hensunket i alvorlig grublen, gennem slottets øde gange, indtil de nåede den underjordiske hvælving, der havde tjent Idzeddin til fængsel. Da Abu Sahib havde åbnet den tunge jerndør, sagde kaliffen:

"Giv mig lampen og nøglen, og vent her ude!"

Med disse ord trådte han ind i fængslet og lukkede døren i lås efter sig.

Der kom en sælsom, trykkende følelse over ham, da han så det usle stråleje, på hvilket den mand havde hvilet, der for få timer siden havde lidt døden på hans, sultanens, vink. Han satte lampen ned på gulvet og begyndte at undersøge muren efter Idzeddins anvisning. Hurtigere end han havde ventet det, fandt han den løse mursten, tog den derpå ud og drog den dødes håndskrift frem af dets skjul. Han satte sig nu på strået og gav sig til at læse pergamentsstrimlens indhold. Han så den gengivne tegning af stenens form og af symbolet på dens øverste flade, og begges betydning tilligemed indholdet af tempelstenens indskrift blev ham åbenbaret. Hvis et dødeligt øje havde kunnet se den mægtige østerlandske hersker, som han sad der i det skumle fængsel og læste den afdøde Idzeddins testamente, ville han måske dog være blevet mindre forbavset, end hvis han i samme stund havde kunnet læse i denne mands indre, der ellers syntes at være utilgængeligt for enhver sindsbevægelse. For hver linje, han læste, blev Malek Nasrs

ansigt blegere og blegere, og hans øjne trådte stift frem af deres hulninger. Da han havde læst til ende, stirrede han i stum forfærdelse ned for sig, mens en iskold sved brød frem på hans pande.

Endelig rejste han sig. En feberkulde gennemrystede ham, mens han med skælvende hænder gemte pergamentet på sit bryst; derpå tog han lampen, og med tungt åndedræt tumlede han, mere end han gik, hen til døren, som han åbnede med ængstelig ilsomhed.

"Tag lampen, Abu!" sagde han tonløst.

"Har dødsenglen været hos dig!" udbrød sahib forfærdet. "Hvorfor er du så bleg, og hvorfor stirrer du så underligt? Hvilket rædselsfuldt syn har vist sig for dig?"

"Du siger det – et rædselsfuldt syn! – Ti og følg mig!"

"Allah være med dig, min kongelige frænde!" hviskede Sahib.

"Gid menneskenes store fader vil våge over mig. Lev vel, Abu!"

Derpå drog sultanen bort, ledsaget af Zaihmes, som red i forvejen med en brændende fakkel.

Gadernes festlige glans, den lydelige jubel fra folkemængden, som trængte sig omkring ham med sejrsønsker, så snart man havde genkendt ham, gjorde intet indtryk på kaliffen og formåede ikke af aflokke ham hverken smil eller et nådigt ord. Han red hastigt ud gennem Stephansporten, som han befalede vagten at lukke efter ham.

"Rid noget længere i forvejen, Zaihmes; jeg følger skinnet af din fakkel. Men stands ikke og vend dig ikke om, hvis du ikke vil, at din fader i morgen skal begræde din død!"

De ensomme ryttere var imidlertid kommet ind i den triste Josaphats dal.

"De dødes dal," hviskede Malek Nasr, "i hvilken alle sjæle skal give møde på dommens dag, når gravene åbner sig – hvorledes vil Sapherots søn træde frem i dig for den Eviges åsyn i den stund, da hin hemmelighed, som den viseste af alle konger nedlagde i gudshusets dybe skød, skal åbenbares for alles blikke! – Hil dig, Idzeddin, du saligt hensovede, at din jordiske tvivl blev løst! Med den hemmelighed, du efterlod mig, har du beredt mig et helt livs fortvivlelse og sorg!" – Han kom forbi Gethsemane. Med hellig ærefrygt bøjede han sit hoved. "Hilset være det sted, hvor du bad din sidste bøn, herre! Du har jo lidt for alle mennesker, herre, på det at vi alle, alle – skulle blive løst fra vor synd, forbarm dig da også over mig! Jeg vil ære og prise dig, skønt jeg ikke døbtes i dit navn, og skønt jeg ikke med læben tør bekende din hellige lære, hvis jeg ikke vil bringe strid og tvedragt over mit land og mit folk! Lad mig for din skyld bære den kval at måtte tro på dig og dog være nødt til at fornægte dig! Ved mine forfædres støv sværger jeg, at jeg i fremtiden vil handle således, at jeg må blive fundet retfærdig mod alle mennesker, hvorledes de end dyrker den levende Gud!" – Og han hævede sin hånd som til en hellig ed op imod stjernerne.

Den ny dag var brudt frem. Efter en lyksalig bryllupsnat vågnede Turaja ved lyden af højrøstede stemmer ude i forgemakket og et pludseligt skrig fra den gamle Alwudjud, hvilket straks efter tabte sig i en uhyggelig rallen.

"Skynd dig op, husbond, hører du ikke? Hvad er det, der foregår der ude? – Alwudjud! Dilaram! Kom hurtigt her ind!"

Forfærdet sprang de begge op fra lejet. I det samme blev forhænget trukket tilbage fra døren, og Hatem Alfaki styrtede ind med dragen sabel, ledsaget af en skare kongelige eunukker. Et øjeblik efter havde de bemægtiget sig den forfærdede Chalum-Begh. Abu Sahib og Zaihmes trådte frem på dørtærsklen. Chalum blev tvunget i knæ af vagten, hans hoved blev trykket ned mod brystet, et hug – og det rullede til jorden, mens blodet sprøjtede hen på Turaja og det prægtige leje, hvorpå hun hvilede. Med et højt rædselsskrig segnede Turaja om på tæppet.

Alfaki greb det afhuggede hoved ved håret.

"I er vidne til, Sahib Pasha og Zaihmes, at jeg har udført min herres befaling!"

Med Chalums hoved i sin hånd forlod derpå Alfaki gemakket tillige med eunukkerne.

Bleg og alvorlig trådte Abu Sahib hen til sultanens forfærdede søster.

"Chalums højeste ønske var jo at besidde dig; din elskov skulle være hans løn; den har han altså modtaget. Men fordi du forrådte din ægteherre, og han den umistænksomme ven, derfor ramte straffen ham midt i hans glædesrus! – Vor behersker, kaliffen, sender dig derfor følgende budskab gennem min mund: Lev for fremtiden afskyet og foragtet, Turaja, du, som er af kongeligt og dog mere vanslægtet blod end den ringeste blandt dit folks kvinder!"

Han greb den halvt bevidstløse i armen og trak hende op.

"Følg mig, ulyksalige; i løndom skal du begræde din skændsel!"

Han slæbte hende med Zaihmes' hjælp ud i forgemakket, hvor Alwudjud lå kvalt på gulvet. Med den gamle ægypterindes slør dækkede han Turajas halvt blottede legeme – og Idzeddins fængsel optog den forstødte indenfor sine skumle mure.

Det er den samme slette ved Emaus med den venlige palmelund, som var vidne til de kristnes bortrejse fra det hellige land. Den samme lanse, som bar Gazan-Khans hjerneskal, står der endnu, men det er et andet hoved, som er spiddet derpå – nemlig Chalum-Beghs; Alfaki holder vagt i nærheden. Hærførerne har undrende sluttet kreds om stedet, og rundt omkring trænger kaliffens folk sig frem.

Da lyder gongongen; forhænget for det kongelige telt slås til side, og sultanen over Syrien og Ægypten træder frem, klædt i hjelm og panser. Men hans ansigt er blegt; hans klædning er sort, og den funklende diamant, "Verdens Lys", stråler ikke mere fra hans pande.

"Jeg har dømt Idzeddin," tog Malek Nasr til orde med en forunderlig dyb og alvorlig stemme, "fordi han havde forbrudt sig mod vort folks love, men jeg vil bestandig sørge over den hedengangne helt, min ungdoms redelige ven! Jeg har dømt Chalum, fordi han af kærlighed til en kvinde bragte sin ven og våbenbroder i fordærvelse! Og endelig har jeg forstødt min faders datter, fordi hun for en uslings skyld forrådte den mand, som hendes eget hjerte havde udkåret sig. Af mit bryst udskærer jeg det smertende sår, som skændsel og mened har tilføjet det; gør I andre lige så! – Og nu afsted til Antiochien! Allah signe vore våben!"

10. Rejsen til Cypern

Mens de sidste skæbnesvangre begivenheder tildrog sig i Jerusalem, havde de egentlige, om end uskyldige ophavsmænd dertil, lykkeligt iværksat deres flugt. De lagde vejen nord på langs kysten indtil det gamle Tyrus eller Sur, hvorfra de i sydvestlig retning styrede ud i rum sø mod Cypern. I en mere eller mindre smertelig og vemodig stemning havde de rejsende set fartøjet lette anker og derpå fjerne sig længere og længere fra den jordbund, hvortil så mange af deres dyrebareste erindringer knyttede sig, men egentlig håbløse var dog ikke de følelser, som opfyldte dem i afskedens time. Havde de derimod haft en anelse om Idzeddins sørgelige endeligt, og havde deres blik formået at gennemtrænge det slør, der skjulte deres egen fremtidige skæbne, da ville sikkert en knugende byrde have lagt sig over deres sind. Forsynet har handlet både viist og kærligt mod os ved ikkun at tillade vort øje at opfatte det nærværende.

De værdige fædre af den hellige gravs kapitel var dog den del af rejseselskabet, der med de mørkeste blikke imødeså, hvad fremtiden ville bringe. Efter at de var blevet forjaget fra de hellige steder, hvis bevogtning havde været deres livs fromme øjemed, var de fortrinsvis henvist til pave Clemens' højmodighed, og denne mands sindelag havde de lært tilstrækkeligt at kende gennem hans adfærd mod Tempelordenens stormester Molay. Deres eneste fortrøstning under de prøvelser, der sikkert forestod dem, var bevidstheden om den almindelige højagtelse, som deres broderskab nød trindt om i verden, og som ingen menneskelig ondskab eller avind kunne berøve dem. Denne tillid var det også, som holdt

Augustins mod oppe i det øjeblik, han betrådte skibet for at forlade det hellige land.

Mester Waltari, dennes hustru Marie og deres søn Johannes havde derimod, lige så vel som grev Henriks svend, Kurt, med et let hjerte taget afsked med Jerusalem og Syrien. De var alle sammen praktiske folk, for hvem det hellige land ikke længere havde noget tilknytningspunkt, og desuden havde hver især sine egne bevæggrunde til ret inderligt at glæde sig over den forandring, der indtrådte i deres livsforhold. Waltari og hans søn havde usvigeligt knyttet deres skæbne til tempelstenen, som de betragtede med dyb og hellig ærefrygt. I Jerusalem havde Waltaris håndværk kun indbragt ham en ringe løn; for ham var forholdene bedre ethvert andet sted i verden, og han mente ikke med urette, at når Henrik af Nordheim en gang nåede sit endelige bestemmelsessted med det kostbare fund, ville der også nok blive noget at udrette for ham, Waltari, og lønnen for hans troskab og tavshed ville vel næppe være at foragte. Hans hustru Marie var for sit vedkommende lige så tilfreds og forlangte ikke bedre lod end at tjene den fornemme dame, som befandt sig i komthurens følge. At ridderen og damen muligvis en gang ville drage hver sin vej, faldt det hende slet ikke ind at tænke på; hun knyttede tværtimod allehånde forhåbninger til det unge par, og skønt disse forhåbninger langt mere havde deres udspring fra hendes indbildningskraft end fra virkeligheden, tjente de dog til end mere at opflamme hendes iver i den ædle jomfrus tjeneste.

Hvad Kurt angår, så strakte hans ønsker og drømme sig langt fra så langt. Efter at han i seks år havde måttet finde sig i en så stille og ensformig tilværelse, forlangte han blot, at han snart

igen måtte se sin herre på en god hest og sig selv travende lystigt bagefter gennem skov og dal ud i den vide verden. Som hos enhver kraftig mand i hine tider stod hele hans hu til eventyr og bedrifter, ved hvilke han kunne erhverve sig ridderlig hæder og berømmelse. Han vidste intet om Tempelordenens nuværende stilling, men derimod følte han sig overbevist om, at hans herre var udset til at udføre vidunderlige bedrifter, og af al den ære, som da ville regne ned over ham, ville han, Kurt, vel også få sin lovlige part.

Ariana og Henrik af Nordheim var besjælede af modstridende følelser; deres sind var fuldt af alvor og vemod, men på samme tid så de dog fremtiden modigt og fortrøstningsfuldt i møde. Deres forhold til hinanden var måske af en noget ejendommelig natur, men dog ingenlunde usædvanligt i hin tid, hvor det hørte med til en adelsmands religiøse pligter at yde kvinden sin beskyttelse og ridderlige tjeneste. Om end hensynet til den fælles sikkerhed forbød grev Henrik at bære sin ordensklædning, så glemte han dog ikke derfor sit løfte som tempelridder, og intet egenkærligt ønske eller nogen jordisk attrå overfor Ariana fandt rum i hans sjæl. På den anden side kunne den smukke pige, der så ganske var henvist til hans varetægt, dog ikke forblive ham fuldstændig ligegyldig. Deres første møde ved hendes moders grav stod uforglemmeligt for ham, og hendes forunderlige skæbne drog ham uvilkårligt nærmere til hende. Hendes jomfruelige ynde, den blide sørgmodighed og frygtsomhed, som var udbredt over hendes væsen, talte alt for indtrængende til hans hjerte, til at han ikke skulle fatte en slags broderlig ømhed for hende. Og han havde så meget mere hengivet sig til denne følelse, som

flugten fra Jerusalem, indtil de nåede skibet, i så høj grad havde lagt beslag på hans omsorg for sin ledsagerske, at der ikke var blevet levnet ham tid til at overveje det farlige i de følelser, som han overlod sig til. –

Da de rejsende vel og lykkeligt havde sat foden på skibet, fæstede de, som naturligt var, såvel deres blikke som deres tanker på det hellige lands kyst, der langsomt veg bort for deres øjne. Men det varede ikke længe, før kysten kun viste sig for dem som en smal stribe, og de følte nu, at nødvendigheden bød dem at rive sig løs af erindringernes magt for at sysselsætte sig med fremtiden. Fartøjet, på hvilket de var om bord, var et ikke synderligt stort, men stærkt bygget, tomastet handelsskib, som tilhørte en muhamedansk købmand i Joppe, der med sit liv indestod Idzeddin for flygtningenes sikkerhed og den strengeste opfyldelse af de befalinger, han havde modtaget. Man var derfor næppe kommet ud i det rette farvand og havde sat kursen mod nord, før skibets fører, Sidi-Mulay, med en dyb bøjning trådte hen til de rejsende.

"Jeg har det hverv at overrække den store Idzeddins ven, den ædle komthur Henrik af Nordheim, denne skrivelse tillige med nøglen til kahytten, hvor I vil finde alt i nøje overensstemmelse med den ordning, som den mægtige pasha har truffet. Allah velsigne vor rejse!"

Henrik af Nordheim åbnede skrivelsen, der havde følgende indhold:

> "*Min broder, Arianas trofaste beskytter!* Med denne min sidste afskedshilsen meddeler jeg dig tillige, at det midterste gemak i kahytten er bestemt for dig, det venstre for mit barn og det tredje for

mester Augustin. Din nuværende forklædning er ikke længere hverken nødvendig eller passende; desuden er du ikke heller udrustet til at møde de fjender, som muligvis kunne lure på dig ude på havet, og endnu mindre til at fremtræde med ridderlig værdighed på Cypern for med ære at opfylde dine yderligere pligter. Jeg beder dig derfor, at du vil iføre dig den rustning, jeg har valgt til dig, og til erindring modtage de gaver, som min kærlighed og taknemmelighed har bestemt for dig! – Dig, min elskede datter, vil et blik på, hvad dit kammer indeholder, skænke den beroligelse, at jeg har sørget faderligt for dig, så at du stedse ubekymret kan være herre over dine handlinger og beslutninger. Det er det mindste, jeg kan gøre for at hædre din moders minde og give dig et bevis på mit kærlige sindelag. – Jeg beder også broder Augustin om at modtage til sig og sine brødre, hvad der kan lette deres videre rejse. Den, som ser alt, kender mine tanker for eder. Levvel!"

Grev Henrik rakte Ariana skrivelsen, åbnede derpå dørene til kahytten, og hver af dem gik nu ind i sit særskilte kammer.

Marie havde ledsaget sin unge herskerinde og Kurt sin herre, mens de øvrige rejsefæller indrettede sig det så bekvemt som muligt i de rum, der var anvist dem på mellemdækket, hvor også kisten med tempelstenen havde fundet et sikkert opbevaringssted under den store luge mellem skibets tvende master.

Både mester Augustin og grev Henrik blev højligt overraskede ved Idzeddins højmodige gavmildhed; men endnu mere årsag havde dog Ariana til at forbavses over den rigdom, som hun så pludselig var kommet i besiddelse af. Det var almindeligt på den tid, at man førte sin rede formue med sig i den mindst mulige skikkelse, nemlig i ædelsten, og disse plejede at være indfattede således i guld, i form af rosetter eller blomster, at de tillige kunne tjene som smykker. Mængden af møntet guld og sølv var den gang forholdsvis langt ringere end nu til dags. Deraf kom også den fabelagtige pragt, der bares til skue af fornemme og rige folk, og som de gamle historieskrivere og minnesangere ved at berette om. På længere rejser, hvor man altid var udsat for større eller mindre fare, skjulte man disse klenodier i stærke og solide juvelskrin på bunden af sine kister.

Ariana forefandt ikke blot den skat af ædelstene og andre kostbarheder, som hendes moder havde efterladt sig, og som allerede udgjorde en ikke ubetydelig formue, men Idzeddin havde tillige fra sit eget skatkammer overøst hende med en mængde orientalske smykker og sjældne persiske og indiske stoffer, som ville være i stand til at vække misundelse ved ethvert europæisk hof.

Den unge pige var næsten målløs af henrykkelse, og Marie forsikrede den ene gang efter den anden, at der ikke i hele Europa fandtes en adelig arving, som kunne måle sig i rigdom med hendes frøken.

Ariana indså imidlertid, at det kunne have sin farlige side, hvis hun bar sine skatte til skue for skibsmandskabet, og hun iførte sig derfor en af sin moders mere tarvelige

silkeklædninger, der netop passede til hendes figur, flettede en hvid perlesnor gennem sit lange, silkebløde hår og lagde et slørtørklæde om hoved og hals for at skærme sig mod sol og vind.

Ariana havde næppe gjort sig nogen klar forestilling om de følelser, hun nærede for den unge tempelridder; men det venskab, som hendes plejefader havde vist, at han følte for ham, i forbindelse med den redebonhed, hvormed han havde tilsagt hende sin ridderlige beskyttelse, var tilstrækkelig grund for hende til at gøre hende uvillig stemt mod den tanke, at der nogen sinde kunne komme en dag, hvor hun måtte give afkald på hans venskab og betro sig til fremmede menneskers omsorg.

De gaver, som grev Henrik forefandt, var ligeledes af en beskaffenhed, der ikke kunne andet end vække enhver ridderlig mands velbehag. Foruden en del kostbart seletøj af arabisk mønster, sjældne, østerlandske tæpper, gyldne spænder og rige fjersmykker, var det især rustningen, som vakte hans beundring. Den bestod af en ringbrynje, panserbukser, en stærk stålhjelm og et skjold af samme metal, alt sammen af det skønneste arbejde, og hertil sluttede sig endnu et prægtigt sværd og en dolk, begge dele smykket med rige juveler ligesom det bælte, der fulgte med.

Med alle disse gaver fulgte også en sort arabisk hest af den ædleste race, som den foregående dag var blevet ført om bord på skibet før de rejsendes ankomst, og som nu befandt sig på dækket i en i samme anledning opført tillukket bås.

Under sædvanlige forhold ville det ikke være faldet grev Henrik ind at gøre brug af alle disse kostbarheder; for hans ordensregler foreskrev ham en bestemt klædedragt og

udrustning. Adelstan havde imidlertid bragt ham det særlige budskab fra stormesteren, "at på grund af Tempelordenens forhåndenværende stilling og vigtigheden af, at det genfundne klenodie blev skjult for alle uvedkommende blikke, skulle han frasige sig det røde kors og de tre ordensløfter, indtil denne befaling atter blev ophævet."

Komthuren havde desuden efter Idzeddins formaning ladet sin ordensklædning og sit panser blive tilbage i Jerusalem, og hans hjelm, spyd og skjold havde han mistet, da han blev båret dødelig såret bort fra valpladsen. Sværdet, som han nu bar under sit skødskind, var således det eneste, han havde beholdt af sin tidligere udrustning. Tilmed måtte han ikke have været så opfyldt af glødende begejstring for sit ridderlige forbillede, Parcival, hvis han ikke med glæde havde smykket sig med slige prydelser, hvis udseende var et bevis på, at deres nuværende ejermand, den sidste kristne ridder, der forlod den hellige jordbund, havde erhvervet dem i Morgenlandet. Komthuren smykkede sig derfor glad med Idzeddins højmodige gaver, og en følelse af frihed, som før havde været ham fremmed, kom pludselig over ham. Derpå trådte han ud af sit kammer, ledsaget af den smilende Kurt, der havde forsikret ham om, at han aldrig havde set en prægtigere ridder end sin kære herre i al denne pragt.

Det første møde mellem ridderen og hans dame, der fandt sted på dækket, var i lige høj grad overraskende for dem begge. Grev Henrik så for første gang Ariana i en europæisk adelsdames klædedragt, og hendes ynde blev end mere forhøjet ved den blufærdige rødme, der uvilkårlig gød sin purpurstrøm over hendes kinder og pande. Han blev sig i dette øjeblik fuldt

bevidst, hvilken tryllemagt hun hidtil umærkeligt havde øvet over ham, og det var måske hans held, at han ihukom de forsmædelige beskyldninger, som Clemens V havde slynget i ansigtet på hans ordens ærværdige overhoved; for erindringen derom lod ham i samme stund undertrykke enhver fristelse til at give plads i sin sjæl for en lidenskab, der stred lige så meget mod hans hellige ordensløfte, som den kun slet ville lade sig forene med opfyldelsen af de ny pligter, han havde påtaget sig, både mod sit broderskab og mod den unge kvinde, der var blevet betroet til hans ridderlige beskyttelse.

Anna de Fois overvandt sin undselige tilbageholdenhed i følelsen af den taknemmelighed, hun skyldte sin ridderlige beskytter. Hun gik hen til ham og rakte ham sin hånd.

"Tillad, ædle herre, at jeg takker eder for min befrielse. Jeg lever i den glade fortrøstning, at I også i fremtiden vil forunde mig eders beskyttelse, og at den hellige jomfru vil stå eder bi i alle ridderlige foretagender."

Grev Henrik kyssede hendes hånd.

"Gid det ske sålunde, ædle jomfru. Tvivl intet øjeblik om, at det er min oprigtige stræben at tjene eder, så længe ingen mere værdig og ingen, der står eder mere nær, træder i mit sted med større ret. – Lad denne dames velfærd også være eder magtpåliggende, ærværdige broder Augustin! Eders gejstlige kald såvel som eders alder gør eder til en bedre rådgiver for hende i alle åndelige anliggender, end jeg kan være."

"Hvad jeg som præst kan være eder til tjeneste med, kære datter, det tilbyder jeg eder gerne," svarede Augustin. "Den skæbne, som måtte være forbeholdt min ædle vens plejedatter, vil stedse ligge mig på hjerte. Lad os imidlertid rådslå med

Stewarts sendebud, den ædle Adelstan, om, hvad der er det mest formålstjenlige for os, så snart vi når Cypern."

Grev Henrik indbød Gylstram til at tage del i rådslagningen, og alle fire begav sig nu agterud i skibet, hvor de kunne tale mest uforstyrret med hinanden.

"Hold mig min ærlige mening til gode, broder komthur," begyndte Gylstram, "selv om den skulle mishage dig. Jeg kan ikkun bedømme din stilling efter de særegne hensigter, som ordenen har med dig under de forhåndenværende omstændigheder. Min sendelse er ganske vist til ende, så snart vi sætter foden på Cyperns grund, og jeg derefter har meldt min herre, storprioren af Skotland, din ankomst dertil; men jeg beder dig dog betænke, om ikke din pligt i en væsentlig grad vanskeliggøres ved den omstændighed, at du har påtaget dig omsorgen for denne unge kvinde. Det bereder dig såvel som os, så længe vi ledsager dig, en hindring, som prior Stewart ikke har kunnet tage med i betragtning, da han sendte mig til Jerusalem."

"Hvis jeg forstår dig ret, Adelstan, så frygter du, at klenodiets bevogtning og dets videre befordring skal komme til at lide under den tjeneste, som jeg har lovet Idzeddin at yde hans datter. Jeg frygter dog ikke derfor. Lige så uforudset og, som du må tilstå, endnu mere beklageligt for vor orden er det, at vore brødre korherrerne er blevet fordrevet fra det hellige land. Vort følgeskab med Augustin må dog synes langt mere påfaldende end synet af en dame, der rejser under en adelsmands beskyttelse."

"Jeg håber dog ikke," udbrød Ariana bekymret, "at jeg ved min nærværelse forøger de farer, der truer eder?"

"Vær kun rolig, ædle jomfru," tog Augustin til orde; "det er ingenlunde tilfældet. Hverken grevinde de Fois eller jeg og mine brødre vil lægge nogen hindring i vejen for komthur Nordheims højlovelige pligt. Ville nysgerrige og ildesindede menneskers opmærksomhed ikke vækkes i langt højere grad, hvis komthuren vendte tilbage til Europa med det hellige klenodie, ikkun ledsaget af Waltari og hans familie? Nu er vi et talrigt selskab, hvilket allerede i sig selv er tilstrækkeligt til at vække opmærksomhed. Damens nærværelse og den pragt, hvormed Idzeddin så gavmildt har udstyret såvel komthur Henrik som sin plejedatter, vil netop tjene som et dække for den hemmelighed, vi ønsker at skjule!"

"En hemmelighed!" ytrede Ariana, der ikke havde nogen anelse hverken om den hellige sten eller om Tempelordenens forhold.

Gylstram tilkastede Augustin et skarpt blik.

"Det angår en genstand af udelukkende religiøs beskaffenhed, ædle jomfru," sagde han, "det er vor pligt at sørge for dens sikkerhed! – Jeg afholder mig i øvrigt gerne fra enhver dom om, hvorvidt det vil være heldigt eller ikke for vor sag at vække opsigt. I alt fald skal du, komthur Henrik, snarest muligt overgive den dig betroede sag til min ordensprior, og dette må ske uden al opsigt. Vor landgang i Limassol udfordrer derfor den største forsigtighed! Glem ikke, venner, at de nuværende forhold giver Johanniterridderne god lejlighed til at lægge deres gamle had mod os for dagen, og deres spioner vil ikke sky nogen møje for at komme på spor efter alt, hvad der står i forbindelse med vor hellige sag. Kong Almarich er derimod fjendtligt sindet både mod Johanniterridderne og mod os, og

hans skinsyge politik lægger begge ordener så mange hindringer i vejen på Cypern, at Guillaume de Villaret, efter hvad man siger, endog tænker stærkt på at vælge et andet ordenssæde for Johanniterridderne. En fornem dames pragtfulde fremtræden, ledsaget af et så talrigt følge, ligesom også den kun alt for tydelige kendsgerning, at Korherrerne er udjaget af Jerusalem, kan blive dobbelt farefuldt for vort egentlige forehavende!"

"Om du tager fejl heri eller ikke, vil tiden snart vise, broder Adelstan," svarede grev Henrik i en bestemt tone. "Men i alt fald er du på vildspor, hvad min person angår. I det brev, som mesteren lod blive tilbage til mig, da han for seks år siden forlod det hellige land, befaler han udtrykkelig, at jeg kun i tilfælde af hans død skal overgive det dyrebare fund til den ordensprior, som i øjeblikket er mig nærmest. Men Molay lever og opholder sig i Paris! Ham tilkommer det først med egne øjne at skue det, som han og brødrene så længe har ventet på. Ham og ingen anden gælder min rejses mål! Har mesteren ikke løst mig fra alle pligter undtagen den ene? Jeg må såvel af hensyn til eders sikkerhed som for vor sags skyld gælde for en fremmed adelsmand så længe, til Molay selv tilbagekaster fritagelsen for mine ordensløfter og enten tager det kostbare fund i sin egen varetægt eller sender mig nærmere befalinger derom. Men indtil den stund kommer, holder jeg det for min pligt at optræde på Cypern som en adelig kriger, der vender hjem fra Orienten, og til hvis beskyttelse damen og de fromme fædre er blevet betroet. Jeg anser det tilmed for rigtigst at optræde under et fremmed navn og med al den pragt, som Idzeddins gavmildhed tillader os at bære til skue. Jeg vil begive mig til

Almarichs hof og undgå alt, hvad der kan vække mistanke om, at jeg står i nogen som helst forbindelse med Tempelherrerne; i Nicosia afventer jeg derpå Molays nærmere befalinger. Det er ligeledes pålagt den hellige gravs Korherrer at opgive enhver forbindelse med Tempelordenen. Kun på den måde kan det lykkes os uhindret at fortsætte vor vej."

"Jeg tror, Gylstram, at komthuren har truffet det rigtige!" genmælede Augustin. "Efter mesterens udsagn kan vi ikke mere vente os åbenlys hjælp fra ordenen! Vor forbindelse med den må alene indskrænke sig til Molays person. Vil I slutte eder til vort broderskab og følge med os, da er I velkommen, men I bliver ligesom grev Henrik nødt til foreløbig at give afkald på eders ordensdragt."

"Jeg takker eder for eders tilbud og skal gøre Stewart bekendt dermed. Det sømmer sig ganske vist ikke for mig som simpel ordensbroder at advare en komthur, men jeg vil dog driste mig til at erindre dig om, grev Henrik, at hvis du på din forvovne vej bringer den hellige sag i fare, som du har viet dit liv, da vil følgerne komme over dit eget hoved. Tør jeg vide, under hvilket navn du vil optræde på Cypern og i Europa?"

"Som Parcival af Brattisborg, der vender tilbage fra en pilgrimsfart! Jeg forsikrer dig, at han skal lige så lidt gøre komthur Henrik af Nordheim som sit broderskab nogen skam; for hans troskab er lige så urokkelig som din!"

"Så gid du må have held og lykke med dig! Jeg vil ikke forstyrre eders videre samtale!"

Med disse ord rejste Adelstan sig og forlod agterdækket. På den øvrige del af rejsen holdt han sig afsondret fra sine rejsefæller.

Parcival, der nu havde antaget sin yndlingshelts navn, følte sig endnu mere bestyrket i sin plan derved, at den havde vundet mester Augustins bifald. Det gjaldt om at nå Frankrigs jordbund uden alt for store hindringer, at finde Arianas frænder og ende rejsen hos Molay i Paris. Lykkedes dette, var for så vidt al ting godt; men skulle planen vise sig uudførlig, da turde det måske hænde, at ridderens og hans dames pragtfulde optræden blev betragtet som den klippe, hvorpå den vigtigste del af hans pligt var strandet.

Efter en tålelig god fart fik man en uges tid senere – dagen hældede allerede – det skønne Cypria, kærlighedsgudindens ø, i sigte. Dens bjergskov, bag hvilken det snedækkede Olympos ragede op, trådte allerede mere og mere tydelig frem, og snart kunne man tydeligt skelne den herlige kyst med dens vinrige, bakkede forstrand. Endelig åbnede sig bugten ved Limassol, Johanniter- og Tempelordenens nuværende hovedsæde, der lå dybt inde i den rummelige havn og hævede sig terrasseformet op i landet. Da dagens stjerne var sunket ned i havet, og fyrtårnet allerede var blevet tændt, styrede fartøjet ind i havnen, hvor det allerede, før ankeret endnu var kastet, blev omringet af en talrig sværm af både, som dels medførte folk, der var nysgerrige efter at erfare de sidste nyheder fra Orienten, dels skippere og matroser, som tilbød at være behjælpelige ved landingen.

Næppe lå skibet stille, før Adelstan af Gylstram greb pilgrimsstav og rejsesæk, gav en af bådene et vink om at lægge til, og uden et ord til afsked forlod han derpå skibet og lod sig sætte alene i land, som om han aldrig havde haft noget at gøre med sine rejsefæller. Hans ilsomme opbrud syntes at tyde på, at

det lå ham såre meget på sinde at indtræffe i Limassol og melde storprioren Stewart alt, hvad der var foregået, før Henrik af Nordheim og hans ledsagere ankom dertil. Han dadlede uden tvivl komthurens egenrådige plan og hans vægring ved at overgive tempelskatten til Stewart i lige så høj grad, som han misbilligede hans kække optræden og den riddertjeneste, han ydede Anna de Fois.

Parcival var ikke fremmed i Limassol, for forinden det sidste korstogs begyndelse anno 99 havde han opholdt sig flere år i det derværende ordenshus, og han havde desuden gentagne gange i ordenens anliggender berejst de cypriske besiddelser Kolossa, Nicosia og Ricordame. Han kunne derfor med tilstrækkeligt kendskab til stedet træffe de nødvendige forberedelser til landingen. Hvad det først og fremmest gjaldt om, var at bringe tempelstenen i land, uden at det vakte opsigt. Byens største herberg, "*Porta comendaria*" kaldet, lå på selve havnepladsen, hvad der var meget heldigt for de rejsendes øjemed, og her opslog de deres kvarter endnu samme aften.

I Limassol havde man allerede i flere måneder talt om det af paven påtænkte ny korstog mod halvmånen, og de rygter, som var i omløb, fandt endnu mere næring ved johanniterriddernes ivrige virksomhed med at udruste en talrig krigsflåde i havnen ved Famagusta. Under disse omstændigheder måtte ridderens ankomst nødvendigvis vække en ikke ringe opmærksomhed. Efterretningen derom nåede snart ind i staden, og man skyndte sig at benytte lejligheden til at få vished om tingenes tilstand i Syrien. Parcival havde forudset dette og derfor pålagt Kurt, at han under intet som helst påskud måtte give nogen adgang til ham, men han skulle besvare alle spørgsmål med den

forklaring, at der allerede længe havde været tale i Orienten om storartede forsvarsforanstaltninger, og på det tidspunkt, da de rejsende forlod Jerusalem, ventede man sultan Malek Nasr dertil i spidsen for en stor hær. Dette havde også været grunden til, at ridderen havde afkortet besøget ved de hellige steder og vendt Morgenlandet ryggen. – For det tilfældes skyld, at der skulle indfinde sig noget sendebud fra storprioren Stewart, havde Parcival derimod befalet, at sendebuddet straks skulle føres til ham. Han formodede nemlig med god grund, at Stewart nærede det ønske at komme til en nærmere forståelse med ham.

Det var imidlertid blevet silde. Anna de Fois havde trukket sig tilbage med Marie, og det samme var tilfældet med den hellige gravs Korherrer. Waltari og hans søn havde tilligemed rejsegodset, hvoriblandt også kisten med tempelstenen befandt sig, fundet husly i et til herberget hørende oplagshus. Parcival stod allerede i begreb med at følge de andres eksempel og begive sig til ro, da Kurt meldte ham, at Stewart havde indfundet sig i egen person for at tale i løndom med ham. Ridderen gav ufortøvet befaling til at føre prioren ind og lod samtidig pater Augustin underrette om besøget.

Da prior Stewart trådte ind, ilede Parcival ham i møde og kastede sig med et glad udråb i hans arme.

"Velkommen, højærværdige storprior! Dette er et gensyn, som jeg længe har håbet og længtes efter!"

"Du er altså frelst, dyrebare ven, som jeg så smerteligt skiltes fra i Jerusalem! Det var jo for at skærme mig, at du modtog hint frygtelige sår! Endnu mere dyrebar end du selv er dog den genfundne skat, som du bringer med dig. Men, desværre – min

inderlige glæde over at gense dig og få vished om, at du har opfyldt dit hellige hverv, er blandet med frygt og forundring tillige! De fromme fædre, der er blevet forjaget fra den hellige grav, og den unge kvinde, som ledsager dig, er alvorlige hindringer for dit måls opfyldelse, og det gjorde mig såre betænkelig, da Gylstram underrettede mig om, at du havde besluttet dig til en fremfærd, der syntes mig temmelig eventyrlig."

"Højærværdige ven," svarede Parcival, "dine betænkeligheder er vel næppe ugrundede, og jeg er selv langt fra at lade mig bedrage af en indbildt sikkerhed. Men du kender jo Idzeddin-Pasha og ved, at jeg ikke blot kan takke hans venskab for den beskyttelse, jeg fandt under mit ophold i Jerusalem, men at det tillige ene og alene var hans bistand, der gjorde det muligt for os at finde klenodiet og bringe det i sikkerhed om bord på det skib, hvormed vi forlod Palæstina. Kunne jeg da afslå hans bøn om at ledsage hans plejebarn – en datter af hans første, kristne gemalinde og opdraget i samme tro som sin moder – tilbage til Frankrig, hendes fædrenehjem?"

"Jeg indrømmer, at du som ordensmedlem og ridder ikke turde vægre dig derved, lige så lidt som du kunne nægte den hellige gravs fordrevne broderskab din ledsagelse og beskyttelse. Lad os derfor tage alt under nøje overvejelse og vær forvisset om, at jeg er rede til at hjælpe dig og efter bedste evne lette de tunge pligter, du har påtaget dig. Meddel mig først omstændelig, hvad du ved om Idzeddins plejedatter, og hvilke forbindelser og hjælpekilder der står til hendes rådighed i Europa."

Komthuren stod just i begreb med at opfylde dette ønske, da Augustin trådte ind; han bød Stewart velkommen med et hjerteligt håndtryk og tog derpå stiltiende plads for ikke at forstyrre samtalen. Komthuren fortalte nu, hvorledes Idzeddin ved Accons erobring havde fundet Blanche de Fois og hendes barn, deres senere ægteskab, Blanches død og alle de følgende begivenheder, som havde gjort det nødvendigt at frelse Ariana fra den forsmædelige skæbne, der havde truet hende. Fortællingen gjorde åbenbart et dybt indtryk på Stewart, der gentagne gange fo'r op, dog uden at give sine følelser luft i ord, før komthuren havde talt til ende.

"Det synes at være Forsynets vilje, broder," sagde han derpå med dyb alvor, "at din opgave skal vanskeliggøres for dig på alle måder. Med god ret kan du spørge dig selv, om du bør holde fast ved dit forsæt at overgive det genfundne klenodie i stormesterens egne hænder, eller om du ikke hellere bør betro det til min varetægt, for at jeg i det mindste foreløbig kan bringe det i sikkerhed hos ordenens skatmester, Pierre de Boulogne, i det nordlige Frankrig, så at vi i nødstilfælde uden stor vanskelighed kan indskibe det til Skotland. Ganske vist opholder mester Molay og hans riddere sig endnu uantastede i Paris. Det synes, som om Clemens V vil lade det forblive ved sine plumpe trusler, ja, kong Philippe har endog beredt stormesteren en udmærket modtagelse i Paris og ladet ham stå fadder til sin nyfødte søn. Men jeg håber lige fuldt, at vor ærværdige mester ikke lader sig narre af dette kongelige venskab. Mange af vore mest fremragende brødre mener ligesom jeg, at Philippes handlemåde ikkun er list, som han anvender for at vinde tid til at udføre sine forræderske planer

mod os. Jeg ved ikke, hvad der har tildraget sig i Paris, mens jeg har ventet dig her på Cypern; men det står klart både for mig og for enhver anden af vore brødre, som er indviet i hemmeligheden, at den skat, som du fører med dig fra det hellige land, det genfundne legemliggjorte bevis for vor helligste tradition, bør ikke prisgives enhver tilfældig fare, som måtte true den. Det var den ædle Molays udtrykkelige vilje og befaling, at klenodiet skulle bringes udenfor vore fjenders rækkeevne! Du kan desuden ikke heller på samme tid være tempelstenens vogter og den unge kvindes beskytter! Ved du måske, hvem Anna, grev de Fois' og dame Blanche de Forcalquiers datter, egentlig er? Kender du den skæbne, som forestår hende i Frankrig? Hendes navn er en skændsel, og vanære den lod, som venter hende!"

Parcival var sprunget op og målte Stewart med et glødende blik. Hele hans legeme skælvede under et krampagtigt forsøg på at tvinge sin harme.

"Jeg forstår såre godt din forfærdelse," vedblev storprioren, "men kendsgerningerne er stærkere end den vrede, du føler i dette øjeblik, mægtigere end din vilje og dine ønsker. Ganske vist lever den gamle Hugo de Fois endnu, faderen til den ved Accon faldne grev Eraul de Fois, men han er ikkun en svag og magtesløs olding. Hans datter Jolante, enke efter grev Perigord, er pave Clemens' bolerske og den onde ånd, som behersker ham – og hun er faster til det barn, du har taget under din beskyttelse! Døm nu selv, om ikke denne piges skæbne må blive så meget desto mere forsmædelig, jo mere smuk og uskyldig hun er, og især jo mere hun trænger til slige pårørende!"

Med tunge skridt gik Parcival frem og tilbage i kammeret for at få bugt med sit heftige sindsoprør, så at det kunne blive ham muligt at fatte en rolig beslutning.

"Denne efterretning, højærværdige ven, omstøder alle vore tidligere beregninger," tog Augustin til orde med mørk alvor. "Vi, den hellige gravs broderskab, er blevet hjemløse og afhængige af pave Clemens, efter at man har forjaget os fra Jerusalem. Du, Henrik af Nordheim, kan ikke nærme dig det pavelige hof, ved hvilket familien de Fois opholder sig, uden fare både for Tempelordenen og for den venneløse pige, du har taget i din varetægt. Ved hvert skridt, du gør, vil vort dyrebare fund lægge dig nye hindringer i vejen og vække en skæbnesvanger opmærksomhed hos alle dem, der nærer fjendtlige følelser for Tempelherrerne!"

Komthuren blev stående foran dem med korslagte arme.

"I har begge ret, den indviede sten bør ikke være knyttet til den enkelte mands, men til hele ordenens skæbne! Men lige så fuld ret har jeg til at påstå, at Molay og dem, der nu deler øjeblikkets gunst eller ugunst med ham, ikke helt tør forblive uden den store trøst, som det hellige fund vil yde dem netop under de nuværende vanskelige og alvorsfulde forhold. Jeg føler mig forpligtet til at vove det yderste for Anna de Fois' lykke og velfærd; men samtidig vil jeg ikke vige tilbage for noget forsøg, der kan sætte mig i stand til at åbenbare mesteren den genfundne hemmelighed, hvis besiddelse vil give ham styrke til at modstå alle prøvelser. Jeg har derfor besluttet at overgive tempelstenen til dig, ædle Stewart. Waltari og hans søn vil følge med den; for de er de eneste, der kan løsne det dække, som skjuler selve stenen. Vil du love mig at bevare klenodiet urørt i

samme tilstand, som det nu er, indtil vor stormester sender dig nærmere befaling om, hvad der skal ske med det, eller indtil det tillades eder at afsløre dets sande skikkelse?"

"Jeg vil sværge dig det ved vort hellige ordensløfte, så snart du har sagt mig grunden til, at du ønsker det således."

"Velan, så hør da mine grunde," svarede Parcival. "Tempelordenens skæbne vil sikkert blive afgjort i Paris! Sejrer vi over Clemens V's ondskab, da tilkommer det ingen uden mesteren at åbenbare klenodiets sande værd for vore brødre! Men selv om I forinden ville løsne det dække, som skjuler stenen, så ville I dog kun skue, hvad I ikke formår at tyde; for – nøglen til det hellige mysterium er jeg i besiddelse af, og ikkun vor ordens retmæssige overhoved har i kraft af sin værdighed ret til at afkræve mig den! – I det tilfælde derimod, at ordenen skulle blive stedt i nød og fare ved Philippes eller Clemens' forræderske angreb, da var vi kun ilde tjent med, at vor kostelige skat lå åbenlys for vore fjenders blikke; for den ville snart vække deres opmærksomhed og bringe undergang over dem, som var satte til at vogte den!"

"Det er sandt!" udbrød Augustin.

"I må vide det bedre end jeg," svarede lord Stewart efter nogen betænkning. "Så lover jeg eder da ved vor hellige ordensed, at jeg hverken selv skal berøre eller blotte klenodiet eller tillade andre at gøre det, før vor ordens retmæssige overhoved givet sit minde dertil!"

Storprioren gjorde korsets tegn for sig og vekslede et varmt håndtryk med dem begge to.

"Hvad agter I nu at foretage jer?" spurgte han derpå.

"Mens du og Pierre de Boulogne sørger for klenodiets sikkerhed," svarede Parcival, "vil jeg dels ved det pavelige hof i Avignon, dels i Paris afvente, hvad skæbnen har besluttet at tilskikke vor ordensmester og den unge kvinde, som er blevet betroet til min varetægt. Med klogskab og forsigtighed vil jeg i forvejen overveje hvert skridt, jeg gør. Derfor drager jeg nu først til Almarichs hof i Nicosia og venter der, indtil jeg modtager underretning enten fra dig, prior, eller fra mesteren om, hvad der senere har tildraget sig. Jeg er da ikke helt ubekendt med forholdene, når jeg betræder Frankrigs kyst. For fremtiden gælder jeg altså for en verdslig adelsmand eller vandrende ridder, der ikke står i nogen anden end sin dames tjeneste. Da den hellige gravs Korherrer har det samme mål for deres rejse som vi, nemlig pavehoffet, hvor deres fremtid skal afgøres, så anser jeg det for rettest, at Augustin og jeg vedbliver at være rejsefæller, tilmed da vi er de eneste, der kan åbenbare tempelstenens mysterium. Du, ædle Stewart, vil altså være i besiddelse af beviset for vor helligste viden, mens vi besidder denne viden uden at have det håndgribelige bevis for dens uforkrænkelige sandhed. På den måde er hemmeligheden ubrødeligt bevaret, indtil en af os indfinder sig enten hos dig eller hos Pierre de Boulogne på det sted, hvor I har skjult den skat, der er betroet til eders varetægt! Du må selv afgøre, om jeg allerede her i Limassol skal overgive dig vort fund."

"Nej, ikke i selve Limassol. Såvel Almarichs folk som Johanniterridderne passer alt for nøje på os, og desuden har du vel også lagt mærke til det strenge toldvæsen, som hersker her, og som let kunne udsætte os for en opdagelse. Et fartøj, som jeg har lejet i Marseille, og som har ført mig hertil, ligger nu for

anker længere nord på i havnen ved Limna, og da det tilmed er nødvendigt, at jeg slipper bort herfra lige så ubemærket, som jeg er kommet, så vil jeg være din og Augustins rejsefælle den halve del af vejen til hovedstaden. På et eller andet afsides sted vil vi skilles. Jeg drager derpå mod nordvest, du i østlig retning til Nicosia, og der venter du altså, indtil du hører nærmere fra mig."

"Er det din agt at drage mod nord gennem hele Frankrig, hvor du udsætter den dig betroede skat for alle de farer, som tilfældet kan sende dig under vejs?" tog Augustin til orde.

"Hvis de efterretninger, jeg håber at modtage i Limna, eller i alt fald i Marseille, ikke lyder gunstige for vor orden, så har jeg befaling til at sejle omkring hele det sydvestlige Europa og lande i Boulogne. Rejsen derfra til Skotland lader sig da iværksætte på et vink fra Paris."

"Lad det da ske således! Vi må altså nu tage under overvejelse, hvorledes vi bedst kan forlade Limassol," ytrede Parcival.

Efter at de var blevet enige om dette og havde aftalt, hvilke sikkerhedsforanstaltninger, de ville træffe, skiltes de med den beslutning at tiltræde rejsen den næste eftermiddag, når den værste hede var forbi.

Den nedslående efterretning om Arianas slægt og tanken om, hvor uvis og farefuld hendes fremtid var, jog længe søvnen bort fra Henrik af Nordheims leje. Først sent ud på natten faldt han i søvn for at vågne den følgende morgen fri for alle ordenspligter, som en vandrende ridder, der på lykke og fromme drog ud i verden med sin dame under navnet Parcival af Brattisborg!

11. På eventyr

Under de alvorlige betragtninger, Parcival havde tilbragt største delen af natten med, var han kommet til det resultat, at han vel nok måtte fortie for Anna de Fois de tunge prøvelser, som sandsynligvis ventede hende; men på samme tid var det dog hans pligt at forberede hende på dem, for at ikke de kommende begivenheder pludselig skulle overvælde hende og berøve hende den ro og fatning, som i så høj grad var nødvendig. Af hensyn til det slette ry, Jolante de Perigord utvivlsomt havde bragt familien de Fois i hos deres adelige standsfæller, holdt han det for rådeligst, at Ariana foreløbig skjulte sit navn og sin sande stilling, i alt fald indtil hendes egen fordel bød hende at træde åbenlyst frem. For at træffe aftale om dette og tillige i anledning af forberedelserne til rejsen fandt Parcival det nødvendigt at erholde en samtale med sin dame og lod hende derfor anmode om en sådan.

Et par timer efter – hvilken mellemtid Ariana havde benyttet til at forberede sig til rejsen – modtog hun sin ridder med den tillidsfulde højagtelse og taknemmelighed, som hans ridderlige adfærd havde vakt hos hende.

"Marie har sagt mig, herre, at I allerede i dag agter at fortsætte rejsen?"

"Det kommer kun an på, om I tilstrækkelig har overvundet sørejsens besværligheder til at kunne foretage et længere ridt ind i landet. Det er ganske vist magtpåliggende for os alle, at vi ikke spilder nogen tid her i Limassol, tilmed da vi får stunder nok til at hvile os ud, når vi kommer til Nicosia, kong Almarichs

residens, hvor vi må afvente nærmere efterretninger fra Frankrig."

"Mener I også, at I der vil spørge nyt fra mine frænder?"

"Ikke just fra dem selv, men jeg tænker i alt fald, at vi hører noget om dem. Fremfor alt må vi skaffe os vished om den korteste vej til Nicosia og da ufortøvet følge den, for så vidt muligt at undgå de hindringer, der muligvis kunne optårne sig for os!"

"I forudser altså sådanne? Måske oven i købet alvorlige farer? Jeg håber dog ikke, som Adelstan af Gylstram mente, at min nærværelse forøger de farer, som I er udsat for? Vær oprigtig mod mig, ædle herre, for at jeg ikke skal plage mig med den tanke, at eders ædelmodighed skulle blive så slet belønnet. Mellem Gylstram, eder og pater Augustin var der tale om en hemmelighed, som i eders egenskab af ordensridder pålagde eder særegne forpligtelser, der ikke kunne forenes med den beskyttelse, I yder min person – var det ikke så?"

"Gylstram har til ingen nytte gjort eder urolig, ædle jomfru. Endnu i dag bliver jeg fri for den lønlige pligt, der blev betroet mig, og jeg har da ingen anden opgave end at tjene eder. På den måde kommer mine pligter ikke længere i strid med hinanden, og vi er tillige befriet for enhver fare, som ellers kunne være opstået af hin sag. De forsigtighedshensyn, som vi må iagttage og tillige indskærpe vore ledsagere, indskrænker sig nu kun til os selv og navnlig eder."

"Nævn mig, hvori disse forsigtighedsregler består, og jeg skal samvittighedsfuldt følge dem."

"Først og fremmest må I fuldstændig glemme, ædle grevinde, at jeg nogen sinde har tilhørt Tempelordenen. Jeg er en

vandrende ridder, Parcival af Brattisborg, der vender tilbage fra en pilgrimsrejse til det hellige land, og som i Jerusalem har tilsagt eder sit lejde og sin ridderlige tjeneste. I den nærmeste fremtid må jeg afbryde enhver forbindelse såvel med Tempelherrerne som med Johanniterridderne, hvis jeg ikke vil udsætte mig for en mistanke, der muligvis kunne blive skæbnesvanger for os alle."

"Hvad det angår, kan I være sikker på min tavshed. Det vil falde mig let ikkun at betragte eder som min ridderlige beskytter, min ædle plejefaders fuldtro ven!"

"Det kan I uden fare, og jeg takker eder for dette eders tilsagn. Hvad der derimod turde falde eder mere vanskeligt, men som er endnu vigtigere at iagttage, er følgende: I må holde eders virkelige navn hemmeligt for enhver og bevare en ubrødelig tavshed såvel om vor rejses mål som om dens årsag."

Ariana studsede og skiftede farve.

"Forudser I nogen fare eller måske endog en beskæmmelse, hvis nogen kender mig? Tør min moders navn ikke nævnes i det land, hvor hendes vugge stod!"

"En sådan påstand krænker både eder selv og mig, herskerinde! Jeg har en anden grund til at tilråde eder denne forsigtighed, og I vil sikkert ikke nægte den eders bifald. Siden eders ædle forældre forlod Europa, har forholdene der højligt forandret sig. Vi ved endnu ikke bestemt, hvorledes sagerne stiller sig. Rygtet om det ny korstog har imidlertid ført alle slags eventyrere netop til de egne, som vi skal drage igennem, og det spørgsmål trænger sig derfor frem, om det ikke er bedre, at I forbliver ukendt, indtil I har fundet eders frænder, og overlader det til mig at opspore dem, i stedet for på den usikre rejse at

give eders navn til pris for tilfældets luner? Er I sikker på så snart at finde eders slægt? Og hvorledes vil I forholde eder i det tilfælde, at man møder eder med kulde og hjerteløshed eller bereder eder andre skuffelser, der kun står i ilde samklang med den tilfredse lod, som I havde krav på at finde i eders fædreland? Er I dem ubekendt, så har I endnu frit valg til at tage en hvilken som helst beslutning, der må synes eder mest tjenlig. Men kender de eders navn, da kan I ikke trække eder tilbage uden at måtte undgælde derfor med eders gode rygte! – Tilgiv mig, når jeg siger eder, at I, som er født og opdraget i det fjerne Østerland, kun kender lidet til den europæiske verden og dens sæder. En adelsdame, der rejser gennem Frankrig, behøver ikke at nævne sit navn, og hun er ingen regnskab skyldig for målet eller hensigten med sin rejse. Hendes ridder er på en gang hendes arm, der borger for hendes ret og skel, og tillige hendes mund, gennem hvilken hun åbenbarer sin vilje og sine ønsker."

Ariana havde med nedslagne blikke og med stigende rødme hørt på ham. Pludselig så hun op og åndede dybt, som om svaret faldt hende vanskeligt.

"Og hvis det værste skulle møde mig," sagde hun, "hvis der ikke ventede mig en ærefuld lod under de menneskers varetægt, som rigtignok bærer mit navn, men dog står mit hjerte fjernt – ville så I – forlade mig?"

"Hvorledes kan i, min ædle Idzeddins datter, tro sligt? Jeg er eders værn og eders skjold, så længe I behøver mig! Først den dag, da I siger: "Her skal mit hjem være," først da vil jeg føle mig løst fra min dyrebare pligt! Mener I, at jeg har glemt den

bedrøvede pige i tårnet, som kom mig så fortrøstningsfuldt i møde?"

Hun følte sig pludselig grebet af en uvilkårlig bevægelse, der røbede sig ved en dyb rødme og et lykkeligt smil. En hidtil ukendt varme og inderlighed gennemstrømmede hendes sjæl, og med et strålende blik greb hun hans hånd med begge sine.

"Ja, I skal være min Parcival, og min ubegrænsede ... Hengivenhed være eders løn, herre! Jeg vil drage ukendt gennem det fremmede land; det er mig ære nok at kaldes eders dame! Jeg vil først prøve, hvem de er, som står mig nær ved blodets bånd, før jeg betror dem min fremtid og skænker dem min kærlighed; venter der mig ikke et fredeligt og kærligt hjem i min moders fødeland, da følger jeg hellere eder til verdens ende, end jeg tigger mine ubekendte frænder om en kærlighed, som deres hjerte nægter at give mig frivilligt. I må vide, ædle Parcival, jeg er ikke henvist til den bistand, som et lunkent frændskab vil yde mig! Jeg er ikke blot i besiddelse af det gods, min moder har efterladt mig, men Idzeddins faderlige omsorg har overøst mig med så megen rigdom, at familierne de Fois og Forcalquier måske kunne fristes af den til at hykle en kærlighed til mig, som de ikke føler! Kom og se min rigdom; den tilhører også eder!"

Hun gjorde mine til at drage ham med sig, men han holdt hende tilbage og trykkede hendes smukke hænder til sin mund.

"Nej, ikke således, ædle jomfru! Jeg tror eder og glæder mig af hjertet over, at I ikke trænger til eders frænders hjælp, men kun til deres redelige venskab. Eders fader har forsynet mig med tilstrækkelige midler til at sørge for eders og min egen rejse. Hvad bryder jeg mig om eders rigdom! Ville jeg vel ære eder

mindre, eller min pligt være mig mindre dyrebar, om end den dybeste armod var eders lod? Eders elskelige sind, eders skyldfri hjerte og eders klare ånd er de egenskaber, som for bestandig har gjort eder til min herskerinde. En kvindes indre værd er hendes største rigdom, og slig rigdom besidder I i fuldeste mål. Se, derfor vil jeg være eders tro ridder i onde som i gode dage!"

"Parcival!" hviskede Ariana, og givende efter for en uvilkårlig indskydelse lagde hun sin arm om hans hals, mens hendes tårevædede ansigt sank ned på hans bryst.

En glødende varme, der lige så hurtigt afløstes af en let gysen, gennemstrømmede ridderen. Men han vågnede straks igen af den korte drøm og forfærdedes ved tanken om den fare, der åbenbarede sig for ham. Erindringen om, at han ved sit hellige ordensløfte var Kristi indviede stridsmand, og at den beskyttelse, han havde tilsagt denne elskelige skabning, kun var en del af hans hellige pligter, gengav ham atter hans besindighed. Han kyssede flygtigt den skønne piges pande og stødte hende blidt fra sig. Mild og rolig tog han derpå hendes hånd i sin.

"Dame de Fois," sagde han, "lad os ikke give efter for de følelser, som det ikkun er tilladt de lykkelige at hengive sig til, og som ikke sømmer sig for dem, der går en farefuld og uvis skæbne i møde. Lad os være stærke i troen på, at det forsyn, som knyttede os til hinanden, også i fremtiden må finde os årvågne, kække i modgangens time og rolige og fattede, når faren truer." Han kyssede hendes hånd. – "Kald eder min dame, ellers intet. Men skulle nogen, som vi ikke kan afvise med dette, spørge om eders navn, da kald eder – dog kun i yderste

nødstilfælde – Ariana, Idzeddin-Pashas datter! Det er bedre, at I på den måde tilfredsstiller nysgerrigheden, end om I viste en oprigtighed, der kunne berede eder fare! Lev vel, indtil vi bryder op til rejsen!"

Han forlod hende i dybe tanker. Kærlighedsguden havde rettet sit første angreb mod ham, og det opfyldte ham med frygt og bekymring. Han lovede sig selv dyrt og helligt, at han i fremtiden ville våge strengt over sig selv og undvige enhver fristelse til at give efter for følelser, som det var hans pligt at bandlyse fra sit hjerte.

Til alt held lagde forberedelserne til rejsen så meget beslag på ham, at han ikke foreløbig fik lejlighed til at fordybe sig yderligere i dette farlige emne.

En del folk med heste og pakæsler tilligemed nogle fragtvogne, som Stewart havde lejet i Limassol, indtraf allerede om formiddagen i herbergets gård. Kisten med tempelstenen blev nu læsset på en af vognene under opsyn af Waltari og dennes søn, der allerede havde taget afsked med Marie og nu trøstede sig med den tanke, at ridderen, som havde fundet den mærkelige sten i Jerusalem, vel næppe ville forblive adskilt fra den længere end højst nødvendigt, og følgelig ville han og hans dame – og med dem tillige Marie – altså før eller senere slutte sig til dem.

Efter den plan, som var blevet aftalt den foregående aften, blev de rejsendes tog ordnet således, at Kurt red et stykke i forvejen med de lejede førere; derpå fulgte Parcival, Anna de Fois og Marie tilligemed mester Augustin. Korherrerne, der red på adstadige pasgængere, skulle slutte den første afdeling af toget. Først et godt stykke vej bagefter red Stewart og Gylstram;

derpå kom endelig den vogn, tempelskatten befandt sig på, og med den fulgte tillige Waltari, Johannes og de tjenende brødre fra tempelprioriet i Limassol. Med undtagelse af præsterne var de selvfølgelig alle sammen bevæbnet. Ordenens lægbrødre bar imidlertid ikke noget særligt kendetegn, og toget havde således fuldstændig udseende af at være et almindeligt følge, der ledsagede en fornem ridder, hans dame og de gejstlige herrer, som efter deres tilbagekomst fra Orienten agtede at begive sig til Cyperns hovedstad.

De rejsendes opbrud fandt sted om eftermiddagen, da den værste hede var forbi. Den talrige hob, som havde belejret porten til herberget, røbede bedst, hvilken opsigt de fremmede gæster allerede havde vakt i Limassol. Mængdens nysgerrighed blev da også fuldt ud tilfredsstillet ved synet af det usædvanlige optog. Kurt, der red i forvejen, bar ovenpå sin pansersærk en af de mindst kostbare silkekapper, som man havde kunnet finde mellem Idzeddins foræringer; men dens stof og mønster var dog påfaldende nok til at vække opmærksomhed. Parcival havde valgt det tarveligste ridetøj og en dertil passende klædning, og Anna de Fois havde iført sig en dragt af violet fløjl med pelsværksbræm, som havde tilhørt hendes moder; men skønt man således havde undgået at optræde med en alt for iøjnefaldende pragt, vakte dog det smukke par almindelig opsigt og beundring hos tilskuerne. De fromme fædre, som befandt sig i følget, hilstes for deres vedkommende med al den ærefrygt, som man plejede at vise den gejstlige stand.

Vor helt, som nu for alvor begyndte sin eventyrlige rejse, viste ved denne lejlighed, at hans mangel på verdenserfaring rigeligt opvejedes af det lykkelige instinkt og tillidsfulde mod, han som

en ægte Parcival lod sig lede af. De forudsætninger, han havde bygget sin plan på, viste sig ganske rigtige. Han og hans dame tilligemed præsterne tiltrak sig mængdens nysgerrighed i så høj grad, at den følgende og vigtigste del af toget blev fuldstændig upåagtet. Man fandt det såre naturligt, at et så fornemt par tilligemed de gejstlige herrer, der havde ledsaget dem på rejsen fra det hellige land, medførte en oppakning, som svarede til deres stand og talrige følge. Lord Stewart og Gylstram havde i en sidegade ventet på toget, og det lykkedes dem nu ubemærket at slutte sig til det, hvorefter man uhindret nåede den nordlige stadsport. Her modtoges rejseselskabet imidlertid ikke blot af en stærk toldvagt, men tillige af en adelsmand, som bar det kongelige våbenskjold på sit bryst. Med en ærbødig hilsen red han vor helt i møde.

"Tilgiv, ædle herre, at jeg opholder eder på rejsen!" begyndte han. "Men eftersom I ikke har fundet eder beføjet til at forestille eder for Hans Majestæts statholder og meddele ham hensigten med eders komme, og da endvidere landets love byder, at der opkræves told af fremmede, så har jeg, Huon de Castris, Hans Majestæts høvedsmand, fået det hverv at ledsage eder og forvisse mig om øjemedet med eders rejse i tilfælde af, at det måtte være eder magtpåliggende ufortøvet at forlade Limassol."

"I har ganske rigtigt formodet, hr. kapitano," svarede ridderen, "at min rejse ikke tåler nogen opsættelse. Hvis det havde været min agt at opholde mig længere tid i Limassol, ville jeg utvivlsomt have bevidnet hr. statholderen min højagtelse. Hvad den told angår, som vi har at udrede her efter landets lov, så formoder jeg vistnok ikke uden grund, at det er en afgift, som skal svares kongen. Forholder det sig ikke således?"

"Til hvem andre skulle den vel svares?"

"Godt, herre! Vi agter netop at begive os ad den korteste vej til Hans Majestæts hof i Nicosia for at dvæle der i nogen tid, og I vil sikkert derfor tillade os, at vi frivilligt overrækker kongen de gaver, som tilkommer ham. Vær overbevist om, at Almarich skal blive tilfreds med dem. Jeg står i ridderlig tjeneste hos denne ædle dame, der har tilladt de ærværdige fædre at gøre os følgeskab på rejsen, og hun ønsker at forblive ukendt, indtil hun er løst fra et løfte, hun har gjort på sin lange pilgrimsfart. Mit navn, Parcival af Brattisborg, må være eder borgen for, at al ting forholder sig, som jeg har sagt."

"Derpå tvivler jeg ikke, herre," svarede den kongelige høvedsmand, "desuden kan I også meget godt udrede toldafgiften i Nicosia, hvis det er eders ønske. Men min ledsagelse må I finde eder I, hvis I ikke vil udsætte eder for den mistanke, at eders handlinger modsiger eders ord."

"Opfyld hans forlangende," sagde mester Augustin på arabisk, "og overlad ham kun til mig. Mit navn kan I gerne sige ham!"

"Eders ledsagelse, kapitano, vil være os en sand fornøjelse og give os lejlighed til at spørge nyt om dette kongerige og fra den ædle Almarichs hof," svarede Parcival.

"Og jeg venter da til gengæld, at I ikke vil undslå eder for at give mig sådanne oplysninger om eder selv og eders rejsefæller, som lader sig forene med en adelsmands oprigtighed uden at krænke hensynet til den ædle dames ønske?"

"Tvivl intet øjeblik derom. Jeg såvel som den ærværdige prior Augustin håber i denne henseende at kunne imødekomme eders billige forlangende."

Huon bukkede og gav befaling til at åbne porten. Hans våbendrager sluttede sig imidlertid til Kurt, der stadig befandt sig forrest i toget, og efter at Augustin og Parcival havde trykket de kæmpestore portvægtere nogle guldstykker i hånden, red hele selskabet henimod det smukke bjerglandskab, som nu åbnede sig for dem.

De daværende tilstande på Cypern fik deres særegne kendemærker ved kong Almarichs havesyge og troløse politik. Han lignede en listig høvding, der har besat et grænsedistrikt mellem to fjendtlige partier, og som bedrager dem begge lige meget, fordi han ved, at ingen af dem kan undvære ham og derfor er nødt til at stå på en tålelig fod med ham. På grund af sin geografiske beliggenhed var Cypern nøglen både til Syrien og til Europa; øen var tillige afsætningssted for alle orientalske handelsvarer og Limassol var derfor stadig besøgt af skibe, der førte halvmånen i det grønne flag. De muhamedanske fartøjer vovede sig nemlig sjældent længere ind i Middelhavet af frygt for stormfuldt vejr og sørøvere. På samme tid var Cypern anløbsstation for alle europæiske skibe, der agtede sig mod østen. Her havde korsfarernes flåder stedse samlet sig; herfra havde de gjort deres indfald i Orienten, og i den nordlige havn ved Limna indtraf de spanske, franske, italienske og græske handelsfartøjer, der bragte østerlandenes kostbarheder ind i verdenshandelen. På disse forhold byggede Almarich hele sin politik. Bevæbnede, kongelige galejer sørgede for, at der ikke kunne finde nogen direkte, toldfri handelsforbindelse sted mellem Orienten og Occidenten; havnestædernes porte, der førte til det indre af landet, var lige så strengt bevogtede, og på alt fragtgods var der lagt en trykkende told. Kun de tvende

johanniterordener nød toldfrihed. Men såvel dette privilegium som også den omstændighed, at de tvende mægtige brodersamfund havde taget fast ophold på Cypern, havde allerede længe været Almarich en torn i øjet, og følgen havde været hyppige rivninger og undertrykkelser, der tydeligt nok viste, at kongen jo før jo hellere ville sørge for at blive de to ordenssamfund kvit.

Denne indenrigske politik svarede temmelig nøje til den, Almarich gennemførte overfor Occidenten og Orienten. Oprindelig havde både Cyperns og Antiochiens kroner været forenede på kong Henrik af Lusignans hoved, mens Almarich, hans yngre broder, kun havde været statholder over Cypern. Men som vi allerede ved, havde Almarich lidt efter lidt tillistet sig Cyperns krone, forrådt sin broder til storkhanen af Armenien og derpå også bemægtiget sig Antiochien, som han for tiden lod regere af en statholder. Ingen af Europas fyrster havde hverken haft lyst eller lejlighed til at straffe denne skændselsdåd, og Almarich havde ikke haft synderlig vanskelighed ved at opnå tilgivelse og anerkendelse af sit tilranede herredømme hos Clemens V, der ikke nærede mange skrupler i slige tilfælde.

Parcival, Augustin og Stewart var nøje underrettet om denne sagernes stilling, og den førstes plan om at afvente nærmere efterretninger i Nicosia var derfor ganske i sin orden, eftersom man her ville befinde sig på samlingsstedet for de politiske strømninger og følgelig med større sikkerhed end noget andet sted kunne gøre regning på at erholde klarhed med hensyn til forholdene både i Paris og i Avignon.

Fordringen om erlæggelse af told ved stadsporten var de rejsende heller ikke uforberedte på. Det samme kunne derimod ikke siges om den kongelige høvedsmands ledsagelse, som ville være dem en alvorlig hindring, når de undervejs skulle skilles fra Stewart. Statholderen i Limassol havde øjensynlig enten fattet en stærk mistanke til de rejsende, eller også havde han tillagt deres komme en særlig vigtighed, eftersom han havde gjort sig den ulejlighed at give dem hr. Huon til ledsager. Til alt held havde Parcival ved sin omgang med Idzeddin lært det arabiske sprog, og han forstod følgelig det vink, som Augustin havde givet ham, og som tydede på, at den værdige gejstlige i egen person ville byde faren spidsen.

Næppe havde de rejsende stadsporten bag ved sig, før Huon red hen ved siden af Parcival.

"I kommer, som jeg formoder, alle sammen direkte fra Jerusalem?" begyndte høvedsmanden. "Eders skibspatron, Sidi-Mulay fra Joppe, er godt kendt her."

"Vi kommer ad den nærmeste vej, herre," svarede Parcival. "Damen havde viet de hellige steder sin andagt, og der sluttede også de fromme fædre sig til vort tog."

"Det er vel længe siden, at I og eders dame forlod Europa? Det ville ellers være vanskeligt at forstå, hvorledes I har kunnet foretage denne valfart. Siden den sidste krig er pilgrimstogene så godt som ophørt, og Europa forbereder alt en ny krig; det er jo forhold, som i høj grad måtte vanskeliggøre en rejse til det hellige land."

"Min herskerinde har næppe i sinde at lade en fremmed vide, hvor og hvor længe hun har opholdt sig i østerlandene. Dog har

hun været der længe nok til at kunne melde eder, at Malek Nasr er på vejen til Syrien med en stor krigshær!"

"Dette rygte bekræfter sig altså virkelig?"

"Efterretningen er pålidelig nok!" faldt Augustin dem i talen. "Og hvad mere er, Malek Nasr er blevet så forbitret over det ny krigstog, som skulle være besluttet i Europa, at han har brudt freden og sendt befaling til Jerusalem, at den hellige gravs broderskab ufortøvet skulle udjages af Palæstina!"

"Umuligt, herre!" udbrød Huon. "De hellige fædre, der var sat til at vogte Herrens grav?"

"I ser her de fordrevne korherrer for eder; jeg selv er deres prior! Denne ædle dame og hendes ridder kan vi takke for vor lykkelige undvigelse. Så snart vi har anbefalet os til eders herre og konges nåde, er det vor agt at begive os til Avignon!"

Huon gjorde andægtigt korsets tegn og bøjede sig dybt.

"Ærværdige fader, jeg beklager hjerteligt den nød, hvori I er stedt! Men jeg føler mig tillige lykkelig over at turde føre eder for min konges trone; eders uventede komme vil være ham af stor vigtighed! Lad imidlertid ikke den medfart, I har lidt, nedstemme eders mod; for I skal snart blive hævnet i saracenernes blod! Europa vil betragte eders fordrivelse som et skændigt fredsbrud, der end mere vil forøge de kristne stridsmænds kampiver! Den skam, som er overgået eders berømmelige broderskab, vil blive kampråbet, hvorunder Europa samler sig til toget mod Orienten!"

"Dette er just ikke hensigten med vort ufrivillige komme, herre! Vi er kun flygtninge, som søger asyl, indtil den hellige fader træffer en afgørelse om vor senere skæbne."

"I ved, ærværdige herre," faldt Parcival dem i talen, "at min dame har tilsagt eder sit lejde og sin beskyttelse, og at vor vej også skal være eders!"

"Selvfølgelig har I, huldsalige herskerinde, den første adkomst til at beskytte de fromme fædre," henvendte Huon sig til Ariana, "men jeg tvivler om, at min kongelige herre vil afstå fra at vise eder alle gæstfrihed i længere tid. De værdige korherrer har desuden så meget mere grund til at modtage kongens gæstfrihed, eftersom den hellige fader rimeligvis for en tid bliver nødt til at forlade Avignon i anledning af forskellige sørgelige vildfarelser og alvorlige anklager, som han må vie sin allerkristeligste opmærksomhed."

"Forlade Avignon!" udbrød Augustin. "Hvorhen agter Hans Hellighed da at begive sig?"

"Det forlyder der endnu intet om. Man ved ikkun så meget, at det er en nøje undersøgelse af Tempelherrernes skændselsgerninger, som beskæftiger den hellige fader. Hans Majestæt kongen af Cypern har derfor givet befaling til, at der strengt skal våges over, hvad Tempelordenen foretager sig her i landet, og navnlig sørges for, at intet medlem af denne orden under noget som helst påskud får lov til at forlade eller betræde øen. Ikke med urette frygter man for, at dette hovmodige broderskab i tillid til sin magt og rigdom pønser på at forekomme pavens dom ved en væbnet opstand. Ved hoffet i Nicosia vil I imidlertid erfare mere om det, end jeg er i stand til at meddele eder, og I vil derefter bedst kunne bestemme, når det er eder tjenligt at fortsætte eders rejse."

Det var et sandt held, at Augustins åbenhjertighed med hensyn til sin egen person havde gjort Huon de Castris så

tillidsfuld, at han rent havde glemt sin forrige mistænksomhed og ikke blot lod munden løbe, men oven i købet af lutter iver hverken lagde mærke til den forandring, der foregik i de rejsendes miner, eller til de betydningsfulde blikke, de vekslede med hinanden.

"Jeg tænker, ædle herre," tog Anna de Fois til orde, "at vi må forblive i Nicosia, indtil vi erfarer Hans Helligheds ny opholdssted. Tilmed ville det næppe heller være sømmeligt, om vi i dette øjeblik besværede ham med vore anliggender."

"Jeg er ganske af din mening, min datter," ytrede Augustin, "og jeg er forvisset om, at hr. Parcival vil indse det rigtige heri. Da vi endnu er opfyldt af den trøst og livsaliggørelse, som vi har fundet på de hellige steder i østen, ville det desuden kun slet sømme sig for os, om vi straks blandede os i al denne sørgelige forvirring."

"Eders råd og damens ønsker er mig tilstrækkeligt," svarede Parcival, der gjorde sig umage for at beherske sine følelser. "Efter hr. Huons skildring må forholdene i Frankrig kun være lidet indbydende, og det ville derfor være såre ufornuftigt, om vi på lykke og fromme begav os dertil. Nicosia byder os i alt fald den fordel, at vi der kan afvente, hvad der vil ske i den nærmeste tid, og indrette vor rejse derefter. Men solen er alt i færd med at gå ned! I kan sikkert sige os, kapitano, hvor vi bedst finder hvile for natten, og når I mener, at vi tør håbe at nå Nicosia?"

"Det beror på damens befaling, og på, hvor megen udholdenhed I tiltror eders heste. Det kunne vel lykkes os at nå hovedstaden i morgen aften, men det lader sig næppe gøre uden store anstrengelser både for ryttere og heste. Så stor hast

har det dog vel ikke, og desuden vil det også være mere overensstemmende med eders værdighed at drage ind i staden ved højlys dag og med friske kræfter, hvad der kan ske i god tid i overmorgen. Jeg vil derfor gøre eder et forslag. I er netop i den allerprægtigste tid kommet til det underskønne Cypria. Hører I ikke hist inde mellem vinbjergene den lystige sang, hvormed vingårdsmændene ender deres dagværk? Vi er midt i høstens tid. Den funklende malvasier perler i glassene, og lige så gør kronen for alle druer, komendaria-vinen – således opkaldt efter de ædle komthurer og øvrige lystige herrer af Tempel- og Johanniterordenen! Vil I nyde nogle timers hvile og forunde mig at kredense eder et bæger af Cyperns herlige nektar, så kender jeg et herberg, som ligger ikke langt herfra, og hvor I vil finde alt, hvad eders hjerte kan begære. I den friske morgenstund drager vi da videre over bjergskråningen, som vil yde os sin vederkvægende skygge, indtil vi når sletten omkring hovedstaden."

Før Parcival kunne få tid til at spørge sine ledsagere om deres mening, tog Augustin allerede ordet med en munterhed, som man ellers ikke plejede at mærke hos ham.

"Jeg forlanger min tro ikke bedre end at smage de cypriske druer! Det ville være dårskab, hvis man ikke med glæde nød den overflødighed, som Gud har skænket sine børn, selv om det kun var for at glemme vor bedrøvelige flugt, Syriens støv og lugten af det salte vand, som vi nylig har pløjet! Jeg ved rigtignok ikke, hr. Parcival, om den ridderlige tjeneste, I har tilsagt eders dame, muligvis også forpligter eder til at undfly vinens gud; men hvad os stakkels klerke angår, så er vi gerne rede til at gøre jer selskab, kapitano! Bacchus vil forynge vort blod, og i morgen

ved daggry er vi atter på benene. Jeg beder eder, ædle dame, at I vil skåne eders legeme og tillige have medlidenhed med os gamle; lad derfor Huon de Castris' forslag finde nåde for eders øren!"

Vor helt begyndte at ane, hvad Augustin førte i sit skjold.

"Skønt jeg ikke er nogen svirebroder," svarede han, "så turde dog en sådan rast være tilrådelig, eftersom den vil sætte os i stand til at tilbagelægge den besværligste del af vejen med friske kræfter."

"Jeg samtykker gerne i eders forslag, ædle herrer," tog Ariana ordet, "for jeg kan ikke nægte, at jeg allerede føler mig temmelig anstrengt af rejsen!"

"Tillad altså, at jeg iler i forvejen og træffer de nødvendige forberedelser!"

Med disse ord forsvandt Huon med sin tjener ad den bugtede sti, der førte ind mellem vinbjergene.

Lyden af hestens hovslag var næppe forstummet, før ridderen vendte sig om mod Augustin med de ord:

"Har jeg forstået eder ret, så håber I at lade den brave høvedsmand blive tilbage i druegudens arme, mens Stewart benytter lejligheden til at skilles fra os?"

"Og endnu mere end det – jeg tænker at fange den ædle Huon i hans eget net! Jeg skulle tage meget fejl, hvis det ikke netop er hans egen hensigt at løse vor tunge med den søde cypriavin for at komme på spor efter damens navn, øjemedet med hendes valfart og visse andre ting, som han sætter i forbindelse med os. Som kongelig høvedsmand og tilmed i disse mistænksomme tider hyklede han alt for megen oprigtighed mod os fremmede, til at det ikke skulle have været hans mening, at vi ville betale

ham med samme mønt. Han gør sikkert regning på, at vi ikke er vant til den stærke cypriavin, og at en præst, der kommer fra Orienten, er lige så hengiven til bægeret som så mangen gejstlig herre i Aftenlandet, og han er måske selv så fortrolig med Bacchi hemmeligheder, at han allerede på forhånd er vis på sejren. Er de lidet trøstelige ting, han berettede os fra Frankrig, overensstemmende med sandheden, og truer Tempelordenens strid mod paven virkelig med at blive så heftig, at Clemens i den anledning forlader Avignon, da tillader ikke heller vor vanskelige stilling os at kaste vrag på et middel, der ganske vist ikke er priseligt, men som dog er det eneste, der i de nærmeste 48 timer vil forhindre hr. Huon de Castris i at ledsage os. Tag for et syns skyld del i drikkelaget, Parcival, og overlad i øvrigt kaptajnen til os. Gak snarest muligt til ro, bedste datter, for at I med friske kræfter kan være i stand til at rejse så meget hurtigere i morgen. Træf straks aftale med Stewart, kære ven, om hvorledes han bedst kan iværksætte sin flugt og sikre det kostbare klenodie, som måske vil blive vor betrængte ordens sidste arvelod. Og lad os fremfor alt alle være på vor post, for at Almarichs høvedsmand ikke for tidligt skal finde nogen grund til mistanke."

"Men har du også betænkt, Augustin, at han bliver vor bitre fjende, når vi atter mødes i Nicosia?"

"Åbenlyst bliver han det næppe. I hvert fald tager han sig nok i agt for at tale om Stewarts undvigelse, selv om han skulle lægge mærke til den. Men er først denne vigtige sag i orden, da skal vi vel vide at sørge for vor egen sikkerhed ved at handle med kløgt og besindighed. Bliv nu blot enig med Stewart, mens jeg træffer nærmere aftale med mine brødre."

Parcival billigede just ikke ganske den list, som Augustin stod i begreb med at anvende mod Huon de Castris, men han indså godt, at med mindre de på denne måde skuffede høvedsmandens årvågenhed, ville det være umuligt for Stewart at skilles ubemærket fra dem for at nå havnen ved Limna. Dette i forening med de foruroligende efterretninger, som de Castris havde givet dem om pavens planer, løb vor helt gennem hovedet, mens han opsøgte den bageste del af toget og red hen ved siden af lord Stewart.

"Vor bevogter er redet i forvejen," hviskede den skotske storprior. "Hvad har I i sinde? Hvorledes skal vi kunne undgå, at han lægger mærke til min forsvinden?"

"Han har selv givet os midlet i hænde. Manden er øjensynlig en svirebroder, og da vi nødes til at opslå vort nattekvarter et sted her i nærheden, vil han benytte lejligheden til at gøre os bekendt med vinens glæder."

"Det er måske en fælde!"

"Det mener Augustin også. Men han har ikke desto mindre påtaget sig at sætte hr. Huon ude af stand til at bruge sine sanser i de første to nætter og dage."

"En god tanke, i fald den lykkes! Altså, så snart de Castris er bukket under for vinens dunster, må undvigelsen finde sted. Jeg vil imidlertid holde mig afsides med mine folk og gælde for din tjener. Har du endnu noget at tale med mig om i høvedsmandens nærværelse, så kald mig Alan."

"Jeg håber ikke, det skal være nødvendigt, hvis Augustin blot griber sagen rigtigt an. Ved du måske allerede, at Almarich har befalet, at det i fremtiden ikke mere tør tillades nogen tempelherre hverken at betræde eller forlade Cypern?"

"Ved mit hellige ordensløfte, derom ved jeg intet! Dette forbud må være udstedt for ganske nylig, og efter at Gylstram rejste over til dig."

"Så ved du vel ikke heller, at Clemens agter for en tid at forlade Avignon for med så meget desto større kraft at kunne føre sin anklage mod os?"

"Afgrundens dæmoner vil sikkert følge ham på vejen, Parcival! Ej heller om dette har jeg vidst noget!"

"Det undrer mig, eftersom du dog har opholdt dig nogle uger i ordenshuset i Limassol. Kong Almarich er altså bedre underrettet om forholdene i Frankrig end I!"

"Vore brødre i Limassol har kun alt for vel måttet føle, at der holdes et vågent øje med Tempelordenen her på Cypern, men vi har hidtil kun betragtet det som et yderligere bevis på kong Almarichs mistænksomme og havesyge politik. Efter hvad der fortælles, lader det imidlertid til, at Clemens har fundet et villigt redskab i ham til udførelsen af sine hævnplaner mod os. Det forbavser mig så meget mere, at man i ordenshuset i Limassol ikke har hørt noget om disse ny forholdsregler, eftersom vi dog har skikket en broder til hoffet i Nicosia med det hverv at sende os underretning om, hvad der foregår."

"Det er måske uret at nære en sådan mistanke, ærværdige Stewart, men omstændighederne retfærdiggør sikkert det spørgsmål, om vor prior i Limassol ubetinget kan stole på den broder, som han har sendt til Almarichs hof?"

"Molay har selv udset Everence de Boxol, komthur af Nicosia, til denne stilling."

"Jeg vil altså snart lære ham at kende. – Ikke desto mindre er det påfaldende, at han slet ikke skulle have erfaret noget om,

hvad den kongelige høvedsmand allerede ved. Jeg frygter næsten, at man kun er alt for nøje underrettet både om din nærværelse og om Gylstrams rejse, ellers havde statholderen næppe skikket os hr. Huon de Castris på halsen. Når vi kommer til herberget, må du derfor kun tilsyneladende slå dig til ro. Så snart vi har forvisset os om, at Huon og hans svend er gjort uskadelige foreløbig, giver jeg dig et vink. Bryd derpå ufortøvet op til Limna!"

"Lad os da straks tage afsked med hinanden," svarede Stewart. "Fra Limna sender jeg dig nærmere budskab, og i Boulogne håber jeg, at vi genses. Efter som sagerne nu stiller sig, bør jeg vist foretrække at rejse ad søvejen."

Han omfavnede Parcival og kyssede ham hjerteligt.

"Endnu en gang skilles vi, broder! For hvor lang tid, og hvorledes vi atter skal mødes, det ved kun Han, for hvem intet er skjult. Men ligesom det er min tillidsfulde fortrøstning, at vor hellige, betrængte sag i dig har fundet sin rette Parcival, således skal også du ihukomme, at ved Walter Stewarts bryst og i hans fjerne hjem står der dig altid et sidste fristed åbent, hvad der så end måtte ske!"

"Jeg takker dig, ædle Stewart! Gud være med dig og give dig held til at bevare vor ordens sidste, dyrebare klenodie! Tanken om dig og din broderkærlighed skal være min trøst og mit håb i al modgang, og lige så fuldt og sikkert kan du lide på mig!"

De rakte hinanden hånden, og Parcival red derpå atter hen i spidsen af toget.

Det varede ikke længe, før man havde nået herberget, på hvis dørtærskel hr. Huon modtog de rejsende med lystige tilråb, som Augustin besvarede med nogle spøgefulde ord. Parcival

løftede Anna de Fois af sadlen og tilrådede hende i en hviskende tone så hurtigt som muligt at gå til ro, da man snart ville blive nødt til at foretage et langt og anstrengende ridt. Derpå gik ridderen ind i skænkestuen, hvor det øvrige selskab allerede havde samlet sig til et lystigt drikkelag.

Enden på gildet blev, hvad man havde forudset. Huon de Castris, der ærligt havde bestræbt sig for at drikke Augustin og Parcival under bordet i den tunge og hede komendaria-vin, blev et offer for sin egen listige plan, og det varede ikke heller længe, før hans svend, der i selskab med Kurt nød vinens glæder ved et bord for dem selv, befandt sig i en lignende tilstand. Det var Parcival noget påfaldende, at den gæve høvedsmand lige på en gang blev berøvet brugen af sine sanser og faldt hen i en slags afmagt, der straks efter gik over til en dyb søvn; men han var alt for optaget til at skænke denne omstændighed mere end en flygtig tanke. Med feberagtig spænding havde han ventet på det øjeblik, da han kunne give Stewart det aftalte vink. Mester Augustin havde derfor ikke så snart tilkendegivet ham med et betydningsfuldt blik, at hr. Huon og hans svend nu var fuldstændig uskadelige, før Parcival listede sig bort fra korherrernes muntre selskab og ilede ud på gaden.

"Alan!" kaldte han.

"I befaler, herre?" svarede Stewart, idet han svang sig i sadlen.

"Drag langsomt i forvejen med den tungeste del af rejsegodset og vent os efter aftale. Om et par timer følger vi efter, i fald damen har udhvilet sig tilstrækkeligt."

"Vær forvisset om, ædle Parcival, at jeg troligt skal udføre mit hverv. Himlen skænke os et snarligt og – lykkeligt gensyn. –

Adelstan og Waltari, gør eders pligt!"

Med stor forsigtighed og med så ringe støj som muligt blev den vogn, der indeholdt tempelstenen tilligemed storpriorens og hans folks bagage, skilt fra det øvrige tog. Gylstram og en af lægbrødrene fra ordenshuset i Limassol, der var kendt med vejen, red forud; Waltari og hans søn fulgte med forspandet, og ordenens øvrige tjenere sluttede trop om selve køretøjet. Langsomt drog de op ad den stejle vej og forsvandt snart for Parcivals blikke i det natlige mørke.

Ridderens følelser var af en modstridende natur. Det smertede ham at skilles fra den hellige sten og overlade dens bevogtning til en anden, selv om det var en mand som Walter Stewart, til hvem han nærede en uindskrænket tillid og den varmeste hengivenhed. Men på den anden side indså han fuldt vel, hvor nødvendig denne forholdsregel var. Hans sidste samtale med Stewart i forbindelse med Huon de Castris meddelelser ledte tillige hans tanker hen på de følger, som det nylig skete kunne have for ham og hans ledsagere efter deres ankomst til Nicosia. Han tiltroede ikke Almarich noget godt, og Everence de Boxols forhold forekom ham ikke blot dadelværdigt, men også såre mistænkeligt. Hvis man kendte øjemedet med hans og lord Stewarts nærværelse på Cypern, ville man sikkert for enhver pris søge at komme på spor efter, om han, Parcival, tilhørte Tempelordenen. Han blev grebet af en heftig skræk ved tanken om, at det kostbare dokument, der indeholdt tempelstenens hemmelighed, og som han forvarede på sit bryst, kunne blive udsat for fare, og han besluttede, at han ikke længere ville skjule det på sin egen person. Hans første indfald var at betro det til Augustin, hvis gejstlige stand

beskyttede hans person mod enhver voldshandling. Men ridderen opgav straks igen denne tanke, idet han kom i hu, at Augustin forvarede sin egen genpart af det samme dokument, og desuden kunne jo en eller anden uventet hændelse enten midlertidig eller for bestandig skille ham og Korherrernes mester fra hinanden. Da opstod der pludselig en ny tanke hos ham, som opfyldte ham med den gladeste tillid og fortrøstning. "Anna de Fois!" udbrød han ved sig selv. En bedre udvej kunne han ikke have fundet! Og han vendte nu beroliget tilbage til skænkestuen, hvor drikkelaget havde fundet sted.

Her var imidlertid larmen ophørt. Kurt havde ført Huons drukne svend ind i sit kammer og lagt ham på et knippe strå, mens Korherrerne allerede havde bragt den kongelige høvedsmand, som stadig var hensunket i en dyb søvn, til leje på en bænk i skænkestuen.

"Er det sket?" spurgte Augustin den indtrædende Parcival.

"De er borte, vi har nu kun os selv at tænke på."

"Lad os da sove et par timer og derpå drage herfra så hurtigt som muligt."

Dagen begyndte at gry, da ridderen vågnede. Han havde kun nydt en urolig søvn, der var blevet forstyrret af stærke drømme. Hans første tanke drejede sig nu om, hvorledes han bedst skulle udføre den beslutning, han havde fattet den foregående aften, og bevæge Ariana til at imødekomme hans ønske. Hans ledsagere sov endnu, og han behøvede altså ikke at frygte for, at de skulle overraske ham i hans forehavende. Fra Augustins og Korherrernes side havde han ganske vist ingen grund til ængstelse; men han ønskede dog ikke, at nogen skulle vide, hvor han skjulte det vigtige dokument. Han fremtog Molays

brev, som Augustin i sin tid havde givet ham i Jerusalem, afførte sig sin rustning, knappede sin lædervams op og fremtog den pergamentsrulle, der indeholdt tempelstenens udtydning, og som han hidtil havde båret i en tynd rem på sit nøgne bryst. Han løste også den halssnor, ved hvis nederste ende mesterens ring var fæstet. Begge disse ting såvel som mesterens brev gemte han i bunden af sin hjelm, klædte sig derefter atter på og stak snoren og pergamentsstrimlen ind i ærmet på sin overklædning. Først da dette var besørget, vækkede han Kurt og begav sig nu op til Annas kammer.

Det varede en stund, før man hørte hans banken.

"Ja, ja!" lød derpå endelig Maries stemme. "Hvem er det, der banker? Er det allerede tid til at bryde op?"

"Det er mig – Parcival. Væk eders herskerinde og kom fluks herud; jeg må tale med eder!"

"Jeg skal straks komme."

Trods denne forsikring måtte ridderen dog vente en rum tid, før den gode kone viste sig.

"Der er vel ingen fare på færde?" spurgte hun ængstelig, idet hun lukkede døren efter sig.

"Ikke så vidt jeg ved. Men I hører nok, at her allerede begynder at blive livligt i huset. Om en time må vi være til hest, og det er derfor nødvendigt, at jeg taler med eders herskerinde, før hun er helt færdig med sin påklædning."

Marie studsede og så forbavset på Parcival.

"Hvis det ikke var jer, der stillede et sådant forlangende, hr. ridder, så ville jeg tro, at jeg drømte. Når er det blevet skik, at man forlanger at få sin dame i tale, mens hun endnu er iført sin natdragt? Vil I forspilde eders myndlings gode navn og rygte?"

"En ædel kvindes rygte skytter sig bedst selv. Hvad vover I at tro om mig? Jeg forsikrer eder, at det er nødvendigt, at eders herskerinde modtager mig, hvis ikke hendes vægring skal drage skæbnesvangre følger efter sig! Jeg kan ikke vente, indtil hun er fuldt færdig til at stige til hest; da er det allerede for silde!"

"I må bedst selv vide, herre, hvilke fordringer I tør stille til eders dame. Jeg skal se, om hun er lige så villig til at opfylde dem."

Dermed forsvandt Marie i kammeret, hvis dør hun lukkede efter sig. Hun måtte dog næppe have behøvet at anvende mange overtalelser for at erholde det ønskede svar; for få øjeblikke efter kom hun atter til syne.

"Eders bøn er tilstået; træd ind!"

Parcival trådte tøvende ind i kammeret, og Marie, som var fulgt med ham, lukkede døren indvendig fra.

"Jeg venter på eder i kammeret ved siden af," hviskede hun.

Parcival svarede ikke. Han bankede på den dør, som Marie nys havde peget på.

"Træd ind, min ven!" lød det derinde fra.

Et øjeblik efter stod han foran Anna de Fois. Der opstod en lang og ubeskrivelig forlegen pause mellem dem. Ariana, der var indhyllet i en hvid, østerlandsk morgendragt, sad på en stol ved siden af sit leje, som hun øjensynlig havde ordnet i al skyndsomhed. Hendes smukke hår faldt frit ned over nakke og skuldre, og et let, indisk slør dækkede hendes hals og bryst. En dyb rødme havde lagt sig over hendes ansigt; hendes blik var sænket mod jorden, og den gryende dags rosenskær afspejlede sig på hendes ædle skikkelse, der trådte frem i hele sin henrivende ynde.

"Jeg håber, kære Ariana," begyndte Parcival med synlig forlegenhed, "at I føler eder forvisset om, at jeg selv i de vanskeligste forhold stedse ihukommer min ædle ven Idzeddin, og hvad jeg har lovet hans barn."

"Ville jeg vel ellers have haft mod til at modtage eder ... således? Det må være en højst vigtig og alvorlig sag, der har fremtvunget eders begæring. Betro mig den uden frygt og stol kun trygt på, at jeg er rede til at gøre alt, hvad pligt og ære byder mig."

"I mindes måske, at der om bord på skibet var tale om en hemmelighed, hvis forvaring var betroet til os tempelherrer?" sagde ridderen tøvende.

"Jeg mindes det såre godt, og jeg ved, at jeg blev meget forskrækket ved at høre eder tale derom."

"I har sikkert også flere gange hørt omtale, at vort broderskab er blevet uretfærdigt anklaget for de skændigste forbrydelser og af den grund svæver i stor fare?"

"Også det ved jeg, og det har været min største bekymring, at faren kunne forøges for eder, fordi I har viet den forladte eders ridderlige tjeneste!"

"I behøver ikke længere at nære en sådan frygt. Den tjeneste, jeg har vist eders person, beskytter mig tværtimod bedre end alt andet mod enhver mistanke om, at jeg skulle være knyttet til det forfulgte broderskab. Desuden er det vigtigste bevis mod mig, det, som tillige indeholdt den største fare for os alle, skaffet til side i denne nat."

"Men dog er der endnu fare til stede!" udbrød hun. "Kan jeg måske gøre noget for at afværge den?"

"Det kan I sikkert! – Anna de Fois," vedblev han efter en kort pause, "jeg har svoret ikke at forlade eder, så længe I har min tjeneste behov. Men da jeg aflagde dette løfte, anede jeg ikke, at også jeg kunne komme i et tilfælde – hvor jeg trængte til *eders* hjælp!"

"Min hjælp! Og den skulle I trænge til?" Pigen fo'r forundret op.

Parcival bøjede knæ for hende og sænkede sit hoved, idet han sagde:

"Vil I som ædel jomfru yde mig eders bistand?"

Hun lagde begge sine hænder på hans skuldre og så på ham med mild bevægelse.

"Parcival, kan I tvivle derom, kan I tøve blot et eneste øjeblik med at sige mig, hvorledes jeg kan hjælpe eder? Er ikke alt, hvad der truer eder, ensbetydende med nød og fare for mig selv? Er vi ikke forenede i glæde som i smerte – og måske for bestandig?"

Parcival løftede tøvende sit blik og så pigen ind i de bevægede træk.

"Måske for bestandig, Ariana! ... I det mindste for en lang, endnu ubestemmelig tid!" rettede han derpå sig selv.

Han tog Molays brev, pergamentsrullen og snoren med stormesterens ring ud af sit ærme og lagde alle tre ting på pigens knæ.

"Dette sammenfoldede pergament," sagde han, "indeholder Molays befaling til mig, da han forlod Jerusalem, mens jeg blev såret tilbage. Gem dette brev i eders sikreste gemme."

"Jeg vil forvare det i et lille jernskrin, som min moder har efterladt mig, og hvor jeg gemmer beviserne for min herkomst."

"Det er godt. Men se – dette forseglede dokument indeholder forklaringen på den hemmelighed, som jeg har udforsket i Jerusalem efter mesterens befaling. Lige så lyksalig som det glade budskab, der indeholdes i dette dokument, vil gøre vort broderskab, så fordærveligt for os alle ville det være, hvis denne lille pergamentsstrimmel blev fundet på mit legeme eller i min umiddelbare nærhed! Hvad der i den kærlige læges hænder er en vederkvægende sundhedsdrik, forvandler sig ofte i urette hænder til en dræbende gift! – Ved den snor, som I ser her, fæstede Jacques Molay sin ring i hin stund, da han forlod mit smertensleje. Det var det eneste smykke, som man tillod mig at bære, da jeg i mine første ynglingeår blev optaget i vort broderskab. Den er tilstrækkelig til at røbe mig som tempelridder, hvilken dragt jeg end ellers bærer. Ringen, som er fæstet hertil, skal være et vidnesbyrd om, hvad enten Molay er levende eller død, at mesteren har kaldet mig til at udføre sin vilje. Opdager man denne snor hos mig, enten ved list eller magt, så er ikke blot jeg selv røbet, men vi er alle prisgivne de menneskers vilkårlighed, som hader Ziontemplets ridderskab!"

"Sig mig blot, hvor jeg sikrest kan skjule den," hviskede hun, "hvorledes jeg bedst kan befri dig for disse skæbnesvangre ting!"

"Jeg," svarede han tøvende, "har båret både pergamentsrullen og snoren på mit blotte bryst, og ... Jeg tænkte, at ... O, hvilket sted kunne min og mit broderskabs helligdom være bedre forvaret end ved en tugtig kvindes hjerte!"

Det samme udtryk af from begejstring, hvormed Anna de Fois havde betragtet Henrik af Nordheim, da de første gang mødtes ved hendes moders grav, viste sig atter i hendes ansigt. Hun glemte i dette øjeblik alt, glemte endog sig selv. Med

feberagtig hast kastede hun sløret tilbage fra sin hals og åbnede spændet på sin barm, så at hendes klædebon faldt ned over hendes nakke og skuldre.

"Min ædle beskytter, således vil jeg også gemme dem! Jeg vil forsvare dem ved mit hjerte, og ikkun døden eller dit eget ønske skal frarive mig din helligdom!"

Med disse ord slyngede hun læderremmen, hvortil pergamentsstrimlen var fæstet, om sin hals, knyttede ordenssnoren fast dertil og skjulte begge dele ved sin barm. Men næppe var hun blevet færdig med dette, før en let støj i det tilstødende kammer rev hende ud af hendes selvforglemmelse og fik hende til at fare forskrækket sammen.

"Min Gud, hvad har jeg gjort!" hviskede hun og tilhyllede sig hastigt, mens en brændende rødme gød sig over hendes kinder og pande. – "Parcival, hvad må I dog i fremtiden tænke om mig?"

Hun nærmede sig ham med et sky, bønfaldende blik.

"At du har skænket mig det største bevis på tillid og hengivenhed, som en ædel jomfru kan give sin trofaste ledsager!" svarede ridderen med dyb bevægelse. "Du har ej nødig at rødme derover! Frygt ikke, at jeg nogen sinde skal mindes dette hulde syn med urene tanker. Tempelsnoren danner på dit bryst det helligste tegn, som vi korsriddere kender, det tegn, i hvilket vi lever og dør. Det beskytter dig mod enhver mand af vor orden, det beskytter dig også mod – mig! For fremtiden er jeg med dette tegn knyttet til dig som en broder til sin søster. Og *søster* vil jeg fra nu af kalde dig af mit inderste hjerte!"

Han tog hende i sin favn og trykkede et kys på hendes læber. Derpå rev han sig pludselig løs.

"Tøv ikke længere," sagde han ilsomt, "med at gøre eder rede til rejsen, som det sømmer sig eders ædle stand, og fremfor alt – derom beder jeg eder indstændigt – lad ikke Marie få øje på eders hemmelige halssmykke; for det kunne måske føre enten hendes mund eller hendes nysgerrighed i fristelse! Hvad eder selv angår, Ariana, så vær takket og velsignet for denne stund!"

Han ilede ud for at se efter korherrerne og påskyndede rejsens fortsættelse. Med undtagelse af hr. Huon og dennes våbensvend fandt han allerede huset vågent. Man var snart færdig med at nyde en let forfriskning, og derpå blev vognene forspændte og ridehestene ført frem. Parcival hentede Anna de Fois og hendes kammerterne Marie, hjalp dem op på deres pasgængere og hidkaldte derpå værten, som han gav en rundelig betaling for sin egen og sine ledsageres fortæring og ophold i herberget.

"Gode ven," sagde Parcival til den brave vært, der bøjede sig helt ned til jorden af lutter ærbødighed, "eders vin var så fortræffelig, at den fuldstændig tog magten over kapitanoen og hans svend. Når hr. Huon har sovet rusen ud, så sig til ham, at han kan finde os på vejen til hovedstaden. Vi har ikke tid til at vente på hans opvågnen."

Dermed greb han tøjlerne på sin dames hest, red hen i spidsen for toget ved siden af mester Augustin, og snart var de forsvundet mellem bjergene.

Det er måske troligt nok, at et par unge folk nu til dags, når de først var kommet til at stå på en så fortrolig fod med hinanden som Parcival og Ariana, ville have følt tilbøjelighed til

lejlighedsvis at forny en slig sammenkomst, enten under det ene eller det andet påskud. Men i hin tid fordrede samkvemmet mellem de to køn langt flere hensyn, hvis man ikke ville krænke, hvad der ansås for god tone, og derved udsætte sig for at forspilde sit gode navn og rygte. For Anna de Fois' og Parcivals vedkommende havde deres lønlige sammenkomst desuden haft en helt modsat virkning. Uden at der blandede sig nogen uædel attrå i deres følelser, følte de begge, at de fra dette øjeblik af var knyttet til hinanden med et uopløseligt bånd, og at der ikke behøvedes nogen yderligere tilnærmelse mellem dem for at bekræfte dette. Det var tværtimod det ægte, af minnesangerne så ofte besungne forhold mellem damen og hendes ridder, der nu var opstået mellem dem. Først nu følte Ariana, at hun ikke blot var Parcivals myndling og ledsagerske, men tillige hans herskerinde, hvis vink og vilje han fuldstændig havde underordnet sig. Parcival mente på sin side at stå i den største taknemmelighedsgæld til den ædle pige, der havde givet ham et så rørende bevis på sin tillid og hengivenhed, at hun endog for hans skyld havde kunnet glemme sin kvindelige værdighed. Og jo nøjere han følte sig knyttet til hende, desto mere ærefrygt viste han hende også i hele sin adfærd. Ved den omstændighed, at hun forvarede hans vigtige hemmelighed, kom hans omsorg desuden lige så meget til at gælde hans kostbare ordensskatte som selve Anna de Fois' velfærd. Han nærede i øvrigt ikke den ringeste frygt for de farer, som muligvis forestod dem. Efter mesterens vilje skulle han foreløbig fornægte sin værdighed som tempelridder, og selv beviserne for hans nøje forbindelse med ordenen kunne ikke længere forråde ham, eftersom de forvaredes et sted, hvor ingen hverken ville tænke på eller driste

sig til at søge dem. Han var således undergået en fuldstændig ydre forvandling, men i sit indre var han endnu den samme Henrik af Nordheim, der i Jerusalem havde ofret sit blod for korsets sag, og som havde genfundet sit broderskabs ældgamle klenodie, hvis endelige frelse endnu var hans livs mål.

Det var Anna de Fois selv, som i samtalens løb, da man var kommet et godt stykke vej opad bjerghøjderne, ledte tanken hen på den sidste nats hændelser.

"Sig mig en gang, I gode venner," sagde hun, "hvad er der dog blevet af den kongelige høvedsmand, som i går pånødte os sin ledsagelse? Jeg ser heller ikke Waltari eller hans søn."

"Hr. Huon de Castris," svarede Augustin smilende, "gjorde ikke blot i aftes et såre fortroligt bekendtskab med herbergets vinkælder, men jeg sørgede tillige for at give ham en lille sovedrik, som rimeligvis vil have til følge, at det varer en stund, før vi genser ham. De andre, som du savner, datter, drog ad en anden vej end vi, og gid alle gode helgener vil sørge for, at vi ikke møder dem mere her på Cypern og ejheller i Frankrig, før Tempelordenens ridderlige skjold atter stråler med sin gamle glans."

"Det er rådeligst, herskerinde," faldt Parcival dem i talen, "at vi kaster tavshedens slør over alt, hvad der har tildraget sig på det sted, hvor vi sidst holdt rast. Denne morgenstund har gjort os til ny mennesker; kun Augustin og hans ærværdige brødre bliver uforandret de samme som før."

Anna de Fois rødmede let.

"Jeg tror at forstå eder, herre, og I har visselig ret!"

"For at vi kan være tilbørligt forberedte," vedblev ridderen, "gad jeg nok vide, mester Augustin, hvorledes I har tænkt eder

at afværge den mistanke, som sikkert vil opstå mod os ved hoffet i Nicosia, når man erfarer, hvorledes det er gået med kong Almarichs høvedsmand?"

"Lad det ikke sætte eder griller i hovedet, men overlad kun roligt den sag til mig; jeg bærer jo ene skylden for den tapre Huons nederlag! Den sag er ikke vanskelig at klare, den, som tager del i et dystridt, må passe på, at han ikke kastes af hesten, og den, som er med til en dyst ved det fyldte bæger, må se til, at han ikke falder under bordet. Således er det skik og brug over alt i verden, og Almarichs hof er næppe nogen undtagelse fra reglen. Den ædle de Castris måtte desuden være mærkværdigt skabt, hvis han skulle nå Nicosia før os. Og lykkes det ham ikke, da vil han næppe spille anklagerens rolle, eftersom han derved ville vække mistanke om sin egen pligtforsømmelse. For Almarich er det hovedsagen, at han bliver tilfreds med den frivillige told, I byder ham; for han er lige så pengebegærlig, som han er forfængelig af den pragt, der udfoldes af dem, som gæster hans hof. I Nicosia har vi god brug for vore øren, eftersom det gælder om at spørge nyt fra alle kanter, men endnu mere må vi dog tænke på at vogte vor tunge; for menneskets tale har ofte været en fælde selv for den bedste sag. Lad os derfor overveje, hvorledes vi kan sikre os en god modtagelse; for afskeden sørger Gud nok, når tidens fylde kommer."

De fordybede sig nu i dette emne, og resultatet af den fælles rådslagning blev, at mester Augustin, der mere og mere viste sig som en erfaren verdensmand, påtog sig et såre verdsligt hverv, som skulle bringes til udførelse i det næste kvarter, man valgte sig. Her skulle nemlig den ærværdige kapitelmester

udvælge såvel de foræringer, der skulle overrækkes kong Almarich, som den udrustning, hvori man ville gøre sit indtog i Nicosia.

Endelig havde man nået det sidste natteherberg ved foden af bjerget, som man nu havde bagved sig. Efter aftensmåltidet, som blev indtaget i fællesskab med jomfru Ariana, gav man sig efter aftale i færd med at udvælge blandt de medbragte kostbarheder alle de genstande, hvorved man håbede at sikre sig en god modtagelse i Nicosia. Så snart dette arbejde var besørget til gensidig tilfredshed, gik enhver til sit for om muligt at nyde en mere uforstyrret hvile, end man havde haft den foregående nat.

Da Parcival var kommet ind på sit kammer, kaldte han på sin våbensvend Kurt, for at denne som sædvanlig skulle hjælpe ham af med hans rustning, og ved denne lejlighed forefaldt der følgende optrin mellem ridderen og hans svend:

Idet Kurt kom hen imod ham, betydede ridderen ham med et alvorsfuldt vink, at han skulle blive stående, hvor han var; derpå trådte han hen til bordet og trak sin dolk.

"Træd frem for mig!"

Kurt adlød. Parcival hævede nu dolken og førte et forstilt stød mod svendens pande.

"Vær blind for, hvad du har set!"

"Det er jeg!"

Ridderen gentog den samme bevægelse mod hans pande som før.

"Ti, med hvad du har hørt!"

"Jeg tier!"

Parcival gjorde derpå et lignende stød mod hans bryst.

"Gøres det behov, må du ofre dit liv for at skjule, hvad der er dig betroet, og uden frygt må du trodse vore fjenders efterstræbelser!"

"Jeg vil skjule, hvad der er mig betroet, og standhaftigt trodse vore fjenders ondskab!"

"Og hvad beholder du for at kunne tjene templets broderskab?"

"Kun hvad du har tilladt mig, herre: øret, for at fornemme vore fjenders anslag, armen for at værge os derimod og – samvittigheden i mit bryst!"

Parcival stødte med en kraftig bevægelse dolken i bordet, så at den kom til at stå oprejst ligesom et kors.

"Sværg ved din samvittighed, hvad jeg forlanger af dig!"

Kurt bøjede knæ, lagde den venstre hånd på sit bryst og omfattede med sin højre grebet på dolken.

"Jeg er rede!" svarede han.

"Kurt, fribårne mand af slægten Eberhard og Ziontemplets svend – du har været vidne til alt, hvad vi har oplevet fra den dag af, da mesteren tog afsked med mig i den hellige stad, og indtil den stund, da vi forlod Palæstina; du ved, at det genfundne klenodie ikke længere er i min magt, og at vi ej mere tør vedkende os vore brødre. Lad alt dette være begravet dybt i dit bryst! – Hvad du videre skal tilsværge mig, er dette: I tilfælde af, at magt eller list vinder sejr over mig; hvis fangenskab eller død bliver min lod, da tør du ikke i ubesindig iver glemme den, hvis liv gælder mere end mit, dame Anna de Fois, Idzeddins barn! Såfremt jeg stedes i nød, skal du ikke prøve at frelse mig, men du skal i mit sted være damens ridder og beskytter og føre hende didhen, hvor Tempelordenens

hellige klenodie er forvaret! Gør du dette, vil du høste både timelig ære og berømmelse og tillige vinde Guds velbehag; for vid, at damen og vor ordens klenodie er ét for dig og mig, og såfremt du bringer dem uskadte til deres endelige mål, da har du frelst Tempelordenens dyrebareste hemmelighed fra vore fjenders efterstræbelser! Erklærer du dig rede dertil?"

"Jeg vil følge dit bud, så sandt Gud være mig nådig!"

"Til gengæld lover jeg dig," vedblev Parcival og lagde sin højre hånd på riddersvendens, der endnu omsluttede dolkens fæste, "at hvad der end sker, så vil jeg, hvis Gud skærmer mit liv, selv en gang iføre dig dit ridderlige bælte og spænde riddersværdet om din lænd, fordi du har været min broder i nødens stund og trofast og redelig opfyldt mesterens vilje!"

Deres hænder slap dolkens fæste, og Parcival nærmede sig atter den tro svend for at trykke et højtideligt kys på hans pande.

"Hermed besegler jeg mit løfte!"

Parcival trak derpå dolken op af bordpladen, stak den i skeden og lod sig afklæde af Kurt. Uden at veksle flere ord lagde de sig begge til ro.

Var det måske en mørk anelse eller en pludselig opdukkende tanke, som havde bevæget vor helt til at fordre denne ed af sin våbensvend? Så meget er i alt fald vist, at overbevisningen om, at han af yderste evne havde forberedt sig på at møde alle tilfældigheder, opfyldte ham med en stille tilfredshed og en glad fortrøstning til, at selv uden ham ville hans livs mål blive fuldbragt. – – –

Da man næste morgen drog ned gennem dalen, kunne man langt borte skelne Nicosia, og de rejsende havde endnu ikke

nået stadens nærmeste omgivelser, før de allerede blev overtydede om, hvad der i fremtiden ventede dem indenfor dens mure.

12. Kong Almarichs hof

Floden, ved hvilken Cyperns hovedstad lå, kaldtes den gang Nicia, og var egentlig kun udløbet fra en stor, sivbevokset sump, der dækkede en del af den slette, som flygtningene fra Jerusalem nu drog hen over. Den lille flod var i årets løb udsat for mangfoldige forandringer. Om foråret tilførtes der den fra det snedækkede Olymp så store vandmasser, at hele dalen blev oversvømmet. Derefter dannede der sig en frodig vegetation, som atter forstyrredes af sommerens brændende hede, der så godt som fuldstændig udtørrede floden. Men efter udgangen af august, mens den tropiske hede endnu på sydkysten ved Limassol og Famagusta havde magt til at modne vinen, indfandt der sig på denne anden del af øen stærk tåge og heftige regnskyl; Nicia steg atter, og der dannede sig nu for anden gang en endnu vigtigere vegetation, der holdt sig næsten lige til årets ende. På denne årstid prangede naturen i sin yppigste og mest fortryllende skønhed.

Netop en sådan septembermorgen havde der fra Nicosia indfundet sig et lige så muntert som glimrende jagtselskab, der agtede at forlyste sig med hejrejagten på den nordlige side af floden. Det ædle selskab talte henved tres personer af begge køn, der alle var til hest, bærende falke på hånden, og ledsagede af et talrigt følge af jagtsvende. Man havde allerede jaget et par timer og var imidlertid trængt et godt stykke frem langs floden, da jagten pludselig fik en uventet afslutning.

Blandt det øvrige selskab lagde man særlig mærke til to personer, der var redet lidt i forvejen og netop rettede blikket i vejret for at betragte deres falkes kamp mod nogle kraftige

hejrer; disse tvende var kong Almarich selv og hans gemalinde Cymene af huset Burgund. Kongen var en høj og slank mand på henved fyrre år, med fine, regelmæssige træk, dybtliggende øjne og en noget bleg ansigtsfarve; Cymene var derimod en yppig, brunet skønhed, berømt for sin sjældne færdighed i ridekunsten og for sit muntre lune. – Man hilste allerede med lydelige fryderåb de jagede dyrs fald, idet de styrtede ned mellem sivene, hvorefter hundene i en fart blev hidset løs på dem, da i det samme to andre personer kom ridende i fuldt firspring ud fra en skov, hvis vestlige udkant strakte sig et kort stykke ind over sletten.

Den ene, en ung dame med frit bølgende hår, over hvilket barettens lange påfuglefjer vajede, vinkede ivrigt med sin ridepisk, mens hendes ledsager, der var iført tempelherrernes hvide ordensdragt, havde lagt hånden på tøjlen af hendes hest for at tæmme dens fyrighed.

"Hvad er der vel på færde med vor søster?" udbrød Cymene. "Se, Eders Majestæt, hvor hendes ansigt blusser, og hvor ophidset hun ser ud!"

"Vor lille vildkat har vel fået øje på en ildspyende lindorm, en basilisk eller et andet frygteligt uhyre," svarede Almarich smilende. "Lad folkene kalde sammen, Bellmont, vi vil dog høre, hvad der er i vejen med vor lille Joconde."

Almarich og dronningen satte derpå deres heste i kort trav, ledsagede af nogle af følget.

"Majestæt!" råbte prinsesse Joconde dem i møde, idet hun åndeløs pressede sin hånd mod hjertet. "Der er sket et under, et ligefremt under i denne dådløse verden! En fremmed, vandrende ridder med sin dame og deres følge!"

"Hvad er det for narrestreger, barn! Tror du, at nogen drager tværs over havet i den tanke at vinde hæder og berømmelse på Cypern?" sagde Almarich smilende. "Tal, hr. Everence, hvorledes forholder sagen sig?"

"Eders Majestæt," svarede tempelherren, der til trods for sin ordensdragt havde et lystigt og noget overmodigt udseende, "det er fuldkommen rigtigt, hvad prinsessen har set: en lyslevende, vandrende ridder, som oven i købet kommer lige fra Østerlandet!"

"Fra Østerlandet? Med en dame?" udbrød Cymene.

"Således er det, Majestæt! Prinsessen ville opsøge et bedre sted til at jage de stolte fugle og var derfor redet forbi udkanten af skoven hist henne, da vi pludselig fik øje på en talrig rytterskare med en ridder i spidsen. Han sprængte frem og sænkede sit spyd til hilsen."

"Hvorledes skal man forklare det? Hvorfra kommer den eventyrer?"

"Jeg fik næppe nok tid til at spørge ham om anledningen til hans komme, Eders Majestæt. Han svarede, at hans navn var Parcival af Brattisborg, og at han ville anbefale sig til Eders Majestæts nåde. Da prinsessen imidlertid straks tilsagde ham denne og derpå ikke hurtigt nok kunne vende tilbage med sin uventede nyhed, så var der ikke andet til overs for mig end at gøre hende følgeskab. Den fremmede ridder havde en dame med sig, og hvis jeg ikke tager fejl, var der også en del præster i følget."

"Denne fremmede," faldt Joconde dem i talen, "optræder med ridderlig, ja, næsten fyrstelig pragt; jeg er vis på, at I vil være af samme mening, når I får ham at se."

"Vi vil gøre hans nærmere bekendtskab med eders tilladelse. Det er i alt fald mærkeligt, at et så talrigt optog har kunnet drage gennem landet, uden at vi er blevet underrettet om det!"

Kongen sprængte forud for sit følge hen imod det betegnede sted. Der hvor Joconde og Everence havde forladt dem, holdt de fremmede endnu, og et eneste blik var nok til at overbevise kongen om, at det optog, hvori ridderen og hans dame mødte, var usædvanlig pragtfuldt, ligesom det også utvivlsomt måtte være af østerlandsk oprindelse. Da ridderen fik øje på Almarich, sænkede han sin lanse.

"I ønsker at anbefale eder til Almarich af Cyperns nåde?" tog kongen til orde. "Hvad er eders begæring?"

"Jeg, Parcival af Brattisborg, beder Eders Majestæt i min dames og i disse ærværdige brødres navn, om at give os frihed og beskyttelse til at tage ophold i Nicosia, indtil Forsynet gør det muligt for os at vende tilbage til Aftenlandet. Efter en lang pilgrimsfart har vi pludselig måttet forlade Palæstina. Min dame byder for sig selv og os en passende tribut til vidnesbyrd om vor ærefrygt."

"Frihed og beskyttelse skal være eder tilsagt, i fald I kommer i et fredeligt øjemed og i øvrigt ikke gør eder mistænkte for nogen urigtig handling. Vær velkomne!"

Den fremmede stak sit spyd i balgen, svang sig af hesten, og idet han førte denne ved tøjlen, gik han med en ærbødig hilsen hen til Almarich, der rakte ham sin hånd til kys.

"Jeg anbefaler mig selv, min dame og mine øvrige ledsagere til Eders Majestæts retfærdighed og højmodighed," sagde han. "Tillad, at min dame overrækker eder de gaver, ved hvilke hun håber at kunne bevidne eder sin hyldest."

Dermed lod han sin hest blive stående og førte nu Anna de Fois og Marie hen til det fyrstelige par.

"Kongelige herre af Cypern," sagde Ariana, "som det sømmer sig en fremmed, der anholder om eders beskyttelse, byder jeg eder dette pandebånd, disse spænder og dette guldindvirkede skærf som en ringe tribut, og eder, høje frue, i hvem jeg formoder at se Hans Majestæts ophøjede gemalinde, beder jeg ikke forsmå disse ædle smykker af samme art og dette blå, indiske gevandt, der vil låne eders skikkelse et genskin af himlens farve!"

Parcivals stadselige fremtræden og hans ledsagerindes sjældne skønhed og ynde havde ikke forfejlet deres virkning. Men da kongeparret så de tilbudte gaver, hvis kostbare og sjældne værd endog smigrede det cypriske hofs forvænte smag, da var den kongelige gunst sikret dem med det samme.

"I sandhed!" udbrød Almarich med et nådigt smil. "I kommer nok ikke blot fra Orienten, men det lader til, at hvis I ikke har gæstet selve eventyrlandet, så har i det mindste en eller anden østerlandsk fyrste skikket eder hid for at kaste forøget glans over vort hofs skønhed og tapperhed! – Men sig mig, er de ærværdige fædre draget med eder over havet?"

Mester Augustin nærmede sig kongen.

"Fred, lykke og velsignelse over eder, kongelige herre, og over eders hus og eders land! I ser i os den hellige gravs broderskab, der efter Malek Nasrs befaling er blevet forjaget fra Jerusalem, og som er kommet hid under denne ædle dames og hendes ridders beskyttelse for at anholde om eders fromme bistand, indtil vi kan kaste os for den hellige faders fødder."

Almarich fo'r heftigt op.

"Kan vi tro vore egne øjne! De hellige mænd fra Frelserens grav? Og forjagne? Ser vi da i eder den både i Morgen- og Aftenlandet for sin fromhed berømte mester Augustin?"

"Jeg er Augustin, den hellige gravs vogter."

Almarich svang sig af hesten og trådte med blottet hoved hen til den gejstlige for at modtage hans velsignelse.

"Om vi end dybt må beklage," sagde han derpå, "at de vantros ubarmhjertighed har revet eder bort fra eders hellige pligt, så priser vi os dog lykkelige ved, at det er os, hos hvem I trygt og sikkert kan vente på bedre tider! – Cleophon de Carmente, tag disse kostbare gaver i forvaring og il i forvejen til Nicosia for at bestille herberg til de hellige fædre i vort eget palads. – Følg imidlertid med os og lad os høre, hvad nyt I bringer! I, Beauregard, kan tage eder af de værdige korherrer og det øvrige følge!"

Kongen og Parcival steg atter til hest, og Almarich indbød ridderen og mester Augustin til at ride ved siden af ham. Med et hurtigt øjekast betydede han imidlertid tillige tempelherren, hr. Everence de Boxol, at denne skulle tage del i samtalen. Dronning Cymene og Joconde nødte på samme tid den smukke fremmede til at ride midt imellem dem; Almarichs følge fulgte bag efter, og i denne orden begav man sig nu på vejen til staden.

"I begriber sikkert, I herrer, hvor højligt eders ankomst overrasker os," begyndte Almarich samtalen efter en kort pause. "At træffe den hellige gravs broderskab, lige hidkommen fra Jerusalem, og den sidste kristne ridder, som har forladt Morgenlandet, er sandelig sælsomt nok til at vække vor nysgerrighed – Parcival af Brattisborg er jo eders navn; hvad hedder eders dame?"

"Mit navn er Parcival, Eders Majestæt. Lad dette i forening med min ridderlige ære og den ærværdige mester Augustins vidnesbyrd være eder tilstrækkelig borgen, eftersom min herskerinde er tvunget til at forblive ukendt. I vil ære den uforskyldte ulykkes hellighed ved at tillade hende at bevare sin tavshed."

"Jeg er rede til at give eder en forklaring, som vil fyldestgøre eders billige ønsker, min kongelige herre," faldt Augustin dem i talen. "Den ædle jomfru har foretaget en lang pilgrimsfart i det hellige land, og på denne vandt hun hr. Parcivals beskyttelse. Kort før vor fordrivelse kom de begge til Jerusalem, og vi flygtede da sammen til Joppe, hvor det lykkedes os at finde et sejlklart skib, der bragte os til Limassol."

"Var Malek Nasr da allerede den gang i Jerusalem?" spurgte kongen.

"Endnu ikke, men han var under vejs fra Ægypten med en stor krigshær. Han havde sendt sin onkel, Abu Sahib, forud med den befaling, at vi inden tre dage skulle have forladt den hellige stad."

"Det er et fredsbrud, min konge!" udbrød Everence de Boxol. "Og det vil ikke forfejle sin virkning på korshæren!"

"I ved sandsynligvis intet nærmere om Malek Nasrs planer?"

"Nej, desværre," lød Augustins svar, "eftersom der ikke blev tid tilovers for os til at tænke på andet end vor afrejse."

"Vel troligt. – Det undrer mig imidlertid, at statholderen i Limassol hverken har underrettet mig om eders komme eller givet mænd af ledsage eder til os."

"På Eders Majestæts statholder falder ingen skyld i så henseende," svarede Parcival. "Han har gjort sin pligt. Vi

landede om aftenen og tog kvarter i herberget Porta Comendaria. Vi var imidlertid såre mødige efter rejsen, og desuden var det os magtpåliggende allerede den næste dag at begive os på vejen til eder; af disse grunde så vi os ikke i stand til at gøre statholderen vor personlige opvartning. Men ikke desto mindre blev vi ved den nordre stadsport modtaget af den kongelige høvedsmand, hr. Huon de Castris. Han fritog os for at svare den sædvanlige told, da jeg erklærede, at det var vort ønske selv at bringe Eders Majestæt den skyldige tribut."

Et langtrukkent "Hm!" var Almarichs svar.

"Huon ledsagede eder altså," sagde han lidt efter. "Hvor er han da blevet af?"

"Ja, hvor er Huon blevet af?" genmælede Augustin ironisk. "Her er jo vinhøst i landet, kongelige herre, og mennesket er skrøbeligt! Den lystige kapitano foreslog, at vi skulle prøve den ædle druesaft i et herberg, hvor vi overnattede efter den første dagsrejse på den anden side af bjerget, og hvis I, herre, havde nydt så rigeligt som vi af ørkenens støv og havets saltvand, så ville I vist ikke heller have sagt Nej til forslaget. Hr. Huon de Castris tog imidlertid temmelig meget til sig af de gode varer, og han mente vel tillige, at det ikke hastede så stærkt med rejsen, når vi blot fik tid til at gøre tilstrækkeligt bekendtskab med de røde og hvide druer, før vi begav os til Eders Majestæts hof."

"Hoho! Og den ædle Parcival tog vel tappert del i væddekampen ved det drikkelag?" udbrød Everence.

"Hr. ridder af korset," svarede Parcival tørt; "man bør ikke beskylde andre for en fejl, som man vel næppe selv ville begå. Den, som har påtaget sig at beskytte en dame på en lang og

møjsommelig rejse, plejer ikke at lade bægeret få magt over sig!"

"Velan!" faldt Almarich dem i talen; "kapitanoen skal komme til at stå til ansvar, fordi han har forsømt sin pligt. – I ved uden tvivl, hr. ridder, at det ny tog mod Halvmånen er blevet besluttet i sommer på en forsamling af Europas fyrster og deres sendebud, og at man over alt er i færd med at ruste sig dertil. Vi føler os forvisset om, at en tapper mand som I straks er rede til at følge opråbet til at samle sig om korset, og vi vil være stolt over at tage eder i ed og betjene os af den krigerske dygtighed, som I utvivlsomt har erhvervet eder blandt de vantro."

"Jeg ved at skatte den ære, som ligger i Eders Majestæts nådige forslag. Mine tanker tør imidlertid ikke fæste sig til strid og egen berømmelse, så længe min dame ikke har nået sin rejses mål og kan undvære min arm og mit sværd. Jeg ville ejheller ret godt kunne forsvare for min samvittighed at forlade mester Augustin, så længe han og hans brødre er hjemløse. Europa er desuden nødt til at træffe langvarige og betydelige forberedelser, hvis det skal lykkes det at sejre, og jeg håber sikkert, at jeg inden den tid er løst fra mit løfte."

"Vi må altså foreløbig lade os nøje med forsikringen om eders gode vilje. Tænker I at dvæle længe i Nicosia?"

"Det afhænger af de efterretninger, som min dame venter at modtage, og tillige af den bestemmelse, som den hellige fader finder for godt at træffe med hensyn til de værdige korherrer."

"Hvad det angår," ytrede Everence, "så kommer mester Augustin til at have tålmodighed, eftersom det er den hellige faders hensigt i den nærmeste tid at begive sig fra Avignon til

Poitiers for med al strenghed og med kong Philippes bistand at indlede processen mod Tempelordenen."

Parcival havde allerede et heftigt svar på tungen, men frygten for at røbe sig bragte ham til at tie.

"Jeg har allerede i Jerusalem modtaget efterretninger derom," svarede Augustin i en sindig tone, "skønt de rigtignok kun var dunkle og ubestemte. Det undrer mig unægtelig, at denne anklage netop er blevet rejst på en tid, da man skulle synes, at tempelherrernes tapperhed måtte være en væsentlig støtte for de ny korsfarere. Og ikke mindre forbavser det mig, at det er et medlem af selve dette berømte broderskab, der så dristigt udtaler sig om en sag, som – hvorledes den end forholder sig – dog ikke kan andet end opfylde hele kristenheden med den oprigtigste smerte."

"I dadler mig med urette, ærværdige mester," svarede tempelridderen. "Langt snarere må I dadle den trods, hvormed Molay har nægtet kirkens overhoved den skyldige lydighed og vægret sig såvel ved at tage del i kampen i Østerlandet som ved at medvirke til en hvilken som helst forbedring af de forhold, der truer vort broderskab med forfald. Når vi ikke længere drager i kamp mod Halvmånen, hvad mål har vi så tilbage? Molay har vægret sig ved at opfylde denne vor fornemste pligt, ja, han bød ikke en gang hånden til at gøre en ende på de misbrug, som har indsneget sig iblandt os! Er det da forunderligt, at den hellige fader endelig har besluttet at angribe ondet fra roden af og rense det med skarpt stål og glødende jern?"

"Som medlem af dette store broderskab har I, herre, uden tvivl årsag til at dømme således – af egen erfaring!" sagde

Parcival lidt skarpt. "Hvor lidet jeg end kender dertil, ved jeg dog, at tempelherrerne har udført store bedrifter i Østerlandet, og at man der mindes dem end den dag i dag!"

Everence de Boxols ansigt blev overtrukket af en mørk rødme; hans øjne funklede, og han stod allerede i begreb med at give ridderen et heftigt svar, da Almarich henvendte sig til denne.

"Mange af de misbrug, der øves af tempelherrerne, fortjener kun alt for vel en streng straf. De beviser, som foreligger, er af en sådan natur, at vi ikke kan fortænke den hellige stol i, at den træffer omfattende forholdsregler for at sætte en grænse for de vederstyggeligheder, der drives af disse folk, hvis åndelige hovmod og tøjlesløse magt er blevet aldeles utålelig."

"Det ville være os såre kært," ytrede Augustin sagtmodigt, "hvis det måtte behage Eders Majestæt at belære os om disse ting, der er os næsten ganske ubekendte som følge af vor lange fraværelse blandt de vantro. Vor stilling og vor uvisse fremtid gør det særlig ønskeligt, at vi ikke helt uerfarne træder disse forhold i møde og ubevidst kommer i modstrid med dem. Hvem er det, der er optrådt som anklagere mod Tempelordenen?"

"En beretning, som Hans Hellighed for ikke længe siden lod udgå til os, giver tydelig redegørelse derom," svarede kongen. "Den tidligere prior af Montfaucon, Esquin de Flexian, herre til Biteris, og ridder Noffodei af den italienske ordensgren er blevet udstødt af ordenen, fordi de ikke længere roligt ville være vidner til deres foresattes skændselsgerninger. Peyrault, storprioren af Frankrig, bragte det så vidt, at han lod de ulykkelige stille for den gejstlige domstol og fik dem

indespærret i det faste slot ved Toulouse. Men nu betænkte de to skændigt forfulgte mænd sig ikke længere på at tilstille den hellige fader en udførlig beretning, hvori de åbenbarede ordenens vederstyggelige gerninger og dens forvorpne lærdomme, der har indsneget sig som en pest blandt alle folkeslag i Aftenlandet."

"Hvis denne anklage kun var løgn," tilføjede Boxol, "da havde man sikkert mødt den med åben pande i bevidstheden om sin uskyldighed. Men da Flexian og Noffodei blev løsladt af fængslet, for at de personligt kunne møde for Hans Hellighed og vidne mod ordenen, blev de taget til fange af tempelbrødrene. Flexian blev halshugget, og Noffodei hængte man. Kan der vel gives et bedre bevis på, at broderskabet er skyldigt i den rejste anklage, end når man ved vold og mord rydder de farlige vidner af vejen?"

"Når I selv er så overbevist derom," svarede Augustin, "så er det mig ikkun uforståeligt, at I endnu en eneste dag vil bære den dragt, der tilhører dette foragtede broderskab. Og lige så lidt fatter jeg, hvorledes det er muligt, at Eders Majestæt i eders ophøjede nærhed vil tåle en mand, på hvem der dog må hvile den samme mistanke, som har ramt alle hans brødre."

"I dømmer uden erfaring, ærværdige mand," svarede kongen. "Everence de Boxol, komthur af Nicosia, er et ærligt og frimodigt verdensbarn, der nærer lige så stor foragt for alt hemmelighedskræmmeri som enhver, der nogen sinde mod sin vilje har båret den skinhellige kutte. Desuden nyder han den hellige faders og vor egen særlige tillid, som han har gjort sig fortjent til ved at give os prøver på den ædleste troskab!"

Boxol bøjede sig dybt.

"Hvor lidet jeg end er værdig til så stor en ros, er det dog min ivrigste stræben at fortjene den. Hvad min ordensdragt angår, da er det min pligt at bære den, hvad enten den behager mig eller ikke, indtil Hans Hellighed fælder sin dom over ordenen og dermed tillige løser mig fra mit ordensløfte. Imidlertid søger jeg her på Cypern efter bedste evne at våge over medlemmerne af det usalige broderskab og så vidt muligt sætte en grænse for deres lønlige sammensværgelser."

"Jeg misunder eder ikke dette ansvarsfulde hverv," svarede Augustin. "Vi kan prise os lykkelige, hr. Parcival, at opholdet i Østerlandet så længe har beskyttet os mod enhver berørelse med folk, der rigtignok kalder sig brødre, men som ikke desto mindre forråder og ødelægger hinanden."

"Lad det være nok med denne lidet behagelige samtale, som vel tilstrækkelig har tilfredsstillet vore gæsters videbegærlighed!" tog dronning Cymene til orde. "Vi tænker på at foreslå, at vor smukke fremmede fra Orienten skal nyde vort særlige gæstevenskab og tage bolig i vor residens. Hvad siger I dertil, ædle dame?"

Anna de Fois, som med voksende ængstelse havde lyttet til den foregående del af samtalen, bevarede sin fulde åndsnærværelse ved dette spørgsmål.

"Vær højmodig, ædle dronning!" svarede hun. "I det hellige land har jeg aflagt det løfte, at jeg ikke ville stille mig under nogen andens gunst eller varetægt end min ridderlige beskytters. Ligesom han må ledsage mig, så længe min pilgrimsfart endnu ikke er til ende, således har også jeg lovet ved min sjæls frelse kun at følge hans vilje og give afkald på alle verdslige glæder, indtil den stund kommer, da jeg tør nævne mit

navn for hele verden. Det kan ikke være den ædle dronning Cymenes vilje at bringe mig i fristelse ved sin nåde og derved forlede mig til at bryde mit hellige løfte."

"Vid ædle kongepar," tilføjede Augustin, "at det er blevet pålagt damen på hendes lange pilgrimsfart at søge efter en kostelig skat, som i sin tid er gået tabt for hendes slægt, og hvortil al deres timelige og evige velfærd er uadskilleligt knyttet. Indtil hun har fundet denne, er det hendes pligt at modstå enhver fristelse til at nævne sit navn eller målet for sin vandring."

"Lad det være så, Eders Majestæt," bad Parcival, "at vi opsøger et beskedent herberg i staden og ikkun træder frem for eder, så ofte I tillader os at bevidne eder vor ærefrygt. Jeg er rede til – så vidt det ikke strider mod de pligter, jeg har mod min dame – at være eder til tjeneste i alt, hvad der sømmer sig en ærlig ridder."

Dette svar tilfredsstillede ikke så ganske det fyrstelige par; det tjente vel snarere til endnu mere at vække deres nysgerrighed; men slige hellige løfter var på den tid så almindelige, at man, som skik og brug fordrede, tog alt muligt hensyn til dem, hvor ubegribelige og hemmelighedsfulde de end var. Fra Almarichs og Cymenes side kunne der følgelig ikke længere være tale om at pånøde de fremmede en indbydelse, som de så bestemt havde afslået.

"Det lader altså til, hr. ridder," udbrød prinsesse Joconde lidt efter med en munter latter, "at I er så kvindekær, at I ikke vil tabe eders dame af syne et eneste øjeblik! Og hun foretrækker jo for sit vedkommende eders nærværelse fremfor enhver anden glæde. Men dette vil vel ikke være nogen hindring for, at I ved et ridderligt dystløb giver os vidnesbyrd om eders dames gunst og

ære og om den ridderlige manddom, hvormed I har vundet den kostbare rustning, som smykker eders ædle skikkelse!"

"I sandhed, en fortræffelig tanke!" istemmede Almarich med et fornøjet smil. "Vi er rede til at opfylde damens bøn og lade hende i ukrænket besiddelse af sin hemmelighed, og eder, hr. ridder, tillader vi at være ene om at tage hende i eders beskyttelse. Men til gengæld tør vi vel vente, at I aflægger et vidnesbyrd om eders ridderlige manddom til ære for den dame, som I skærmer med så megen omhu!"

"Jeg er gerne rede til at bryde en lanse med eder, hr. Parcival!" tog Boxol hurtigt til orde.

"Når jeg derved kan behage Eders Majestæt og den dame, jeg tjener, vil jeg intet øjeblik betænke mig på at modtage udfordringen," svarede Parcival efter en kort pause. "Men mod korset på eders bryst, hr. komthur, vil jeg ikke føre mit lansestød!"

"Hvorfor ikke? Har I en særegen grund til at sky dette tegn?"

"Eders kors er mig ligegyldigt; men ganske vist har jeg mine særegne grunde til denne vægring. I glemmer, at modstanderens hest, våben og rustning tilhører sejrherren. Hos mig finder I altså en rig løn, hvorimod I ikke en gang kan afstå mig eders tarvelige udrustning, eftersom den ikke tilhører eder, men eders orden!"

"Til ære for dronningen og mig vil I sikkert aflægge eders ordensdragt og fremtræde i et våbenskrud, der er smukt nok til at tilfredsstille hr. Parcival!" udbrød Joconde ivrigt.

"Jeg er rede til at møde min modpart i enhver anden dragt end den, han nu bærer, ædle prinsesse!" genmælede Parcival.

"Mit livs højeste mål er at følge Eders Højheds befalinger!" svarede Boxol.

"Altså ti dage fra i dag finder turneringen sted, og vor adel skal indbydes til at overvære den," sagde kongen. "I, ædle jomfru," henvendte han sig derpå til Ariana, "tør ikke udeblive hverken fra ridderspillet eller fra det festlige måltid, som efter skik og brug vil blive afholdt dagen i forvejen. – Tag da ophold med eders dame i herberget "*Phønix*", hr. Parcival; indtil turneringen finder sted, har I vel nok overvundet eders træthed efter rejsen!"

Med denne befaling, der blev givet i en kort og meget bestemt tone, red kongen ind gennem stadsporten til Nicosia. Foran indgangen til det betegnede herberg, "*Phønix*" kaldet, skiltes Parcival og Ariana fra Almarichs følge og tillige fra pater Augustin og korherrerne, der ikke havde turdet vægre sig ved at modtage det kongelige gæstevenskab.

Hvis Parcival havde været en af de ægte vandrende riddere, som drog på eventyr for at vinde ridderlig berømmelse, erobre kvindehjerter og søge sin lykke ved fyrstelige hoffer, havde han sikkert prist den time, da han satte sin fod på Cypern, som en såre lykkelig stund; for de vanskeligheder, der trådte ham i møde, blev bestandig mere forviklede og bragte ham atter og atter i ny og fremmede forhold, hvor der i rigt mål fandtes alle de tillokkelser, som kunne blænde og friste en varmblodet og eventyrlysten yngling. Parcival betragtede imidlertid sagen fra et helt andet synspunkt. Hans hu havde aldrig stået til verdslig tant og lyst, og i de år, han havde levet stille og tilbagetrukkent i Jehus hus i Jerusalem, havde hele hans sind været optaget af

den hellige opgave, som det var hans livs mål at løse til held for sit broderskab. Da han havde påtaget sig den pligt at ledsage Idzeddins datter tilbage til hendes moders fødeland, havde han tænkt sig dette hverv såre let at opfylde, når det blot først var lykkedes ham at føre Ariana og tempelskatten vel og lykkelig til Cyperns kyst. Det var intet øjeblik faldet ham ind, at han netop her ville møde de største hindringer for at nå sit endelige mål. Han og Augustin havde vel ingenlunde været uforberedte på Tempelordenens betrængte stilling, men selv deres værste anelser var dog blevet overtruffet ved de efterretninger, som Everence de Boxol så skamløst havde opvartet dem med om det broderskab, han selv tilhørte. Tempelridderens skændige troløshed, som han ikke engang undså sig ved at tilstå, idet han åbenbart vedkendte sig at være et redskab i Clemens V's og Almarichs hænder, havde opfyldt Parcival og Augustin med den dybeste harme og lod dem til fulde måle omfanget af den farlige stilling, hvori de var stedt. Så meget stod imidlertid klart for dem, at hvad der end skete, måtte de fralægge sig enhver forbindelse med det forfulgte og skændigt forrådte broderskab. Den tvang, som Parcival havde måttet pålægge sig selv for ikke at røbe den smerte og foragt, han følte ved Everence de Boxols anklage, var på en heldig måde blevet afledet ved prinsesse Jocondes forslag om en ridderlig turnering. Parcival havde ikke betænkt sig på at modtage udfordringen; for han så ikke en ordensbroder i sin modstander, men kun en ussel forræder, der skændede det røde kors, han bar. Vor helt havde rigtignok ikke i seks lange år haft en lanse i hånden, men han havde tidligere ført dette ridderlige våben så heldigt mod hedningernes skjold i alvorlig kamp, at han intet øjeblik tvivlede om, at det vel

sagtens skulle lykkes ham at tugte den menederske ridder. Derimod var der et andet punkt, hvormed Parcival var mindre tilfreds. Han så kun nødig, at mester Augustin blev indlogeret i det kongelige palads, hvorved det blev vanskeligt for dem at nærme sig hinanden. Heldigvis var alt rejsegodset foreløbig blevet ført til det samme herberg, hvor Parcival var taget ind, og når korbrødrene kom for at hente deres del af det, ville der vel nok tilbyde sig lejlighed til ubemærket at sætte sig i forbindelse med dem.

Endnu samme aften var de lægbrødre, som var fulgt med fra Limassol, blevet sendt tilbage til deres ordenshus, og da en adelsmand, som ville optræde efter sin rang, ikke turde være uden et passende tjenerskab, fik Kurt befaling til at fæste nogle pålidelige folk til at træde i hans herres tjeneste.

Kurt var i den anledning tidligt oppe den følgende dag; han var ikke fremmed i Nicosia, hvor han i tidligere tid ofte havde været i ærinder for ordenshuset i Limassol, og han betænkte sig derfor ikke længe på, hvorhen han skulle styre sine skridt. Målet for hans vandring var slavemarkedet, hvor der, takket være det blomstrende sørøveruvæsen, sjældent manglede ny varer. Den kristelige kong Almarich gjorde sig ingen skrupler over at begunstige handelen med menneskekød, der indbragte ham en betydelig afgift, eftersom østerlandske tjenestefolk på den tid var meget søgte ved de europæiske hoffer.

Med et prøvende blik vandrede riddersvenden frem og tilbage mellem rækkerne af de ulykkelige skabninger af begge køn og tilhørende de forskelligste østerlandske folkestammer, som her imødeså deres skæbne med dyrisk ligegyldighed, afmægtig forbitrelse eller stum fortvivlelse. I begyndelsen fandt

han ingen, der tilfredsstillede ham. De fleste fysiognomier vakte kun ringe tillid, hvorimod der var slaver nok, som udmærkede sig ved deres smukke og kraftige legemsbygning. I et hjørne af den store gård, hvor markedet holdtes, lagde han endelig mærke til to halvnøgne, sammenkrøbne væsener, der holdt hinanden fast omslynget og stirrede på ham med et udtryk af den dybeste sorg i deres store, mørke øjne. Deres hud havde en rødligbrun farve, som man stundom kunne træffe hos enkelte individer af den stærkt blandede befolkning i Palæstina. De talrige, halvt lægte sår og blodige striber, hvormed deres ryg og arme var oversået, røbede tydeligt nok den behandling, som de ulykkelige skabninger havde været underkastet.

"Disse to må være kommet langvejs fra," tænkte Kurt, "i alt fald langt nok til, at de hverken kan bruge deres øre eller deres tunge på urette sted!"

Han gik hen til sælgeren, der var så optaget af et par fornemme kunder, at han slet ikke havde lagt mærke til den simple riddersvend.

"Hejda! Hvem tilhører de to der henne i krogen?" spurgte Kurt.

Ejeren, en firskåren karl med et råt og brutalt ansigt, vendte sig langsomt om og så op og ned ad den ny kunde.

"Til hvilken slags tjeneste vil I bruge dem?"

"Er det af menneskekærlighed, I spørger derom? Jeg tænkte, det kunne være eder lige meget, når de blot ellers falder i min smag."

"Sandt nok, herre, men I ved, at det er skik, at I får lov til at tage dem på prøve, før handelen endelig afsluttes, og finder I dem så ubrugelige i prøvetiden og sender mig dem tilbage igen,

må jeg til ingen nytte svare min afgift til kongen. Det er allerede hændet mig to gange med disse krabater i den ene uge, jeg har haft dem."

"Er det måske derfor, I prygler dem så ubarmhjertigt, for at de skal komme til at se endnu slettere ud, end de allerede gør i forvejen? Lad dem en gang rejse sig op, så jeg kan se lidt nærmere på dem."

"Den, som vil betale, kan også befale!" brummede fyren. Derpå hævede han sin pisk.

"Op med jer, I fordømte kram!"

Hurtigt som et lyn fo'r de ulykkelige op. Det var et par halvvoksne børn, en dreng og en pige, og åbenbart søskende. Deres skikkelser var smukt og ædelt formede, men noget spinkle, og de havde øjensynlig udstået hårde lidelser.

"Ja, se kun på dem. I køber dem vel lige så lidt som de andre. De kan ikke bruges til nogen ting; de har for få kræfter til at arbejde, og de godtfolk, som har haft dem hjem med sig, påstår, at de ikke bestiller andet end at græde fra morgen til aften."

"Hvor er de fra?"

"Fra Nubien, langt borte på den anden side Cairo, herre. En johannitergalej har haft dem om bord fra Damietta tilligemed de andre slaver. De er de eneste af hele ladningen, som jeg ikke har kunnet blive af med!"

"Hvad skal de koste? For I sælger dem vel ikke enkeltvis?"

"Nej, under ingen omstændigheder. Pigen er vel sine penge værd, men drengen duer til slet ingen ting. Vil I betale 800 zecchiner for pigen, så får I hendes broder med i købet. Men ved Djævelen og Muhamed, handelen må være afgjort med det samme, og jeg tager dem ikke tilbage igen!"

"Det skal I heller ikke, så vidt det kan undgås. Jeg er villig til at betale, hvad I forlanger, og i fald jeg ikke har brug for de to børn, skal jeg udrede afgiften for eder og desuden give jer hundrede guldstykker i erstatning på den betingelse, at I ikke oftere slår dem. Går I ind på det?"

"Ved Termagunt, det er et ord!" udbrød slavehandleren. "Lad os afgøre sagen på behørig måde."

Han tilkaldte sine medhjælpere, forklarede dem, hvorledes handelen var blevet sluttet, og tog dem til vidne derpå. Kurt betalte hundrede zecchiner i afgift og lige så mange penge for det tilfældes skyld, at "varerne" ikke skulle falde i hans herres smag. Derpå befalede han en af mandens medhjælpere at følge efter med børnene. Det forekom Kurt, at deres miner opklaredes lidt; i hvert fald adlød de ufortøvent det vink, som deres ny herre gav dem. Da de forlod markedet, lød der en hånlig latter bag ved dem, et bevis på, at slavehandleren mente at have pudset Kurt ordentlig af ved den afsluttede handel.

Så snart de havde nået herberget, lod Kurt manden og de to børn blive tilbage i forhallen, mens han selv gik ind og meldte sin herre udfaldet af sit ærinde.

"Din plan er ganske fortræffelig, ven," sagde ridderen livligt, "i fald de stakkels skabninger virkelig er af ægyptisk herkomst og kun til dels forstår det arabiske tungemål. Deres mund kan da ikke bringe os i forlegenhed."

Da Kurt hidkaldte de to søskende, og de fik øje på ridderens stolte skikkelse, kastede de sig straks ned for ham og omslyngede hulkende hans knæ.

"Græd ikke," sagde han på arabisk og rejste dem venligt op. "Gud vil gøre en ende på eders lidelser, når I er tro og ærlige."

De unge slavers ansigter opklaredes, som om solen pludselig var begyndt at skinne på dem.

"Hvis du er vor herre," svarede drengen på dårligt arabisk, "da er vore hjerter lette; for du vil ikke slå mig og min søster, som om vi var hunde!"

"Intet ondt skal vederfares eder; I har ikke længere årsag til frygt eller bedrøvelse. Jeg forlanger blot, at I skal være tro og lydige, så vil I få det godt her. Hvad er dit navn, pige, og hvor gammel er du?"

"Jeg er tolv år og hedder Thakla, den forældreløse; for jeg og min broder Schahin, som er et år yngre, har aldrig set moder og fader. Vi er blevet røvet bort fra vor stamme, hvis hjorder græsser i det sydlige Ægypten. Man har ført os ned til Nilen fra det ene marked til det andet, man har slået os og ladet os sulte. Derpå kom vi ud på havet i et stort skib sammen med mange andre fangne mennesker, der skulle føres til Konstantinopel. Men et stort, fjendtligt fartøj, der havde et sort flag, hvori der stod et hvidt tegn, angreb os, og de, som ikke blev dræbt i kampen, blev slæbt herhid i fangenskab! Herre, forbarm dig over os!" – Tårerne trådte frem i hendes store, mørke øjne, mens hun talte.

"Trøst dig, Thakla, du og din broder skal ikke længere være venneløse. I skal ikke mere komme til at sulte, og ingen vil være hård og grusom imod eder. Men den venlighed, som vises eder, må I gengælde med troskab og lydighed."

"Herre, jeg er rede til at dø for dig," udbrød Schahin, "når jeg ikke længere ser min søster så bedrøvet!"

"Betal slavehandleren, Kurt, bring derpå børnene til vor herskerinde og bed hende drage omsorg for dem. De skal stå

under dit opsyn; for jeg ved, at du vil handle barmhjertigt imod dem."

"Det vil jeg, så sandt som deres skæbne går mig oprigtig til hjerte, min ædle herre! Måske gengælder disse svage skabninger os en gang, hvad vi har gjort for dem, da vi udfriede dem af en tilstand, der var værre end dyrs."

"Gå så og vær trøstig til mode," sagde ridderen, idet han venligt lagde sin hånd på børnenes hoved. "Men mærk eder min første formaning: Hør og svar ingen, selv om han taler arabisk til eder, undtagen mig, Kurt, den mand som købte eder, og den ædle dame, til hvem I nu føres."

"Vi kender ingen undtagen dig, den mand, der udfriede os af slavehandlerens vold og den dame, til hvem vi nu føres hen!" svarede Schahin og lagde hånden på sit bryst. "Vi skal nøje vogte vor tunge!"

Dermed forlod de ridderen sammen med Kurt.

I løbet af dagen, mens Parcival var i færd med at bringe den ny husstand i orden og vise de øvrige tjenestefolk, som Kurt havde fæstet, til rette, indfandt der sig en af korherrerne, ledsaget af tre lægbrødre, for at hente de ejendele der tilhørte deres broderskab. Da korherren et øjeblik var blevet alene med ridderen, overrakte han ham et beskrevet pergament.

"Her er Flexians og Noffodeis anklage, hr. ridder," sagde han. "Det er en afskrift, som vor mester har taget af det brevskab, som paven sendte Almarich. Læs det – og brænd det så! Ved hoffet er man såre misfornøjet med, at eders dame ikke har villet tage ophold på slottet!"

"Ha, man ville gerne have hende i sin magt!" udbrød ridderen. "Men det ville være ensbetydende med den visse

undergang for os alle, broder Bernhard. Lad os holde os strengt borte fra hinanden; for list og ondskab lurer alle vegne på os!"

Da korherren var gået, og Parcival atter var ene, gav han sig til at læse det beskrevne pergament, som broder Bernhard havde bragt ham. Under læsningen opfyldtes han på en gang af den heftigste harme, af gru, afsky og foragt. Han så for første gang til bunds i den afgrund af skændighed, hvori man havde i sinde at styrte Molay og hans staldbrødre, ja måske hele ordenen.

Anklagen, hvis ordlyd er et af de mærkeligste historiske aktstykker, som hint århundrede har at opvise, var inddelt i ti punkter, der indeholdt følgende påstande:

- At den tempelherre, som engang er blevet optaget i ordenen, ikke tør have nogen anden vilje end den at tjene ordenen, hvad enten det er overensstemmende med retfærdighed eller ikke. Note 21)
- At tempelherrerne er saracenernes hemmelige forbundsfæller, der ved optagelsen må fornægte Kristus, besudle Frelserens billede og spotte hans lærdomme.
- At de er mordere, kættere og vantroende; at de hemmeligt snigmyrder enhver, der atter vil udtræde af ordenen, og at de ikke skyr noget forbryderisk middel, når de derved kan skjule deres laster.
- De foragter kirken, sakramentet, skriftemål og pønitense og overholder kun for skinnets skyld den kristne religions skikke.

- De er skyldige i forargeligt levned.
- Deres ordenshuse er sæder for allehånde laster.
- De vil overgive det hellige land i saracenernes hænder.
- Stormesterens indsættelse er en hemmelig, gruopvækkende og forbryderisk ceremoni.
- Eftersom deres ordensregler er ukristelige og ugudelige, tør de intet røbe derom efter deres optagelse.
- Alle laster og forbrydelser, enhver nok så skændselsfuld handling, der øves til gavn for ordenen, betragtes ikke af dem som nogen synd.

Denne fornuftstridige og latterlige anklage udslyngedes mod et broderskab, som på den tid talte over 22.000 våbenføre mænd af den højeste adel. Hvis den var sand, hvorledes kunne da blomsten af Europas ædleste familier år efter år have søgt optagelse i ordenen? Hvorledes kunne den i to hundrede år have bevaret tilstrækkelig sædelig og legemlig kraft til at være Halvmånens frygteligste modstander? Hvis disse folk havde været skyldige i slig ugudelighed og slige forbrydelser, hvorledes havde de da været i stand til at gå så kækt og standhaftigt i døden under korsets banner?

Det var ikke blot pavens stadfæstelse, der gjorde, at disse beskyldninger fandt tiltro trods al deres urimelighed; man havde sat kronen på sin skændighed ved underfundigt at blande løgn og sandhed mellem hinanden, således at den betingelsesvise sandhed, der var i enkelte punkter, bragtes frem i en falsk og forvansket skikkelse. Det var rigtigt nok, at den, der blev optaget som tempelherre, ikke længere havde nogen

anden myndighed over sig end ordenen. Men anklagerne tav klogeligt om, at denne myndighed var alt andet end ukristelig, at den tværtimod dyrkede kristendommen i dens mest ideelle skikkelse. Og således var der flere andre punkter i anklageskriftet, som man med forsæt havde givet en falsk og løgnagtig udtydning. For at retfærdiggøre sig havde tempelherrerne måttet give deres gamle, hidtil hemmeligholdte visdom til pris for en offentlig dom, og selv om de havde kunnet beslutte sig dertil, ville det dog næppe have kunnet afvæbne deres fjender, der sikkert for enhver pris havde besluttet deres undergang.

Den frygtelige anklage, der uden forskel traf enhver, som bar det røde kors, øvede også sin lammende indflydelse på Parcival, og det var kun en ringe trøst for ham at vide, at Flexian de Biteris og Noffodei havde modtaget den velfortjente løn for deres forræderi. Var han ikke selv udsat for de samme skændselsfulde mistænkeliggørelser, hvis man opdagede, at han var tempelherre? Og ville man ikke have så meget mere grund til at mistænke ham, eftersom han ledsagede en ung kvinde, der indhyllede sig i en hemmelighedsfuldhed, der lige så godt kunne skjule en forbrydelse? Ja, selv de to nubiske børn og den rigdom, hvormed Idzeddins venskab havde omgivet ham og Ariana, kunne let tjene til at styrke mistanken. Parcival følte dybt vægten af de skændige beskyldninger, hvorunder man ville knuse hans berømmelige orden, men på samme tid rustede han sig med alt det mod, der følger med en god samvittighed og en retfærdig sag, til at træde frem som dagens helt ved den turnering, som kong Almarich havde foranstaltet.

13. Turneringen

Everence de Boxol, komthuren af Nicosia, vågnede i dårligt lune efter en ikke synderlig rolig nat. Skønt han nok så kækt var gået ind på forslaget, fandt han dog ikke synderligt behag i tanken om den forestående tvekamp med den fremmede ridder. Rigtignok vidste han ved sig selv, at han var vel øvet i våbenbrug; ved de af kongen hyppigt afholdte turneringer havde han altid været heldig og høstet både ære og berømmelse, og desuden skulle den forestående kamp kun som sædvanlig være en ridderlig leg med stumpe lanser, hvad der udelukkede muligheden for umiddelbar livsfare. Everence havde imidlertid endnu aldrig kæmpet i Orienten eller på nogen anden virkelig valplads, og det blødagtige levnet ved Almarichs hof havde just ikke bidraget til at hærde hans legeme og give det den kraft og smidighed, der bedre end alt andet borger for sejren. Parcival, der til hans store ærgrelse var trådt frem som en ny stjerne ved hoffet, så ham derimod nok ud til at være en mand, der mere end en gang havde set døden i øjet, og som uden tvivl havde sin sejrrige lanse at takke for den østerlandske pragt, hvormed han optrådte. Al ting tydede jo på, at den måtte skrive sig fra de løsepenge, hvormed en eller anden saracensk fyrste havde købt sit liv og sin frihed af den lyshårede ridder.

Det kække mod, hvormed Everence havde udfordret den fremmede, havde således langt mindre sin grund i hans tapperhed end i hans bestræbelser for at tækkes den skønne Joconde og ikke lade sig fordunkle af en mand, hvis ridderlige anstand, rigdom og hele gådefulde optræden allerede i højeste grad havde vakt kongeparrets og hoffets nysgerrighed.

Komthuren havde fra det første øjeblik af fattet uvilje mod den fremmede; han vidste ikke selv grunden, men Parcival indgød ham mistanke og indjog ham tillige en ubestemt frygt, uden at det dog faldt Everence ind, at ridderen kunne være medlem af den samme orden, han selv tilhørte, og hvis sag han allerede havde forrådt, da Molay forlod Cypern for – som forræderen såre vel vidste – aldrig mere at vende tilbage.

Komthuren sad netop ved sit morgenmåltid og grundede i ærgerligt lune over en eller anden list, hvormed han kunne sikre sig fordelen over Parcival ved det forestående dystløb, da en af hans fortrolige trådte ind.

"Hvad nyt, Andiol? Bringer du budskab fra Frankrig, at sagen går sin gang, så at vi endelig kan få lov til at røre vingerne lidt friere her hjemme?"

"Det just ikke, broder, men jeg har en hilsen til dig fra en af kongens høvedsmænd, Huon de Castris, som i morges ved daggry er ankommet hertil fra Limassol. Det var ham, som ledsagede de fremmede ..."

"Ah, den smukke herre, der glemte sin pligt ved det fyldte bæger, og som nu kommer for at undskylde sine dumheder med en hel pose fuld af usandheder?"

"Jeg formoder, at han er blevet taget ved næsen af de fremmede. Ven Everence; man har sikkert haft særegne grunde til at skilles fra ham undervejs! Han har fortalt mig ret mærkelige ting, som syntes at stå i forbindelse med Stewart, prioren af Skotland!"

Boxol sprang heftigt op.

"Ved Baphomet, skulle de to mon stå i forbund med hinanden! Er Stewart endnu i Limassol?"

"Det ved jeg ikke, men jeg tænker det næsten! Prior de Moynes ville vel ellers nok have givet os et vink, som havde gjort det muligt for os at sætte en stopper for hans rejse."

"Kald kapitanoen hid og før ham ind i mit arbejdskammer. Det ville være en kostelig spas, hvis man opdagede et eller andet om hr. Parcival, som kunne rykke de brogede fjer af ham!"

Med disse ord gik Boxol ind i det tilstødende værelse, i hvilket Andiol straks efter indførte hr. Huon, der så bleg og medtaget ud efter den udsovede rus.

Samtalen mellem ham og Everence varede en god stund. Imidlertid blev Andiol og nogle andre riddere hidkaldt; der blev derefter udfærdiget brevskaber og afsendt ridende bud i forskellige retninger. Da komthuren affærdigede hr. Huon med den befaling, at han ufortøvet skulle begive sig til Limassol og atter melde sig hos statholderen, var han øjensynlig kommet i en helt oprømt stemning.

I de følgende dage havde Parcival og Ariana indrettet sig det så hyggeligt som muligt i herberget. Deres sindsstemning var efterhånden blevet mere rolig, og med from fortrøstning til Forsynets bistand imødeså de nu, hvad fremtiden ville bringe dem. Parcivals bestræbelser havde først og fremmest drejet sig om at sørge for Arianas sikkerhed og forhindre, at hun enten på den ene eller den anden måde blev genstand for påtrængende nysgerrighed. Ridderen havde til dette endemål en god medhjælp ikke blot i sin trofaste Kurt, men også i de to børn, der var blevet købt på slavemarkedet.

De nubiske søskende fandt sig overordentlig godt i deres nye forhold; de levede formelig op på ny og søgte på alle optænkelige måder at give deres herskab beviser på deres

taknemmelighed og hengivenhed. Ariana talte ikke blot med lethed det syriske sprog, men hun var også temmelig fortrolig med den ægyptiske mundart, som Turaja med særlig forkærlighed havde plejet at betjene sig af, og hun blev derved i stand til lejlighedsvis at samtale med Thakla og Schahin i deres eget sprog. Man ved, at hos beboerne af de tropiske egne rører lidenskaberne, især had og kærlighed, sig heftigere end hos de mere koldsindede nordboere, og dette var også tilfældet for Schahins og Thaklas vedkommende. Nogle få dage var tilstrækkelige til at overtyde Ariana om, at hun kunne være sikker på den ubrødelige troskab og hengivenhed hos disse to, nys så hjælpeløse og forladte skabninger, der betragtede hende og Parcival som uadskillelige fra deres egen lykke og velfærd.

Den forestående fest beskæftigede i høj grad såvel ridderen og hans dame som Kurt og Marie; men for Parcivals vedkommende drejede hans tanker sig dog fuldt så meget om et hemmeligt budskab, der var indløbet til ham fra lord Stewart i Limna, og som havde bragt ham en ikke ringe trøst midt i de vanskeligheder. Den skotske storprior meddelte ham i et brev, som var skrevet med en slags særegne tegn, der ikkun kendtes i en snævrere kreds af de højtstående ordensbrødre, at han tilligemed Waltari, Johannes og tempelskatten befandt sig i god behold om bord på sit fartøj og stod i begreb med at lette anker. Clemens tøvede endnu med at foretage et afgørende skridt mod broderskabet, tilmed da det lærde og på den tid verdensberømte Sorbonne-kollegium i Paris (opkaldt efter sin stifter Robert Sorbon), af hvem kong Philippe havde forlangt en kendelse afsagt mod tempelherrerne, på det allerbestemteste havde bestridt kongens ret til at domfælde en gejstlig orden.

Skønt sagerne således syntes at stille sig noget mere gunstigt, ville Stewart dog foretrække søvejen til Boulogne, navnlig fordi vigtige efterretninger fra Skotland nødte ham til snarest muligt at sætte sig i forbindelse med sin hjemstavn. Det skotske folk havde efter en lykkelig tilendebringelse af gamle, indre stridigheder og for stærke og enige at kunne værge sig mod kong Edward II. af Englands fjendskab, udråbt hans faders ædle ven, Robert Bruce, greve af Carrik, af det gamle hus Audales, til konge af Skotland under navnet Robert den Første. I ly af det gamle venskabsforhold mellem familierne Stewart og Carrik og under kongens særlige beskyttelse ville såvel ordensklenodiet som brødrene – såfremt faren blev alt for truende – kunne finde ubetinget sikkerhed. For under alle omstændigheder at sikre dem et asyl, måtte han snarest muligt sætte sig i forbindelse med monarken. Når han var kommet tilbage til Boulogne, ville han imidlertid enten selv begive sig til Paris eller i alt fald sende Pierre af Boulogne dertil, for at han kunne afvente sagernes videre gang.

Den forklædte lægbroder fra ordenshuset i Limna, som havde bragt disse efterretninger, var straks vendt tilbage, og overbevisningen om, at tempelstenen var lykkeligt frelst, indgav Parcival en tillidsfuld fortrøstning til, at det også ville lykkes ham selv at overvinde alle andre hindringer og efterstræbelser.

Parcival anede ikke, at der allerede havde optårnet sig nye farer, og at Everence de Boxol kun alt for vel havde forstået at nytte tiden. De sendebud, som komthuren havde skikket bort efter sin samtale med hr. Huon de Castris, var kommet tilbage og havde aflagt forskellige beretninger, der indeholdt vigtige

beviser mod vor helt, og Everence havde derpå ufortøvet givet kongen de fornødne meddelelser ved en lønlig sammenkomst, der ingenlunde fik noget heldigt udfald for de fremmede gæster.

Den tid, som Almarich havde fastsat til turneringsfesten, var imidlertid kommet. Allerede tidligt den første dags morgen drog Cyperns adel ind gennem alle stadens porte. Om aftenen afholdt kongen et festligt måltid, og den følgende dag skulle turneringen finde sted. Antallet af de hidkomne adelsmænd var denne gang betydeligt større end sædvanlig, og det lod til, at det ikke blot var nysgerrigheden efter at se en fremmed ridder på turneringspladsen, men også andre, mindre festligstemte bevæggrunde, der førte Almarichs vasaller og de andre høje herrer til hovedstaden. Der indfandt sig nemlig en stor mængde af de misfornøjede adelsmænd, som efter det sidste, uheldige korstog var ankommet til Cypern for foreløbig at slå sig til ro der. Disse folk tilkendegav mere eller mindre åbenlyst deres utålmodighed og forbitrelse over, at det gik så langsomt med forberedelserne til det af Clemens påtænkte korstog; for før dette fandt sted, kunne de ikke vente at blive genindsat som herskere over deres besiddelser i Syrien. Landets egen adel var desuden ikke heller gunstigt stemt mod Almarich, dels på grund af hans toldsystem, der i lige høj grad trykkede både indfødte og fremmede, dels på grund af hans vankelmodige politik. Hvor krybende han end var for paven, tjente han ham dog kun for så vidt, som det lod sig forene med hans egennyttige planer. Sit givne løfte om at udruste en hær af hjælpetropper i Antiochien havde han lige så lidt opfyldt som ganske den modsatte beslutning, nemlig at gøre et forsøg på at

vinde Malek Nasrs venskab for derved at bringe nyt liv i den orientalske handel, der havde lidt et føleligt knæk under den sidste tids urolige forhold. I denne sag var hans vasaller rigtignok af forskellige meninger, men en stor del af dem var i al fald enige om at fordømme den troløse måde, hvorpå Almarich havde forrådt sin broder og lensherre, kong Henrik, til armenierne for selv at kunne bemægtige sig Antiochien.

Almarich var en tilstrækkelig beregnende og mistroisk karakter til allerede for længe siden at have opdaget den misfornøjede ånd, der rørte sig blandt hans vasaller; men han stolede så ubetinget dels på sin livvagt og sine lejesvende, dels på den blødagtige adels ringe dådskraft, at det intet øjeblik faldt ham ind at frygte for en væbnet opstand. På samme tid sørgede han for at beskæftige de høje herrer med ridderlige skuespil og fester, mens han tillige ved smiger, overtalelser og kostbare foræringer søgte at tilfredsstille dem, der efter hans mening gav ham mest årsag til bekymring. Og da Almarich på en gang var den listigste og mægtigste, havde han hidtil bestandig haft fordelen på sin side.

Parcival og hans dame havde smykket sig på det prægtigste til deres møde ved festen. Den første bar en lysegrøn, guldbaldyret overklædning oven på sit panser, og i stedet for sit ordenssværd havde han omgjordet sig med den prægtige sabel og dolk, som han havde fundet blandt Idzeddins gaver; klædning og våben var dertil smykket med kostbare ædelstene. Ariana bar et violet, sølvindvirket klædebon; store, hvide perler var flettet i hendes hår, og bryst- og armspænder strålede af rubiner.

Til den fastsatte tid trådte de ind i kongeborgens pragtfuldt udstyrede sale, hvor de vakte almindelig opmærksomhed blandt den forsamlede adel. Man modtog dem med stor højtidelighed, og til ære for dem bar kongen og dronningen de kostbare dragter, som Ariana havde givet dem i foræring. Også Augustin og to af de ældste korbrødre var til stede i fuld embedsdragt, men de undgik med forsæt at indlade sig i nærmere samtale med deres tidligere rejsefæller.

Den gamle kapitelmester havde muligvis en anelse om hoffets ildesindede planer mod ridderen og holdt det derfor ikke for rådeligt at lægge sine venskabelige følelser mere åbent for dagen, end det kunne forenes med hensynet til deres fælles sikkerhed.

Everence de Boxol havde indfundet sig med et anseligt følge af ordensriddere. I stedet for kutten med det røde kors bar han nu ikke blot en kostbar rustning, for hvilken han kunne takke Almarichs gavmildhed, men han havde tillige iført sig en pragtfuld overklædning, der strålede i prinsesse Jocondes farver. Over hans fremtræden var der udbredt et udtryk af hovmod og hånlig overlegenhed.

"Eders kostbare prydelser, ædle Parcival," sagde kongen til ridderen, så snart man havde hilst på hinanden, "vækker uvilkårligt vor nysgerrighed efter at erfare, fra hvilken østerlandsk helt I har vundet et så herligt bytte."

"Kongelige herre," svarede Parcival, "at prale sømmer sig kun slet for den, der først skal bevise eder og disse ædle herrer, at hans ridderlige skjold er uden plet og lyde. Falder jeg for hr. Everences lanse, da kunne I måske være tilbøjelig til at antage, at disse smykker ej var vundet i ridderlig færd."

"I anser det altså dog for muligt, at I kunne komme til at rømme sadlen for mig?" ytrede Boxol med et tvetydigt smil.

"Intet er umuligt, herre! I enhver kamp forlader jeg mig mindre på kraft og færdighed end på den ægte ridderlige ånd og en god samvittighed, som bedst evner at føre min hånd og mit våben mod min modstander! – Men for ikke at blive Hans Majestæt svaret skyldig, vil jeg tilstå, at jeg har modtaget disse gaver som en ridderlig tak fra eders broderskabs sejrrige overvinder, hr. komthur, nemlig den tapre Idzeddin."

"Fra Idzeddin?" udbrød Almarich. "I sandhed, har I overvundet denne mand, da er I værdig til den største hæder ved ethvert kristent hof i Europa!"

"Det var ikke i kamp mod ham, at jeg vandt disse smykker, men som løn for en vigtig og betydningsfuld tjeneste, jeg ydede ham!"

"Ved denne tjeneste, som fuldt vel var en ridder og en kristen værdig," faldt Augustin dem i talen, "erhvervede den ædle Parcival sig pashaens velvilje og tilladelse til at dvæle i Jerusalem for at øve sine fromme pligter, og ikkun den strenge befaling, som Abu Sahib bragte fra sultanen, forjog såvel ham som alle os andre fra det hellige land."

Da kongeparret efter denne samtale havde forestillet sine fremmede gæster for den forsamlede adel, rakte kongen Anna de Fois og dronningen ridderen sin hånd, hvorefter man begav sig ind i den festligt smykkede spisesal.

Taflet var prægtigt, og opdækningen lod intet tilbage at ønske. Derimod varede det ikke længe, før samtalen tog en vending, som på den pinligste måde berørte ridderen og hans rejsefæller. Everence de Boxol, der tilligemed prinsesse de

Joconde sad lige over for ridderen, dennes dame og kongeparret, begyndte lidt efter lidt at udsende sine giftige pile mod vor helt.

"På eders rejse, ædle Parcival," tog han ordet, "var der jo også en pilgrim om bord, skotten Gylstram, et formummet medlem af Tempelordenen?"

"Jeg viede ingen andre hverken min omsorg eller min opmærksomhed end min dame og de gejstlige herrer, som var fulgt med mig fra Palæstina," svarede Parcival med rolig fatning.

"Jeg gad desuden nok vide," tilføjede Augustin, "hvad en tempelherre endnu skulle have at gøre i Syrien efter at ordenen allerede for seks år siden har forladt Morgenlandet."

"Vi vil ikke drage eders troværdighed i tvivl, højærværdige herre," genmælede Almarich med et flygtigt smil. "Men ikke desto mindre foreligger der nogle ret mærkelige kendsgerninger, som er kommet til vor kundskab efter eders ankomst hertil. Hav den godhed, hr. Parcival, at modbevise følgende: Vor havnefoged påstår, at kort før Sidi-Mulays fartøj kastede anker i havnen ved Limassol, forlod tempelherren Gylstram skibet i en båd. Manden var fulgt med eder fra Syrien."

"Det ville have været klogere, min konge," svarede Parcival, "hvis eders folk havde forhørt Sidi-Mulay selv angående denne sag."

"Når den omtalte skotte forlod skibet før os," faldt Augustin dem i talen, "er det dog virkelig lige så umuligt for os at vide, hvad han har foretaget sig, efter at han kom i land, som at han i det hele taget har været om bord på fartøjet!"

"Såre rigtigt, ærværdige kapitelmester!" udbrød Boxol. "Det er ikkun mærkeligt, at han forsvandt i tempelherrernes ordenshus; den samme mand har tidligere i al hemmelighed opholdt sig i nogle uger i Limassol sammen med lord Stewart, storprioren af Skotland! Stewart og Gylstram forlod staden i følgeskab med eder, men undervejs fandt det besynderlige drikkelag sted, ved hvilket den kongelige høvedsmand, hr. Huon de Castris, der havde fået det hverv at ledsage eder hertil, faldt under bordet. Og hertil kommer en omstændighed, der endnu mere synes at stille sagen i et såre mistænkeligt lys. Mens den berusede – eller bedøvede kapitano blev tilbage i herberget, ankom I, hr. ridder, med eders dame og de ærværdige korherrer hertil, og på samme tid nåede Stewart og Gylstram, ledsaget af nogle folk og en pakvogn, havnen ved Limna, hvor der lå et skib rede til de gode skotter, med hvilket de har været så heldige at undslippe!"

"Selv om denne forklaring er rigtig," skyndte Augustin sig at gribe ordet af frygt for, at Parcival, hvis kinder allerede glødede af sindsbevægelse, skulle forløbe sig – "så er det dog en højst mærkelig beskyldning, at vi nødvendigvis må være medvidende om alt dette og oven i købet have befordret skotternes undvigelse! Hvis nogen er draget gennem stadsporten i Limassol umiddelbart bag efter os, måtte det dog være den gode hr. Huons pligt at forhindre det. Kendte han skotterne, så var det dog sandelig højst tåbeligt, at han gemte sin forstand på bunden af bægeret og lod dem undslippe, hvem hans ledsagelse nok særlig gjaldt, som det lader til. Men er der i det hele taget foregået noget sådant, hvad angår det så os? Jeg indser hverken nogen grund til, at vi nødvendigvis må have kendt disse

flygtninge, eller hvorledes skylden for deres undvigelse kan ramme os fremmede, der ved vor ankomst hertil kendte lige så lidt til Aftenlandets indbyrdes stridigheder som til de love, hvorefter man her til lands stiller ridderlige mænd af et hidtil højt agtet broderskab i klasse med forbrydere og røvere! I sandhed, det falder mig vanskeligt at tro, at en monark som kongen af Cypern, der byder over så mange tapre vasaller, kan have noget at befrygte af tempelherrerne, der jo lever stille og fredeligt her i landet."

"I taler snildt nok, ærværdige mester," genmælede Boxol, "men det hjælper eder dog ikke! Man har beviser for, at de forskellige vogne og pakheste, som tilligemed et lille antal af ordenens svende og lægbrødre ledsagede eder på vejen, er blevet affordret prior Robert de Moynes af lord Stewart i egen person! At I har været i ledtog med ham, er altså hævet over enhver tvivl!"

Parcival rejste sig op.

"Komthur Everence af Boxol, jeg opfordrer eder til at erklære uden omsvøb, hvad I tilsigter med eders ord, hvis I ikke ønsker, at den kamp, som forestår os, skal få et blodigt udfald!"

"Spørg hellere, herre, om den overhovedet endnu kan finde sted! Af den anklagede stormester Molays ytringer til prior Moynes er det fremgået, at en af Tempelordenens komthurer for seks år siden i al hemmelighed blev tilbage i Jerusalem i et vist, ubekendt øjemed, og at man siden den tid forgæves har ventet på hans tilbagekomst. Om I end ikke er selve denne mistænkelige ordensbroder, så fortrøster jeg mig dog i alt fald til at bevise, at I er en tempelherre!"

Almarich udbrød i en hånlig latter, idet han vinkede ad sine livgardister, der holdt vagt ved døren.

"Bemægtiger eder Parcival af Brattisborgs person og handl med ham, som hr. Boxol befaler!"

Men i det samme gjorde Parcival et skridt tilbage og lagde hånden på sit sværd.

"Forbandet være den, der voldelig krænker gæstfrihedens hellige love!" udbrød han med rungende stemme. "Nedstammer I virkelig fra den samme Lusignan, som en gang var en hæder for det befriede Morgenland, så hold fred og ret i eders eget hus, kong Almarich! Enhver mand af ære står mig bi! – Sig, hvad jeg skal gøre, herre, for at bevise min uskyld, eller hvilke vidnesbyrd I forlanger, for at jeg dermed kan lægge Everence de Boxols skændighed for dagen!"

Gæsterne var alle sammen sprunget op med hånden på fæstet af deres sværd, og der opstod en mumlen iblandt dem, som viste kongen det vovelige i hans forehavende. Han gav vagten et vink til at træde tilbage.

"Når I frivilligt efterlever vor befaling, skal ingen fremmed hånd øve vold mod eder. Men vi ved med vished, at I er tempelherre, og vi forlanger derfor, at I skal blotte eders legeme, på hvilket I bærer eders ordens hemmelige tegn! Drist eder ikke til at vægre eder derved; for, i den hellige faders navn, vi vil ellers berede eder den samme skæbne, der er forbeholdt dem, som allerede trues af Flexians frygtelige anklage!"

"Er da I, hr. konge, til gengæld rede til siden efter at give mig al den oprejsning, som min krænkede ære kan gøre fordring på?"

"Hvis eders ære er pletfri – ja!"

Parcival løste bæltet, ved hvilket hans sværd og dolk var fæstet, og lagde det på bordet.

"Så opfordrer jeg herved eder, herre, tilligemed Cyperns adelsmænd og templets riddere til at ledsage mig til et sted, hvor eders forlangende kan ske fyldest."

Almarich så først på ridderen og dernæst på Boxol med et tvivlrådigt blik.

"Følg os, I herrer!" sagde han derpå. "Vi ønsker ingenlunde at krænke gæstfrihedens love, men vi må for enhver pris vide, hvo der har bedraget os!"

Med disse ord skred Almarich i forvejen gennem en af salens sidedøre, ledsaget af Parcival og Boxol. Som efter en stiltiende aftale trængte tempelridderne sig omkring de tvende sidstnævnte, og bag efter fulgte de øvrige gæster og fornemme herrer.

Ariana og mester Augustin blev tilbage hos damerne. I det første øjeblik var Ariana blevet heftigt forskrækket over den uventede hændelse, men hun havde dog snart beroliget sig. Derimod havde en voksende angst bemægtiget sig Augustin, og han var allerede fattet på det værste. Det var så meget mere vanskeligt for de to at komme til en gensidig forklaring, eftersom dronningen og hendes damer ufravendt fæstede deres opmærksomhed på dem, idet de betragtede dem som ridderens medskyldige.

I den tilstødende sal tildrog der sig imidlertid et sælsomt optrin. Almarichs vasaller og adelsmænd sluttede kreds omkring Parcival, som derpå blev stillet lige overfor kongen og Boxol, mens tempelbrødrene som de særligt sagkyndige fik det hverv at iagttage enhver af den anklagedes bevægelser.

"Afför mig så mine klæder!" sagde Parcival.

På Almarichs vink tog man hjelmen af ridderens hoved og afførte ham stykke for stykke hans overklædning, hans panser og hans underkjortel. Enhver af disse genstande blev nøje undersøgt, mens forsamlingen i den største spænding ventede på udfaldet. Da til sidst ridderens linned blev revet af ham og hans nøgne, atletiske skikkelse kom til syne, gik der et dæmpet udråb af skuffelse gennem kredsen. Hans modstandere kunne nu overbevise sig om, at der ikke på hans legeme var skjult noget som helst tegn, der bekræftede deres mistanke.

"Han bærer ikke den indviede snor!" udbrød de højligt skuffede.

Boxol var blevet ligbleg, og kongen var åbenbart lige så overrasket som forbitret.

"I er en elendig bagvasker, Everence!" råbte han heftigt. "Og I skal selv bære alle følger af den fornærmelse, I har tilføjet vor ædle gæst! – Tilgiv, hr. ridder, at vi har kunnet lade os forlede til således at krænke eders ære! Vi håber, at de forøgede hædersbevisninger, vi føler at være eder skyldig, skal udjævne denne pinlige misforståelse. Vi venter eder ved bordet!"

Dermed forlod Almarich og de fleste af de tilstedeværende gemakket.

Parcival, der i sit hjerte takkede Gud, at han havde overgivet snoren og det vigtige pergament i sin venindes varetægt, begyndte atter at iføre sig sine klæder. Nogle af adelsmændene var blevet tilbage hos ham.

"Tillad, herre," sagde Bohemund, greve af Famagusta, "at jeg hjælper eder med at iføre jer eders rustning. I har her på Cypern været genstand for en lige så skammelig som ugrundet

krænkelse, og det kan vel gøres behov, at i alt fald nogle af os ytrer vort mishag over den medfart, I har lidt!"

"Den har opfyldt os med den dybeste harme!" udbrød Atamar, fyrste af Tyrus, Hugo de Ricordame og Astagon de Gattina som med én mund. Og ved deres ivrige bistand varede det ikke længe, før Parcival atter var iført sine ridderlige prydelser.

"Megen tak, ædle herrer," svarede ridderen i en høflig, men tillige alvorlig tone. "Vil I vise mig, den fremmede, en endnu større tjeneste, da forund mig den ære at være mine vidner i morgen ved den forestående kamp, hvis beskaffenhed jeg nærmere vil bestemme."

Til svar trykkede de venskabeligt hans hånd, idet de tilsagde ham deres bistand og takkede ham, fordi hans valg var faldet på dem.

"Da jeg er Cyperns første adelsmand og vasal," tilføjede grev Bohemund, "forbeholder jeg mig ret til at være eders kampfælle ved turneringen. Jeg er rede til at bryde en lanse med enhver, der endnu skulle vove at tvivle om, at eders ridderlige skjold er uden plet. Vi skal, min tro, berede hr. Boxol en varm dag i morgen!"

Da Parcival atter trådte ind i festsalen sammen med adelsmændene, vekslede han et hurtigt og fornøjet blik med Anna de Fois, mens mester Augustins halvt forbavsede, halvt glædestrålende mine viste, hvilken byrde der var blevet taget fra hans hjerte. Kong Almarich bød straks ridderen et skummende bæger og ønskede ham, under forsamlingens livlige tilråb, al hæder og lykke.

Efter at ridderen havde takket for skålen ved at tømme sit bæger og derpå atter sat sig i besiddelse af sine våben, vendte han sig om mod komthuren af Nicosia, der ikke følte sig synderlig vel til mode ved det uventede udfald, hans plan havde fået.

"Everence de Boxol," tog Parcival til orde, "I er med forargelig underfundighed gået ud på at forfølge mig og forskertse mig Almarichs kongelige gunst! Jeg kunne med billighed fordre, at I skulle møde mig med skarpt spyd og sværd til en kamp på liv og død, for at jeg kunne aftvætte fornærmelsen i eders blod! Men da jeg ikke vil foregribe Guds retfærdighed, der en gang skal tugte eder, som I har fortjent, så afstår jeg fra en strid med skarpe våben. Men jeg ønsker derimod nok at betage eder lysten til oftere at udsætte en fribåren mands legeme for fremmede blikke, som om det kunne være en ufri knægt eller træl. Og derfor forlanger jeg, at I skal møde mig med hjelm og stump lanse, som skik og brug er, men i øvrigt uden panser eller underbeklædning. Med andre ord: I tør kun bedække eders legeme med den samme overklædning, som I bærer i denne stund. Eders skjold og eders stærke ribben skal være jert eneste værn! Under de samme vilkår er jeg rede til at møde eder. Består I ærligt kampen mod mig, da vil jeg erkende, at eders manddom har aftvættet den skamplet, som eders underfundighed har sat på eders ridderlige ære!"

Der herskede nogle øjeblikke en dyb stilhed i salen. Med forbavselse havde man lyttet til den sælsomme udfordring. Boxol ville svare, men skræk og forvirring lammede hans tunge.

"Eders betingelse er noget hidtil uhørt, hr. Parcival," sagde kongen med en mørk mine, "og den er temmelig alvorlig ved en

turnering, der ikkun skulle betragtes som en ridderlig leg. Vi må bede eder ..."

"Konge af Cypern," faldt grev Bohemund ham i talen, "efter at ridder Parcival har bevist sin uskyldighed, har I frasagt eder enhver indblanding i striden, og hr. Boxol er forpligtet til at modtage sin modstanders vilkår, ligegyldigt hvilke de er. Som den ædle fremmedes kampfælle tillader jeg ikke nogen formildelse, og jeg er rede til med egen hånd at forsvare Parcivals turneringsret!"

"Vi også!" udbrød herrerne af Tyrus, Ricordame og Gattina. – "Vi ligeledes!" lød det truende fra forskellige sider.

"Det er langt fra, at vi vil underkende hr. Parcivals ret, skønt vi i dette tilfælde finder den temmelig streng," svarede kongen. "Vi befaler eder derfor, Everence de Boxol, at modtage udfordringen. Grev Famagusta og de herrer, der har tilbudt sig som vidner, skal våge over, at vilkårene sker ærligt fyldest. – Men ville det ikke være eders ridderlige manddom værdigt, ædle hr. Parcival, om I forinden denne alvorlige kamp brød en lanse efter gammel lystig skik med nogle af de ædle herrer af Cyperns ridderskab? I ville derved tilvejebringe en mere festlig stemning og forøge vore damers deltagelse for turneringen. Vi sætter dette vort gyldne mundbæger tilligemed fad og vinkrus som pris for sejrvinderen."

Parcival smilede. "Jeg kunne vel være i min gode ret til at undslå mig derfor," genmælede han, "i fald min modpart ikke er rede til at følge eksemplet, men foretrækker at pleje sin magelighed, mens jeg forøder mine kræfter mod de andre. Dog vil jeg ikke vægre mig ved at gøre trende løb, for at Cyperns adel ikke skal nære tvivl om, at det er mit oprigtige ønske at vise

dem al ridderlig ære. Vælg da tre kæmpere af eders midte, ædle herrer, som vil bryde en lanse med mig for kongeprisen!"

"Jeg er rede til at stå vagt ved eders skjold," tog Famagusta muntert til orde, "og den, som rører ved det med sin lanse, skal være velkommen på kamppladsen."

Dermed ophørte man at tale mere om denne sag, og samtalen tog nu en mere utvungen vending, indtil måltidet var til ende. Endog komthur Everence optog på ny sin sædvanlige kække og overmodige tone, rimeligvis betydeligt lettere om hjertet som følge af kongens indfald og i det håb, at, når Parcival først havde måttet holde stand mod tre andre kæmpere, ville han næppe blive ham for farlig.

En adelig turnering gav dengang altid anledning til en stor sammenstimlen af mennesker og blev af alle stænder betragtet som en glædesdag, hvis nydelse man nødig ville gå glip af.

Allerede tidligt om morgenen på den dag, da turneringen skulle finde sted, drog en uoverskuelig, broget folkemængde gennem Niciadalen hen imod staden. Rygtet om, at en ridder fra det fjerne Østerland ville træde i skranken til ære for sin hemmelighedsfulde dame mod Cyperns adel, ja endog mod Everence de Boxol, kongens særlige yndling, havde endnu mere opildnet folkets alt i forvejen let bevægelige indbildningskraft, og jo mere tiden nærmede sig, da kampen skulle gå for sig, jo mere steg utålmodigheden, og jo større blev trængslen på vejen til turneringspladsen. Denne indtog en aflang firkant, henved tre hundrede alen [Note 22)] i længden og halvt så meget i bredden. Det kongelige telt var oprejst på den nordlige del af pladsen med bagsiden ud imod floden. På den østlige og vestlige side

var der indgang til kamppladsen, og disse bevogtedes af livvagten og af forskellige af hoffets adelsmænd.

Indenfor skrankerne, i nærheden af begge indgange, havde man opført to små telte, af hvilke det ene, der var prægtig smykket og lå nærmest i retning af Nicosia, var bestemt for komthur Everence af Boxol og de tre cypriske riddere, der agtede at melde sig til turneringen, mens det andet lå ved den vestlige indgang og var bestemt for Parcival.

Til den fastsatte tid om eftermiddagen, da solen alt var dalet ned bag bjerget og den værste hede var forbi, havde tusinder af tilskuere samlet sig omkring skrankerne, mens andre folkehobe belejrede porten og stadens gader for at ledsage hoffets festlige optog til turneringspladsen.

Så snart kongeparret med prinsesse Joconde og et talrigt følge havde indfundet sig og taget plads under teltet, hilset af skingrende fanfarer, drog Parcival af Brattisborg, ridende på en kraftig stridshest, ved siden af Anna de Fois ind gennem skrankerne. Umiddelbart foran dem red grev Famagusta i fuld ridderlig rustning; derefter fulgte Hugo de Ricordame, Astagon de Gattina og fyrst Atamar, mens Kurt, Marie og et følge af svende og pager sluttede toget.

Efter at kongens marskal, Cleophon de Carmente, hvem festens ledelse var blevet betroet, havde modtaget dem og derpå ført Ariana hen til kongeparrets telt, hvor der blev vist hende sæde ved siden af Joconde, begav Parcival sig, ledsaget af ridderne, til sit telt, i hvis indgang han hængte sit skjold. Kort derpå kom Boxol til syne tilligemed de tre udkårede kæmpere og et talrigt følge af adelsmænd. Komthuren steg ligeledes af hesten og gik ind i sit telt, mens hans kampfælle eller

sekundant blev holdende udenfor. Alle de øvrige riddere stillede sig op i nærheden af skrankerne. På Almarichs vink åbnedes nu festen med en krigersk fanfare af trompeter, basuner og pauker, og på samme tid afsløredes den hæderspris, der var bestemt for sejrherren i de første tre løb. De gyldne drikkekar, hvoraf prisen bestod, havde man lagt frem på et tæppe foran kongeparrets fødder.

Med marskallen i spidsen gik de tre kæmpere hen til Parcivals telt, berørte hans skjold med deres lanser, nævnede deres navne og bad den fremmede ridder om den ære at turde bryde en lanse med ham. Grev Famagusta svarede dem i Parcivals navn med et høfligt ja, og de forføjede sig derpå atter tilbage til deres plads. Turneringen kunne nu tage sin begyndelse.

Det prægtige optog, hvori Parcival og hans skønne, ubekendte ledsagerske gav møde, havde straks indtaget mængden for dem, tilmed da Everence de Boxol stod i et slet ry hos hovedstadens befolkning, der for en del tilskrev ham skylden for den strenghed og vilkårlighed, hvormed Almarich regerede sit land. Man undte ham derfor af sit ganske hjerte et nederlag. Men på den anden side er mængdens sind så omskifteligt, at man ofte ser den vende sine yndlinge ryggen for i det næste øjeblik at tiljuble den, hvem lykken tilsmiler, selv om det er den samme, der nys var hadet og foragtet.

Gneomar, herre til Beritus, var den første som red frem mod Parcival. Han tabte stigbøjlen, men faldt ikke af sadlen, og da han desuden på rette vis splintrede sit spyd mod ridderens skjold, blev løbet betragtet som uafgjort for begge parter.

Den næste modstander, Flavignol de Beauregard, kongens jagtmester og en ven af komthuren, kom mindre heldigt fra det. Han forfejlede Parcivals skjold, og både han selv og hans hest blev kastet til jorden. Men om han end således måtte rømme pladsen, kunne han dog ikke anses for egentlig overvundet, eftersom skylden for hans nederlag åbenbart måtte tilskrives hans sky hest og ikke ham selv.

Den tredje kæmper, Aymer, fyrste af Aleppo, brød ikke blot sit spyd efter alle kunstens regler, men hans stød var så voldsomt, at Parcivals hest stejlede derved, uden at dens rytter dog et eneste øjeblik vaklede i sadlen.

Ikke desto mindre blev dette udfald af kampen hilst af mængden med glædesskrig, hånlatter og spottende tilråb mod Parcival. Hoffet og adelen tog livligt del i denne stemning, hvad der tilstrækkelig fremgik af den begejstrede viften med tørklæder og de hjertelige hilsener, hvormed man i det kongelige telt modtog fyrst Aymer, da han atter indtog sin forrige plads.

Selv om man ikke havde ret til at erklære Parcival for overvundet ved noget af de tre løb, så havde han dog ikke heller vundet nogen afgjort fordel, og i det sidste løb havde endogså Aymer været nærmest ved sejren. Man havde ventet sig helt andre kraftprøver af en fremmed riddersmand, som havde medbragt et så sjældent og kostbart bytte fra Østerlandet, og da man nu så, at han ikke førte en bedre lanse end landets egne adelsmænd, ja oven i købet havde været nær ved at falde for Aymer, hvem man dog havde set overvundet ved tidligere turneringer, så tabte man straks al tiltro til, at Parcival ville

blive sejrherre i den egentlige hovedkamp mod komthuren af Nicosia.

Kampdommerne, Bohemund de Famagusta og chevalier de Bellmont, kongens kammerherre, aflagde i forening med marskallen den kendelse, at æresprisen tilkom fyrst Aymer af Aleppo, og mens Parcival steg af hesten for inde i sit telt at forberede sig til hovedkampen, modtog sejrherren under almindelig jubel de gyldne drikkekar af dronning Cymenes hænder.

Da denne ceremoni var forbi, og den lydelige jubel havde lagt sig noget, vendte kongen sig med et overmodigt smil om til Anna de Fois, der havde al sin selvbeherskelse behov for at skjule den ængstelse, der opfyldte hendes sind.

"Det lader ikke til, skønne dame, at eders ridder vil høste store laurbær her på Cypern. Vi har selv forrige år været vidne til, at fyrst Aymer, der nys sejrede over ham, tre gange blev kastet af sadlen af hr. Everence de Boxol."

"Vi er bange for," tilføjede Cymene, "at komthur Everence kommer temmelig nemt i besiddelse af Idzeddins kostbare foræringer!"

"Det er vel muligt, Eders Majestæt," svarede Ariana med tilkæmpet fatning. "Men vil I tillade mig at svare, som jeg føler, at min ridderlige beskytter selv ville tale i denne stund, så må jeg erklære, at det næppe kan kaldes uklogt at spare på sine kræfter i en turnering, hvor det kun gælder en gylden gave, som man vel kan undvære, mens man hellere samler sin styrke til den vigtigere kamp, hvor det gælder ære eller skændsel!"

"Man må sandelig misunde eder denne priselige tillidsfuldhed!" udbrød prinsesse Joconde med en høj latter.

"Men I har vel ikke desto mindre sørget for at have en dygtig læge ved hånden, for at han kan forbinde de sår, hvormed Boxols spyd truer eders smukke ridder?"

"I et sådant tilfælde, prinsesse, ville jeg anse det for min pligt selv at pleje min ridderlige ledsager!"

"En ædel og såre priselig beslutning," bemærkede Almarich. "Jeg tvivler ikke om, at vor svigerinde, Joconde, visselig ville følge eders eksempel, i fald hun havde nogen grund til at nære frygt for sin ridders skæbne."

"Se dog den prægtige hest, man fører hen foran hr. Parcivals telt!" udbrød dronningen. "Hvilken fyrighed – hvilken ædel bygning og hvilke bevægelser!"

De høje herskaber rettede atter deres opmærksomhed på turneringspladsen.

"Ja, i sandhed, et stolt dyr!" istemmede kongen overrasket.

"Dyret er af det ædleste, arabiske blod, Eders Majestæt," ytrede Ariana. "I vil kunne se det af den stamtavle, som den bærer om halsen. Idzeddin skænkede hr. Parcival den ved afskeden."

"En fyrstelig gave," genmælede Almarich; "vi har aldrig set dens mage! Den røde stridshest, som hr. Parcival nylig red, tåler ingen sammenligning med dette prægtige dyr."

"Gid man må kunne sige det samme om den tvekamp, der nu skal følge efter de foregående!" sagde Ariana frimodigt.

Udenfor skrankerne var det atter blevet stille, og kampdommerne var blevet færdige med de prøver, som de havde underkastet de tvende modstandere for at overbevise sig om, at de aftalte vilkår nøjagtigt var blevet opfyldt. Både Parcival og Boxol, hvilken sidste nu red en andalusisk skimmel,

havde svinget sig i sadlen og red under skingrende fanfarer frem for kongeparret.

Musikken tav, og under lydløs stilhed tog marskal de Carmente ordet:

"For Eders Majestæt, Almarich, konge af Cypern og Antiochien, fremtræder her den fremmede ridder, Parcival, herre til Brattisborg, rede til at bryde en lanse for sin dames ære og sit ridderlige skjolds pletfrihed, efter Eders Majestæts kongelige vilje og befaling! I lige måde fremtræder Everence, herre af Boxol og komthur af Nicosia, for at modtage den tilbudte kamp og byde hr. Parcival trods og modstand til ære for sin høje dame. Begge de kæmpende sætter deres rustning, våben og hest som turneringspris! Tillader I, herre og konge, at kampen begynder?"

Almarich rejste sig.

"Den skal begynde, såfremt de vilkår er opfyldt, som hr. Parcival selv har bestemt!"

"De vilkår, under hvilke kampen finder sted," tilføjede marskallen med hævet stemme, "er følgende: De kæmpende bærer ikke andet på det blotte legeme end deres ridderlige overklædning; med sløvt spyd skal de en gang for alle føre et stød mod hinanden! Er begge de kæmpende rustet på slig måde?"

"Hr. Parcival har for sit vedkommende opfyldt de foreskrevne vilkår," svarede grev Bohemund.

"Hr. Everence har ligeledes opfyldt alle betingelser og venter sin fjende," ytrede hr. de Bellmont.

"Ære være sejrherren, skændsel over den faldne!" råbte marskallen og hævede sin hvide stav. Trompeterne istemte et

skingrende signal, og Parcival og Boxol red nu langsomt tilbage til deres pladser ved hver sin ende af skrankerne; de fældede spyddene, og deres vidner stillede sig op bag ved dem.

Tre gange lød trompeterne, og ubevægelige, med tilbageholdt åndedræt stirrede alle på de to modstandere. Ved det tredje trompetskrald sporede de deres heste til en susende galop, og med et lydeligt brag tørnede de mod hinanden midt på banen.

I nogle øjeblikke var de kæmpende indhyllet i en tæt støvsky. Kongeparret og hoffet havde rejst sig fra deres sæder for bedre at kunne se udfaldet af kampen, og begge parters vidner var ilet til for at hjælpe den, der måtte være faldet.

Da støvet langsomt delte sig, så man Parcival sidde ubevægelig i sadlen med resterne af det splintrede spyd i sin hånd. Hans stød havde ikke blot slynget Boxol flere alen hen i sandet, men selv hesten var blevet kastet omkuld og lå stønnende ikke langt borte fra dens ulykkelige herre.

Et højt angstskrig undslap prinsesse Jocondes mund, idet hun sank afmægtig om i armene på sine damer.

Med jublende tilråb og viften med huer og tørklæder hilste de forbavsede tilskuere Parcival, mens grev Bohemund, Atamar af Tyrus og Gattina trængte sig lykønskende omkring ham.

I højeste grad bestyrtet red marskal Cleophon hen til kongen.

"Hr. Everence ligger som død. Hvis han ikke er livsfarligt såret, har han i alt fald fået nogle ribben knækket; hans hest har brækket halsen, da den styrtede om. Beauregard og Bellmont er i færd med at bringe den sårede til komthurhuset."

"Sig til hr. Parcival, at hans forbavsende styrke og våbenfærdighed har skaffet ham en fuldstændig sejr, for hvilken der tilkommer ham den udsatte turneringspris og al ridderlig

ære; men vor svigerinde, prinsesse Jocondes pludselige ildebefindende forbyder os foreløbig at vise ham de skyldige offentlige hædersbevisninger. Vi forbeholder os imidlertid senere at give ham fuld erstatning herfor ved vor næste hoffest. Bring ham den overvundnes våben og klæder og tag en af de bedste heste ud af min stald til erstatning for Boxols faldne hest. Turneringen er hermed til ende! Og nu tilbage til Nicosia!"

Med disse ord rejste han sig og befalede at lukke indgangen til teltet.

Så snart prinsesse Joconde nogenlunde var kommet til sig selv, og Everence var blevet båret bort, ledsaget af sine venner, brød hoffet op og vendte, just ikke i den mest rosenfarvede stemning, tilbage til hovedstaden.

Folkemængden spredte sig til alle sider. Ledsaget af grev Bohemund, fyrst Atamar, Aymer af Aleppo, herrerne af Beritus, Ricordame og Gattina begav Parcival sig til det kongelige telt for at hente sin dame og tiltrådte derpå hjemvejen, hilst af folkets begejstrede tilråb.

"I ser, ædle Parcival," tog fyrst Atamar ordet, "at mængden ikke glæder sig mindre end vi over, at I så mandigt tugtede den overmodige komthur. Bryd eder derfor ikke om den kulde og ringe artighed, som kongen viste eder."

"Kongens nåde har I visselig forspildt," tilføjede grev Bohemund smilende, "især hvis hr. Everence ikke skulle overleve denne dag. Derimod er der ingen af os, som ikke vil være stolt over at tilbyde eder sit venskab, og vi er rede til at stå eder bi mod den uvilje, som hoffet muligvis har fattet mod eder."

"Vi bliver efter aftale endnu nogen tid i Nicosia, I herrer," faldt Gneomar af Beritus de andre i talen. "Vi har dog nok lyst til at se, hvilke følger denne begivenhed vil drage efter sig. Det var vist ej heller af vejen, om vor helt kendte noget til de smukke planer, som hans lansestød så ublidt har forstyrret."

"Jocondes pludselige afmagt har sikkert ladet eder gætte, ædle Parcival," henvendte Atamar sig atter til ridderen, "at der hersker et ømmere forhold mellem hende og Everence, end man ellers skulle tro, at der kunne bestå mellem en prinsesse og en ordenskomthur, som dog har aflagt løfte om at leve i den ugifte stand. – Almarich forudser nemlig, at korstoget, som vi alle sammen imødeser med stor længsel, næppe kan undgås, om end tempelherrerne i hvert fald går deres undergang i møde, mens samtidig Guillaume de Villarets lønlige planer går ud på at erhverve johanniterridderne et andet ordenssæde. Under dette røre er det kongens hensigt endelig en gang at gøre alvor af sin beslutning, forene den cypriske adel og os fyrster og grever, som tidligere har ejet rige landstrækninger i Orienten, og sende os med en stærk hjælpehær til Antiochien. Hr. Everence var derimod i al hemmelighed udset til at være statholder over Cypern, og det synes, som om den skønne Jocondes hånd skulle være midlet til at sikre Almarich hans troskab. Udfaldet af turneringen har imidlertid bragt nogen forstyrrelse i denne plan."

"På den anden side," tilføjede fyrst Aymer, "giver sultan Malek Nasrs ubetimelige ankomst til Syrien og den omstændighed, at Almarichs broder endnu er i live i Armenien og næppe fuldstændig uvirksom, kongen en dobbelt årsag til bekymring, og det er utvivlsomt hans ønske at lande snarest muligt i

havnen ved Sant Simon eller Aleppo for at være den første europæiske fyrste, der atter betræder det hellige land. Vi har for vort vedkommende al grund til at ønske korstogets iværksættelse, men på samme tid fordømmer vi Almarichs underfundige politik, der har røvet Antiochien fra den ædle og dådkraftige Henrik af Lusignan, og det er derfor vor agt at blive her og følge sagernes gang, for at vi ikke blindt hen skal blive offer for Almarichs statskunst, der hidtil kun har drejet sig om hans egne havesyge og egenkærlige øjemed. Vær derfor på eders post, tapre Parcival, og hold eder til os, at I ikke også skal blive et viljeløst bytte for hans planer!"

"Jeg er eder hjertelig taknemmelig, ædle herrer, for det venskab, I viser mig, og jeg vil bestræbe mig for at fortjene det," genmælede Parcival. "Men hvad har vel jeg, den fremmede, at skaffe med Almarichs politik og toget til Østerlandet? Min tjeneste er viet denne dame, og det er min fornemste pligt at følge hende til Frankrig, så snart forholdene tillader det. Først når jeg er løst fra dette løfte, sømmer det sig for mig at tænke på det hellige tog og tage bestemmelse om, hvilken fyrste jeg vil tilbyde min arm og mit sværd. Vær billig i eders dom og kom vel i hu, at i min nuværende stilling er det lige så misligt for mig at have fældet kongens yndling, som om jeg selv var blevet den besejrede. Tillad mig derfor at drage den vej, som min samvittighed byder mig. Jeg håber derved, ædle herrer, at forblive værdig både til eders venskab og eders agtelse."

Dermed var samtalen afbrudt på dette punkt. Resten af vejen talte man i almindelighed om den stedfundne turnering, om den større eller mindre færdighed, hvormed der var blevet kæmpet, og om den prægtige hest, som ridderen for en ikke

ringe del kunne takke for sejren. Foran porten til herberget tog de fremmede herrer afsked, efter at man havde aftalt tid og sted, hvor man for fremtiden dagligt ville mødes til en fælles ridetur.

Da Parcival og Ariana havde nået deres værelser, blev den sidste et øjeblik stående tankefuld foran ridderen og lagde derpå sin hånd i hans.

"Ved I vel, ædle ven," sagde hun, "hvorledes jeg er til mode efter eders sejr? Som om vi begge stod ene og hjælpeløse mellem tvende luende flammer – mellem Almarich, der bærer nag til os – og disse misfornøjede adelsmænd, der har tilbudt os deres lige så farlige venskab. Lad os vel vogte os for, at hverken den enes had eller de andres venskab kommer os for dyrt til at stå."

"Vi vil begge stræbe efter at øve ret og følge vort hjertes gode stemme, kære Ariana," svarede Parcival med varme. "Før jeg rører spise eller drikke, skal min gang være til min fjendes sygeleje!"

Ledsaget af Kurt begav ridderen sig ufortøvet til Everence de Boxol. Ved dennes seng traf han komthurens fortrolige, Andiol, nogle ordensbrødre, lægen og – prinsesse Joconde, hvis smukke, blege ansigt var badet i tårer. Den sårede var netop vågnet til bevidsthed efter en lang, dødlignende afmagt. På sit spørgsmål fik Parcival at vide, at komthuren var sluppet med nogle få ribben knust, idet kanten af skjoldet var trængt ind mod hans legeme ved det voldsomme stød. Da han derpå trådte hen til Everence og greb hans hånd, luede komthurens blik rigtignok med et glimt af bittert had, men nogle sekunder efter trykkede han Parcivals hånd og hviskede:

"Jeg takker eder, herre, for eders komme. I er visselig en ægte adelsmand!"

Kort efter trådte kongen ind tilligemed Cleophon og Beauregard. Han studsede ved synet af Parcival.

"Tilgiv, Eders Majestæt," sagde ridderen, "at den, som har tilføjet såret, også er den første, der forhører sig om det. Det gør mig ondt for hr. Everence, men jeg takker dog Gud for, at jeg tør sige eder, at den mand, som I sætter så megen pris på, kun i nogle få måneder vil være berøvet eders ophøjede selskab."

Kongen bøjede sig alvorligt og ikke uden bevægelse, talte nogle ord med den syge, der atter følte sig såre mat, og efter at lægen havde beroliget Almarich med hensyn til hr. Everences tilstand, hilste han de tilstedeværende og vendte sig derpå om mod Parcival.

"Er det eder belejligt at ledsage os? Vi har noget at sige eder."

Ridderen forlod komthurhuset sammen med Almarich. Da de havde nået porten, rakte kongen ham sin hånd.

"På kamppladsen har I overvundet hr. Everence, og ved hans sygeleje har I besejret Almarichs vrede, hr. Parcival! Jeg evner kun vanskeligt at tro på menneskenes retsindighed, og selv er jeg kun alt for syndig, men eder agter jeg som en ædel og frimodig mand, hvis hjerte ej er i stand til at nære svig! Jeg føler ikke længere nogen uvilje mod eder!"

14. Kongejagten

Turneringen og dens følger havde hidført en ikke ringe forandring i de hidtilværende forhold ved hoffet i Nicosia. Parcival af Brattisborg, som vor helt vedblev at kalde sig, var blevet en yndet og agtet gæst ved hoffet. Den mistanke, som man i førstningen havde næret om, at han tilhørte Tempelordenen og under en vandrende ridders forklædning ville unddrage sig den truende anklage, der svævede over hans broderskab, var blevet næsten fuldstændig besejret ved den frugtesløse undersøgelse, man havde gjort ham til genstand for ved den kongelige banket, og den derpå følgende turnering havde yderligere godtgjort, at Parcival var en ridder, der besad ualmindeligt mod, styrke og våbenfærdighed.

Den voksende følelse af, at han var henvist til kongens nåde, i forening med den deltagelse, som han følte sig tilskyndet til at vise den sårede komthur, knyttede ham uvilkårligt stedse nærmere til hoffet, og kongeparret gav ham for deres vedkommende flere og flere beviser på deres gunst i samme forhold, som han forspildte det i begyndelsen så varme venskab, der var blevet ham tilsagt af de misfornøjede vasaller, der endnu dvælede i Nicosia. Disse folks stemning var ikke kongen ubekendt, og da han såre godt lagde mærke til, at Parcival unddrog sig enhver nærmere forbindelse med dem, tjente dette selvfølgelig endnu mere til at forhøje kongens agtelse for den fremmede ridder. Almarich drog mere og mere Parcival og Ariana ind i hoffets snævrere kreds og udmærkede dem synligt, så ofte lejlighed gaves.

Mere påfaldende end alt andet var dog prinsesse Jocondes adfærd. At der bestod et ømt forhold mellem hende og Everence, vidste man i forvejen, og prinsessens sorg over sin ridders nederlag var let nok at forstå. Men at hun trak sig fuldstændig tilbage fra sin kongelige broders husstand for uafladeligt at dvæle ved den sårede Everences leje, røbede dog en lidenskab for komthuren, som i alt for høj grad spottede alle hensyn til hendes rang og verdens mening, skønt Cyperns sæder var fri og utvungne nok.

Der var forløbet tre uger efter turneringen, og man befandt sig allerede i oktober. Fra Aftenlandet havde der ingen efterretninger været i den sidste tid, og man betragtede det nu som afgjort, at året ville nærme sig sin ende uden yderligere krigerske anstalter til det allerede så længe opsatte korstog.

Hoffet havde hen imod aften foretaget en munter udflugt til et kongeligt jagtslot, der var beliggende i bjergskoven syd for hovedstaden. Det var hensigten at overnatte der for den næste dag at hengive sig til jagtens glæder.

Blandt dem, som kongen havde indbudt, befandt sig også Parcival og Ariana, ledsaget af Kurt og Marie, samt Bohemund af Famagusta i spidsen for en talrig skare cypriske adelsmænd, som kongen for tiden ivrigt bestræbte sig for at knytte nærmere til sig ved at overøse dem med allehånde æresbevisninger.

Hvor forsigtig kongen end gik til værks, når det gjaldt om at træffe forsigtighedsforanstaltninger for landet og hovedstaden, personligt fej var Almarich dog ikke, og på sine jagtudflugter forsmåede han for det meste at omgive sig med sin livvagt. Selv om han var sig bevidst, at hans magt i mange henseender stod på svage fødder, var han dog tillige alt for klog til åbenlyst at

gøre en sådan tilståelse, hvad det let kunne få udseende af, når han oftere end nødvendigt omgav sig med sine væbnede lejesvende.

Under munter samtale havde man nået jagtslottet, og under de høje elmetræer foran dette havde man indtaget sit måltid for ved samme lejlighed at nyde den prægtige aften i det fri. Da måltidet var forbi, forlystede man sig med sirlige runddanse på de duftende græsplæner. De brogede lamper mellem træerne og buskadset, de flammende ildbækkener, der rundt omkring var opstillet på høje stensokler, og som forenede deres skær med fuldmånens magiske lys, og endelig de lokkende toner af giger, fløjter og cymbler, der blandede sig med tamburinens klang – alt dette øvede et berusende trylleri på unge og gamle. Eller var det måske tillige Cyperns balsamiske efterårsluft, som var årsag til, at man hengav sig til en salig forglemmelse af alle daglige bekymringer, ret som man havde drukket af Lethes kilde og nu ikkun havde sans for øjeblikkets nydelse?

Det lille jagtslot, der kun var indrettet til hoffets midlertidige ophold, lå uden volde eller grave på en åben, noget fremspringende plads i skoven. Fra den foran slottet liggende græsplæne, hvor måltidet og senere dansen fandt sted, kunne man se vejen, der førte ned gennem dalen, og langt borte kunne man skimte Nicosia som en svag afspejling mod den rene, blå luft.

Parcival og Ariana var gået hen til udmundingen af den omtalte vej for at nyde den landlige stilhed i nogen afstand fra det øvrige selskab. Skinnet fra de brogede lygter trængte ikke her hen, og skovens skygger indhyllede det unge par i et dæmrende tusmørke. Tavse hengav de sig til de drømmende

tanker og følelser, som den vidunderligt skønne aften vakte hos dem.

Parcival blev opskræmt af sin ro ved en svag støj, der forekom ham mistænkelig. Det var en lyd, som åbenbart ikke hidrørte fra musikken eller de dansendes trin; i begyndelsen var den ganske vist vanskelig at adskille derfra, men lidt efter lidt blev den tydeligere og syntes at trænge op til dem nede fra dalen. Parcival, hvem krigen i Østerlandet havde vænnet til altid at være på sin post, følte sig uvilkårligt grebet af en ubestemt mistanke.

"Der foregår noget dernede, som ikke lader til at være ærligt spil, ædle Ariana," hviskede han og pegede mod den vej, der førte gennem skoven ned til dalen. "Tillad at jeg nærmere undersøger, hvad det er."

"Min Gud, hvad mener I, der skulle ske på denne tid?" spurgte hun frygtsomt.

Uden at svare bøjede ridderen sig ned og lagde sit øre mod jorden. Få sekunder efter sprang han op.

"Kom, ædle jomfru! Her er fare på færde! Man har visselig ondt i sinde mod kongen; for denne natlige støj tyder ikke på, at det er venner, som nærmer sig!"

Han greb Arianas hånd, og idet han drog hende med sig, ilede han hen til det intet anende selskab. Til alt held traf han straks Cleophon, der netop havde endt sin dans med en af dronningens damer, Dulce de Baffatour.

"Hr. marskal," hviskede han, "har I eders konge kær, så sig ham, at en stærk, bevæbnet rytterskare nærmer sig på vejen fra Nicosia; hestenes hovslag og våbnenes klirren har røbet mig deres ankomst. Lad Bellmont eller Flavignol straks stige til hest

for at hidkalde den kongelige livvagt. Vi andre må imidlertid gøre os rede til at træde en dans af en anden slags! Eder, skønne Dulce, beder jeg ile med min dame til dronningen og formå hende til at trække sig tilbage til slottet med alle sine damer; her kan der let vanke brådne pander!"

Parcivals ord var så indtrængende, at man ufortøvet adlød ham. I samme øjeblik hørte musikken op, og alle lyttede i åndeløs spænding. Ridderen skyndte sig imidlertid hen til det træ, ved hvilket han nys havde siddet, og hvor han havde gemt et bundt korte spyd, den eneste slags jagtvåben, som adelen den gang brugte. Idet han greb et af dem og kastede resten over skulderen, trængte han sig atter gennem den lyttende skare og nærmede sig kongen.

Nu, da dansemusikken var forstummet, kunne man tydeligt høre larmen fra en talrig, bevæbnet rytterhob.

"Ved Himlen!" udbrød Almarich, "dette sildige besøg lover intet godt!"

"Hver ærlig mand følger mit eksempel og står kongen bi! Så længe faren truer, vier jeg ham min arm og mit sværd! Bort med kvinderne; griber alle til våben!" udbrød Parcival.

Som det altid går i et afgørende øjeblik, adlød man uden lang betænkning den, der viste mest åndsnærværelse og handlekraft. Hoffets damer ilede under tjenerskabets beskyttelse ind i slottets værelser, mens adelsmændene greb jagtspyddene og med Parcival i spidsen sluttede kreds om kongen.

Der kunne nu ikke længere være tvivl om, hvad der var i gære. De talrige hestes snøften, idet de galoperede op ad skråningen, våbnenes klirren og endelig de mørke rytterskikkelser, som

snart efter dukkede op på vejen, ville have overbevist selv den mest uerfarne om, hvilket optrin, der forestod. Da lyset fra ildbækkenerne og lamperne faldt på den fremstormende skare, så man, at de alle, et halvt hundrede mand eller mere, var iført fuld rustning med lukkede visirer og væbnede med lanser og skjolde. Mændenes træk var følgelig ukendelige, og i øjeblikkets forvirring og ved den ufuldstændige belysning kunne der ikke være tale om at kende dem på deres dragt eller våbenprydelser.

Da de første ryttere kom til syne på toppen af skråningen, hævede Parcival spyddet i sin højre hånd, rede til at slynge det frem, mens han allerede holdt endnu et spyd i sin venstre.

"Her byder jeg, såfremt nogen pønser på ufred! Hvad er eders ærinde på en så upassende tid og i så frækt optog? Den første, som kommer et skridt nærmere, er dødsens!"

Rytterne studsede og holdt stille. Derpå sprang en af dem af hesten, kastede hjelm, skjold og spyd i græsset og vendte sine blege og matte træk mod kongen. Med forbavselse genkendte man grev Theodat af Lusignan, den kongelige statholder over Antiochien.

"Kan jeg tro mine egne øjne! Er det eder, fætter?" udbrød Almarich. "Synes I, tiden er egnet til at forlade eders embede i vore østerlandske besiddelser for at begive eder hjem til os?"

Grev Lusignan bøjede hovedet.

"Når jeg ikke længere beklæder noget sådant embede, eftersom der ikke længere findes et kristeligt kongerige Antiochien, da er det vel det rigtigste, at jeg søger tilflugt hos eder!"

"I er afsindig! Ikke længere noget Antiochien? Har Himlens ild eller en syndflod som den, der overgik Sodoma, da opslugt

landet?"

"Gid det hellere var sket således, med ære havde jeg da delt rigets skæbne i stedet for at forlade det med skændsel! Men Malek Nasr har så godt som uden sværdslag erobret landet med det eneste trylleord: "Jeg kommer for at stride for kong Henriks krænkede rettigheder!" Alle porte åbnedes for ham; alle arme var rede til at modtage ham! Mod hans utallige horder og mod et land, der gjorde opstand for kong Henriks sag, var det ikke muligt at udholde kampen. Det var endda et held, at det lykkedes mig at undkomme ad søvejen med hovedstadens besætning, tre tusind mand. I Famagusta lod jeg krigsfolkene blive tilbage for at ile herhid!"

Almarich trykkede de skælvende hænder mod sin pande.

"Antiochien!" mumlede han. "Mit Antiochien er tabt!"

"Har vi ikke advaret eder længe nok," sagde grev Bohemund i en bebrejdende tone. "Bad jeg eder ikke så ofte og indtrængende om at sende penge og krigsfolk til Lusignan, for at han allerede ved Galilæas grænse kunne modtage saracenerne?"

"De få hjælpetropper, som den venligsindede Baruch-Khan af Tripolis havde stillet på benene, var snart slået," vedblev Theodat; "hans rige blev sejrherrens bytte, og som en græshoppesværm kastede Malek Nasrs talrige krigsfolk sig over Antiochiens sletter. Da vi lettede anker, hørte vi, at han allerede drog mod nord og var på vejen til Armenien!"

"Det er følgen af eders snæverhjertede kniberi," udbrød en af rytterne i en hånlig tone; "det er udbyttet af eders underfundige statsmandskløgt!"

"Hvor er den hær, som I efter pavens befaling skulle samle ved Aleppo?" råbte en anden i en forbitret og udfordrende tone. "Hvad er der blevet af eders højtidelige tilsagn om at samle Cyperns adelige ungdom under eders banner til et tog mod østen? Var det derfor, du forrådte din egen broder til Armeniens storkhan, allerkristeligste konge? Var det til et sligt endemål, du røvede det land, han havde modtaget af Guds nåde? Ned med dig! Himlens gengældelse over dit hoved!"

Den talende fældede sin lanse og sporede sin hest frem mod kongen.

I samme øjeblik sprang Parcival frem og slyngede sit jagtspyd mod angriberen med en sådan kraft, at han faldt bag over hesten med spyddet plantet dybt i sit bryst. Der lød et skrig af skræk og raseri i den faldnes rækker. Mens Theodat af Lusignan kastede sig for Almarichs fødder, omklamrede hans knæ og tilsvor ham, at han var uskyldig i dette overfald og var blevet revet med af de sammensvorne, gjorde imidlertid kongens omgivelser, opmuntrede af Parcivals raske handling, sig rede til et kraftigt modværge.

Selv kongen fattede sig efter sin bestyrtelse, og idet han befalede Lusignan at tage plads mellem de øvrige adelsmænd, der ville forsvare deres konge, drog han sit sværd.

Der udspandt sig nu en højst ulige kamp, som nødvendigvis måtte tage en ulykkelig ende for det slet forberedte jagtselskab, der også i antal var de vel rustede ryttere langt underlegent. Den fremmede rytter, som var faldet for Parcivals spydkast, havde utvivlsomt været skarens anfører, og hans fald havde til alt held i det første øjeblik udbredt en så stor forvirring blandt oprørerne, at det lykkedes Parcival i forening med Cleophon,

Famagusta, Flavignol, Ricordame og de øvrige cypriske adelsmænd, i hvis midte kongen befandt sig, ved et hurtigt angreb at trænge fjenden tilbage mod skovvejen, så at de bageste ikke længere kunne komme til at tage del i kampen.

De kongelige havde dog ikke længe denne fordel på deres side. Da de forreste fjender mærkede, at pladsen var for snæver til at kæmpe til hest, tilråbte de deres kammerater, at de skulle springe af sadlen og til fods trænge gennem skovtykningen for at nå kamppladsen. Almarich og hans mænd ville utvivlsomt være blevet omringet og nedsablet, hvis kampen ikke på dette tidspunkt havde taget en uventet vending.

Pludselig lød der trompetskrald og trampen af fremadilende heste gennem skoven. Kongens livvagt med Faucon i spidsen, der var blevet hidkaldt af Bellmont, sprængte frem og truede modstanderne i flanken. De bageste greb flugten tværs igennem skoven, og snart efter fulgte alle de øvrige efter, idet de ikkun efterlod deres dræbte anfører, fra hvis bryst Parcivals spyd endnu stak frem.

Da ridderen nogle øjeblikke i tavshed havde iagttaget fjendens flugt og forfølgelse, vendte han sig om mod Almarich.

"Hvis det behager eder, herre, så lad os gå op på slottet for at berolige de ædle damer og pleje vor ro. En slig jagt har jeg ej før været med til. Med eders tilladelse vil jeg dog først se lidt nærmere på forræderen, som jeg fældede med mit spyd!"

Mens kongen, hensunket i mørke tanker, begav sig op på slottet sammen med Lusignan og de fleste andre herrer, skred Parcival hen til den dræbte oprører. Grev Bohemund af Famagusta fulgte ham.

Ridderen løste hjelmen af den faldnes hoved, og fyrst Aymer af Aleppos dødblege åsyn stirrede ham i møde.

På selve kamppladsen var imidlertid enhver støj forstummet, men gennem skoven skingrede endnu trompeterne, og tumlen af en vild jagt, mand mod mand, lød rundt omkring. Dog også denne larm tabte sig efterhånden i større og større afstand. Grev Bohemund trådte langsomt og alvorligt hen til Parcival.

"I har fældet den ædleste og stridbareste mand, som vor tid havde at opvise blandt Palæstinas kristne fyrster! I lærte selv engang hans manddom at kende!"

"Det gjorde jeg, greve, og det smerter mig, at det netop skulle være Aymer, som min hånd traf. Men han var ikke desto mindre en forræder mod sin herre og konge, og mit våbenkast har ikkun sparet ham for den velfortjente løn, der ventede ham i galgen!"

"Måske – og måske ikke! – I er trådt som en frelsende engel mellem Almarich og hans skæbne!" – Bohemund lagde sin hånd på Parcivals skulder. – "Hvoraf kommer det, ven, at I strider for en konges sag, som I, den fremmede, ikke formår at dømme om, og for hvilken mange af Cyperns adelsmænd måske ville have tøvet med at drage sværdet i dette øjeblik, da Antiochien er gået tabt?"

"Hvad andre gør eller undlader at gøre, kan ikke være en rettesnor for mig," svarede Parcival med mandig alvor. "Jeg står her under kongens beskyttelse og er hans gæsteven; man angreb ham på forræderisk måde og i en morderisk hensigt! Det var grund nok for enhver adelsmand til at blande sig i, hvad der foregik!"

"Ved Himlen! I er med al eders enfold opfyldt af en urokkelig retfærdighedsfølelse! I ser hverken til højre eller venstre, når det gælder om at handle som en mand! Lad os med dette lig som vidne række hinanden hånden til et oprigtigt venskab!"

"Jeg bliver gerne eders ven, grev Bohemund," genmælede Parcival, idet han modtog den fremrakte hånd; "for på den vej, som han der fulgte, kan vi to vel aldrig mødes!"

"På hvilke veje vi end mødes, Parcival, vil jeg dog altid vedblive at være eder en fuldtro ven – måske til held for eder selv!"

De begav sig tilbage til slottet og trådte ind i den sal, hvor jagtselskabet havde samlet sig om kongeparret.

Hr. de Bellmont, der nylig var hidkommen, berettede, at han efter marskallens befaling straks havde kastet sig på en hest og var ilet gennem skoven, hvor det var lykkedes ham at komme ubemærket forbi de sammensvorne. På landevejen, der førte til Nicosia, havde han kort efter mødt hr. Faucon, der meddelte ham, at efterretningen om, at grev Lusignan var ankommet og straks brudt op til det kongelige jagtslot med en skare bevæbnede, havde gjort ham urolig, og han var derfor i al hemmelighed fulgt efter dem med sine ryttere. Så snart Faucon var blevet underrettet om den fare, der truede kongen, var han straks skredet til angreb, mens Bellmont var ilet tilbage for at berolige hoffet.

Da ridderen havde aflagt sin beretning og dronning Cymene i det samme fik øje på Parcival, ilede hun hen til ham og rakte ham sin hånd. Hendes ansigt bar endnu spor af den angst og bestyrtelse, som hun havde været bytte for.

"Hr. ridder," sagde hun med bevæget stemme, "det er ikke som dronning, men som hustru og moder, at jeg beder eder modtage min tak, for hvad I har gjort for mig og mine – at lønne eder derfor formår kun kongen!"

Med disse ord førte hun ham hen til Almarich, der endelig mandede sig op af den bedøvelse, der syntes at have grebet ham.

"Hvem var det, I strakte til jorden med eders spyd, hr. Parcival?"

"Aymer, fyrsten af Aleppo i egen person!"

"Vi anede det nok!" svarede kongen mørkt. "Han og hans kristne staldbrødre fra Palæstina har regeret deres lande som tåber for bagefter at miste dem, ligesom børn mister deres legetøj; men lige fuldt har de villet tage hævn over os, fordi deres forhåbninger blev tilintetgjort ved tabet af Antiochien! For deres skyld og for at imødekomme pavens luner skulle vi spilde vort lands kræfter og pengemidler, mens selve aftenlandet endnu til dette øjeblik har tøvet med sine rustninger! Vi skulle være ene om at byde sultanen spidsen, pådrage os hans had og derved også sætte Cypern, kristenhedens sidste bolværk i morgenlandets nærhed, på spil! – Ridder Parcival," vedblev kongen, idet han rakte ham sin hånd, "skønt I er fremmed her, har I dog stridt så mandelig for os, som havde I været en af landets bedste adelsmænd. Vi kender ingen blandt vore omgivelser, vi nærer større tillid til end til eder, og I skal snart se beviser derpå. – Marskal Carmente, giv befaling til, så snart Faucon indtræffer med livvagten, at fangerne straks føres til Nicosia under den strengeste bevogtning, mens alle holder sig rede til opbrud; vi

vender endnu i nat tilbage til hovedstaden. Og nu, Lusignan, er turen til dig at forsvare din færd! Hvorledes kom du i selskab med disse forrædere?"

Mens marskallen udførte Almarichs befaling, bøjede statholderen knæ for kongen og sænkede sit hoved.

"Det faldt mig ikke ind," svarede han spagfærdig, "at Aymer kunne nære forbryderiske planer mod eders krone, ja selv mod eders hellige person! Han havde jo altid været eders ven; I havde selv skænket ham fyrstedømmet Aleppo til len, og han hørte tidligere til eders fortroligste kreds! I den formening, at han nu som før var eder en tro vasal, skikkede jeg et sendebud til ham fra Famagusta med efterretning om Antiochiens fald og meddelelse om, når jeg ventede at kunne indtræffe hos eder. Men endnu før jeg kunne få tid til at melde mig på det kongelige slot i Nicosia, blev jeg modtaget af Aymer og hans staldbrødre, der alle var i fuld rustning. De sagde, at de ville ledsage mig til Eders Majestæt. Først undervejs, da jeg helt og holdent var i deres magt, mærkede jeg af deres truende tale, at de var eder fjendtligt sindede, men det faldt mig dog endnu ikke ind, at de kunne pønse på et sligt forbryderisk forehavende ... Herre og konge, lad min troskab tale for mig; trofast har jeg kæmpet for eders ret selv mod Henrik af Lusignan, og tro har jeg tjent eder til denne stund! Det kan være, at vanheld har fulgt mig i Antiochien, men en forræder mod eder, det ved I, at jeg aldrig kunne blive!"

"Stå op, fætter Theodat. Vi tror gerne, at det forholder sig, som du forsikrer os; for oprørende og unaturligt ville det være, hvis du til gengæld for alle de velgerninger, vi har vist dig, kunne handle så slet at gøre fælles sag med disse højforrædere!

Du ved, hvor kær du er for os! Ulykken har sandsynligvis bragt dig til at tabe hovedet, ellers havde du vel først sendt dit budskab til os, og – vor jagt ville da ikke have taget en så bedrøvelig ende! Men glade og taknemmelige må vi da være for, at det ikke endte endnu værre, og vi vil derfor ikke længere harmes over, hvad vi har mistet. Måske vil skæbnen vise os, at en stærk konge over det havomgydte Cypern er lykkeligere end en stærk truet monark, der hersker over to, af havet adskilte lande! – Du sagde nys, at sultan Nasr i egen person var brudt op med sine ryttere for at begive sig til Armenien. Da må det sikkert være hans berømte feltherre, Idzeddin Pasha, som han lod blive tilbage i Antiochien, og som tvang dig til at vige! Malek Nasr vil altså angribe storkhanen og befri Henrik?"

"Det er vel muligt, kongelige herre, at storkhanen tilkøber sig fred med Henriks frigivelse. Jeg hørte i alt fald rygter derom af prins Osman, sultanens krigerske søn og arving, den gang, han tilstod mig fri afmarch."

"Den unge Osman? – Ikke den sejrrige Idzeddin?"

"Netop den unge Osman, som var kommet did fra Persien med endnu en hær. Den heltemodige Idzeddin lever ikke mere, min konge."

"Han lever ikke mere?" udbrød Ariana bævende. "Siger I, at Idzeddin er død?"

"Jeg kender ikke grunden til eders ivrige spørgsmål, ædle dame," henvendte Lusignan sig til hende, "men af prins Osmans mund ved jeg, at Idzeddin Pasha er død. Han var anklaget for at have overgivet sin datter til en kristen ridders varetægt og befordret deres flugt, skønt sultanen ønskede den unge kvinde

til sit harem. Til straf for sin ulydighed måtte Idzeddin miste hovedet!"

"Min fader halshugget for min skyld!" skreg Ariana forfærdet. "O, Gud, med sit blod måtte han altså købe min ære og min frihed!"

Halvt afmægtig vaklede hun hen imod Parcival, der greb hende i sine arme og førte hende hen til det nærmeste sæde.

Mens de tilstedeværende med stum forbavselse betragtede den grædende pige, der havde hyllet hovedet ind i sit slør, genvandt Parcival, trods sin egen bestyrtelse, tilstrækkelig fatning til at indse, at det ikke længere kunne nytte at nægte, hvad Ariana havde røbet. Det ville visselig være bedre at tilstå den halve sandhed end at udsætte sig for en opdagelse, der let kunne blive endnu farligere for dem begge. Mens dronningen og hendes damer omringede Ariana og søgte at trøste hende med deltagende ord, henvendte han sig til kongen med de ord:

"Eders Majestæt, rædselsbudskabet, som nys forkyndtes os, har røbet den hemmelighed, som jeg og min dame hidtil har bevaret, og som nær havde vakt eders mistanke ved vor ankomst til Cypern. Ja, herre, denne pige er Ariana, Idzeddin Pashas datter; hendes moder var en ædel, kristen kvinde, som for længst er død! For at frelse sig for sultanens vilde attrå og for ej at se sig berøvet sin moders tro, stillede hun sig under min ridderlige beskyttelse! Det blev den ædle Idzeddins undergang, at han redeligt holdt det løfte, som han havde givet sin hedengangne hustru; at han ville udfri hendes datter af de vantroendes magt og bringe hende i sikkerhed i aftenlandet. Det er dette hverv, jeg påtog mig at opfylde! Kunne nogen

kristen vel dø på en værdigere måde end min ædle ven, Idzeddin?"

"Parcival," svarede kongen, "alene pigens smerte ville være nok til at vise os, at I taler sandt, selv om vi ikke havde eders ridderlige ord derpå. Har Idzeddin set eder kæmpe, som vi har set det, da er det såre forklarligt, at han betroede sit barn til et så ærligt hjertes og så stærke armes varetægt. Vi vil vise eder den samme – ja, en endnu større tillid, end han viste eder! Det er vel muligt, at når Malek Nasr først har befriet Henrik af Lusignan fra fangenskabet i Armenien, vil han ikke blot sætte den frigivne i besiddelse af Antiochien, men tillige angribe selve Cypern under det påskud at erobre det for Henrik! – I har nylig højtidelig tilsvoret os, ridder Parcival, at I vil stå os bi, så længe vi er stedt i nød. Det er vi endnu, og vi holder os til eders ed! Da Everence ikke er i stand til at udrette slig tjeneste, skal I være anfører for de krigsfolk, som vor fætter Lusignan har bragt med sig fra Palæstina. Omkring vor hovedstad skal I samle dem tilligemed alle våbenføre folk på Cypern; det er vor vilje, at de under eders befaling ruster sig mod Malek Nasr! – Intet ord, herre! Kast eders blik på den grædende pige, som er stillet under eders varetægt, og tag hævn over hendes faders mordere! – Og nu til opbrud!" vedblev Almarich, idet han vendte sig om mod marskal Cleophon, der imidlertid var trådt ind i salen, "vi vil byde vore fjender spidsen, hvad enten de er os nær eller langt borte fra os!"

Endnu samme nat vendte hoffet under livvagtens ledsagelse tilbage til Nicosia; den del af de sammensvorne, der var blevet taget til fange, var allerede i forvejen sendt af sted til hovedstaden.

Det uventede budskab om Idzeddins endeligt havde gjort et så overvældende indtryk på Ariana og hendes ridderlige beskytter, at det varede en stund, før de kunne vinde et klart overblik over den ny forandring, der var foregået i deres stilling. Så snart Parcival genvandt tilstrækkelig sindsro til at overveje følgerne af de sidste begivenheder, var det dog ingenlunde med glad eller stolt tilfredshed, han tænkte på den høje og ansvarsfulde værdighed, hvortil kongen havde udset ham, og som lå hans egne planer og forhåbninger så fjernt. Men de forsøg, som han allerede den næste dag gjorde hos Almarich for at blive fritaget for byrden af sine nye pligter som overanfører for den kongelige krigsmagt, tjente ikkun til at styrke kongen i hans beslutning. En fortsat vægring ville kun endnu mere have ægget Almarich og måske vakt mistanke hos ham om, at ridderen havde hemmelige grunde til at undslå sig for et så ærefuldt hverv.

Parcival blev følgelig nødt til at finde sig i sin skæbne, og hans næste omsorg gik nu ud på at benytte den magt, der pludselig var givet ham, så klogt og hensynsfuldt, at han på en gang kunne besejre de cypriske stormænds misundelse og tillige vinde alles tillid ved at give fuldt gyldige vidnesbyrd både om sin uegennytte og sin dygtighed til udførelsen af det hverv, der var betroet ham.

Den mægtigste vasal og overhovedet for den cypriske adel var utvivlsomt grev Bohemund af Famagusta. Denne omstændighed i forbindelse med det venskab, de på ny havde tilsvoret hinanden ved fyrst Aymers lig, bevægede Parcival til uden lang betænkning at vælge greven til sin underfeltherre. Bohemunds beredvillighed dertil og kongens tilfredshed med

dette valg overbeviste ridderen om, i hvor høj grad han havde truffet det rette.

Lige så heldig var Parcival med de øvrige foranstaltninger, han traf til udførelsen af det hverv, som kongen havde betroet ham. Han havde imidlertid ikke glemt, at da Almarich hin skæbnesvangre aften på jagtslottet havde overdraget ham overbefalingen over hæren, var det sket med den erklæring, at han handlede således, fordi Everence de Boxols sår hindrede denne i at udføre slig tjeneste. Dette vink røbede tydeligt nok, hvor nær den sårede komthur stod kongen, og hvilke planer han havde knyttet til ham.

Parcival havde derfor ikke så snart fået underretning om, at Everence ikke ville komme til at bære vedvarende følger af sit sår, før han med stor tilfredsstillelse hengav sig til det håb, at komthuren i en ikke alt for fjern fremtid ville blive hans efterfølger, og så snart det på nogen måde lod sig gøre, ville han straks frasige sig den kongelige tjeneste. Han meddelte denne sin hensigt til Everence, der følte sig synligt smigret og vel tillige forbavset over Parcivals beskedenhed og uegennytte. Om der end ikke deraf udspandt sig noget venskabsforhold mellem dem, så omgikkes de dog fremtidig hinanden med ridderlig høflighed, og som det sømmede sig mænd, der ved at tage tilbørligt hensyn til hinandens stilling og indflydelse.

Jo mere Everence de Boxols tilstand bedredes, desto mere tog prinsesse Joconde atter del i livet ved hoffet. Der var imidlertid foregået en forandring med hende, som man ikke kunne undlade at lægge mærke til. Hendes tidligere kække og udfordrende væsen, hendes livsglade sind havde forvandlet sig til et ejendommeligt, følsomt sværmeri og hang til at give sig

hen i drømmenes verden, begge dele tilbøjeligheder, der hidtil havde ligget hende fjernt. Lige så påfaldende var det, at hun nu med stor hjertelighed nærmede sig Ariana og søgte at vinde hendes fortrolige venskab. Hvor meget den sidstnævnte end var på sin post, måtte dog en slig ærefuld tilnærmelse af dronningens søster optages med taknemmelighed, ja endog besvares med en vis hjertelighed, og på den måde opstod der en stedse voksende fortrolighed mellem de to unge kvinder.

Også i Parcival og hans dames ydre forhold var der foregået adskillige forandringer. De havde forladt deres bolig i herberget for at tage ophold i et af de små citadeller, der omgav det kongelige slot, og hvor man havde anvist ridderen en passende embedsbolig i hans egenskab af overbefalingsmand for Cyperns samlede krigsmagt.

Slottet lå på den nordlige side af byen på en ret anselig høj, omkring hvilken floden havde sit løb, så at højen derved kom til at danne en ø, der kun stod i forbindelse med hovedstaden ved en strimmel land på to hundrede fods bredde. Ved anlægget af en forsvarsmur og en kunstig grav var denne landstrimmel imidlertid afskåret fra alt direkte samkvem med staden. Et stærkt porttårn med faldgitter og en solid vindebro var det eneste forbindelsesled mellem slottet og byen. På den anden side højen, ud imod floden, var der opført forskellige fæstningsværker og små citadeller, og i et af disse var halvdelen af det fra Antiochien hidkomne mandskab blevet indkvarteret, mens resten var fordelt i selve stadens fæstningsværker. Grev Bohemund og Parcival med sin myndling og sit tjenerskab havde hver sin særskilte bolig i to mindre citadeller, der lå på hver sin side af kongeborgen.

Ridderen og hans dame havde for så vidt al grund til at være tilfredse, som de her kunne bibeholde deres tidligere afsondrede levevis, men på den anden side havde deres opholdssted rigtignok lige så megen lighed med et fængsel som hele det forsvarsanlæg, der omgav det kongelige slot. Parcival tog dog ingen synderlig notits deraf; han mente ikke længere at have grund til at frygte for yderligere opdagelser, der kunne nøde ham og Ariana til en ilsom flugt, og han underkastede sig derfor gerne en indskrænkning, som både grev Bohemund og hoffet delte med ham. Desuden kaldte hans pligter som kongelig befalingsmand ham så ofte til staden og til udflugter i omegnen, og han steg med hver dag så synligt i kongens gunst, at den tanke aldrig opstod i hans umistænksomme sind, at hans frihed egentlig kun var afhængig af hans herres lune.

Under ivrige, krigerske forberedelser fra Almarichs side havde man nået foråret 1307, uden at Malek Nasr endnu havde gjort mine til at foretage noget angreb på Cypern. Derimod havde de saracenske krigsgalejer afskåret al forbindelse med Orienten. Johanniterridderne, der syntes at have tilendebragt deres rustninger ved Famagusta, var afsejlet til den italienske havn Brindisi, hvor de, efter hvad rygtet fortalte, skulle samle den ny korshær. Kun et ringe antal af ordenens riddere var blevet tilbage hos Guillaume de Villaret, som sygdom holdt fængslet til ordenshuset.

Om tempelbrødrenes skæbne i Frankrig svævede Parcival i fuldstændig uvished, eftersom han på grund af forholdene var afskåret fra alle efterretninger. Det samme var tilfældet for mester Augustins vedkommende, og der havde altså ikke været anden udvej end at forhøre sig hos Everence de Boxol, der

sikkert var den mest velunderrettede i denne sag; men dette undlod man klogeligt at gøre for ikke at vække en mistanke, der let kunne blive farlig for dem.

På selve Cypern var der kommet mere ro i sindene, efter at de krigerske rustninger var tilendebragt, og det opbudte, våbenføre mandskab havde indtaget sit standkvarter. Som forholdene nu var, ville det visselig også have kostet store og sandsynligvis frugtesløse anstrengelser at angribe øen.

Undersøgelsen mod de sammensvorne fra hin aften på jagtslottet var imidlertid gået sin uforstyrrede gang, og en del af dem, deriblandt Gneomar af Beritus og Veit af Sydon, var uden barmhjertighed blevet henrettet. Størsteparten, og blandt andre fyrst Atamar af Tyrus, var derimod flygtet til bjergene eller holdt sig hemmeligt skjult hos venner og slægtninge. Parcival havde vel ikke billiget kongens strenghed, men han besad på den anden side ikke heller magt nok til at mildne de ulykkeliges skæbne.

Boxol var nu fuldstændig kommet sig og havde atter givet møde ved hoffet. Men hvor venskabeligt han end blev modtaget af Almarich, var det dog ikke desto mindre tydeligt nok, at forholdet mellem ham og kongen ikke længere var så hjerteligt som før; der var trådt noget fremmed mellem dem, som hindrede Boxol i at gøre sin gamle indflydelse gældende. Han viste sig også selv mere tilbageholdende end tidligere og unddrog sig ofte de forskellige festligheder under det påskud, at han endnu ikke var kommet fuldstændig til kræfter. I virkeligheden var det dog helt andre grunde, der bevægede komthuren til at indtage en forsigtig og afventende holdning.

Bortset fra, at Parcival og grev Bohemund stod ham i vejen, havde han fundet en begunstiget medbejler og en snu modstander i kongens fætter, Theodat af Lusignan. Det var ikke blot blevet tilgivet den forrige statholder, at han havde ladet sig fordrive fra Antiochien, men Almarichs forkærlighed for denne slægtning var endog så stor, og grevens indflydelse af en så uimodståelig natur, at det ikke varede længe før man betragtede Theodat som kongens andet jeg, mens hans gemalinde, Berengar, i ikke mindre måde beherskede dronning Cymenes lette og flagrende sind.

Med tabet af Antiochien var også de ærgerrige forhåbninger blevet tilintetgjorte, som Everence hidtil havde knyttet til det cypriske hof, og den ligegyldighed, som han lagde for dagen med hensyn til denne sag, syntes at tyde på, at hans planer havde taget en hel anden retning.

Hvis Parcival havde været mere verdensklog og mindre tillidsfuld overfor sine medmennesker, ville han ikke så let have glemt det underfundige had, hvormed den forræderske tempelbroder havde forfulgt ham fra den første stund, de mødtes, og han ville tillige have fattet mistanke overfor den iver, hvormed Boxol nu søgte hans selskab.

Med hensyn til storprior Stewarts møde med Parcival og Augustin havde den snilde Everence ikke ladet sig føre bag lyset. Han følte sig overbevist om, at den mand, der nu havde overbefalingen over Cyperns hær, måtte være den samme ordenskomthur, som Jacques Molay havde ladet blive tilbage i Jerusalem i et øjemed, som Everence vel ikke kendte, men hvis store vigtighed han intet øjeblik tvivlede om. Det syntes altså, som om dette mål var nået, og Stewart var overbringeren af det

længselsfuldt ventede budskab. Under sin ihærdige grublen forestillede Boxol sig, at det af Parcival fuldbragte hverv måske kunne blive et vigtigt våben for Tempelordenen mod pavens og kong Philippes planer og følgelig også kunne ende med hans, Boxols, egen fordærvelse. Han var med fuldt overlæg blevet forræder mod det broderskab, han havde tilsvoret ubrødelig troskab; men de tvende ordensbrødres, Flexians og Noffodeis' skæbne stillede ham dog tydeligt nok den fare for øje, der kunne blive følgen af hans troløse færd.

Ved den opdagelse, at ridderens skønne ledsagerinde var Idzeddins datter, var Everence blevet endnu mere styrket i sin formodning, og dette bestemte ham til for enhver pris og enten før eller senere at rive sløret af sin hidtil sejrrige fjende og berede ham en sikker undergang – ligegyldigt ved hvilke midler det skete. Men han ville gå forsigtigt til værks. Med udsøgt list og snuhed ville han friste Parcival til at røbe sin hemmelighed.

Et tilfældigt besøg, som Parcival efter endt gudstjeneste aflagde i komthurhuset, gav Everence lejlighed til at prøve sin vel overvejede plan.

Endnu lød klokkernes klang fra den pragtfulde Zionskirke, som Almarichs stamfader, Veit af Lusignan, konge af Jerusalem, havde bygget, og den andægtige mængde strømmede skarevis ud fra den hellige bygning, da Everence kom gående forbi kirken sammen med Parcival. Luften var opfyldt af en balsamisk vellugt fra den nærliggende klosterhave, der prangede i det sydlandske forårs hele yppighed, og rundt omkring lød den lifligste fuglekvidder, der blandede sig harmonisk med kirkeklokkernes højtidsfulde klang.

"Der har I et ret tydeligt eksempel på forskellen mellem denne verdens dårskab og dens visdom," begyndte komthuren samtalen. "Narrene – som altid udgør størsteparten her nede – løber i kirke for at tilbede alle slags billeder og helgenskrin og tror på den måde at gøre sig fortjent til Himlens salighed. En lille hob klogere folk glæder sig derimod over tilværelsen og den smilende natur!"

"Man kan vel tjene Gud på denne og hin måde, når hver især kun sker til rette tid og af et oprigtigt hjerte," svarede Parcival alvorligt.

"Bah, oprigtigt hjerte," lo komthuren overmodigt. "I forstår mig ikke rigtigt. Jeg mener, at religionen, kirken, kun er til for den store mængde, mens vi, der har tilegnet os en højere viden, besidder tilstrækkelig åndelig uafhængighed til at kaste vrag på alle disse tåbelige skikke og sædvaner netop i kraft af den visdom, vi har tilegnet os."

"Og til disse vismænd henregner I eder selv?" spurgte Parcival.

"Ja, vi, tempelherrerne!"

"Det undrer mig, at I så åbent tilstår dette! Uden tvivl må jeg da høre til den store hob, som I kalder narre. Nu forstår jeg også, hvorledes man har kunnet låne øre til den frygtelige anklage mod eders orden, eftersom I selv kalder kirken og religionen et skuffende blændværk. Men det forekommer mig tillige såre modstridende, at I indrømmer denne anklages berettigelse, idet I optræder som Molays modstander og stiller eder på pavens side, mens I på samme tid lader hånt om de troende, der efterlever religionens lære."

"Min handlemåde synes eder fornuftstridig, ja måske endog uredelig, men det er den ikke. Den anklage, som er rettet mod vor orden, gælder ikke den visdom, vi er i besiddelse af, men kun det overmod, hvormed tempelherrerne har ladet mængden mærke, at de besidder en slig højere viden, og frem for alt den trods, som de har vovet at byde jordens mægtige, pave og konger! Denne dårskab er en forbrydelse, for hvilken tempelbrødrene nu med rette må bøde! Hvorfor har de så letsindigt ægget den magtsyge og skinhellige gejstlighed! Forlangte ikke allerede stormester Thomas Berard i det forrige århundrede, at brødrene ved aflæggelsen af deres ordensløfte skulle fornægte Kristus? Kun på det vilkår modtog de den højere indvielse som tempelridder. Jeg har selv måttet bespotte korset, før jeg blev komthur! Os, der var i besiddelse af en højere åndelig modenhed, faldt denne ceremoni vel ikke så vanskelig; men tænk eder blot den mængde fromme og overtroiske menneskebørn, hvis enfoldige hjerter vred sig i sand helvedeskval ved en sådan prøve! Måtte disse narre ikke føle sig opfyldte af gru og afsky? Måtte det ikke vække alle slags afsindige forestillinger hos dem, og hvad lå vel nærmere, end at de i deres sjæleangst forrådte den ufordøjede, halve viden, som de var i besiddelse af? Måtte deres løfte ikke gøre dem til hemmelige fjender af det broderskab, de var knyttet til for hele livet? Hvad siger I hertil, ven?"

Komthuren blev stående og rettede sit blik gennemtrængende på ridderens ansigt.

Parcival undertrykte med magt de heftige følelser, som rørte sig i ham.

"Som en lægmand, der er opdraget i den almindelige kristne kirke og uden nøjere kendskab til disse forhold," genmælede han efter en pause, "formår jeg kun at sige, at det er mig ubegribeligt, hvorledes blot en eneste af disse riddere kunne lade sig tvinge til så oprørende handlinger. I det mindste for mit vedkommende havde jeg hellere ladet mig dræbe, end jeg havde fornægtet min frelser og skændet det tegn, som jeg var kaldet til at føre sejrrigt frem i striden mod de vantro! At aflægge et sådant løfte synes mig ikke blot formasteligt, men tillige afsindigt; for derved tilintetgør I jo selv eders ordens øjemed og alle dens livsbetingelser!"

"Tror I virkelig det? Kan I da ikke indse det egentlige øjemed med dette løfte?"

"Nej! At vække ringeagt hos en stridsmand for den sag, for hvilken han skal være rede til at sætte livet ind, det må være ensbetydende med at gøre ham til en nidding, allerede forinden han står overfor fjenden! Og at spotte Frelserens tegn og fornægte herren, det evner kun – niddinger!"

Blodet steg hastigt op i Everences ansigt, og straks efter blev det overtrukket af en askegrå farve. En tid lang gik de tavse ved siden af hinanden. Parcival brød en spæd rosenknop af og viste Everence den.

"I ser, det koster kun ringe møje at bryde den," sagde han, "men al eders broderskabs visdom formår ikke at give grenen den afrevne blomst tilbage eller skabe en ny på samme sted. I stedet for den tro, som eders afsindige og forbryderske færd river ud af eders brødres hjerter, har I intet – slet intet af give dem! Er det virkelig så, at eders orden vedkender sig slige formastelige og ugudelige lærdomme, da rammer straffen den

velfortjent. Men man har også fortalt mig, at mange af tempelordenens sælsomme skikke ikkun er en prøve, som brødrene må underkaste sig, før de modtager den egentlige indvielse. Tifold skændsel må da ramme dem, som falskelig udlægger ordenens lærdomme, hvad enten det sker med forsæt eller af uforstand ... Fornægter I selve Gud, da fornægter I vel også den guddommelige gnist, der er indblæst i mennesket, og som sætter os i stand til at elske det gode og sky det onde?"

"Og kan I, som på en gang er en så fornem og kløgtig mand, vel sige mig, hvori denne guddommelige gnist består?" spurgte Everence synligt ophidset af ridderens overlegne og mandige alvor.

"Ja, med et eneste lille ord kan jeg sige eder det," genmælede Parcival – "den hedder *samvittighed*!"

Boxol fo'r sammen, som om han var blevet stukket af en slange. Med målløs forfærdelse stirrede han på ridderen.

"Når vor natur rummer bevidstheden om de evige og guddommelige sandheder, da er det kun gennem *samvittigheden* i vort bryst, gennem den *indre* stemme, der anklager og frikender os!" vedblev Parcival med ædel varme. "Kun på samvittigheden er vor vished om forløsning bygget, og det var Jesus, Vorherre, der ved sit liv, sin lære og lidelse vakte den slumrende samvittighed for hele menneskeheden! Hvo, der ej tror derpå og føler det tidligt og silde – for ham var det bedre, om hans moder aldrig havde født ham!"

Boxol lagde sin hånd tungt på ridderens skulder.

"Ved Baphomet!" udbrød han med dæmpet stemme, "I er en tempelherre og af højere rang end jeg!"

Ikke en mine rørte sig i Parcivals ansigt.

"I er en dåre, når I kan tænke sligt! Det må stå slet med eders hovmodige visdom," tilføjede han lidt efter med et medlidende smil, "siden mit enfoldige hjertes tro kan tvinge eder til at anse mig for en større vismand end I selv! Hvad er det da, som forbavser eder så såre? Jeg mærker klarlig, at I aldrig har været i Orienten; eders visdom er derfor kun en sløv og misforstået efterklang af den urgamle sandhedserkendelse, der så lyset i de fjerne østerlande. En dags samværen med Idzeddin Pasha, der var en parsisk vismand, ville have været tilstrækkeligt til at knække eders åndelige hovmod. Jeg frelste hans barn og tog det under min beskyttelse, og til gengæld meddelte han mig en del af den viden, han havde øst af de ædleste kilder. Man behøver ikke at være en hovmodig og forfængelig tempelherre for at vide, hvad der er nedlagt i de gamle parsiske vismænds skrifter. Af dem fik jeg bekræftelse på, at den indre, guddommelige stemme i os er samvittigheden, der har talt til jordens ældste folk, og som troende kristen ved jeg tillige, at frelserens lære i forening med vor samvittighed vil hjælpe os til forløsning! ... Det ville være godt for eder, hr. Everence, om klokkerne, der lyder hist ovre fra eders gudshus, ville minde eder derom og hos jer selv vække samvittighedens stemme, som I har døvet med eders falske visdom! Lev vel; for i dag er det nok med denne alvorlige samtale."

Han rakte Boxol hånden og gik i forvejen hen imod klosterporten.

Komthuren stirrede længe efter ham, mens et hånligt træk spillede om hans mund. For anden gang var sejren blevet reven ham ud af hænderne, men han opgav derfor ikke sit mål.

"I sandhed, han er ikke så enfoldig at lade sig fange," mumlede han ved sig selv, "skønt det bestandig står klarere for mig, at han må være den tempelridder, som Molay lod blive tilbage i Jerusalem. Jeg tør ikke oftere lade ham mærke, at jeg mistænker ham for at være en af vore! På anden vis må jeg søge at komme ham til livs!"

Everence forlod klosterhaven. Det faldt ham ikke ind at mindes det gamle ord, at hvo, der graver en grav for andre, falder let selv deri.

15. Et ulykkesbudskab

Sommeren var forløbet under krigerske øvelser, udflugter til forskellige kanter af øen og de sædvanlige festligheder ved hoffet. Forholdet mellem Parcival og Ariana var blevet mere fortroligt og inderligt end før; de mægtede ikke længere at skjule den gensidige følelse, som gennemstrømmede hele deres væsen, men ingen misklang, ingen attrå, som stred mod ridderens hellige pligt overfor den venneløse pige, han havde taget under sin beskyttelse, forstyrrede den rene lykke, de følte ved visheden om, at deres hjerter for tid og evighed var knyttede til hinanden.

Komthur Everence af Boxol var nu kommet fuldstændig til kræfter. Han red, jagede og foretog længere udflugter, snart med den ene, snart med den anden af kongens høvedsmænd, til de forskellige punkter, hvor krigsfolk havde deres standkvarter. Også ved hoffet indfandt han sig af og til, dog uden at genvinde sin gamle indflydelse. Om Parcival syntes han ikke længere at bekymre sig synderligt, og denne besvarede hans adfærd med en lignende kølighed. Ridderen havde efterhånden fået øjnene op for komthurens tvetydige karakter, og hertil var grunden for en stor del den, at grev Bohemund gentagne gange havde tilkendegivet ham sin voksende mistro mod Everence, dog uden at udtale sig nærmere om sine grunde dertil. Parcival var imidlertid alt for optaget af sin embedsvirksomhed og af sit hjertelige forhold til grev Bohemund og Ariana, til at han i mindste måde skulle savne komthurens selskab. Derimod var det Ariana mere påfaldende, at prinsesse Joconde ikke længere viste hende den samme fortrolighed som før. Ariana følte sig

imidlertid for sit vedkommende så lykkelig og tilfreds ved sin daglige samværen med Parcival, at hun ikke tænkte på at efterforske grunden til et så let foranderligt venskab, der vel lige så meget skyldtes den høje dames lunefuldhed som hendes varme, sydlandske blod.

I november måned havde ridder Parcival af Brattisborg tilligemed Ariana og det lille følge, der plejede at ledsage ham på hans rejser omkring på øen, opholdt sig i Limna, den nordlige havn, hvorfra lord Stewart det foregående år lykkelig var undkommet med tempelskatten. Parcival havde holdt mønstring over de krigsfolk, der var samlet der på stedet til kystens bevogtning, og tillige undersøgt havnens forsvarsanlæg. Almarich nærede nemlig frygt for, at korshæren, som nu for alvor begyndte at samle sig ved Brindisi, skulle falde på at anløbe Cypern, hvilket han ønskede at forhindre under det påskud, at hans land allerede var så stærkt bebyrdet med tropper, at han umuligt kunne optage de skarer, der strømmede hid fra Europa. Med andre ord, kongen ville gerne have tilendebragt sine rustninger for at kunne tage part med i et muligt lykkeligt udfald af korstoget, men han ville ikke tillade, at aftenlandets fyrster valgte Cypern til støttepunkt for deres foretagender og derved udsatte ham for sultan Nasrs farlige had i tilfælde af, at toget mislykkedes.

Til den frygt, som han nærede overfor de truende forhold udefra, føjede der sig også en anden bekymring. Skønt sammensværgelsen mod Almarichs liv var mislykkedes, takket være Parcivals mod og åndsnærværelse, havde den dog bidraget til, at der havde dannet sig et parti af misfornøjede adelsmænd, der ikke skræmtes tilbage for nogen yderlighed, når de blot

derved kunne virke til gunst for den forjagne Henrik af Anjou. Almarichs opbud af alt det våbenføre mandskab under påskud af, at det sammenkaldtes i anledning af det forestående korstog, var derfor slet og ret en forholdsregel, som han traf til at sikre sit dynasti og sit land ikke blot mod ydre, men også mod indre fjender.

Mod slutningen af november befandt Parcival sig på tilbagevejen til Nicosia, og idet han drog ned ad vejen på den nordlige side af bjerget, fik han allerede ved middagstid staden i sigte på den modsatte side af floden. Han og Ariana red i fortrolig samtale ved siden af hinanden, mens den kongelige herold og nogle trompetere, der fulgte med ham som tegn på hans embedsmyndighed, befandt sig et stykke i forvejen. Hans øvrige følge bestod af Marie, Thakla og Schahin samt nogle tjenere med den fornødne oppakning.

Man var endnu ikke kommet Nicosia tilstrækkelig nær til efter skik og brug at forkynde sin ankomst med trompetsignaler, da man fik øje på en ridder, der nærmede sig i fuldt firspring, ledsaget af et lille, bevæbnet følge, og i hvem man snart genkendte grev Bohemund af Famagusta.

"Herold!" råbte greven, da han kom så nær, at man kunne høre hans stemme, "il rask i forvejen og meld Hans Majestæt hr. Parcivals ankomst!"

Mens herolden adlød og satte af sted i galop tilligemed sine trompetere, red greven lidt mere sindigt henimod Parcival.

"Eder selv, hr. greve!" udbrød ridderen, "det må visselig være en vigtig tidende, der fører eder hid i sligt hastværk!"

"Den er ikke mindre end den heldige omstændighed, at I vender tilbage til os netop i denne stund! Eders nærværelse er

påtrængende nødvendig! Til alt held kendte tårnvægteren eder i lang afstand. Kongen gav derpå ufortøvet befaling til at sammenkalde rådet og sendte mig af sted for at møde eder."

"Da må der sikkert være indtruffet alvorlige efterretninger enten fra Brindisi eller fra Orienten!"

"Nej, alle helgener være lovet, der lader endnu al ting til at være roligt!" genmælede grev Bohemund. "Men et budskab, som er hidkommet fra Aftenlandet, fordrer en rask og hurtig beslutning, hvis man vil forekomme Hans Helligheds eller kongen af Siciliens og Philippe af Frankrigs planer."

"Ved I noget nærmere derom?" spurgte Parcival ivrigt.

"Lad følget blive et stykke tilbage, så at vi i fortrolighed kan drøfte sagen."

Parcival gav Kurt et vink og red derpå i kort trav så langt forud med Ariana og Bohemund, at man var sikker på, at de andre ikke kunne høre, hvad der blev talt.

"Siden i går er det skete ikke længere nogen hemmelighed for kongens omgivelser, og det har sat alle hoveder i brand. Hvad man endnu ikke rigtig ville tro på, har endelig fundet sted, og den måde, hvorpå det er sket, viser tydeligt nok, at man ikke længere anser det for nødvendigt at tage noget som helst hensyn. – Skønt Clemens havde forlagt sit sæde til Poitiers for at være nærmere ved kong Philippe, var der dog endnu ikke blevet foretaget yderligere skridt mod Tempelordenen, og man begyndte allerede at hælde stærkt til den mening, at anklagen i alt fald foreløbig ikke ville blive bragt frem –"

"Men desuagtet – –?"

"Desuagtet lod Philippe af Frankrig, der var blevet ked af pavens tøven, den 13. oktober ved daggry alle de i Frankrig

tilstedeværende tempelherrer overfalde og fængsle af sine lejesvende. I selve Paris vansmægter stormesteren Molay og hundrede og fyrre riddere i fængslerne. Den påfølgende søndag oplæstes allerede Flexians og Noffodeis ti anklagepunkter fra alle prædikestole, – og torturen begyndte derefter sit værk!"

Parcival havde standset sin hest; et øjeblik sad han ligbleg og ubevægelig i sadlen; derpå vred han sine hænder og udbrød i den heftigste fortvivlelse:

"O, Molay, min dyrebare fader! I, mine ulykkelige brødre! – Og jeg er endnu her? Jeg lever endnu i ro og tryghed – –!"

Grev Bohemund så forbavset på ham.

"Så er I altså dog – som Everence påstod – medlem af den anklagede orden?"

"Hør ham ikke!" udbrød Ariana bønfaldende. "Skrækken har gjort ham afsindig! Tro ikke, hvad han siger!"

"Nej, nej," genmælede Parcival; "I har ikke hørt fejl, greve! Også jeg er en af de ulykkelige, der rammes af denne menederske anklage! Skulle jeg endnu nægte det for at frelse mig selv, mens mine brødre vansmægter i kong Philippes fængsler! Gå, sig til Almarich, hvem Parcival er; sig ham, at jeg ikke vil nyde noget fortrin fremfor de ulykkelige, der nu uskyldigt må lide for deres retfærdige sag! Ikke som Everence vil jeg troløs pleje min ærgerrighed og nyde dens frugt på mine brødres grave!"

Der opstod en lang, trykkende pause, under hvilken de atter halvt mekanisk satte deres heste i trit.

"Hvis I er så stor en nar at gå hen og anklage eder selv, hr. Parcival," genmælede grev Bohemund, "da har jeg intet middel til at lægge bånd på eders tunge, med mindre det skulle være at

minde eder om denne ædle pige, Idzeddins datter! Jeg har tilsvoret eder venskab som en ridderlig og ædelbåren mand, der hader uret, forræderi og underfundighed! Dette venskabsløfte vil jeg holde – her er min hånd; jeg er rede til at være eders beskytter i fremtiden! Om så alle, der bærer det røde kors, er skyldig i de forbrydelser, man pådigter dem, eder anser jeg dog for uskyldig, og med min vilje skal I aldrig falde i eders fjenders snarer, så sandt jeg selv ønsker at dø en retfærdig død!"

"Selv om I ikke mere har nogen tanke tilovers for mig," udbrød Ariana med sitrende læber; "om også min skæbne og den ed, I tilsvor Idzeddin, er blevet eder ligegyldig, så kom i det mindste i hu, at I endnu har en høj og hellig pligt, som I ikke tør blive utro selv i eders tungeste time!"

Ridderen så med smertelig bevægelse på den smukke pige og rakte hende sin hånd.

"Jeg takker eder, Ariana, for denne mindelse! I skal være den gode engel, der leder mig! – Grev Bohemund, mit liv, min hemmelighed og min ære ligger i eders hånd, gør med mig, hvad I tykkes er ret!"

"Jeg vil handle mod eder som en ærlig ven, som den ene adelsmand bør handle mod den anden. Mægter I vel at hjælpe de mænd, der er eder dyrebare, ved i tåbelig blindhed at berede eder selv en lignende skæbne? Vær ikke en slig dåre at bringe eder selv som offer til ingen nytte! Fat eder og lad al eders handling være ledet af kløgt og snildhed! Forråder I eder ikke selv, så skal mit venskab hjælpe eder ud over al videre nød. Til gengæld forlanger jeg kun et af eder, Parcival, og det vil ikke falde eder vanskeligt."

"Nævn det, greve!"

"I skal, så snart jeg forlanger det, overgive eder viljeløs i mine hænder og love mig, at I da – intet vil foretage eder!"

"Selv om jeg derved måtte undlade at gøre noget, som min pligt bød mig, greve?"

"I så fald måtte I tillade, at jeg tog eders undladelsessynd på min samvittighed, og at hele ansvaret faldt på mig. – I er en fremmed i dette land, hvis gæstfrihed I har behov, så længe død og skændsel truer eder på fastlandet. Ved eders ridderlige kamp mod den underfundige Boxol har I vundet mit hjerte, ligesom I ved at beskytte kongen mod de sammensvorne hin aften på jagtslottet har vundet hans uindskrænkede tillid – en farlig tillid og et lige så farligt embede, der fulgte med i købet! I eders ukendskab til forholdene formår I ikke at indse, at selv om ingen opdager, at I er tempelherre, så har skæbnen dog her i Nicosia stillet eder over for farer af en hel anden natur, og lige så lidt ved I, at den stund kan komme, da I låner eders tapre arm til den forsmædeligste uret, mens I indbilder eder at stride for en retfærdig sag. Derfor beder jeg eder, tænk i fremtiden først og fremmest på at bevare eders hemmelighed og på at beskytte eders ædle ledsagerinde, Idzeddins barn. Opfyld i øvrigt efter bedste evne den pligt, som kongen har pålagt eder mod eders vilje, og – når den time kommer, da I skal indløse eders ord til mig, så kom vel i hu, hvad jeg her har sagt eder. Tro mig, derved vil I vise eder selv og eders dame den bedste tjeneste og endelig blive fri for den tvang, der nu holder eder tilbage på Cypern. Er I rede til at give mig dette løfte?"

"Jeg har ikke mere nogen ret til at vægre mig derved, hvis jeg ikke vil tabe det sidste, høje mål af sigte, som Gud endnu har givet mig at leve for."

Han lagde sin hånd i grevens.

"Så læg eder endnu en vigtig ting på sind: bevar fremfor alt eders rolige fatning i kongens råd, hvortil vi nu begiver os, og gør eder umage for – derom beder jeg eder – at smigre hr. Theodat af Lusignans stolthed uden at vække kongens mistanke!"

"Hvilken betydning kan tempelherrernes skæbne have for kongen?"

"Den samme betydning, ven, som den har for pave Clemens og kong Philippe. For Almarich drejer det sig ikke blot om at dele ordenens rigdomme som et velkomment bytte med disse tvende magthavere, men også om at benytte lejligheden til at gøre en ende på begge johanniterordenernes tilstedeværelse på Cypern."

"Skal jeg række min hånd dertil?"

"Derom er der ikke tale. Men forsøg ej heller på at hindre noget, der dog vil ske enten mod eller uden eders vilje. Se hellere til, om det ikke kan lykkes eder at finde på et forslag, der er efter kongens ønske og på samme tid så gunstigt som muligt for tempelherrernes skæbne her på Cypern."

De red ind i staden, og samtalen havde dermed ende.

Den frygtelige efterretning, der allerede var gået som en løbeild gennem hele Europa, havde i de første øjeblikke næsten lammet Parcivals ånd; men en ting stod dog klart for ham: af hans egen frelse var både Arianas og hans brødres skæbne afhængig; ikkun den yderste snildhed og kløgt ville gøre det muligt for ham at nå Paris og få vished om, hvad der var blevet af lord Stewart og den kostbare tempelskat, der var blevet betroet til hans varetægt. Parcival var sig bevidst, at der i

Frankrig ventede ham så store farer og genvordigheder, at det ville være en fordømmelig letsindighed, hvis han gjorde sin opgave endnu vanskeligere ved at gøre en frugtesløs modstand, mens han endnu dvælede på Cypern. Årvågenhed, kløgt og selvovervindelse måtte være hans eneste våben.

Så snart han havde fulgt Ariana til deres fælles bolig, hvor han også efterlod Kurt og tjenerskabet, begav han sig til den kongelige rådssal, hvor allerede Everence de Boxol, kongens marskal Cleophon, mester Augustin, chevalier Bellmont, Hugo de Ricordame og Flavignol de Beauregard havde indfundet sig. Parcival måtte indskrænke sig til at veksle et stumt blik med sin ærværdige ven Augustin, efter at han først havde hilst de tilstedeværende med en stum bøjning. Alle var tavse og alvorlige, og enhver nærede sikkert sine egne tanker om udfaldet af den forestående rådslagning.

Marskallen meldte majestæten Bohemunds og Parcivals komme. Umiddelbart derefter trådte Almarich og grev Lusignan ind fra det tilstødende gemak. Den sidstnævnte havde to sammenfoldede pergamenter i hånden.

"Vi forudsætter," greb kongen ordet, idet han tog plads, "at I alle, selv I, hr. Parcival, mundtligt er blevet underrettet om de begivenheder, som har tildraget sig i Paris. Budskabet derom er indtruffet til os gennem en beretning fra vort kongelige sendebud i Frankrig, der i denne anledning har modtaget et egenhændigt brevskab fra kong Philippe tilligemed en skrivelse fra Hans Eminence, storpønitentiaren, kardinal Alboni, bestemt for komthur Everence af Boxol. Desuden er der hidkommet en forseglet befaling fra den hellige stol til eder, mester Augustin, hvilken jeg herved overgiver i eders hænder.

Behager det eder, fætter af Lusignan, at kundgøre indholdet af kongens og kardinal Albonis håndskrivelser."

Mens Augustin modtog det for ham bestemte brevskab, åbnede og læste det, meddelte grev Lusignan indholdet af de andre skrivelser.

Beretningen fra den cypriske afsending i Frankrig gav en skildring af kong Philippes voldshandling mod de franske tempelherrer, berørte særligt den frygtelige skæbne, som havde ramt Molay og hans hundrede og fyrre lidelsesfæller, og omtalte det indtryk af almindelig skræk og forfærdelse, som begivenheden og den uhørte anklage mod ordenen havde gjort på befolkningen. Kong Philippe havde straks sat sig i besiddelse af tempelborgen i Paris og bemægtiget sig ordenens skatte og vigtige dokumenter. Kongens skriftefader, dominikaneren Imbert, var blevet udnævnt til storinkvisitor, mens pave Clemens for sit vedkommende havde sørget for at indsætte kommissærer, der skulle foretage nærmere undersøgelser i de forskellige provinser. Desuden havde kongen givet Edward II af England det råd at forfølge og fængsle alle tempelherrer, der opholdt sig i hans rige, og Clemens V havde understøttet dette forslag med en pavelig bulle, der uden alle omsvøb gav anvisning på tempelherrernes tilintetgørelse. Der kunne ingen tvivl være om, at den blodtørstige kong Edward, som tilmed længe havde næret uvilje mod ordenen, ville give efter for denne dobbelte indflydelse.

Mens den cypriske afsending, Baffatour, gav denne rystende skildring af begivenhederne i Frankrig, indskrænkede Philippes håndskrivelse sig til den påstand, at Flexians anklage indeholdt tilstrækkelig grund til, at Almarich skulle udrydde ordenen i

sine stater i kraft af sin kongelige myndighed, og at han, Philippe, ikke tvivlede om, at alle europæiske fyrster, og deriblandt kongen af Cypern, ville følge hans eksempel overfor det anklagede broderskab. Af hensyn til kongeriget Cyperns særlige betydning under det forestående tog til Orienten ventede han endvidere, at hans kongelige fætter Almarich ved de forholdsregler, han måtte træffe, ville låne øre til Hans Helligheds nærmere forslag i denne sag. Disse Clemens V's forslag havde kardinal Alboni efter en længere redegørelse givet følgende udtryk i sin skrivelse til komthur Everence af Boxol:

> "Eftersom I, værdige komthur, tilligemed enkelte af eders cypriske ordensbrødre er de eneste, der ikke blot har holdt eder fjernt fra ordenens skændselsgerninger og bevaret den strengeste troskab mod den hellige kirke, men også efter Molays afrejse til Cypern stadig har henledet den hellige faders opmærksomhed på tempelherrernes ryggesløse levned og deres forvorpne lærdomme – så vil det blive eder overdraget at udøve dommerembedet i denne sag som Hans Helligheds kommissær samt derhos at beslaglægge ordenens besiddelser og med kongen af Cyperns tilladelse tage de nævnte besiddelser under eders forvaltning, indtil processen er tilendebragt. Idet Hans Hellighed efter eders eget ønske løser eder fra eders ordensløfte og al øvrig forbindelse med det anklagede broderskab, tvivler han ikke om, at kongen af Cyperns nådefulde velvilje vil sætte eder i stand til at træffe sådan anvendelse af ordenens

faste og løse ejendomme, våben, penge og gods, af hvad art nævnes kan, at det kan tjene til understøttelse og bistand for den hellige kirke under det forestående tog mod Halvmånen og fremskynde forberedelserne til dette fromme foretagende."

– Skrivelsen sluttede med de sædvanlige apostoliske velsignelser.

Den pinlige stilhed, som opstod efter oplæsningen af disse aktstykker, blev afbrudt af kongen, der henvendte sig til Augustin med de ord:

"Kaster det brevskab, I har modtaget, mester, måske et endnu tydeligere lys over den hellige faders hensigter?"

"Nej, Eders Majestæt. Det har slet intet at skaffe med kongeriget Cypern og vedrører kun anklagen mod tempelherrerne, for så vidt som Hans Hellighed befaler mig og mine brødre ufortøvet at indfinde os i Poitiers. Den hellige fader ønsker, at vi skal gøre rede såvel for vor fordrivelse fra Jerusalem som for rigtigheden af Flexians anklage, idet han forudsætter, at den hellige gravs broderskab har stået i så nær forbindelse med tempelherrerne, at det kan optræde som vidne i denne sag."

"Sandsynligvis har I, hr. komthur," vedblev kongen, idet han henvendte sig til Boxol, "foruden denne skrivelse fra Alboni modtaget yderligere befalinger, eller I kan vel i alt fald sige os, hvorledes man har tænkt sig, at beslaglæggelsen af tempelordenens ejendom skal foregå?"

"Derom har jeg ikke modtaget nærmere besked, men jeg anser det for det heldigste såvel af hensyn til Eders Majestæts fordel som for at efterkomme den hellige faders ønske, at der uopholdeligt indledes den strengeste undersøgelse mod alle tempelherrer, der endnu opholder sig på Cypern, mens jeg i egenskab af Eders Majestæts undersåt påtager mig det hverv at anvende ordenens gods til gavn og fremme for toget til det hellige land."

"I denne sag forbeholder vi os at udtale vor mening. Af ridder Brattisborg, som er fremmed her i landet, kan man ikke vente, at han særligt vil tage parti hverken for os eller for tempelordenen og allermindst, at han vil tale for sin egen fordel. Vi ønsker derfor først at høre eders mening, hr. Parcival."

"Jeg må i al beskedenhed gøre den indvending," tog Boxol atter ordet, "at ridderen står i Eders Majestæts tjeneste og altså er forpligtet til udelukkende at tænke på eders fordel. Tilgiv derfor, når jeg udtaler den formening, at han ikke formår at være en mere upartisk dommer end vi andre i et tilfælde, hvor det lige så meget gælder Hans Helligheds som Cyperns interesser!"

"I tager fejl, hr. Everence," svarede Parcival, idet han tvang sig til at vise fuldkommen ro og fatning. "Jeg er fuldstændig upartisk. I ved lige så godt som Hans Majestæt, at jeg ikke frivilligt påtog mig det ærefulde hverv som overbefalingsmand på Cypern. Det er tværtimod endnu bestandig mit ønske at drage herfra snarest muligt og ufortøvet afstå mit embede enten til eder selv, herre, eller enhver anden, som kongen måtte udvælge dertil. Jeg beder endnu en gang alvorligt og

indtrængende om, at man i nåde vil afskedige mig fra min tjeneste og tillade mig at forlade landet! Efter at have tilkendegivet denne min beslutning, tør jeg vel påstå, at jeg er i stand til at dømme i dette tilfælde alene efter, hvad ret og billighed er!"

"Og det skal også stå eder frit for, Parcival," tog kongen til genmæle. "Hverken Cypern eller Hans Helligheds planer kan have nogen særlig interesse for eder, og derfor tillægger vi eders ord mere vægt end nogen andens. Lad os derfor høre eders mening!"

"Om det anklagede broderskab er skyldigt eller ikke skyldigt, vedrører foreløbig ikke den sag, hvorom her er tale," svarede ridderen. "Det er anklaget af paven, og følgelig må det afvente sin endelige dom. Kong Philippe har derimod voldeligt bemægtiget sig såvel ordenens medlemmer som deres gods, hvad han utvivlsomt har været uberettiget til, og han gør nu fordring på, at Eders Majestæt skal udlevere tempelherrernes herværende besiddelser til paven – eller, som det hedder, til gavn og fremme for det påtænkte korstog. Det sidste er ikkun et tomt påskud, og den omstændighed, at den midlertidige forvaltning skal overdrages hr. Everence, en forhenværende ordensbroder, viser endnu tydeligere en dobbelt forstillelse, som ikkun har til hensigt at bringe alt ordensgodset over i pavens hænder!"

Der gik en bifaldende mumlen gennem forsamlingen, mens Boxol betragtede den talende med et udtryk af giftigt had i sit hævnglødende ansigt.

Uden at agte derpå vedblev Parcival:

"Når Philippe af Frankrig egenmægtig har tilegnet sig tempelherrernes gods, med hvad ret kan han da fraråde en anden fyrste at følge hans eksempel? Er ordenen virkelig skyldig, da er dens besiddelser herreløse, og for de cypriske tempelridderes og deres ejendeles vedkommende kan ingen anden råde end kongen af Cypern, i hvis ubestridte magt de befinder sig. Efter at Eders Majestæt og den cypriske adel med så store bekostninger har draget omsorg for dette lands rustning, ville det dog se besynderligt ud, om I godvilligt overlod alle tempelherrernes ordenshuse, der er beliggende på de vigtigste punkter trindt om i landet, til en fremmed magt og dens vasaller! Jeg er ingenlunde hr. Boxols modstander, jeg ønsker tværtimod, at I gør ham til overfeltherre i mit sted. Men da bliver han eders tjener og cypriske undersåt, mens han efter Clemens' og Philippes ønske kun skulle være et redskab i deres hænder! Og vil Eders Majestæt handle fuldkommen retfærdigt i denne sag, så ingen kan beskylde eder hverken for egennyttig vindesyge eller for at øve nogen ubillig voldsgerning, mens I dog på samme tid drager fornøden omsorg for eders ære og fordel, da er det mit råd, at I ikke stiller tempelherrerne for nogen pavelig domstol, men dømmer dem efter eders eget lands love, for at de som alle andre undersåtter kan godtgøre deres skyld eller skyldfrihed. For at ordensgodset derimod ikke skal blive undergivet noget som helst misbrug, så lad det forvalte af en mand, der står eder nær, og om hvis upartiskhed og ærlighed I føler eder tilstrækkelig overbevist."

"Ja, han mener sig selv!" udbrød Everence hånlig. "Tilkast ham dog den fede mundfuld som belønning, min konge!"

"Ikkun en lav og egenkærlig sjæl som eders egen, herre, kan tro, at jeg har ment mig selv!" genmælede Parcival med rolig alvor. "Er nogen iblandt os værdig til eders fuldeste tillid i denne sag, min herre og konge, da er det eders fætter Theodat. Kan disse vigtige besiddelser vel betros i bedre hænder end den ædle Lusignans? Vil ikke Malek Nasrs overfald på Antiochien særligt minde ham om at skærme ordensgodset med sværd og skjold mod alle fjender? Vil han ikke mere retfærdig end nogen anden være i stand til at dømme de mænd, der er segnet under den frygtelige anklage, som er blevet rettet mod dem? Han vil ihukomme, at de dog endnu bestandig er de samme Guds stridsmænd, der førte hans forfædre til sejr i det hellige land, og til hvis ære den store Veit af Lusignan byggede St. Johanneskirken i Cyperns hovedstad. Kun den største troskab fortjener den højeste tillid, og hvem har da vel mere krav derpå end grev Theodat?"

Med lydelige bifaldsråb istemte man grevens navn. Lusignans ansigt, der ellers var mørkt og alvorligt, opklaredes synligt; hans blik funklede, og der spillede et på en gang overrasket og tilfreds smil om hans mund. Everence gjorde sig på sin side den største umage for at blive herre over sine oprørte lidenskaber.

"Eders samstemning i hr. Parcivals forslag, ædle herrer, er os tilstrækkeligt, selv om ikke vort eget hjertes stemme tilrådede os det samme!" tog kongen til orde. "Vi erklærer herved højt og lydeligt, at Hans Hellighed vel nok byder over de cypriske kristnes sjæle, men ikke over deres legemer og endnu mindre over en fodsbred af denne jordbund! Hvad Philippe af Frankrig angår, da er han endnu ikke mand for at foreskrive huset

Lusignan, hvad det skal gøre eller ikke gøre! Vi indstævner de tempelherrer, der endnu opholder sig på Cypern, for vort lands lovlige domstole, tager dem til fange efter gammel hæderlig skik på deres ridderlige ord og tilsagn og stiller såvel dem som alt tempelordenens gods under forvaltning og varetægt af vor højtelskede fætter Theodat, greven af Lusignan. Således sker, hvad ret er! Eder, mester Augustin, giver vi i nåde vor tilladelse til at efterkomme pavens vilje og forlade Cypern med eders brødre."

Med disse ord rejste kongen sig op.

"Lad rådet endnu blive forsamlet, min konge," ytrede Theodat, "indtil I har forkyndt, om I er villig til at opfylde den ædle Parcivals ønske og afskedige ham fra hans post, efter at han nylig har givet et sligt vidnesbyrd om sit ædle og uegennyttige sindelag!"

"Dette spørgsmål er det ikke faldet os ind at besvare, fætter! – Tror I, ridder Parcival, at det kunne falde os ind at afskedige eder godvilligt af vor tjeneste i så urolige tider? Nej, for ingen pris. Vi ønsker tværtimod, at I ikke oftere kommer tilbage til dette forlangende. Men hvad eder angår, hr. komthur, så har I i dag vist eder som en så ivrig ven af paven og Frankrig, at vi hverken agter at give eder hr. Parcivals embede i arv eller bruge eder til nogen anden tjeneste. Pas vel på, at vore domstole ikke opdager lignende skavanker hos eder som dem, den hellige stol har fundet hos eders brødre! Det er alene eders tidligere fortjenester og vor særlige overbærenhed, I kan takke for, at vi ikke nærmere vil undersøge, hvor vidt I har taget del i Aymer af Aleppos, Atamars og Beritus' forræderske sammensværgelse mod vort liv! Eders sygdom og vor svigerinde Jocondes

medlidenhed tjente i rette tid til at beskytte eder mod vor mistanke!"

Dermed hilste kongen forsamlingen og gik bort tilligemed Lusignan.

Boxol stod et øjeblik bleg og hensunken i sig selv; derpå fo'r han op med en høj latter og forlod salen uden at værdige nogen et blik.

De tilbageblevne trængte sig om Parcival for at udtale sig i de mest rosende ord om hans uegennyttige og ridderlige adfærd, hvorhos de forsikrede ham, at der nu mindre end nogen sinde før kunne være tale om at betro overbefalingen over Cyperns hær i andre hænder end hans. Ridderen, som havde troet, at han ved denne lejlighed skulle få sin frihed og tilladelse til at forlade Cypern, var derimod endnu mere nedstemt end før, idet han så, hvorledes forholdene stadig sluttede ham fastere i de bånd, som det var hans højeste ønske at bryde.

Grev Bohemund, der anede, hvad der foregik i hans sjæl, drog ham bort fra det øvrige selskab med den bemærkning, at ridderen, der lige var sprunget af sadlen, var træt og udmattet efter det lange ridt. Derpå førte han ham med sig ud af salen.

Augustin var tavs og stille fulgt efter dem. Da de stod ude i slotsgården, sagde han:

"Tillader I, hr. Parcival, at eders gamle rejsekammerat siger eder levvel!"

Ridderen fo'r sammen, vendte sig om og greb bevæget præstens hånd.

"Så sløv kan ulykken gøre en, at man endog glemmer gammelt venskab! Men ikke her og ikke således må vi skilles fra hinanden, mester! Vi trænger til at tale alvorligt sammen, for at

vi gensidigt kan finde styrke til den lange adskillelsens tid, og dertil har vi også en trofast ven behov." Han lagde sin hånd på grev Bohemunds skulder. – "Lad det være ham! Hans kløgt har hjulpet mig over denne tunge time!"

"Ærværdige Augustin," sagde Bohemund, "hver den, der således som Parcival bærer det røde kors ikke blot uden på sin kjortel, men i sit inderste hjerte, kan være sikker på min beskyttelse. Jeg ser eder igen, inden natten falder på!"

Kapitelmesteren blev stående og stirrede forbavset efter dem. Men snart kom der et udtryk af glad fortrøstning i hans ansigt.

"Han kender ham altså!" udbrød han ved sig selv. "Herre, herre, blandt alle de trængsler, som du sender os, er der dog endnu en stråle af håb!"

"Jeg må sige eder," brød grev Bohemund tavsheden, mens han og Parcival nærmede sig den sidstnævntes bolig, "at eders retskafne hjerte lod eder tale i dag for kongen og rådet med større kløgt og held, end jeg eller nogen anden kunne have gjort i eders sted."

"Måske kløgtigt nok om, hvad der ikke vedrørte mig selv," genmælede Parcival, "men så meget uheldigere for mit eget vedkommende; jeg har nu ingen udsigt mere til at kunne forlade Cypern."

"Det havde I ej heller haft, om I så ikke havde sagt et eneste ord. Folk som eder giver en monark ikke så let slip på, og Almarich er klog nok til at skatte eders tjeneste efter dens værd! Men hvad ville I desuden nu i Frankrig, hvor den første uvejrsstorm er i færd med at bryde løs over eders brødre? I ville hurtigere, end I tror, tåbelige mand, gå til grunde med de

andre. Her har I derimod ikke blot vundet eder en ny ven i Lusignan, men I har tillige udrettet to vidunderlige ting: I har for anden gang styrtet den forræderske Boxol og fuldstændig forskertset ham kongens nåde; på Cypern har han for stedse udspillet sin rolle. Og hvad der er endnu bedre: I har frelst de cypriske tempelherrer fra pavens klør og inkvisitionens rædsler; Lusignan vil ikke krumme et hår på nogens hoved, mod hvem der ikke foreligger en bevislig forbrydelse. Selv den bedste mand kan ikke udrette mere, end hvad forholdene og hans menneskelige kræfter tillader ham, og det er det i fuldeste mål lykkedes eder at opnå, Parcival!"

16. Prinsesse Joconde

En uge efter de sidste begivenheder, da alle forberedelser til korherrernes afrejse allerede var truffet, indfandt mester Augustin, ledsaget af grev Bohemund, sig hos Parcival og Ariana for at tage endelig afsked med dem.

"Det er altså enden på det forbund, som vi så fortrøstningsfuldt lagde grunden til i Jehus hus i Jerusalem," tog Augustin ordet i en vemodig tone. "Som perler fra en sønderreven snor splittes vi fra hinanden!"

"Jeg nærer den sikre forvisning, mester – og ingen ulykke skal berøve mig den," genmælede ridderen, "at vi endnu skal genses i Frankrig!"

"Selv om det måtte ske, hvorledes vil da vel vort møde blive? Ungdommen er altid fuld af håb og tillid, mens alderdommen kun venter sig lidet af fremtiden!"

"Lad det være vor helligste pligt at bevare, hvad Forsynet har betroet til vor varetægt," svarede ridderen, "og lad os dernæst finde midler til, at vore tanker kan mødes, indtil det atter må lykkes os at stå overfor hinanden, ansigt til ansigt. Mens vi har levet her i Nicosia, har det sjældent nok været forundt os!"

"Det har været min sidste og vigtigste omsorg, at ikke al forbindelse skulle afbrydes mellem os. Din tillid er ikke blevet skuffet. Grev Bohemund vil være vort tilknytningspunkt, så længe tid og rum adskiller os. I hans hånd ligger også afgørelsen af den dag og time, da du uhindret kan forlade Cypern med din kære pige, som Idzeddin betroede til din varetægt."

"Ved du det så sikkert, min fader?"

"Jeg ved det for vist, Parcival; jeg ved, at det ej kan være anderledes. Tro mig, kære søn, intet menneske, selv ikke den mægtigste, formår at kæmpe mod sin skæbne. Mit håb står til dig, ligesom også Molay i denne ulykkens stund venter dig som et håbets sendebud! Prøv ej på at stampe mod brådden, hvad der så end måtte hænde dig! Vær tålmodig i smerten; ak, den er ikkun alt for rigelig tildelt os alle! – Du klager over, at du så sjældent har set mig, mens vi begge har levet her i Nicosia. Det var til dit eget held. Everence de Boxol stod bestandig imellem os med sit spejderblik. Hin aften ved jagtslottet var nødvendig, for at du kunne vinde kongens hjerte, og først efter din lykkelige fremtræden i rådet for ikke længe siden opnåede du at rive sløret fuldstændig af komthurens forræderske ansigt! Men tag dig vel i agt for ham! Han ligner de onde dæmoner, de østerlandske eventyr fortæller os om; når man jager dem bort, kommer de tifold stærkere tilbage!"

"Vær ubekymret for det," svarede Parcival med mandig alvor; "han skal nu lige så lidt som før få magt over mig! – Hvad håber du at udrette i Frankrig?"

"Hvad kan jeg vel vente at udrette mod slige mørkets magter? Hvor ringe pris jeg end sætter på de få år, som endnu kan være levnet mig her på jorden, er det dog min pligt at sørge for mine brødres velfærd, og den står i Clemens' hånd. Han har kaldet mig til sig, og det er kun alt for sikkert, at han kun vil vise sig nådig mod os i samme forhold, som han finder mig rede til at tjene ham i hans onde planer mod eder. Men frygt dog ikke, at jeg skal tilintetgøre sandhedens stemme i mit bryst, om jeg end nødes til at sætte list imod list. Tid og lejlighed vil vise mig, hvorledes jeg bedst evner af aflægge vidnesbyrd til gunst for de

uskyldigt forfulgte og for den ret og sandhed, som man har trådt i støvet! – Grev Bohemund har truffet den aftale med mig, at alle efterretninger tilsendes dig igennem ham. Jeg vil affatte dem i det arabiske sprog for derved at forringe faren for en opdagelse."

"Men imellem os, Parcival, må der herske fuldstændig åbenhjertighed," tog grev Bohemund ordet. "Jeg er ikke tilstrækkelig fortrolig med de østerlandske sprog, og du må derfor meddele mig indholdet af Augustins breve. Det er ikke nysgerrighed, der bevæger mig til at stille denne fordring, ejheller mistro; men den vanskelige stilling, hvori Cypern nu befinder sig overfor paven og Europa, gør det nødvendigt, at jeg erfarer alt, hvad der foregår i Philippes og Clemens' nærhed."

"I er alt så meget herre over vor skæbne," svarede ridderen, "at det ville være tåbeligt, om vi vægrede os ved at opfylde eders forlangende. For at I altså kan være sikker på nøjagtigt at erfare indholdet af alle Augustins skrivelser, vil jomfru Ariana visselig ikke undslå sig for at yde os bistand som tolk."

"Derom giver jeg eder gerne mit løfte, hr. greve, i det håb, at I vil vise mig og min beskytter eders venlige deltagelse i vor skæbne ved at forkorte vort ophold her så meget, som omstændighederne gør det muligt; for os er Cypern nu kun et glimrende fængsel!"

"Så snart lejligheden tilbyder sig, ædle jomfru, skal eders ønske ufortøvet blive opfyldt." Med disse ord kyssede greven hendes hånd. "At øjeblikket vil komme, ved mester Augustin. Eders nærværelse i Frankrig ville imidlertid under de nuværende omstændigheder være ensbetydende med den visse

død for eder; denne tanke må hjælpe eder til at have tålmodighed."

"Hvis tvang nogen sinde var heldbringende, så er det visselig tilfældet nu for eders vedkommende, mine børn!" tilføjede Augustin, idet han med dyb bevægelse omfavnede Parcival og Ariana. "Denne tid er som en stormflod, der opsluger alt, der fornedrer det høje og ophøjer det usle og slette! Kom i hu, Parcival, at du er dit broderskabs sidste værn, dets sidste håb og tilflugt! Og du Ariana, glem ikke den ædle, hedengangne mand, der elskede dig så faderligt! Følg den Guds stemme, der er i eders hjerter, og I vil da vinde frem gennem mørket til lys og sejr! Levvel! På gensyn, hvis det endnu kan ske herneden!"

Dermed vendte Augustin sig bort og skred med bøjet hoved ud af kammeret. Parcival ville følge efter ham, men grev Bohemund holdt ham tilbage.

"Ledsag ham ikke," sagde han; "man kunne let fatte mistanke om, at I dog stod i et nærmere forhold til den hellige gravs broderskab, end man hidtil har anet. Lad eder nøje med at tilkaste ham et sidste afskedsblik fra buegangen hist ude."

Grev Bohemund fulgte efter den gejstlige, mens Parcival og Ariana gik ud på den dækkede gang, der omgav huset, for at se efter de bortdragende.

Landskabet, der udbredte sig for deres blikke, havde allerede iført sig sin efterårsdragt. Truende skyer jog hen over synskredsen og kastede deres skygger på floden, sletten, skoven og bjergene.

Lidt efter blev den nordlige stadsport åbnet, og en rytterskare kom til syne; det var Augustin og hans brødre, der ledsagedes af et lille antal bevæbnede krigsfolk. Grev

Bohemund fulgte dem et stykke på vejen. Idet de drog forbi, vendte kapitelmesteren sig endnu en gang om og løftede sine hænder velsignende op imod Parcival og Ariana, der vedblev at stirre efter den bortdragende ven, så længe de endnu kunne øjne et glimt af toget.

Vinteren gik, og året 1308 havde allerede for længe siden indfundet sig, uden at der havde tildraget sig noget af særlig interesse enten ved hoffet i Nicosia eller for Parcival og hans dames vedkommende.

Siden hin dag, da vor helt havde haft en så afgørende stemme i det af kong Almarich sammenkaldte råd, havde komthur Everence af Boxol ikke vist sig ved hoffet, og man havde heller ikke hverken ventet eller savnet ham der.

Hoffolkene hviskede indbyrdes om, at prinsesse Joconde, efter et heftigt optrin med kongen og sin søster Cymene, syntes at være blevet fuldstændig forvandlet. Hun var blevet mærkelig tavs og indesluttet, kold og stolt i sin optræden og havde ikkun spydige ord til enhver, som hun kom i berøring med.

Det var ingen hemmelighed, at prinsessen hver dag indfandt sig i komthurhuset og opholdt sig der i flere timer for at forrette sin andagt foran Johannesalteret. Man lod hende imidlertid have sin fulde frihed i så henseende og bekymrede sig kun lidet om, hvorledes den høje dame tilbragte sin tid.

Theodat af Lusignan havde imidlertid tiltrådt sit hverv som forvalter af tempelordenens besiddelser og havde i den anledning ladet de forskellige ordensgodser på Cypern besætte af kongelige krigsfolk. Mod selve tempelbrødrene foretog han dog intet fjendtligt skridt, men lod dem uantastede opholde sig

i deres ordenshuse, efter at de godvilligt havde fundet sig i de af regeringen trufne foranstaltninger.

Heller ikke i løbet af sommeren indtrådte der nogen forandring i forholdene. Fra Augustin var der ikke indløbet den ringeste efterretning, derimod havde både kong Philippe og de pavelige myndigheder afbrudt al yderligere forbindelse med Cypern, efter at Almarich høfligt, men bestemt, havde vægret sig ved at gå ind på de stillede forslag.

Den kongelige cypriske afsending i Frankrig, Baffatour, vidste derfor kun underhånden at berette om, at processen mod tempelherrerne blev ført med stor hemmelighedsfuldhed, og at man åbenbart afventede en eller anden vigtig begivenhed, før man havde i sinde at lade verden vide, hvad der var foregået i mellemtiden.

Prinsesse Jocondes helbred syntes på dette tidspunkt at svæve i alvorlig fare. Hun var dag for dag blevet mere bleg og stille; pragt og stads, som hun tidligere havde sat så stor pris på, havde ikke længere nogen tillokkelse for hende; hun tilbragte sin meste tid i kirken, og ved hoffet så man hende kun såre sjældent. Man agtede dog ikke synderligt på prinsessens sælsomme adfærd. Enhver havde nok at gøre med sine egne sager. Dronningen og hendes nærmeste omgivelser var fuldstændig optaget af Lusignans gemalinde, Berengar, og Almarich, der følte sig foruroliget ved den besynderlige stilhed, som hvilede både over Morgen- og Aftenlandet, tænkte kun på at træffe yderligere forsvarsforanstaltninger, som kunne sikre ham mod alle indtrædende tilfælde. De usikre forhold, som herskede rundt omkring på det europæiske fastland, og den gensidige mistillid, der gjorde sig gældende mellem de

forskellige stater, havde også meddelt sig til Cypern og vakt en anelse om, at der var uvejr i vente.

I midten af oktober var man blevet færdig med alle krigerske forberedelser. Krigsfolket var midlertidig blevet lagt i vinterkvarter, for at befolkningen kunne beskæftige sig med høsten, der tegnede til at blive mere gunstig end nogen sinde før. Dette var så meget mere ønskeligt, som landets kræfter var udtømte ved de kostbare rustninger, mens den før så blomstrende handel lå fuldstændig øde. Jordens frugtbarhed måtte derfor bøde på, hvad man savnede i andre henseender, og som sædvanlig i vinhøstens tid hengav det letsindige og tankeløse folk sig til øjeblikkets nydelse og søgte derved at glemme alle bekymringer for, hvad fremtiden ville bringe. – – –

"Efterretninger fra det pavelige hof i Poitiers!" udbrød grev Bohemund en dag, idet han trådte ind til Parcival med en forseglet skrivelse. "Dette brevskab må sikkert indeholde vigtige tidender, eftersom et særligt bud har bragt det hertil ad søvejen til Limna."

Parcival var hastigt sprunget op for at tage mod brevet.

"Lad os ufortøvet læse det!" sagde han ivrigt.

"I glemmer vor aftale, ven," svarede greven. "Skal ikke jomfru Ariana oversætte brevets ordlyd for os?"

"I har ret, således lød vor aftale!"

Parcival kaldte på Schahin og lod ham bringe den besked til hans herskerinde, at man udbad sig hendes nærværelse.

"Jeg mente kun," tilføjede han, da den brune knøs var gået, "at Augustin har tøvet alt for længe, til at vi tør håbe på gode efterretninger fra ham, og muligvis kunne da denne skrivelse

indeholde et og andet, som ikke var bestemt for en kvindes øre. Har den kongelige afsending endnu ikke ladet høre fra sig?"

"Nej, ikke en stavelse. Jeg frygter, at man i Frankrig har sine egne grunde til at holde Baffatour i uvished så længe som muligt. Den ædle hr. Everence, der lever ligesom sneglen i sit hus, lader til at være mere begunstiget. Man har i alt fald fortalt mig, at en mand, der ankom til Limna om bord på det samme skib, hvor Augustins sendebud befandt sig, i nat har begivet sig sporenstregs til komthuren."

"Men har kongen da ikke afæsket Boxol en forklaring om dette?"

"Nej. Almarich har åbenbart sine grunde til så længe som muligt at holde nogenlunde gode miner med hr. Everence. Deres venskab har tidligere været alt for fortroligt, til at kongen ikke skulle tage tilbørligt hensyn til ham, selv efter at han har opdaget, at Boxol står i hans modstanderes tjeneste! Måske vil I senere bedre kunne tyde disse gåder. Men jeg hører damen komme!"

"Ædle Ariana," sagde Parcival til den indtrædende, "en efterretning fra Augustin nøder os til at minde eder om eders løfte."

"Gid min mund da blot må forkynde eder gode tidender!"

Med disse ord modtog Ariana skrivelsen, satte sig hen ved vinduet og løste seglet. Forventningsfulde trådte de to adelsmænd nærmere hen til hende. Det første blik, hun kastede på brevet, bragte hende til at skælve, og alt blod veg bort fra hendes kinder. Med bævende stemme begyndte hun at læse:

"*Dyrebare venner!* – Gid bjerge måtte sænke sig over os, så fristes jeg til at råbe; for denne tid, og hvad

der sker i Frankrig, vækker det ønske hos mig, at afgrunden ville opsluge de rædsler, som jeg her har måttet opleve! Jeg har hidtil tiet, fordi jeg og mine brødre har været under slavisk tvang og omgivet af spejderblikke, så længe man endnu troede at have grund til at frygte os. Nu gør man det ikke mere. Forgæves søgte jeg i Poitiers at finde vej til Clemens' øre. Han ville ikke modtage os og ejheller tage nogen bestemmelse om vor skæbne, før jeg havde erklæret mig rede til at bevidne, at Flexians ti anklagepunkter var overensstemmende med sandheden. Vi vægrede os ved at afgive en sådan erklæring, og da vi forlangte at aflægge vidnesbyrd om, at de fremførte beskyldninger dels var himmelråbende usandheder, dels forsætlige forvanskninger og dels tåbelige misforståelser, så blev dette på det strengeste forbudt os! Vi blev ført til et dominikanerkloster, hvor vi kom til at stå under streng opsigt; om vore ulykkelige venner meddelte man os ikke det ringeste. Det var endog den visse fordærvelse for os at ytre et deltagende ord om dem. Senere indløb der den fordring fra kardinal Alboni, at vi enten skulle beedige, at vi ikke havde noget kendskab til tempelherrernes hemmelige viden, eller i modsat fald tilstå, hvad vi vidste derom. Også dette forlangende afslog jeg med henvisning til, at der i det ældgamle, hellige pavebrev, som bekræftede vor ordens indstiftelse i Jerusalem, var pålagt os ubrødelig tavshed om

slige ting overfor enhver, der ikke hørte til Ziontemplets eller den hellige gravs broderskab. – For nogle få dage siden blev vi imidlertid pludselig førte til kardinalen, der råbte os i møde med en hånlig latter: "I narre, vi behøver ikke længere eders vidnesbyrd; *Jacques Molay har selv tilstået alt!*"

"Tilstået!" fo'r Parcival heftig op. "Det er umuligt! Hvad kan den ædle olding, der aldrig har haft en plet på sit ridderlige skjold, have tilstået?"

"Vi troede at drømme, da vi hørte det," læste Ariana videre. "Men kardinalen forelagde os en protokol, ifølge hvilken stormester Molay, Hugo af Peyrault og Guy-Dauphin, storprior af Normandiet, frivilligt havde erkendt sig skyldige i de forbrydelser, som Flexian og Noffodei havde anklaget dem for. Handlingen var foregået på slottet Chinon i overværelse af pave Clemens i egen person. De ulykkelige havde selv underskrevet det skrækkelige aktstykke. Kardinalen viste os tillige en liste over bekendelser, der var blevet aflagt af fangne tempelherrer i Paris. Derefter skulle et hundrede og seks og tyve riddere have tilstået, at de havde fornægtet Kristus og besudlet korset, to og halvtreds erkendte sig skyldige i forargeligt levned, to og tres tempelherrer tilstod, at de havde dyrket afgudsbilledet "Baphomet", og to og firs var endelig gået til bekendelse om at have forøvet andre af de i anklageakten nævnte forbrydelser. – Mens dette forfærdelige budskab havde berøvet os

mælet, forkyndte Alboni os videre, at vi for fremtiden ikke kunne vente os nogen nåde af Clemens, eftersom vi havde nægtet at optræde som vidner, og når man endnu undte os tag over hovedet, så var det kun af medlidenhed. Man førte os derpå til et øde, afsides liggende hus; der skulle vi bo og friste livet ved at tigge vor føde. Men den af os, der vovede at tale et ord til gunst for tempelherrerne, skulle uden barmhjertighed dele skæbne med dem; desuden måtte altid to af os være hjemme og indestå med vort liv for, at de øvrige gav møde for kardinal Alboni, så snart han forlangte det. Ja, mine børn, havde ikke den ædle Idzeddin, hvem den evige lønne hist oppe – havde han ikke så gavmildt og kærligt sørget for os, da havde vi måttet strejfe omkring som betlere til spot for vore fjender, til spot for det uhyre, der nu beklæder St. Peders hellige stol! Da Clemens har villet, at vi skulle være fuldstændig hjælpeløse, så har vi indrettet vor adfærd derefter. I slige ryggesløse tider er det bedst at leve upåagtet, i fattige og ringe kår. Vi har derfor valgt tiggermunkens dragt; strikken, som vi bærer om halsen, vil sætte vore skjulte venner i stand til at kende os. Jeg, Barthold og Gavein er nu i færd med at begive os til Paris, hvorhen man nylig har slæbt vor ulykkelige mester og hans lidelsesfæller. Jeg vil med mine egne øjne skue brødrenes elendighed og bringe trøst, hvor jeg kan. Imidlertid sender jeg

broder Martin af sted til eder. – Lad grev Bohemund holde vågent øje med den menederske forræder, Boxol; for det er mig bekendt, at paven og hans omgivelser knytter særlige forhåbninger til ham, og man venter ham alt her i Frankrig! Så snart Martin bringer os efterretning fra eder, vil jeg hidsende en anden af vore brødre med budskab til eder om, hvad jeg imidlertid har oplevet i Paris. Behøver jeg endnu at sige dig, Parcival, og min elskede datter, at eders fod ikke mere tør betræde dette ulyksalige land? Forlad ikke Cypern, før jeg bestemt kan sige eder, hvad der er blevet af Stewart og Pierre de Boulogne! Af dem og af dig, Parcival, afhænger Tempelordenens sidste håb og fortrøstning. Den Almægtige være med eder!

Augustin."

"Dette ny ulykkesbudskab viser kun alt for tydeligt, at eders orden er viet til uundgåelig undergang, efter at selv dens mest fremragende mænd har opgivet og fornægtet deres hellige sag," tog grev Bohemund til orde. "Cypern må endnu i lang tid vedblive at være eders hjem. – Broder Martin, der opholder sig udenfor, venter, at I vil yde ham gæstfrihed, indtil han kan bringe eders svar med tilbage. Det ligger mig nu først og fremmest på sinde at formå kongen til ufortøvet at fængsle Boxol, for at det ikke skal lykkes ham at undslippe til Frankrig. Vi ses snart igen!"

Med disse ord ilede grev Bohemund bort.

Augustins brev var gledet ud af Arianas hånd. Hun så med bævende hjerte på sin ven, der stod foran hende som et

legemliggjort billede på rædsel og fortvivlelse.

Han trykkede hænderne mod sin pande, der glødede som i feberhede, og alt imens kom ordene stønnende og krampagtigt frem.

"Han har tilstået!" udbrød han. "Molay og Peyrault er gået til bekendelse! Vidste de da ikke, at det var himmelråbende løgne, hvad deres læber udtalte og deres hånd undertegnede? Følte de da ikke, at de gjorde sig til menedere mod sandheden, at deres gerning omstyrtede vort broderskabs grundvold og røvede brødrene ethvert støttepunkt, al tro? Ejede disse tre, som dog så ofte har set døden i øjnene, da ikke så megen manddom, at de hellere ville dø end aflægge falsk vidnesbyrd mod den hellige sag? Herre, Herre, forbarm dig over mig! Jeg glemmer, at du har skabt alt til evigt lys og klarhed, at du har skabt mennesket i dit billede, at du har indblæst ham din ånde, for at den skulle være ham en ledestjerne gennem livet, og at du gav ham forløsningen for alle lidelser! Hvorfor går vi oprejste på jorden og kan hæve vort blik mod himlen, når dog dyret tør beskæmme os? Hvortil er da denne vidunderlige verden skabt, om ikke for at berede din ånds evige rige? Er det da alt sammen kun løgn og forfængeligt bedrag?"

Parcival skjulte sit ansigt i sine hænder og kastede sig, overvældet af bevægelse, ned foran det sæde, på hvilket Ariana nys havde siddet, da hun læste Augustins brev.

Ariana trådte hen til ham og lagde sin hånd mildt og kærligt på hans skulder.

"Nej, ikke alt er bedrag, min ven! En ting er der, som aldrig forgår, som blomstrer over gravene: oprigtige hjerters

kærlighed! Den er genskinnet af den evige Guds kærlighed til verden og menneskene!"

"Bort fra mig, kvinde!" fo'r han op. "Vil du atter dåre mig med din lokkende stemme? Hvorledes kan jeg vide, hvilken dæmon der lever i dig for at drage mig ned i den samme afgrund, som har opslugt mine brødre! Hvad borger mig for, at det ikke er et blændværk alt, hvad jeg nogen sinde har set og følt, tænkt og håbet, at du ikke er et sendebud fra de afgrundens magter, som udspyr sine skarer over den ulykkelige jord for at tilintetgøre alt, hvad rent og helligt er!" – Han stirrede på hende som en afsindig.

"Var det da et blændværk, skabt af mørkets dæmoner, da jeg lå grædende ved min moders grav, og du trådte frem for mig? Hvilken indskydelse førte dig vel til mig i hin stund? Var det en djævelsk fristelse, da Idzeddin i sin faderangst betroede mig til din varetægt? Var det afgrundens magter, der åbnede visdommens hellige kilder for dig, Augustin, Jehu og min ædle hedengangne fader! Synd ikke så svarligt mod dig selv, mod mig og mod den uskyldig dræbte! Bad ikke Frelseren i Gethsemane, at lidelsens kalk måtte blive taget fra ham, og måtte han dog ikke tømme den i hin bitre stund, da han led døden på korset! – Ved du, hvilke rædsler der har drevet disse ulykkelige til den yderste fortvivlelse og lammet deres vilje, så at deres læbe udsagde og deres hånd beseglede, hvad deres hjerte ingen del havde i? Vil du, som er fri og frelst, vise dig endnu mere fortvivlet og fej end de? Vil du glemme, hvor du er, hvortil du blev udkåret, og hvilken vej Gud har foreskrevet dig? Hvis smerten gør dig til en kvinde, så vil jeg handle og tænke for dig som en mand! Tag alt, hvad jeg besidder, guld og smykker,

og giv det til Augustins sendebud! Lad ham stå dine brødre bi og opmuntre dem til at trodse løgnen! Lad Augustin ved hjælp af list og bestikkelse trænge ind i Molays fængsel og lad ham der forkynde ham forjættelsen, som indeholdes på den hellige pergamentsrulle. Hvis mesteren da endnu fastholder sin afsindige tilståelse, hvis han ikke genvinder sin åndelige kraft og sjælsstyrke, da kan ikke længere nogen menneskelig magt hindre, at oldingen, hvem Morgen- og Aftenlandet hidtil har set op til med hellige ærefrygt, beskæmmer sit liv ved en æreløs død!"

Parcival havde rejst sig halvt op.

"Hvem har indgivet dig den ånd, der taler så mægtigt ud af dig?" hviskede han.

"Det har den kærlighed til dig, som opfylder hele mit hjerte; det har visdommens ånd, om hvilken du har vakt en anelse i min sjæl, og det har stjernen, der stråler fra Zion over den ganske jord, og som til evig tid vil vække ny bekendere for den gamle, hellige lære, selv om den mægtige bliver fej og den stærke bukker under i livets kamp!"

Med forklaret åsyn bøjede hun sig ned over ham og trykkede et søsterligt kys på hans pande. Lidt efter lidt lagde stormen sig i hans stærkt bevægede sind. Som halvt i drømme hørte han hende hviske, hvilket budskab han måtte sende Augustin, hvorledes den dag en gang ville komme, da de drog af sted for at slutte sig til hans brødre, og hvor salig hun ville være, selv om det ikkun blev hende forundt at dø ved hans fod.

Mens han tavs og stille lyttede til hende, følte han mere overbevisende end nogen sinde før, at det bånd, der knyttede dem til hinanden, gjaldt for hele livet. Hans nedbøjede ånd

vandt fornyet styrke ved tanken om, at alle denne verdens prøvelser og vildfarelser dog ikkun var skyggende tåger, bag hvilke sandhedens evige lys strålede med uforanderlig klarhed.

En stærk og hastig banken på porten mindede dem atter om øjeblikkets farer.

"Jeg vil se, hvem det er; du er endnu ikke tilstrækkelig fattet! Vi må være rustet mod enhver ny ulykke!"

"Nej, bliv her, pige! Skal der times os endnu større elendighed, vil jeg være den første til at møde den! Du skal ej oftere blive vidne til min svaghed. Et blik af dine øjne, et ord af din mund vil minde mig om denne stund og væbne mig mod skæbnen!"

Han gik hen og åbnede døren. Kurt trådte ind med en forseglet skrivelse.

"Fra ordenshuset, herre! Andiol, komthur Boxols fortrolige, der nylig holdt til hest udenfor slotsporten, havde afleveret den til vagten. Der behøvedes intet svar, havde han sagt."

"Et brev fra Everence! Det indeholder visselig intet godt!" udbrød Ariana bekymret.

Da Parcival havde åbnet brevet og læst de få linjer, det indeholdt, fo'r han hastigt op.

"Min hjelm og mine våben! Jeg må straks af sted til kongen! Her er en ny ulykke på færde! Se, hvad den elendige skriver:"

> "Jeg, Everence af Boxol," stod der i brevet, "siger hermed eder, hr. Parcival, levvel, dog ikke for bestandig. Jeg venter eder i Frankrig hos kong Philippe og den hellige fader og håber at få lejlighed til at betale eder det lansestød, I gav mig i Nicosia, tidobbelt tilbage! Det skulle glæde mig,

om eders skønne ledsagerinde en gang måtte blive lige så modtagelig for Orientens visdom, som den tåbelige Joconde har været! – Hører I imidlertid nys fra Frankrig om flammende kætterbål, eller ser I på Cypern en splintret krone, da tænk på en, hvis had I endnu skal komme til at føle!"

Om der end var et og andet i brevet, som Ariana ikke forstod, følte hun dog, at Boxol ville berede hende og Parcival alvorlige farer, når de en gang kom til Frankrig. Den skærende hån, hvormed han nævnede hende og prinsessen, krænkede hende dybt, skønt ordene forekom hende dunkle og gådefulde.

Ridderen havde imidlertid iført sig sine våben og tog nu brevet ud af hendes hånd.

"Han er altså hemmeligt flygtet til Frankrig!" sagde hun.

"Ja, inden kongen kunne få lejlighed til at sikre sig hans person! Han hører til den samme forræderbande som Flexian og Noffodei; for at mætte sine onde lidenskaber og sin usle vindesyge ofrer han sin samvittighed og sin sjæls frelse! Gid en retfærdig gengældelse må ramme både ham og de andre!"

Med disse ord ilede ridderen bort.

Ariana så tankefuldt efter ham.

"Han skal ikke møde alene ved hoffet i denne stund," hviskede hun. "Jeg vil ikke blive tilbage, som om jeg følte mig truffet af den forhånelse, Everence åbenbart har villet tilføje både mig og prinsessen."

Hun kaldte på Marie og lod sig klæde på til audiensen.

Hoffet befandt sig i den største ophidselse. Alle vegne så man hviskende grupper, hvis miner røbede skræk og bekymring.

Pager og kongelige løbere kom og gik med et hastværk, som om der forestod en fuldstændig omvæltning.

"I ved det altså allerede!" råbte marskal Cleophon ridderen i møde.

"Jeg har i dette øjeblik modtaget et brev, hvori Everence tilskriver mig, at han er flygtet til Frankrig, og han har dertil føjet forskellige truende og hånlige ytringer."

"Han er flygtet bort i forening med Robert de Moynes, prioren af Limassol, som hemmeligt har opholdt sig nogle dage hos ham. Grev Bohemund tog Andiol til fange, netop som denne herre stod i begreb med at forlade staden. Han har allerede tilstået, at Everence havde i sinde at begive sig til havnen ved Baffe. Beauregard er ilet efter ham med en skare bevæbnede."

"Jeg må ufortøvet tale med kongen!"

"Jeg skal spørge, om han vil modtage eder!"

Cleophon begav sig hurtigt ind i kongens værelse, hvis dør han straks efter åbnede igen for at give ridderen et vink til at følge ham.

Da Parcival trådte ind, så han Almarich med ligblege træk ile frem og tilbage i værelset som et vildt dyr i sit bur.

"O, endelig kommer I dog og lader os se i eders trofaste øje! – Er I endnu den samme mand, som frelste vort liv hin aften på jagtslottet? Er I endnu bestandig rede til at byde vore fjender trods?"

"Jeg tænker, at I altid skal finde mig rede til at handle, som pligt, ære og tilsvoret troskab byder mig! – Hav den nåde at kaste et blik i dette brev, som Boxol nylig har sendt mig. I vil

bedre end jeg være i stand til at forstå, hvad han mener med sine gådefulde trusler."

Kongen rev brevet ud af Parcivals hånd og løb det hastigt igennem.

"En splintret krone!" råbte han. – "Ha, du ville vel gerne splintre den, forræderske hund! – Men derfor har vi i det mindste sørget, at ikke alle kong Philippes og Clemens' lejesvende så let skal kunne røre kronen på vort hoved! Ikke sandt, Parcival, du vil skærme vort liv og vor krone, du vil drage en jernmur af tro og tapre mænd om os, om vort hus og vort land! Vil du ikke?"

"Hvad ærlig kamp formår at udrette for eder, min konge, tør I til enhver tid vente eder af mig!"

"Vi ved det, ven, vi føler os forvisset derom; hos dig bor ingen falskhed! Hvem af de andre kan vi vel ubetinget stole på! – Dog, hvad mener den elendige med sine hånlige ord om prinsessen? Har han ikke fået hende dybt nok i sit garn; er hun ikke for hans skyld blevet dødssyg af sorg og bekymring? Hvad er det, der står om hende i hans brev?" – Almarich fæstede atter sit stirrende blik på skrifttrækkene.

"Jeg kan ikke skønne rettere, end at hans ord indeholder en skændig sigtelse imod den høje dames ære!"

"Mod hendes ære!" skreg Almarich ude af sig selv af skræk og raseri.

"Jeg forstår ikke, hvad hans spot skal betyde, hvis den ikke sigter til hans eget forhold til prinsessen!"

"Guds hellige død! Du har ret! Hvad andet skulle det vel betyde! Denne sygelighed – evindelige andagt og denne

menneskeskyhed! Af sted til dronningen! Følg mig! Vi må have lys i denne sag!"

Han kaldte på Cleophon og bød ham melde dronningen hans komme, fæstede med ridderens hjælp bæltet om sin lænd og kastede en kappe om sine skuldre. Derpå ilede han gennem forskellige sale og gange til den del af paladset, ud imod haven, hvor dronningens og den kvindelige hofstats værelser var beliggende.

"Hvor er Hendes Majestæt og min svigerinde?" spurgte han dame de Baffatour, der kom dem i møde med alle tegn på den største forvirring.

"Der må være hændet en stor ulykke, Eders Majestæt! Så snart prinsessen fik budskab om, at Everence var flygtet, forlod hun i et anfald af raseri sine værelser og ilede gennem haven hen til lysthuset ved floden. Da man fortalte Hendes Majestæt dette, skyndte hun sig ufortøvet derned sammen med grevinde Berengar!"

"Før os til stedet, Doulce!" befalede Almarich med hæs stemme.

Damen adlød, og kongen fulgte nu bag efter hende med Parcival og marskallen.

Så snart de trådte ind i haven, var et blik på den lille, åbne pavillon, som var beliggende ved flodbredden, tilstrækkelig til at overbevise dem om, at der herskede skræk og forvirring derinde. Berengar af Lusignan ilede kongen i møde på halvvejen og vinkede til ham, at han ikke skulle komme nærmere.

"Menneskelig hjælp kommer for silde, Eders Majestæt!" udbrød hun. "Den hemmelighed, som prinsessen skjulte, er

blevet løst på en rædselsfuld måde! – Den menederske nidding har ikke blot dåret hende med sine elskovseder og frastjålet hende alle hendes smykker og kostbarheder under det påskud, at hun skulle flygte med ham til Frankrig, hvor der ved kong Philippes nåde ventede ham en hertugkrone, men han har også røvet hendes ære og selvagtelse – gjort det umuligt for hende at leve uden skændsel! Da hun fik nys om hans troløse flugt, ilede hun ad den hemmelige trappe, der fører fra hendes soveværelse, ned i haven og skjulte sig hist inde i lysthuset, hvor hun tog en hurtigt dræbende gift, som hun lønligt må have båret hos sig. Det skete alt sammen så hurtigt, at de tililende damer allerede fandt hende døende. – Forund eders høje gemalinde at fatte sig efter den afmagt, hvori synet af hendes ulykkelige søster har bragt hende."

Almarich stod nogle øjeblikke ubevægelig. Derpå vendte han sig pludselig om og faldt Parcival om halsen.

"Havde du dog langt hellere gennemboret hans falske hjerte hin dag, da I mødtes til dystløbet; da havde det ikke længere kunnet være arnested for de onde råd, han nu lægger op mod mig blandt mine fjender! – – – Var det ikke ham, der æggede mig så længe mod min broder Henrik, til jeg frarøvede ham Antiochien! Har han ikke med djævelsk list fralokket mig hemmeligheden om ...!"

"Herre og konge," faldt Berengar ham skarpt i talen; "ikkun eders ophidsede hjerne kan forlede eder til at udsige, hvad der aldrig tør komme over eders læber!"

"I har ret, grevinde," lo Almarich bittert. "Det er kun tåberne, der taler sandhed! – – – Den elendige Boxol," vedblev kongen lidt efter med mere rolighed, "han har sikkert i forening med

Aymer af Aleppo pønset på min undergang, og bagefter har det været hans agt at forråde mig til kong Philippe eller Malek Nasr, da han ikke længere fandt, at jeg gavmildt nok tilfredsstillede hans rovlyst og ærgerrighed! Og nu flygter han her fra med husets ære og belæsset med gods og guld! Hvis man indhenter ham, lader jeg ham sønderrive led for led og derpå klæde hjul og stejle! – – – Drag omsorg for dronningen, Berengar; I er den roligste og mest fattede af os alle! – Til slottet, Parcival; eders nærværelse er det eneste, som endnu holder os oprejst!"

Ridderen og Cleophon fulgte med kongen, mens grevinde Berengar vendte tilbage til pavillonen.

Da de nærmede sig udgangen af haven, mødte de grev Bohemund og Ariana.

"Hvad har Andiol videre tilstået?" spurgte kongen Bohemund.

"At den forræderske komthur er undveget på kong Philippes befaling for at stå ham og pave Clemens bi ved deres anklage mod Tempelordenen og for tillige at give dem beviser i hænde mod eder, hvorved de mener at kunne retfærdiggøre deres plan om at berøve eder Cyperns krone."

"For alle helgeners skyld, røb intet ord derom!" faldt Almarich ham heftigt i talen, idet han så sig om med et sky blik. "Følg mig til mit lønkammer; der vil vi tale nærmere sammen!"

Han greb Bohemunds arm og forlod haven med vaklende skridt.

"Hvad er der foregået, Parcival!" hviskede Ariana ængsteligt.

"Du finder ikke mere Joconde i live! Som en forræder mod alt, hvad helligt er, har Boxol også røvet hende mod til at leve. Gå ikke længere, pige; lad dronningen være ene med sin sorg."

Han tog hende blidt ved hånden og førte hende tilbage med sig.

"Er da kærligheden, som kan gøre selv den fattigste salig, blevet hendes undergang?" spurgte Ariana sagte.

"Ja, fordi det højeste og helligste er blevet misbrugt af uslingens mund til løgn og fristelse! – Lad vor kærlighed forblive ren og hellig, lad den være kilden til vor styrke, vort håb i sorgen, vor trøst under alle lidelser. Den stakkels skabning, som kaldes menneske er jo ikkun født til prøvelser, ikke til idel glæde!"

"Dog også til ædel dåd, Parcival," genmælede Ariana, idet hun så op på ham med et udtryk af dyb begejstring. "Lad os drage omsorg for dine hårdt betrængte brødre og skaffe Augustin midler i hænde til at styrke deres standhaftighed og frelse de uskyldigt forfulgte!"

17. Almarich

De anstrengelser man gjorde for at indhente Everence, var frugtesløse. Han havde forberedt sin flugt sammen med prior de Moynes så snildt, at det skulle falde vanskeligt at få fat på ham; endog sin fortrolige, Andiol, havde han givet falsk besked; man kunne ikke en gang opdage, fra hvilken havn han var gået om bord, og alle efterforskninger bragte kun for dagen, hvad man allerede vidste i forvejen. Da Boxol ikke længere så nogen udsigt til, at hans havesyge og ærgerrige planer ville blive virkeliggjorte på Cypern, havde han uden betænkning gjort sig til et samvittighedsløst redskab i Philippes og Clemens' hænder, fristet af deres glimrende løfter.

Almarich havde al grund til at frygte, at kong Philippe og paven, når de først ved komthurens hjælp var kommet i besiddelse af visse hemmeligheder, ikke længere ville lægge skjul på deres fjendskab mod ham, og at det første foretagende, der ville blive udført af de ved Brindisi samlede korsfarere, ville være et forsøg på at frarive ham Cypern.

Parcival følte sig for sit vedkommende overtydet om, at Boxols ankomst til Frankrig ville blive signalet til endnu grusommere forfølgelser mod tempelordenen, hvilket man havde så meget mere grund til at frygte, som Molays skæbnesvangre tilståelse havde givet paven et nyt og farligt våben i hænde. Selv de forsmædeligste og mest urimelige beskyldninger måtte jo for fremtiden finde tiltro hos mængden, og Everence var netop den rette mand til at udklække ny skændigheder, som kunne retfærdiggøre ordenens tilintetgørelse i verdens øjne.

Arianas højmodige tilbud var derfor det eneste middel, der kunne yde de forfulgte tempelriddere hjælp og åbne dem udveje til frelse, og i forening med Parcival skred hun straks til værket.

For første gang så han hendes mange kostbarheder og fik en forestilling om den rigdom, Idzeddin havde sat hende i besiddelse af. Uden at agte sin vens indvendinger, delte hun sine skatte i to lige store dele, idet hun overtydede ham om, at selv halvdelen ville være tilstrækkelig til at sikre hende en uafhængig stilling, der svarede til hendes stand.

I sit svar til mester Augustin gav Parcival ham forskellige råd med hensyn til, hvorledes han bedst skulle anvende Arianas gave til gavn for tempelordenen, nemlig ved at sammenkalde brødrene til modstand mod deres fjender, ved at modarbejde Boxols onde planer og ved hemmeligt at sætte sig i forbindelse med Molay. Rigeligt udrustet med penge og kostbarheder forlod broder Martin derefter Nicosia.

Hvor meget hoffet end gjorde sig umage for at skjule den sande årsag til Jocondes død, lykkedes dette dog kun slet nok. Den uhyggelige begivenhed skadede den kongelige værdighed og gav Almarichs fjender en velkommen lejlighed til al slags bagtalelse. Den frygt, som kongens magt og strenge regimente indgød, lagde dog endnu bånd på den offentlige mening, men det var vanskeligt at afgøre, hvor længe befolkningen roligt ville finde sig i de uhyre byrder, der hvilede på landet. Den uheldsvangre tilstand mellem krig og væbnet fred blev for hver dag mere utålelig.

I løbet af året 1309 opstod der på Cypern en gæring i gemytterne, der lignede en underjordisk ild, næret af

ubekendte hænder, og mod hvilken alle foranstaltninger viste sig afmægtige.

De efterretninger, som indtraf fra Frankrig, bebudede ikke heller noget godt og tjente navnlig til at forøge Parcivals uro og bekymring.

Kong Edward II af England havde fulgt Philippes eksempel og gjort de derværende tempelriddere til genstand for den mest hensynsløse forfølgelse. Et lignende forsøg i Skotland havde ganske vist ikke ført til noget resultat, men derimod havde hadet mellem englændere og skotter afstedkommet flere blodige sammenstød, og Edward II forberedte nu et krigstog for at støde Robert Bruce fra tronen og erobre Skotland. Hvis dette lykkedes, ville Tempelordenen miste sit sidste tilflugtssted; Walter Stewarts og Pierre de Boulognes anstrengelser ville da være spildte, og det kostbare tempelfund være udsat for at gå tabt for bestandig.

De pavelige provinsialkommissioner i Frankrig gik bestandig dristigere til værks mod ordenen. Clemens V havde endog udstedt et pavebrev, hvori han forordnede sagsanlæggelse mod tempelherrerne i alle Europas lande samt gjorde det til en pligt for de franske biskopper at lede forhørene med den største strenghed.

Alene i Paris var 56 riddere døde under torturen, dog uden at have ladet sig aftvinge nogen tilståelse.

Denne efterretning skrev sig ganske vist ikke fra Augustin, fra hvem man intet havde hørt siden broder Martins afrejse, men kom derimod fra den cypriske afsending Baffatour, hvis troværdighed ikke kunne være nogen tvivl underkastet. Han berettede tillige, at både paven og kong Philippe var i høj grad

fjendtligt stemte mod Cypern, af hvilken grund hans stilling i Paris var såre mislig. Korsfarernes hær ved Brindisi voksede imidlertid kun småt, og endnu mere lammedes foretagendet ved Guillaume de Villarets sygdom, idet johanniterriddernes mester skulle have haft overbefaling over toget og hans riddere dannet kærnen af den europæiske hærstyrke.

Villarets sygdom var Almarich en trøst, for så vidt som den udsatte de farer, der truede Cypern. Men også denne frist fik ud på efteråret en uventet ende.

Grev Lusignan, der opholdt sig i Limassol i den hensigt at holde øje med Johanniterridderne, indberettede til hoffet, at Guillaume de Villarets sygdom pludselig var endt med døden, og at ordenskapitlet ufortøvet havde valgt den afdødes broder, Foulques de Villaret, til stormester.

Den ny stormester havde derpå straks indskibet sig med en talrig skare riddere for at begive sig til pave Clemens i Poitiers, mens de tilbageblevne ordensbrødre havde fået befaling til at forlade alle Johanniterordenens besiddelser på Cypern og drage til Brindisi, hvor de med samtlige for hånden værende krydsfartøjer skulle vente på stormesterens tilbagekomst.

Alt dette tydede umiskendeligt på nær forestående krigerske begivenheder, der umuligt kunne være af nogen venskabelig natur overfor Almarich. Han befalede derfor, at Johanniterordenens besiddelser på Cypern skulle beslaglægges, lige så snart ordensbrødrene var draget bort. Dermed var Cypern befriet for de fremmede elementer, der let kunne blive endnu mere farlige for Almarich, hvis de efter fjendtlighedernes udbrud havde sæde på selve øen.

Man havde nået årets slutning, da grev Bohemund endelig en dag indfandt sig hos Parcival med et brev fra Augustin. Med ikke ringe spænding hørte de Ariana forkynde dem indholdet.

Augustin begyndte med at meddele, at han hidtil ikke havde kunnet sende yderligere efterretninger, eftersom de vanskeligheder, der ved hans ankomst til Paris havde optårnet sig omkring ham, i førstningen havde hindret ham i at nå sit øjemed.

> "Jeg fandt brødrene fuldstændig adsplittede, rådvilde og opfyldte af mistænksomhed til hinanden," skrev han. "Deres rædsel og fortvivlelse satte dem ude af stand til at slutte sig sammen. Angiveriet og forfølgelsen var i den første tid af mit ophold så eksempelløs, at vore ulykkelige venner ikke vidste, hvortil de skulle hælde deres hoved, og det skortede dem på enhver mulighed for at kunne samle sig i fællesskab. Over alt fulgte kong Philippes bødler deres spor, og med mine egne øjne har jeg måttet være vidne til, hvorledes man midt på åben gade greb de ulykkelige mænd og slæbte dem i bånd og lænker for inkvisitionen.
>
> Endelig lykkedes det mig at opdage et underjordisk asyl, der kunne yde en stor del af vore brødre et sikkert tilflugtssted og den fornødne ro til at rådslå med hinanden. Didhen førte jeg de første tempelherrer, som det lykkedes mig at finde, og snart fulgte et betydeligt antal efter, idet den ene gav den anden underretning om stedet. Først nu formåede jeg at indhente sikre efterretninger

om de fangne og deres plageånder. Hvor nyttig og virksom viste sig ikke den ædle Arianas gavmilde offer! Gud velsigne hende lige så rigeligt, som I begge bliver lovpriste af de betrængte brødre! Guld, det er her det eneste middel, som formår at åbne såvel paladsernes som fængslernes porte; for alt er til fals under det regimente, som hersker her!

Stewart er endnu i sikkerhed ved de nordlige kyster og vogter vor helligdom i forening med Waltari. Pierre de Boulogne opholder sig derimod hemmeligt i Paris, og om ham flokkes templets riddere.

Efter megen møje lykkedes det mig endelig for kort tid siden at se mesteren! Kun en eneste gang og i nogle få øjeblikke blev det tilladt mig at dvæle hos ham; til Hugo de Peyrault og prins Guy lykkedes det mig ikke at få adgang. – Skal jeg skildre dig, ædle Parcival, det hjerteskærende syn af den dybt nedbøjede olding, med sit af torturen lemlæstede legeme! Ikkun et overmål af uudholdelige lidelser havde kunnet frarive ham en tilståelse, der var hans fornuft og hans hjerte lige fremmed! Hvilket gensyn efter hin afsked i Jerusalem ved dit smertensleje!

Og dog – midt i denne grænseløse elendighed, med døden for øje, hævede Molays hjerte sig i jublende taknemmelighed ved budskabet om, at Tempelordenens klenodie var i sikker forvaring under den ædle Stewarts beskyttelse. From

andagt, dyb begejstring og livsalig trøst opfyldte Molays sjæl, da han læste den hellige indskrift. Han bød mig at melde dig og brødrene, at ingen jordisk smerte, selv dødens kval i dens skrækkeligste skikkelse, skulle længere formå ham til at fornægte sandheden. – Hvis han skulle gå til grunde i kampen tilligemed Peyrault og Guy, og den ridderlige tempelorden skulle blive fuldstændig opløst, da var det hans vilje, at Stewart skulle være mester efter ham og tage ordenens hellige traditioner i sin varetægt. Så snart du mægtede det, skulle du slutte dig til dine brødre og søge beskyttelse med klenodiet mellem Skotlands bjerge. Dernæst løser han for bestandig dig og alle brødrene fra eders ordenspligt på den ene nær, at I skal indgå et nyt, åndens og kærlighedens forbund, fra hvilket Tempelordenens gamle lære skal gå i arv til kommende slægter.

Dette har han forkyndt mig som sin sidste vilje, ligesom også at du, ædle Parcival, den sidste komthur af Jerusalem, i kraft af den myndighed, hvormed han en gang har forlenet dig, skal opfylde denne hans vilje og fuldende det dig betroede hverv.

Jeg har meddelt brødrene alt dette. Ikkun tempelstenens forjættelse bliver endnu skjult for dem; for i disse ryggesløse tider ville åbenbarelsen af en slig hemmelighed ikkun blive årsag til en så meget desto sikrere undergang for det forrådte

broderskab. Brødrene venter dig, Parcival, med tillid og fortrøstning! Kom snart!

Hvilken vidunderlig trøst og styrke Molay har øst af det hellige budskab fra kong Balduins borg, skal du nu erfare; men læg derfor tillige mærke til vore fjenders onde hensigter.

Trods min advarsel til eder må det være lykkedes den ugudelige Boxol at flygte bort fra Cypern. Han indfandt sig ved det pavelige hof, aflagde en højtidelig ed på, at alle Flexians og Noffodeis anklagepunkter var overensstemmende med sandheden, og dertil føjede han endnu en mængde afskyelige påstande, som fik forøget vægt ved mester Molays ulyksalige tilståelse. Hvad han videre har forebragt Clemens og Philippe, ved vi ikke; dog må det sikkert vedrøre kong Almarich, eftersom de pavelige myndigheder har besluttet at lyse Almarich i kirkens ban og bemægtige sig Cypern. Hvor vigtige forræderens meddelelser må være, fremgår bedst deraf, at kongen har gjort ham til marki af Rosoy og bestandig har ham i sin umiddelbare nærhed.

Clemens, der nu mente at være fuldstændig sikker på virkeliggørelsen af sine djævelske planer, indstævnede derefter den 26. november stormester Molay til et offentligt forhør, for at han overfor folket skulle gentage de tilståelser, han havde gjort kardinal Alboni. Men den hellige fader blev højlig skuffet. Molay tilbagekaldte ikke blot

sine tidligere udsagn som falske og ikkun aftvunget ham ved torturen, men han afsagde tillige med den dybeste overbevisning og opfyldt af flammende begejstring en trosbekendelse, der gjorde et gribende indtryk på den forsamlede mængde. Ja, også Peyrault og Guy erklærede, at ene og alene de umenneskelige kvaler, de havde måttet lide, havde tvunget dem til at indrømme de afsindige ting, man havde lagt dem til last. Ridderne Jean de Chateauvillars, Henry d'Hercigny, Jean de Paris og Lambert de Choisy bekendte ligeledes højt og lydeligt ordenens skyldfrihed. – Nu kom der også røre blandt de tempelherrer, som hidtil havde skjult sig af frygt for deres fjenders efterstræbelser. Otte og halvfjerds riddere af uplettet rygte og den ædleste herkomst trådte frem og erklærede, at de ville indestå for ordenens retfærdighed; de valgte af deres midte ti offentlige forsvarere og stemplede Guillaumes, Robert de Moynes, Esquin de Flexian, Noffodei, Bernhard Peletti og fremfor alle Everence af Boxol som menederske bagvaskere, Guds og broderskabets fjender og udskud af det menneskelige samfund. De erklærede sig rede til at bekræfte deres ords sandhed med spyd og sværd, og mængden udtalte lydeligt sin afsky mod kong Philippe og pave Clemens!

Overfor en slig modstand måtte tvende tyranner vige magten, tilmed da johanniterriddernes ny

stormester, Foulques de Villaret, lige var ankommet for at træffe endelige anstalter til det længe bebudede korstog, og under disse omstændigheder anså man det ikke for rådeligt at udsætte sig for den almindelige misbilligelse og uvilje. Dog er det åbenbart kun i øjeblikket, man agter at tage hensyn dertil.

Hvorhen korsfarernes hær har i sinde at styre sine snekker, om det først og fremmest gælder Cypern, eller om man straks vil gå mod Syrien, det ved man ikke. Gør derfor intet voveligt skridt, der kunne pådrage dig Almarichs mistanke; rådfør dig i denne sag med Bohemund, der ved, når øjeblikket kommer, da skæbnen selv vil løse dig af dine lænker. Men når du atter betræder Frankrigs jordbund, da kom i hu, at du altid i havnen ved Marseille finder en sikker fører, der vil vise dig vejen til os. Indtil da levvel!"

"Hvorfor har jeg dog ikke vinger!" udbrød Parcival med et dybt suk. "Nu eller aldrig var det tid at træde vore menederske fjender i møde og afvæbne deres morderhånd! Brødrenes på ny opflammende mod skulle give dem styrke til at sejre over tyrannerne!"

"En slig fremfærd ville netop i dette øjeblik være den største dårskab, I kunne begå," svarede Bohemund. "Tror I måske ikke, at kongen og paven er forberedte på enhver modstand fra eders side! Ville I vel vinde andet end at forøge ofrenes antal og give eders bagvaskere lejlighed til at udsprede ny mistanke om eders sags retfærdighed!"

"Men hvornår, greve, skal denne pinlige ventetid ophøre? Hvornår bliver jeg løst fra den tvang, som min stilling her pålægger mig?"

"Når korshæren sætter sig i bevægelse, og vi erfarer, mod hvem den retter sit første angreb, da vil afgørelsens time komme for os alle; jeg tænker, det sker i det tilstundende forår. Men kom da vel i hu, hvad I har forpligtet eder til, fordi jeg skånede eders hemmelighed. Jeg har holdt mit ord til eder, I vil gøre det samme overfor mig!"

"Det vil jeg som en ærlig mand. Til foråret slår altså befrielsens time for mig?"

"Derpå kan I lide! Men jeg håber også," tilføjede grev Bohemund betydningsfuldt, "at I da vil handle med fornuft og ikkun have eders eget mål for øje!"

En dag i begyndelsen af året 1310 havde Parcival – han vidste ikke selv af hvilken grund – foretaget en mere end almindelig omhyggelig runde blandt de i slottet, staden og omegnen indkvarterede krigsfolk for at tage vagterne i øjesyn og indskærpe dem deres tjenestepligter.

Ved middagstaflet havde han og Ariana været kongens gæster og han havde ved den lejlighed måttet aflægge en omstændelig beretning om de forhold, der var undergivet hans myndighed, hvilket Almarich hyppigt forlangte i den sidste tid. Efter taflet havde kongeparrets omgivelser trukket sig tilbage for den dag med undtagelse af Lusignan, Berengar og marskal Cleophon. Den sidste plejede nemlig hver aften at tage del i et spil bræt eller tavl, en adspredelse, som Almarich og Cymene satte megen pris på.

"Med eders tilladelse, ven," sagde grev Bohemund, idet han forlod slottet sammen med Parcival og Ariana, "vil jeg holde eder med selskab i aften. Jeg skulle tage meget fejl, om ikke den stund, da I bliver fri og løst for alle bånd, skulle være nærmere, end I tror og venter, og det kunne vel derfor gøres behov, at jeg forklarede eder et og andet, at ikke afrejsens time skal komme alt for pludseligt bag på eder."

"I sætter mig i forbavselse! Skulle vi så pludseligt drage bort? Og hvorfor? Endnu forlyder der jo intet om, at korsfarerne er i færd med at forlade Brindisi!"

"Når jeg endnu i dag ønsker at tale nærmere med eder, da er det netop for at forebygge, at I skal blive forbavset, når tidspunktet for eders afrejse indtræder. I ville handle klogt i at træffe alle de nødvendige forberedelser og rådføre eder med den ædle Ariana om, hvilke forsigtighedsforanstaltninger I mener at burde iagttage ved eders ankomst til Frankrig. Glem ikke, at Everence de Boxol, som nu er almægtig ved kong Philippes hof, hader eder mere end nogen anden dødelig! I ville derfor gøre vel i at vælge en forklædning til eder og eders dame, så at I kan nå eders venner uden frygt for at blive røbet under vejs. Tænk alvorligt over det!"

Uden at vente på svaret gik greven derpå efter en flygtig hilsen over til sin egen bolig for senere hen på aftenen at træffe sammen igen med sine venner.

Hvor inderligt Parcival end havde længtes efter den dag, da han kunne forlade Cypern, så kom dog Bohemunds efterretning ham temmelig uventet. Han havde altid troet, at afrejsens dag var afhængig af den vending, som forberedelserne til korstoget ville tage. Og allermindst var det

faldet ham ind, at han således uden videre kunne tage sin afsked fra det ansvarsfulde embede, han nu havde beklædt i tre år som kong Almarichs feltherre. Bohemunds hentydninger forekom ham såre gådefulde, ja endog mistænkelige, og med stor spænding imødeså han derfor grevens besøg.

"Det er en uventet meddelelse, Bohemund har gjort os, kære Ariana!" tog ridderen ordet, mens han tankefuldt spændte sværdet fra sin lænd og hængte det op på væggen i sit kammer ved siden af den øvrige rustning.

"Og ikke mindre besynderligt er det, min ven," svarede hun, "at en fremmed må minde os om at overveje, på hvilken måde vi bedst kan nå målet for vor rejse!"

"Havde det da kunnet nytte os at tænke på det før, mens der endnu ikke var nogen udsigt til en forandring i vor stilling? Og desuden bliver tanken til sidst sløv og mat, Ariana, når man hver dag lever i denne trykkende hofluft og føler lænken fastere og fastere om sin fod, mens man dog i sin sjæls inderste higer efter at opfylde en helt anden og langt alvorligere pligt! En slig tilstand er mere utålelig end alt andet!"

"Jeg forstår dit mismod og fatter godt, hvorledes disse forhold må nedtrykke dit sind," svarede Ariana. "Augustin har imidlertid henvist os til Bohemund som den, der ville sige os, når befrielsens time slog for os. Hans ord manede os nys om, at øjeblikket nærmer sig. Lad os altså for en stund glemme Cypern og forestille os, at vi styrede henimod Frankrigs kyst, hvor vore lidende brødre venter på os! – Tøver du?"

"Der er noget i mig, som bringer mig til at tøve – en stemme, som siger mig, at der netop i dette øjeblik er såre meget for mig at udrette her, og at jeg ikke tør glemme den pligt, jeg en gang

har påtaget mig, for at fremskynde udførelsen af den næste. Det er måske kun en forbigående stemning, som fylder mig med denne uforklarlige uro, skønt jeg dog ved, at alt er i ro og orden, og at jeg intet har forsømt for at opfylde det hverv, Almarich har betroet mig. Dog, bort med disse sygelige anelser! Du er i dette øjeblik en bedre tempelridder end jeg! Lad os altså følge Bohemunds råd og tænke på fremtiden!"

Han førte hende hen til vinduet, hvor de tog plads overfor hinanden.

"Vi må ukendte søge at nå vore venner i Paris, for at vi ikke skal falde i kongens og Clemens' magt eller bukke under for Boxols lurende had." Med disse ord greb Ariana bevæget ridderens hånd. "Vi må også i al hemmelighed gå om bord på det skib, der skal føre os til Frankrig, og ikke heller der tør nogen kende os. I modsat fald ville vi udsætte os for at blive røbet af skibsfolkene; for man ville snart gætte, hvem vi er, hvis vi ikke drog omsorg for at gøre vort udseende fuldstændig ukendeligt."

"Men hvorledes skal det lykkes os, tilmed da Kurt, Marie og de to fremmede børn følger os?" indvendte Parcival. "Dine mange kostbarheder er vi dog også nødt til at tage med!"

"Folk af ringe stand lægges der mindst mærke til. Udgiv dig for en cyprisk købmand, der drager til Paris for at falbyde sine varer. Den ædle hest og alt det gods, vi fører med os, kan da gælde for handelsvarer; Kurt og børnene er dit tyende; Marie udgiver vi for moder, og jeg kalder mig din søster; på den måde overvinder vi lettest alle vanskeligheder. Hvor sandheden dræber, er forstillelse en pligt! Kom vel i hu, at af dit liv og din velfærd afhænger mere end dit eget jeg."

"Jeg mærker, at du allerede modent har overvejet sagen. Men glem ikke, at det vil falde dig vanskeligere at nærme dig din slægt, når du tilsyneladende befinder dig i lav og ringe stilling!"

"Guldet åbner alle døre i Frankrig, har Augustin skrevet!" svarede Ariana ivrigt. "Foreløbig tænker jeg på, hvorledes vi bedst kan nå dine brødre, der længselsfuldt venter på dig. Det øvrige står i Forsynets hånd!"

"Men hvorledes kommer vi i besiddelse af slige forklædninger og de andre midler, der skal give det udseende af, at vi er, hvad vi udgiver os for? Jeg kan ikke lyve, og det ville dog blive min opgave hver dag, hvis jeg vælger den forklædning, du foreslår!"

"Så må vi lade Marie gælde for vor madmoder og enke efter en herboende købmand, mens du udgiver dig for hendes ordknappe svend. Jeg borger dig for, at Maries snildhed og slagfærdige tunge ikke vil bringe hende i forlegenhed for allehånde påskud og udflugter, og håbet om at gense sin husbond og sin søn vil være tilstrækkeligt til, at hun hverken lader det skorte på møje eller forsigtighed. Vi har endnu de grove håndværkerdragter, i hvilke vi flygtede fra Jerusalem. Bohemunds venskab vil drage omsorg for det øvrige. I et stort land som Frankrig findes der desuden sikkert mange hjælpemidler, som ikke står til vor rådighed her!"

Arianas ivrighed og hendes sikre håb om, at den plan, hun havde udtænkt, ville lykkes, virkede smittende på ridderen, og han fordybede sig nu så livligt med hende i overvejelsen af alle enkeltheder ved deres udrustning og den derpå følgende rejse, at det allerede forekom dem begge, som om de stod umiddelbart foran afrejsens time.

Det var imidlertid blevet aften. Kærterne var blevet tændt i kammeret, og Marie var allerede i færd med at træffe anstalter til aftensmåltidet, da grev Bohemund trådte ind.

"I ser alvorligere ud end sædvanlig!" sagde Parcival, idet han hilste sin gæst. "Det synes mig, I er bleg!"

"Det ved jeg ikke noget af, ven. Det må være tusmørket og skinnet fra kærterne, som bringer eder på den tanke."

Bohemund så sig om med et forskende blik.

"Behager det eder og jomfru Ariana at vandre en stund frem og tilbage hist ude i buegangen, før jeg tager plads ved eders gæstfri bord? Aftenen er så smuk, og udsigten over landskabet fortryllende. Jeg vil da benytte lejligheden til nærmere at forklare eder, hvad jeg allerede hentydede til i middags."

Uden at vente på deres samtykke, åbnede Bohemund døren og trådte ud i buegangen, der, som tidligere omtalt, løb rundt omkring den tårnlignende bygning. Parcival og Ariana fulgte ham.

Aftenluften slog dem frisk og kølig i møde, store skymasser drev hen imod den nordlige synskreds og forkyndte stormfuldt vejr. Byen lå udbredt, mørk og stille for deres fødder, mens Niciafloden bruste forbi dem i brede bølger.

"Så længe vor samtale varer, har jeg bortfjernet vagten," begyndte grev Bohemund; "for hvad jeg agter at betro eder, er en statshemmelighed. Eders frihed og afrejse fra Cypern afhænger af dens endelige løsning, og jeg håber derfor, at I kun vil have eders eget og den ædle Arianas vel for øje, hvor meget mine meddelelser end måtte overraske eder. Glem ikke, Parcival, hvad Augustin tilrådede eder ved afskeden, og hvad han flere gange har indskærpet eder i sine breve! Den

hemmelighed, der her er tale om, betroede jeg ham, da I havde røbet for mig, at I var tempelherre, og når han senere bad eder have tillid til mig, var det, fordi han vidste, at jeg var den eneste, der kunne gøre det muligt for eder at drage uhindret herfra, så at I kunne slutte eder til eders brødre i Frankrig."

"For at nå dette mål må alt andet træde i baggrunden, greve, og da Augustin har sat både sit håb og sin tillid til eder, har jeg ingen grund til ikke at gøre det samme. Forhåbentlig er den statshemmelighed, I hentyder til, ikke af en sådan beskaffenhed, at den binder mig endnu fastere til kongen og hans tjeneste."

"Visselig ikke! I måtte da have i sinde at lægge eder selv i endnu værre lænker end de, hvori eders ukendskab med forholdene, eders mangel på forsigtighed og eders ærlige djærvhed har hildet eder! – Eders beslutning om at drage til Nicosia var ensbetydende med at gå lige lukt i fælden, og efter at mester Augustin så vakkert havde overvundet den ædle Huon de Castris, ville det have været klogere handlet af eder, hvis I havde gjort Stewart følgeskab og søgt at nå Limna, for så hurtigt som muligt at lægge havet mellem eder og Cypern!"

"I glemmer, at jeg og Augustin måtte standse her for at vente på nærmere efterretninger fra Stewart og Molay! Jeg kunne ikke på det uvisse begive mig til Frankrig med jomfru Ariana og de værdige korherrer!"

"Går I da en mere sikker fremtid i møde, ven, når I nu forlader Cypern? Havde I den gang ledsaget Stewart, så var I nu i sikkerhed et eller andet sted i det nordlige Frankrig!"

Parcival følte sig truffet og bøjede hovedet.

"Hvis jeg virkelig handlede urigtigt den gang," svarede han tankefuldt, "så kan jeg kun undskylde mig med, at den langt mere verdenskloge Augustin gjorde sig skyldig i samme fejl. Jeg har vænnet mig til at gå den lige vej og altid handle efter mit hjertes stemme. Om jeg end har fejlet heri, føler jeg mig dog lige fuldt forvisset om, at en mægtigere hånd vil føre mig gennem alle trængsler. Har mit lange ophold på Cypern ikke været godt for andet, så har jeg dog i det mindste lært mine brødres ny fjende, den elendige Boxol, at kende, og jeg er nu forberedt på at møde ham i Frankrig!"

"Betragter I sagen fra dette synspunkt, ven, så vær også klog nok til ikke at støde den hånd fra eder, som i det afgørende øjeblik er rede til at hjælpe eder ud af eders nuværende falske stilling! Endnu et skridt på den mislige vej, I har betrådt her – og ingen magt ville længere være i stand til at frelse eder fra undergang!"

"Vis mig det fejltrin eller den uret, som jeg har begået her!" udbrød Parcival fortrydeligt. "Jeg har måske handlet blindt og tåbeligt, men jeg gad se den mand her på Cypern, der med skellig grund kan rette nogen anklage mod mig!"

"Kan forblindelse og kortsynethed virkelig så fuldstændig få magt over et redeligt hjerte som eders!" genmælede Bohemund. "Har I allerede glemt, at Aymer af Aleppos blod klæber ved eders hænder?"

"Jeg har skærmet en fyrste, der blev overfaldet af troløse vasaller, forsvaret den mands liv, der var min velgører og beskytter! Hvem ville have været fej nok til ikke at løfte sin hånd for ham? Gjorde I det ikke selv?"

"Jo vist, for så vidt klogskab og omstændighederne bød det! – Mindes I ikke, hvad jeg sagde til eder, da vi stod ved Aymers lig? Var eders spydkast ikke kommet hans lanse i forkøbet, så havde I været fri i samme stund! Eders ædle dåd hildede eder derimod i de lænker, som I endnu bærer; den tilskikkelse, som I forsinkede en stakket tid, indtræffer nu så meget sikrere!"

"Hvad vil I sige med dette, greve? Mener I, at en ny sammensværgelse – – –?"

"Det er just den statshemmelighed, som jeg før hentydede til!" faldt Bohemund ham i talen. "En hemmelighed, som vil bringe eder og Ariana i sikker fordærvelse, som for bestandig vil tilintetgøre eders brødres håb og eders eget livs mål, hvis I ikke overlader alt til mig og med koldt blod finder eder i, hvad der er uundgåeligt."

"Jeg forstår eder ikke, Bohemund! Hører jeg fejl, eller er min ånd for sløv til at fatte meningen af eders ord? Udtal åbent og klart, hvad I har at sige! Står jeg over for en ven eller – en fjende af kongen?"

"*Kongens* ven er jeg visselig; spørgsmålet er kun, hr. Parcival – hvem der er Cyperns retmæssige konge!"

"Hvem andre skulle vel være det end Almarich?" udbrød Ariana, idet hun, grebet af en pludselig angst, pressede hænderne mod sit bryst.

"I er ofre for et bedrag, som I i god tro og i eders hjerters enfoldighed har ladet eder blænde af! – Jeg beder eder, vær rolige!"

Parcival førte hurtigt hånden hen til bæltet, hvori han plejede at bære sit sværd.

"Lad os ile tilbage til mit kammer!" udbrød han heftigt. "Mellem fire vægge taler vi mere uforstyrret!"

"Sandheden bliver den samme, hvor I end hører den," genmælede Bohemund alvorlig. "Lad eder dog lede af eders rolige fornuft og ikke af øjeblikkets bevægelse!" – De gik langsomt tilbage til den side af bygningen, der vendte ud imod floden. – "Hugo den Tredje af huset Lusignan," vedblev Bohemund, "efterlod, da han døde i Tyrus 1284, to sønner, Henrik og Almarich. Vel var den sidst nævnte den ældste, men alligevel erholdt Henrik II Antiochiens og Cyperns rige og krone, mens Almarich kun fik arveligt statholderskab over Cypern mod at svare tribut og hærstævne, og Henrik blev således hans overherre!"

"Og denne uretfærdige arvefølge var altså årsagen til de to brødres had og dets sørgelige følger!" faldt Parcival ham i talen.

"Nej! deri lå just bedrageriet! Vel var Almarich den ældste, men han var en – *bastard*!"

Parcival veg bestyrtet et skridt tilbage. – "En frillesøn!"

"Frugten af kong Hugos forbindelse med Margot, der var en ældre søster til dame Berengar, Theodat af Lusignans gemalinde! Forstår I nu, at I kun har været et blindt redskab for bastardens planer? Forstår I, hvorfra det inderlige venskab mellem Almarich og Theodat skriver sig? Fælles skændsel skaber fælles list! – Gennemskuer I nu det væv af løgn og bedrag, som her er blevet spundet? – Hvis det hellige land ikke var gået tabt for bestandig, hvis den djævelske Boxol ikke havde været, da var det måske dog næppe kommet så vidt med de tvende brødre! Men da korshærens nederlag havde løsnet forbindelsen mellem Cypern og Antiochien, begyndte Almarich at pønse på

forræderi, på at tilliste sig fuldstændig uafhængighed. Den listige komthur, der var paven hemmeligt hengiven, og som såre vel vidste, at eders broderskab aldrig mere ville vende tilbage til Palæstina, havde imidlertid vundet Almarichs udelte fortrolighed og så snildt forstået at smigre hans havesyge og ærgerrighed, at det til sidst lykkedes ham af fralokke ham hemmeligheden ved hans fødsel! Everence her på Cypern og Theodat i Antiochien blev hovedmændene for det skændige forræderi, ved hvilket Henrik blev stødt fra tronen og udleveret til storkhanen af Armenien, mens Almarich tilranede sig Antiochien og gjorde sig til konge over begge rigerne.

Theodat blev hans statholder i Antiochien, hvorimod Boxol havde aftvunget Almarich løfte om et stort cyprisk len og Jocondes hånd, så snart Tempelordenen var tilintetgjort. I ved, hvor blindt den ulykkelige prinsesse elskede forræderen. Under et nyt korstog drømte Everence endog om Cyperns statholderskab, når Almarich drog med sin hær til Antiochien! At kongens to yndlinge, Boxol og Lusignan, betragtede hinanden med skinsyge blikke, er lige så forklarligt, som at en del af den cypriske adel, navnlig de antiochiske vasaller, var forbitrede over kong Henriks skæbne og søgte at styrte frillesønnen Almarich."

"Og til disse hans modstandere hørte I?"

"Så uklog var jeg ikke. Havde Almarich ikke omgivet sig med en talrig flok af lejesvende? Holdt ikke hans krigsfolk alle kyster og havne besatte? – Famagusta ligger Orienten alt for nær, til at jeg ikke skulle have ladet mig lede af dobbelt forsigtighed. Hvis Almarich havde været en modigere fyrste, hvis han ikke havde ladet sig beherske af smålig egennytte og tvetungethed mod

Morgen- og Aftenlandet, da havde han benyttet sin gode lykke. Men han er ingen kriger. Idet han alene tænkte på Cyperns sikkerhed, lod han Theodat af Lusignan i stikken ovre i Antiochien og førte ikke, trods sit løfte til paven, nogen hjælpehær derover. Theodats stilling overfor den sejrrige Malek Nasr blev med hver dag mere vanskelig, og hans billige harme over Almarichs ligegyldighed havde allerede gjort sit til at forandre hans følelser for den cypriske feltherre, da et lønligt kærlighedsanliggende satte kronen på værket. Firamour, hans og Berengars eneste datter, flygtede i drengeklæder fra Antiochien til den fangne kong Henrik og blev hans hustru! Dette var rimeligvis den fornemste bevæggrund for Theodat til at svigte Almarichs sag.

Fra dette øjeblik af begyndte sammensværgelsen. Dens hovedmand i Antiochien var Theodat, der efter lønlig aftale med Henrik overgav landet til Malek Nasr efter en kort kamp. Her på Cypern blev Aymer af Aleppo, Atamar af Tyrus og Gneomar af Beritus opstandens førere. Efter at Antiochien var overgivet til fjenden, og Lusignan ankommet til Famagusta med 3000 forbitrede antiochiere, skulle oprøret bryde løs!

Overfaldet ved jagtslottet mislykkedes ganske vist som følge af eders raske dåd, Parcival, men til gengæld lykkedes det snart Theodat og Berengar at opnå den mest ubetingede indflydelse hos Almarich.

I blev blot det dækkende skjold, idet I omgav den intet anende fyrste med de antiochiske krigsfolk, der betragtede den landflygtige Henrik som deres retmæssige konge og i virkeligheden kun vedkendte sig Lusignan som deres anfører. Hele eders virksomhed, ven, havde kun til følge at skabe

Almarichs modstandere en anselig krigsmagt, mens landet på samme tid vred sig under de trykkende byrder, som dette krigsudstyr pålagde det. – Boxol, der så sig skuffet i sine ærgerrige forhåbninger, kastede sig i armene på Philippe og paven – og blev en åbenlys forræder mod Almarich ligesom mod Molay, efter at han først havde skændet det kongelige hus! Hin dag, da Boxol åbenlyst sveg kongen, underrettede jeg Augustin om sagernes gang og forklarede ham grunden til, at Almarich var og måtte være fortabt. Augustin kunne ikkun frelse eder ved at have fuld tillid til mig og advare eder om ikke for Almarichs uretfærdige sag at glemme eders ulykkelige brødres, Arianas og eders eget vel – –!"

Parcival vågnede pludselig som af en lammende drøm og trykkede hænderne mod sin pande.

"I hvilket djævelsk net har jeg dog ikke været hildet! Jeg har altså kun været den blinde dåre, der drog den fordærvelige slynge fastere om Almarich! – Ved Guds moder spørger jeg eder, greve, om Almarich endnu kan frelses?"

"Ethvert tåbeligt forsøg derpå ville ikkun koste eders hjerteblod. Almarichs skæbne er afgjort, og denne samtale skulle kun forberede eder derpå. I denne stund gælder det – skak for kongen!"

"Barmhjertige Gud, endnu i aften!" skreg Parcival forfærdet. – "Forræderi, forræderi! – Til våben! – Kurt, herhid!"

Dermed ilede han gennem buegangen for at nå sine værelser.

Bohemund drog hastigt Ariana med sig og fulgte bag efter ridderen.

"For alle helgeners skyld, hold den rasende tilbage! Eders ven forøder sit liv til ingen nytte under antiochiernes spyd!"

Idet ridderen nåede sit kammer, blev han standset af de antiochiske krigsknægte, der spærrede ham vejen med deres fældede spyd.

"Ned med Almarich!" råbte de ham i møde. "Ned med alle bastarder og fremmede!"

Ariana ilede hen til ham og slyngede grædende sine arme om hans hals.

"Tilføj ham intet ondt! Hav for Frelserens skyld barmhjertighed med os! – – – O, gå dog ikke din egen undergang i møde, Parcival! Tænk på Jacques Molay og alle dem, der venter på dig. Ak, tænk også på mig!"

"Vær ingen nar, herre!" udbrød Bohemund; "tving mig ikke til at slutte eder i jern og lænker!"

"Slip mig!" råbte ridderen, idet han rev sig løs med vild heftighed. "Lad Almarich have været en nok så ussel og uretfærdig konge, han skal dog ikke dø uden en ven ved sin side! Han har en gang beskyttet mig og vist mig tillid! Jeg lader ham ikke slagte som et værgeløst stykke kvæg!"

Han ville ile tilbage gennem buegangen og ned ad en trappe, der førte ud i gården, men Bohemund trådte i vejen for ham.

"Afsindige mand, alle udgange er spærret! I kommer for silde! Hører I ikke, hvad der foregår hist ovre?"

Parcival styrtede løs på Bohemund for at frarive ham hans sværd; men greven greb ham i sine arme, og der opstod en fortvivlet bryden bryst mod bryst. Ovre fra slottet lød det stedse højere og højere: "Leve kong Henrik!"

I dette øjeblik trængte bevæbnede krigsfolk, forsynede med fakler, op ad trappen; i spidsen for dem sås Flavignol de Beauregard med draget værge.

"Hold fred, I dårer; det er alt fuldbragt! Almarich ligger på sine gerninger, og kong Henrik drager hid fra Famagusta! Enhver modstand er afsind!"

Parcival slap grev Bohemund. Hans vilje og hans mod var brudt. Med dyb græmmelse skjulte han ansigtet i sine skælvende hænder.

"Kains dage vender tilbage! Broder dræber broder for at vinde denne jords usle gods! Gør da med mig, som det lyster eder, Bohemund, mod svig og falskhed har jeg intet våben!"

"Hr. Parcival," sagde Flavignol, "I har som en forblindet, men ædel mand gjort, hvad pligt og ære bød eder. Sørg for eders egen sikkerhed. Grev Lusignan har befalet mig at sige eder, at det kun står i hans magt at beskytte eder endnu denne nat. – Fly, så snart I kan, at ikke kong Henrik eller fyrst Atamar skal hævne Aymer af Aleppos død i eders blod!"

Halvt afmægtig vaklede Ariana hen til Parcival, der måtte gribe hende i sine arme, for at hun ikke skulle segne om.

"Vil du da ganske forlade mig?" stammede hun. "Skal da jeg og den helligdom, jeg bærer på mit bryst, være prisgivet vore fjenders vold?"

"Nej, nej!" udbrød han heftigt. "Jeg har jo endnu dig og mine ulykkelige brødre!"

"Kom, herre," bad grev Bohemund, "spild ikke tiden med ørkesløse klager; timerne har vinger! Jeg vil selv ledsage eder til kysten og om bord på skibet; alt er gjort rede til eders rejse."

"Så lad det være så," genmælede Parcival med smertelig forsagelse. "O, jordeliv, du tilværelsens bitre skole, med hvilke ulykker kommer du ikke over mig! Himmelske fader, kan du være vidne til, hvorledes dine børns blod udgydes i strømme!"

"Hvad falsk blod har forbrudt, kan ikkun falsk blod udsone, Parcival," svarede Bohemund mørkt. "Tænk ikke mere på det skyldige, som her er blevet udgydt, men på det uskyldige blod, som eders venner i Frankrig må ofre for deres fjenders umættelige had. Husk, at dødens sværd svæver over dem!"

"Vær takket for denne mindelse, Bohemund! Ikkun for mine brødre vil jeg nu stride, og med dem vil jeg gå til grunde, hvis det så er skæbnens vilje!"

18. Stenbruddene i Rochushøjen

I året 1310 indtog Paris næppe en tiendedel af sit nuværende flademål. Byen, der var stærkt befæstet med mure og grave, havde snævre, smudsige og krogede gader, der kun til dels var brolagt, og kun to broer forbandt den gamle, indre by på øen i Seinen med den nordlige og sydlige del af staden. I den sidstnævnte havde adelen, den højere gejstlighed og den lærde verden opslået sin residens, mens den nordlige optoges af borgerstanden, som her drev sin handel og vandel. Frankrigs hovedstad såvel som dens omgivelser savnede på den tid fuldstændig det livlige og glimrende præg, der senere har gjort den til en verdensstad af første rang.

Det triste udseende, som var et særkende for det gamle Paris, svarede kun alt for godt til de sørgelige offentlige tilstande, der allerede længe havde hvilet som et trykkende åg på de ellers så let bevægelige og glade indbyggere. En ikke ringe del af den højeste adel havde vendt hoffet ryggen i dyb harme over den skæbne, man havde beredt tempelherrerne, blandt hvilke landets fornemste familier talte en stor mængde slægtninge og venner, som nu måtte dele deres ordensbrødres lod. De borgerlige klasser af befolkningen sukkede for deres vedkommende under trykket af uhørte skatter og en vilkårlig værdiforringelse af landets mønter, som kong Philippe havde forfalsket for at kunne bestride de storartede omkostninger, som hans urolige regering og hans overdådige hofholdning gjorde fordring på. Landets velstand var desuden sunket betydeligt ved de vedvarende krige mod Flandern og Normandiet, og hvad staten ikke røvede fra folket, det skulle

nok den hellige moderkirke påtage sig at fortære. Tidsåndens indgroede hykleri begunstigede kun i alt for høj grad det sløvende og demoraliserende herredømme, som udøvedes af gejstligheden, der i Clemens V havde et forbillede på, hvor vidt den turde gå i anmasselse og samvittighedsløshed. Under disse omstændigheder var al livsglæde og foretagelsesånd, der er drivfjedrene til ethvert nationalt opsving, blevet umuliggjorte i Frankrig. I stedet for disse egenskaber havde pariserne, som ikke kunne fornægte deres let bevægelige gemyt, tilegnet sig en vis galgenhumor; de syntes formelig at finde en glæde i at se, at det gik deres medmennesker ilde; det var dem en slags trøst i deres egen håbløse tilværelse, og på samme tid var al ting til fals, så snart man kunne håbe på den vis at forbedre sine egne kår. Magthavernes tyranni og skamløshed havde således en almindelig forværrelse af folkets karakter og sæder til følge.

I midten af april det nysnævnte år nærmede et rejseselskab sig Paris ad den sydøstlige landevej. I nærheden af abbediet St. Antoine, der ved en ret anselig skov var skilt fra hovedstaden, havde de rejsende holdt en kort rast for at unde både dem selv og deres udmattede dyr en nødtørftig hvile, og derefter drog de nu i al skyndsomhed gennem skoven for i nogenlunde god tid at nå deres mål.

I spidsen for selskabet red en ældre kvinde, iført en ærbar, borgerlig dragt, ved siden af en benediktinermunk; bag efter dem fulgte en velvoksen pige og en ung knøs, hvis mørke hudfarve tydeligt nok viste, at de stammede fra det fjerne Østerland, mens deres simple europæiske klædedragt dog på samme tid røbede, at de hørte til den gamles tjenerskab lige så

vel som den bondeklædte pige og de fire væbnede svende, der sluttede toget.

De red to og to og havde hver især en kraftig pakhest mellem sig, med undtagelse af den sidste svend, der førte to ualmindeligt smukke og omhyggeligt tildækkede rideheste bag efter sig. Selskabets trætte og tilstøvede udseende lod i øvrigt formode, at de havde tilbagelagt en lang og møjsommelig vej.

Deres mål var åbenbart ikke selve Paris; for næppe havde de nået den vestlige udkant af skoven og fået byen i sigte, før de på et vink af munken, der tillige syntes at være deres vejviser, drejede til højre og slog ind på en markvej, der løb langs skovbrynet, hvorefter de drog i en vid bue uden om staden. Så snart de var kommet forbi en høj, som hævede sig til venstre mellem dem og den nærliggende by, og på hvilken der var opført et lille, klosteragtigt hus, så de midt ude på sletten i nordlig retning foran dem et kæmpemæssigt, skummelt udseende kastel. Over dets brede grave og høje murtinder ragede syv mægtige tårne op, og fra det midterste og højeste af disse vajede et stort, broget banner.

I dette øjeblik forlod munken den ældre kvinde, der red i spidsen af toget, og efter at han havde betydet hende, at hun skulle blive ved at følge vejen lige frem, sluttede han sig til den bageste svend, der red tavs og alvorlig ved siden af den nys omtalte bondeklædte pige. Idet den gejstlige herre pegede på den mægtige bygning, de så foran dem, sagde han:

"Hist henne ligger Temple, Zionriddernes gamle borg! I stedet for det røde kors vajer nu kongens fane fra tårnet, efter at Philippe ikke længere anser Louvre [Note 23)] for sikkert nok til at forvare ham og hans rov. Vi vil holde os så afsides derfra som

vel muligt og hellere lægge vejen langs stadens mure. Lad os benytte de sidste kræfter, vore dyr har til overs, til at komme bort fra dette farlige naboskab, inden Philippes folk får lyst til at tage os nærmere i øjesyn."

"Har vi endnu langt til det endelige mål for vor vandring?"

"En god times ridt, søn, så vil ro og sikkerhed blive vor løn efter den lange rejse."

"Rid kun atter hen i spidsen af toget, ærværdige fader. Lad os begynde i langsomt trav og efterhånden ride raskere til. Jeg håber nok, at dyrene holder det ud. Vi undgår derved at give det udseende af, at vi skulle nære nogen frygt, og slipper vel også snarere for en forfølgelse, end hvis vi vakte mistanke mod os ved en alt for skyndsom flugt. – Men er du også ganske vis på, at vore fjender ikke længere er i stand til at forfølge vort spor, når vi først har nået målet for vor rejse?"

"Du skal selv få lejlighed til at overbevise dig derom, min søn!"

"Så lad os da hurtigst muligt tilbagelægge resten af vor vej."

Munken nikkede. Efter aftale begyndte de rejsende nu at ride frem med stedse større, men dog ingenlunde påfaldende skyndsomhed, idet de vedblivende lagde vejen uden om staden. Da de havde tempelherrernes gamle borg tilstrækkelig langt bag ved sig, til at de ikke længere behøvede at frygte for, at man kunne holde øje med dem derfra, satte de deres heste i galop, og efter en halv times skarpt ridt fik de den ret anselige park, som på den tid omgav Louvre, i sigte. Til venstre for den kongelige park hævede sig en stejl høj, hvis fod var omgivet af tæt skov og buskads, mens en gammel, brøstfældig mølle klaprede oppe på toppen med utrættelig ihærdighed.

Rochushøjen kaldtes dette punkt, og derefter havde såvel møllen som den lille, ældgamle kirke, der lå lige over for Louvre, fået sit navn. Rochuskirken var i øvrigt beliggende tæt ved den vestlige landevej, der udmundede i Paris ved kirken St. Honoré.

Trods sin umiddelbare nærhed op til det kongelige slot og den smukkeste og fornemste del af Paris, var dette kvarter dog på hin tid temmelig trist og øde og stod tilmed i slet ry. Der fandtes her ikke blot talrige kalkovne og stenbrud, hvorfra staden forsynedes med byggemateriale, men også byens store slagteri, der bestod af en samling smudsige boder og slagtergårde, var beliggende på dette sted og udbredte en lidet behagelig lugt. Kvarteret dannede følgelig et samlingssted for en klasse håndværkere, hvis sæder var lige så rå som deres håndtering.

Det var den nysnævnte Rochushøj, som de rejsende nu nærmede sig, og de havde vel omtrent nået den på et par hundrede skridts afstand, da benediktinermunken trak et rødt tørklæde frem fra sin kutte og viftede nogle gange med det. Straks efter blev en lille fane af samme farve stukket ud af taglugen på den gamle mølle. Alt dette var kun et øjebliks værk; for både signalet fra møllen og munkens tørklæde forsvandt lige så hurtigt, som de var kommet til syne.

De rejsende havde atter sagtnet deres ridt, og svenden, som den gejstlige nys havde talt med, red nu hen til ham.

"Det forekommer mig, ærværdige fader, at man hist oppe har bemærket vort komme?"

"Vi nærmer os målet, og vær kun roligt vidne til, hvad der videre sker; vi står nu under en højere magts beskyttelse!"

Dermed travede munken i forvejen ad den snævre sti, der førte ind gennem tykningen ved foden af højen; de andre fulgte stiltiende efter.

Så snart de var kommet gennem den lille skov, stødte de lige nedenfor Rochushøjen på en rummelig gårdsplads, hvis sandstensmur omgav et lille, gammelt og brøstfældigt hus, der syntes at være bygget halvvejs ind i højen, så at kun forsiden var fri. I den åbne gårdsport stod en arbejder – iført lærredsbluse og skødskind – som syntes at have ventet på de fremmedes komme. Så snart de var trådte ind i gården, lagde de mærke til, at de befandt sig mellem en flok stenhuggere. En mængde tilhuggede og utilhuggede stenblokke lå spredte rundt omkring; godt og vel to hundrede mand arbejdede på stenene, og lyden af deres hammerslag susede gennem luften.

De rejsende var imidlertid næppe kommet indenfor, før porten på et vink af benediktinermunken straks blev lukket efter dem, mens en del af arbejderne forlod deres dont for at hjælpe de nys ankomne af hesten.

Den fremmede svend, som pateren havde samtalet med undervejs, ilede ufortøvet hen til bondepigen og hjalp hende ned af hesten, idet han overlod den ældre kone til de andre svendes omsorg. Pigen var så udmattet, at hun halvt afmægtig gled ned i armene på ham, da han løftede hende af sadlen.

Munken trådte hurtigt hen til dem.

"Kom, det var på høje tid, vi nåede herhid! Træd fluks indenfor! Guy og Jean vil drage omsorg for eders heste."

Gennem en stor, øde hal, der syntes at tjene til værksted lige så vel som pladsen udenfor, nåede de en vindeltrappe, der førte op til en sal i det oven over liggende stokværk, hvor de rejsende

atter blev overladt til dem selv. Et flygtigt blik overbeviste dem om, at alt på bedste måde var gjort rede til deres modtagelse.

Uden at opholde sig med at tage de forskellige bekvemmeligheder i nærmere øjesyn, skyndte den ældre kone sig at kaste sin kåbe og sit hovedtørklæde og trådte ilsomt hen til den bondeklædte pige, der var sunken ned på en stol og havde lænet sit hoved op til svenden, der endnu holdt hende i sine arme.

"Grevinden må øjeblikkelig til sengs, hr. ridder, hvis vi ikke vil udsætte hende for en alvorlig sygdom," sagde den gamle. "Den lange og ilsomme rejse i forbindelse med det slette forårsvejr har udtømt hendes kræfter. Lad mig hjælpe det stakkels barn med at komme til ro."

"Imens skal jeg følge eder tilligemed Kurt og Schahin til det kammer, som er gjort rede til eder, Parcival," ytrede munken. "Også I trænger hårdt til nogle timers hvile; I ved ej, hvor snart ny pligter kalder eder!"

Ridderen gav de nubiske søskende nogle befalinger i det arabiske sprog og fulgte derpå i forening med Kurt og Schahin munken op til det kammer, der var bestemt for dem. Værelset var temmelig stort og indeholdt tre sengesteder foruden det sædvanlige tarvelige bohave, som brugtes på den tid. Foruden den dør, de var trådte ind af, var der lige over for vinduet en anden udgang, stærkt beslået med jern og forsynet med solide rigler.

"Parcival," sagde munken, "min pligt mod dig og dine er fuldbragt. Jeg har ført eder uskadte hertil fra Marseille. Hvil dig nu i ro; jeg går bort for at aflægge regnskab til dem, der sendte

mig til dig. Du vil snart gense dine brødre, der længselsfuldt venter på dig."

"Jeg takker dig, broder Martin, for din trofaste og kloge ledsagelse, uden hvilken vi aldrig havde nået Paris. Min pligt mod mine brødre er jeg til enhver tid rede til at opfylde; sig det til dem!"

Han rakte munken sin hånd, og den gejstlige bortfjernede sig gennem den samme dør, ad hvilken de var kommet ind. Kort efter tog Parcival, Kurt og Schahin plads ved bordet, som to stenhuggersvende havde dækket til dem, og så snart de havde tilendebragt deres måltid, strakte de sig alle tre på lejet, hvor søvnen snart sænkede sig over deres mødige lemmer.

Med Parcivals og hans ledsageres udseende var der foregået en fuldstændig forvandling. I den simple rytterdragt, med det lange hår og skæg skulle man have haft ondt ved at genkende den ridderlige befalingsmand over Cyperns kongelige hær, lige så lidt som man i den blege bondepige ville have genkendt den skønne og strålende Ariana, Idzeddins plejedatter.

Også med det nubiske søskendepar var der foregået en påfaldende forandring. Bortset fra deres mørke hudfarve skulle man næppe have troet, at det var de samme elendige og mishandlede væsener, der var blevet falbudt på slavemarkedet i Nicosia. Som alle østerlændere var de tidligt udviklede, og i de få år, de havde været i ridderens tjeneste, var de allerede blevet fuldstændig voksne. Schahins legemsbygning røbede en usædvanlig kraft og smidighed, og han havde for længst erhvervet sig en ikke ringe færdighed i våbenbrug og anden ridderlig idræt. Thakla havde på sin side udviklet sig til en

blomstrende pige, der selv efter europæiske begreber turde gælde for en skønhed, og hendes artige og tækkelige væsen viste tillige, at den gode opdragelse, hun havde fået af Ariana og den gamle Marie, ikke havde været spildt på hende. De to søskende omfattede nu som før ridderen og hans dame med den inderligste troskab og kærlighed, og såvel disse følelser som deres medfødte skarpsindighed havde mere end en gang bestået sin prøve på den lange og farlige rejse, de havde foretaget gennem Frankrig. – – –

Ridderen og hans stuekammeraters søvn varede en god stund; for deres udmattelse efter rejsen fordrede mere end almindelig vederkvægelse. Parcival sov dog ikke så trygt og roligt som de andre; for hans søvn forstyrredes af brogede og forvirrede drømme, i hvilke billeder fra fortiden blandede sig med sælsomme fremtidssyner, fostrede af den sorg og uro, som gærede i hans sind.

Det var allerede ud på natten, da en skrattende lyd, som når en tung lås bliver åbnet, afbrød den stilhed, der herskede i kammeret. Schahin, der altid sov meget let, sprang først op og greb efter sin dolk.

"Melak, melak [Note 24)]!" kaldte han, idet han gik hen til ridderen og rystede hans arm. "Hører du ikke? Der er nogen udenfor, skønt det er midnatstid! Man er i færd med at åbne døren hist henne – ikke den, vi kom ind ad!"

"Du har ret, brave knøs! Skynd dig op, Kurt!"

Med disse ord rejste Parcival sig fra sit leje, greb sit sværd og gav sig til at lytte. Støjen var imidlertid forstummet; den omtalte dør blev langsomt åbnet, og et stærkt rødligt skin trængte ind i værelset.

"Det er den hellige mand, som vi så tit så i Nicosia, herre!" hviskede Schahin.

Da ridderens øjne havde vænnet sig til den bratte overgang fra mørke til lys, så han mester Augustin, der stod i den åbne dør med en brændende fakkel.

"Kære mester!" udbrød han, idet han ilede hen til ham og med dyb bevægelse greb hans hånd. "I er den første, som jeg genser! Jeg priser Gud derfor; for jeg svævede i stor angst for eders skyld og kom hid i bange forventning."

"Jeg hilser dig, ikke mindre plaget af sorg og længsel end du selv! Se her, hvorledes den frygtelige tid, der er kommet over os, har handlet med mig! ... Er du endnu den, som jeg elskede så inderligt i Jerusalem, eller har verdens forfængelighed, verdslig ærgerrighed og – tåbelig elskov til Ariana gjort dig magtesløs til at hjælpe dine brødre og opfylde det hverv, Molay havde udset dig til?"

Et blik på den ærværdige mands indfaldne træk og kridhvide hår sagde Parcival, hvilke lidelser han havde gået igennem, siden de skiltes i Nicosia. Augustin havde den gang, trods sin høje alder, haft et rask og blomstrende udseende.

"Jeg har måske fejlet; tåbelige, verdslige tanker har måske stundom været herre over mit hjerte, fader," svarede Parcival, "men her står jeg nu for dig og giver mig med en oprigtig vilje i din hånd for at blive mine brødres trofaste lidelsesfælle og ofre al min id og kraft for vor retfærdige sags endelige sejr! Men broderskabet vil ikke glemme, hvad det skylder Ariana og Idzeddins minde; det vil skærme den venneløse pige, der intet øjeblik betænkte sig på at hjælpe de forfulgte brødre i deres nød!"

Augustin vendte sig om mod Parcivals svend, der havde rejst sig fra sit leje straks efter, at ridderen var vågnet.

"Kurt, du og knøsen der må holde vagt ved døren; stød ufortøvet enhver ned, der nærmer sig i denne stund."

Dermed greb han ridderens hånd og førte ham gennem døren ind i en mørk gang. Men langt borte foran dem – og som det syntes dybt nede – skinnede der et lys.

"Jeg sætter faklen i denne jernring i muren," sagde Augustin. "Den vil lede dig tilbage til dit nuværende opholdssted og op til dagens lys. Dine brødre må bo i mørket; for der er de bedst forvarede." Dermed lukkede han den jernbeslåede dør, der førte ind til kammeret. "Lad os nu gå derned, hvor du ser lyset skinne. Giv mig din hånd, til du har vænnet dig til vejen og mørket."

"Her er altså det skjul, som du har fortalt mig om i dine breve, fader?"

"Det er for øjeblikket vort eneste tilflugtssted. Du befinder dig i et af Paris' underjordiske stenbrud, kære søn; det er herfra, man henter stenene til stadens ny bygningsværker. På grund af tidens elendighed og fattigdom ligger stedet øde og forladt; arbejderne, som var beskæftiget her, er blevet afskediget, og jeg har lejet både huset, som du bor i, og bruddene af stenhuggermesteren. For fremtiden må du i mit sted være brødrenes vogter der oppe; for jeg må for en tid tilbage til Avignon. Du skal nærmere erfare, hvorfor. – Gør dig nu nøje bekendt med disse underjordiske gange, for at du også uden min hjælp kan finde vej herned, så tit det er nødvendigt."

"Du siger, at stenhuggerne er blevet sendte bort af mangel på arbejde? Jeg så dog en hel del beskæftigede derude i gården."

"Det er vor ordens tjenende brødre og svende, der for et syns skyld driver stenhuggerhåndteringen for på den måde at bortlede folks opmærksomhed. To af dem, der tidligere har været møllere, har taget tjeneste som svende der oppe i Rochusmøllen, hvor de dag og nat skiftes til at holde vagt for at kunne advare vore venner, så snart nogen fare skulle nærme sig."

Under den halvt dæmpede samtale var de kommet i nærheden af det lys, som de før havde set skinne foran dem.

"Lige over for stedet, hvor denne fakkel brænder," sagde Augustin, "åbner der sig en sidegang tværs gennem højen. Den fører til en hule, som er tilgængelig udvendig fra. Dér holder brødrenes heste parate under opsyn af ordenens tjenere. – Hulen har en udgang til samme side, hvorfra I kom hid. Lad os gå videre."

Så snart de var kommet forbi faklen, slukkedes den i samme øjeblik, og en ny flamme dukkede op foran dem et godt stykke dybere nede.

"Hvorfor blev lyset slukket bag ved os, Augustin?" spurgte ridderen.

"For at ingen uindviet skal kunne finde vej. Ved hver fakkel holder en broder vagt, og han slukker faklen, så snart vi er kommet forbi, hvorpå den næste fakkel tændes. På den måde leder skinnet dig ned i dybet og tilbage igen til den øverste dør, hvor den sidste fakkel brænder. Mens vi dvæler dybt dernede blandt brødrene, er der mørkt over alt her, og den, som vovede at trænge herned, ville styrte mod vore brødres dragne sværd."

Idet de nærmede sig det næste oplyste sted, hørte de en fjern klang.

"Hvad betyder det, fader?"

"Det er klokken fra Rochuskapellet, der ligger oven over den underjordiske hvælving, hvor vi plejer at samles på denne tid; klokken kalder til natlig andagt."

"Har denne sælsomme labyrint endnu en anden udgang, mester, ad hvilken vi kan flygte, når faren truer der oppe fra?"

"Der findes to sådanne. Bag ved hvælvingen under Rochuskirken, hvor brødrene nu opholder sig, strækker der sig en gang neden under gaden St. Honoré, som løber bag om Louvre og langt ind i den kongelige dyrehave. Den anden udgang fører derimod til bredden af Seinen, hvor flere både ligger skjult bag buskadset ... Dog, lad disse oplysninger foreløbig være dig nok; vi nærmer os nu vore venner. Lad alt det forbigangne blive bag ved dig og fæst alle dine tanker på vor hellige sag!"

De gik tavse videre. Da de var kommet forbi den næste fakkel, blev også den slukket, og de var nu omgivet af et tæt mørke. Parcival mærkede, at Augustin førte ham til venstre omkring et hjørne af gangen, og få øjeblikke efter stod de i en lav, men rummelig hule, i hvis midte der brændte en fakkel. Tæt derved på et råt sammentømret sæde sad en ridder i Tempelordenens dragt. Idet han vendte hovedet om for at betragte de nys ankomne, genkendte Parcival den gamle skatmester Pierre de Boulogne, det forfulgte broderskabs nuværende fører.

Den bitre og nedtrykkende følelse af al den nød, skændsel og angst, tempelbrødrene sukkede under, en følelse, som var vokset hos ham, for hver dag han kom nærmere til Paris, kom i dette øjeblik til fuldt udbrud hos Parcival. Han kastede sig på

knæ foran Pierre, omslyngede ham med sine arme og udbrød hulkende:

"Herre og mester, optag mig atter blandt eder! Giv mig plads ved din side i kampen mod vore undertrykkere!"

"Med uforandret broderkærlighed optager jeg dig atter i vor kreds, Henrik af Nordheim!" svarede tempelherren. "Gud være takket og priset, fordi han har ført dig tilbage til os efter den lange og bitre adskillelse! Vær os velkommen!" Pierre de Boulogne kyssede ham hjerteligt. – "For at din sjæl kan blive forløst fra enhver vildfarelse, dit hjerte fra enhver selvbebrejdelse, så betro mig åbent og frimodigt alt, hvad egen eller fremmed skyld har betynget dit hjerte med."

Med en inderlighed, som var det et barn, der skriftede for sin moder, aflagde ridderen en åbenhjertig tilståelse om alt, hvad der var hændet ham siden hans bortrejse fra det hellige land. Han tilstod den voksende tilbøjelighed, han havde fattet til Idzeddins datter, og hvorledes denne følelse, næret af forholdene, efterhånden havde fået magt over hans hjerte. Med Boxols flugt, Jocondes selvmord og Almarichs blodige endeligt sluttede han sin bekendelse.

"Mester!" tilføjede han derpå! "Jeg har syndet mod eder alle, mod min hellige ed og mod den uskyldige pige, der blev mig betroet. Hvad jeg endnu formår, er kun at overgive Ariana til eders beskyttelse lige så ren og skyldfri, som jeg modtog hende af Idzeddins hånd; ikkun hendes hjerte tilhører mig! Men selv vil jeg kæmpe og lide for eder og redebon gå døden i møde for vor hellige og retfærdige sag!"

Parcival havde talt med en frimodighed og varme, som ikke kunne andet end gøre et dybt indtryk på dem, der lyttede til

hans ord. Da han tav, hævede Pierre de Boulogne højtideligt sin hånd.

"Lad ham se eders åsyn, tempelbrødre; for han er prøvet og er fundet retfærdigere, end om han aldrig havde fejlet!"

Den underjordiske hvælving blev pludselig oplyst af en mængde fakler, der tændtes rundt omkring. Talrige stemmer tilråbte ridderen deres velkommen, og da han rejste sig op og så sig om, ilede gamle venner og våbenfæller hen imod ham og fejrede gensynet med broderlige hilsener.

"Nok med dette!" afbrød Pierre øjeblikkets bevægelse. "Træd hid, Henrik af Nordheim! Er du rede, skønt mesteren har løst dig fra dit ordensløfte – til at påtage dig alle dine tidligere pligter som tempelherre i al deres strenghed, så længe vort broderskab er i nød og fare?"

"Det er jeg!"

"Bærer du endnu den hellige snor med mesterens ring, i kraft af hvilken der blev givet dig myndighed til dit hellige hverv i Jerusalem, og forvarer du endnu den høje hemmelighed, som du fandt ved Augustins og Idzeddins bistand, beviset for vor helligste tradition, som vi så længselsfuldt har ventet på?"

"Ordenssnoren og vidnesbyrdet om det hellige fund, som jeg betroede til prior Stewart, da vi mødtes på Cypern, er begge dele i sikker forvaring. Dog er de ikke længere i min varetægt, men hviler fredlyste ved Arianas skyldfri hjerte!"

Et udbrud af forbavselse fulgte efter denne uventede oplysning.

"Hvorfor har du ikke atter taget disse klenodier til dig, da faren var overstået?" udbrød Pierre de Boulogne.

"Fordi jeg lige så godt som en af eder andre kunne blive fanget eller dræbt, og fordi jeg desuden ville knytte Idzeddins venneløse datter til broderskabet ved den genfundne hemmelighed! Hun skulle vogte vor kostelige skat, i fald jeg måtte dø. Fra hendes bryst skulle en gang Tempelordenens mester modtage den fortrøstningsfulde vished, at jeg har løst den opgave, som den ædle Molay betroede mig!"

"Forstår du da ikke, tåbelige mand," svarede Pierre, "at du ved denne handling har draget Ariana ind i vor fortroligste kreds, at hun for fremtiden tilhører os, at hun er den første kvinde, der optages i vort broderskab?"

"Hun bliver den første og tillige den sidste kvinde, der nogen sinde nærmer sig vort alter. Jeg har med forsæt handlet således! Det var mit ønske, at hun – hvad enten jeg levede eller døde – skulle være eder hellig og ukrænkelig som den, der forvarer vor dyrebareste hemmelighed! Jeg beder eder, brødre, elsk denne ædle kvinde, ligesom jeg har elsket hende! Giv hende en fredhellig plads iblandt eder; det er den eneste, fattige løn, jeg kan skænke hende for al hendes fromme forsagelse! Selv har jeg intet andet at byde over end mit liv, og hermed være det atter viet til templets tjeneste!"

Med et udtryk af hellig begejstring i sit mandige åsyn faldt Parcival på knæ. Pierre de Boulogne drog sit sværd.

"Så sandt den treenige hjælpe os i tid og evighed, dig ske, som du har villet!"

Den ridderlige skare mægtede ikke længere at tilbageholde den jubel og rørelse, der fyldte dens hjerter. Med begejstret røst istemte de den gamle, stolte sang:

"Se korsets banner foldes ud,
og trindt omkring på jorderig
om Kristi rige skikkes bud,
som sejre skal evindelig."

19. St. Antoniusdagen

Der forløb flere dage, i hvilke Ariana måtte kæmpe med følgerne af de nylig overståede anstrengelser, og det var alene Maries og Thaklas omhyggelige pleje, hun kunne takke for, at hun undgik at falde i en alvorlig sygdom.

Imidlertid fandt Parcival lejlighed til at gøre sig fortrolig med sine brødres underjordiske tilflugtssted, deres nuværende ejendommelige levevis, deres sikkerhedsforanstaltninger og øvrige sælsomme indretninger, som forholdene havde nødvendiggjort.

Det indre af Rochushøjen lignede en stor underjordisk bikube, hvor man bestandig listede sig ud og ind. Under de forhåndenværende omstændigheder var det selvfølgelig umuligt for tempelherrerne at dyrke deres åndelige kald eller hengive sig til deres alvorlige granskninger med samme iver som før. Selvopholdelsesdriften nødte dem til først og fremmest at rette alle deres bestræbelser på at værge sig mod de farer, der alle vegne lurede på dem. Desuden gjaldt det for dem om at knytte forbindelser med deres fangne eller rundt om i landet adspredte brødre, stå deres lidelsesfæller bi efter bedste evne og søge at tilvejebringe beviser for broderskabets uskyldighed i de forbrydelser, det var anklaget for. Og endelig var det en såre vanskelig sag, der fordrede lige så megen forsigtighed som møje: at skaffe et så stort antal mennesker deres daglige fornødenheder, uden at nogen uvedkommende lagde mærke til det. Dagen hengik således under idelige forstyrrelser og bekymringer, og kun i de stille midnatstimer havde man ro til at samles til andagt og fælles rådslagninger,

ved hvilke Parcivals stemme snart vandt en afgørende indflydelse.

Ridderens frimodige og angerfulde tilståelse om hans kærlighed til Idzeddins datter havde ikke forringet hans anseelse blandt brødrene. De indså helt vel, at denne følelse var fuldkommen ren og ædel, og de havde ikke heller glemt den højmodighed, hvormed den unge kvinde havde ofret halvdelen af sin formue for at hjælpe dem i deres nød.

Tempelherrernes had og afsky mod den forræderske komthur Everence af Boxol var blevet endnu større efter de meddelelser, som Parcival havde givet dem. Dertil kom endnu, at Boxol med eksempelløs frækhed havde fastholdt Flexians og Noffodeis forsmædelige beskyldninger mod ordenen, selv efter stormesterens højtidelige tilbagekaldelse af den tilståelse, der var blevet aftvunget ham ved torturen, og efter at en mængde tempelherrer af de ædleste familier og den højeste anseelse var trådt i skranken for de anklagedes uskyldighed. Om denne modige optræden end ikke havde formået at hæmme de grusomme forfølgelser, som ordensbrødrene var genstand for, så havde den dog i alt fald haft til følge, at broderskabets endelige undergang var blevet opsat, idet talrige kirkefyrster og verdslige herrer havde gjort påstand om, at tempelordenens sag skulle indankes for en almindelig kirkeforsamling. Clemens V og kong Philippe havde måttet give efter, og det var derpå blevet bestemt, at kirkeforsamlingen skulle afholdes det påfølgende år i staden Vienne i det sydlige Frankrig.

Parcival erfarede først efter sin ankomst til Paris denne ny vending, som sagerne havde taget, og han stemte straks for, at en del af brødrene, for hvilke han var rede til at stille sig i

spidsen, skulle benytte lejligheden til at give møde for kirkeforsamlingen i Vienne, træde åbenlyst frem og til vidnesbyrd om ordenens uskyldighed udæske Everence, Moynes og de øvrige forrædere til en kamp på liv og død, ved hvilken Guds dom skulle afgøre, hvis sag der var den retfærdige. Med hensyn til kampen var ordensbrødrene fuldstændig enige med ham, kun ikke om måden, hvorpå den skulle udføres. Philippe havde nemlig af politiske grunde forbudt disse gamle, ridderlige kampe – *ordalier* –, ved hvilke den anklagedes skyld eller uskyldighed kunne afgøres ved en "Guds dom", når en eller flere riddere var villige til at træde i skranken for eller imod.

Derimod betragtede tempelbrødrene det som temmelig sikkert, at der i forbindelse med kirkeforsamlingen ville blive afholdt en festlig turnering, eftersom ikke blot Clemens, men også kong Philippe og en stor mængde riddere ville give møde, og kongens vasaller da næppe ville lade lejligheden gå forbi til at udfolde al deres pragt og ridderlige færdighed. Efter en længere rådslagning blev det derfor besluttet, at Parcival skulle give møde ved turneringen i spidsen for en tredjedel af tempelherrerne, der da skulle fremtræde som slette og rette riddersmænd af adelig byrd, som man ikke kunne nægte adgang til den ridderlige fest. For Parcivals vedkommende aftalte man, at han skulle kalde sig "*Den Enfoldige fra Zion*". Navnet Parcival af Brattisborg turde han jo ikke bære, da han derved ville røbe sig for Everence de Boxol, og hvis han optrådte som Henrik af Nordheim, ville man straks genkende ham som tempelherre. "Den Enfoldige fra Zion" kunne derimod gælde for en vandrende ridder fra Østerlandet, der havde sine egne grunde til at forblive ukendt. Dernæst gjaldt det blot om at

kunne bestride tempelbrødrenes udrustning til det forestående tog; men også denne hindring blev overvundet ved Arianas og Parcivals højmodige forsikring, at al deres ejendom tilhørte broderskabet lige så godt som dem selv. Mens brødrene drøftede denne plan i deres hemmelige tilflugtssted, skjulte de dog ikke for sig selv, at indtil de hellige fædres forsamling i Vienne blev åbnet, og den dag kom, da de endnu en gang kunne byde deres fjender åben trods, ville Clemens og Philippe ikke sky noget middel til ved list og vold at skade broderskabets sag for om muligt at forhindre, at nogen skulle driste sig til at løfte en stemme til dets forsvar i det afgørende øjeblik.

En smuk, solklar morgen i begyndelsen af maj var oprunden over Paris. Louvres vidtstrakte park og den lille skov, der omgav Rochushøjen, begyndte at antage et grønligt skær, der bebudede et snarligt løvspring. En talløs fuglesværm hilste forårets komme med sin glade sang, og den foryngede jord sendte de første vårblomster op af sit skød, for at solen kunne skinne på dem.

Mens stenhuggerne som sædvanlig havde travlt nede i gården, sad Parcival oppe på sit kammer, fordybet i forskellige pergamenter, der vedrørte hans brødres forhold og anliggender. En pludselig, heftig banken på gårdsporten og en usædvanlig uro blandt folkene dernede fik ham til at afbryde sit arbejde.

"En bevæbnet mand trådte i dette øjeblik ilsomt ind ad porten," sagde Kurt, der stod henne ved vinduet. "Jeg tror, det var hr. Brian de Mortemar!"

"Som nys ledsagede Pierre de Boulogne?" Ridderen sprang op. "Herhid med mine våben, jeg frygter uråd! Hold dig rede til at udføre mine befalinger, Schahin!"

Mens Parcival spændte sværdet om sin lænd, hørtes der hastige skridt på trappen. Kurt åbnede kammerets yderdør, og en mand, væbnet med sværd og dolk, men i øvrigt bondeklædt, tumlede ind.

"Du kommer alene tilbage, Brian?"

"Alene og som et jaget vildt! Pierre de Boulogne er fanget!"

"Fanget!" råbte Parcival ude af sig selv. "Fordømmelse over dig, ulyksalige! Hvorledes kunne du lade det ske? Hvorfor kastede du dig ikke med dit blanke værge mod bøddelknægtene? – Dog nej, jeg vil ikke laste dig; hvad hjælper klager og beskyldninger! – Schahin, il til din herskerinde; hun og Thakla må straks komme her op; brødrene venter hende! Du bliver imidlertid hos Marie! – Skynd dig ned til folkene i gården, Kurt! En del af dem må besætte den nederste hal, lukke alle indgange og have deres våben i beredskab, mens de øvrige holder vagt ved gårdsporten og fortsætter deres arbejde, som om intet var hændet. Vend straks tilbage, så snart du har udført mine befalinger!"

Mens Kurt og Schahin forlod kammeret, lukkede Parcival døren op til den hemmelige gang, og idet han satte et lille jagthorn, som han bar i en rem, til munden, ilede han et stykke ind i gangen, og skingrende toner lød nu gennem de underjordiske rum.

"Skynd dig derned, broder Brian, og fortæl dem den ulykke, der er sket!" sagde han, idet han atter trådte ind ad døren. "Jeg følger straks efter!"

Den nys hjemkomne ridder skyndte sig at adlyde, og så snart han var forsvundet i løngangen, vendte Parcival tilbage til kammeret og lukkede døren efter ham. Hvor overvældet han end var af den ny ulykke, der havde ramt ham og hans brødre, tabte han dog intet øjeblik sin fatning. Mens han var i færd med at skjule sine papirer indenfor sin vams, trådte Ariana og Thakla synligt bevægede ind i kammeret. Over den simple bondepigedragt, som Ariana endnu var iført, havde hun i al skyndsomhed kastet et langt, indisk slør.

"I kalder mig helt uforberedt til mødet med eders brødre!"

"Uforberedt, ligesom ulykken bestandig styrter ind over os! Kun et nyt ulykkesbudskab har kunnet tvinge mig til at bede eder om at slutte eder endnu fastere til de forfulgte! Vort broderskabs hidtilværende overhoved, Pierre de Boulogne, som prior Stewart havde sendt hid fra det nordlige Frankrig, er faldet i vore fjenders vold. Jeg må nu træde i hans sted og tillige vove det yderste for at frelse ham!" – Han tog pigen i sin favn og trykkede et kys på hendes pande. "For fremtiden tør I kun være en søster for mig, Ariana! Forsagelse, kamp og død går vi nu i møde, og ikkun pligtens stemme tør lede al vor færd! – Thakla må være eders eneste kvindelige omgangsfælle. Kun her oppe i dette kammer tør I en gang imellem se dagens lys. Så længe vi endnu dvæler i Paris, må I tilbringe eders meste tid i mine brødres underjordiske asyl."

"Er lyset kun ikke udslukt i vor sjæl, Parcival, da skræmmer mørket os ikke!"

"Og dette lys skal aldrig udslukkes i os, ædle Ariana, så lidt som kærligheden til vore lidelsesfæller!" Han trykkede bevæget hendes hånd.

I det samme trådte Kurt ind.

"Eders befalinger er udført, herre!"

"Så bliver du, Kurt, og holder streng vagt i dette kammer. Du skal våge over vor herskerinde, når hun en enkelt time opholder sig her inde. Men foruden hende, Thakla, templets riddere og den hellige gravs korherrer tør intet menneske betræde dette sted uden fare for sit liv! Tag nøglen til døren og dette horn. Nærmer faren sig som i denne stund, da lad hornet lyde og – husk på din ed! – Ariana og Thakla, følg mig!"

Kurt åbnede døren til den underjordiske gang, og Augustin, som allerede ventede derude, greb Arianas hånd.

"I den Almægtiges navn, vær velkommen, datter!"

Han førte hende ad den samme vej, som ridderen første gang havde fulgt; Parcival og Thakla gik bag efter dem.

Ved den første fakkel, de kom til, stod Augustin stille:

"Lige overfor denne fakkel strækker der sig en sidegang, datter. Når man fører dig tilbage hertil, kan du trøstigt betræde den. Du vil finde en lampe der inde ved foden af en trappe, der fører dig og Thakla til et i klippen udhugget kammer, som skal være eders fremtidige opholdssted. Trofaste hjerter og gode sværd beskytter eder."

Få øjeblikke efter trådte de ind i den underjordiske hule, hvorfra talrige fakler skinnede dem i møde. Skulder mod skulder havde ridderne sluttet kreds om klippeblokken i midten af hulen, fra hvilken Pierre de Boulogne ellers plejede at tale til dem. Nu stod sædet tomt; man havde bredt Pierres ordenskappe over det, og tæt derved stod overbringeren af ulykkesbudskabet, Brian de Mortemar.

Augustin førte Ariana ind i kredsen.

"Tempelriddere!" sagde han, "jeg bringer eder her Idzeddins plejedatter, grev Erault og Blanche de Fois' barn! Med min præstelige ed og i vor religions navn borger jeg endnu en gang for, at hun på sit bryst bærer vidnesbyrdet om vore forfædres helligste tradition, den, som nu er den sidste og eneste trøst, vi har tilbage!"

"Jeg overgiver hende i eders retfærdige og kærlige hænder," tog Parcival bevæget til orde, "for at jeg fra denne stund af kan blive i stand til at ofre mig for de pligter, som er tilfaldet mig på denne ulykkesdag! Vil I optage hende iblandt eder? Vil I vove liv og blod for denne piges velfærd og frelse, indtil vi en gang ved hende i sikkerhed hos Walter Stewart hinsides havet?"

"Ved vor sjæls frelse, det vil vi!" lød det rundt omkring, og klirrende fo'r sværdene af balgen.

En ærværdig ordenskomthur trådte frem og greb Arianas hånd.

"Så sandt jeg, Lambert de Choisy, på mine gamle dage har lidt uskyldig og under bødlens jern dog ikke fornægtet sandheden – så sandt jeg er blevet frelst og endnu lever, trods alle pinsler, skal denne pige være æret iblandt os som vor gode engel, der en gang vil forkynde os budskabet om vor ældste og helligste tradition. Hende vier vi derfor i denne tunge time vort håb og vor kærlighed!"

Han førte Ariana hen til midten af hulen og bød hende tage plads på stenen.

"Vort håb og vor kærlighed!" istemte ridderne, idet de strakte deres hænder ud imod Idzeddins datter.

"Og nu brødre, vil vi skride til værket!" genmælede Parcival. "Hvad har Brian de Mortemar berettet eder?"

"Komthur af Jerusalem," sagde Lambert, "ulykken skete ved Justitspaladset i den gamle del af staden, hvor mester Molay sidder fanget. Pierre håbede at spørge nyt om ham og hans lidelsesfæller og endnu en gang udforske, om der var nogen udsigt til at frelse dem enten ved list eller ved en dristig overrumpling. Brian påstår, at det ikke er fangevogteren, men kongens guldsmed Bertrand Chalout, der har forrådt vor broder til bysvendene. Pierre havde nemlig solgt til ham en del af de smykker, som den ædle Ariana sendte os fra Cypern, og derfra kendte han vor ulykkelige broder."

"Det er Chalout og ingen anden!" udbrød Brian. "Arrestforvareren var intet sted at se. Pludselig trådte guldsmeden hen til vor broder Pierre, og i det samme kastede kongens væbnede svende sig over ham. Også mig ville de angribe, men jeg sprang ind mellem den sammenstimlede folkemængde og nåede ad nogle sidegader den nordlige stadsport."

"Salget af disse smykker vil sikkert vække kongens og Boxols mistanke om, at jeg og Ariana er kommet her til Paris," tog Parcival til orde. "Men selv om torturen skulle tvinge broder Pierre til at røbe vort opholdssted, så skal dog visselig mange af vore fjender ende deres liv i disse underjordiske gange, før man finder os, og imens må Ariana enten til hest eller ad floden flygte med eder mod nord. – Men først og fremmest må vi for enhver pris frelse Pierre de Boulogne! Først i går har han betroet mig, at Stewart har måttet ile hjem til Skotland på grund af kong Edwards truende holdning. Vort broderskabs kostelige klenodie har han ladet blive tilbage ved nordkysten under den trofaste Waltaris beskyttelse. Men hvor er det skjult?

Ingen andre end den fangne Pierre ved det! Uden ham er al forbindelse afskåret for os både med vor hellige ordensskat og med prior Stewart, og vi har derved forskertset enhver udvej til at flygte bort over havet! Ligegyldigt, hvor mange af os, der går til grunde, Pierre de Boulogne må frelses!"

"Rolig!" tilråbte Augustin de ophidsede riddere, der straks var rede til at samstemme i Parcivals forslag. "Løb ikke til ingen nytte fordærvelsen i møde i det første udbrud af eders vrede og bestyrtelse! Pierre må befries, men ethvert uforsigtigt og mislykket forsøg vil kun forværre hans skæbne og gøre denne ulykkesdag endnu føleligere for os. Tror I da ikke, at man har bragt ham i så sikker forvaring, at ethvert forsøg på at befri ham vil være magtesløst i den første tid? Det vil først kunne lykkes os, når man ikke længere mistænker os for at pønse på en slig plan, og forudsat, at vi da handler med den største snildhed og forsigtighed. Hold eder rolig så længe! Man må ikke se nogen af eder i nærheden af fængslet eller tempelborgen. Lad mig og mine brødre Barthold og Garvian tage tid og lejlighed i agt for at udspejde vore fjenders nærmere planer. Vore munkeklæder og vort guld vil åbne dørene for os og løsne tungerne. Er det lykkedes mig at samle eder her, venner, har jeg formået at trænge ind i selve Molays fængsel, så vær kun forvissede om, at min snildhed også skal vide at opdage den måde, på hvilken det bliver muligt for eder at befri Pierre! Vær derfor rolige! Vort forehavendes lykkelige udfald vil belønne eders tålmodighed!"

"Dit råd er bittert for vore oprørte hjerter, kapitelmester, men lad os følge det, brødre!" genmælede Parcival. "Vi bør ikke vælte den bebrejdelse over os, at vi i øjeblikkets hede har miskendt

den ældres prøvede erfaring. Lad os også høre din mening, Lambert de Choisy! Du er ligesom Augustin en klog og sindig mand."

"Vi må finde os i at have tålmodighed," svarede Choisy, "og vi gør rettest i at betro denne sag til Augustin og hans brødre; kutten og tonsuren vil beskytte dem, mens de færdes mellem vore fjender. Men gælder det dernæst dåd og handling, da vil jeg stå eder bi ved Pierres befrielse. Indtil da skal det være min vigtigste pligt at våge over jomfru Ariana!"

"Den almægtige Gud lede mig på den vej, du nu går, Augustin! Indtil kapitelmesteren vender tilbage, tør ingen forlade vort hemmelige skjul! Vågen og beder, brødre, at vi kan vorde stærke i nødens og farens time!"

Dermed slukkede Parcival faklen i midten af hulen. Den gamle Lambert førte Ariana til hendes kammer, mens ridderne tavse og alvorlige spredte sig rundt omkring i de underjordiske gange.

Hin mærkværdige bygning i den nordøstlige del af Paris, som kendes under navnet Temple [Note 25)] – oprindelig tempel- og johanniterriddernes borg, hvortil senere bourbonernes blodige fald har knyttet sig –, var vistnok sin tids ejendommeligste og stærkest befæstede bygningsværk. Ligesom det berømte Tower i London dannede Temple en uhyre firkant, hvis hjørner var forsynet med tykke tårne. Dens mure indhegnede syv uregelmæssige, større og mindre gårdsrum, som atter omgav en mængde forskellige småhuse og løngange, og en besætning på godt og vel tusinde mand tilligemed deres heste kunne i al magelighed få plads derinde. Temples midtpunkt dannedes af

selve borgen, der bestod af to mægtige, tårnlignende bygninger, som ragede højt op over alle de befæstede udenværker. Disse tvende bygninger, som tidligere havde været benyttede til kloster og kapitelhus, var på en ejendommelig måde forbundet med ordenens St. Johanneskirke, så at det hele kom til at danne en eneste, uregelmæssig stenkolos. I midten udmundede alle de omliggende gårdsrum, og herfra kunne man tillige gennem en mængde labyrintiske dækkede gange nå de forskellige tårne og forsvarsmure. Til denne særegne bygningsstil svarede en mængde hvælvinger, kældere og forbindelsesveje under jorden, i hvilke kun de indviede var i stand til at finde sig til rette.

Philippe IV havde, som allerede nævnt, forladt sit hof fra det kongelige Louvre med dets smukke og livlige beliggenhed ved bredden af Seinen til dette triste og uhyggelige sted, og grunden hertil var alene den, at han behøvede en fast og uangribelig borg, hvorfra han kunne føre sit vilkårlige regimente. Her havde han kunnet omgive sig med en skare krigsfolk, der var mandstærk nok til at holde hovedstadens befolkning i tømme og tillige dæmpe alle oprørske tilbøjeligheder hos hans lensadel, hvis anseelse og rettigheder han havde krænket på det føleligste. – Selv bortset fra, at han her bedst så sig i stand til at unddrage den tilranede ordensskat alle fremmede blikke, kunne han desuden også mest uforstyrret gennemstøve tempelarkivet og borgens talløse smuthuller for at komme på spor efter de forbryderske hemmeligheder, som man troede det anklagede broderskab i besiddelse af.

Mens alle øvrige dele af den vidtløftige fæstning var blevet besat med kongelige krigsfolk, havde den mandlige og kvindelige hofstat deres bolig i det tidligere kloster, hvorimod

selve den kongelige familie beboede kapitelhuset, der forholdsvis var den mindst triste del af borgen. De nøgne vægge var blevet tilhyllet med kostbare forhæng, gulve og trapper dækket af bløde tæpper, og alle vegne var ordenens emblemer fjernet for at udslette enhver erindring om de tidligere beboere.

Om eftermiddagen – samme dag som Pierre de Boulogne var blevet fanget – havde i kapitelhusets store sal et fornemt selskab forsamlet sig til rådslagning.

I et af de dybe buevinduer, der vendte ud mod haven, havde kongen taget plads; lige overfor ham sad hans gemalinde, Jeanne af Navarra, og bagved dem Everence, for tiden marki af Rosoy, der tilviftede det kongelige par kølighed med en af påfuglefjer smagfuldt forarbejdet vifte.

Kong Philippe IV, hvem hele verden kaldte "den smukke", fortjente med rette dette navn. Hans stolte og velvoksne skikkelse såvel som ansigtets næsten klassiske skønhed kunne have tjent en maler til forbillede. I disse fine og regelmæssige træk, med det rolige, dunkle blik og den lille, på en gang stolte og smilende mund var der intet, som røbede den grusomme og havesyge tyran. Godmodigt kunne man vel ikke kalde det udtryk, som lå deri, men dets tilsyneladende utvungne munterhed skuffede dog let den, der første gang trådte kongen for øje. Kun to og fyrre år gammel og i besiddelse af den mest blomstrende manddomskraft syntes denne monark, der aldrig lod sig overrumple af sine lidenskaber, at have en lang levealder i vente.

Hans gemalinde, Jeanne, der allerede i sit sekstende år havde bragt ham Navarras krone i medgift, var blot to år yngre end sin kongelige ægteherre, mere stolt end smuk og allerede

afblomstret. I hendes noget mørkladne, sydlandske træk var der et udtryk af træthed og lidelse, som det tilvante smil ikke formåede at skjule. Ved siden af den livskraftige konge så hun helt gammel ud.

Louis, kongeparrets ældste søn og udkårne tronarving, en lang, opløben, tyveårig yngling, påfaldende mager og med blege, slappe ansigtstræk, sad i en lænestol tæt ved den knitrende kaminild og rørte med ildrageren i gløderne, stirrende frem for sig med et åndsfraværende blik.

Ved det store, runde bord, der stod i midten af værelset, dækket med papirer og dokumenter, sad ærkebiskoppen af Sens, og ved siden af ham dominikaneren Imbert, kongens skriftefader, samt hofmarskallen ridder Guy de Pidoye, for øjeblikket Temples guvernør og forvalter over de fundne ordensskatte. Det var denne mands list, som kongen kunne takke for, at overfaldet på Molay og hans riddere var lykkedes så vel, at ordenshuset med alt, hvad det indeholdt, kom i kongens hænder uden et eneste sværdslag. Ikke langt fra dem sad grev Guillaume af Paris, undersøgelsesdommer i sagen mod tempelherrerne, og endelig ved siden af ham befalingsmanden for den kongelige livvagt, kaptajn Montigny, som det samme morgen var lykkedes at fange Pierre de Boulogne.

Om de nærmere omstændigheder ved denne fængsling havde greven og Montigny netop aflagt deres beretning, som blev ført til protokols af Imbert.

"Vi takker eder, greve, for det gode udfald af eders anstrengelser," tog kongen derefter til orde. "Og endnu mere tak skylder vi eder, marki, for den snilde tanke, at gøre Chalout og rubinsløjfen til en medekrog, hvormed vi kunne fange den gode

mester Pierre. Knytter der sig ellers andre omstændigheder til denne lykkelige fangst?"

"Jeg har allerede haft den ære at forklare Eders Majestæt," svarede Everence, "at denne rubinsløjfe hører til et kostbart smykke, som har tilhørt en vis dame Ariana, en datter af Idzeddin Pasha, som Malek Nasr lod halshugge. Jeg har selv set hende bære det ved kong Almarichs hof. Hun var i følgeskab med en vandrende ridder, Parcival af Brattisborg, i hvem jeg tror at have opdaget den forklædte komthur Nordheim, som Molay i et hemmeligt hverv lod blive tilbage i Jerusalem. Dette hverv må han uden tvivl allerede have fuldbragt, da han hidkom til Cypern med Ariana; for den skotske storprior Stewart, som han mødte umiddelbart efter sin ankomst til øen, er fra samme øjeblik forsvundet og trods alle efterforskninger hverken blevet set på Cypern eller i Frankrig."

"Det er altså den samme Parcival, marki, som forstod at snige sig ind i Almarichs fortrolighed, og som vi mener at have grund til at tilskrive kongens modstand mod vore planer! I mener virkelig, at denne ordenskomthur eller vandrende ridder skulle opholde sig i Paris? Og I tror, at det er fra ham, Pierre har modtaget rubinsmykket, skønt fangen dog har udtalt for grev Guillaume, at Idzeddins datter havde sendt ham det fra Cypern for at lindre tempelherrernes nød?"

"Torturen vil sandsynligvis bringe et andet udsagn frem, Eders Majestæt," svarede Everence. "Jeg tror ikke på, at Ariana skulle have sendt smykket herover til Frankrig. Men sæt også, at Pierre har talt sandhed – hvad der dog blot ville bevise, at den forklædte Parcival sikkert må være en tempelherre –, så er jeg dog lige fuldt overtydet om, at han og hans dame i dette øjeblik

befinder sig her! Efter Almarichs pludselige død og den sammensværgelse, som atter satte kong Henrik på tronen, har han sandelig haft al årsag til hurtigst muligt at forlade Cypern for at undgå den ny herskers hævn. Pierre kender lige så sikkert det ædle pars tilflugtssted, som jeg er vis på, at Parcival ved, hvad der er blevet af storprior Stewart. En hensynsløs anvendelse af torturen vil snart skaffe os vished derom hos Pierre."

"I kommer bestandig med en mærkværdig iver tilbage til denne Parcival, hans dame og prior Stewart, min kære marki! Vi indser ikke, til hvad nytte vi skulle gøre os så megen umage for deres skyld! Lod det sig endnu gøre at få fat på Stewart, var dette ganske vist ikke af vejen; men eftersom alle efterforskninger har været frugtesløse, er det kun alt for rimeligt, at storprioren for længe siden er flygtet til Skotland. Hvad denne hemmelighedsfulde Parcival angår, så er han vel næppe nogen særlig fremragende person; han er ikke en af tempelordenens ledende mænd, og med folk af hans lige er fængslerne tilstrækkeligt overfyldte."

"Parcival er i alt fald kommet i besiddelse af en vigtig ordenshemmelighed, mens han opholdt sig i Jerusalem," tog Everence ivrigt til genmæle. "Desuden er han en ualmindelig dristig og energisk mand, og hans ledsagerinde ejer betydelige rigdomme. Deres nærværelse kunne let endnu mere opflamme tempelherrernes mod; det kunne måske falde dem ind at samle sig om ham, og det var ingenlunde umuligt, at de lod sig henrive til at gøre et forsøg på at befri Pierre de Boulogne og måske endog selve Molay og hans priorer."

"Lad ham kun forsøge, marki. Det ville være endnu en grund mere for os til at behandle dem som simple oprørere!"

"Jeg beder Eders Majestæt tage i betænkning," ytrede Imbert, idet han så op fra sin protokol, "at vi hidtil har haft uheld med vor anvendelse af det skarpe forhør. De ordensmedlemmer, som kun vidste lidet, og som dertil var blødagtige af naturen, indrømmede straks under de første smerter alt, hvad man spurgte dem om. Men de mere udholdende sjæle tilbagekaldte bestandig deres udsagn, og hvor meget dette har skadet vort øjemed, har vi det bedste bevis på ved den erklæring, som Molay offentligt aflagde, og hvori han hævdede sin og broderskabets uskyldighed trods de tidligere indrømmelser. Den offentlige mening er vor værste modstander; hvad vi fremfor alt må undgå, er at vække medlidenhed med de anklagede."

Dermed bøjede skriftefaderen sig atter over sin protokol.

"Alle disse forhør tjener kun til at trække sagen i langdrag," tog ærkebispen ordet i en ærgerlig tone. "Og imidlertid nærmer tiden sig, da konciliet skal træde sammen. Hvis tempelherrerne er mere udholdende til at lide, end vi til at handle, da skal Eders Majestæt få at se, hvilken storm der vil rejse sig mod os fra alle kroge i Vienne."

Tronarvingen vendte langsomt sit farveløse ansigt mod forsamlingen.

"Brænd dem, Majestæt! Lad disse kættere, som har deres egen religion og deres egen farlige magt i staten – lad dem brænde! Det renser sjælen! Ikke sandt, Imbert?"

Prinsen udstødte en kort, tør latter og gav sig derpå atter til at rage i gløderne.

"I har ikke senere fundet noget af vigtighed i de underjordiske kældere, Pidoye? Endnu ikke det berygtede Baphomethoved, som markien har forsikret os, må findes der? Håndgribelige beviser er os det vigtigste, I herrer; tilståelser, som atter tilbagekaldes, nytter intet!"

"Hidtil er det ikke lykkedes mig at finde slige ting, Eders Majestæt," svarede ridderen. "Det er vanskeligt her i denne gamle labyrintiske bygning at opdage de hemmelige smuthuller, hvor de har gemt alt deres ugudelige heksekram."

"Havde jeg blot været til stede fra begyndelsen af, Eders Majestæt," sagde Everence, "før al ting blev kastet hulter til bulter, da skulle jeg sikkert have fundet beviser nok for deres kætterske handlinger."

"Jeg vil ikke berøve eder den fornøjelse, marki, at hjælpe Pidoye af al eders evne, men disse efterforskninger kan gerne vare til dommedag, og det ville være såre kedsommeligt. Hvad mener I, d'Arblay?"

"Jeg mener, at man ikke bør spilde tiden, Eders Majestæt! Lad Pierres sag blive afgjort samtidig med de øvrige fem og halvfjerds og udnyt lejligheden til at statuere et eksempel, der kan opfylde vore modstandere med gru og forfærdelse. Det vil da ligesom en orkan sprede dem til alle fire verdenshjørner og spare det ædle koncilium for en del hovedbrud!"

"Lad dem brænde, Eders Majestæt!" faldt tronarvingen dem atter i talen. "Alt andet er kun tåbelig svaghed, som vil få verden til at tro, at det skorter Frankrigs konge på mod til at sætte sin vilje igennem!"

"Vi tror også, at det er det bedste, og at vor søns tanke er den klogeste. Pierre de Boulogne står Molay og storpriorerne så

nær, at man ved en hurtig retsforfølgning mod ham og de øvrige fem og halvfjerds riddere kan give de hellige fædre en tydelig prøve på, at vi hverken bryder os om deres visdom eller verdens mening! Rædsel gør stum, og den er derfor bedst egnet til at opretholde ro og orden i vore stater. Ærkebiskop, vi overgiver Pierre og hans staldbrødre til eder og greven af Paris, for at I ufortøvet kan skride til endelig domfældelse og fuldbyrde straffen! I må sørge for, at domfældelsesakten hurtigst muligt bliver forelagt os; så vil vi se, hvem der endnu tør tænke på modstand! Hvornår tror I, at I kan være færdige med de nødvendige forberedelser?"

"Om nogle få dage, Majestæt," svarede ærkebiskoppen. "Senest den 12. kan dommen blive udført."

"Lad ved den lejlighed al ting gå højtideligt for sig, for at vore kære parisere kan få at se, at vi gerne under dem en adspredelse. Det vil for mange blive et lærerigt skue, som tillige kan bidrage til at afkøle folkets hidsige blod!"

Med disse ord rejste kongen sig op, hvorefter de tilstedeværende herrer fulgte hans eksempel.

"Eders Majestæt," tillod Everence sig at bemærke, idet han nærmede sig kongen med et dybt buk, "jeg skal ikke oftere nævne Parcival, for at det ikke skal få udseende af, at jeg har nogen særlig grund til at tilråde, at man hurtigst muligt søger at få fat på ham. Alene min ivrige omsorg for Eders Majestæts fordel har nødet mig til at tale. Det er i alt fald ikke min skyld, hvis ridderen og hans østerlandske ledsagerinde i den nærmeste tid skulle give et eller andet vidnesbyrd om, at de er mere farlige, end Eders Majestæt formoder."

"Godt, det vil vel vise sig. Om eders hengivenhed nærer vi i øvrigt ingen tvivl, marki!"

Philippe hilste forsamlingen, der bøjede sig dybt for ham, og forlod salen sammen med dronningen.

"Everence," sagde tronarvingen smilende, "den cypriske afsending har nylig fortalt mig, at denne komthur eller vandrende ridder, som kalder sig Parcival, en gang har kastet eder så eftertrykkeligt af sadlen i Nicosia, at I længe havde mindelse af det. Ønsker I måske at betale ham det igen med renter her i Paris? ... Bah, se ikke så fortrydelig ud, min kære? I rider dog vel med den 12. for at se kætterbålene?"

"Som I befaler, min prins!"

Tronarvingen nikkede spottende til ham og fulgte bag efter kongeparret.

Det var et held, at Augustin havde formået at lægge en dæmper på tempelherrernes første ubesindige indskydelse og afholde dem fra et angreb på det gamle Justitspalads i den hensigt at befri Pierre og muligvis også Molay og de fangne ordenspriorer; for et sligt dumdristigt forsøg ville have ført dem den visse undergang i møde.

Den vej, som kapitelmesteren valgte, var på en gang den sikreste og den klogeste, og den bar også frugt. Efter aftale holdt ordensbrødrene sig i ro, og ingen forlod det beskyttende asyl. Imidlertid lykkedes det Augustin at komme på spor efter, at der i det kongelige råd var blevet taget beslutning om at domfælde Pierre de Boulogne og fem og halvfjerds riddere uden at afvente konciliets sammentræden. Allerede den 10. maj lod ærkebispen af Sens dommen over de ulykkelige offentlig

forkynde på alle gadehjørner, og den lød på – død på bålet. Den 12. om formiddagen skulle massehenrettelsen fuldbyrdes uden for staden ved St. Antoniusabbediet.

Med dette skrækkelige budskab vendte Augustin tilbage til stenbruddene i Rochushøjen.

De rum, som Ariana beboede, var beliggende i den første sidegang oven over riddernes hestestald, hvortil der var nedgang gennem en smal vindeltrappe. De bestod af to kamre, der om dagen fik deres lys fra et par små lufthuller, som dog var så utilstrækkelige, at man for det meste måtte oplyse det underjordiske opholdssted med lamper. Her havde Ariana indrettet sig på bedste måde, idet hun havde ladet alle undværlige ejendele blive tilbage under Maries omsorg og kun medtaget sine vigtigste kostbarheder og forskellige af Idzeddins gaver, der let kunne røbe ordensbrødrene, hvis de blev opdaget af uvedkommende.

Den gamle komthur, Lambert de Choisy, der i egenskab af hendes særlige vogter havde indrettet sit natteleje på trappen uden for hendes dør, havde i forening med Parcival benyttet tiden indtil Augustins tilbagekomst til at gøre Ariana fortrolig med alle lokaliteter i det underjordiske skjulested og vise hende de forskellige hemmelige udgange, ad hvilke man i fornødent fald kunne undslippe. Alene det skændigste forræderi kunne røbe dette sted eller vel endog gøre det muligt for nogen at trænge derind, men selv i så tilfælde var det næppe rimeligt, at man ikke længere skulle have nogen udvej til flugt. Der var i det mindste en sådan, som ikke kendtes af andre end Augustin, Pierre og Lambert og nu også af Parcival. Fra det bageste kammer, hvor Ariana og Thakla sov, førte en snæver

vindeltrappe op til en lille falddør, der kunne åbnes indvendig fra og mundede ud i det fri mellem et tæt buskads. Når man trådte der ud, befandt man sig på toppen af Rochushøjen nær ved møllen, hvorfra en sti førte ned til landevejen. Den gamle, halvdøve møllerkone, hos hvem to af ordenens lægbrødre gjorde svendetjeneste, bekymrede sig kun lidet om, hvad der foregik i hendes nærhed.

Parcival og Lambert havde en nat vist Ariana denne sidste vej til befrielse. – –

Om aftenen den 10. maj var Augustin med tungt hjerte vendt tilbage til Rochushøjen og havde ufortøvet meddelt Lambert de Choisy og Parcival det ulykkesbudskab, som han var overbringer af.

Så snart de to riddere var blevet herrer over deres oprørte følelser, blev de enige om, at øjeblikket var kommet, da der måtte handles. De nødvendige forberedelser, som man ville træffe, måtte foreløbig holdes hemmelige for Ariana, og Parcival turde først sætte hende i kundskab om dem, umiddelbart før man skred til planens udførelse.

Det underjordiske asyl indesluttede nu noget over tre hundrede riddere foruden to hundrede tjenende brødre. Disse sidste tilligemed hundrede riddere skulle blive tilbage hos Ariana, mens de øvrige under Lamberts og Parcivals anførsel påtog sig det farlige foretagende, hvis nærmere enkeltheder man aftalte i al stilhed.

Den følgende dag, den 11. maj, hengik uden nogen forstyrrelse, der kunne være Ariana påfaldende. Hun færdedes som sædvanlig mellem ordensbrødrene og trak sig hen imod aften tilbage til sin celle sammen med Thakla. En times tid

senere trådte Parcival ind til hende; han var i fuld rustning. Ariana gik ham forskrækket i møde.

"Fat mod, søster," sagde han. "Lad ikke det budskab, jeg bringer eder, nedbøje eders sind, så at I glemmer, at I forvarer det kostbareste, som vi stakkels forfulgte endnu har i eje! Et vigtigt anliggende kalder mig bort for længere tid."

"Bort – uden mig, Parcival? Jeg må altså ikke følge med eder?"

"Det må så være, jomfru, og jeg ved ikke, hvornår jeg kommer tilbage. Det er ikke nogen rejse, en kvinde kan tage del i! Jeg beder eder, græd ikke! Man vil våge trofast over eder, mens vi er borte, og tanken om eder vil følge enhver af os, hvor vi end færdes."

"Augustin er nylig vendt tilbage! Han har vel bragt tidender om den fangne Pierre?"

"For Pierres skyld gælder det nu et tog på liv og død; lad dette være eder nok. Augustin, en skare kække riddere og samtlige tjenende brødre bliver tilbage hos eder. Kurt holder vagt ved døren i den øverste gang; det vil for fremtiden være hans opholdssted både dag og nat ... Jeg tør ikke tøve længere; lev vel!"

"Vi må altså skilles, skilles således!" udbrød hun, overvældet af smerte.

"Ja, vi må skilles! Jeg går uden afsked, pige! – – – De, der elsker hinanden som vi, skilles aldrig for stedse! – Altså *på gensyn*!"

Ridderen trykkede heftigt hendes hånd og ilede ud.

Ariana skjulte sit ansigt i sine hænder. En krampagtig skælven rystede hendes slanke skikkelse.

"Herskerinde," hviskede Thakla, "jeg forstår tilstrækkeligt af frankersproget til at ane, hvad der foregår i dette rædslens og mørkets land. Men forlad dig blot på din og min kløgt. Du skal se ..."

"Forlad dig på Gud, datter!" sagde Augustin, der i det samme trådte ind ad døren. "Bøn og andagt er på rette sted i de næste fire og tyve timer, i hvilke døden kaster terninger om dem, hvis liv er os dyrebart! Lad os derfor hengive os til sådanne tanker, der varer ud over tid og evighed; lad os ikke være modløse og fortvivlede, men ledsage de kæmpende med vor velsignelse!"

Hin tids råhed og den ringe agtelse, man nærede for sine medmenneskers liv, bragte for det meste den kun alt for ofte krænkede retfærdighed til at gribe til sådanne straffe, der ved deres forsmædelige og gruopvækkende beskaffenhed kunne virke som afskrækkende eksempler.

De offentlige henrettelser var særlig under Philippe IV blevet så almindelige i Paris, at mængden betragtede dem med sløv ligegyldighed, og kun såre sjældent følte man medlidenhed med ofrene for lovens straffende hånd. Selvfølgelig tjente slige hyppige, blodige skuespil i høj grad til at nedbryde folkets sædelighedsfølelse, uden at der mærkedes nogen kendelig aftagen i de forbrydelser, straffen skulle virke afskrækkende for.

Der var mangfoldige mere eller mindre kvalfulde måder, man befordrede forbryderne over i det andet liv på, efter at torturen først havde udrettet sin del af arbejdet; men sædvanlig lod man det dog blive ved hængning, halshugning eller radbrækning. Døden på bålet fandt kun undtagelsesvis anvendelse, især for forbrydelser mod religionen, og alene af

den grund vakte slige domfældelser en ualmindelig interesse hos den rå og uvidende befolkning.

Da dommen over tempelherrerne var blevet forkyndt den 10. maj, opstod der et mægtigt røre i hovedstaden. Seksoghalvfjerds mænd af de fornemste adelige slægter, beskyldt for de mest oprørende forbrydelser, skulle lide døden på bålet! Det var et storartet, gruopvækkende skuespil, hvis mage man endnu ikke havde set i Frankrig. Den bevægelse, der havde grebet mængden, var så meget større, eftersom man bestandig havde troet på tempelherrernes uskyldighed og temmelig sikkert ventet, at de anklagede ville slippe i alt fald med mildere straffe. Men efter den af ærkebiskoppen pludselig forkyndte domfældelse, der var blevet stadfæstet af kongen, kunne der næppe være tvivl om, at disse seksoghalvfjerds ulykkelige blot åbnede rækken af de endnu langt talrigere ofre, der for øjeblikket vansmægtede i Justitspaladsets og andre af hovedstadens fængsler, og blandt hvilke også den ærværdige Molay, hertug Peyrault og prins Guy befandt sig.

Og det var ikke blot pøbelen, der var blevet lokket hid af det forestående uhyggelige skuespil, også de domfældtes slægtninge indfandt sig i ret anseligt antal for at erfare, om det rædselsbudskab, som rygtet havde ført ud til dem på deres landgodser, virkelig var sandt, og for måske i det yderste øjeblik at vække en menneskelig følelse hos de kronede hoveder i Poitiers og Paris og bevæge dem til at udstede en nådesakt. Men forgæves! Man behøvede blot at se forberedelserne til det ubarmhjertige værk eller den utallige menneskemængde af alle samfundsklasser, der strømmede ud ad vejen til St. Antoniusabbediet, for at overbevise sig om, at der ikke var tale

om nogen formildelse i den frygtelige straf, der ventede de domfældte tempelriddere.

Om morgenen den 12. maj var skuepladsen for den oprørende begivenhed allerede omgivet af en bølgende menneskemasse. Gaden St. Antoine, sidegaderne, pladsen foran Justitspaladset og dets omgivelser, vejen fra den gamle del af byen og begge bredder af Seinen var opfyldt af tætte folkeskarer.

Den store klokke fra Notredamekirken indledede ceremonien med dybe moltoner, mellem hvilke Justitspaladsets dødsklokke utrætteligt blandede sin skarpe lyd. Såvel de prunkende forberedelser, der var truffet fra gejstlighedens side, som den krigerske magt, kongen lod udfolde – alt bidrog med forsæt til at forhøje det mørke og ærefrygtindgydende præg, som ikke turde mangle ved slige lejligheder.

Henimod klokken elleve satte toget – med ærkebiskoppen af Sens og hans gejstlige følge i spidsen – sig i bevægelse fra Justitspaladset.

Dominikanermunke, med fakler i hænderne og syngende dødshymnen, gik dels foran, dels ved siden af de dødsdømte, som desuden ledsagedes af kongens bevæbnede krigsfolk til fods og til hest; disse sidste havde tillige det hverv at holde mængden i passende afstand.

De ulykkelige tempelherrer, tre og tre ved siden af hinanden, skred frem i en lang række mellem deres vogtere. Med blottet hoved, nøgne fødder og hænderne bundet på ryggen, bar de deres hvide ordensdragter, fra hvilke man dog havde afrevet korset. Enhver af dem havde på brystet en tavle, der med røde,

skrigende bogstaver forkyndte hver enkelts navn og forbrydelse.

Straffens udsøgte grusomhed og dens pinefulde forlængelse bestod ikke blot i selve dette forsmædelige optog, men fornemlig i den bestemmelse, at de domfældte, der betragtedes som de mest skyldige, kom bagest i toget – og blandt dem befandt Pierre de Boulogne sig –, og følgelig skulle de være vidne til deres brødres dødskval, før den samme skæbne traf dem selv.

Toget sluttedes af en stærk afdeling kongeligt rytteri, der førtes af kaptajn de Montigny.

Blandt folkestimlen, der ledsagede processionen, så man et stort antal adelige til hest, som ønskede at tilkaste deres ulykkelige venner og slægtninge en sidste afskedshilsen.

Ved porten St. Antoine ventede tronfølgeren, prins Louis, med et følge af hoffolk og drabanter, på toget, og så snart dette var kommet et stykke forbi, sluttede han sig til ærkebiskoppen af Sens for at overvære eksekutionen og derved tilkendegive, hvor velbehagelig denne art gejstlig justits var den kongelige familie.

Majdagen bredte sig i sin fulde solskinspragt over mark og skov, men ikke desto mindre var tronarvingen iført en tyk zobelskindspels; for prins Louis frøs bestandig – derfra stammede vel også hans forkærlighed for ilden.

Det skuespil, som snart skulle opføres, betragtede han som en kærkommen adspredelse, omtrent ligesom en jagt eller et dystløb, og han var i den anledning i særlig godt lune.

Ved prinsens side red efter den modtagne indbydelse Everence, marki af Rosoy, dominikaneren Imbert, Guillaume

d'Arblay, greven af Paris, Pidoye og forskellige hoffolk udgjorde resten af hans følge.

Kort før middag nåede man abbediet, og tronfølgeren tog nu tilligemed ærkebiskoppen plads på den højre side af de opstillede kætterbål for ikke at gå glip af den allermindste enkelthed i det oprørende skuespil, som nu skulle til at gå for sig.

Dominikanermunkenes sang forstummede. Mængden ventede i åndeløs spænding.

Solskinnet lå lyst og varmt over den nys udsprungne skov med dens utallige fuglestemmer; en lærke svang sig jublende oppe i den blå luft, og midt i denne naturens forårsglæde osede bøddelknægtenes fakler, og dødsværket begyndte.

De første af de ulykkelige besteg bålene, til hvilke de blev bundet fast; bødlerne tændte det ophobede ved med kun alt for øjensynlig behændighed, og flammerne slog knitrende i vejret, mens dominikanerne atter med høj røst istemmede deres sang, der overdøvede de domfældtes dødsskrig, deres sidste suk.

Turen var nu kommet til de sidste af de dødsdømte, og Pierre de Boulogne førtes allerede hen til bålet. Da lød der et skingrende hornsignal! Gennemtrængende skrig, vild tummel afbrød pludselig den gruopvækkende handling.

Den østlige side af pladsen, hvor prinsen og hans hoffolk, biskoppen og de høje gejstlige herrer befandt sig, blev angrebet af en rytterskare, der banede sig vej med sværd og spyd.

Et øjeblik efter var alt en vild forvirring af kamp og flugt. Man brød sig ikke længere om de dødsdømte; enhver tænkte blot på at hytte sit eget skind.

"Kronprinsen! – – Kronprinsen er i fare!" tilråbte Montigny sine ryttere. "Frels kongens søn! Ned med enhver, der stiller sig i vejen for os!"

Mængden veg råbende og skrigende fra hinanden. De kongelige ryttere banede sig vej til prinsen og lod derved i øjeblikkets forvirring den vestlige side af pladsen være uden al bevogtning.

I det samme ilede en ridder i fuld rustning frem fra udkanten af skoven. Hans hjelm hang ved sadelknappen, hans blonde hoved var udækket, fra hans skuldre flagrede tempelherrekappen med det røde kors.

Med draget sværd stormede han frem og tilråbte den forskrækkede mængde:

"Hvo, der ved Frelseren vil indgå i vor faders rige, han tåle ej, at de uskyldige myrdes. Til hjælp! Til hjælp!"

Der lød atter et hornsignal inde fra skoven; en væbnet rytterskare brød frem derfra, og få sekunder efter havde den sluttet kreds om bålene på den vestlige side af pladsen.

"Frels de uskyldige!" skreg folket. "Frels Kristi stridsmænd!"

Den fremmede ridder befandt sig allerede ved storskatmesterens side.

"Herop på min hest, Boulogne! Brødre, frels dem, som endnu frelses kan!"

"Parcival! Min Parcival!" udbrød Pierre, bristende i gråd.

"Her op, her op!"

Ridderen løftede ham op til sig. Flere hænder hjalp til, og et øjeblik efter sad Pierre bag ved ham i sadlen. Folket og desuden mange adelsmænd tog nu parti for tempelherrerne og de

domfældte. Man slog bødlerne til jorden, styrtede bålene omkuld og befriede de ulykkelige ofre.

"Hold tappert ud!" tordnede Parcivals stemme. "I fortjener eder en evig løn!"

Brian de Mortemar nærmede sig åndeløs fra den modsatte side.

"Af sted med dem, vi har frelst! Hurtig af sted, komthur! Lambert de Choisy er død! De kongelige ryttere er i hælene på os!"

"Så må Gud forbarme sig over de andre!"

Parcival gav et vink til at trække sig tilbage; tre gange efter hinanden lød der et gennemtrængende signal. Ridderne, der havde deres befriede brødre bag ved sig på hesten, galoperede frem, og flere tempelherrer sluttede sig til dem for at dække tilbagetoget.

"Mod nord!" lød anførerens råb, og som en åndeskare forsvandt rytterne atter i skoven.

Også på den østlige side i nærheden af prinsen var kampen imidlertid ophørt. Tronarvingen var blevet frelst ved Everences og hoffolkenes rådsnarhed. Montignys ryttere havde i rette tid slået angrebet tilbage, og da hornsignalet lød tredje gang, vendte angriberne sig til flugt, men desværre ikke uden at efterlade flere døde og sårede.

"Gid Helvede må opsluge dem!" udbrød kronprinsen rasende. "Vover man således at håne kongens og Hans Helligheds myndighed! Se, om det er lykkedes dem at befri nogen af de domfældte! Lad hundene sætte efter dem! Jag dem til døde! De har tændt ild i mit blod! Min hjerne brænder! Vand, vand!"

Everence greb prinsens hest ved tøjlen; han lignede en afsindig; fråden stod ham ud af munden.

"Bort herfra!" råbte Everence. "Kronprinsen er syg! Bring ham til hans kongelige fader!"

Omringet af hoffolk og væbnede drabanter blev prins Louis nu ilsomt ført tilbage til Temple.

I denne skrækkelige forvirring tænkte ingen på at sætte efter de flygtende tempelherrer. Man havde alt for megen brug for krigsfolkene for at holde orden på stedet og hindre mængden i også at befri de øvrige domfældte.

Efter at ordenen med stor møje og hensynsløs strenghed var blevet genoprettet, gik straffens fuldbyrdelse på de tiloversblevne tempelherrer sin ubønhørlige gang.

Fire og halvtreds riddere led døden som tempelordenens første blodvidner, kun to og tyve var blevet frelst; men det var just dem, hvis undergang havde været kongen mest magtpåliggende. Den gamle Lambert de Choisy havde udåndet sit sidste suk ved synet af sine brødres lidelser, og da han ikke længere formåede at frelse dem.

Under angrebet på prinsens følge var der blevet sytten mand tilbage på pladsen, dels sårede, dels som fanger. Disse folk blev på ærkebiskoppens befaling ufortøvet lagt i lænker og stillet under streng bevogtning, for at de senere kunne blive taget til vidne på, hvad der var sket. Lamberts lig blev overgivet til bødlen.

En time efter eksekutionen var der atter øde og stille uden for abbediet. Kun de uhyggelige rester, som flammerne havde ladet blive tilbage af de afsjælede, og en tæt, grå røgsky, som

hvirvlede sig langsomt hen imod skoven, røbede, hvad der nylig var foregået.

Men om end de ydre spor snart var udslettede, blev dog erindringen så meget fastere tilbage, og tildragelsen bar sine skæbnesvangre frugter. Trods det heldige forsøg på at frelse en del af de ulykkelige ofre var den barbariske dom dog i det hele og store blevet fuldbyrdet, og denne kendsgerning udbredte alle vegne fortvivlelse, modløshed og skræk. Angrebet på den kongelige magt og myndighed havde kun tjent til yderligere at vække regeringens forbitrelse og hævntørst og gøre den mere forsigtig i fremtiden ved lignende tilfælde.

Efterretningen om foretagendets udfald nåede samme dag de tilbageblevne ordensbrødre i Rochushøjen. Med oprigtig glæde modtog man budskabet om Pierre de Boulognes og hans enogtyve lidelsesfællers lykkelige frelse; men det kunne dog ikke bortvejre bekymringen, når man kom i hu, at signalet dermed var givet til ordenens fuldstændige udryddelse i landet; for hvem der kendte Philippe og Clemens kunne ikke være i tvivl om, at forfølgelsen mod Tempelordenen fra denne stund af ville blive endnu frygteligere end nogen sinde før. Den åbenlyse modstand, som ofrene havde vovet at byde deres undertrykkere, ville blive udlagt som et vidnesbyrd om tempelherrernes strafskyldighed og deres farlighed for samfundet. Det voldelige overfald ved abbediet St. Antoine var jo et ligefremt oprør mod statens og kirkens overherredømme!

Bevidstheden om, at deres stilling derved var blevet fuldstændig lovløs, gjorde et lammende indtryk på dem og berøvede dem på en gang al besindighed. Intet formåede længere at opretholde deres fordums mod og standhaftighed,

og endnu samme dag og den derpå følgende nat forlod halvfjerds af de tilbageblevne riddere det underjordiske asyl; kun tredive blev tilbage for at beskytte Ariana og mester Augustin.

Af ordenens lægbrødre og riddersvende havde derimod ingen svigtet sin pligt. Augustin øvede en mægtig indflydelse på disse folk, og da den første uro og forvirring havde lagt sig, var det ikke faldet ham vanskeligt at få dem til at love, at de ville bevare deres gamle troskab mod det forfulgte og søndersplittede broderskab. Dette var så meget lettere lykkedes ham, som der senere var indløbet den trøstende efterretning fra Parcival, at han i god behold var på vej til Boulogne med de befriede brødre, og at han så hurtigt som muligt ville vende tilbage til dem. Alle ordenens medlemmer skulle da en gang samles i Skotland, hvor ære og ridderlig berømmelse vinkede de trofaste.

Om eftermiddagen på hin dag, der havde været så skæbnesvanger for Tempelordenens broderskab, var en del af kronprinsens ledsagere blevet indbudt af kong Philippe til en rådslagning i Temple.

Dronningen opholdt sig hos tronfølgeren, der var vendt tilbage til Tempelborgen i et formeligt feberraseri, hvorpå han efter lægens råd straks var blevet bragt til sengs.

Imbert og Guillaume de Paris var derimod blevet tilbage hos ærkebiskoppen, der ønskede at underkaste de ved overfaldet fangne riddere det såkaldte pinlige forhør for at komme på spor efter ophavsmændene til den begåede "majestætsforbrydelse og vanhelligelse af helligdommen".

Foruden de forskellige hoffolk, der overbød hinanden ved skildringen af det oplevede, var også Everence og d'Arblay til stede.

Kongen var forblevet mærkværdig kold og ligegyldig under beskrivelsen af de nærmere enkeltheder; i stedet for det forventede udbrud af vrede spillede der endog et ironisk smil om hans mund. Den ivrigste af de fortællende havde netop endt sin beretning, da ridder de Pidoye trådte ind.

"Nå," henvendte Philippe sig til denne, "hvorledes går det kronprinsen?"

"Lægen erklærer den pludselige sygdom for en hjernebetændelse. Hans Højhed fantaserer; tilstanden er såre betænkelig!"

Kongen trak på skuldrene.

"Når man har en hjerne, der straks kommer i brand, fordi man ser nogle elendige blive overgivet til flammerne, så burde man sandelig ikke bilde sig ind, at man en gang kan blive konge. – Kronprinsen må bære følgerne af, at han har overvurderet sine kræfter! – – – Vi ved nu tilstrækkeligt, I herrer," henvendte kongen sig derpå atter til hoffolkene. "Pidoye, Everence og d'Arblay bliver her en stund endnu til yderligere rådslagning."

Med en flygtig håndbevægelse affærdigede han hoffolkene, der åbenbart var lige så forbavsede som tilfredse over, at Hans Majestæt havde modtaget budskabet om den uhørte tildragelse med et så godt lune.

Da de havde bortfjernet sig, gik kongen en stund langsomt frem og tilbage i værelset.

"Hvilke utålelige sladderhanke!" udbrød han derpå. "Jeg takker eder i øvrigt, Everence, fordi I drog kronprinsen bort fra dette skuespil, hvor han så slet forstod at bevare sin kongelige værdighed. Det er et fornyet bevis på, at det er lettere at være sin faders søn end sin egen og andres herre! Hvad mener I forresten om hele historien?"

"Jeg beder Eders Majestæt nådigst fritage mig for at udtale mig om det! Mine påstande og advarsler i denne sag har hidtil fundet en alt andet end gunstig modtagelse hos Eders Majestæt."

"Bah, I surmuler, marki, fordi vi ikke ville opfylde eders ønske og lade torturen formå den gode mester Pierre til at bringe os på spor efter eders hemmelighedsfulde Parcival og hans dame! Var sagen vel blevet bedre derved?"

"Det var den sikkert ikke!" tog d'Arblay ordet. "Den kunne næppe stille sig bedre for os end i dette øjeblik. Hidtil har tempelherrernes skæbne endnu været i stand til at vække medlidenhed. Man kunne holde dem for uskyldige lam, der skulle kastes hen som bytte for den pavelige ulv. Fra i dag af er de derimod ikke længere lidende ofre, men oprørere, forbrydere mod det helligste, mod den gejstlige og verdslige magt! Enhver tempelherre kan man fra nu af uden betænkning anklage for, at han ved abbediet St. Antoine har draget sværdet mod øvrigheden og forledet de tro parisere til skændigt oprør mod deres retmæssige herrer!"

Philippe smilede.

"Det er ganske vor mening, d'Arblay. Tempelherrerne kunne ikke vise os nogen større tjeneste, ikke tilføje sig selv en større skade, min kære Everence, end ved dette dumdristige overfald.

Den grænseløse dårskab, som de har vist, kunne næsten gøre os tilbøjelig til at tro, at de virkelig er alt for enfoldige til at kunne være skyldige i de forbrydelser, som Flexian har anklaget dem for i de berømmelige ti punkter, og som I, hr. Everence, edelig har bekræftet for Hans Hellighed. Et så håbløst foretagende lader sig vanskeligt forene med den listighed, hvormed de skulle have spillet det hellige land i hænderne på Malek Nasr og udøvet allehånde andre forbrydelser, der forudsætter både spidsfindighed og klog beregning. Ville man antage, at deres mystiske ceremonier virkelig var trolddomskunster, og at de dyrkede en eller anden underjordisk magt, så – ved alle helgener – måtte Djævelen min tro være en ynkelig stymper, hvis han brugte slige enfoldige tåber til udførelsen af sine hensigter!"

"Jeg vil ikke modsige denne Eders Majestæts mening," svarede Everence. "Desuden har jeg ejheller hverken påstået eller beediget, at tempelherrerne stod i forbund med Djævelen; det er et ammestueeventyr, som de gode dominikanere har fundet på for at indgyde mængden gru og afsky for det anklagede broderskab. Jeg har kun påstået, at de var gudsfornægtere og helligdomsskændere, hvis lære undergravede den hellige, kristelige kirke. Heri har jeg ret, og jeg håber, at det skal lykkes mig at bevise det. – – Ved dette overfald har tempelherrerne utvivlsomt begået et fejlgreb, der må skade deres sag, når den kommer for konciliet; men Eders Majestæt vil tillige erindre at jeg forudså et sådant overfald og advarede eder derom! Det vil ikke blive det sidste voldelige forsøg, de vover, og hvad der ikke fuldstændig lykkedes dem denne gang, det kan lykkes dem den næste! I alt fald formåede

de dog at befri ordensskatmesteren, der næst efter Molay og priorerne er ordenens vigtigste mand. Jeg ser ikke en så stor dumhed i denne kendsgerning, min konge, men tværtimod en vel overvejet plan, som er blevet ledet af en forvoven hånd!"

"Og hvem skulle denne hånd tilhøre?"

"Ingen anden end ridder Parcival, eller rettere den formummede komthur Henrik af Nordheim, hvem hans ledsagerindes rigdom og hans eget himmelstormende mod sætter i stand til i konciliets påsyn at prøve ethvert nok så dristigt vovestykke for derved at skade Eders Majestæts og kirkens anseelse! Hvis det på en eller anden måde lykkes ham at befri Molay og Peyrault, vil hele processen mod Tempelordenen kun blive et latterligt narrespil og et ubodeligt nederlag for os. Og sæt, at han trådte frem for den hellige forsamling med et eller andet vidnesbyrd, der kuldkastede alle beskyldninger! Eller hvis han virkelig var mand for at genoprette ordenen på ny i forening med Pierre de Boulogne og lord Stewart, mens vi forgæves opbød alle midler for at undertrykke den! Det er blevet sagt om mig, Eders Majestæt, at jeg ville hævne mig på denne Parcival, fordi han har triumferet over mig i Nicosia, og at dette var grunden til, at jeg så ivrigt påskyndede hans forfølgelse. Velan, jeg indrømmer, at had og hævntørst er bevæggrunden til mit ønske! Men begge disse lidenskaber skærper sanserne, som I ved! Det skal visselig ikke kunne siges, at det er min mangel på forudseenhed, der er skyld deri, hvis Eders Majestæt pludselig gør den erfaring, at eders og pavens farligste fjende netop er denne Parcival, som man har agtet alt for ringe!"

"I er altså fast overbevist om, at han er ophavsmanden til dette oprør, at han er ordenens nuværende fører, og at det alene

er fra hans side, at der endnu truer os nogen fare?".

"Det påstår jeg for ganske vist! Hvem skulle vel ellers være ophavsmanden til sligt vovespil? Hvem andre end Parcival kunne vel endnu være i stand til at bevare sammenholdet mellem ordensbrødrene og forene dem til fælles handling? – Stormesteren tilligemed Frankrigs og Normandiets priorer sidder fanget i Justitspaladset; lord Stewart er i Skotland og Alvensleben, den tyske prior, har ydmygt bøjet knæ for paven – alle disse er uskadelige og ude af stand til at foretage noget afgørende skridt mod Eders Majestæt. Men ikke desto mindre har vi i dag set en skare forvovne mænd med blanke våben forstyrre fuldbyrdelsen af den lovmæssige straffedom, ja endog true kronprinsens liv og sikkerhed! Dette viser tydeligt nok, at ordenen må have et hemmeligt tilflugtssted, hvor brødrene kan rotte sig sammen til slige sammensværgelser, og at den må have midler til at opretholde dette forbund, skønt den ikke længere er i besiddelse af sine fordums skatte og rigdomme!"

"Der er sandhed i, hvad I siger!" genmælede kongen, idet han tankefuld blev stående.

"Det tør desværre ikke nægtes," ytrede d'Arblay. "Men hvad hjælper alt dette, når man ikke kan komme på spor efter denne Parcival; når man ikke kan finde deres hemmelige smuthul? Hvortil fører vel til sidst alle de beskyldninger, som er rejste mod tempelherrerne, når man ikke kan skaffe et åbenbart bevis på, at de er gudsfornægtere og afgudsdyrkere? Såfremt vi ikke kan give konciliet håndgribelige ..."

Ministerens tale blev afbrudt ved en hastig banken på døren.

"Se, hvem det er, der drister sig til at forstyrre os, Pidoye!" udbrød kongen.

Ridderen skyndte sig ud og kom straks efter tilbage med en forseglet skrivelse.

"Ærkebiskoppen sender hermed skriftlig beretning om udfaldet af det nylig afholdte forhør over fangerne. Ved hjælp af torturen er det lykkedes at få dem til at aflægge en fuldstændig tilståelse!"

Kongen åbnede ufortøvet seglet og tog plads i vinduesfordybningen, hvor han gav sig i færd med at læse skrivelsens indhold.

"Vi har dem!" udbrød han lidt efter, idet han ilsomt rejste sig. "Vi må indrømme, at I dog havde ret, marki! Eders Parcival – eller komthur Nordheim – er tilligemed sin dame her i Paris; han er for øjeblikket tempelherrernes anfører! Det er ham og ingen anden, som i spidsen for to hundrede riddere har udført det dumdristige foretagende at befri Pierre af Boulogne! Også korherrernes mester skal være hos ham, og deres smuthul er – de gamle stenbrud i Rochushøjen!"

"Så må Eders Majestæt give befaling til, at krigsfolkene ufortøvet omringer stedet og gennemsøger det fra øverst til nederst! Da jeg personligt kender ridderen og hans dame, tør det måske være mig tilladt at være nærværende ved undersøgelsen!"

"Blot ikke for hidsig, marki!" faldt ministeren ham i talen. "I glemmer, at Parcival og hans riddere i alt fald for øjeblikket ledsager Pierre og hans staldbrødre for at dække deres flugt. Vi ville følgelig finde reden tom, eller i hvert tilfælde gøre en fangst, som ikke lønnede umagen!"

"Jeg er enig med d'Arblay," genmælede kongen. "Vi må give dem tid til atter at føle sig trygge! Parcival og de øvrige

bortfløjne fugle må først vende tilbage til den lønlige rede! For fremtiden skal der i al hemmelighed holdes øje med indgangen til stenbruddene, for at vi ufortøvet kan blive sat i kundskab om Parcivals og hans ledsageres tilbagekomst. Derpå lukker vi fælden, griber til og – ved mine kongelige forfædres aske – denne ridder Parcivals straf skal blive lige så uhørt som den frækhed, hvormed han har vovet at trodse statens og kirkens majestæt!"

20. Det gyldne hoved

Den lille skare trofaste, som var blevet tilbage i Rochushøjen, havde vel nok ingen anelse om, at deres hemmelige asyl allerede var røbet, men ikke desto mindre havde de gjort sig rede til at forlade deres skjul, hvad øjeblik det skulle være. De vidste, at faren svævede så truende over deres hoveder, at det mere end nogen sinde før gjaldt om at være på sin post.

De tredive riddere, som ved en højtidelig ed havde forpligtet sig til at holde sammen, havde fordelt sig således omkring i det underjordiske tilflugtssted, at de tre forskellige udgange hver især bevogtedes af ti mand.

Halvdelen af ordenssvendene havde derefter fået ophold i selve huset ved foden af højen, mens kun en ringe del blev tilbage ved deres arbejde ude i gården for at holde vagt ved yderporten, og resten havde taget kvarter i staldene, hvor de ved det første vink var rede til at stige til hest.

Fra Poitiers var der imidlertid indløbet efterretninger af ikke ringe vigtighed. Kardinal Alboni havde ladet de korherrer, som endnu opholdt sig på stedet, kalde til sig og meddelt dem, at flere af deres brødre på ny var stærkt mistænkte for at stå i hemmelig forbindelse med tempelherrerne og for at have været det anklagede broderskab til hjælp på forskellig måde. Såfremt de fremturede i slig ulydighed mod Hans Hellighed eller vel endog skulle falde på at optræde til gunst for templets riddere ved det forestående koncilium, da ville de uden skånsel komme til at lide samme skæbne som den dødsdømte orden. Men hvis de derimod ville stille sig på pavens side som den hellige kirkes

lydige tjenere, da lovede Alboni dem til gengæld, at der gavmildt og faderligt skulle blive sørget for deres fremtid.

De forskrækkede korherrer havde derefter sendt broder Bartholdus til Paris, for at han skulle bringe mester Augustin dette budskab og bønfalde ham i brødrenes navn om at underkaste sig pavens vilje og derved afvende den truende fare, som svævede over deres hoveder.

Augustin havde med tungt hjerte givet efter og sendt broder Bartholdus tilbage med en skrivelse til kardinalen, hvori han lovede blind lydighed og indstændigt bad om, at Hans Hellighed ville modtage ham i Vienne, når konciliet trådte sammen, for at han, Augustin, kunne aflægge den hellige fader en åben og sandfærdig bekendelse.

Det var nemlig endnu mester Augustins håb, at det skulle lykkes ham ved sine indtrængende ord og overbevisende grunde at bevæge paven til at udvise medlidenhed og skånsel mod den allerede så hårdt hjemsøgte Tempelorden, så at denne i det mindste blev bevaret for fuldstændig undergang.

Både Augustin og ridderne ventede derfor med lige stor utålmodighed på Parcivals tilbagekomst, der skulle være signalet for dem til at forlade deres lønlige tilflugtssted for at gå deres endelige skæbne i møde i Vienne.

Med hver dag, der gik, blev det beboerne af Rochushøjen mere magtpåliggende at undslippe de farer, der truede dem i deres hidtilværende asyl; for dag og nat var de omspændt af et net af bevogtere, der kun ventede på Parcivals tilbagekomst for at overfalde flygtningene i stenbruddene.

De kongelige krigsfolk kendte selvfølgelig ikke de labyrintiske gange i Rochushøjen og dens hemmelige udgange,

og det var derfor højst usandsynligt, at det ikke skulle lykkes flygtningene at undvige enten ad den ene eller den anden vej. Forfølgerne lod på deres side hele omegnen bevogte på det strengeste og mente desuden, at den gamle stenhuggermester, der havde forpagtet bruddene, ville være dem en kyndig fører, når det rette øjeblik kom, og af disse grunde betragtede kongen og Everence det som fuldstændig utænkeligt, at tempelherrerne kunne undslippe dem.

Begge parters tålmodighed blev imidlertid sat på en hård prøve; for både juni og juli måned forløb, uden at Parcival var kommet tilbage. Den lange ventetid tjente kun yderligere til at skærpe fjendens årvågenhed og de forfulgtes ængstelse. Gennem deres spejdere erholdt de sidstnævnte endelig den skrækkelige vished, at de bevogtedes af kongens folk, og at hver dag forøgede den fare, de svævede i.

Man havde allerede nået begyndelsen af august måned, da ridderne en nat vækkedes af en usædvanlig støj og fandt faklerne tændt rundt omkring i de underjordiske gange.

"Skynd eder op, han er her! Parcival er kommet!" tilråbte man hinanden, og få øjeblikke efter havde alle forsamlet sig i hulen under Rochuskapellet.

Ariana var blevet vækket af Augustin og havde skyndsomt klædt sig på. Hun befalede Marie og Thakla at gøre alting rede til opbrud og begav sig derpå med bankende hjerte til de forsamlede tempelbrødre.

Da hun trådte ind i hulen, så hun Parcival sidde på klippeblokken, omgivet af alle ridderne.

Augustin var netop i begreb med at give ham en skildring af alt, hvad der var foregået under hans fraværelse. Han omtalte

også pavens trussel, som korherrerne havde måttet bøje sig for, og erklærede med tungt hjerte, at den hellige gravs broderskab nødvendigvis måtte skilles fra Tempelordenen. Til sidst underrettede han ridderen om, at de var omringet af kongens folk, og at deres frelse ene og alene var afhængig af en skyndsom flugt.

"Hvor er jomfru Ariana?" spurgte Parcival.

"Her, min ven!" svarede hun. "Hvorledes kunne jeg vel udeblive ved din tilbagekomst? Vær tusinde gange hilset!"

Ridderne gjorde plads for hende, og hun ilede hen og greb hans hånd.

"Jeg takker Gud, som atter har ført os sammen," genmælede han. – "Lad mig først og fremmest berette eder, venner," vedblev han derpå, henvendt til ridderne, "at Pierre de Boulogne og hans staldbrødre vel og lykkelig er undkommet til Skotland med vor ordens hellige klenodie! – Det påtænkte korstog, som er blevet forkyndt med så stor bram, har ikke vendt sig mod det hellige land, ja ikke en gang mod Cypern, som det oprindelig var kongens og pavens hensigt; men Foulques de Villaret har indskrænket sig til at fratage saracenerne øen Rhodos for at gøre den til johanniterriddernes ordenssæde! Dermed er hele det stolte foretagende endt! Det er ikke gået ud på andet end at hæve johanniterordenen på tempelbrødrenes bekostning, gøre den for verdens øjne til arvtager af vor berømmelse og dele det røvede gods mellem den, Philippe og paven!

For os står endnu den pligt tilbage at bevise vor uskyldighed for kirkeforsamlingen i Vienne, formå de hellige fædre til at frelse mester Molay og hans lidelsesfæller og derpå følge vore

landflygtige brødre mod nord for på hin side havet at grundlægge et nyt hjem langt borte fra verdens ondskab og tåbelighed!

I kraft af den myndighed, I har givet mig, tilråber jeg eder nu, tempelbrødre: rust eder ufortøvet og følg mig! Da det er lykkedes mig at slippe ubemærket her ind gennem den kongelige dyrehave, kan vi sikkert også undvige ad samme vej og uhindret nå floden. Vore tjenende brødre må derimod under Kurts anførsel drage i nordvestlig retning gennem skoven, medtagende vore heste, og begive sig til fiskerlejet Clichy. Der vil vi andre støde til dem tillige med kvinderne og mester Augustin og derpå i forening rejse mod nordøst til omegnen af Meaux og derfra igen mod syd over Dijon til Vienne!

– – – Kære mester Augustin, med dette kys skilles jeg fra dig i denne smertelige stund, da templets riddere for bestandig må skille deres skæbne fra den hellige gravs broderskab! For fremtiden vil ikkun kærlighedens og sandhedens udødelige ånd forene os med hinanden! Gid det værk, som vore forfædre møjsommeligt lagde grunden til, må overleve os selv og gå sejrrigt gennem alle trængsler!"

Han og Augustin omfavnede hinanden med dyb bevægelse.

"Helt adskilte skal vi dog ikke være, ridderlige venner," svarede kapitelmesteren derpå. "Den ædle pige, som trofast vogter vor fælles hemmelighed, skal høre fra mig og mine brødre, så ofte lejlighed gives. Hun skal være det sidste led, som knytter os til hinanden, indtil I rejser bort med hende fra Frankrigs jordbund. Lev vel! Jeg lader eder foreløbig drage i forvejen og bliver her med Bartholdus, indtil fjenden trænger

ind i vort skjul. I Meaux mødes vi atter! – Modsig mig ikke; jeg ved såre vel, hvad jeg gør, og at jeg handler ret i det!"

"Lev vel! Lev vel!" lød det rundt omkring. Forsamlingen opløste sig, og med ivrig hast ilede enhver til sin opgave.

Da Parcival havde truffet fornøden aftale med Kurt, og Augustin imens havde hentet Marie og Thakla, greb ridderen Arianas hånd med de ord:

"Herren er vort skjold; han vil gøre vore forfølgeres list til skamme! Følg mig!"

Et hornsignal tonede gennem de underjordiske gange, og faklerne slukkedes. – En time efter herskede der dyb stilhed i Rochusbruddene.

Den følgende dag havde pater Imbert mod slutningen af det kongelige taffel hvisket til kongen, at det endelig var lykkedes Guy de Pidoye og Everence at gøre en vigtig opdagelse i en af tempelborgens kældre. Det ville imidlertid være heldigst, om man foreløbig holdt sagen hemmelig for ikke at svække virkningen af det fundne bevis mod ordenen før konciliets åbning. Kongen befalede, at Pidoye og Everence skulle vente på ham i rådssalen, og kort efter rejste han sig fra taflet.

"Imbert og d'Arblay ledsager os; de andre herrer kan trække sig tilbage, når det behager dem. Vi ønsker ikke, at man forstyrrer os, med mindre kronprinsens tilstand pludselig skulle forværre sig, og Eders Majestæt finder det nødvendigt at sende bud derom." – De sidste ord var henvendt til dronningen.

I den samme sal, hvor den skæbnesvangre dom over Pierre de Boulogne og hans lidelsesfæller var blevet afsagt i begyndelsen af foråret, ventede Pidoye og Everence på majestæten. På det

runde bord, ved hvilket kongens rådgivere ellers plejede at sidde, var der opstillet en lille, firkantet jernkasse, som øjensynlig var åbnet med vold. Ved siden af stod den genstand, som havde været gemt deri; den var tildækket med et mørkt klæde.

"Nå, I herrer," tilråbte Philippe dem, idet han trådte smilende ind i salen, "har I så fundet det berømte Baphomethoved, som vi så længe forgæves har søgt efter?"

"Ja, endelig! Det var skjult i en lille hvælving i kirken, lige under St. Johannes-alteret," svarede Everence.

"Det var den eneste krog," tilføjede Pidoye, "som vi hidtil ikke havde kunnet opspore. Det skyldes alene markien, at vi opdagede stedet; for han vedblev hårdnakket at påstå, at hvis det hemmelighedsfulde billede ikke fandtes i selve Johannes-alteret, så måtte det sikkert findes *under det*."

"Luk døren, d'Arblay, og lad så Everence vise os det besynderlige billede. – I må imidlertid nedskrive, Imbert, hvad markien ved at meddele os derom, for at vi senere kan sammenholde det med de anklagedes lige så tåbelige som modsigende udsagn."

Mens ministeren lukkede døren i lås, og Imbert ordnede sine skrivematerialier, tog kongen plads ved bordet foran den tilhyllede genstand.

Everence rev klædet til side, og et uvilkårligt udbrud af forbavselse undslap på en gang Imbert og d'Arblay. – Kongen var faret tilbage; smilet forsvandt fra hans læber.

Billedet, der viste sig for dem, var i hvert fald af østerlandsk oprindelse, uden tvivl mange århundreder gammelt, af ædelt

metal, og forestillede i naturlig størrelse et menneskeligt hoved, der havde tre ansigter og blev båret af fire korte fødder.

Det ene ansigt var et barns, det andet en mands med smukke og ædle træk, mens det tredje fremstillede en oldings rynkede ansigt og nøgne isse.

Figuren havde i denne sammensætning ikke blot noget overnaturligt og sælsomt ved sig, som det er vanskeligt at beskrive, men øjnenes stirrende blik – pupillerne var af sort emalje – gav tillige fysiognomierne et forunderligt truende og spøgelsesagtigt udtryk.

"Det er altså det berygtede Baphometbillede, som tempelherrerne tilbeder, og for hvilket de har bøjet knæ ved deres hemmelige sammenkomster, som om det var deres rette guddom?" henvendte kongen sig grublende til den forhenværende ordenskomthur.

"Jeg har selv måttet vise det min ærefrygt ligesom alle de andre tempelherrer."

"Det gør et ubehageligt og uhyggeligt indtryk, skønt det ingenlunde er uskønt formet! – Det er, ligesom blikket var levende og ville bore sig ind i ens hjerte! – Tag det bort! Kast klædet over det – Pidoye kan tage det i forvaring tilligemed de andre sager, indtil man får brug for det som vidnesbyrd mod disse afgudsdyrkere!"

Everence dækkede atter figuren til med klædet; Pidoye satte den derpå ned i kassen og lukkede låget i.

"Er dette afgudsbillede forfærdiget af guld, Pidoye?"

"Nej, Eders Majestæt, af forgyldt sølv."

Kongen hensank atter i tavs grublen. Lidt efter sagde han:

"Vi ved såre vel, at I er en kløgtig mand, Everence, og hvad den tåbelige mængde kalder tro, anger og bod sætter jer vistnok ingen griller i hovedet. På den anden side er vi eders nådige herre, der ikke blot kan ophøje eder, men også fornedre eder så dybt, at I aldrig skal kunne rejse eder mere! Det må derfor være eder magtpåliggende at tækkes os og intet fortie om, hvad der vedrører denne Baphomet. Det er et uhyggeligt billede, som absolut må virke fordærveligt på svage hjerter; ja, vi tror endog, at hvis man viste vor søn, kronprinsen, denne sælsomme figur i hans nuværende tilstand, ville han upåtvivlelig blive afsindig fra den samme stund. – Men desuagtet, marki, kan vi umuligt tro, at de kløgtigere hoveder iblandt eder, at lærde og klart tænkende folk blindt hen har kunnet tilbede dette hedenske symbol, hvis der ikke lå dybere betydning deri, en eller anden lønlig visdom, som har været den egentlige genstand for tempelherrernes dyrkelse! Det stirrende, forskende blik, som udstråler fra disse tre ansigter, synes ligesom at ægge beskueren til allehånde spørgsmål og grublerier! – – Vær oprigtig, Everence, og sig os, om Baphometfiguren skjuler et eller andet mysterium, således som mange påstår, eller om dette afgudsbillede er symbolet på en tanke, som det lønner umagen atter og atter at drage frem ved billedets beskuelse."

"Majestæt, det er mig ikke bekendt, at der skulle være noget skjult inde i selve figuren, og lige så lidt har hverken ridder Pidoye eller jeg kunnet opdage nogen mekanisme, hvorved man kunne åbne den. Det er af drevet arbejde og sandsynligvis hult indvendig. For at komme til vished derom måtte man imidlertid save det over; men på den måde ville det blive

ødelagt og kunne ikke længere anvendes som bevismiddel mod de anklagede."

"Vi skulle vel vogte os for at give en sådan tilladelse, Everence! Vi forbyder eder end ydermere, Pidoye, at vise noget menneske denne figur, før den er blevet bragt frem for konciliet! – Herud med sproget, marki! Hvad ved I så om dette afgudsbillede? Hvad er eders mening om det?" – Kongens stemme havde en usædvanlig skarp klang.

"Om så selve døden truede mig, min konge," svarede Everence, der var blegere, end han plejede at være, "formåede jeg dog ikke at forklare andet om dette symbol, end at dets tilsynekomst i vore ordenshuse altid opfyldte brødrene med gru og ængstelse, at ingen af os kunne betragte det uden med en følelse af uhygge og modvilje, og at dets tilbedelse var os såre pinlig. Da jeg havde modtaget indvielsen som tempelherre, viste man mig Baphomet og forlangte, at jeg i to timer skulle knæle for den og tilbede den med ufravendte blikke. Det blev sagt mig, at dette for fremtiden var den Gud, som jeg måtte dyrke, at han kunne forløse mig for al synd, og at dette symbol indeholdt den urgamle visdom, som ordenen havde tilegnet sig. – – Men så ofte jeg blev tvunget til at beskue afgudsbilledet, opfyldte det mig med hemmelig gru, med en uforklarlig ophidselse, der drev mig til raseri, had og fortvivlelse! Jeg grublede dag og nat over dets betydning; men da jeg ikke var i stand til at løse den sælsomme gåde, spurgte jeg endelig stormesteren derom. "Når du ikke selv kan udgrunde det hellige mysterium ved flittigt at fordybe dig i betragtningen af dette billede," svarede han mørkt, "skal min mund aldrig forklare dig hemmeligheden med tørre ord. Da må du vandre i

bestandigt mørke, fordi du mangler lyset i dig, og ejheller kan du nogen sinde træde ind i de indviedes snævrere kreds!" – Efter denne samtale, som fandt sted kort efter korshærens tilbagekomst fra Morgenlandet, blev jeg behandlet med mere kulde af ordenens ældste, og man lod mig ikke længere tage del i de indre og vigtigere anliggender. Fra den stund af begyndte jeg at hade Jacques Molay, priorerne og hele broderskabet! Eders Majestæt ved, at jeg for fremtiden sluttede mig til eder og paven."

"Grunden til eders had til tempelordenen må altså søges deri, at man har forholdt eder kundskaben om dette gruopvækkende symbols egentlige betydning! – Hm, højst sælsomt! Men desuagtet deler I dog ikke den mening, at figuren skulle være et hedensk afgudsbillede, en guddom, som man har ville påtvinge eder? I tror ikke, at det er en billedlig fremstilling af Muhamed, ved hvis tilblivelse man ville gøre eder til muselmænd?"

"Nej, Eders Majestæt, jeg måtte da være lige så tankeløs og overtroisk som de, der påstår slige tåbeligheder! Dette billede eksisterede, da profeten fra Mekka blev født; det er ældre end den første kristen, som under Gotfred af Bouillon satte sin fod på Palæstinas jordbund! Min sunde fornuft kan ikke indrømme påstande, der er umulige!"

"Men I må dog fremkomme med disse indrømmelser, hvis eders vidnesbyrd gøres behov for konciliet, og såfremt I ikke vil forskertse vor nåde og berede eders egen undergang. Bilder I eder måske ind, at vi vil lade os afholde fra yderligere skridt mod tempelherrerne, efter at vi har gjort begyndelsen med kætterbålene ved St. Antonius-abbediet? Kan dette hæslige billede måske friste eder til at dele skæbne med dem, I har

forrådt, efter at I allerede har sveget ordenens sag og offentligt vidnet mod den?"

Everence drog tungt efter vejret.

"Herre og konge," genmælede han efter en kort pause, "jeg har åbenhjertigt sagt eder alt, hvad jeg ved om dette billede. Men jeg er lige fuldt rede til at bevidne, hvad I forlanger af mig – at tempelherrerne har tilbedt afgudsbilledet Baphomet, og at de har dyrket det som deres rette guddom. – Mere kan jeg dog ikke gøre, Eders Majestæt; for jeg ved ej, hvad mere jeg skulle sige, og overflødige ord kunne let skade eders hensigter i stedet for at gavne dem!"

"Når I er rede til at aflægge en sådan ed, da forlanger vi ikke mere af eder, Everence. – Imbert, I kan nu slutte den optagne protokol; den forbliver i vor egen varetægt. Derimod kan I udfærdige en anden, i hvilken der optages en beretning om Everences og Pidoyes fund og tilføjes en erklæring om, at markien som en god katolik er rede til at bekræfte med sin ed, at dette djævelske afgudsbillede er blevet dyrket af tempelherrerne som deres eneste sande guddom. Denne sidstnævnte protokol skal tilstilles konciliet tilligemed selve den mystiske figur. Begge dokumenter skal derhos påtegnes af Everence, Pidoye og alle I andre. Vi befaler eder tilligemed at bevare den strengeste tavshed om alt, hvad her er foregået."

Protokollen blev sluttet i lydløs stilhed og, som kongen havde befalet, forsynet med datum og de tilstedeværendes underskrift. Imidlertid sad Philippe og stirrede grublende mod jorden. Da den første protokol var færdig, fo'r han op og strakte ivrigt hånden ud efter den.

"Fly mig den, Imbert; den er ikkun bestemt for vort eget øje!"

Dominikaneren strøede i al hast sand på de endnu ikke tørrede underskrifter og rakte derpå pergamentet over til kongen. Philippe kastede et flygtigt blik derpå, foldede dokumentet sammen og stak det ind på sit bryst.

"Disse fordømte øjne!" mumlede han ved sig selv, og kongen, der ellers bestandig havde et smil på læben, stirrede stift og grublende ned for sig.

Den anden protokol blev lige så tavst og stille bragt i orden. Men i samme øjeblik, som Imbert rakte Everence pennen til underskrift, blev der banket heftigt på døren. Markien standsede tøvende, alle fo'r op og så spørgende på kongen.

"Se, hvem det er, Pidoye!"

Ridderen gik hen og åbnede døren, vekslede nogle ord med dem, der ventede udenfor, og nærmede sig derpå atter kongen.

"Grev Guillaume af Paris og overjægermesteren, grev Montmorency, beder indtrængende om at måtte få Eders Majestæt i tale!"

"Lad dem træde ind; de kan ved samme lejlighed være vidne til protokollens udstedelse."

Idet de to adelsmænd trådte ind, gav kongen dem et vink om at forholde sig stille, hvorefter Imbert oplæste den sidst udstedte protokol, i hvilken Everence forpligtede sig til at aflægge ed for konciliet angående det fundne afgudsbillede. Alle de tilstedeværende satte derpå deres navn på dokumentet.

"Hvad fører eder til os, I herrer?" tog kongen derpå til orde. "Er det måske atter noget, der vedrører disse fordømte tempelriddere?"

"Desværre kun alt for meget, Eders Majestæt," genmælede Guilleaume af Paris. "Det gælder om at handle i hast, hvis det

ikke allerede skal være for sent!"

"For sent? Hvad skulle vel være for sent, når vi har årvågne folk til at røgte vor tjeneste?"

Montmorency nærmede sig kongen med en dyb bøjning.

"Eders Majestæt! I henved de sidste to år er der indløbet talrige klager til mig fra skovfogederne, som beretter, at vildtet er aftaget i en foruroligende grad, og at der er forøvet al slags vold mod træer og dyr i de kongelige skove, uden at det er lykkedes at opdage de skyldige. Man antog først, at disse røverier udgik fra den fattige og nødlidende landbefolkning, der bor i skovens umiddelbare nærhed; men de strenge undersøgelser, man foretog i denne anledning, førte ikke til noget resultat ..."

"Af hvad grund kommer I her og fortæller mig om krybskytter og vildttyve?" faldt kongen ham ærgerlig i talen. "Skoven er stor, og der er vildt nok, selv om nogle vovehalse driver deres uvæsen derinde. Vi har vigtigere ting for end at høre på slige historier!"

"Tilgiv, Majestæt," genmælede greven af Paris. "Hvis det nu var tempelherrerne, som havde opslået deres rede derinde, og som jagede Eders Majestæts vildt, så forandrede det vel sagen?"

"Død og ulykke, det ville unægtelig være en anden sag!" udbrød kongen forbavset. "Vi troede, at de skjulte sig i stenbruddene."

"Jeg formår kun at berette, kongelige herre," svarede overjægermesteren, "at man tidligt i morges har bragt mig melding om, at en rytterskare på henved to hundrede mand den foregående nat mellem klokken to og tre er draget gennem den kongelige dyrehave til landsbyen Clichy ved Seinen, hvortil der kort efter indtraf en halv snes både med formummede

skikkelser. Disse sluttede sig til de nyligt ankomne ryttere, besteg de ledige heste, som de andre havde ført med sig, og hele skaren forsvandt derpå i strakt galop i nordøstlig retning, formentlig ad vejen forbi St. Denis."

"Enten må fangerne have afgivet en falsk forklaring," tog Guillaume de Paris ordet, "og der har ikke været nogen skjult i Rochusbruddene, eller også når disse ind i selve den kongelige dyrehave. Skovfogederne har nemlig opdaget spor, som førte tilbage til en hule, der syntes at strække sig dybt ind i jorden. Jeg stillede ufortøvet vagt ved indgangen til den."

"Man kunne jo umuligt tro, at stenbruddene havde en hemmelig udgang, der nåede helt ind i skoven," bemærkede Everence.

"Så er sikkert den forvovne komthur, Henrik af Nordheim, allerede for længe siden vendt tilbage ad den samme vej," ytrede Philippe synligt forbavset. – "Skynd eder af sted, I herrer, gennemsøg bruddene! Lad stenhuggeren, som bor der på stedet, være eders vejviser, og medtag så mange krigsfolk, som I i al hast kan få samlet. Det er bedst, at også I, Imbert, er nærværende, for at I kan berette os udfaldet af undersøgelsen. I, greve af Paris, skal straks bryde op til Clichy med fem hundrede ryttere, opsøge flygtningenes spor og forfølge dem af al kraft. Hug enhver ned, som vover at gøre modstand; Parcival må I derimod for enhver pris fange levende!"

Et øjeblik efter var alle i bevægelse for at udføre kongens befalinger.

Mens Temple genlød af våbenklirren og hestenes vrinsken, sad Philippe og grublede over Everences forklaring om

Baphometbilledet. Pergamentet, på hvilket den var nedskrevet, havde kongen atter taget frem.

"Han talte sandhed," mumlede han, "og det var synligt modstræbende, han afgav sin forklaring. Disse øjne har visselig en forunderlig, rædselsfuld magt! Godt var det, at Pidoye tog billedet med sig; vi kunne ellers være blevet fristet til at betragte det endnu en gang! – – Haha, hr. komthur af Nicosia, ædle marki af Rosoy, så må I altså nu edeligt bekræfte for konciliet, hvad I selv tror lige så lidt som vi! Er I så fuldstændig blevet vor træl! Vi er virkelig nysgerrig efter at erfare, ven, hvor mandhaftigt I vil lyve for konciliet! Vi gad nok vide, om eders sædvanlige frækhed formår at holde stand, hvis det skulle falde en af tempelherrerne ind at modbevise eders løgnagtige udsagn! Bah, ulykken har vel gjort dem alt for feje dertil, og den hellige forsamling i Vienne får næppe lejlighed til at drage Everences ord i tvivl!"

Stenhuggermesteren Nicole Charpentier, der levede vel tilfreds i sit hus ikke langt fra St. Eustache, var bekendt som en velstående mand, der ikke længere havde nødig at tjene sit brød i sit ansigts sved og følgelig ikke heller tog sig det synderlig nær, at der intet var at bestille for hans ærlige håndværk, en skæbne, som det delte med så mange andre i disse slemme tider.

Han hørte til den slags lykkelige naturer, som en uforstyrrelig sindsligevægt, et godt humør og en fyldt pengepung hjælper ud over tidernes ugunst.

Den gamle, men endnu kraftige mand var netop beskæftiget i sin have, som han elskede over alt andet, da han til sin ikke

ringe forbavselse så to adelige herrer træde inden for lågen, ledsaget af hans hustru.

"Hist henne står min mand, Eders Nåde," sagde den gamle kone, "han kan meddele eder alt, hvad I ønsker at vide om den ærlige stenhuggerkunst."

"Jeg takker eder, min gode kone," svarede den ene af adelsmændene, "lad os være alene en lille stund med eders husbond."

"Mester Charpentier," tog derpå den anden adelsmand ordet, "jeg er ridder Guy de Pidoye, guvernør over Hans Majestæts residens, og i denne herre" – han pegede på sin ledsager – "ser I marki Everence af Rosoy."

"Alt for megen ære, I herrer! – Så er I, hr. ridder, altså den mand, der, efter hvad man siger, har gjort det af med Molay og hans ordensbrødre? Og I, hr. marki, er sikkert den samme komthur Boxol, som har aflagt vidnesbyrd mod tempelbroderskabet? Tilgiv min nysgerrighed, men eders navne er jo i alverdens mund."

"Det er ret heldigt, at I kender os; vi kommer i Hans Majestæt kongens ærinde," genmælede Everence.

"Ja så! Agter Hans Majestæt måske at begynde et eller andet byggeforetagende i disse usle tider, siden han har brug for en kyndig murer?"

"Derom drejer det sig ikke," svarede Everence. "I skal blot besvare vore spørgsmål, men åbenhjertigt og samvittighedsfuldt, gode ven, husk det, at ikke eders gamle skind skal komme til at undgælde for det!"

"Ej, hr. marki, hvad har mit skind at gøre med min samvittighed? Hvorfor skulle jeg ikke samvittighedsfuldt svare

på, hvad kongen lader mig spørge om? Jeg skylder ingen noget og har intet at skaffe med alt det, der foregår ude i verden. Denne blomstrende rosenbusk, herre, har mere værd for mig end hele det brogede liv, der rører sig i Paris. Har I nogen sinde set smukkere roser så sent i august? Denne busk har blomstret lige siden St. Hansdag og står dog endnu i sin fulde pragt!"

"Eders roser er al ære værd, mester, men det er dog ikke dem, der har ført os til eder," sagde Pidoye. "I er bekendt som en anset og retskaffen mand og en tro undersåt, og vi gør derfor regning på, at I besvarer vore spørgsmål uden omsvøb. – – Stenbruddene i Rochushøjen tilhører jo eder, ikke sandt?"

"Ja vist, herre, men de er nu en aldeles værdiløs ejendom; for hvem bruger vel kvadersten nu til dags?"

"Hvor længe er det siden, I havde folk, som arbejdede der på stedet?"

"Godt og vel fire år, Gud bedre det. Jeg måtte den gang ophøre med arbejdet og afskedige folkene. Den fordømte flanderske krig og den almindelige nød og fattigdom i landet var skyld deri. Siden den tid har jeg slået mig fuldstændig til ro."

"Og senere har I ikke haft nogen nytte af ejendommen? Har I efter den tid slet ikke bekymret eder om den, men givet det hele i Djævelens vold?"

"Haha, I kender kun dårligt Nicole Charpentier, når I kan tro, at jeg således har ladet min ejendom forfalde; men med Djævelen har jeg for resten intet haft at skaffe. For to år siden kom en pater af den hellige benediktinerorden til mig og lejede stenbruddene af mig for 300 livres årlig. Han betalte lejen forud for tre år i klingende mønt. Jeg gad nok have set den mand, der

i så slette tider ikke havde strøget de gyldne fugle til sig og været tilfreds med handelen."

"Fik I da ikke at vide, hvad benediktinermunken hed, eller hvad han ville med grundstykket? I forhørte eder heller ikke, om det var lovlige ting, han ville foretage sig der?"

"Lovlige ting? Hvad han ville med grundstykket? Hvad pateren hed? Gode herre, hvad kom alt det mig ved? Han talte pengene op til mig i god, gangbar mønt, hvorfor skulle jeg så ikke overlade ham huset og gården? Hvad han agtede at gøre med det? Ej, han ville vel bo der! Jeg er en gudfrygtig mand, der visselig ikke tiltror de hellige fædre noget ondt. Stenene der inde i Rochushøjen lader man nok være at slæbe bort for mig. Men har den hellige mand forøvet nogen uret der på stedet, så må han stå sin biskop til ansvar for det."

"Det er godt, min kære. I kender formodentlig nøje alle ind- og udgange i højen og de underjordiske ganges beliggenhed?"

"Det tror jeg nok, hr. marki; i alt fald kender jeg dem, som de var den dag, da jeg overgav huset til benediktinermunken."

"Så befaler jeg eder i Hans Majestæts navn ufortøvet at ledsage os derhen og samvittighedsfuldt vise os omkring i bruddene. Man er nemlig kommet på spor efter, at en bande mistænkelige personer har søgt tilhold der på stedet, og vi har det hverv nærmere at undersøge sagen."

"Mistænkelige personer! Det er vel eders spøg, nådige herrer? – Men lige meget, vi kan snart være der henne! Dog må jeg gøre eder opmærksom på, at der er mørkt nede i gruberne."

"Det siger intet; der er sørget for fakler. Vær blot så god at følge os."

"I Guds navn! Hans Majestæt skal ikke kunne sige, at den gamle Charpentier har ladet vente på sig, når det gjaldt den offentlige orden og sikkerhed. Men jeg er dog bange for, at man har bundet eder eller kongen hele denne historie på ærmet!"

Dermed kastede den gamle sit arbejdsforklæde og fulgte adelsmændene.

En time senere befandt Everence, Pidoye og stenhuggermesteren sig i den lille skov nedenfor Rochusmøllen. Her traf de pater Imbert, d'Arblay og grev Montmorency til hest. Hele omegnen var indesluttet af bevæbnede.

"Porten er åben," sagde Imbert, "og inde i gården er der intet menneske at se."

"Har I sat vagt ved alle udgange, ædle greve?" spurgte Pidoye.

"Ved alle dem, som er blevet opgivet os. Kun udgangen til floden har man endnu ikke kunnet finde," svarede Montmorency.

"Ved I noget om, mester, at en af de underjordiske gange skal udmunde et sted ved floden?"

"Naturligvis, Eders Nåde. Det er netop ladepladsen, hvorfra man plejede at føre stenene ned ad floden. I husker nok, at der for en halv snes år siden blev begyndt på opførelsen af en jagtpavillon til Hans Majestæt i omegnen ved Croissy; men det gik med den som med så meget andet, at man forlod arbejdet på halvvejen."

"Så fremad!" råbte Everence utålmodigt. "Herhid med en fakkel! Jeg vil selv være den første, som trænger ind i hulen."

"Vi møder eder fra den modsatte side inde i skoven!" svarede Montmorency, idet han galoperede bort.

Den kongelige undersøgelseskommission begyndte sine efterforskninger. Ude i gården fandt man ikke andet end nogle stenblokke, der lå spredt rundt omkring. I hallen var der en del arbejdsredskaber og nogle sammenrodede knipper halm, der syntes at have gjort tjeneste som natteleje. I det øverste stokværk stod der to senge og forskelligt andet bohave, som tydede på, at værelset for ikke længe siden havde været beboet. Døren ned til stenbruddene stod åben.

Man tændte nu faklerne, og Everence trådte med draget sværd ind i den underjordiske gang; umiddelbart foran ham gik den gamle stenhuggermester, der lyste for dem med faklen, og bag efter fulgte Pidoye, Imbert, d'Arblay og de væbnede krigsfolk.

De tilbragte godt og vel halvanden time med deres møjsommelige efterforskninger uden at finde andet end tydelige spor af, at en talrig skare mennesker og deres heste havde fristet livet på dette sted. På den anden side af hulen neden under Rochuskirken stødte de på Montmorency og hans folk, der var trængt ind fra udgangen i skoven uden at have mødt en levende sjæl. Efter at Charpentier havde ført dem gennem sidegangen til bredden af Seinen, hvor man ikke opdagede andet, end at bådene var stjålet, begav de sig alle i en såre nedslået stemning til den nordlige udgang, der udmundede i den kongelige dyrehave. Her slukkede man faklerne.

Stenhuggermesteren, der var blevet stående ved indgangen til hulen, var den eneste, som endnu lod sin fakkel brænde.

"Ædle herrer," sagde han, "med Hans Majestæts tilladelse tør jeg måske atter tage min ejendom i besiddelse? Det går mig nær

til hjerte, at den fremmede munk, der visselig ikke så ud til at ville bedrage en ærlig mand, altså virkelig har drevet sligt skammeligt uvæsen her på min grund. Denne gang ind til skoven er mig ganske ubekendt; følgelig må munkens folk have udgravet den for ikke længe siden. Tillad, at jeg vender tilbage og ser efter, om mine sten ligger spredt her omkring, eller om man måske har stjålet dem fra mig. Det ville mindst være et tab for mig på fem tusinde livres, foruden at jeg med stor bekostning må tilmure gangen her, som fører ind på Hans Majestæts grund."

"Det bør I ufortøvet gøre, mester," svarede Imbert, "og med det samme kommer I til at lukke løngangen ud til floden. Omkostningerne derved må være eders straf, fordi I har været lettroende nok til at udsætte eders ejendom for slige misbrug. Vend tilbage og bring al ting i orden igen. Krigsfolkene, som I træffer der oppe i huset, bliver der, så længe det behager Hans Majestæt; de skal tid efter anden gennemsøge gangene for at holde øje med, om pakket muligvis skulle vende tilbage."

"Alt skal blive nøje udført efter Eders Eminences befaling," svarede den gamle stenhuggermester. "Kun beder jeg eder for eders kristelige barmhjertigheds skyld, at I vil tilkendegive Hans Majestæt min ydmyge bøn om, at han vil tilgive mig troskyldige gamle mand, at jeg har næret tillid til en munks ærlighed. I sandhed, det skal ikke ske oftere!"

Dermed bøjede han sig dybt og forsvandt i hulen.

Han gik langsomt gennem de underjordiske gange, mens han lyste frem for sig med sin fakkel. Da han nåede den gang, der førte til stalden, lo han sagte ved sig selv.

"Krogen her er dog blevet overset af krigsfolkene! Jeg er nysgerrig efter at erfare, om al ting er uforandret der inde."

Da han kom til den lille vindeltrappe, fandt han den skjult af kvadersten, mens den øvrige del af gangen spærredes af store bunker sten.

"Hoho!" lo han; "godt gjort! De stakkels fredløse folk har lært mig kunsten af; min Alois har været dem en flink læremester ... Men hvad er det?" – Han holdt faklen hen til en spalte mellem stenene, hvorfra et sammenfoldet stykke pergament stak frem. Han trak det ud og læste følgende:

> "Ædle mand, lev vel, og Gud lønne eder! Drag omsorg for, at dette sidste, lønlige tilflugtssted bliver bevaret for os for alle påkommende tilfældes skyld, og tænk på vor nød, ligesom Gud en gang vil tænke på eder i eders sidste stund!"

"Amen!" tilføjede den gamle. "Herren være med dem og give deres plageånder i Djævelens vold! Før skulle jeg med egen hånd rive hver blomsterspire op, som det har været mit hjertes glæde at plante, end jeg skulle ophøre at tænke på eders uforskyldte elendighed. Ej, ej, min smukke hr. Philippe, eders ondskab skal dog ikke krones med held, så længe den gamle Charpentier kan krybe gennem disse gange, om det så skulle være på alle fire!"

Med disse ord holdt han pergamentsstrimlen hen til faklen og lod luen fortære den.

Kongen hørte i tavshed på Imberts og hans ledsageres beretning om den frugtesløse undersøgelse, de havde foretaget

i Rochushøjen.

Nogle dage efter kom Guillaume tilbage med sine fem hundrede ryttere og erklærede, at han havde forfulgt de flygtende tempelridderes spor i nordøstlig retning til Damartin; men her havde de sandsynligvis spredt sig til forskellige sider i skove og kløfter. Der var intet yderligere spor at opdage, og ingen havde kunnet give ham underretning om, hvilken vej flygtningene havde taget.

Kong Philippe brød ud i en høj latter, da han modtog dette budskab.

"Ved Hugo Capet, vor stamfader, det kalder jeg snildhed! Denne Parcival eller Nordheim begynder at gøre sig fortjent til vor beundring! Ved alle helgener, han behager mig! Det er kun alt for sikkert, at han med sin dame og resten af broderskabet er draget mod nord for at slutte sig til Pierre de Boulogne, og nu ler han ad vor afmagt et eller andet sted i Flandern eller i Normandiet! Skade, at man ikke fik fat på ham; vi havde visselig gjort en undtagelse med denne ualmindelig dristige mand og måske tilladt ham at møde på turneringspladsen ved Vienne for at dø en ridderlig død under vore adelsmænds spyd!"

21. Clemens og Augustin

Stedet, hvor århundredets store drama, tempelordenens skæbne, skulle afgøres, den gamle stad Vienne, lå syd for Lyon ved den venstre bred af Rhône, tæt der ved, hvor Gere har sit udløb i den førstnævnte flod. Byen var amfiteatralsk beliggende rundt om et bjerg, og som talrige bygningsrester viste, havde den i sin tid været en romersk koloni. Fra den højeste, sydlige spids af bjerget hævede sig katedralkirken Notre Dame de la Vie, hvorefter staden havde sit navn; tidligere havde der på det samme sted stået et Augustus-tempel. På bjergets nordlige højdepunkt knejsede en kongelig borg, der efter sigende var blevet opført af Karl den Store. Neden for denne, på skrænten, der førte ned ad mod Gere, så man de endnu temmelig godt vedligeholdte rester af et mægtigt amfiteater, og foran broen ved bredden af Rhône så vel som ved indgangen til staden knejsede en forfalden, romersk triumfport. På den anden side af Rhône, lige over for Vienne, lå på en lille høj abbediet St. Colombe, sædet for den residerende ærkebiskop Jean de Robignac.

I september måned i året 1311 var der i anledning af konciliet strømmet en så talrig mængde fremmede til staden, at den allerede længe ikke havde kunnet rumme dem, og størstedelen af de adelige herrer havde derfor måttet opslå telte uden for byens mure for at skaffe plads til deres følge. Der var på den måde opstået ligesom en hel ny by af lærred, der slyngede sig som et hvidt bælte rundt omkring Vienne.

Konciliet havde alt længe været samlet og havde beskæftiget sig med en stor mængde kirkelige anliggender; men skønt

akterne i processen mod tempelordenen var blevet sluttet den 2. maj, var den endelige afgørelse af denne sag dog efter pavens udtrykkelige ønske blevet udsat til Hans Helligheds ankomst. Det var en høflighed, som man ikke kunne undslå sig for at vise kristenhedens overhoved; men i mellemtiden havde begge partier, såvel de anklagede som anklagerne, haft travlt med at forsyne konciliets fædre med beviser for og imod i håb om at sikre sig en gunstig afgørelse.

Intet middel var blevet sparet i dette øjemed. Men trods alle ivrige bestræbelser indså kardinal Alboni og pavens øvrige tilhængere snart, at den ærværdige forsamling kun viste ringe tilbøjelighed til ubetinget at fordømme templets riddere; det lod tværtimod til, at man gjorde alt for at frelse et broderskab, som indtil året 1306 havde stået i den største anseelse og nydt almindelig lov og pris.

Man var enig om, at det burde tillades Jacques Molay og hans fangne lidelsesfæller at fremtræde for konciliet og forsvare deres sag, før man fældede den endelige dom, og endvidere skulle det stå enhver uberygtet ridder, som måtte ønske det, frit lejde for at aflægge sit vidnesbyrd i sagen. At kardinal Alboni og det pavelige parti af al evne modsatte sig denne bestemmelse, havde kun til følge, at kirkefyrsterne, der skinsygt vågede over deres lovlige myndighed, end mere hårdnakket holdt fast ved deres forlangende.

Man imødeså hver dag den hellige faders ankomst, og under de forhåndenværende omstændigheder var spændingen steget til det yderste.

På den nordlige landevej fra Lyon, ad hvilken man ventede det pavelige hof, spadserede henimod middag den 27.

september to adelige herrer, hvis sorte kapper med det hvide kors på brystet røbede, at de begge var riddere af johanniterordenen.

Fordybede i en samtale om deres broderskabs særlige anliggender havde de nået et lille valfartskapel, som var beliggende en halv times gang fra staden. De var derpå vendt tilbage ad samme vej uden at have lagt mærke til en stærkt skægget svend, der var trådt ud af et af de talrige telte, som lå på begge sider af landevejen, og nu stod et kort stykke fra dem, lænende sig tankefuldt til sit jagtspyd.

Den ældste af de to riddere, der var mindre af vækst og mere undersætsigt bygget end hans ledsager, havde et mandigt, kækt og selvbevidst væsen, der passede godt til hans kraftige legemsbygning, mens den anden trods sin yngre alder var mager og knoklet og havde et sørgmodigt udtryk i sine blege, noget slappede træk.

"Kast dog endelig alle disse blødagtige skrupler over bord, broder prior," ytrede den ældste. "Hvortil disse unyttige selvbebrejdelser? At angre det skridt, du har gjort, og som du måtte gøre, ville være ensbetydende med at overgive dig selv til den samme undergang, der har ramt de andre! Alle dem, dit hjerte hang ved, er nu splittet fra hinanden eller viet til døden. De sidste forhåbninger, du nærede, er blevet tilintetgjort af Baphometbilledet! Selv den smidigste tunge vil det ikke lykkes at nægte den kendsgerning, at dine fordums venner har drevet fordømmeligt afguderi med dette ulyksalige billede. Ingen vil fæste tillid til den påstand, at det ikke er selve billedet, men kun dets hellige betydning, som har vakt eders fromme betragtninger. Kom vel i hu, at du som nordboer står ene her!

Idet du byttede Ziontemplets røde kors med johanniterkorset, har du frelst hundreder af dine brødre, der fulgte dit eksempel, fra sikker undergang. Vil du måske nu i det yderste øjeblik gøre skridtet tilbage, efter at Foulques de Villaret har modtaget dig med åbne arme og ophøjet dig til en af vor ordens priorer, broder Gotfred?"

"Det kan der ikke længere være tale om, Maurice. Men hvad der især volder mig bekymring, er den omstændighed, at mit fremtidige sæde netop skal være grevskabet Nordheim; jeg bliver derved arving til det gods, som har tilhørt den ædle Henrik af Nordheim, der synes at være sporløst forsvundet efter sin ankomst til Cypern; hans kække og fyrige natur har sikkert allerede for længe siden beredt ham et brat endeligt. Kunne du ane, Maurice, hvilke forhåbninger jeg en gang knyttede til denne yngling, hvis fædrenearv nu skal stilles under min forvaltning, da ville du forstå min smerte."

"Jeg deler dine følelser, ven. Det er hjerteskærende at måtte se dem bløde og lide, som man har elsket og skattet højst. Men ville det i dette tilfælde ikke være værre at se det herreløse Nordheim falde i kløerne på en eller anden forsulten lensmand end at bevare det for det fromme øjemed, hvortil det er bestemt? Må du ikke foretrække at kunne samle dine brødre omkring dig på dette sted, hvor I som johanniterordenens riddere ikke blot kan leve i tryghed og ro, men også skaffe i al fald en del af eders broderskab ny vækst og trivsel?"

"Ja, den ydre form vil ganske vist synes frelst! Såvel under det hvide som under det røde kors kan vi kæmpe og arbejde, synge vore salmer og aflægge ordensløftet; men vort åndelige liv – det, som en gang var tempelordenens lys og styrke – er for

bestandig tilintetgjort i blod og tårer, og ... store Gud, forbarm dig over os ...!"

Den talende fo'r pludselig tilbage, idet han fik øje på den fremmede våbendrager, der endnu stod på det samme sted ved vejen, støttende sig til sit spyd.

"Hvad fejler dig? ... Hvem er I?" spurgte den anden johanniterridder, idet han med en truende mine trådte hen til den fremmede svend.

"Lad eders ledsager sige eder det, hvis han kan få det over sine læber! Dog, hvorfor skulle han ikke hellere straks lade mig gribe og give mig i magthavernes vold? Har Gotfred af Alvensleben, som en gang var min ordensprior, min lærer og faderlige ven, den samme mand, der bar mig blødende bort fra Jerusalems mure – har han således kunnet glemme fortiden og sine brødre, at han i nødens stund valgte det hvide kors for at bringe sig selv i sikkerhed, hvorfor skulle han da skåne et menneske, hvis blotte nærværelse udsætter ham for fare? Jeg har fået nys om din troløshed, Alvensleben, men jeg har ikke villet tro på det. Nu hører jeg det med mine egne øren; jeg ser, hvorledes nordisk troskab må ligge under for fremmed svig! Jeg havde tænkt, at jeg ville møde en broder, der var rede til at stå mig bi i kampen mod vore fjenders ondskab; men tidsnok opdager jeg, at kærligheden er veget fra dit hjerte ligesom den røde farve fra korset på dit bryst! I stedet for Zions lyse klædebon bærer du pavetrællenes mørke kappe! Så forbliv da i det mørke, som du frivilligt har valgt!"

"Parcival! Parcival!"

Men den fremmede var allerede forsvundet mellem teltene. Gotfred af Alvensleben vaklede som en beruset og skjulte sit

ansigt i kappens folder.

"Hvem var denne mand, der turde tale således til dig?" spurgte broder Maurice.

"Hvem han var!" gentog Alvensleben, idet han fo'r heftigt op. "Den sidste tempelridder, der forlod Jerusalem. Den mand, som alle hans brødre har ventet med brændende længsel, overbringeren af vor ordens genfundne klenodie. – Han er den retmæssige arving til grevskabet Nordheim, hvor jeg for fremtiden skal herske som johanniternes prior af pave Clemens' nåde! O, nævn intet ord om ham, Maurice de Pagnac! Kend ham ikke igen, hvor du så end måtte møde ham! Men sig til din stormester, Foulques de Villaret, at du har vundet mig for hans vilje med bristefærdigt hjerte og splintret skjold!"

Uden at veksle flere ord vendte de to riddere – fristeren og den overvundne – tilbage til staden.

Den 1. oktober strålede Vienne i festligt skrud; for Hans Hellighed var endelig hidkommet med et talrigt følge, hvortil der havde sluttet sig en mængde adelsmænd og smukke damer foruden det uundgåelige påhæng af sangere, musikanter, svende, pager og så fremdeles.

Den hellige fader residerede i abbediet St. Colombe som gæst hos ærkebiskoppen Jean de Robignac.

Få dage efter pavens ankomst blev mester Augustin, der allerede længe havde opholdt sig i Vienne, pludselig afhentet af en af den hellige stols embedsmænd, Giuseppe d'Alagna, og i al hemmelighed ført ind i Hans Helligheds gemakker gennem en bagport i abbediet.

Den gamle mand satte sit sidste jordiske håb til denne sammenkomst, og det var derfor såre naturligt, at han med stor ængstelse imødeså det vigtige øjeblik, der ville få en afgørende indflydelse på hans egen og hans venners skæbne. På den anden side var Augustin klog nok til at kunne sige sig selv, at det ville være frugtesløst at søge at indvirke på Hans Helligheds hjerte og følelser. Skønt han aldrig før havde set eller talt med Clemens, var han dog tilstrækkeligt fortrolig med dennes karakter og planer til ikke at smigre sig med et så forfængeligt håb. Alene med de våben, som hans kløgt og rådsnarhed gav ham i hænde, kunne der udrettes noget hos en mand, hvis grundsætninger var lige så slette og ryggesløse, som hans lidenskaber var uberegnelige.

Grev Perigord, pavens yndling og første kammerherre, førte uden videre ceremonier kapitelmesteren ind i de indre gemakker, og få øjeblikke efter befandt Augustin sig over for Clemens, der netop havde endt sit middagsmåltid i selskab med Jolante de Perigord, grevinde af Fois, og kardinal Alboni.

Paven lod den ærværdige gejstlige blive stående ved døren uden at besvare hans ærbødige hilsen, tømte langsomt sit glas, tørrede sig om munden, og idet han først derpå vendte sig om, betragtede han en tid lang kapitelmesteren med et forskende blik.

"Vi vil ikke spilde overflødige ord på dig, for dine rænker er os vel bekendte," tog han så endelig ordet. "Undskyldninger og udflugter vil ikke nytte over for os, men kun tjene til at forøge vor uvilje mod dig og forværre din og dine brødres skæbne. Svar derfor kort og godt: Hvorfor har du vægret dig ved at fremtræde

som sandhedsvidne og bekræfte de ti anklagepunkter, som foreligger mod de vanslægtede tempelherrer?"

"Fordi disse ti punkter er løgnagtige eller ondskabsfuldt forvanskede og overdrevne, så at hele anklagen er ugrundet og uretfærdig!"

"Ugrundet og uretfærdig? Og du mener at kunne bevise denne påstand?"

"Overfor retsindige, uafhængige og klart dømmende mænd – ja!"

"Vi skal senere komme tilbage til denne din påstand; husk at erindre os om det, Alboni. – Din ulydighed består endvidere deri, at du vægrer dig ved at give os oplysninger om tempelherrernes hemmelige kunster og ceremonier, skønt – med undtagelse af dem selv – ingen bedre end du kan vide besked derom."

"Hvis denne vægring skal betragtes som en ulydighed, hellige fader, så beder jeg eder med eders overlegne kløgt om at tage i betænkning, at den hellige benediktinerordens regler, som det i sin tid er blevet såvel den hellige gravs korherrer som templets riddere pålagt at efterkomme, udtrykkeligt foreskriver os *tavshedsløftet*! Pave Honorius II og alle eders forgængere har højtideligt stadfæstet dette bud. Da Hans Eminence kardinal Alboni, som troede mig i stand til at bryde min ed, ikke tilhører benediktinerordenen, var jeg altså i min gode ret til at vægre mig ved at opfylde hans forlangende. Nu står jeg derimod over for Eders Hellighed, Kristi statholder, der har ret til at vide alt! Løst fra min pligt som den hellige gravs vogter, er jeg nu ikkun en olding, der snart skal møde for den evige dommer! Til sandhedens ære og for at vidne om tempelherrernes uskyld er

jeg derfor rede til åbenhjertigt at bekende og forklare alt, hvad Eders Hellighed hidtil har svævet i vildfarelse om, fordi man har givet eder falsk og løgnagtig beretning derom."

"Det vil du altså dog! Velan, vi skal senere komme tilbage til det. – Din største forbrydelse, som tillige indeholder beviset for dine rænker mod os, består imidlertid deri, at du har ydet vore fjender, tempelherrerne, virksom hjælp og bistand! Du stod Stewart bi med at undvige fra Cypern og unddrog ham vor forfølgelse her i Frankrig! Den hemmelighedsfulde komthur Henrik af Nordheim, som Molay lod blive tilbage i Jerusalem, og som senere ankom til Almarichs hof i følgeskab med dig og en hedensk kvinde, hjalp du til at vinde magt og indflydelse hos kongen og modvirke vore politiske planer! Du har skaffet Pierre de Boulogne og hans staldbrødre et tilflugtssted i Rochus-stenbruddene i Paris! Det var med din bistand, det lykkedes komthur Nordheim eller Parcival, som han kaldes, at nå Frankrigs hovedstad. Med dit vidende foretog han det forræderiske overfald på retfærdighedens håndhævere ved abbediet St. Antoine, hvor Pierre af Boulogne blev befriet, mens vor og kong Philippes værdighed blev offentligt skændet! Og for at sætte kronen på din forbryderske færd har du endelig stået Parcival og resten af tempelherrerne bi ved deres flugt fra Paris! Du har været sjælen i alle de angreb, som denne Djævelens udsending har forøvet mod vor og kongens retmæssige myndighed, og du fortjente lige så godt som den ugudelige tempelridder at ende dit liv på det flammende kætterbål! Du kan alene takke vor langmodighed og barmhjertighed for, at det er blevet dig forundt at træde frem for vort åsyn!"

"Eders barmhjertighed, hellige fader, ville næppe spare mig for flammedøden, hvis eders klogskab og forsigtighed ikke sagde eder, at I ved en så uretfærdig dom ville give den hellige stols anseelse dødsstødet!"

"Min tro, dristighed kan man i alt fald ikke frakende denne munk!" udbrød Jolante forbavset.

Clemens var faret forbitret op, men lagde straks igen bånd på sin heftighed.

"Hvad mener du?" genmælede han.

"Af hensyn til mine brødre, den hellige gravs korherrer, der ønsker at ende deres sidste dage i fred, har jeg ydmygt overgivet mig i Eders Helligheds hånd og holdt mit løfte til eder om at tie og ikke tage yderligere del i tempelriddernes skæbne. Eders Hellighed er meget for klog til ikke at udtyde denne min eftergivenhed som et bevis på lydighed og på mit løftes redelige opfyldelse, men ingenlunde som et tegn på fuldstændig magtesløshed. Jeg fremtræder i dette øjeblik, før dommen fældes over Zionridderne, for eder som en ærlig mand og en samvittighedsfuld præst for at hæve min stemme – fornuftens stemme – til gunst for de uskyldige! For det tilfældes skyld, at I ikke vil lytte til den, har jeg truffet forholdsregler til, at denne min stemme og det sandfærdige vidnesbyrd om tempelordenens skyldfrihed skal fornemmes så meget tydeligere i det sammentrådte koncilium, ja, fornemmes over hele verden, selv når flammerne slår knitrende sammen over mit legeme og forvandler det til en askehob, der spredes af vinden! Eders Hellighed ved såre vel, at mine ord indeholder sandhed; for I anser mig visselig ikke for en tåbe, der prøver på at skræmme eder med tomme ord! Jeg er ikke som et

troskyldigt får kommet ind i løvens hule uden at være sikker på at kunne møde svig og falskhed med retfærdig gengældelse og straf!"

Clemens, der var bleg af skræk og forbitrelse, hævede truende sin knyttede næve mod kapitelmesteren; men før han kunne komme til orde, lagde Jolante de Perigord sin hånd beroligende på hans skulder, idet hun hviskede til ham: "Lad ham tale!"

"Jeg har intet mere at tilføje for mig selv," vedblev Augustin. "Derimod vil jeg ærligt og indtrængende sige eder et advarende ord, for at I ikke en gang skal kunne påstå, at det kun var eders slette og tåbelige omgivelser, der påvirkede eders egen uhildede dom!"

"Ville det derfor ikke være bedst, om vi kom tilbage til de ti anklagepunkter, for at netop en slig uhildet dom kunne opnås?" tog Alboni ordet i en kold og besindig tone. "Det kunne jo være muligt, ja måske endog sandsynligt, at det nøjere kendskab til sagens virkelige sammenhæng, som Eders Hellighed kan få gennem mester Augustins udsagn, vil være i stand til at hidføre en gunstig vending i tempelbrødrenes skæbne?"

"Ganske vist, det var ingenlunde umuligt," svarede paven, idet han vedblev at stirre ned mod jorden. "Så meget mere, som vor nåde da ville fremgå af vor egen faderlige afgørelse uden konciliets indblanding!"

"Holder Eders Hellighed det for sømmeligt, at – damen ved eders side hører på de lønlige og forsmædelige ting, som indeholdes i anklagen mod tempelherrerne?"

"Gør eder blot ingen skrupler over det. Grevinde de Perigord kan høre og vide alt; for hun er vor dyrebare veninde og

rådgiverske."

"I Guds navn, så lad det ske, som I vil. – Det kan ikke være undgået eders opmærksomhed, hellige fader, at de ti punkter i Flexians anklage, der nylig er blevet endeligt stadfæstede af Everence de Boxol og prior Moynes, består af to slags beskyldninger. For det første indeholder de sådanne påstande, der vedrører hele ordenen, eller med andre ord de særegne lærdomme og grundsætninger, hvorpå den er bygget. Men for disse kan dog ikkun det samlede broderskab gøres ansvarligt! Er disse grundsætninger og lærdomme forkastelige, da fortjener ganske vist broderskabet at blive ophævet og tilintetgjort for hele verdens øjne!"

"Det mener vi også," genmælede Alboni, "og det er vor overbevisning, at ordenen er bygget på slige fordømmelige grundsætninger."

"Men i så fald kan straffen derfor jo ikke ramme den enkelte. Han har jo ikkun handlet efter sit aflagte løfte og i god tro; han er kun en forført og bedragen stakkel, der er faldet i vildfarelse, fordi han nærede tillid til ordenens hæderlighed og gode ry. – Af slige almindelige beskyldninger mod broderskabet indeholder anklagen syv forskellige punkter, og de er tillige de mest betydningsfulde, eftersom de – hvis de var overensstemmende med sandheden – ville tilintetgøre tempelordenens ære og ry og dens hidtil af hele verden lovpriste fortid. – De øvrige tre punkter indeholder derimod beskyldninger for usædelige og forbryderske handlinger, som enkelte tempelriddere skal være skyldige i. Straffen for disse forbrydelser kan dog ikke ramme hele broderskabet eller de mange uskyldige, men ikkun dem, som har vanæret sig selv ved

slige laster. – Det er ikke blot muligt, hellige fader, men endogså sikkert nok, at der blandt en skare på over tyve tusinde tempelbrødre kan findes lastefulde og vanslægtede mennesker, som har gjort sig skyldige i de nævnte forbrydelser. De fortjener visselig domfældelse og straf, dog ikke fordi de er tempelherrer, men fordi de er ugudelige mennesker. I sandhed, hellige fader, ville man samle i en hob alle de foragtelige og ryggesløse syndere, som driver deres forargelige uvæsen i de kristne klostre, i bispesæderne, ved de fyrstelige hoffer, ja – selv i eders umiddelbare nærhed, da ville den himmelske ild, som en gang ødelagde Sodoma og Gomorrha, ikke være tilstrækkelig til at tilintetgøre dem, og det døde hav måtte stige højt over sine bredder for at skjule de fordømtes lig! – Dømmer ikke, at ikke også I skal blive dømte! – Jeg, der i min lange levealder har stået i nært forhold til templets riddere, der kender deres ordenshuse, deres høvedsmænd og priorer, og som har overværet deres gudstjeneste, deres studier og deres sammenkomster – jeg har aldrig nogen sinde opdaget slige laster hos dem eller blot så meget som hørt dem nævne. Derimod har jeg stedse fundet dem opfyldt af oprigtig gudsfrygt, ærefrygt for den hellige kristne kirke, sky tilbageholdenhed overfor kvinder og trofast broderkærlighed såvel i kamp som i forsagelse. Dette sværger jeg, så sandt jeg håber at blive salig for min herre og frelsers skyld!"

Clemens stirrede tankefuldt ned for sig og syntes at vakle i sin beslutning. Men grevinde Perigord, der åbenbart ønskede at udviske indtrykket af Augustins tale, udbrød hånligt:

"Ej, ærværdige herre, I går jo helt bort fra selve sagen! Vil I ikke hellere med eders flammende veltalenhed forsøge på at

nægte den åbenbare kendsgerning, at dette ryggesløse broderskab plejede at besudle korset og tilbede afgudsbilledet Baphomet?"

"Ja, derpå kommer det nærmest an," tog Alboni ordet. "Såfremt det bliver bevist, at de har gjort sig skyldige i disse to oprørende og afskyelige forbrydelser, da kan man også tiltro dem alle andre ugudeligheder! Visselig er der mange kristne, både fornemme og ringe, der øver forargelige synder, fordi kødet er skrøbeligt, men det er synder, som kan angres og tilgives, synder, for hvilke den hellige kirke har rige og uudtømmelige nådemidler. Men for afguderi, helligdomsbrøder og kætteri, som tempelordenen er fundet skyldig i, gives der ingen nåde. For dem er der intet andet at vente end bålet og Helvedes evige ild!"

"Rigtigt, Alboni, fuldkommen rigtigt!" sagde Clemens hastigt. – "Tør du nægte overfor så mange vidner, Augustin, at alle de, som er blevet optaget i templets broderskab, først har måttet fornægte Kristus og besudle korset? Er måske det afskyelige Baphometbillede også slet og ret løgn? Tør du påstå, at det aldrig er blevet dyrket som en afgud i tempelherrernes ordenshuse?"

"Også derpå skal jeg svare eder, hellige fader. Men først beder jeg eder tage følgende spørgsmål under alvorlig og ærlig overvejelse: Kan man nævne som en dyd, hvad der aldrig er blevet prøvet, hvad der aldrig har modstået fristelse og fare? Har I glemt, hellige fader, at Satan endog førte Guds egen søn op på et højt bjerg og lovede ham alle verdens herligheder, hvis han ville falde ned og tilbede ham? Når ej en gang vor frelser blev sparet for slig prøve, hvi skulle den da ikke også nærme sig

hans stridsmænd? Hvo der ikke med dødens kval for øje har mod til at sige: "Vig fra mig, Satan!" han har heller aldrig optaget den sande tro i sin sjæl! Hvorledes skal dyden kunne prøves uden fristelse? Hvorledes kan man finde sandheden uden at have besejret vildfarelsen?"

"Du påstår altså, at ordenens forlangende om at skænde korset, fornægte den kristne tro og tilbede Baphomet, alt sammen kun har været en prøve, man har villet underkaste disciplene før deres optagelse for at kunne adskille bukkene fra fårene?" udbrød Clemens forbavset.

"Døm selv om det, hellige fader, og vær forvisset om, at den Almægtige hist oppe også vil dømme mellem mig og dem, der uretfærdigt har anklaget Ziontemplets riddere. Deres suk og tårer, deres uskyldige blod vil råbe højere på dommens dag, end min svage stemme formår det overfor eder! – Tempelordenen blev indstiftet for at opretholde de kristnes herredømme i Morgenlandet, udbrede Jesu rige på jorden og beskytte de kristne pilgrimme, der færdedes i det hellige land. I det fjerne østen øste templets riddere af visdommens ældste kilder og søgte derigennem vejen til erkendelsen af den gamle, levende Gud. Disse fromme øjemed er de aldrig blevet utro, og netop det, der er blevet dem lagt til last som synd og ugudelighed, har kun været en prøvesten for de mænds styrke eller svaghed, som valgte det røde kors."

"Ej, hvilken spidsfindighed!" udbrød Jolante spottende. "Det er omtrent det samme, som om man ville tvinge en mand til at stjæle, for at han derved skulle blive ærlig!"

"I sandhed," genmælede Clemens ivrigt, "vi er nysgerrige efter at vide, hvorledes man bærer sig ad med at finde Kristus,

idet man tilbeder Baphomet, Muhamed eller Satan!"

"Jeg ønsker eder af hjertet, hellige fader, at I aldrig må have nødig at gennemgå denne prøvelse; for den fører gennem dødens og fortvivlelsens dal! ... Det var ikke Europas stridbare fyrster og folk, men Zions riddere, som det i sin tid lykkedes at befæste korsets sejr over halvmånen og opretholde kristendommen i det hellige land. Med undren har verden været vidne til, at de i næsten to hundrede år lod korsfanen vaje over Jerusalem. Men fyrsternes rovgriskhed og indbyrdes tvedragt havde lidt efter lidt undergravet tempelherrernes kraft til at modstå tidens hjemsøgelser og tvunget dem til tomme for tomme at vige den hellige jordbund, som de forgæves havde gødet med deres blod, mens tusinder af deres brødre var faldet i saracenernes vold og gået til grunde under frygtelige pinsler, i slaveri og elendighed. Det kunne ikke undgås, at mange af templets riddere bukkede under for fristelsen og foretrak Muhameds tro fremfor en langsom og kvalfuld død. I året 1257, altså for fire og halvtreds år siden, var broderskabets fordums ånd og kraft blevet så lammet, at stormesteren Thomas Berard indså, at det var nødvendigt at underkaste brødrene en særegen streng og frygtelig prøve, før de drog over til det hellige land, for derefter at udelukke hver den, som viste svaghed og vaklen i tro og gerning, fra kampen mod de vantro. På den måde opnåede man, at kun sådanne stridsmænd satte foden på Palæstinas jordbund, hvis hjerter var hærdede såvel mod dødens som livets fristelser.

Af stormester Berard og min forgænger, Mordaunt de Crevecoeur, blev det derefter fastsat og senere bekræftet af det store konvent, at foruden de sædvanlige fire ordensløfter skulle

det pålægges enhver tempelridder under de frygteligste trusler om død og undergang at fornægte Kristus og skænde korset. På den måde ville man være i stand til at prøve deres styrke i den kristne tro. Men hvo der lod sig forlede til en slig oprørende synd, blev for fremtiden betragtet som uværdig til at kæmpe under Kristi banner i det hellige land og blev aldrig optaget blandt de indviede, der kendte ordenens hemmeligheder. Blandt de feje og troløse mænd, der manglede evnen til at tyde denne prøve i dens rette ånd, kan jeg nævne eder Flexian, Noffodei, Everence de Boxol og Robert de Moynes! Og således er det gået til, at de har kunnet bære over deres troløse hjerter at blive menederske forrædere mod deres brødre! – At templets riddere desuagtet ikke har kunnet bevare deres fodfæste i det hellige land, at korstoget i 1299 fik et så uheldigt udfald, at det sidste tog, som I, hellige fader, endelig fik bragt i stand, måtte indskrænke sig til at erobre Rhodos for johanniterridderne – det skyldes alene den hele kristenheds mangel på styrke og iver i troen. Hvis Ziontemplets riddere til løn for alt det udgydte blod og for alle deres savn og opofrelser nu kun har en forsmædelig undergang i vente, da vil også den sidste gnist af hellig begejstring udslukkes med deres aske, og Europas kommende slægter vil måske en gang komme til at se halvmånens sejrrige horder vælte sig ind over deres egen jordbund."

Der herskede nogle øjeblikke en trykkende stilhed i værelset. Pave Clemens stirrede tavs hen for sig, mens følelser, der ellers var ham fremmede, syntes at røre sig hos ham.

"Kristi fornægtelse skal altså kun have været en prøve, som man underkastede de vordende tempelriddere forinden deres

optagelse?" tog Alboni på ny ordet. "Men hvormed vil I da forsvare det afguderi, som er blevet drevet med Baphomet?"

"Afguderi er der aldrig blevet øvet med dette billede," genmælede Augustin. "Aldrig er nogen ridder blevet tvunget eller overtalt til at tilbede det; ejheller har man sagt ham, at det var af guddommelig oprindelse eller fremstillede en falsk Gud, og allermindst, at det var Muhameds billede. Kun uvidenhed eller ildesindet forvanskning er i stand til at påstå, at ordet Baphomet og Muhamed betyder det samme."

"Hvad betyder da – Baphomet?" faldt Clemens ham i talen.

"Billedet, der bærer dette navn, er af ældgammel oprindelse. Det stammer fra Østerlandets kabbala og er det første og ældste mystiske symbol på menneskeslægtens hemmelige visdom. Det fremstiller hverken nogen Gud eller afgud, men en blot *egenskab* og *kraft*, ved hvis hjælp det fortabte menneske kan genfinde sig selv og vejen til den evige salighed. Baphomet betyder: *Vejen til evigheden*! – De feje og svage, der ikke havde mægtet at bestå prøven, men fornægtet Jesus, havde dermed tillige revet al tro ud af deres hjerte, og fortvivlelse var deres fremtidige lod. Men for atter at hjælpe dem til at vinde fred med sig selv og føre dem til visdom om Guds kærlighed og tilgivelse, så lod man disse forvildede brødre knæle for det gyldne hoved, der blev stillet op på alteret, fra hvilket korset var forsvundet til mindelse om deres synd. Det blev sagt dem, at ved beskuelsen af dette billede kunne de genvinde det tabte, at de ved den i billedet iboende lønlige kraft kunne blive udrevet af deres sjæls vildfarelse, så at de atter blev korset værdige og fik del i genløsningen. Jo mere de fordybede sig i beskuelsen, desto klarere ville de fatte dets

betydning, indtil sandhedens erkendelse vendte tilbage til deres hjerte."

Med høj latter rejste Clemens sig og gik, med hænderne på ryggen, frem og tilbage i værelset.

"En slig naragtighed overgår selv den tåbeligste overtro, som man ellers plejer at tillægge gamle kællinger!" udbrød han hånligt. "En metalfigur, lige så vanskabt som afskyelig, der er opfundet af frække mennesker til et bedragerisk og mystisk gøglespil, skulle besidde en hemmelig og overnaturlig evne til at føre en gudsfornægter tilbage til den tabte tro! Og dette vover en mand, som man hidtil har anset for både lærd og gudfrygtig, i fuldt alvor at påstå overfor os!"

"Ja, jeg påstår det, hellige fader! Jeg påstår, at dette billede øver sin hemmelighedsfulde magt over enhver dødelig. Et slet og ugudeligt menneske formår ikke at udholde synet deraf, hvorimod den, der har fred i sit hjerte og med sin Gud, roligt og tillidsfuldt kan beskue det sælsomme symbol. – Vil I gøre en prøve med det? Lad det bringe hid! Se til, om en elendig som Everence de Boxol kan betragte det uden at skælve! Vil I have et endnu sikrere vidnesbyrd om, at den gamle Augustin har talt sandhed, så gør en prøve med det gyldne hoved – *på eder selv*!"

"Formastelige, mener du dermed, at vi ikke skulle vove at stille os ansigt til ansigt med dette vrængebillede?"

Med disse ord trådte Clemens i den højeste forbitrelse hen imod Augustin.

"Hvornår er slige ord vel kommet over mine læber, hellige fader? Hvorledes skulle en slig formastelig tanke falde mig ind? Netop fordi eders hellighed med roligt hjerte kan beskue billedet, for hvilket en forræder, morder og meneder som

Everence må bæve tilbage, netop derfor vil I formå et erkende den kraft, som bor i det. Netop fordi dette symbol er den pålideligste dommer over sjælene, derfor kan I, som den udvalgte hyrde over alle kristne sjæle, sikrest dømme om dets lønlige magt."

"Vi har hverken tid eller lyst til en slig prøve, og den ville ejheller sømme sig for vor værdighed. Trods alle omsvøb og al din ordskvalder har du dog indrømmet, at tempelherrerne har fornægtet Kristus, besudlet korset og drevet en slags afgudsdyrkelse med Baphometbilledet. Du har altså indrømmet, at de er gudsbespottere og afgudsdyrkere. Det er tilstrækkeligt til at fordømme dem! Det kommer ikke an på, hvorfor de har begået disse misgerninger, men blot, at de er fundet skyldige deri! Hvad ville du gøre eller svare, hvis vi kastede dig i det samme fængsel, hvor de er, og lod dig dømme tillige med dem?"

"Jeg ville sige, at I øvede en misgerning, som man ej havde kendt magen til siden hin dag, da Judas forrådte vor herre og frelser! Jeg ville udånde mit sidste suk med den overbevisning, at vor død ville blive eders egen undergang, at straffen her og hisset skulle ramme eder alle, fordi I havde lukket eders øren for min advarende røst og ladet det uskyldige blod komme over eders hoved! Gengældelsen ville stå bag ved eder som vor skygge, og fortvivlelsen drive eder i graven!"

"Er du afsindig og formastelig nok til at true os selv ud over din grav! Ha, hvilke gengældelsens midler vil du da anvende for at tvinge os til at øve mildhed?"

"Det får I at se – når jeg ikke er mere!"

"Vi gennemskuer såre godt dine rænker, præst. Du vil vidne mod os for konciliet! Lå der nogen vægt på din undergang, da skulle vi vel vise, hvor lidet vi frygter dig. Men eftersom vi har lovet at høre på, hvad du havde at sige, og da vi tilmed har givet tilsagn om at sørge for dig og dine korherrer, i fald I holder ren mund og ikke blander eder i vor dom, så skal det endnu tillades dig selv at vælge din skæbne. Giv afkald på enhver fjendtlig optræden mod os og til gunst for tempelherrerne! Sværg ved den korsfæstede og under dit livs fortabelse, at du vil tie, og til løn giver jeg dig og dine brødre det gamle, rige tempelgods Mücheln ved Elben. Når konciliet er sluttet, og I redeligt har holdt eders løfte, kan I drage didhen og ende eders dage i fred. Vil du ikke det, vover du åbenlyst at optage kampen mod mig, da skal bålets flammer kvæle dine ord, og herfra går din vej til fængslet og den visse død. Tag nu din beslutning."

"Min beslutning er allerede fattet, Clemens, før jeg kom herhid," genmælede Augustin med tung stemme og efter en kort tavshed. "Jeg ville lette min sjæl for dig, stemme dit sind til mildhed og frelse templets riddere. Jeg har gjort, hvad jeg formåede – men forgæves! For mine ulykkelige brødres skyld vil jeg tie, så sandt Gud være mig nådig! Jeg er rede til at drage med dem didhen, hvor du sender os."

"Det er godt. Efter konciliets slutning skal du modtage vort gavebrev og nærmere befalinger."

Paven vinkede affærdigende med hånden.

"Lev da vel, Clemens! Du vil engang komme mine sidste ord i hu. Den død, som du lader tempelherrerne uforskyldt lide, vil ikke blive så rædselsfuld som dit eget endeligt. Gud vil finde dig enten tidligt eller silde!"

"Ha, ha! Yi får at se, om din spådom går i opfyldelse, hr. profet!" Augustin bøjede hovedet og forlod langsomt værelset.

22. Pave og konge

Skønt paven havde opbudt hele sin personlige indflydelse, mens samtidig hans parti havde udfoldet en rastløs virksomhed og dertil ikke skyet noget middel for at nå sit mål, var det dog endnu ikke lykkedes at bevæge det sammentrådte koncilium til at udtale en fuldstændig fordømmelse over den berømmeligste af alle hin tids ridderordener. Året var gået til ende under allehånde svævende forhandlinger, og man befandt sig allerede i januar anno 1312, uden at der endnu var udsigt til en bestemt afgørelse.

Paven havde atter og atter på det mest indtrængende opfordret kong Philippe til at påskynde sin ankomst og ved samme lejlighed udfolde en så ærefrygtindgydende magt, at det kunne tjene til at få bugt med kirkeforsamlingens halsstarrighed.

Philippe den Smukke havde nu langt om længe gjort mine til at opfylde sit løfte, og for at skjule den sande grund til sine usædvanlige krigerske forberedelser havde han udstedt befaling til afholdelsen af storartede turneringsfester, der skulle finde sted under hans ophold i Vienne.

Clemens havde på sin side gjort sig al umage for at understøtte dette blændværk. Han havde med stor højtidelighed åbnet det såkaldte "kærlighedshof", der havde nydt så megen berømmelse i Avignon, og efter at al ydre glans og pragt, som omgav Hans Hellighed, var blevet yderligere forøget ved hin kreds af skønne og fornemme damer, søgte man på bedste måde, ved glimrende fester og gæstebud, at

afvende de talrige forsamlede adelsmænds opmærksomhed og deltagelse fra de alvorlige begivenheder, der stod for døren.

Både paven og kongen havde dog ladet sig skuffe i mere end en retning. De havde med mærkelig kortsynethed glemt at tage den omstændighed i betragtning, at en så mægtig sammenstimlen af den stridbare franske adel let kunne tjene til at styrke de misfornøjede lensherrers trods og sammenhold, mens den på samme tid bød det nuværende dynastis fjender og tempelherrernes hemmelige venner en velkommen lejlighed til at samle sig helt ubemærkede.

Også med hensyn til et andet punkt svævede magthaverne i vildfarelse, idet man antog, at den såkaldte Parcival af Brattisborg eller komthur Henrik af Nordheim efter sin flugt fra Paris havde begivet sig med resten af tempelherrerne på vejen til Flandern eller Normandiet, og at der følgelig ikke kunne være tale om, at han kunne gribe ind i sagernes gang i Vienne. Som vi ved af hans møde med Gotfred af Alvensleben, havde ridderen dog allerede længe opholdt sig i staden, forklædt som en simpel våbendrager.

Med opbydelsen af al den list og forsigtighed, man rådede over, var det lykkedes Parcival og hans ledsagere at tilbagelægge rejsen fra Paris til Vienne. Her havde de opslået deres kvarter i udkanten af den teltlejr, der havde rejst sig uden for stadens mure, uden at nogen anede, hvem de var. Ariana, Marie, Waltari og de nubiske søskende havde under deres tidligere forklædning som østerlandske handelsfolk gjort rejsen med, og efter ankomsten til Vienne havde de taget ophold i en fiskerhytte ved flodbredden, hvor de ikke behøvede at frygte for at blive opdaget.

Kort før kongens ankomst havde der imidlertid tildraget sig en begivenhed, der vakte almindelig opsigt og satte den hellige fader i ikke ringe bestyrtelse. I denne anledning var han ilet kong Philippe i møde med et talrigt følge for allerede undervejs at kunne træffe særlig aftale med ham i det pågældende vigtige anliggende.

Philippe den Smukke havde den 15. februar forladt Lyon, og idet han fulgte den venstre Rhônebred i sydlig retning, blev han højligt overrasket ved at støde på den pavelige overkammerherre, grev Perigord, der forkyndte ham, at Hans Hellighed var i færd med at ride ham i møde og udbad sig en hemmelig samtale med ham.

Allerede en time senere fandt mødet sted på åben mark. Efter at kongen var steget af hesten og havde nærmet sig paven for at kysse hans hånd og modtage den apostoliske velsignelse, tiltrådte man i fællesskab vejen til Vienne. Herolderne med deres trompetere og paukeslagere drog et langt stykke i forvejen; derefter fulgte Clemens og Philippe, der red alene ved siden af hinanden, og endelig fulgte de talrige hoffolk og det øvrige følge i så betydelig afstand, at kongen og paven var fuldstændig uforstyrrede.

"Om vi end havde forudset, at I ville vise os den ære at modtage os udenfor Viennes mure," begyndte kong Philippe samtalen, "så havde vi dog næppe ventet, at I ville ride os en halv dags rejse i møde. Det må sikkert være vigtige årsager, som har bevæget eder dertil! I har nylig tilskrevet os, at konciliets stemning er såre ugunstig for vore planer, og at den forsamlede adel indtager en mistænkelig og truende holdning. Forholder det sig virkelig således?"

"De høje prælaters halsstarrighed er i den sidste tid blevet endnu mere utålelig end før. Fremlæggelsen af Baphometbilledet, hvoraf Eders Majestæt ventede eder så meget, har langt fra haft den forønskede virkning. Adelen lægger en ligefrem fjendtlig stemning for dagen mod os. Vi forlader os imidlertid på eders tilsagn om at kvæle alle oprørske hensigter ved at udfolde en tilstrækkelig krigersk styrke, og efter eders ankomst ser vi derfor fremtiden i møde med mere rolighed. Det er desuden lykkedes os at stoppe munden på de farligste vidner i tempelherrernes sag, nemlig mester Augustin og den hellige gravs korherrer. Derimod er der fra anden side blevet rettet et såre listigt angreb mod vore planer. Vi ser i øjeblikket intet middel til at afbøde det, og i fald det lykkes, vil det give processen mod tempelordenen dødsstødet, og al vor møje er da spildt!"

"Oho, skulle det virkelig være så slemt fat! I ser pokkers modfalden ud, allerhelligste Clemens! Har I måske i sinde at standse på halvvejen, efter at vi først er gåede så vidt? Tempelordenen kan ikke frelses mere; dens ledende mænd er enten landflygtige eller i vor magt! Det gælder kun om at slå kraftigt til, og den sidste modstand er brudt! Hvad kan der da være foregået, siden I røber en slig frygtagtighed i det øjeblik, hvor sagen er moden til at afgøres for bestandig?"

"For henved otte dage siden trådte det berømte kærlighedshof sammen i Vienne under den lige så smukke som snerpede markise Rixende de Puyverds forsæde. Eders Majestæt vil erindre, at vi fornemlig kaldte denne udvalgte kreds hid som et passende middel til at bortlede det forsamlede

ridderskabs opmærksomhed fra de mere alvorlige anliggender ..."

"Nuvel, øvede de ædle damers pragt og skønhed da ikke den sædvanlige trolddomsmagt over vore stridbare junkere? Glemte de ikke alt andet for at sværme ligesom møllene omkring lyset?"

"Jo, kun alt for meget, men på en måde, som vi mindst havde kunnet ane."

"Gode Clemens, eders tale lyder temmelig sælsom og er sandelig alt andet end let at forstå."

"Døm selv efter de kendsgerninger, jeg har at meddele eder. I ved, at det er skik ved kærlighedshoffet, at man offentlig forebringer klager, der angår forhold mellem elskende eller den ridderlige tjeneste, som en adelsmand har tilsagt sit hjertes dame. Forhandlingerne føres åbenlyst for hele verden. Derimod er parternes og vidnernes navne kun kendte af minnedronningen; ingen andre end anklageren behøver at navngive sig, og ikkun selve kendsgerningerne meddeles; efter dem fældes dommen. Men så snart denne foreligger, udråbes parternes navne, og den skyldige idømmes en straf, der, som I sikkert ved, ofte er meget hård, i de fleste tilfælde – vanærende! – – En af de første dage, kærlighedshoffet holdt sine møder her i Vienne, fremtrådte hr. Leon, marki af Draguinan, for Rixende de Puyverds dommersæde. Det var mig ganske vist bekendt, at hr. Leon tidligere havde været medlem af tempelordenen; men efter den rejste anklage i året 1307 var han frivilligt trådt ud af ordenen, havde senere arvet det rige gods Draguinan i Provence efter sin fader og senere giftet sig med en dame af jævnbyrdig stand. Der kunne således i ingen henseende rejses nogen tvivl om hans adkomst til at øve sine ridderlige rettigheder, og

følgelig kunne det ikke heller formenes ham at fremtræde som anklager for kærlighedshoffet. Selv bortset fra hans talrige og mægtige slægt understøttedes hans sag desuden af tre ikke mindre ansete adelsmænd, nemlig Helion de Tallard, Isoard de Cavenet og Sallon de Lambec, der optrådte som edsvidner. De var alle tre adelsmænd, der aldrig havde stået i forbindelse med tempelherrerne."

"Men hvad har en anklage for kærlighedshoffet i det hele taget at gøre med tempelordenen?"

"Hav blot lidt tålmodighed, min konge! – Draguinan forebragte følgende sag: Ved en regerende fyrstes hof havde der levet en ridder, som ikke blot havde vundet sin herres nåde og fortrolighed, men også en prinsesses hjerte, og denne prinsesse, som han havde bedåret med alle kærlighedens kunstgreb, var selve dronningens søster. Forholdet mellem de to var ikke nogen hemmelighed, men blev endog begunstiget af kongeparret, og der havde fundet et ægteskabsløfte sted for begge parters vedkommende. Tidens politiske forviklinger, som bød den ridderlige elsker bedre udsigter for hans havesyge og ærgerrighed i et andet land, i forbindelse med den faretruende vending, som indtrådte i hans kongelige herres skæbne, bestemte ham imidlertid til at blive prinsessen utro. Men ikke nok med det; han vanærede hende, stjal hendes smykker, flygtede bort, og ankom til eder, kongen af Frankrig, hos hvem han kom i stor ære og anseelse. Den bedragne prinsesse berøvede sig selv livet!"

"For pokker! I spøger, ven Clemens!"

"Anklageren spøgede just ikke, og det i højeste grad forbitrede kærlighedshof og dronning Rixende endnu mindre!

Leon Draguinan erklærede, at så snart dommen var fældet, ville han nævne navnene på den skyldige og hans offer og i forening med Tallard, Cavenet og Lambec edeligt bekræfte kendsgerningernes sandfærdighed. Skulle den anklagede vægre sig ved frivilligt at tilstå sin forbrydelse eller forsøge på at afkræfte den rejste anklage ved eds aflæggelse, da var han, Draguinan, rede til at fremstille et øjenvidne til de af ridderen begåede skændselsgerninger. Dette vidne ville dernæst kæmpe på liv og død med den anklagede, efter først at have bevist sit navns og sit ridderlige skjolds pletfrihed. I lige måde var han rede til at optage kampe med enhver, der tilbød sig at vidne til gunst for den anklagede."

"Og dommen lød på?"

"Så snart anklageren og hans edsvidner har bekræftet de forebragte kendsgerninger, skal den anklagede, der har begået så uhørte misgerninger, have sit liv og sin ære forbrudt. Hans ridderlige skjold skal sønderbrydes, hans gods og formue skænkes til de fattige, og hans hoved afhugges ved bødlens sværd. Vil han derimod rense sig for de udslyngede beskyldninger ved en højtidelig edsaflæggelse eller ved at fremføre vidner på sin uskyldighed, da må såvel han som vidnerne, efter at de har aflagt eden, borge for dens sandhed ved at møde øjenvidnet til misgerningen samt anklageren og dennes edsvidner i åben kamp med sværd og spyd! Først når den anklagede er sejrherre, og anklageren og hans vidner tilbagekalder deres angivelse, først da er han fuldstændig frikendt. Men bukker han under i kampen, da har han – om han end slipper derfra med livet – for bestandig mistet sin

ridderlige ære og sit adelige navn og skal ende sin foragtelige tilværelse i en afkrog af verden."

"Ved alle helgener, det er en streng, men unægtelig retfærdig dom! Den har naturligvis vakt lige så megen opsigt som selve anklagen?"

"Ja, en uhyre opsigt! Og endnu værre blev det, da Draguinan og hans staldbrødre, efter at de højtideligt havde beediget anklagen, nævnede den skyldiges navn. Det var ingen ringere person end – hr. Everence de Boxol, den nuværende marki af Rosoy. Hans offer var prinsesse Joconde af Brabant, en svigerinde til den afdøde Almarich af Cypern!"

"Everence!" fo'r kongen op med vild heftighed. "Denne anklage er udslynget mod os fra selve Helvede for at tilintetgøre vore planer!"

"Og som afgrundens dæmoner dukker nu vore fjender op rundt omkring os! – Endnu samme dag erfarede de hellige fædre denne dom, og trods vore venners umage blev det vedtaget på det næste møde, at en mand, der var anklaget for slige misgerninger som Everence, ikke længere kunne betragtes som et tilforladeligt vidne, allermindst i tempelherrernes sag, at hans ed måtte anses for falsk, og han selv stilles for en gejstlig domstol, så snart han var blevet overbevist om de forbrydelser, for hvilke han var anklaget. Hans vidnesbyrd mod tempelordenen kendtes dermed dødt og magtesløst, og da der således – ud over de ved torturen fremtvungne tilståelser – ikke foreligger andre virkelige kendsgerninger end det såkaldte afgudsbillede Baphomet, føler konciliet sig så meget mere opfordret til at forlange såvel af Eders Majestæt som af os, at det tillades tempelherrerne offentligt at fremkomme med deres

forsvar for kirkeforsamlingen, forinden den endelige dom afsiges. Adelen har i denne sag stillet sig helt og holdent på konciliets standpunkt, og Draguinans parti bliver dag for dag større; men ikke nok med det, alle vegne lyder der truende stemmer, som endog gør fordring på Molays og hans staldbrødres fuldstændige frikendelse og udstøder de frækkeste beskyldninger mod os for vor optræden mod det anklagede eller – som de kalder det – forfulgte broderskab!"

"De skal ikke dø i synden, så sandt som vi er en ægte Capet, som ingen ustraffet vover at true! Vi skal vel vide at kvæle alle oprørske lyster! I, hellige fader, må imidlertid stå os bi med hele eders gejstlige magt og indflydelse. Vi tillader ikke længere nogen vaklen eller ubestemthed fra eders side! Svigter I den sag, som vi har begyndt i fællesskab, da vil vi ikke betænke os på at rive den pavelige krone af det samme hoved, på hvilket vi har sat den!"

Med disse ord gjorde kongen omkring og vinkede med hånden. De fem anførere for hans krigsfolk, der var fulgt nærmest bag efter, galoperede hen imod ham.

"Vi erfarer til vort store mishag, at der under vor fraværelse har ytret sig tegn til uroligheder i Vienne, idet en hob åbenlyse og hemmelige misfornøjede skal have til hensigt at fornærme vor kongelige majestæt med egennyttige og trodsige fordringer. I den anledning må I, ædle hertug af Bouillon, indeslutte byen således med eders krigsfolk, at I i tilfælde af noget forsøg på oprør kan trænge derind fra alle sider. Silvain de Montfort besætter alle porte og overgange over floden; grev Guillaume de Paris sætter sig fast med vor livvagt, som vi selv stiller os i spidsen for, i den nordlige del af staden og på Mont Notre

Dame de Vie, mens endelig grev Loyron de St. Denis besætter højen St. Colombe, Hans Helligheds residens! Meld det hellige koncilium, at vi er rede til at vise dets fri forhandlinger al skyldig ære og ærbødighed, men ethvert frækt forsøg på at krænke Hans Helligheds eller den franske krones myndighed vil blive straffet på det strengeste! Med undtagelse af grev Guillaume må I alle ufortøvet bryde op til Vienne, for at vore befalinger kan være udførte inden vor ankomst. Send straks patruljer gennem gaderne og undertryk ethvert forsøg på at forstyrre den offentlige ro og orden. Vi forlader os på eders iver og hengivenhed."

Krigsøversterne galoperede hurtigt tilbage og satte sig i spidsen for deres bevæbnede mandskab. Trompeterne skingrede, og få øjeblikke efter drog den ene skare efter den anden forbi Clemens og Philippe for i ilmarch at begive sig i forvejen til staden.

Paven og kongen betragtede i tavshed det krigerske skue, og først da den sidste skare bevæbnede var forsvundet for deres blikke bag de store støvskyer, der hvirvledes op fra landevejen, tog kong Philippe atter ordet.

"I er vel blevet overtydet om, hellige fader, at denne styrke er tilstrækkelig til at skaffe såvel vor som eders vilje den tilbørlige lydighed? Skylden ville alene være vor egen vankelmodighed, hvis vi ikke beholdt overmagten. Men os skal I visselig ikke finde svag og vankelmodig."

Clemens' træk begyndte at opklares.

"Synet af en slig krigersk styrke er sandelig tilstrækkelig til at forjage al frygt for vort eget vedkommende. Vi kan forsikre eder, at I ikke heller hos os skal spore nogen tøven eller

eftergivenhed. Spørgsmålet er imidlertid, hvad I mener om Everences sag, og hvorledes I agter at stille eder over for den. Om vi end er sikret mod enhver håndgribelig modstand, kan det samme dog ikke siges om det afbræk, som truer vor ære og værdighed i verdens øjne."

"Bah, gør eder ingen bekymringer over det! Hvo, der vil frygtes, må finde sig i også at blive hadet; bøje sig må man, og det er hovedsagen. Og vi skal tvinge dem til at bøje sig for os, hvad enten det sker med glade eller sure miner! – Da vi tog os af den forhenværende komthur Everence af Boxol, stod det vel klart både for eder og os, at han var en ærkeslyngel, der ikke havde andet formål end at gøre sin lykke, selv om det skulle ske på hans tidligere venners og ordensbrødres bekostning eller selv på kong Almarichs bekostning. Vi har imidlertid haft vor nytte af ham og belønnet ham for det, og havde også i sinde at bruge ham yderligere i denne sag. Vi kunne ikke ane, at den vakre herre havde begået slige oprørende misgerninger; vi antog ikke fyren for at være så – tåbelig. Da Draguinan imidlertid har bragt hans cypriotiske heltegerning for dagens lys, om hvis sandhed der næppe kan være nogen tvivl, så er der ikke andet for, end at vi for fremtiden må overlade ham til hans skæbne og til kærlighedshoffets dom."

"Overlade Boxol til hans skæbne? Lade os berøve det vigtigste vidne, vi hidtil har haft i processen mod tempelherrerne? Han har endnu ikke efterkommet kærlighedshoffets indstævning og forlader sig fuldstændig på Eders Majestæts beskyttelse."

"Lad ham da vide, at vi ikke mere vil have noget at skaffe med ham, at vi ikke for hans skyld vil gribe ind i kærlighedshoffets rettigheder eller ægge den offentlige mening. Boxol må som en

overlistet ræv se at kæmpe på bedste måde for at hytte sit skind, andet er der ikke tilovers for ham. – Det står imidlertid klart for os, allerhelligste ven, at Draguinans anklage kun er et formummet angreb fra tempelbrødrenes side, et fordømt listigt påfund til at benytte kærlighedshoffet som et middel til at tilintetgøre Boxols vidnesbyrd mod tempelherrerne og fremtvinge deres frikendelse ved hjælp af konciliets myndighed. Vidste vi ikke for sikkert, at den forvovne Parcival var flygtet nord på, kunne vi sandelig være tilbøjelig til at tro, at han var her i Vienne som den usynlige hovedmand for disse sammensværgelser."

"Hos os er der opstået en lignende mistanke."

"Sandsynligvis tager vi fejl heri, allerhelligste herre. Beskytter vi Everence, så fornærmer vi både kærlighedshoffet og konciliet. Og at ophidse kvinder og præster mod sig, det er på en gang det tåbeligste og det farligste, man kan gøre. Overlader vi derimod Boxol til hans skæbne, lader vi ham og hans parti kæmpe på turneringspladsen, så er Draguinan nødt til at fremstille den mand, der har været vidne til Boxols skændselsgerninger i Nicosia. Til denne mand vil vi holde os; for han er – det behøver I ikke at tvivle om – ensbetydende med det giftsvangre slangehoved, der er dukket op mod os. Med ham har vi de sidste tråde i vor hånd, der endnu holder resten af tempelbrødrene sammen. Hvad udfaldet af kampen end bliver vil det blot tjene til at tilfredsstille den skønne Rixendes og hendes kærlighedshofs forfængelighed og på samme tid vise vor retfærdighed; men i vore planer med hensyn til tempelordenen gør denne begivenhed ingen forandring. Hvis det ikke skulle lykkes, mens vi er nærværende, at bevæge

konciliet til at fælde dommen efter vort ønske, da må I i kraft af eders myndighed ved en pavelig bulle, støttet på de allerede opnåede bekendelser og afgudsbilledet Baphomets tilstedeværelse, kort og bestemt gøre en ende på ordenen. Vi domfælder derefter Molay og de andre fanger uden videre opsættelse; vor kongelige magtfuldkommenhed skal i enhver henseende stå eder bi."

"Kun én betænkelighed nærer jeg endnu! Ganske vist har vi ikke længere grund til at frygte Augustin og hans korherrer; men hans udsagn har ikke desto mindre overbevist mig om, at det ikke har været tempelherrernes mening at drive afguderi med Baphometbilledet, men at dette havde en helt anden mystisk betydning for dem."

"Har I selv taget billedet i øjesyn?"

"Nej, vi ønsker ikke at se dette uhyggelige symbol; vi fandt os ikke foranlediget til at fordybe os i ordenens hemmelige kunster."

"Med andre ord, ven, I var bange for, at synet af billedet skulle rokke eders standhaftighed, der nok allerede i forvejen ikke er så overmåde stor! I har for øvrigt ret; der ligger virkelig en sælsom, uhyggelig magt i dette symbol. Jeg frygter endog, at det har øvet en uheldig indflydelse på det hellige koncilium. Pidoye skal derfor atter tage det i forvaring. – Lad os være mænd, Clemens, der forstår at bruge den magt, vi har nået. Lad os have forstand nok til at se vore tidligere vildfarelser lige i øjnene og sige os selv, hvad det drejer sig om for os i denne kamp. – Vi var tåbelige nok til at lade os forlede af Flexians anklage til at holde tempelherrerne for delagtige i forbrydelser, man tillagde dem. De tilståelser, som torturen afpressede dem,

i forening med Everences vidnesbyrd, bestyrkede os deri; men lidt efter lidt må det være blevet klart lige såvel for eder som for os, at alle de rejste beskyldninger dag for dag er blevet mere urimelige og uholdbare. Tempelherrernes eneste virkelige skyld er den fare, hvormed de truede os. Deres magt og anseelse stod os i vejen, derfor måtte den knækkes. Udrydder vi dem nu ikke til sidste mand, da giver vi oprørerne frit spillerum i vort eget hus, og følgerne såvel for Frankrig som for den apostoliske kirke er uberegnelige! Her gælder det ikke om ret, men om magt! Da vi begge endnu har denne magt i hænde, vil vi bruge den til det yderste; de ti anklagepunkter, de afgivne bekendelser og Baphometbilledet må være os tilstrækkelige ydre påskud. – Så koldt og lidenskabsløst betragter vi sagen; gør I det samme, ven Clemens! Da vil I intet øjeblik betænke eder på med fuld bevidsthed og ubøjelig kraft at tilintetgøre vor fælles fjende!"

Hans Hellighed smilede og rakte sin kongelige forbundsfælle hånden til tegn på sin fuldkomne overensstemmelse.

Til ikke ringe skræk og forbavselse såvel for konciliet som for den i Vienne forsamlede adel havde de kongelige krigsfolk sluttet kreds uden om stadens mure, mens bevæbnede skarer uopholdeligt gennemstrejfede gaderne og øvede en i højeste grad pinlig tvang over befolkningen.

De forsamlede kirkefyrster mindedes kun alt for vel kong Philippes adfærd under pavevalget i Perugia, til at de et eneste øjeblik skulle misforstå den vilkårlighed, som de atter var undergivet, og lige så indlysende var det for den forsamlede adel, at kongen havde gjort sig rede til at møde enhver modstand fra deres side med overlegen våbenmagt.

Der herskede som følge heraf en stærk uro og spænding i staden og dens omegn, og Philippes indtog savnede fuldstændig den festjubel, hvormed undersåtter eller plejer at hilse deres monarks tilsynekomst.

Kongen havde imidlertid ikke så snart overbevist sig om, at han var herre i Vienne, og at hans forholdsregler havde haft den tilsigtede virkning, før han ikke blot anmodede konciliet om at fortsætte sine vise rådslagninger, men endog med den største huldsalighed erklærede kærlighedshoffet, at han fuldstændig billigede dets afsagte kendelse, for hvilken Everence de Boxol måtte bøje sig, og at han, kongen, selv ville våge over dommens lovlige udførelse.

Ved denne tilsyneladende upartiskhed tilfredsstillede han fuldkommen kærlighedshoffets og dets tilhængere og gjorde Boxols anklagere mere trygge, mens han tillige forjog konciliets bekymringer med hensyn til den mulighed, at det skulle blive tilladt en forbryder og meneder at gælde som troværdigt vidne mod tempelherrerne.

Derefter påfulgte der ikke blot storartede festligheder, ved hvilke kongen optrådte som den mest gæstfri og elskværdige vært, men ved en kongelig proklamation forkyndtes det tillige, at der til ære for "det hellige konciliums og vor tro adels nærværelse" ville blive afholdt en ridderlig turnering, ved hvilken den af kærlighedshoffet bestemte kamp mellem anklagerne og de anklagede skulle finde sted og den endelige dom afsiges.

Al denne imødekommenhed fra kong Philippes side bidrog væsentligt til at forbedre den almindelige stemning. Den vakte håbet om, at konciliets sammentræden endnu ville få et udfald,

der kunne tilfredsstille og berolige alle parter. De, som ikke troede på dette, men vedblev at nære mistanke mod konge og pave, udgjorde i alt fald mindretallet. Såvel konciliet som kærlighedshoffet optog følgelig deres forhandlinger med fornyet iver.

Everence de Boxol, der fandt sig forladt af sine beskyttere Clemens og Philippe, så sig tvungen til at give møde for Rixendes dommersæde, og efter at Draguinan og hans venner med ed havde stadfæstet deres anklage, aflagde Everence kontraed, idet han med oprørende frækhed påstod, at de fremkomne beskyldninger var usande, og at han var offer for sine fjender tempelherrernes bagvaskelser, idet disse ville rydde ham af vejen, ligesom de tidligere havde gjort med Flexian og Noffodei.

Det var dog kun hos de færreste, at hans ord fandt tiltro. Enhver kunne sige sig selv, at hvis han tilstod sig skyldig uden forudgående kamp, var en vanærende død ham vis, hvorimod det næppe kunne komme en æreløs ridder som ham an på en falsk ed mer eller mindre, når han derved kunne have udsigt til at forbedre sin skæbne. I værste tilfælde døde han da en ridderlig død på kamppladsen; men blev han sejrherre, så var han fri, og slap han blot derfra med livet, ville de smykker, han havde stjålet fra den ulykkelige Joconde, jo sætte ham i stand til at søge sin lykke i fremmede lande.

Den ed, som Boxol havde aflagt for kærlighedshoffet, blev desuden understøttet af Robert Moynes og Bernhard Peletti, der tillige havde erklæret sig rede til at stå ham bi under hans kamp ved turneringen.

Mens der blev truffet storartede forberedelser til den forestående turnering, og den ene prægtige fest afløste den anden, lykkedes det dog endnu ikke Clemens' og Philippes indflydelse at bevæge konciliet til en endelig afgørelse. For at overbevise kongen og paven om sin gode vilje erklærede imidlertid den hellige forsamling, at den ville opsætte sin dom over tempelherrerne, indtil turneringen havde fundet sted, og derefter lade det afhænge af dennes udfald, hvorvidt Everences edelige bekræftelse af de ti anklagepunkter skulle betragtes som gyldig eller ikke.

Denne beslutning forøgede selvfølgelig den spænding, hvormed man imødeså den forestående kamp, og jo mere man nærmede sig tiden, da denne skulle finde sted, desto mere afsondrede de to partier sig fra hinanden for at slutte sig til de kæmpere, som hver især havde sine personlige grunde til at ønske sejren.

Under disse omstændigheder var alles blikke ikke blot rettede på Leon de Draguinan og hans venner, men man følte en særlig nysgerrighed overfor det endnu ukendte øjenvidne til Everences skændselsgerninger på Cypern, der naturligvis ikke var nogen anden end det nuværende overhoved for Frankrigs tempelherrer, vor helt Parcival.

Det var blevet fastsat, at den ridderlige turnering skulle vare i tre dage fra den 19. marts. De nærmere regler og bestemmelser, der skulle være gældende ved denne lejlighed, var blevet offentligt forkyndt på alle stadens gadehjørner og torve samt opslået ved indgangen til turneringspladsen. De to første dage skulle der afholdes et såkaldt frit dystløb med stumpe våben, hvorimod den tredje og sidste dags kamp ville blive af en

alvorligere beskaffenhed. På denne dag skulle der nemlig finde en almindelig håndkamp sted med blanke våben, og til denne havde fortrinsvis Boxols og Draguinans tilhængere adgang. Dagen skulle ende med den egentlige hovedkamp mellem Everence og det ubekendte vidne til hans misgerninger, hvorefter der ville blive skredet til uddeling af de ridderlige ærespræmier, som kong Philippe havde udsat for samtlige deltagere, og som kongen i egen person ville uddele med passende højtidelighed.

Den nat, der gik forud for turneringen, havde Ariana og hendes venner forsamlet sig i den lille fiskerhytte ved floden for endnu en gang at tilbringe nogle timer i fortrolig samtale. Parcival var forklædt og i følgeskab med Draguinan og Helion de Tallard kommet over floden, mens også Ariana lige så hemmeligt havde sluttet sig til sine venner. Foruden dem var Kurt, Marie og Thakla nærværende.

"Vi står foran den sidste kamp, I kære venner!" sagde kapitelmesteren med alvorsfuld stemme. "Eders tillid, Parcival, og eders venners flammende mod giver mig ganske vist håb om, at I vil gå sejrrig ud af striden; men hvo, der som jeg kender pave Clemens og ved, hvad han og den grumme og samvittighedsløse kong Philippe er i stand til, tør ikke være i tvivl om, at sejren let kan blive lige så farlig for eder som nederlaget. Måske skiller skæbnen os snart og pludselig fra hinanden! Lad mig da i det mindste tage den beroligelse med mig, at I har draget omsorg for at frelse denne ædle pige og med hende tillige det dyrebareste, som eders ulykkelige broderskab endnu har tilbage."

"Mester," svarede Parcival med mandig alvor, "eders ånd er blevet nedtrykt af det tyranni, Clemens har øvet mod eder, ligesom eders vilje blev lammet af frygten for eders brødres skæbne. Som en dødtræt og såret stridsmand anser I derfor slaget for tabt, før det endnu er kæmpet til ende! Men desuagtet har I ret i, at det visselig ville være dårskab, om vi så fuldkommen stolede på vore menneskelige kræfter og vore venners store antal, at vi derover glemte at tænke os muligheden af, at skæbnen også denne gang kunne gå os imod. – For at Ariana, hvad øjeblik det skal være, kan flygte fri og frelst herfra, har Marie allerede solgt halvdelen af de tiloversblevne smykker. Vore ordenssvende holder sig i ro i deres telte og forlader dem ikke heller under turneringen; de er til enhver tid rede til at bryde op under Kurts anførsel. Skulle jeg falde i kampen, og vore venner blive overmandet, da ved Kurt, hvad han har tilsvoret mig. Han vil holde sit løfte og i mit sted skærme og beskytte Idzeddins ædle datter."

"Desuden står jomfru Ariana under den ædle Rixendes særlige varetægt," tog Helion de Tallard ivrigt til orde. "Under turneringen vil hun få plads ved siden af min gemalinde; Rixendes broder Flodoard vil i morgen ledsage hende til turneringspladsen, og så snart kampen er til ende, fører han hende til de ventende riddersvende; vi vil beskytte hendes bortrejse."

"Enhver af os, som endnu er i live og har hele lemmer, vil yde Flodoard sin ridderlige bistand i denne sag," tilføjede Draguinan. "Lad tanken om den ædle jomfrus skæbne derfor ikke tynge på eders sjæl ved den forestående kamp, Parcival."

Denne trådte hen til Ariana og greb hendes hånd.

"Jeg står i Guds almægtige varetægt; til ham betror jeg min retfærdige sag. Men skulle sejren ikke blive mig forundt, ser I mig falde, ædle Ariana, så glem dog ikke, at vore sjæle er evigt og uadskilleligt forenede! Græd ikke over mit jordiske livs undergang, men rust eder med al den standhaftighed, som bor i et trofast kvindehjerte, og bring mit sidste budskab til brødrene i det fjerne norden. Bliv også for dem den samme lysets og trøstens engel, som I til enhver tid har været for mig. – Endnu er der dog ingen årsag til frygt og bekymring; min sjæl er opfyldt af en fast og sikker fortrøstning til, at den Almægtiges kærlighed og visdom vil lede min færd og føre vor retfærdige sag til sejr. Har ikke den ædleste del af landets ridderskab flokket sig om vor lille, sammensmeltede skare? Har ikke Rixende og hendes ædle hof højmodig antaget sig vor sag? Deler ikke disse ridderlige mænd offerberedvilligt min skæbne? Og har ikke selve konciliet vægret sig ved slavisk at bøje sig for kongen og paven og blive deres viljeløse redskaber mod templets riddere? Vor skæbne skal nu afgøres af vore gode sværd, og den Almægtige vil selv sidde til doms under kampen!"

"Gid han signe eders våben!" genmælede Ariana. "Mægter en kvindes påkaldelse at nå op til Himlen og finde øre for kærlighedens trone, da skal min bøn visselig være eder til en nødhjælp i farens time."

Hun trykkede til afsked hans hånd mod sit bryst og betragtede ham med et blik, hvori den ømmeste kærlighed afspejlede sig. Parcival bøjede sig ned og kyssede hendes hænder; derpå vendte han sig om for at gå bort med sine venner.

"Melak!" sagde Thakla, idet hun trådte hen til ridderen og greb hans arm. "Jeg beder dig sige til min broder, at han skal ihukomme, hvorledes vi forsmægtede under slavehandlerens pisk! Han skal tænke på, hvad vi har eders barmhjertighed at takke for! Han skal være lige så tro og taknemmelig mod dig, som jeg vil være mod min kære herskerinde! Gid skændsel og forbandelse må ramme den af os, der svigter sin pligt!"

Parcival lagde sin hånd på pigens hoved.

"Alle menneskers fader lønne dig og din broder for eders troskab!"

23. Parcivals sejrspris

Den 19. marts syntes den gamle romertid, da folket råbte på "brød og fester", at gentage sig i Vienne. En sand folkevandring fandt sted til den romerske cirkus, og allerede tidligt på dagen fyldte mængden dens vidtstrakte rum, hvorfra man overskuede turneringspladsen, der dannede en kæmpemæssig, aflang firkant ved den nordlige side af bjerget Notre Dame de la Vie. Pladsen var tilgængelig gennem to mægtige portaler, af hvilke den ene vendte ud mod staden og var bestemt til indgang for det parti, der havde sluttet sig til Boxol, mens den anden, som førte ud til den modsatte side, og foran hvilken den uafhængige adel havde opslået sin teltlejr, skulle tjene til indgang for modpartiet. I baggrunden, hvor kongeborgen knejste på bjergets skråning, førte en bred trappe ned til arenaen, og her var der opført tribuner for det kongelige og pavelige hof, mens pladsen lige overfor var forbeholdt kærlighedshoffet og konciliets fædre.

Da folkemængden havde fyldt det mægtige amfiteater, fandt den alle indgange besat af kongelige krigsfolk, hvis lanser og skjolde blinkede den i møde som en truende ring af jern, rede til at undertrykke den ringeste uro. Også den for kongefamilien bestemte tribune var omgivet af drabanter, og her så man tillige de kongelige krigsøverster: Greverne Guillaume de Paris, Loyron de St. Denis og Silvain de Montfort, hertugerne af Bouillon og Pentièvre, samt Charles, prins af Valois, kongens yngste broder, der gjorde tjeneste som turneringsmarskal. Alle disse herrer var til hest og i fuld rustning. Den sidstnævnte havde desuden til sin særlige tjeneste grev Montmorency og de

kongelige herolder, der skulle stå ham bi i udførelsen af hans hverv. Her befandt sig også trompeterne og paukeslagerne.

Ved den lige overfor kongefamilien oprejste tribune, på hvilken kærlighedshoffets damer og deres dronning havde sæde, bemærkede man Rixendes broder, Flodoard de Puyverd, hertugen af Rohan og grev d'Auphine, der gjorde tjeneste som en slags æresvagt for de høje damer.

Selve kamppladsen var indhegnet af forgyldte træsøjler (de såkaldte skranker), der var forbundet med hinanden ved tykke røde tove og smykkede med vimpler og bannere på samme måde, som tilfældet var med de opførte tribuner og de forskellige indgange. Denne utallige mængde vajende faner bidrog ikke lidet til at give billedet et endnu mere broget og livligt udseende. Udenfor skrankerne havde man såvel ved den vestlige som den østlige indgang oprejst telte for de stridende partier, i hvilke de kunne afvente deres tur til at fremtræde på arenaen, udhvile sig efter kampen eller – for de såredes vedkommende – modtage den første nødvendige hjælp.

Den uhyre cirkus var overfyldt, og fra dens tredive, bag hinanden opstigende rækker af siddepladser stirrede utallige menneskeansigter ned på kamppladsen. – Klokken ni forkyndte trompeterne kærlighedshoffets ankomst, der hilstes med så meget større jubel, fordi man vidste, at det var dette, der havde afsagt dommen over Everence. Allerede dette første tegn røbede tydeligt nok, til hvilken side den offentlige mening hældede. I øvrigt fortjente denne *court d'amour* (kærlighedshoffet) til fulde verdens højagtelse og hyldning, efter at det ikke længere var undergivet den klerikale indflydelse og den letfærdighed, som havde besmittet det under

dets forrige herskerinde, Blanche de Flessants og hendes veninde, Doulce de Moutiers regimente. Rixende de Puyverd var ikke nogen letfærdig enke som disse to damer, men en ædel jomfru af de reneste slægter og med høje begreber om kvindelig adel og værdighed.

Idet hun trådte frem med en krone af hvide liljer – tegnet på hendes værdighed – fæstet til det yppige, rødligblonde hår, iført et klædebon af lyserød silke og med en blå fløjlskåbe om sine skuldre, men i øvrigt uden noget smykke, der yderligere kunne fremhæve hendes ungdommeligt skønne ansigt og ædle holdning, gik der en uvilkårlig mumlen af begejstring gennem den talrige forsamling, og selv de ældste og stolteste hoveder bøjede sig dybt, da hun med kvindelig ynde og anstand nærmede sig sit sæde. Ved siden af hende og det blændende følge, der ledsagede hende, fordunkledes alle de øvrige tilstedeværende damers skønhed og pragt, og lige så lidt lagde man mærke til, at dame Anne de Tallard, der gik bag efter Rixende, førte en bleg, mørkøjet pige ved hånden. Den sidstnævnte var iført et hvidt, indisk klædebon og en kåbe af samme slags; et hvidt slør indhyllede hendes hoved og skuldre; det mørke hår, der faldt i lange fletninger ned ad nakken, var omvundet med perlesnore. Denne fremmede var Ariana, der ikke længere gjorde påstand på nogen anden herkomst end at være Idzeddins datter. Den skændsel, som Jeanne de Perigord, grevinde af Fois, havde bragt over sin slægt, havde ikke længere kunnet forblive skjult for Ariana, og hun havde derefter for stedse givet afkald på sit familienavn. Til gengæld havde derimod hun, den nedbøjede og forladte pige, vundet en trofast veninde i den ædle Rixende de Puyverd, som hun følte sig

knyttet til med hele sit hjertes varme, trods den korte tid, de havde kendt hinanden.

Lidt efter kærlighedshoffet indfandt konciliets fædre sig, og i deres spids så man – enten som en trussel eller en hånlig udfordring – den hellige stols storpønitentiarius, kardinal Alboni. Med mindre begejstrede tilråb, men dog med al skyldig ærefrygt hilste tilskuerne de høje gejstlige herrer.

Ariana var opfyldt af tung og bange forventning, men tillige fattet på at møde enhver tilskikkelse, som Forsynet måtte have bestemt for hende. For at finde sig til rette i dette menneskehav, der omgav hende, så hun sig omkring i den nærmeste tilskuerkreds og fik ved den lejlighed øje på Kurt og mester Augustin, der begge var forklædt som bønder. Den sidste nikkede flygtigt til hende og lagde fingeren på munden for at advare hende om at være forsigtig. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun pludselig følte sig langt lettere om hjertet; men det forekom hende, som om disse to venners nærværelse indgød hende mere mod og håb end selve den ædle Rixendes og alle de venligsindede adelsmænds beskyttelse.

Et kvarter efter at konciliets medlemmer var ankommet, forkyndte skingrende fanfarer, at det kongelige hof nærmede sig. Krigsfolket og en del tankeløse mennesker hilste ganske vist de kongelige med høje tilråb, men størsteparten af tilskuerne modtog dem med en betydningsfuld tavshed.

Til allersidst ankom Clemens med sit hof og kardinalkollegiet. Med undtagelse af trompeterne var der ingen stemme, der hilste dem; man indskrænkede sig til at bøje sig dybt for dem, indtil de havde indtaget deres pladser.

Midt på den kongelige tribune, lige ovenfor trappen, der førte ned til arenaen, tog kong Philippe plads ved siden af Clemens. Til venstre for kongen sad den blege kronprins Louis og kongens anden søn, Philippe, der først for nylig var fyldt sine atten år. Ved Clemens' højre side så man dronning Jeanne, Jolante af Perigord og kronprinsens gemalinde, Marie af Burgund.

Kongen gav prins Charles af Valois et tegn, og en brusende musik åbnede festen. Herolderne begav sig til de forskellige indgange, prins Valois og grev Montmorency indtog deres pladser som kampdommere, henholdsvis på kongens og på kærlighedshoffets vegne, og på samme tid begyndte de to partier, der skulle kæmpe den første dag, at holde deres indtog gennem den østlige og vestlige indgang.

Hver gang en stridsmand drog ind, råbte herolden hans navn op ved indgangen; navnet gik derpå videre til de øvrige herolder, der holdt længere inde på pladsen, indtil det til sidst blev gentaget af prins Valois og Montmorency så højt og lydeligt, at den kongelige og pavelige hofstat såvel som konciliets medlemmer og kærlighedshoffet kunne høre det. Dette var et såre tidsspildende, men nødvendigt arbejde, som vanskeliggjordes ved rummets store udstrækning.

Så snart den pågældende ridders navn således var blevet offentligt forkyndt, red han ind på turneringspladsen, idet han ærbødigt hilste forsamlingen ved at sænke sin lanse, og tog derpå plads ved siden af marskallen, indtil antallet af de kæmpende var fuldtalligt på begge sider, hvorefter indgangene blev lukket.

At Leon de Draguinan, Helion de Tallard og Sallon de Lambec var de første, der red ind på kamppladsen, forundrede ingen; derimod vakte den fjerde ridder, som fulgte umiddelbart efter dem, almindelig opmærksomhed.

"Den enfoldige fra Zion, markien af Draguignans vidne!" lød heroldernes stemme, og navnet blev ligesom de andre gentaget af Valois og Montmorency foran den kongelige estrade.

Det var altså den ubekendte, hemmelighedsfulde ridder, der havde været øjenvidne til Everence af Boxols forbrydelser på Cypern; på ham var det, at Draguinan havde støttet sin anklage for kærlighedshoffet, og følgelig måtte han betragtes som hovedpersonen i det forestående krigerske skuespil, ved hvilket han skulle kæmpe på liv og død med den anklagede for dermed at give det endelige og afgørende bevis på sin sags retfærdighed.

På en fyrig skimmel – med en flagrende kappe af himmelblåt, persisk silkestof, baldyret med små guldstjerner, om sine skuldre – red han ind gennem skrankerne og tog plads bagved sine ledsagere. Hans kostbare østerlandske smykker og hans høje, ranke skikkelse vakte ikke mindre opmærksomhed end hans ejendommelige skjoldmærke. I et blåt skjold førte han et gyldent bjerg, på hvis top det hellige Johanneslam var afbildet. En endnu mere sælsom prydelse smykkede hans bryst, nemlig et stort, underligt formet tegn af guldblik, der syntes at ligne en talisman. Forsamlingen havde i dette øjeblik næppe noget ivrigere ønske end at se den ubekendtes ansigt, der skjultes af det nedslagne visir på hans hjelm, som i øvrigt ikke havde noget kendemærke. Endvidere lagde man mærke til, at han havde stukket en lille buket violer på spidsen af sin lanse.

Kongen og Clemens, i hvis nærhed han holdt, betragtede ham længe, mens det ene navn blev opråbt efter det andet, og banen efterhånden opfyldtes af stridsmænd. Pludselig lagde Philippe sin hånd på pavens arm.

"Har I tænkt nærmere over, hvem denne forvovne knægt vel kan være, der så fordømt ubelejligt er optrådt her i Vienne som vidne mod Everence?"

"Den enfoldige fra Zion!" genmælede Clemens. "Fra Zion, det vil altså sige det samme som fra Jerusalem! Og han fører symbolet på enfoldigheden og tillige på – genløsningen, Johanneslammet, i sit skjold. Vi skulle tage meget fejl, om ikke tempelherrerne førte et lignende mærke i deres banner. Eders Majestæt må sikkert have fundet det i Temple mellem ordenens andre sager!"

"Det må uden tvivl være lykkedes dem at bringe dette banner i sikkerhed; for det har ikke været til at finde noget sted. Det bliver derfor ikke så let at påvise, om symbolet stemmer overens med det mærke, som denne – enfoldige fører i sit skjold. Jeg kan imidlertid ikke frigøre mig for den mistanke, at der er en vis forbindelse mellem navnet Parcival og "den enfoldige!" Hvad mener I, om denne hemmelighedsfulde ridder skulle være den samme ordenskomthur, som Molay i sin tid lod blive tilbage i Jerusalem i et hemmeligt øjemed? Den samme, der senere optrådte på Cypern under navnet Parcival af Brattisborg, og som dér ganske vist har kunnet være vidne til Everences gale streger? Og endelig den samme frække knægt, der befriede Pierre de Boulogne fra kætterbålet og derpå flygtede bort fra sit hemmelige smuthul i Rochusbruddene?"

"Det er næppe troligt, Eders Majestæt, at denne mand skulle have været dristig nok til at vove sig herhid. Det er os kun påfaldende, at han kalder sig den *enfoldige* fra Zion. Lad os spørge en af vore lærde provencalere, om navnet Parcival har en særegen betydning."

Clemens vendte sig om og mønstrede med et hurtigt blik sin hofstat. Derpå vinkede han med hånden. En høj, mager præst, hvis hudfarve og mørke øjne røbede sydlænderen, nærmede sig øjeblikkelig og stillede sig med et dybt buk bag ved pavens sæde.

"Luigi Carpentras," sagde Clemens halvhøjt. "Du er jo en af Provences lærde mænd og kender landets gamle sange. Har du nogen sinde hørt navnet – Parcival nævne?"

"Det har jeg visselig, Eders Hellighed, og jeg er sikker på, at ingen af de gode troubadourer der ovre, som ledsager kærlighedshoffet, er ubekendt med den berømte sang om Parcival."

"En sang, ærværdige herre?" tog Philippe ordet. "En sang om Parcival?"

"Ja, der finde endog en hel cyklus heltesange, der omhandler ridder Parcival, som fandt den hellige gral i Morgenlandet på Mont Salvas eller Monte Salus, frelsens bjerg. De har allerede længe været på den provencalske befolknings læber; en af deres sangere, Kyot, skal i sin tid have fundet dem i et hedensk håndskrift i Toledo. En tysk digter ved navn Eschenbach, der levede i det forrige århundrede, har oversat dem til sit modersmål."

"Ved I, Luigi, om ordet Parcival blot er et almindeligt navn, eller om det har en særegen betydning?"

"Det har det visselig, hellige fader. Parcival eller Parcifal stammer oprindelig fra den østerlandske mystik og betyder en stakkels enfoldig."

"Ha!" udbrød Philippe så højt, at hans omgivelser rettede deres blik på ham.

"Hvor besynderligt det end forekommer Deres Majestæt," vedblev Carpentras, "så er dog helten i Parcival-sangene en stakkels enfoldig, der af kærlighed drager ud i verden og netop ved sit hjertes enfoldighed vinder den største ære for Gud og mennesker."

"Det er godt, ven," faldt Clemens ham i talen, idet han tilkastede Philippe et betydningsfuldt blik. "Vi er eder meget forbunden for eders lærde forklaring." Da Luigi derpå havde bortfjernet sig, sagde han: "Nu ved vi altså, at Parcival og "den enfoldige" er to benævnelser for en og samme person!"

"Således er det, min tro," genmælede kongen, "og vi er på gode veje til at opdage, at det hemmelighedsfulde vidne, der truer Everence, ikke er nogen ringere person end Parcival af Brattisborg, komthur af Nordheim. Al ting stemmer ganske vidunderligt overens! Ved mine forfædres aske, forholder det sig virkelig således, da må denne enfoldige blot ønske sig, at det må lykkes ham at finde en hæderlig død på kamppladsen; for slipper han derfra med livet, vil vi lade ham tjene til et afskrækkende eksempel for den oprørske adel, der dækker ham med sit skjold, og vi skal berede den et skuespil, som den endnu aldrig har oplevet! "Den enfoldige" kalder han sig – velan, vi skal på en ganske særegen måde stadfæste hans våbenmærke til straf for den frække dårskab, der har ført ham hid!" – –

Alle forberedelser var imidlertid blevet bragt til ende. I højtideligt optog og under trompeternes klang red begge partier rundt omkring skrankerne. Ved denne lejlighed lagde man mærke til, at "den enfoldige fra Zion" med en dyb hilsen overrakte dame Rixende de Puyverd violbuketten, der var stukket fast på spidsen af hans lanse, og at damen huldsaligt takkede ham og fæstede den på sit bryst. Derimod var der ingen andre end de damer, der sad hende nærmest, som så, hvorledes hun først delte buketten og i al hemmelighed lagde den ene halvdel i skødet på den blege jomfru, der sad bag ved hende.

Efter at ridderne var vendt tilbage til deres pladser ved teltene, blev de forskellige udfordringer offentlig fornyet, idet man gensidigt berørte sin modstanders skjold, og turneringen åbnedes derpå af Leon de Draguinan.

Om selve ridderspillet og partiernes vekslende held er der kun at berette, at "Chevalier Niais [Note 26)]", eller "ridderen af lammet", som folket snart havde begyndt at kalde ham, ikke blot med hæder bestod sin første våbenprøve, idet han ikke havde lidt et eneste nederlag, men at han endog, da den første kampdag var til ende, ubestrideligt havde kastet de fleste modstandere af sadlen.

For hver sejr, han vandt, steg han i tilskuernes gunst og blev tillige i stadig højere grad genstand for adelens stolthed og begejstring, der i fuldeste mål deltes af kærlighedshoffets damer. Men efter samme målestok voksede også det kongelige partis had og uvilje mod ham. Da den første dags turnering var forbi langt ud på eftermiddagen, og kongen stod i begreb med

at forlade cirkus, vinkede Hans Majestæt ridder Pidoye hen til sig.

"Guy," sagde han, "send bud efter vor hofskrædder og en pålidelig smed; vi ønsker at tale med dem i enrum efter banketten. Men nævn intet ord om det til nogen; vi har tiltænkt hoffet og vort kære folk en overraskelse, som skal gøre turneringen ved Vienne uforglemmelig for dem."

Mens det kongelige og pavelige følge deltog i en fælles banket i kongeborgen, endte den uafhængige adel dagen på lignende måde ved et festligt måltid, der afholdtes i staden, og ved hvilken dame Rixende førte forsædet. "Den enfoldige fra Zion" indtog som sejrherre ærespladsen ved hendes side.

Den begejstrede hyldest, som ydedes Parcival, den berømmelse, som han indlagde sig også ved den følgende dags turnering, og den almindelige mening, der betegnede ham som Frankrigs første riddersmand – alt dette tjente selvfølgelig til at forøge hans modstanderes had og misundelse. Den anden dags aften havde begge partiers lidenskaber nået en sådan grad af forbitrelse og kamplyst, at man måtte forudse en såre blodig udgang på den alvorlige strid, der skulle slutte ridderspillet den næste morgen.

Der lå en alvorlig og trykkende stemning over den forsamling, der den 21. marts opfyldte cirkus. Striden skulle på denne dag udkæmpes med skarpe våben, og det lod sig forudse, at mangen stolt ridder ville ende sit liv på arenaen.

I løbet af natten var der opført en ny indretning, som man ikke tidligere havde set. Den bestod af et lavt, aflangt telt, oprejst til venstre for den kongelige tribune og omgivet af en

stærk livvagt. Man var ikke i stand til at gætte, hvilket formål det skulle tjene.

På begge sider af den lille trappe, der førte fra kongens sæde ned til banen, stod en skare kongelige præster, der bar store skuebækkener, hvorpå der var fremlagt talrige gaver, bestemte for sejrherrerne og bestående af gyldne ringe, kæder, spænder og smykker.

Til den store håndkamp, der nu skulle tage sin begyndelse, havde der indmeldt sig halvtreds riddere på hver side. Da et sådant ridderspil skulle give et billede af et virkeligt slag efter en mindre målestok, havde man ved denne lejlighed opstillet sig i sædvanlig slagorden, og hvert parti havde valgt sine anførere eller forkæmpere. Tempelherrernes og den uafhængige adels tilhængere anførtes af Parcival, der med Draguinan, Tallard, Lambec og endnu seks andre, der alle var formummede tempelriddere, dannede den første linje. Hvorvidt Everence de Boxol, Robert de Moynes og Bernhard Peletti havde stillet sig i spidsen for det andet parti, lod sig ikke afgøre, da de nedslagne visirer skjulte deres træk, mens man ikke heller formåede at kende dem på deres våbenmærker eller farver. Derimod vidste kongen og hans nærmeste omgivelser uden tvivl, hvilken af ridderne der var Everence.

Parcival, der var iført den samme rustning, han havde båret de foregående dage, og altså kendelig for alle, holdt på en kraftig, brun hest i midten af sine venner, og efter alle kampens regler kunne han ikke antage andet, end at ridderen lige overfor ham var Everence.

Tegnet til kampens begyndelse blev givet; trompeterne istemte skingrende fanfarer. I strakt galop tørnede de to første

riddere fra begge sider mod hinanden, og snart viste forskellen mellem denne kamp og de foregående sig kun alt for tydeligt.

Parcivals hest blev dødelig såret af modstanderens spyd, Lambec blev kastet af sadlen, og Draguinan fik et sår i skulderen.

Parcival havde imidlertid slynget sin modstander til jorden, hvor han væltede sig i sit blod, og idet han selv hurtigt var sprunget af sin sårede hest og havde kastet det splintrede spyd fra sig, havde han draget sit sværd for at styrte sig mod den næste fjende med råbet: "Beauseant, med Gud og den hellige Johannes!"

De af hans ledsagere, der ligeledes havde mistet deres hest, og som ikke var alt for hårdt sårede, fulgte øjeblikkelig hans eksempel, mens den næste linje af begge partier tørnede mod hinanden.

For hver ny skare, der således trådte i kampen, forøgedes antallet af de sårede og døende, både riddere og heste.

Kamptumlen blev stadig vildere, og snart var alting indhyllet i en støvsky, af hvilken kun nu og da en hjelm, en arm med det funklende stål eller et hestehoved dukkede frem.

Ordensmarskallerne og de faldnes våbendragere styrtede sig ind i vrimlen for at bortfjerne de døde og sårede; hele pladsen syntes opfyldt af kæmpende dæmoner, der i blind ødelæggelseslyst angreb hinanden.

Kampen havde vel varet en time, da tumlen blev svagere, og støvskyerne begyndte at fordele sig.

Den første skikkelse, der atter trådte tydeligt frem og langsomt red hen til sit telt for enden af skrankerne – var Parcival.

Hans klæder var sønderrevne, hans skjold spaltet, men han var endnu fuldstændig kampdygtig.

En rungende bifaldsstorm fra alle sider, selv fra det kongelige følge, bød ham velkommen.

Denne ros var i sandhed vel fortjent; for mens han bestandig søgte efter Everence, idet han kaldte ham ved navn, havde han ramt otte af sine modstandere uden dog at være sikker på, om han havde fundet sin dødsfjende. Allerede i begyndelsen af kampen var det lykkedes ham at svinge sig i sadlen på en herreløs hest og således foreløbig erstatte tabet af sin egen ganger.

Om han var såret, vidste han ikke i dette øjeblik. Schahin, der også de foregående dage havde tjent som våbendrager, og hvis mørke hudfarve og østerlandske dragt havde tildraget sig sin del af tilskuernes opmærksomhed, hjalp nu sin udmattede herre af hesten, og venligsindede adelsmænd førte ridderen ind i hans telt.

Kongen gav derpå befaling til at ende kampen, og da støvet fuldstændig var bortvejret, så man først den ødelæggelse, som spyd og sværd havde afstedkommet, hele dette kaos af blod, lemlæstede lig og splintrede våben.

Under det timelange ophold, som nu indtrådte, blev valpladsen gjort ryddelig, hvorefter man opgjorde antallet af sårede og døende på begge sider samt opråbte deres navne.

Af adelspartiet var Sallon de Lambec, Reignauld de Valerie og Jean d'Anisac faldne, Henri d'Hercigny gjort ukampdygtig, Draguinan, Tallard og tredive andre let sårede. Af modpartiet havde, hvad man betragtede som et særligt varsel, begge

Everences edsvidner, Robert de Moynes og Bernhard Peletti, foruden en halv snes riddere af hofadelen, måttet lade livet.

Dette parti talte otte og tredive ukampdygtige, hvilket kun beløb sig til to mere, end tilfældet var for Parcivals og hans venners vedkommende.

Mærkeligt nok var Everence sluppet uskadt derfra, og fra mund til mund fløj det rygte, at han slet ikke havde taget del i kampen. Begge partier havde imidlertid gjort deres skyldighed, og sejren var til Philippes hemmelige glæde forblevet uafgjort.

Dagens betydningsfuldeste kamp skulle nu til at gå for sig. Dyb tavshed herskede rundt omkring. Derpå forkyndte trompeterne den forestående tvekamp, og prins Charles de Valois red frem for den østlige indgang til turneringspladsen og råbte højt og lydeligt:

"I Guds navn, ved Hans Helligheds nåde og på min herres, kong Philippe af Frankrigs befaling hidkalder jeg eder, Leon, marki af Draguinan, tilligemed eders vidner som anklagere mod Everence, marki af Rosoy."

I det samme blev forhænget for Parcivals telt draget til side. Leon de Draguinan trådte frem, førende "Den enfoldige fra Zion" ved hånden.

Ridderen havde aflagt sin pragtfulde overklædning og alle sine smykker. Over sin rustning bar han et langt, hvidt klædebon, på hvis bryst der var afbildet et sælsomt tegn, dannet af fire lige linjer, der delte sig stråleformigt og var påhæftet af rødt klæde; på det sorte skjold, han havde på armen, var der ligesom før afbildet et hvidt lam.

Således skred han, med spyddet i sin højre hånd og ledsaget af Valois, langsomt hen imod kongens sæde. Han fulgtes af

Helion de Tallard, Flodoard de Puyverd og grev d'Auphine, mens Schahin førte den sorte, arabiske stridshingst, Idzeddins gave, bag efter ridderen.

Atter skingrede trompeterne, og derpå hidkaldte Valois på samme vis den anklagede, Everence, marki af Rosoy. Denne trådte alene ud af sit telt. Ingen ledsagede ham. Hans edsvidner var faldet, og blandt hofadelen var ingen tilbøjelig til at gøre ham følgeskab på den skæbnesvangre gang. Kun hans væbner førte hans hest bag efter ham.

Skønt han var stadseligt smykket og udrustet, var hans gang dog usikker, hans holdning bøjet; en frygtelig anelse om, hvad der forestod, syntes at tynge på hans sjæl.

Da begge ridderne stod for den kongelige estrade, hævede Philippe sin stemme og sagde højt og lydeligt:

"Leon, marki af Draguinan, er du hidkommet for gennem det af dig pålagte øjenvidne at fastholde din anklage mod Everence, marki af Rosoy, og dermed tillige hævde den af det ædle kærlighedshof fældede dom?"

"Det er min vilje, herre og konge!" genmælede Leon. "Her står mit vidne, rede til i Guds navn at kundgøre klagen."

"Blot eders hoveder, vidne såvel som den anklagede, for at vi kan overbevise os om, hvem I er, og I ligeledes genkende hinanden. Enhver af eder må dernæst edelig bekræfte sin sags sandhed."

Everence tog hjelmen af sit hoved. Hans ansigt var blegt og indfaldent, blikket mat, næsten som udslukket. Da Parcival blottede sit hoved, og man så hans ædle, af sindsbevægelse glødende træk og det åbne, frejdige blik, gik der en lydelig

bifaldsmumlen gennem tilskuerkredsen. "Ak, hvilken smuk mand!" udbrød Jolante de Perigord livlig.

Parcival havde vendt sig om mod Everence, der stirrede åndsfraværende ned mod jorden, som om han havde mistet bevidstheden om alt, hvad der foregik omkring ham.

"Se på mig, herre! Kender I mig endnu?"

Boxol fo'r sammen, og idet han så op på Parcival, veg han forfærdet tilbage.

"Er I ikke Parcival? Er I steget op fra Helvede for at rive mig med eder ned i afgrunden?" – En mørk rødme steg op i hans ansigt, og sveden sprang frem på hans pande. – "Min høje herre og konge," udbrød han fortvivlet, "denne mand er den samme Henrik af Nordheim, om hvem jeg så ofte har talt til eder – komthuren af Jerusalem! Han er den Parcival af Brattisborg, som ..."

"Det er jeg!" tilråbte ridderen ham med rungende stemme. "Her skal enhver lade masken falde! Dog, så sandt jeg er Henrik af Nordheim, den sidste tempelridder, der forlod det hellige land, herre og konge, så sandt er denne mand ikke blot en forræder og meneder mod sine brødre, men han er tillige skyldig i at have vanæret, bestjålet og myrdet prinsesse Joconde af Cypern! Må Gud dømme mellem ham og mig ved sværd og spyd, og den døde vidne om mine ords sandhed for den evige retfærdigheds domstol! – Sværg mod denne anklage, om du kan Everence, og tag så straffen, som venter dig!"

"Eders Majestæt ...!" stønnede Everence.

"Bort med ham!" befalede kongen, uden at lade ham komme til orde. "Til hest! – Lad trompeterne blæse, Valois! – Lad den

jammerlige usling indestå med sit liv for, hvad han har forbrudt!"

Parcival satte atter hjelmen på sit hoved og bøjede sig dybt. Med et spring var han i sadlen og red til den østlige ende af skrankerne.

"Herre," sagde Valois i en dæmpet tone til Everence; "skyd hjertet op i livet og gør eder umage for at dø som en mand, eller, ved alle helgener, jeg lader svendene piske eder med stigremme frem på kamppladsen!"

Everence rettede sig i vejret. Han kastede endnu et fortvivlet blik på kongen, steg derpå hurtigt til hest og sporede den i vild galop hen til den vestlige ende af banen.

"Fortvivlelsens raseri vil i det mindste give ham kræfter til at gøre modstand!" ytrede kongen. "Blot ikke for megen!" genmælede Jolante. "Det skulle gøre mig ondt, om den lyshårede helt kom til at lide nogen mén, lad ham så nok så meget være en tempelherre."

"Det er heller ikke mit ønske, smukke grevinde," svarede kongen smilende. "Jeg under eder af mit ganske hjerte, at I endnu længe må fornøje eder ved synet af den gæve ridder. – Dog, alt er rede – gør en ende på sagen, Valois!"

Prinsen gav trompeterne et vink. – Deres fanfarer blev overdøvet af det brag, Parcival og Everence tørnede sammen med. – Alle havde rejst sig fra deres pladser med tilbageholdt åndedræt.

Everences herreløse hest, der galoperede frem af den støvsky, der et øjeblik havde skjult de to modstandere, var det første, man så af kampens udfald – derpå Everence, fra hvis bryst hans

modstanders spyd stak frem. – Ved hans side knælede Parcival, der holdt hans hånd i sin.

"Bekend, ulyksalige!" hviskede han. "Anger dine synder, før din sjæl flyr bort!"

"Stød mig dolken i hjertet, broder!" stønnede den døende. "Jeg er en morder, en forræder! Frels Molay; han er uskyldig! O, Jesus, har du nogen sinde været herre over levende og døde ... så ... frels ... min sjæl ..."

Komthuren af Nicosia drog sit sidste suk. Parcival stod op, hævede sin hånd mod himlen og udbrød:

"Så sandt hans ånd er flygtet did op til den evige dommer, så sandt har hans skælvende læber bekendt Jacques Molays og mine brødres uskyldighed!"

"Beauseant, Beauseant! Uskyld og sejr! Zion eller døden! Ære være templet!" udbrød alle de i cirkus forsamlede ordensriddere og deres venner. Til hån for kongen og paven gentog folket de rungende jubelråb, idet man hilste sejrherren, der atter var steget til hest, med håndklap og viften med tørklæder. Ridderen bøjede sig dybt såvel for det kongelige hof som for kærlighedshoffets damer og red derpå tilbage til sit telt.

Kong Philippe havde rejst sig op og ventede med korslagte arme, indtil den truende jubel var hendøet.

"Valois," tog han derpå til orde, "før sejrherrerne i de tre dages turnering frem for os, for at de kan modtage vor tak; i spidsen for dem alle skal I fremføre denne hemmelighedsfulde ridder Parcival! I, mine herrer krigsøverster, må imidlertid drage omsorg for, at dette skrålende pak holder ro og orden! Gentages denne frække larm, så ved I, hvad I har at gøre!"

Hvad enten det skyldtes den tilvante lydighed over for den lovlige myndighed, kongens bydende holdning eller følelsen af, at denne jubel og en slig åbenlys tagen parti for tempelherrerne var en fornærmelse mod Philippe og Clemens – nok er det, at en dyb stilhed pludselig afløste den vilde larm.

Mens Everences livløse legeme blev båret bort fra kamppladsen, og trompeterne istemte en livligere musik, førte marskallerne og herolderne de fem og tyve sejrherrer fra de tre turneringsdage – med Parcival og Leon de Draguinan i spidsen – frem for hoffet.

Philippe trådte hen til den lille trappe, der førte ned til arenaen.

"Den første og mest udmærkede ridderpris," tog kongen smilende til orde, "tilkommer upåtvivlelig eder, hr. ridder den enfoldige! – Enhver gylden gave, den være nok så kostbar, formår dog ikke at belønne eders våbenfærdighed, eders mod og eders øvrige høje dyder. Vi er i sandhed bange for, at vor kløgt havde været alt for ringe til at udtænke en hædersbevisning, der var eder værdig, hvis ikke eders egne bedrifter til alt held bød os lejlighed til at skænke eder den høje værdighed, som I alene formår at fylde på rette måde! – Grev Guillaume de Paris og Montmorency, mens vi uddeler gaverne til de øvrige sejrherrer, befaler vi eder at lade den ædle ridder i føre kendetegnene på hans ny værdighed, for at enhver kan se – hvor højt vi skatter ham!"

Før Parcival kunne komme på det rene med, om kongens smigrende tiltale virkelig udtrykte beundring, eller om den indeholdt en skjult hån, eller hvad monarken overhovedet havde i sinde, tog greverne af Montmorency og Paris ham

venskabeligt hver under sin arm og førte ham til det tæt ved opførte telt.

Parcivals venner var ikke mindre forbavsede og forvirrede og lige så tvivlrådige om, hvad kongens hensigt egentlig var; men uddelingen af æresgaverne lagde foreløbig beslag på hele deres opmærksomhed. Philippe overrakte enhver af sejrherrerne, efterhånden som de bøjede knæ for ham, et værdifuldt smykke.

Netop som kongen var i færd med at lægge en gylden æreskæde om Helion de Tallards hals og henvende nogle rosende ord til ham, afbrødes stilheden af et vildt, uhyggeligt skrig, der lød inde fra teltet.

En sælsom uro greb forsamlingen, tilmed da man kort efter hørte gentagne, drønende slag inde fra det samme telt, ligesom når en hammer falder ned på ambolten. Ikke desto mindre blev uddelingen af æresgaverne ført til ende, hvorefter de således prisbelønnede riddere steg til hest for at vise sig for folket i et festligt ridt rundt omkring skrankerne. Hermed var turneringen egentlig forbi. Samtlige adelsmænd sad allerede til hest, og kun Parcivals ganger, der førtes ved tøjlen af Schahin, stod endnu herreløs, da forhænget blev slået til side, og greverne Guillaume de Paris og Montmorency kom til syne med et menneske imellem sig, om hvem man i det første øjeblik ikke ret vidste, hvad han skulle forestille.

Hans legeme var indesluttet i en snæver klædning af læder i kongens farver og behængt med en mængde bjælder. Hans ligblege ansigt, om hvilket håret hang i vild uorden, stirrede frem fra en broget hætte, forsynet med lange æseløren. Hans venstre ankel og det højre håndled var omgivet af jernringe, der

var forbundet ved en stor kæde, så at den ulykkelige kun formåede at flytte fødderne et kort stykke fra hinanden.

Forsamlingen rejste sig alle som en mand og så, næsten lammet af skræk, ned på ham. Var det festens lovpriste sejrherre, der nylig havde fuldbyrdet gudsdom over menederen Everence? Var det virkelig Parcival?

Hånleende pegede Philippe på ham.

"Her ser I den ædle komthur af Jerusalem, hr. Henrik af Nordheim, på Cypern kaldet Parcival af Brattisborg, der har hånet vor myndighed, befriet Pierre af Boulogne, og som endelig med fræk trods kom hid under navnet "den enfoldige fra Zion" for at lade tempelordenen fejre sin sidste triumf! Vi kunne have dømt ham til bålet ligesom de andre gudsfornægtere og afgudsdyrkere, men på grund af hans store *enfoldighed* skal han for fremtiden være vor nar, for at I deraf kan erfare, at Philippe kun har foragt tilovers for ham og hans lige. – Hermed er turneringen til ende!"

Der syntes at gå ligesom et eneste, tungt åndedrag gennem det uhyre rum. Men derpå sprængte Leon de Draguinan frem, rev den nylig modtagne kæde af sin hals, slyngede den hen for kongens fod og råbte:

"Skam og forbandelse, skændsel og vanære over den dag, på hvilken Frankrigs konge således har trådt landets ridderskab og den ædleste uskyld under fødder! Hvo, der endnu vedkender sig mandig ære og kristelig tro, vender eder for evig ryggen!"

"Skam og forbandelse! Skændsel og vanære!" drønede det rundt omkring.

"Lad krigsfolkene rydde pladsen og jage oprørerne fra hinanden!" befalede kongen.

Det var måske i dette frygtelige øjeblik kommet til åben kamp mellem adelen og de kongelige, hvis ikke Puyverd og hertug Rohan havde formanet til ro og straks forladt skrankerne tilligemed sejrvinderne.

I vild forvirring rømmede tilskuerne deres pladser, konciliet og kærlighedshoffet først. Der var ikke forløbet et kvarter, før alt var tomt, kun det kongelige og pavelige hof blev tilbage med deres væbnede lejesvende; men nede på banen stod endnu kongens ny nar – Parcival – og ved siden af ham Schahin, der stadig holdt den sorte ganger ved tøjlen, mens han stirrede på sin stakkels herre, som om han ikke var i stand til at begribe, hvad der var foregået.

"Der kan I se! Dette fordømte pak gør, men bider ikke!" udbrød Philippe leende. "Tag nu kun kneblen ud af munden på den ædle Parcival og bring ham op på slottet. Hvad dig angår, brune hedning," dermed vendte han sig til Schahin, "så skal du være vor træl ligesom din tapre herre; den smukke hest dér vil vi ride, når vi forlyster os ved vildsvinejagten i skovene omkring Paris. Og nu af sted til banketten! Vi vil unde os selv en hjertelig latter over den oprørske adels afmægtige raseri. Vi har vist dem, at man ikke ustraffet formaster sig til at krænke vor kongelige majestæt!"

I dette øjeblik segnede Parcival, der hidtil kun med møje havde holdt sig oprejst, til jorden. Da man bar ham bort og lod en lægekyndig undersøge ham, viste det sig, at et gammelt sår i hans side var brudt op på ny. Det var det samme sår, han havde fået i kampen om Jerusalem!

24. Kongens nar

Philippe den Smukke havde i tillid til sin våbenmagt ikke kunnet optænke en mere djævelsk hån end den, han gennem Parcival havde tilføjet hele den uafhængige adel, tempelherrerne, kærlighedshoffets kendelse og konciliets værdighed. Han ville næppe have grebet til dette vovelige middel, hvis ikke alt havde været fuldstændig forberedt på at tilintetgøre enhver modstand, fra hvilken side den end måtte komme.

Da konciliet forsamlede sig den følgende dag, den 22. marts, oplæste kardinal Alboni kort og skarpt en pavelig kendelse, "der for evig tid ophævede tempelordenen i alle kristne riger og lande".

Denne forholdsregel efterfulgtes allerede den 3. april af en pavelig bulle, der offentligt forkyndte og stadfæstede ordenens ophævelse. Derpå blev konciliet opløst, og kirkefyrsterne forlod med den største harme og misfornøjelse Vienne.

Den 16. maj overdrog Clemens tempelordenens samtlige besiddelser og faste ejendomme til johanniterridderne på den betingelse, at de stedse skulle holde hundrede galejer rede til at drage mod de vantro.

Tempelhuset ved Mücheln i Nedersachsen blev ved et gavebrev overladt til den hellige gravs korherrer.

Hvad der gav den ovennævnte overdragelse til johanniterridderne særlig betydning og samtidig bidrog til at hæve deres anseelse, var den omstændighed, at der var indløbet efterretning om, at Foulques de Villaret havde tilføjet Malek

Nasrs søn og efterfølger, sultan Osmans flåde et fuldstændigt nederlag ved Rhodos.

Adelen, der indså det ufornuftige i enhver yderligere modstand, forlod skarevis Vienne, og under dens beskyttelse flygtede den sidste rest af tempelherrerne mod nord. Ordenens sag var for bestandig tabt! –

Under den tumult, som opstod, da det beskæmmede ridderskab blev vidne til kongens oprørende hævn over Parcival, havde man ikke lagt mærke til, at Ariana var sunket afmægtig om ved synet af den frygtelige ulykke, der havde ramt den elskede ven.

Rixende de Puyverd og Anna de Tallard havde med Kurts og deres venners hjælp bragt hende i sikkerhed i fiskerhytten.

Den følgende dag erklærede Flodoard de Puyverd det samlede kærlighedshof, at hans søster som følge af den hån, der var blevet tilføjet hende og hendes damer, frasagde sig forsædet og tilbageleverede kendetegnene på den værdighed, hun havde beklædt. Et stort antal ædle damer udtrådte samtidig af det berømte søstersamfund, og det stærkt sammensmeltede kærlighedshof, som nu atter var undergivet pavens indflydelse, valgte derpå Albonis fortrolige veninde, Dolce de Moutier, til dronning og fulgte senere med Clemens, der vendte tilbage til Poitiers.

Kong Philippe var den sidste – ret som om han ville vise, at han var herre og sejrvinder på pladsen –, der endelig den 10. juni brød op med sit hof og sine krigsfolk for at begive sig til Paris. Vienne lå nu atter ensom og forladt og sank tilbage i sin tidligere glemsel. Kun den sørgelige berømmelse at have været

skuepladsen for det forhånede konciliums sammentræden sikrede staden et minde i historiens årbøger.

To dage efter kongens afrejse fulgte forskellige afdelinger af efternølere bag efter ad den nordlige landevej langs Rhône. Det var de adsplittede tempelherrers svende, der efter den ulykke, som var overgået Parcival, endnu kun blev holdt sammen ved Kurts indflydelse og formaninger. Ridder Flodoard de Puyverd havde foreløbig taget dem i sin tjeneste, og de drog nu i tre afdelinger frem ad landevejen i nordlig retning. Den første var brudt op ved midnat og førtes af Kurt; den næste, som var den fåtalligste, men bestod af de ældste og mest pålidelige mænd, dannede Rixendes følgeskab og havde begyndt rejsen den påfølgende morgen, mens den tredje og største fulgte bag efter samme aften under anførsel af Brian de Mortemar, den sidste ridder, der ikke var bukket under for tyrannens forfølgelse.

Et bedrøveligere tog end det, hvis førere det ædle søskendepar, Rixende og Flodoard de Puyverd var blevet, og som i den tidlige junimorgen havde forladt fiskerhytten, ville man sjældent kunne træffe.

Mellem Flodoard og Rixende red en bleg, ubevægelig kvindeskikkelse ved siden af en gammel munk; det var Ariana og Augustin. Marie Waltari, Thakla og korherrerne, der var iført benediktinerkutter, fulgte bag efter tilligemed de væbnede svende og pakhestene.

Begyndelsen af deres rejse, navnlig så længe de endnu havde Viennes tårne i sigte, tilbagelagdes i tavshed. Enhver var opfyldt af sine egne mørke og sørgmodige tanker. Da de henimod aften nåede det folkerige Lyon, greb Augustin endelig ordet.

"Ariana," sagde han, "jeg sværger dig ved Idzeddins og din moders minde at fatte dig og blive herre over din smerte! Sig mig, hvorfor har du forsmået at drage med Kurt og de andre tempelsvende til Boulogne og derfra til Skotland for at bringe de landflygtige venner det hellige budskab, således som det var Parcivals vilje?"

"Uden ham drager jeg ikke did!" svarede hun. "De spor, som den ulykkeliges fod efterlader, er kendetegnene for min vej. Jeg kan kun leve, hvor han er!"

"Og hun gør ret i at følge den eneste mand, for hvis skyld det endnu lønner sig for hende at indånde Frankrigs luft!" faldt Rixende dem i talen. "Jeg vil være en søster og min broder en ven for hende. Vi fører hende til slottet Gourtry ved Paris, som tilhører den ædle Tibault; dér kan hun i tryghed afvente den dag, som Gud har bestemt til hendes vens befrielse. Tibault har allerede modtaget den fornødne underretning og venter vort komme."

"I en slig mørkets og ulykkens time synes det måske tåbeligt at håbe, at der vil komme en dag, da uskyldigheden og sandheden skal sejre, og det onde få sin straf," tog Augustin atter til orde. "Men alligevel siger en indre stemme mig, at den visselig vil komme! Og denne indre stemme byder mig at gøre, hvad jeg endnu formår for at søndertræde afgrundens fyrste og skrække ham med sandhedens flammende vidnesbyrd, så snart tidens fylde kommer! – Jacques Molay og hans lidelsesfæller, der vansmægter i Justitspaladsets fængsler, er håbløst fortabt; gravens fred er deres sidste og eneste tilflugt! Rædselsscenerne, der foregik ved St. Antonius-abbediet, vil gentage sig endnu en gang! Men ve den konge og pave, mod hvem de uskyldiges blod

råber til Himlen! – I Lyon må jeg skilles fra dig, kære datter, og drage med mine brødre til det fjerne tyske land, til ordenssædet Mücheln, som paven har betalt min tavshed med. Ak, selv om jeg havde talt med engletunger, havde jeg dog ikke kunnet afvende al den kval og elendighed! Jeg formår kun i smerte og kærlighed at tænke på dig og Parcival og på vort søndertrådte broderskab; i alt andet er mine hænder bundet, og jeg pålægger derfor dig, Ariana, og dine venner en sidste, hellig pligt, som mit sinds rolighed er afhængig af."

"Hvis den ligger indenfor menneskelige kræfters rækkevidde, så nævn den kun," svarede Ariana. "Hvor dybt nedbøjet og blottet for ethvert håb jeg end er, vil jeg dog ikke vægre mig ved at opfylde en bøn, som rettes til mig af den hedengangne Idzeddins ven, den mand, som har været min vandrings tro ledsager lige indtil denne tunge dag."

"Du bliver altså i nærheden af Paris, datter – ny, ædle venner, som du har vundet dig i ulykken, omgiver dig. Glem da ikke heller en gammel, fraværende ven, mester Charpentier. Rigtignok er alle udgange fra stenbruddene blevet tilmuret efter kongens befaling, kun ikke den celle, i hvilken du og Thakla opholdt jer, og hvorfra der fører en hemmelig gang op til møllen på toppen af Rochushøjen. Måske kan den endnu gøre sin nytte, når det gælder Parcivals flugt og befrielse! Derimod har jeg et særligt hverv til dig, pige, som du må udføre i mit sted og for Guds og sandhedens skyld. Når Jacques Molay og hans brødre er omkommet for deres ubarmhjertige fjenders hånd, og Zionbrødrenes sidste suk er hendøet fra deres grave – søg da at finde midler til at lade dette brev komme pave Clemens i hænde gennem et pålideligt bud. Vil du det, barn?"

Med disse ord rakte han hende en forseglet skrivelse.

"Det vil jeg, Augustin." Ariana modtog brevet.

"Hvis den ædle jomfru ikke skulle formå det," sagde Flodoard, "da skal jeg sørge for, at dette brevskab kommer Clemens i hænde."

"Den, som overgiver det til ham, vil være et redskab i Guds hånd, som forkynder sandheden og den retfærdige gengældelse!" – – –

Da de i det fjerne skimtede Lyon, holdt de endnu en gang rast. Augustin tog afsked med Ariana. Deres veje skiltes for bestandig. Med tårer i øjnene kyssede og velsignede han hende og formanede hende til at vise standhaftighed og tålmodighed; derpå red han videre nord på med sine korherrer.

Uden smerte og uden tårer så Ariana ham drage bort.

"Også han har foretrukket tryghed og ro," sagde hun bittert; "og han har ligesom de fleste andre svigtet den retfærdige sag! Hans alderdom må undskylde hans svaghed. Lad dem kun alle sammen forlade mig! Alene vil jeg finde den kærlighedens vej, ad hvilken Gud, de forladtes fader, vil føre mig!"

"Jeg deler vejen med eder, stakkels veninde," sagde Rixende kærligt. "Den fører os til den mands nærhed, som nu lider uforskyldt, og hvis eneste håb og længsel I er, Ariana! Tanken derom må trøste og opmande eder. Eders sjæl må fatte nyt mod ved visheden om, at når Parcival først aner eders dyrebare nærhed, vil han vinde fornyet styrke til kampen! Mandens ridderdom er ædel dåd, kvindens – at *lide* for sin kærlighed!"

"Og denne sidste vil vi vælge, kære Rixende!" udbrød Ariana, idet hun omfavnede sin veninde. – Det var den første svage

lysstråle, der brød ind i det mørke, der tungt og knugende havde lagt sig over hendes sind.

En frygteligere elendighed end den, Parcival var nedsunket i, kunne vanskeligt tænkes. I de første uger, mens han kæmpede med sin dybe græmmelse og den vilde feber, der var en følge af det på ny opbrudte sår, ville døden have været den største velgerning for ham.

Men han kom sig! Hans stærke natur trodsede den grusomme hjemsøgelse, som skæbnen havde beredt ham. Hans sygdom blev ham endog i dobbelt henseende til nytte, idet den unddrog ham hans plageånder og den grænseløse kval dagligt at måtte tjene til skive for Philippes og hans hofs spot, mens den langsomt tilbagevendende sundhed gav ham lejlighed til at vinde et klart indblik i sit indre, sætte sig til doms over sig selv og fatte alvorlige beslutninger med hensyn til sine forhold i fremtiden.

Kongen kunne vanære ham, men ikke berøve ham bevidstheden om, at han havde handlet ret, at han sejrrigt havde forsvaret sin sag, og at han led uforskyldt.

Om det end skete langsomt og møjsommeligt, vandt han dog bestandig mer og mer fæste ved den tanke, at selv hans nuværende fornedrelse var en af Guds veje, en alvis prøvelse, og at det var hans pligt at følge denne vej med ydmyghed og årvågent øje. Denne tanke beroligede hans sind, tilmed da han var fast overbevist om, at Kurt havde ført Ariana, Marie og Thakla til Skotland, og at de nu var i sikkerhed tilligemed den hemmelighed, som Ariana forvarede på sit bryst. Rigtignok følte han sig ofte grebet af en dyb smerte, en usigelig længsel

efter hende; men han søgte tappert at blive herre over disse følelser, idet han lod sine tanker beskæftige sig med de ophøjede lærdomme og ideer, der var nedlagt i hans ordens hemmelige viden.

På den anden side gjorde han forskellige iagttagelser, der ydede ham i alt fald nogen trøst i hans skæbne. Under hans sygdom havde man befriet ham for lænkerne og narredragten. Kongens læger behandlede ham meget omsorgsfuldt, og hvor uklare begreber feberfantasierne end havde efterladt hos ham om det, havde han dog en fornemmelse af, at man var gået såre varsomt til værks med ham på rejsen fra Vienne til Paris.

Det syntes i hvert fald at være Philippe magtpåliggende at holde ham i live, om Parcival end ikke forstod, hvad hensigt han forbandt med dette, hvis det ikke var den at glæde sig over hans kval og gøre ham til et legetøj for sine luner.

Det opholdssted, hvori han befandt sig, var trist og simpelt af udseende. Forskellige iagttagelser i henseende til kammerets rundbuestil og øvrige bygningsmåde overbeviste ham om, at han befandt sig i tempelborgen i Paris, og de høje, med tårne forsynede mure, der begrænsede haven, som hans vindue vendte ud til, bestyrkede ham så meget mere i denne overbevisning, eftersom han dagligt kunne se kongelige krigsknægte gøre vagttjeneste på murtinderne. Efter at han var blevet i stand til at forlade sit leje, var denne udsigt til den smukt beplantede have hans eneste opmuntring.

Kammeret, han opholdt sig i, havde to døre, hvoraf den ene lå skråt overfor hans seng og tjente til indgang for de to læger og den oppasser, der sørgede for hans øvrige fornødenheder. Den anden, meget lille dør befandt sig bag ved sengens

hovedgærde. Hvorhen den førte, vidste han ikke, og han havde ikke heller gjort sig den møje at undersøge det, da han dog ikke kunne gøre sig noget håb om, at den kunne tjene ham til undvigelse af hans fangenskab.

En smuk augustdag fik han uventet besøg af ridder Pidoye, der ledsagedes af en svend, som på sin arm bar den samme narredragt, man til spot havde iført Parcival ved turneringen i Vienne.

"Du er nu fuldstændig karsk, ven," henvendte Pidoye ordet til ham, "og du kan derfor atter tiltræde dit embede og iføre dig disse klæder. Hans Majestæt har erfaret, at du opfører dig ret fornuftigt og finder dig tålmodigt i din skæbne. Den høje herre vil derfor indenfor borgens mure fritage dig for den tunge jernkæde, såfremt du vedbliver at være lydig og sagtmodig og ikke gør dig skyldig i nogen voldshandling eller noget forsøg på at undvige. Sligt ville desuden kun lidet nytte dig; for den første den bedste krigsknægt ville ufortøvet slå dig til jorden, og man har midler nok til at lade din krop undgælde, for hvad muligvis din onde vilje kunne finde på!"

"Ridder, sig til kongen, at han jo er herre over mig; jeg vil adlyde, så vidt mine evner tillader mig det. Lad ham derfor ikke tro, at jeg med forsæt er ulydig, i fald han finder, at jeg ikke svarer til hans forventninger. *Han* har gjort mig til sin nar. Jeg gjorde mig ikke selv til det; for jeg har hverken evne eller lystighed nok til en slig bestilling."

"Det er godt; vi vil ikke strides om det. Hans Majestæt ved sikkert bedst selv, hvad slags fornøjelse du kan berede ham. Du ville imidlertid være mere enfoldig, end du hidtil har vist dig,

hvis du ikke tragtede efter at vinde din herskers velvilje. Klæd dig på og bank så på den lille dør der henne og træd ind."

Dermed nikkede ridderen og gik sin vej.

Parcival så først et øjeblik efter ham og dernæst hen på den lille dør ved sengens hovedgærde. Sælsomme tanker og erindringer opstod hos ham. Denne dør havde nemlig spillet en spøgelsesagtig rolle i hans feberdrømme. Det var ofte forekommet ham, når han lå ene i kammeret, som om nogen trådte ind igennem den, og som om der da dvælede en person i hans nærhed, som han dog ikke kunne se. Efter at hans feber var ophørt, havde disse besøg ikke senere gentaget sig, og da Parcival var upåvirket af al tro på spøgelser eller lignende overnaturlige forestillinger, havde han betragtet det hele som et foster af sin syge hjerne.

Nu skulle han for første gang åbne denne dør, og han tvivlede ikke om, at det var kongen selv, der ventede på ham. Hvor stor overvindelse det end kostede ham, iførte han sig dog den forsmædelige narredragt, idet han søgte støtte i den tanke, at det kun var hans egen værdighed og hans styrke til at lide, som nu formåede at hjælpe ham gennem al jordisk elendighed. Han ihukom Frelserens lidelser, de kvaler, som hans brødre allerede havde gennemgået, og hvorledes den ærværdige Molay og hans ulykkesfæller endnu i denne stund vansmægtede i fængslet med en grusom død for øje. Overfor slige kvaler var hans jo kun ringe. Under disse betragtninger iførte han sig narredragten; derpå nærmede han sig den lille dør og bankede på.

"Du kan komme ind!" lød en myndig stemme derindefra.

Han trådte ind og blev overrasket stående.

Han befandt sig i et lille sovekammer, udstyret med kostbare tæpper og kostbart bohave. Ved vinduet stod et arbejdsbord, dækket med en mængde papirer, og i stolen foran det sad Philippe den Smukke, i færd med at gennemblade forskellige pergamenter. Parcival blev roligt stående ved døren, fattet på enhver ny forhånelse og spot.

"Ved du, hvorfor vi har skånet dit jammerlige liv i stedet for at overgive dig til bålet ligesom de andre tempelherrer og dermed straffe det frække vanvid, du har vovet at trodse os med?"

"Fordi Eders Majestæt tror, at det forsmædelige liv, I har beredt mig, er endnu frygteligere for mig end den kvalfuldeste død!"

"Denne grund er ikke så ilde, og i førstningen var det virkelig vor tanke! Men du har dog ikke ganske truffet vor mening. Vi skånede dig, fordi du er en så – usædvanlig nar, at vi lover os megen fornøjelse af omgangen med dig! Vi har fattet en slags velvilje for dig."

"Eders Majestæt gør eder lystig over mig; for så enfoldig kan I ikke anse mig for at være, at jeg skulle tro på eders velvilje."

"Hvorfor skulle du ikke kunne det, ven? Når andre fyrster med stor bekostning holder løver og pantere eller bjørne indespærrede i jernbure, og finder fornøjelse i at tirre dem, hvorfor skulle vi så ikke kunne betragte dig som et ejendommeligt, tobenet uhyre, der kan tjene til vor morskab? Der gives herskere, som holder hofnarre af profession, og disse må finde på forskellige løjer, der kan bringe deres herrer til at le; hvorfor skulle vi da ikke more os ved dig som en, der af naturen og i fuldt alvor er og bliver en nar?"

"Vel ved jeg, at I kunne være i stand dertil, Majestæt; for eders sind er grumt. Men jeg anser eder for alt for klog til ikke at vide, at I vel nok kan pine legemet, men ikke sjælen. Den fornøjelse, I lover eder af mine åndelige kvaler, kan kun blive ringe."

"Du lader i det mindste vor forstand vederfares retfærdighed, og du har ret i at anse os for hævet over smålig ondskab. Dog misforstår du fuldstændig den hensigt, vi har med dig. Den skal imidlertid ikke forblive skjult for dig; for af din beredvillighed til at opfylde vor hensigt afhænger dit fremtidige vel. Din sjæl kan vi ganske vist ikke trælbinde, måske ejheller tvinge dit halsstarrige sind; men ved sult, svøbeslag og vedvarende pinsler kunne vi dog lade dit legeme lide så meget, at din sjæl blev kuet til sidst, hvor stolt og jernfast den end er!"

"Det kunne Eders Majestæt ganske vist, hvis I – som I selv siger – ikke var hævet over smålig ondskab. Jeg har erklæret den ridder, som I nys sendte til mig, at jeg er rede til at tjene eder, så vidt jeg formår. Det vil jeg, og ..."

"Frivilligt?"

"Så frivilligt som nogen tvungen mand kan gøre det! Derfor vil Eders Majestæt næppe heller forlange nogen tjeneste af mig, om hvilken I må sige eder selv, at jeg ikke kan udføre den."

"Velan, vi får se, hvorledes vi kommer ud af det med dig. Sæt dig derned!"

Parcival adlød og satte sig ned.

"Der gives skurke, der hele deres liv udgiver sig for at være dydige og dog vedbliver at være skurke!" vedblev kongen. "Der gives løgnere, der bestandig sværger højt og helligt på deres sandhedskærlighed! Der gives hyklere, som bræger salmer og læser messe fra morgen til aften, og som dog ikke har nogen

tro! Alle den slags folk kender vi, og vi gennemskuer dem klart. Alle de, der bøjer sig for os, er enten bedragere eller alt for feje til at sige sandheden, enten fordi den kunne skade dem, eller fordi de er bange for den. Vi kender ikke noget mere foragteligt end disse mennesker, af alle dødelige er de efter vor mening de usleste skabninger. – Vi antog dig for et sligt usseligt væsen, kun mere fræk end de andre. Vi ved nu, at vi har taget fejl. Du er slet og ret en virkelig nar, der bestandig bliver sig selv lig, og som ikke formår at forstille sig, og det sætter os i forbavselse!"

"Jeg forstår ikke Eders Majestæt!"

"Hav blot tålmodighed, enfoldige af Zion, du skal nok lære at forstå os. – At dømme efter dine åbenlyse handlinger ville vi kalde dig en vovehals, som kun ærgerrigheden havde drevet frem. Men vi ved nu, at du har handlet uden noget egennyttigt formål og følgende en indre drift, der ganske vist er højst naragtig, men dog på sin vis storartet og ualmindelig! – På den anden side ville vi være tilbøjelig til at tro, at du var en hykler, hvis det ikke var os nøje bekendt, at du virkelig er from, og at du som et sandt barn tror på alt det, din fantastiske sjæl føler sig knyttet til. Vi har opdaget, at du ikke er i stand til at lyve, selv om du ville, kort sagt, du er en virkelig enfoldig, en sandhedens nar! – Et sådant menneskeligt kuriosum har vi endnu aldrig truffet. Det vil tjene os til adspredelse at udgrunde din inderste natur; det vil være os en vederkvægelse midt i al den kedsommelighed, som er forbundet med at være den kronede vogter for en flok kvæg! – Kan du forstå det?"

"Ja, herre, og jeg begriber tillige, at jeg trods denne narretrøje har grund til at føle mig tilfreds med, at jeg ikke er nogen – kvægvogter!"

"Ha!" – Philippe tilkastede ham et funklende blik, men lidt efter smilede han igen. "Velan, du bliver dig selv lig. Det er i alt fald bedre, end om du med krybende smiger søgte at vinde vor gunst. – Så længe et menneske er ved sin fulde bevidsthed, giver han nøje agt på sig selv, skjuler sit indre for fremmede blikke. I drømme, eller når han er ene – og endnu mere under feberfantasier –, lægger han derimod sine hemmeligste tanker for dagen. – Under din sygdom har vi ofte om natten set dig i slige feberfantasier, mens du forrådte alt, hvad der rørte sig i dit sind. Vi har hørt dig bede, når du troede, du var ene, og alt sammen stod det i forbindelse med dine tidligere handlinger. Du er af medfødt enfoldighed en sanddru og ærlig natur og dertil en virkelig tapper mand, som døden ikke formår at skræmme, derfor har du vundet vor velvilje, hvad der endnu aldrig er lykkedes nogen. Vil du vedblivende gøre dig fortjent til den?"

"Hvis jeg var en så fuldkommen nar, som Eders Majestæt antager mig for, da sagde jeg: nej, dræb mig; for eders nåde har intet værd for mig! – Jeg har imidlertid forstand nok til at ville fortjene eders velvilje og opholde mit liv selv i min nuværende nedværdigelse."

"Er det, fordi du har et mål, som gør livet udholdeligt for dig, selv under slige trællekår? Kan du forklare mig, hvorfor du endnu ønsker at leve?"

"Hvad nytte jeg endnu skal være til, herre, det ved jeg ikke; men jeg føjer mig efter den usynlige almagt, der har bestemt eder til at lade mig leve. Jeg adlyder Forsynets vink i den tanke, at det endnu har sin hensigt med mig her på jorden."

"Bah, hvilken from naragtighed! – Hvad ville du da sige, du tåbe, hvis jeg i det næste øjeblik lod dig klynge op i galgen?"

"Da ville jeg dø i den overbevisning, at med mit sidste suk var min jordiske bestemmelse opfyldt!"

Kongen udbrød i en høj latter.

"Velan, vi vil ikke trættes med dig om det; det er jo netop din enfoldige tro, som jeg ikke agter at berøve dig, selv om jeg kunne. Lad os tale om fornuftige ting. – Hvorfor lod Molay dig for tolv år siden blive tilbage i Jerusalem?"

Parcival fo'r heftigt sammen.

"Ha, ven, gør vort spørgsmål så stærkt indtryk på dig? – Vi håber ikke, at der svæver dig en løgn på læben!"

"Hvorfor skulle jeg lyve?"

"Fordi det handler om en af din ordens hemmeligheder, og fordi du blev bange for at skulle være nødt til at røbe den."

"Jeg studsede kun over eders pludselige spørgsmål, herre. – Jeg skulle røbe eder en hemmelighed? – Umuligt! – Det var jo ikke længere nogen hemmelighed, noget virkeligt mysterium, hvis det kunne forrådes af menneskelige læber. Tro mig, Eders Majestæt, hvad der i sandhed er hemmeligt, vedbliver også at være det. Man kan vel se, høre og fornemme det – men forklare det med ord, det evner man ikke! Ethvert forsøg derpå ville kun være et vrængbillede af sandheden, ikke sandheden selv. Hvad vi sædvanlig i livet kalder hemmeligheder, er ikke andet end skjulte handlinger og listige hensigter, der skyr lyset."

"Din forklaring er træffende. Dens rigtighed vil vi en gang prøve på dig selv! – Hvad skulle du altså i Jerusalem?"

"Opsøge grundstenen til Salomons tempel."

"Er du rigtig klog, menneske? Af den grund skulle Molay have ladet dig blive alene tilbage mellem hedningerne i daglig dødsfare? Var denne sten da så kostbar og af så meget værd for ordenen?"

"Det var den, skønt den kun bestod af almindelig granit. Dens ældgamle indskrifter gjorde den uvurderlig for os. – Jeg bragte den til Cypern, og storprior Stewart førte den derpå til Boulogne, hvorfra den senere nåede til Skotland. I vil deraf kunne slutte eder til det store værd, man tillagde den!"

"Det synes så! Hvorfor bragte man den ikke gennem Frankrig til Paris, hvor dog eders ordens overhoveder, tilmed stormesteren selv, opholdt sig?"

"Fordi vi allerede den gang havde en formodning om pavens hensigter, og kort efter lod I jo tempelherrerne fængsle! Vort gods og guld, vor jordiske magt kunne I berøve os, men ikke vore åndelige skatte, der var gået i arv fra slægt til slægt! Ligesom I kan dræbe legemet, men ikke sjælen, således kunne I vel udslette ordenens medlemmer af jorden, nedbryde vore søjler, forstyrre vor arnes fred, men den ånd, hvori vi har levet, svæver usynlig over vore grave!"

"En stolt fortrøstning, som dog kun er til stede i eders overspændte sværmerier, ikke i virkeligheden. Hvad du fortæller, bestyrker os kun i den anskuelse, at de af tempelherrerne, der ikke var lige så store narre som du, i alt fald har været hyklere eller simple bedragere af samme slags som Everence de Boxol! – Nævn os imidlertid indholdet af indskrifterne på denne kostelige sten, som I har slæbt fra Orienten til Skotland, ret som om den havde været en ægte diamant."

"Jeg kan ikke hindre Eders Majestæt i at anse os for så elendige, som I finder for godt; for det skorter os på midler til at modbevise eders ugunstige mening. – At gengive tempelstenens indskrifter formår jeg ikke; for de dækkede alle dens sider, var meget omstændelige og dertil affattede i den kaldæiske kabbalas sprog. Det er umuligt at bevare disse tegn i sin hukommelse."

"Ja – så? Og du kan ikke nævne eller nedskrive for os et eneste af disse tegn? Du formår ikke at forklare os, hvilke kostelige hemmeligheder I fandt i disse gamle skrifttræk?"

"O, jo vist, herre, men I bliver ikke synderlig klogere deraf; for det vil næppe gøre *eder* mere troende end før. – Stenens indskrift indeholder et frelsens budskab, som Salomo nedlagde for de kommende slægter, en forjættelse, på hvilken det hele gudstempel skulle hvile. Symbolet på dette budskab har Eders Majestæt set fæstet på mit bryst hin dag, da jeg kæmpede mod Everence. Dette hellige tegn, mod hvilket han havde syndet hele sin levetid, nedslog hans mod og hans manddom; mit spyd traf kun hans allerede halvt afsjælede legeme."

"Vi ville benægte, at dette tegn kunne eje en slig magt," svarede Philippe eftertænksomt, "hvis vi ikke mindedes, at Everence, som dog hverken troede på himlen eller helvede, virkelig er gyst tilbage for et af eders hemmelighedsfulde symboler ... Dog nok om dette!"

Philippe fo'r pludselig op.

"Hvor er den pige eller kvinde, som du bragte med dig fra Palæstina? Ariana eller Anna hed hun nok? I dine febersyner har du talt meget om hende og om en hemmelighed, som hun forvarer. Hun var åbenbart din elskerinde!"

Parcivals ansigt blev overtrukket af en mørk rødme, men han blev snart igen herre over sine følelser.

"Jeg håber, at Eders Majestæt vil komme i hu, at selv om jeg i øjeblikket er den foragteligste blandt eders svende, stammer jeg dog af adeligt blod og har indtil denne stund levet i tugt og ære! Mit løfte som tempelherre har jeg ingen sinde brudt. I kan vel kalde denne pige min elskede; for jeg har elsket hende og elsker hende endnu med al mit hjertes ømhed, med en kærlighed, som trodser graven og døden. Men I tager fejl, hvis I tror, at jeg har næret nogen uren attrå efter hendes besiddelse. Så sandt Gud en gang må dømme mig nådigt – den hellige jomfru selv kunne i al sin ynde ikke have været tryggere for mig end Ariana! Feberfantasierne kan måske have forrådt eder mit hjertes tilbøjelighed, min længsel og min sorg; men at I deraf skulle have kunnet slutte eder til, hvad der aldrig fandt rum i min sjæl, det formår jeg ikke at tro."

"Du taler sandt, Parcival. Selv i dine vildeste feberdrømme har ingen uren tanke banet sig vej over dine læber ... Men pigen forvarede en hemmelighed? Hvad havde hun endvidere at gøre med grev de Fois' slægt? – Du ser, ven, at du har været såre åbenmundet i dine feberdrømme!"

"Jeg kan næppe have udtalt noget, Eders Majestæt, som jeg ikke er i stand til at gentage med min fulde bevidsthed. Denne pige, Anna, i Orienten kaldet Ariana, blev født i det hellige land og var en datter af grev Erault de Fois og dame Blanche de Forcalquier; Jolante de Perigord er hendes faders søster."

Kongen rejste sig op.

"Ved den hellige Louis' aske – det er en sælsom opdagelse! Denne pige er altså Jolantes broderdatter?"

"Det vil ikke være vanskeligt for Eders Majestæt at overbevise eder om sandheden også uden min bistand. Hendes fader, grev Erault, forsvarede Askalon i året 1291. Han faldt, da sultan Sapherots feltherre, Idzeddin Pasha, erobrede staden. Idzeddin bragte Eraults enke, dame Blanche, og hendes barn til sit hus, og da han var ugift og ædelmodig, og lod hende og barnet bevare deres kristne tro, opfyldte hun hans bøn og blev hans hustru."

"Det var altså den samme Idzeddin, der år 1300 slog eders samlede styrke og udjog eder af Jerusalem?"

"Den samme. Han fandt mig dødelig såret i en jødisk læges hus, og han – mere ædel end mangen kristen ven – tog mig under sin beskyttelse, hjalp mig med at finde tempelstenen, og alt, hvad han til gengæld forlangte af mig, den gang Malek Nasr drog mod Jerusalem, var, at jeg skulle tage Ariana de Fois, hans afdøde hustrus barn, med mig, når jeg flygtede, og bringe hende til hendes frænder i Frankrig."

"Men det gjorde du ikke!"

"Jeg førte hende ganske vist til Frankrig, Eders Majestæt; hun opholdt sig hos tempelbrødrene i stenbruddene i Rochushøjen og fulgte os også til turneringen i Vienne. Men tvinge hende, den ædle jomfru, til at nærme sig – pavens frille, det kunne jeg ikke! Hendes kun alt for berettigede afsky skabte en uoverstigelig kløft mellem hende og slægten de Fois! Efter turneringen og den ulykke, som ramte mig der, er hun draget med den sidste rest af tempelherrerne til Skotland, og den hemmelighed, hun forvarer, er den nøjagtige og tro forklaring over tempelstenens indskrift."

Kongen tav eftertænksomt nogle øjeblikke og tog derpå atter til orde.

"Også denne forsikring vil vi tro; for hvis du ikke var sikker på, at denne pige, der er dig så kær, virkelig var flygtet til Skotland, ville du visselig ikke have sagt os det."

"I kunne lade mig dø den kvalfuldeste død uden at tvinge mig til at sige mere, end jeg ville! Jeg ville ejheller frivilligt have fortalt eder om tempelstenen, hvis den ikke for bestandig var bragt udenfor eders magts rækkevidde."

"Du ville altså hårdnakket kunne bevare en hemmelighed, der var i vor besiddelse, og aldrig ymte noget ord om den?"

"Jeg ville intet røbe, når det ikke var mig tilladt."

"Det vil vi straks prøve."

Dermed rejste kongen sig og klappede i hænderne. Et øjeblik efter trådte Pidoye ind gennem en dør i den modsatte ende af værelset.

"Luk det bevidste skab op, Guy, tag skrinet frem, som I og Everence har fundet, og sæt det, der er deri, frem på bordet. Vi vil forelægge vor enfoldige ven nogle spørgsmål om det." – Med disse ord rakte han ridderen en nøgle.

Pidoye bortfjernede sig. Efter nogle øjeblikkes forløb, mens Philippe lagde sine papirer sammen og gemte dem i en skuffe i sit arbejdsbord, trådte ridderen atter ind.

"Det er i orden," meldte han.

Philippe gav Parcival et vink og gik derpå i forvejen ind i det tilstødende gemak.

Det var den samme rådssal, der så ofte havde været skuepladsen for kongens despotiske beslutninger. Henne på det

store bord i midten af salen stod en genstand, tildækket med et klæde, og ikke langt derfra et åbent skrin.

Philippe tog plads ved det midterste vindue.

"Gå kun ud, Pidoye, indtil I hører, jeg kalder. Stil dig foran den tildækkede genstand, Parcival, således at jeg kan se dit ansigt."

Begge befalinger blev adlydt. Kongen og Parcival var nu alene.

"Vi vil underkaste din oprigtighed en prøve," tog kongen ordet. "Men skælv for den straf, som venter dig, hvis vi ikke finder dig ærlig i denne sag! – Tag blot klædet bort fra genstanden der!"

Philippe fæstede sit blik stift og forskende på Parcivals ansigt for at kunne opdage selv den ringeste bevægelse i det.

Parcival tog klædet bort, og Baphomet eller det gyldne hoved kom til syne. Uden at røbe den mindste overraskelse eller modvilje, uden det svageste spor af bevægelse i sine miner løftede han figuren op med begge hænder, betragtede den roligt og satte den atter ned på bordet.

Kongen syntes på en gang at blive overrasket og skuffet ved Parcivals adfærd.

"Er denne figur dig så bekendt? Vidste du, at den var i vor besiddelse?"

"Den er mig ikke ubekendt, skønt jeg ikke har set den i over fjorten år. I Vienne hørte jeg, at en af eders fortrolige rådgivere havde forevist den for konciliet med den erklæring, at det var Baphomet eller det gyldne hoved, som Flexian havde sigtet til i sin anklage."

"Skræmmes du da ikke tilbage for dette billede med dets glødende blik?"

"Hvorfor skulle jeg vel det, herre?"

"Fordi det slog Everence med rædsel, da han en gang beskuede det i vor nærværelse. Fordi synet deraf bragte ham, den kækkeste og mest vantroende, den frækkeste tvivler og løgner, i en tilstand af raseri og fortvivlelse!"

"Det tror jeg gerne, herre!" – Et svagt spor af foragt gled over Parcivals træk. – "Dette billede er en prøvesten for alle mennesker af hans slags; foran det må de aflægge en ynkværdig bekendelse om deres sjæls fejhed!"

Philippe sprang op, som om han var blevet stukket af et giftigt kryb.

"Elendige, formastelige træl! Det vover du at påstå!"

Hans hånd greb efter dolken, og en flammende rødme lagde sig over hans ansigt.

Parcival betragtede ham med målløs forbavselse.

"Eders Majestæt ønskede jo, at jeg skulle være oprigtig. – Skulle jeg ikke sige, hvad jeg ved om denne figur?"

Kongen følte ikke blot, at han havde forrådt sig selv i sit heftige sindsoprør, men havde tillige en fornemmelse af, at denne mand var herre over noget, for hvilket han – Frankrigs konge, den stolte og mægtige Philippe – ængstelig skræmtes tilbage. Han vendte sig om mod vinduet og stirrede ud for at skjule sin bevægelse, sit ansigts blegnen, for sin nar.

"Javel," genmælede han lidt efter. "Du skal kort og godt fortælle, hvad du ved om dette makværk. Bryd dig ikke om vor heftighed; vort blod kommer undertiden i oprør uden synderlig grund."

"I dette billede ser Eders Majestæt tempelordenens ældste og dybeste hemmelighed."

"Ha, virkelig! – Og den har været genstand for eders tilbedelse?"

"Nej, ingenlunde vor tilbedelse. Det er jo blot det legemliggjorte sindbillede på en tanke, et begreb."

"Men denne tanke eller dette begreb er en hemmelighed? En af de ældste og dybeste, eders broderskab har ejet, siger du?"

"Det er den, og for at erindre vore brødre om dette rent åndelige begreb, blev symbolet opstillet på alteret, hvor brødrene kunne beskue det, når de var forsamlet i vore ordenshuse."

"Men det besidder dog en hemmelig, magisk kraft, noget overnaturligt og uhyggeligt!" udbrød kongen, "ellers havde synet deraf vel næppe kunnet opfylde Everence med så megen gru."

"Eders majestæt tager fejl. – Hvorledes skulle et billedværk, skabt af dødelige hænder, af stakkels syndige mennesker, kunne indeholde en slig hemmelighedsfuld, overnaturlig magt? Eders Majestæt er alt for klog, alt for upåvirket af overtro og fantasteri, til ikke selv at måtte tvivle derom. – Ejede billedet en sådan evne" – med disse ord tog Parcival det atter op og betragtede det –, "da måtte det jo øve sin indflydelse på enhver, der beskuede det. På mig har det ikke en slig virkning; jeg kunne betragte det så tit, det skulle være."

Kongen vendte sig hastigt om og så, hvor rolig Parcival fæstede sit blik på figuren.

"Men Everence skælvede dog for det, følte sig grebet af smerte og fortvivlelse! Hvori består da den

hemmelighedsfuldhed, som du selv indrømmer, at der knytter sig til det?"

"Det hemmelighedsfulde, nådige konge, den magiske evne, som i hentyder til, følelsen af det uhyggelige – ligger hos *mennesket* selv, alene hos *den*, der beskuer det! Dette billede" – dermed satte Parcival atter figuren bort – "øver ikke nogen anden virkning end at vække en evne og følelse hos ham, som ellers er indslumret. Men da kan den fremstå som en tirret løve i hele sin vildhed!"

"Og det er billedets glødende blik, der skræmmer denne evne hos os op af dens søvn?"

"Ja, således er det, min konge!"

"Men hvorfor da ikke hos dig, menneske?" udbrød Philippe med vild heftighed, idet han trådte nærmere hen til bordet og stirrede på Parcival med et gennemtrængende blik.

"Fordi denne evne, denne følelse bestandig lever klar og lys hos mig, skærmer mig, når hovmod eller sanselig tillokkelse vil friste mig, og vederkvæger mig, når jeg er ulykkelig! Fordi den er min sjæls lys ved dag og ved nat! Behøver jeg nogen vogter, når jeg stedse er vågen?"

Parcival havde talt med ukunstlet, dyb følelse. Nu tildækkede han atter figuren og satte den ned i skrinet.

"Hvorfor sætter du den bort?" – Philippes stemme lød hæst og dæmpet.

"Eders Majestæt lider stundom af uro i blodet og er ikke vant til slige kabbalistiske symboler. Det er derfor naturligt, at eders sind ophidses af det, mens det ikke gør noget indtryk på mig."

Kongen følte sig beskæmmet, ydmyget og dog på samme tid takskyldig, fordi billedet atter lå i sit skrin.

"Parcival," sagde han lidt efter, "kender du hemmeligheden, og kan du sige mig navnet på den magiske kraft, der bor i dig, og som styrker og vederkvæger dig, mens den driver en mand som Everence til fortvivlelse – kan du med et ord betegne den altid vågne løve i dit bryst?"

"Denne evne hos os mennesker, denne løve i vort bryst er – samvittigheden!"

Der undslap kongen et vildt, gennemtrængende skrig; han vaklede hen imod vinduet og sank ned på stolen.

Yderdøren blev revet op, og Pidoye styrtede ind med hånden på sværdet.

"Hvad er der sket, Eders Majestæt? – Har denne elendige vovet ...?"

Philippe rejste sig forbitret op.

"En dumrian som I og ingen anden har vovet at forstyrre os! Sæt skrinet bort, men giv os nøglen, og pak eder derhen, hvor I hører til!"

Mens Pidoye forskrækket adlød, målte Philippe værelset med store skridt.

Da ridderen havde sat skrinet ind i et skab i væggen og lukket det i lås, beholdt han endnu tøvende nøglen i hånden.

"Hans Majestæt følte et forbigående ildebefindende," hviskede Parcival sagte til ham, idet han tog nøglen ud af ridderens hånd. "Gå kun; nu er det bedre."

Pidoye listede sig lydløst ud af salen.

Lidt efter vågnede Philippe af sin åndsfraværelse.

"Er denne dumrian borte?"

"Ridder Pidoye er gået. – Her er nøglen til skabet," svarede Parcival halvhøjt.

Kongen gik langsomt hen til ham.

"Behold den kun; du skal for fremtiden bevare det sælsomme symbol." – Han lagde sin hånd på Parcivals skulder. – "Du har ærligt forklaret os billedets hemmelighed, det fortjener vor tak. Men du har tillige set os svag i denne time; vi, Philippe af Frankrig, har for en gangs skyld været en nar sammen med dig! Vi råder dig til at glemme det! Udplaprede du nogen sinde et ord om, hvad der i denne stund er foregået mellem dig og os, ville døden i dens rædselsfuldeste skikkelse blive din lod! Men vil du bevare tavshed om denne sag lige så ubrødeligt, som du har holdt dit ordensløfte, da vil vi af hensyn til din enfoldighed og din ridderlige manddom glemme, hvad du har forbrudt mod vor kongelige majestæt. – Følg os til audiensen! Hvor vi end viser os, er din plads stedse bag ved os!"

Mens Parcival gik sin kvalfulde fremtid i møde uden noget håb om befrielse, havde Ariana og hendes beskyttere, Rixende og Flodoard de Puyverd, nået slottet Gourtry, en stærk, omfangsrig klippefæstning ved den lille by Chelles, der ligesom borgen tilhørte ridder Tibault og var beliggende øst for Paris.

Puyverds ven, Tibault de Gourtry, var ilet dem i møde ved Melun, havde derpå straks taget tempelsvendene i sin sold og ført de rejsende til sin sikre borg.

Han var en ægte adelsmand og ridder; men skønt han allerede var over fyrre år, havde han endnu ikke fundet en hustru. – På vejen fra Melun var ridder Tibault såre tavs og tilbageholdende; han syntes at være nedtrykt af en tungsindighed, som han ikke formåede at blive herre over. Men trods dette forsømte han intet, der kunne tjene til de rejsendes

sikkerhed og bekvemmelighed, og var bestandig rede til at imødekomme ethvert ønske hos dame Rixende, som han viste en hyldest, der i al sin beskedenhed til fulde røbede styrken af de følelser, han nærede for hende.

Den største halvdel af tempelsvendene havde han bestemt til besætning i sit slot Chelles, mens den mindre og pålideligste del af dem blev indkvarteret i selve fæstningen Gourtry. Dagen efter deres ankomst lod Rixende ridderen underrette om, at hun ønskede en samtale med ham.

Da Tibault var trådt ind i damens kammer og så, at de var alene, bøjede han knæ for hende og kyssede hendes hånd.

"Dame de Puyverd," begyndte han med bævende stemme, "eders skrivelse fra Vienne har forjættet mig min endelige skæbne. Længselsfuldt og længe har jeg ventet på det. Jeg er rede til at handle efter eders ønske, hvad udfaldet end må blive for mig. Men lad mig håbe, at den beslutning, I fatter, må udspringe frivilligt af eders eget hjerte, uden hensyn til mig eller nogen anden. Jeg ønsker ikke, at den ringe tjeneste, I fordrer af mig, skulle øve nogen indflydelse på eders fri vilje og måske senere give eder årsag til at angre, at I havde givet mig ret til at håbe."

Rixende beholdt ridderens hånd i sin.

"Rejs eder og tag plads her ved siden af mig." – Han fulgte hende hen til et lavt sæde ved vinduet.

"Tibault de Gourtry!" vedblev damen og rødmede dybt. "I har allerede i flere år ydet mig eders ridderlige hyldest og knyttet de varmeste ønsker til min person, uden at I dog nogen sinde røbede eders følelser for andre end min broder. I er aldrig blevet mig besværlig ved påtrængende smiger; ejheller har I

bragt min jomfruelige værdighed i forlegenhed overfor verdens øjne, så lidt som I har søgt at indvirke på min fri vilje. Jeg takker eder for denne ædle finfølelse, Tibault." Hun trykkede hans hånd.

"Rixende de Puyverd, jeg ved, at I – ikke elsker mig! Eders hjerte har endnu aldrig tilhørt nogen mand, og indtil det øjeblik, eders brev nåede mig, var min lidenskab håbløs. – Til den tjeneste, jeg skal yde eder, knytter jeg ikke heller overilede forhåbninger, men eders skrivelse har selv betegnet vort møde som vendepunktet i min skæbne."

"Vi er virkelig nået dertil, Tibault. Jeg vil gøre eder regnskab for mine følelser, og I skal selv træffe afgørelsen. Jeg har stedse skattet eders person og eders tilbøjelighed for mig, men jeg har ikke besvaret eders kærlighed. Indtil hin dag ved Vienne var mit hjerte uimodtageligt for ømme følelser for eder. Hidtil har jeg betragtet ægteskabet som en trykkende lænke for den fri, ædelbårne kvinde, og jeg gjorde mig selv det løfte, at jeg kun ville række min hånd til den mand, hvis hengivenhed havde stået den strengeste prøve for min skyld, så at jeg med beundring måtte se op til ham. Det skulle være en mand, der ved sin ædelmodighed, ved sit indre værd tvang mig til at elske ham! Kald ikke dette for overspændthed, ven! Jeg kender verden kun alt for godt; jeg har set tidens forvildelser og vore nuværende sæder på alt for nært hold til ikke at vide, hvor sjældent ægteskabet knyttes i den rette ånd, som en hellig forening mellem beslægtede, opadstræbende sjæle. Der er imidlertid en, som har overbevist mig om kærlighedens almagt, Tibault! Først nu tror jeg på den styrke, som kan øses af en ren og sand lidenskab!"

"Eders hjerte, Rixende, har altså truffet sit valg?"

"Nej, Tibault. Men det har fornemmet, hvad sand kærlighed er i stand til! Helten i turneringen ved Vienne, som Flodoard har tilskrevet eder om, og som kongen til hån for hele adelen og det forsamlede koncilium lod lægge i lænker og gøre til sin nar – var en tempelherre, den sidste komthur i Jerusalem. – Ariana, der fulgte os herhid, har været hans ledsagerinde, han hendes beskytter, siden de begge forlod den hellige stad. Forstår I, Tibault, denne pige elsker den ædle mand usigeligt, men håbløst! Hun elsker tempelherren, som er hjemfalden til døden! Hun elsker den fangne mand, ved hvis kval og skændsel kong Philippe godter sig! Hun vil blive i den elskedes nærhed, at dø med ham er hendes sidste håb, hendes eneste ønske! I denne piges hjerte, i hendes rene sjæl har jeg læst, hvad kvindekærlighed er, og jeg spørger eder, Tibault, ridder af Gourtry, om I vil fortjene en sådan kærlighed af Rixende de Puyverd?"

Hun stod foran ham i ædel begejstring, lagde sine hænder på hans skuldre og så ham dybt ind i øjet.

"Sig, herskerinde, hvormed jeg kan opnå en så stor lykke, og ved alle Himlens engle, for en slig pris er jeg rede til at gå døden i møde ligesom Parcival gennem enhver fare og fornedrelse! Da skal I i det mindste kunne sige ved min grav: Her hviler et trofast hjerte!"

Rixende drog en ring af sin finger.

"Denne fingerring gav min moder, Briande, min fader, da hun trolovede sig med ham. Så sandt som jeg hermed sætter den på eders finger, sværger jeg eder, at jeg bliver eders hustru den dag, I har befriet helten Parcival, kongens nar, genforenet

ham med Ariana og ført dem begge i god behold til Boulognes havn! Går I til grunde ved dette vovespil, da skal karmeliterindens kloster være min grav!" – Hun satte ringen på hans finger. – "Kys mig, Tibault, til pant herpå," sagde hun bevæget. "I kysser en mund, som endnu ingen mand har berørt."

Tibault sluttede hende fyrigt i sine arme, og derpå kyssede han med dyb ærefrygt hendes hånd.

"Rixende, dame de Puyverd, ved Himlens og eders egen huldsalighed er I blevet herskerinde over mit liv; tag da også for fremtiden slottet Gourtry og staden Chelles i besiddelse. Endnu kun en dags frist under jeg mig for at gøre al ting rede og træffe aftale med eder og Ariana, med eders ædle broder, med ridder Mortemar og med Kurt; derpå bryder jeg op til kong Philippes hof for at frelse Parcival!"

25. Den enfoldige

Tibault de Gourtry, herre af Chelles, en af de rigeste og mest ansete af de uafhængige adelige i hovedstadens nærhed og dertil bekendt som en sand riddersmand "uden frygt og dadel", havde en uges tid efter kongens tilbagekomst indfundet sig i Temple med et lille, men glimrende følge for at gøre majestæten sin opvartning.

Han var blevet modtaget med så meget større udmærkelse, eftersom netop en foruroligende mængde af hans standsfæller på en utvetydig måde havde tilkendegivet kongen deres had og forbitrelse. Efter den skæbnesvangre turnering ved Vienne var der endog mange adelige, hvis harme var så stor, at de forlod Frankrig for at nedsætte sig i Normandiet eller Flandern, altså de grænselande, som stod i åben fejde med Frankrig. Kongen så sig derfor nødsaget til at forbyde sin lensadel at forlade landet, hvis den ikke ville miste sine lensbesiddelser og fødselsrettigheder.

Tibaults ankomst blev under disse omstændigheder betragtet som et vidnesbyrd om særlig hengivenhed. Hoffet anede ikke, at ridderen førte andre planer i sit skjold, lige så lidt som Parcival havde den mindste tanke om, at nogen arbejdede på hans befrielse. Med klog forsigtighed lykkedes det snart Gourtry at erfare, af hofnarren havde været syg, men nu var i bedring, og at der efter kongens udtrykkelige befaling blev ham den omhyggeligste pleje til del. I sammenligning med Philippes ubarmhjertige fremfærd mod de øvrige tempelherrer måtte denne hensynsfuldhed betragtes som en uforståelig gåde, og Tibault frygtede for, at kongens mildhed var af samme

beskaffenhed som den, katten viser mod musen. Men også denne mistanke tilintetgjordes ved den audiens, hvortil Parcival ledsagede kongen efter deres samtale, og ved hvilken han for første gang trådte frem for hoffet.

Med den ham ejendommelige kolde og skarpe betoning havde Philippe henvendt følgende ord til sin hofstat, idet han pegede på Parcival:

"Her ser I, ædle damer og herrer, narren Parcival; han står i vor *særlige* tjeneste. Vi gør hoffet og navnlig medlemmerne af vort kongelige hus opmærksomme på, at denne mand ikke er nogen andens, men alene *vor* nar; overfor alle andre gælder han for en tapper adelsmand; for denne ros har han fortjent! Enhver fornærmelse mod hans person vil vi betragte som mangel på ærefrygt for vor vilje!"

Denne meddelelse vakte naturligvis almindelig forbavselse, og den måde, hvorpå kongen omgikkes Parcival, idet han meget hyppigt spurgte ham om hans mening og ved taflet udelukkende lod sig betjene af ham, ligesom også krigsøversterne og ministrene senere hen mere end en gang traf den ny hofnar i kongens private kabinet, hvor man ikke sjældent så ham fordybet i vigtige dokumenter – alt dette bevirkede, at kongens omgivelser var af samme mening som den indflydelsesrige minister, Guillaume d'Arblay, der påstod, at Hans Majestæts nar var Hans Majestæts særlige yndling!

Navnlig vakte en kort samtale, der fandt sted mellem Philippe og Parcival en dag ved taflet, en ikke ringe opmærksomhed. Narren havde fæstet nøglen til det skab, hvor skrinet med det gyldne hoved var forvaret, til en snor, som han bar om halsen, således at nøglen hang uden på hans bryst

ligesom et slags embedsskilt. Ved bordet lagde kongen mærke til dette.

"Hvad er det for en nøgle, du bærer om halsen, enfoldige?"

"Den hører til skabet, hvor den genstand opbevares, som Eders Majestæt har betroet til min varetægt. Jeg bærer nøglen på denne måde, for at Eders Majestæt til enhver tid kan overbevise eder om, at ingen uvedkommende har adgang til det pågældende aflukke."

Philippe studsede lidt; derpå rakte han ham hånden.

"Du er omsorgsfuld og redelig i opfyldelsen af vore befalinger."

Parcival førte kongens hånd til sine læber.

"Jeg gør min pligt – og vil bestandig føle mig mindet derom."

"Godt! – – – Giv ham imidlertid en gylden kæde, Pidoye, i stedet for den lædersnor, han bærer, for at man kan se, at vi særligt anerkender hans pligtopfyldelse!"

Beskaffenheden af kongens forhold til sin nar, og hvad der var den oprindelige årsag til en velvilje, som ikke engang Philippes egne slægtninge kunne glæde sig ved, forblev en gåde for alle og især for Tibault de Gourtry. Guy de Pidoye lod rigtignok lejlighedsvis et vink falde om, at han anede grunden, men han vægrede sig hårdnakket ved at give nogen nærmere forklaring.

Høje og lave ved hoffet, selv dronningen og prinserne, var alt for vant til at skælve for Philippes vrede, til at nogen af dem skulle vove at efterforske en hemmelighed, der angik kongen, eller fordriste sig til at nægte Parcival den agtelse, som Hans Majestæt havde forlangt, at der skulle vises hans nar. Så snart man mærkede, at Parcival stod så fast i kongens gunst, blev han

oven i købet en meget søgt person, uden at dette dog gjorde noget indtryk på ham eller forandrede hans beskedne og alvorlige adfærd.

Da Parcival så godt som altid var i kongens nærhed og ellers ikke holdt omgang med nogen, var det overordentlig vanskeligt, især for en gæst ved hoffet som Tibault de Gourtry, at nærme sig ubemærket til ham. En person dannede dog en undtagelse herfra – nemlig Schahin, der nu gjorde tjeneste som oppasser for kongens yndlingshest. Schahin iværksatte med ægte østerlandsk snuhed sin forbindelse med Parcival.

Da han pludselig så sin hidtil sejrrige herre i en så nedværdiget tilstand, begreb han med forfærdelse, at ridderen befandt sig i en lignende nød og elendighed som den, hvori han og Thakla en gang havde været hos slavehandleren i Nicosia. Da man derefter førte ham til kongens borg, hvor han altså kom i sin ulykkelige herres nærhed, skjulte han sit kendskab til frankersproget, så at ingen kunne gøre sig forståelig for ham. En fremmed kunne imidlertid ikke uden livsfare bestige den arabiske hest, som havde vakt Philippes højeste beundring, og da der ikke fandtes nogen, som kunne indskærpe Schahin hans nye pligter i hans eget modersmål, så tillod kongen ham at stå i daglig berøring med Parcival, så snart denne var blevet rask. Dette havde ikke blot til følge, at Schahin med stor iver passede sin tjeneste i den kongelige stald, men fra nu af lod Parcivals ganger sig villigt tilride og træne.

For at opfylde det hverv, som Rixende havde pålagt ham, at befri Parcival, måtte Tibault de Gourtry gå til værks med den største forsigtighed og fremfor alt lade det kongelige hof forblive i den tro, at han var det oprigtigt hengiven. På grund af

den misundelse og skinsyge, der herskede indbyrdes mellem hoffolkene, turde han ikke heller give rum for den mistanke, at han hørte med til embedsjægerne eller de ærgerrige, der spekulerede i kongens gunst. Følgelig turde han ikke udstrække sine besøg ved hoffet så længe, at det fik udseende af, at han ville indsmigre sig i den kongelige nåde. Han måtte passe på at gå og komme til rette tid, så han altid kunne være vis på at være velkommen, aldrig synes påtrængende. Alene disse hyppige fraværelser vanskeliggjorde i ikke ringe grad opnåelsen af hans hensigt, og resten af året forløb, uden at det endnu var lykkedes ham at knytte nogen forbindelse med Parcival.

I marts i året 1313 bragte et lykkeligt tilfælde ham endelig til målet. Da Tibault på dette tidspunkt gentog sine besøg i Temple, havde kongen med en del af sine kavalerer forlagt residensen for nogle uger til Louvre for i de tilgrænsende skove at afholde jagter, som han var en lidenskabelig ynder af.

Foruden de kongelige damer, deres kvindelige hofstat og deres kammerherrer traf Tibault ikke andre end hoffets marskal, Guy de Pidoye, og narren Parcival.

Parcival havde hidtil endnu ikke forladt Temple, hvorimod kongen havde tilladt ham at gå frit omkring inden for borgens mure og nyde den friske luft i haverne. Under Philippes fraværelse havde han imidlertid tilbragt den meste tid på sit kammer.

Tibault havde måske dvælet to eller tre dage ved hoffet i Temple, da der en formiddag indtraf et bud fra kongen, hvorefter Pidoye opsøgte de Gourtry.

"Jeg kommer for at anmode eder om en tjeneste, hr. Tibault, for hvilken kongen vil være eder meget forbunden," tog Pidoye

ordet. "Ved et forsøg under parforcejagten tidlig i morges på at ride den sorte arabiske hingst, som narren Parcival i sin tid har bragt med fra Palæstina, blev kongen kastet af, og selv med Schahins hjælp er det ikke længere muligt at bringe den til lydighed. Da man ikke formår at gøre sig forståelig for den sorte rideknægt, mens det på den anden side fortrædiger Hans Majestæt ikke at kunne benytte dyret på jagten, så befaler han, at narren skal føres til ham under ledsagelse af en pålidelig kavaler her fra hoffet. Da hesten tidligere har tilhørt Parcival, skal denne nemlig forsøge sin lykke med den. Det tillades ham at iføre sig en mindre latterlig iklædning, men narrehætten skal han dog beholde, og der må drages omsorg for, at han ikke benytter lejligheden til at flygte. Mine embedspligter fordrer imidlertid min nærværelse her i Temple, og hoffets kammerherrer kan ikke godt forlade deres tjeneste hos de kongelige damer. Eders ledsagelse ville derimod være tilstrækkelig betryggende for dette øjemed, og jeg tvivler ikke om, at I med glæde griber lejligheden til at vise Hans Majestæt en tjeneste og atter forestille eder for ham. Vil I overtage dette hverv?"

Tibault skjulte sin glæde under en tilsyneladende ærgerlig mine.

"Jeg tilstår, hr. ridder, at jeg nok kunne ønske en værdigere anledning til at vise Hans Majestæt en opmærksomhed end at gøre hans nar følgeskab. Men for ikke at forspilde den høje herre jagtens glæder, vil jeg dog ikke vægre mig derved."

"Om en time skal narren vente eder ved yderporten; imidlertid sender jeg bud til kongen med den efterretning, at I vil indtræffe ved middagstid med den enfoldige."

Efter aftale blev Parcival overgivet ridderen, der holdt i den yderste borggård med sine folk. Parcival, som Pidoye havde underrettet om målet for hans udflugt, sad til hest, men hans fødder var bundet fast til stigbøjlerne for at forhindre, at han egenmægtig skulle springe af sadlen. Tøjlerne lagde Pidoye selv i hr. de Gourtrys hånd, og dennes følge, en halv snes bevæbnede mænd, sluttede derpå kreds om ham og narren. Den sidste bar endnu sin hætte, men var i øvrigt klædt i sædvanlig hofmandsdragt og havde en kappe om sig, så at han så tåleligt anstændig ud.

Man begav sig på vejen og Parcival, der næppe havde gjort sig den umage at kaste et blik på Tibault, red tavs ved siden af sin ridderlige ledsager. Vejen førte tværs over markerne uden om Paris' mure. Da man havde tabt Temple af sigte, sagde Tibault:

"Jeg tror næsten, hr. enfoldige, at det er første gang, siden I kom i eders nedværdigende stilling, at I rider over fri mark?"

"I har ret, herre, men nydelsen er desuagtet kun ringe for mig; jeg slæber dog stadig min elendighed med mig!"

"Men hvis jeg nu lagde tøjlen her i eders hånd og gav eder en dolk, I kunne skære eders bånd over med, ville I så ikke være glad ved at gøre en ende på eders trældom? Der lod sig vel nok finde et smuthul under vejs, og derpå kunne I ved et rask ridt slippe uden for eders plageånders rækkevidde, så snart natten faldt på."

"Det sømmer sig kun slet for ridder de Gourtry at friste en stakkels mand som mig. Kun den, som lagde mig i lænker, kan atter løse dem; min frihed ligger i kongens hånd!"

"Men hvad ville I sige, hvis eders tro våbendrager, Kurt og hans ledsagere ventede på eder i Charpentiers stenbrud?"

Parcival fo'r sammen, og en brændende rødme lagde sig over hans ansigt.

"Jeg ved ikke, med hvilken ret I taler således til mig, herre," genmælede han, "men desto sikrere ved jeg, at intet skal drage mig bort fra min pligt, som jeg kender bedre end I!"

"Ikke heller dette, Parcival?"

Med disse ord fremtog Tibault et lille, sammenfoldet papir, som han rakte sin ledsager. Det indeholdt følgende linjer, skrevet i det syriske sprog:

> "Stakkels hjertenskære ven! – Ved de hede tårer, jeg har grædt over dig, ved de søvnløse nætter, jeg har tilbragt i kvalfuld angst for din skyld, ved den Gud, der ser vore lidelser, besværger jeg dig at have fuld tillid til hr. Tibault de Gourtry! Fly til mig og lad os forlade dette skrækkelige land!
>
> *Ariana*."

Parcival følte sig grebet af en skræk og smerte, der bragte alt blodet til at strømme til hans hjerte.

"Almægtige Gud," udbrød han bævende, "er den ulykkelige pige da endnu i Frankrig, mens jeg troede, at hun allerede for længe siden var i sikkerhed hinsides havet! Jeg beder eder, sig mig alt, for at jeg kan komme til vished om, at jeg nu er tidobbelt mere elendig end for få øjeblikke siden!"

"Komthur af Zion," genmælede Tibault, "Ariana, eders ædle ledsagerske befinder sig i eders nærhed. Efter at hun var blevet båret afmægtig bort fra turneringspladsen ved Vienne, tog den ædle Rixende de Puyverd og Flodoard sig af den ulykkelige pige. I forening med dem, mester Augustin, Kurt og tempelsvendene

fulgte hun eders spor hertil. – Betragt den mand, der rider bag ved mig, og I vil tro mig."

Parcival vendte sig hastigt om.

"Brian de Mortemar, broder Brian!" udbrød han. "O, Gud, da må det jo dog forholde sig, som I siger! – Kom her hen til mig, Brian!"

Den lille ryttertrop gjorde holdt. Mortemar svang sig af sadlen og skar Parcivals bånd over med sin dolk, mens Tibault rakte ham tøjlen på hans hest. Derpå svang Mortemar sig atter i sadlen og red hen ved siden af vennen.

"Vi tør ikke spilde tiden med ord," sagde han; "hist henne skimter vi allerede kongens dyrehaver. I Chelles finder du Kurt og tempelsvendene; på den ædle Tibaults borg venter dame Rixende og Ariana på dig. Uden dig forlader hun aldrig Frankrig. Tænk på, at det er din pligt at frelse vor ordens hemmelighed; tænk på Arianas kærlighed og følg os!"

Parcival drog tungt efter vejret; hans sjæl var bytte for en heftig kamp mellem hans modstridende følelser. Endelig udbrød han:

"Om alle Himlens engle lå på knæ for mig og råbte: Kom, følg os til Ariana, så – Gud stå min stakkels forstand bi – sagde jeg dog nej og atter nej! – Hvorfor har I ikke handlet efter min vilje og ført hende til Skotland, så at jeg nu roligere kunne opfylde min pligt her? Tanken derom ville have styrket mig til mit værk, mens jeg nu må pines af en ny angst."

"Hvilken mere hellig pligt kunne du vel have, når du først atter var fri, end at opfylde Molays vilje og Arianas bøn?" genmælede Mortemar.

"Hør, hvad jeg har at sige dig, Brian! Jeg troede, at Ariana, Kurt og de andre allerede var lykkeligt undsluppet til Skotland, at den ædle pige var frelst tilligemed den hemmelighed, hun forvarer for vort broderskab. Denne tanke var min eneste og bedste trøst i al min elendighed. – Den ellers så ubarmhjertige Philippe har fattet tillid til mig; det er lykkedes mig at finde en vej til hans hjerte, om han end ikke vil tilstå det for sig selv. I min sjæl lever det håb, at hans sind vil vende sig til nåde mod Molay og hans lidelsesfæller, og at disse vil blive frelst ved mit vidnesbyrd om tempelordenens uskyld."

"Ulykkelige mand," svarede Brian, "formår du virkelig et eneste øjeblik at skuffe dig selv med dette falske håb? Du tænker endnu på at overbevise kongen om tempelordenens uskyld! Ved du da ikke, at vor orden ikke længere er til? Clemens' pavebrev har udryddet Ziontemplets broderskab over hele jorden; vore brødre er enten fanget eller flakker omkring i landflygtighed! Der behøves endnu kun det sidste slag: Dommens fuldbyrdelse her i Frankrig, og Molay og hans staldbrødre har da udåndet deres sidste suk!"

"Selv om alt dette er sandt, skal Molay dog ikke være fuldstændig forladt, så længe der er en gnist af håb tilbage om at frelse ham. Der findes endnu en, som vil bede for ham og ikke blive træt af at søge vejen til kongens hjerte, om denne ene end kun er den stakkels nar, Parcival den enfoldige! Jeg var den sidste tempelherre i Jerusalem, og jeg vil også være den sidste i Frankrig! Enten frelser jeg Molay, eller vi udånder begge i flammerne!"

"Og hvad bliver der da af den pligt, som var dig betroet? Af den ulykkelige Ariana, som du har forladt? Du raser, broder! Er

det hellige tempelfund fra Jerusalem da ikke endnu vigtigere end selve mesterens liv? Har du ret til at glemme din ed og bringe fordærvelse over dig selv, over Idzeddins barn og os alle for at frelse en enkelt mand, en olding, som allerede er hjemfalden til døden?"

"Velan, så hør da mit sidste ord! Jeg vil ikke være troløs mod min ed eller mod Ariana; jeg vil ikke betynge min sjæl med eders blod! Og endnu mere; jeg vil skåne mit eget liv for det måls skyld, som blev pålagt mig i Jerusalem. Jeg sværger, at dette værk skal blive ført til ende! Men jeg bønfalder eder tillige om, at I vil tro mig, når jeg siger eder, at jeg formår at vinde magt over Philippes sjæl til held for Molay! Min stemme vil finde vej til hans hjerte, så det åbner sig for medlidenhed med de uskyldige!"

"Og hvis dette ikke sker, forblindede mand," udbrød Tibault.

"Hvis Philippe skuffer og bedrager dig, broder? Hvis Molay dog går til grunde?" istemte Mortemar.

"Da kan I atter tilråbe mig: Kom, Ariana og dine venner venter på dig hinsides havet! – Ved genløsningens magt og ved min samvittighed – da vil jeg følge eder!"

En tid lang red de tavse ved siden af hinanden.

"Lad da så være, Parcival," tog Brian atter ordet. "Du er hovedet for den sidste, fattige rest af vort broderskab; vi vil adlyde dig."

"Tillader I, indtil den stund, da I kan opfylde eders nys aflagte løfte, at Ariana sætter sig i forbindelse med eder gennem mig, og at jeg tør nærme mig eder som eders tavse ven, der redeligt våger over eders vel? Rixendes fremtidige husbond beder eder

derom som den, der med ære og sit livs lykke har borget hende for eders befrielse."

Parcival rakte ham sin hånd.

"I er fra denne stund min ven, ridder Tibault, og synet af eder ved Philippes hof skal være mig en trøst og glæde. – Nu af sted til kongen!"

Hans majestæts nar ventedes allerede med stor utålmodighed. Efter at hesten "Idzeddin"s vildhed – dette navn havde Philippe givet det stolte dyr – havde forstyrret den jagt, der skulle have fundet sted om morgenen, var jagten udsat til om eftermiddagen.

Den hårdnakkethed, Philippe havde for vane at sætte sin vilje igennem med selv i ligegyldige tilfælde, var også grunden til, at han på det bestemteste holdt fast ved, at "Idzeddin" skulle være med på jagten, skønt dyret allerede en gang havde kastet ham af.

Da Parcival indfandt sig kort efter middagstaflet, lod Philippe straks blæse til opbrud og den arabiske hingst føre frem. Parcival trådte hen til den sorte rideknægt og kærtegnede dyret, der vrinskede af glæde ved synet af ham.

"Schahin," sagde han i det syriske sprog til knøsen, der holdt hesten ved bidslet, "vil du også i fremtiden adlyde mig, selv når jeg ikke er hos dig? Vil du stå mig bi med din troskab, så at det måske en gang skal lykkes mig at vinde sejr over mine fjender?"

"Herre, jeg vil gøre alt for dig, når du blot ikke forlanger, at jeg skal elske den, som piner dig, og hvis hånd er rød af gode menneskers blod!"

"Det er klogt at adlyde den, man ikke mægter at gøre modstand imod. Derfor befaler jeg dig, at du lidt efter lidt lader kongen mærke, at du forstår hans tale, så at han ikke behøver min hjælp for at ride det ædle dyr. Jeg vil meddele kongen det ord, som tæmmer gangeren, nemlig dens navn."

"Melak, min kære herre, I vil dog vel ikke også sige ham det andet, vigtige ord?"

"Nej, hint ord udtaler jeg ikke, for at det ikke skal bringe fordærvelse, hvis det kom i den urettes mund!"

"Jeg takker dig, melak! Lad dette mørke ord være begravet alene i mit bryst. – Det er min eneste trøst, når jeg ikke ser dig," tilføjede knøsen sagtere.

Jagtselskabet samlede sig i Louvres gård, hvor også kongen lidt efter indfandt sig.

"Er du ganske sikker på, Parcival, at din nærværelse vil gøre "Idzeddin" føjelig?" spurgte han.

"Dyret vil fra nu af adlyde eder, og den havde også gjort det i morges på jagten, trods hundenes gøen og hornenes skrald, hvis Eders Majestæt havde kendt det ord, der tæmmer den selv i dens største vildskab. Det ædle dyr adlyder kun den, som det holder af. Og ligesom en konge lider det kun den, der tiltaler det med et smigerord! Han er dens herre! Ordet er indgraveret på den talisman, som den bærer om halsen tilligemed sin stamtavle. Tillader Eders Majestæt, at jeg hvisker eder ordet i øret?"

Philippe trådte hen til ham og bøjede hovedet. Parcival tilhviskede ham kun to stavelser.

"Når Eders Majestæt udtaler dette lille syriske ord, vil I kunne overbevise eder om, hvor godt hesten forstår det."

"Godt! Du kan imidlertid ride ved siden af os; Schahin følger bag efter, for at vi kan være sikre mod dens ondskabsfulde nykker."

Mens følget svang sig i sadlen, trådte kongen hen til den arabiske hingst, klappede den og tilhviskede den smigerordet. Den stod nu stille som et lam, vrinskede sagte og bevægede velbehagelig sit hoved. Uden den mindste genstridighed tillod den kongen at sætte sig i sadlen.

"Adar! I galop, Adar! Hallo!"

Og af sted galoperede den kongelige rytter, fulgt af Parcival, Schahin og hele jagtselskabet.

Jagten gik særdeles heldigt for sig. Kongen kunne anstrenge hesten, så meget han ville, ja endog lade den undgælde for dens tidligere ulydighed, tilråbet "Adar" viste sig stadig tilstrækkeligt til at gøre den fuldstændig blid og føjelig. Kongen havde ikke mere årsag til at klage over det smukke dyr, som han fremtidig gav navnet "Adar".

Da selskabet om aftenen vendte tilbage til Louvre, lod kongen, der var træt og derfor spiste alene, sig opvarte af Parcival.

"Vi er tilfreds med dig, ven," sagde han til ham. "Du har vist os, hvorledes vi kan gøre det prægtige dyr lydigt og lærvilligt, og vi takker dig derfor. Du skulle blot tidligere have sagt os ordet."

"Jeg vidste ikke, at Eders Majestæt ville ride hesten til jagt. Dyret er ikke vant til den slags parforcejagt, som bruges her, og støjen har gjort den fortumlet."

"Det er vel rimeligt ... Du var i dag for første gang i lang tid i den fri skov og sad på en flink hest?"

"Ja, for første gang siden – turneringen ved Vienne."

"Følte du ikke længsel efter noget, da vi således sprængte af sted på kryds og tværs?"

"Eders Majestæt mener?"

"Lyst til at flygte? Vi var alene med dig og Schahin og et godt stykke borte fra de andre. Du havde over ti gange den bedste lejlighed til at sørge for din frihed. Hvorfor forsømte du at gøre et forsøg på det?"

"Hvis det blot var mig om at gøre at blive fri, da havde jeg været det for længe siden. Dog skal intet afholde mig fra at opfylde min pligt mod Eders Majestæt."

"Ja så! ... Det er altså med forsæt, du modstår enhver sådan fristelse! Og af hvilken grund?"

"Eders Majestæt har berøvet mig min ridderlige ære og min frihed; I alene kan skænke mig den igen! – Jeg har forbrudt mig mod Eders Majestæts magt, vakt eders vrede ved at trodse eder, det er sandt; men jeg gjorde det for mine brødres frihed og liv, for min ordens ære; jeg gjorde det, fordi mit hjerte bød mig at handle således. For min egen fordel gør jeg intet! – Eders Majestæt må bestandig kalde mig en ægte nar, men I skal i det mindste erkende, at en tempelherre selv i trællekår kan være en tro og ærlig mand!"

Philippe slog øjnene ned og tav en stund.

"Du håber altså alene på vor nåde?" sagde han derpå sagte.

"Ellers håber jeg på intet mere!"

"Nuvel, det kunne jo hænde, at du ikke tog fejl i denne tro."

Efter den nys omtalte jagtudflugt blev den tvang, man hidtil havde pålagt Parcival, ikke blot betydeligt lettet, og han

behøvede ikke heller længere at bære den vanærende narredragt, men Philippe viste sig endog helt nådig mod ham.

Året 1313 var forløbet, uden at der var foregået synderlige forandringer hverken ved hoffet eller i landet. Dommen over tempelherrerne var endnu ikke blevet fuldbyrdet; disse smægtede endnu stadig i fængslerne. Lige så lidt var den kendelse, der overdrog tempelordenens godser til johanniterridderne, blevet opfyldt; kong Philippe udleverede ikke hverken de faste eller løse ejendomme, der havde tilhørt broderskabet.

Fra Italien var der imidlertid indløbet en sørgelig efterretning, som kun blev hvisket fra mund til mund ved hoffet. Den tyske kejser Henrik, Lützelburgeren, der var draget mod Philippes broder, kongen af Neapel, var blevet forgivet af en italiensk præst. Sin tids ædleste mand, som det halve Europa havde hilst som sin befrier for Philippes og Anjous overmagt, var faldet som offer for sine fjenders snigmorderske våben, og dermed var håbet for den gang udslukket om et frit og enigt Italien.

Parcival følte sig dog for sit vedkommende mindre berørt af denne begivenhed; for hans opmærksomhed var henvendt på forhold, der lå ham langt nærmere.

Ved Tibault de Gourtrys behændige medvirken opstod der mellem Parcival og Ariana en brevveksling i det syriske sprog, som skænkede dem begge en usigelig trøst. På samme tid øste Parcival af kong Philippes adfærd en forøget tillid til, at det ville lykkes ham at frelse Molay og de øvrige fangne tempelherrer.

Hvad enten kongen blev tvunget af en indre sjælekamp, eller om han havde andre grunde, nok er det, at han ofte – når han

var alene med Parcival – kom tilbage til Baphometbilledet og dets evne til at vække den slumrende samvittighed, og han indviklede Parcival i lange samtaler om det.

Med alle spottens og tvivlens våben, med alle de midler, som hans skarpe kløgt gav ham i hænde, søgte kongen at svække Parcivals bevisgrunde, og overbevise ham om, at samvittigheden kun var en tom indbildning. Men hverken det ene eller det andet lykkedes ham. Overfor den lærdom og dybsindige viden, som tempelherrerne havde tilegnet sig i Morgen- og Aftenlandet, overfor Parcivals lige så simple som klare og overbevisende grunde, trak kongen det korteste strå og måtte til sidst indrømme, at der virkelig gaves en samvittighed.

Han lod endog i hoffets nærværelse falde bemærkninger om, at tempelherrernes lærdom og grundsætninger var al ros værd, at det kun var beklageligt, når mængdens råhed og overtro såvel som kirkens skinsyge og anmasselse havde stillet sig fjendtligt over for lærdomme, der uden tvivl havde kunnet tjene til det almene vel.

Da kongen først var kommet til slige anskuelser, lå det nær at formode, at han ville øve nåde mod ordenens fangne brødre og deres gamle mester. Også den lange opsættelse af dommens fuldbyrdelse, der ellers plejede at følge straks efter domfældelsen, syntes at tyde på, at man kun ville lade tiden bringe processen i forglemmelse for ved en eller anden passende lejlighed at åbne fængslerne for de ulykkelige, der allerede i seks år havde været berøvet friheden.

Med slige forventninger havde man nået året 1314, uden at der endnu var foregået nogen forandring i tingenes tilstand. Over alt herskede der stilhed og sløvhed.

Ved tempelordenens fuldstændige tilintetgørelse og adsplittelse og korherrernes forvisning til en afkrog af Tyskland var al gensidig forbindelse mellem de to broderskaber blevet afbrudt. Efter Pierre af Boulognes befrielse for fire år siden havde man ikke heller hørt noget til brødrene hinsides havet eller forholdene i Skotland.

I begyndelsen af året fortalte man imidlertid ved Philippes hof, at der forestod en afgørende kamp mellem England og Skotland, og den franske minister Guillaume d'Arblay udtalte, at han glædede sig såre til dette, fordi England, selv om det gik sejrrigt ud af kampen, dog ville blive så svækket derved, at Frankrig ikke længere behøvede at frygte dets indblanding i de gamle stridigheder med Flandern og Normandiet.

Denne sidste efterretning gjorde et ikke ringe skår i Parcivals håb om, at det store antal af hans landflygtige ordensbrødre, der havde søgt tilflugt i Skotland, havde fundet vedvarende ro og sikkerhed der. Hvis Edward II bragte Skotland under sit åg, var det at forudse, at han ville berede ordenen den samme skæbne, som den allerede havde lidt i England og Frankrig. Parcivals fremtid syntes derved mere uvis end nogen sinde før.

I slutningen af februar forandrede Philippes tilsyneladende gunstige stemning sig pludselig på en truende måde. Bag hans sædvanlige lidenskabsløse træk syntes der at ligge en skjult forbitrelse, en grum beslutning, der spåede ligesom et ødelæggende uvejr.

Der måtte have tildraget sig noget uhørt, hvilket vidste ingen, eller man ville ikke vide det.

Tronfølgerens gemalinde, Maria af Burgund, var en nat sporløst forsvundet. Kronprins Louis var den næste dag flyttet

ind i en fløj af Louvre tilligemed sin hofstat. Dronning Jeanne viste sig med røde, forgrædte øjne; hendes bevægelser, de få ord, hun talte, syntes snarere at komme fra en viljeløs maskine end fra et levende menneske; hun så ud, som om hun på nogle få dage var blevet dobbelt så gammel som før.

Også ridder Guy de Pidoye var forsvundet. Man fortalte, at et vigtigt anliggende havde kaldt ham til udlandet. Grev Loyron blev udnævnt til guvernør i Temple. Skriftefaderen Imbert, grev Guillaume de Paris og d'Arblay var i stadig, hemmelighedsfuld bevægelse. Under alt dette vovede dog ingen at sige, hvad der var foregået; selv de fortroligste venner undgik at udtale sig for hinanden. Kongens strenge blik vågede mistænksomt over ethvert ord, enhver bevægelse.

Parcival vidste endnu mindre end alle andre; det var ikke hans sædvane at blande sig i forhold, der ikke angik ham. Han udrettede sin tjeneste, men holdt sig i øvrigt mest for sig selv, tilmed da Tibault de Gourtry ikke indlod sig i samtale med ham så ofte som før.

Kongen var vel blevet mere kold og bydende i sin optræden, men i øvrigt syntes han ikke at have fattet nogen særlig vrede mod Parcival. Hans adfærd havde øjensynlig kun sin grund i hans mørke lune, der med hver dag blev værre, og som han syntes at søge sig et eller andet offer for.

Den 12. marts efter taflet, der gik mere tavst og stille for sig end nogen sinde før – dronningen og prinserne var ikke til stede, og ingen gjorde blot det svageste tegn på at bryde den trykkende stemning ved at indlede en samtale om ligegyldige ting – begav kongen sig uden noget ord eller hilsen til sit kabinet. Parcival fulgte ham som sædvanlig.

"Bring os skrinet med det gyldne hoved," sagde kongen, så snart de var trådte ind, "og luk så døren hertil indvendig fra!"

Befalingen var udført på få øjeblikke.

"Tag billedet frem, sæt dig lige over for os og se stift på det med dine enfoldige, uskyldige øjne! Vi er begærlig efter at erfare, hvad dit bedre jeg vil sige til det, du nu skal få at høre!"

Parcival gjorde, hvad der blev befalet ham, og skønt han følte sig tung om hjertet, så han dog rolig ind i det gyldne hoveds sælsomt stirrende øjne.

"Du har at besvare ethvert spørgsmål klart og tydeligt! Det er ekkoet af din – gode samvittighed, vi vil høre! Ellers intet; ingen mystiske forklaringer, intet men eller hvis!"

"Jeg vil tale, som min indre stemme byder mig."

"Har du lagt mærke til den synlige spænding og bekymring, der har bemægtiget sig hoffet?"

"Det har jeg, Eders Majestæt."

"Kender du årsagen til det?"

"Nej, at spørge sømmer sig ikke for mig. Eders Majestæt vil selv bestemme, hvad jeg skal vide."

"Ret så. Vi ville heller ikke have talt til dig om denne forsmædelige sag, hvis det ikke havde været for at bevise dig, hvor ynkeligt det står til med det, du kalder – menneskets samvittighed! ... Tronfølgerens gemalinde, Maria af Burgund, er fundet skyldig i ægteskabsbrud med Guy de Pidoye! Hvad ville du som fader og konge dømme om det?"

"For deres egen samvittighed fortjener de døden!"

"Haha, javel! Døden ... Vi har i dag ladet dem begge aflive i fængslet!"

Parcival fo'r heftigt sammen og så forfærdet på Philippe, men tav. Med et smerteligt udtryk fæstede han atter sit blik på det gyldne hoved.

"Jeg har en gang indrømmet dig, at der virkelig gaves en samvittighed, at den var givet ethvert menneske! ... Men når disse tos samvittighed tillader dem at handle så oprørende, at skænde deres herres og konges, deres ægtefælles og faders navn og blod, vil du da endnu nægte, at der må gives to forskellige slags samvittighed – den ene lav og dyrisk, den anden opfyldt af ære, troskab og sædelig renhed? – Vil du endnu påstå, at den såkaldte samvittighed er Guds stemme, det hemmelige tilknytningspunkt mellem ham og menneskene? – Tilstå, at dette er løgn, tåbelige nar! Tilstå, at selv den bedste iblandt os alene afholdes fra at synde af lav frygt eller af den latterlige, overtroiske forestilling om en højere gengældelse, mens det helt fordærvede hjerte følger sine onde lyster og hånligt ler ad en slig angst! Ikke Guds stemme, men fej frygt hedder den følelse, som gør dit hjerte uroligt, når du har syndet – det er din såkaldte gode samvittighed! ... Men når nu vor samvittighed med rette har lært os at øve hævn og gengældelse over vor egen søns hustru, der dog var en ophøjet fyrstedatter, hvorfor skulle vi da ikke med den samme retfærdige, kongelige samvittighed kunne tugte den bande, som bærer navnet tempelherrerne, der ville være en suveræn stat i staten, og som ville stille en visere tro, en ny, mystisk religion op imod den, som den apostoliske kirke foreskriver? ... Svar, nar, svar! Søndertræd den vildfarelse, i hvilken du så enfoldig har levet og handlet!"

Parcival følte, at han pludselig stod overfor det sidste, store vendepunkt i sit liv, og at kongen i den frygtelige stemning, han

befandt sig i, ville være tilbøjelig til at bestemme de uskyldiges skæbne efter den, der havde ramt de skyldige. Han trykkede sin ordens symbol mod sit bryst og bøjede knæ for fyrsten.

"Herre, jeg skal, og jeg vil svare eder. Jeg vil tale af et oprigtigt hjerte, og den, som er over os, vil dømme denne stund på hin dag, da gravene skal åbne sig! Jeg har talt som et menneske, da jeg sagde, at disse to var skyldige, du – som den straffende fyrste!"

"Ha, er mennesker da mere end fyrster?"

"Fyrster er kun – mennesker, og de skal også dømmes som mennesker! Hvo, der i fyrstens skikkelse fornægter mennesket, Guds udtrykte billede, han har dømt sig selv! Maria af Burgund er skyldig til døden, det har jeg med rette sagt; for hun kan ikke leve efter en slig misgerning; hun har skændet den menneskelige værdighed, dræbt Guds stemme i sig, dræbt sin samvittighed. Men derfor har jeg ikke påstået, at I, Majestæt, skulle berøve hende livet, at I skulle foregribe den Almægtiges hånd med eders hævn. Levede hun endnu, og I spurgte mig: Hvad skal jeg gøre? – da ville jeg på mine knæ bønfalde eder om at skænke hende livet ... Der gives ikke to slags samvittighed. Hos ethvert menneske, hos hedningen så vel som hos den kristne, er den den samme, kun den ene, evige; den er Guds stemme, den, som drager os op til forløsningen, til det evige liv! En dyrisk samvittighed gives ikke! Dyret har ingen sådan; det følger kun sine drifter. Kun mennesket, der går oprejst blandt alle andre skabninger, er begavet med denne indre stemme, ligesom han også fortrinsvis fremfor alle fik skænket den ydre stemme, ordet, der gør levende eller død, der taler løftende til os med engletunger eller forfører os med Djævelens fristelser!"

"Men hvorledes kan da mennesket, trods sin indre gudsstemme, handle mere dyrisk end dyret selv?"

"Fordi det ikke altid følger samvittighedens stemme, fordi det lukker sit øre for den. Så snart vi vænner os af med at lytte til den, bliver den stedse svagere i os. Der gives naturer, som forsynder sig mod deres samvittighed, fordi de frygter den, fordi deres handlinger ikke kan bestå for den. Alle, der ikke formår at gøre deres slette gerninger uskete, fornægter samvittighedens røst og kalder den et tomt skræmmebillede. I deres fortvivlelse og sjæleangst ringeagter de Guds stemme i deres bryst. Lad slige mennesker, herre, gøre bod foran dette billede med dets straffende øjne, og når de en dag har lært at udholde dets blik og da atter mægter at ånde frit, da har de på ny givet Gud sæde i deres hjerte."

Philippe holdt hånden for øjnene og tav. Da han atter tog den bort, var han meget bleg.

"Læg billedet til side. Og svar os så på en ting endnu."

Kongens stemme var blevet mat, næsten blød; den lød ligesom klagende.

Parcival gemte billedet i skrinet, satte dette til side, så kongen ikke længere kunne se det, og trådte derpå atter hen til ham.

"Du har sagt, at de begge – kronprinsessen og Pidoye – havde fortjent døden, dog – vi skulle ikke have dræbt dem, men overladt gengældelsen til Gud."

"Det påstår jeg, og jeg er vis på, at hans hånd ville have truffet dem, som de havde forskyldt!"

"Hvorledes det?"

"At leve med evig anger i sit bryst, herre, er langt frygteligere end at dø før tiden! Tror I ikke, at mangen brav krigsmand, som er faldet for eder med djærvt mod og redelig troskab, har lidt længere dødskvaler på den blodige valplads, før Herren kaldte ham, end hine to i denne morgenstund?"

"Mener du, at de to elendige er blevet straffet for mildt?"

"Det ved jeg ikke – hvem mægter at se ind i evigheden? Dog, målt med rette mål døde de ikke!"

"Du har imidlertid endnu ikke svaret på vor hentydning til tempelherrerne, Parcival!"

"Som tempelridder sagde jeg nys Eders Majestæt, hvad jeg mente om hin misgerning, der har ramt eders kongelige ære så dybt. – I ved nøje, hvad jeg erkender som samvittighed, så vel som hvad mine landflygtige brødre og alle dem, der nogen sinde har båret det røde kors på deres bryst, har forstået derved. Det er Baphomet et ældgammelt vidnesbyrd om. – I besidder en så klar ånd, en så gennemtrængende forstand, at jeg i tavshed overlader til eder at fælde dommen over de ulykkelige, som hver dag i seks lange år har haft en kvalfuld død for øje!"

"Tilstå, Parcival, at du nærer det håb, at din ærlige enfoldighed kunne frelse dine fangne venner!"

"Jeg tilstår det oprigtigt. Forsynet har visselig kun bragt mig så elendig og fornedret i eders magt, for at I i eders visdom selv kunne prøve, om et adeligt broderskab, der dyrker en slig lære som den, jeg bekender mig til – kan være så ryggesløst, som det falskelig er blevet beskyldt for. Det hellige land har vi mistet under blod og tårer, men Aftenlandet bragte vi menneskehedens lærdomme, som vi havde tilegnet os i

Orienten. Fredeligt havde vi levet her; kristendommen, korsets ære ville blot være fremblomstret endnu herligere ved vor lære og vort eksempel; Eders Majestæt havde ikke haft mere tro undersåtter end os; for ingen sinde har vi ophørt tro og fredeligt at tjene Gud og de fyrster, som *han* satte i spidsen for folkene. Dette tilsværger jeg eder ved min sjæls frelse!"

"Parcival," genmælede kongen, "du har overbevist os om, at tempelherrerne i det hele og store er uskyldige. Vi tilstår, at vi er blevet såre vildledt af pave Clemens' gejstlige ivrighed såvel som af de edeligt stadfæstede anklagepunkter og de bekendelser, der er blevet gjort af mange af dine ordensbrødre. Der skal ej udgydes mere uskyldigt blod for denne sag. Vi er villig til at benåde Molay og hans staldbrødre!"

"Herre, herre!" og Parcival kastede sig overvældet af bevægelse for kongens fødder – "for den Gud, der lægger eder disse forbarmelsens ord på læben, bøjer jeg mig i støvet!"

"Rejs dig, ven, rejs dig kun op! Hør, hvad vi endnu har at sige. Vi vil altså benåde dem; dog formår vi ikke længere at gøre det på egen hånd. Det står til Clemens at ophæve sit pavebrev; det bliver kirkens sag at frikende ordenen i verdens øjne. Alene din veltalende mund kan bevæge ham dertil! Jeg vil om nogle dage sende dig til Hans Hellighed i Poitiers; Silvain de Montfort skal ledsage dig. Du medtager en skriftlig tilkendegivelse af vor vilje og må da selv udvirke frikendelsen. Derefter må du og dine befriede brødre glemme de prøvelser, som er blevet eder pålagt. Gå nu, vi vil med det samme tænke nærmere over vor skrivelse til Clemens."

Philippe vinkede affærdigende, som om han ikke ville høre nogen videre taksigelse.

Med strålende ansigt og tårer i øjet forlod Parcival – sejrvinderen over kongens hjerte – gemakket. Hans kammer var ham for snævert, han måtte ud i det fri for at give sin glæde luft. Han opsøgte Tibault de Gourtry, der boede i den sydlige fløj af tempelborgen. Idet han gik over gården, der lå foran den store slotshave, så han ridderen spadsere frem og tilbage inde under løvet. Han ilede hen til ham.

"Søger I mig? Hvad er der sket? Eders blik er jo som forklaret!" råbte Tibault ham i møde.

Parcival fortalte ham, at kongen ville benåde tempelherrerne og i den anledning om nogle dage sende ham med brev og budskab til pave Clemens.

"Og I tror virkelig på kongens højmodighed og forsonlige sindelag, ven?"

"Så fast, som jeg tror på Guds retfærdighed!"

"Jeg vil ikke tage et sligt håb fra eder. Enten på den ene eller den anden vis må eders skæbne jo nu finde sin afgørelse. Jeg tager endnu i dag under et passende påskud afsked med hoffet for at være i eders nærhed, når I begiver eder til Clemens. Men i fald I skulle bedrage eder, hvis denne nåde kun skjuler list og hykleri, da vil I jo, som I har svoret, følge mig til Ariana og drage med hende mod nord?"

Uden at vente på svar forlod adelsmanden haven, hvor Parcival blev tankefuld stående – tænkende på, om det kunne være muligt, at Philippe bedrog ham.

Endnu samme aften tog ridder Gourtry afsked med kongen under det påskud, at et vigtigt familieanliggende kaldte ham til Chelles, men han håbede igen i maj at kunne gøre hoffet sin

opvartning. Philippe lod ham gå med den nådige bemærkning, at "den ædle Gourtry altid ville være velkommen!"

To dage senere flyttede kongen med hele sin hofstat over i Louvre, hvor han agtede at tilbringe sommeren. Siden katastrofen med hans svigerdatter, Maria af Burgund, var Temples triste mure blevet ham forhadte. Han lod Parcival blive tilbage under grev Loyrons opsigt med den besked, at han skulle holde sig rede til om nogle dage at tiltræde rejsen til Poitiers; Hans Majestæt ville personlig give ham nærmere befalinger om, hvorledes han skulle forholde sig.

For Parcival sneg denne ventetid sig dobbelt langsomt hen. Den utålmodighed, han følte efter snart at være i Poitiers, hvor hans brødres endelige skæbne skulle afgøres, gjorde timerne til dage, dagene til uger for ham.

Efter at den kongelige hofstat havde forladt Temple, gemakkerne var blevet berøvet deres kostbare udstyrelse og kun en lille besætning af krigsfolk blevet tilbage, forekom hans broderskabs ældgamle borg ham dobbelt øde og trøstesløs.

Kong Philippe holdt imidlertid sit ord og indfandt sig om morgenen den 20. marts med minister d'Arblay, Guillaume de Paris, Montmorency og Silvain de Montfort, der ledsagedes af en skare bevæbnede.

Kongen meddelte Parcival, at han ufortøvet skulle bryde op med Montfort til pavens residens og ikke nævne noget ord om sin sendelse til andre end den hellige fader og dennes omgivelser. Han overrakte ham derpå en forseglet skrivelse til Clemens, mens hr. de Montfort samtidig modtog af kongens hånd en billet til Jolante de Perigord, som ridderen straks efter sin ankomst skulle tilstille grevinden ved en privat audiens.

Dermed affærdigede han Parcival, som i fuld ridderlig udrustning øjeblikkelig tiltrådte rejsen sammen med Montfort.

Philippe stod ved vinduet i rådssalen sammen med d'Arblay og sit øvrige følge og så på, at Parcival steg til hest. Da ridderen med Montfort og krigsfolkene red ud af templets port, udbrød Philippe i en høj latter:

"Se, I herrer, hvor stolt og lykkelig vor prægtige nar traver af sted! Vi håber, at han i Poitiers vil lære at indse, i hvor høj grad han har været vor nar! Haha, den tåbe har virkelig ret. Det er ofte en langt frygteligere straf at måtte leve end at dø før tiden. Den straf, som han selv holdt for den største, skal være vor hævn over ham!"

26. Gengældelsen

Parcival havde tiltrådt rejsen med alt det fortrøstningsfulde mod, som han øste af overbevisningen om sin sags retfærdighed og håbet om, at hans bestræbelser ville krones med et lige så lykkeligt udfald hos paven, som de allerede havde vundet hos Philippe den Smukke.

Hvor meget det end var ham imod at skulle betjene sig af Jolante de Perigords bistand til opnåelsen af sit øjemed, betvang han dog sine personlige følelser med den tanke, at enhver vej nu måtte være ham den rette, når den blot førte til Molays frelse, tilmed da kongen selv havde foreskrevet den og i den anledning givet hans ledsager, Silvain de Montfort, bestemte ordrer, så at det ikke længere var muligt at forbigå grevinden.

En rejse til hest fra Paris til grevskabet Poitou i sydvestlig retning over Chartres, Orleans, Blois og Tours lod sig på grund af de slette forbindelsesveje og medregnet de nødvendige rastdage ikke tilbagelægges på kortere tid end en måned. Før i den anden halvdel af april kunne man ikke vente at nå rejsens mål.

Parcivals bevæbnede lejde var henved tredive mand stærkt. Deres anfører, hr. de Montfort, viste sin ledsager så megen høflighed, at man deraf kunne slutte sig til, at han i så henseende handlede efter kongens udtrykkelige befaling.

Den åbenbare mistro, som Tibault de Gourtry havde røbet til Philippes ærlighed i denne sag, deltes ikke af Parcival. Han troede at kunne bygge på de erfaringer, han hidtil havde gjort om kongen, og sagde til sig selv, at denne sendelse til Clemens

jo ville være aldeles ørkesløs og urimelig, hvis det ikke virkelig var kong Philippes mening at benåde Molay. Men trods hans faste tillid hertil var det ham dog en beroligelse at vide, at Arianas nuværende beskytter, Rixendes trolovede, på en eller anden måde ville træffe sammen med ham i Poitiers, og han antog, at ridderen allerede måtte være flere dagsrejser forud for ham.

Parcival havde imidlertid endnu ikke nået Chartres, den første større station undervejs, før han – idet han og hans ledsagere netop forlod den lille flække Ablis – så Gourtry og nogle ryttere komme galoperende bag efter dem.

"Hr. Tibault," udbrød Montfort overrasket, "I her? – Drager I ad samme vej som vi?"

"Det just ikke, hr. Silvain," genmælede ridderen. "Mine forretninger fører mig tværtimod vestpå til Pithiviers, hvor jeg skal hente en søster til min salig afdøde fader og bringe hende til Chelles. Da jeg tilfældigt meddelte Hans Majestæt dette, bad han mig indtrængende om ikke at sky en lille omvej for hurtigst muligt at indhente eder."

"Har Hans Majestæt yderligere befalinger at give os angående vort forhold i Poitiers?" faldt Parcival ham i talen.

"Ganske vist, eftersom det drejer sig om denne skrivelse til Hans Hellighed, der skal overgives ham ved audiensen." – Med disse ord rakte han ridderen Parcival et forseglet brevskab. "Det har sin særlige vigtighed, erklærede Hans Majestæt, da det indeholder ny, betydningsfulde grunde, der vil støtte eders sag hos den hellige fader. – Tillad i øvrigt, at jeg straks tager afsked, da jeg må skynde mig for at indhente den forsømte tid. – På snarligt og – lykkeligt gensyn!"

Ridderen tilkastede Parcival et betydningsfuldt blik, hilste høfligt og slog derpå skyndsomt ind på en sti, der førte i vestlig retning, og hvor han snart svandt dem af syne.

Dette ønske om et snarligt og lykkeligt gensyn i forbindelse med ridderens ejendommelige blik var Parcival lige så påfaldende som selve det uventede møde, og tankefuldt stak han brevskabet til sig.

Rejsen gik temmelig rask for sig. I den anden halvdel af april, efter at man havde været fire uger undervejs, havde man lykkelig lagt Touraine bag sig og overskredet Poitous grænse ved den lille by Chatellerault, der var beliggende ved den højre bred af Loire, hvor Boire har sit udløb. Ved den sidstnævnte lille flod, omtrent to dagsrejser længere sydpå, lå grevskabets hovedstad Poitiers. Byen havde hidtil været uden betydning; for efter den grevelige slægts uddøen var Poitou faldet tilbage til kronen som kongeligt len og blev nu forvaltet af en kongelig statholder, Enquerant, marki af Tracy, der havde sin residens i Poitiers. Den sydlige hoved- og landevej, der førte til Poitiers, løb i en strækning af tre mile gennem en skov, der mod vest strakte sig ned til Loire, mens den i østlig retning stødte op til en hovedlandevej, der øst for Poitiers førte ind i det suveræne grevskab Chateauroux.

Ikke langt fra denne vej havde abbediet St. Sauveur en overordentlig smuk beliggenhed på en lille åben slette, tæt omgivet af skov. Stedet havde sit navn og sin oprindelse fra et ældgammelt valfartskapel, hvor der fandtes et undergørende billede af Frelseren, som ikke blot var genstand for hele egnens tilbedelse, men tillige under navnet "Notre Saint Sauveur de Poitiers [Note 27)]" havde erhvervet sig et vidt udbredt ry for sine

mirakelkure. Dette kapel lå dybt inde i skoven, omtrent midt imellem den nordlige og østlige landevej, og var forbundet med dem begge ved en smuk skovsti.

Abbediet St. Sauveur, hvis munke var uddøde, var blevet valgt til residens af pave Clemens, der ikke syntes om at bo i greverne af Poitous befæstede slot midt inde i staden og derfor havde trukket sig tilbage med sine nærmeste omgivelser til dette mere idylliske opholdssted, mens kardinalerne, kærlighedshoffet og de adelige, der var fulgt med paven, boede i selve staden. I dette milelange skovparti herskede der en ærefrygtindgydende stilhed, som i det højeste blev afbrudt af pilgrimsskarernes fromme sange. Ved den vestlige bred af Loirefloden, hvortil skoven strakte sig, lå et fiskerleje, Varese kaldet, der forsynede den talrige gejstlighed med fastespise, og dettes befolkning var den eneste, man traf på hele strækningen mellem Chatellerault og Poitiers.

Den 18. april om eftermiddagen nærmede Montfort og Parcival med deres ledsagere sig den netop skildrede egn ad den nordlige landevej, der førte igennem skoven. Montfort, der tidligere havde været i Poitou, nærede ingen tvivl om, at dette måtte være den vidt berømte skov ved St. Sauveur, og at man altså endnu samme dag ville nå rejsens mål.

En vis velvilje, som han havde fattet for sin rejsefælle, i forbindelse med hans voksende bekymring for udfaldet af dennes sendelse, bragte Montfort til at bryde den tavse tilbageholdenhed, han hidtil havde iagttaget.

"Når vi har lagt dette skovparti bag ved os, hvad der turde ske før solens nedgang, kan I se Poitiers, hr. Parcival, målet for vor rejse. – Skønt det kun er mig ringe magtpåliggende at bringe

eder i sikkerhed didhen, ledsage eder til Hans Hellighed og, så snart I har udrettet Eders ærinde, føre eder velbeholden tilbage til Hans Majestæt – så gad jeg dog give eder et råd, der måske kunne være eder til nytte."

"Jeg tager gerne mod et godt råd, hr. de Montfort," svarede Parcival. "Desuden har I undervejs vist mig så megen velvilje, at jeg ikke kan tro andet, end at eders råd er vel ment."

"Det er det visselig, herre! Rigtignok er det forbudt mig at efterforske eders ærinde til Hans Hellighed, og de befalinger, jeg har modtaget, er såre korte og bestemte; men desuagtet tør jeg vel udtale den formening, at eders sendelse næppe er uden fare."

Med denne ytring red de just ind i skoven.

"Visselig er den ikke uden fare, da den drejer sig om liv og død! Dog nærer jeg ingen frygt for mit eget vedkommende, eftersom jeg kommer i Hans Majestæts ærinde og under eders beskyttelse."

"Denne beskyttelse kan I trygt lide på! – Da sagen dog ikke desto mindre er af en såre alvorlig natur, så var det jo dog, som ved enhver jordisk ting, tænkeligt, at eders forehavende kunne mislykkes, så I måtte vende skuffet hjem. – Ved ethvert foretagende handler man klogt i at være fattet på at møde det modsatte af, hvad man ønsker og håber! – Hvorledes enden på vor rejse end måtte blive, hr. Parcival, så glem ikke, at I desværre en gang for alle er og bliver kongens nar, der er nødt til at adlyde hans befalinger. Kom i hu, at det er min pligt under alle omstændigheder at bringe eder tilbage til Hans Majestæt, enten med det gode eller det onde. Jeg råder eder derfor til i en god mening, at I stedse erindrer eders stilling og min pligt. Jeg

ved, at I er en tapper mand, det viste I i Vienne, og at I hidtil har kæmpet djærvt for eders sag, skønt den ikke længere stod til at redde, har blot forhøjet min agtelse for eder. Men al ting har sin grænse, også eders nuværende bestræbelser. Overvej dette og vær forsigtig, herre! Jeg er forpligtet til at beskytte eder mod enhver forurettelse, som andre kunne falde på at berede eder; men jeg ved ikke, om jeg også formår at skærme eder mod de mulige følger af – eders egen adfærd, en dårskab eller en dumdristig handling, hvortil måske eders overstrømmende lidenskaber kunne forføre eder. Mod eder selv må I alene beskytte eder!"

"Eders bekymringer, hr. Silvain, er mig et nyt og sikkert vidnesbyrd om eders velvilje. Jeg kan ikke byde eder nogen bedre tak derfor end dette mit ærlige håndtryk." – Han greb Montforts hånd og trykkede den hjerteligt. – "Hvad der end måtte ske, skal jeg ingen grund give eder til at beklage eder over mig. Min ulykkelige stilling så vel som min byrdefulde sendelse er jeg mig kun alt for bevidst, til at jeg skulle indbilde mig, at jeg med trods kunne gavne enten det ene eller det andet. Det er ikke mine menneskelige kræfter, jeg tør stole på, men kun ånden hist oppe fra, der skal løse min tunge og lade mig finde de rette ord; alt andet er håbløst og forfængeligt. Jeg vil gøre, hvad der står i et menneskes magt, for at bevæge Hans Hellighed til at samstemme med kongens ønske og opfylde mit håb. Skulle mod al forventning min sendelse mislykkes, da, hr. de Montfort, vil jeg standhaftigt bekæmpe mine følelser, bøje mit hoved i ydmyghed og overlade min fremtidige skæbne til Gud og til Hans Majestæts indsigt. Jeg håber, at I da ikke vil nægte mig det vidnesbyrd, at jeg har opfyldt min pligt med ro

og værdighed og fulgt eders påmindelse selv under de tungeste omstændigheder."

"Det er mig kært at høre, hr. Parcival, og jeg føler mig overbevist om, at I vil holde fast ved denne forstandige og ærefulde beslutning. Lad os derfor vel til mode se det kommende i møde. Kun den er en nar, som selv gør sig dertil; vi bliver det ikke, fordi en anden finder sin lyst i at drive narrespil med os!"

Parcival tav. Han tænkte over de skarpe ord, hvormed Silvain havde endt sin tiltale til ham, og som utvivlsomt måtte indeholde en hentydning enten til kongen eller til paven eller måske til hans forestående sammenkomst med den sidstnævnte. En mistanke, som dog forekom ham aldeles utrolig, vågnede hos ham. Ængstelige tanker, muligheden af, at hans ædleste bestræbelser lige fuldt skulle blive gjort til skamme, lagde en trykkende byrde på hans sind, idet han nærmede sig målet for sin rejse. Ikke blot den mørke skov, de drog igennem, det blodrøde skær, der farvede luften og glødede inde imellem træerne, idet solen dalede ned i horisonten, men også en enlig vandringsmands sang, der lød ham i møde fra vejen til Poitiers – alt bidrog til at forøge hans mismodige følelser. Vandringsmandens toner lød klagende, sitrende gennem luften som en dødshymne.

"Vi er nok kommet i omegnen af abbediet og i Hans Helligheds nærhed – det mærker man af den hylende munk. Her vokser præsteynglen frodigt op af jorden!" sagde Montfort.

Sangeren tav. De red netop over en lysning i skoven, hvor skovstien gennemskar hovedlandevejen. Ved korsvejen stod sangeren, en munk, støttende sig til en krykke, med

rejsesækken over ryggen, og betragtede rytterne. Parcival fo'r sammen. Ansigtet var ham bekendt! Det kunne ikke være nogen anden end Brian de Mortemar! Kurt og svendene var altså i nærheden. Mens Parcival stirrede på munken, begyndte denne atter at synge; versene var latinske:

"Cantamus laudem lugubrem,
cantamus cantum funebrem
fratris Jacobi Martyris
quem rex – – – –!"

"Vi besynge hans sørgelige ros,
vi synge hans ligsang,
broder Jacques', martyren,
hvem kongen – – – –!"

Ved den sidste strofe vendte sangeren sig om og forsvandt i skoven; slutningen af ordene blev derfor uforståelig. Parcival blegnede; det var, som lagde der sig is omkring hans hjerte. Hvem var martyren Jacobus, som klagesangen gjaldt? – Skulle det hentyde til apostlen eller til – *Jacques Molay*? Betegnelsen *broder* Jacques kunne passe på den sidste! – Skulle dette være en advarsel, et lønligt budskab, en forsætlig forberedelse på noget forfærdeligt, gruopvækkende, som Parcivals hjerte ikke formåede at tro, hans hjerne ikke at fatte!

Han forstod i det mindste, at denne sang i Brians mund var en advarsel, og at han måtte forberede sig på en uheldsvanger tildragelse eller i hvert fald en prøvelse, der udfordrede hele hans sjælsstyrke. Hans sind blev først roligere, da de kom ud af skoven og så Poitiers liggende foran dem. En halv time senere havde de nået det herberg, hvor de ville udhvile sig efter rejsen.

Hvor meget Parcival end trængte til ro for at kunne gå de kommende begivenheder i møde med friske kræfter, tilbragte han dog en kvalfuld nat. Da han endelig faldt i søvn, plagedes han af forvirrede, uhyggelige drømme. Brians klagesang: "*Cantamus laudem lugubrem*" lød atter og atter for hans øre med fortvivlet hårdnakkethed; til sidst syntes den at smelte sammen med tempelriddernes vemodige afskedssang: "Hjertet vånder sig i smerte", som for fjorten år siden havde forkyndt ham hans brødres bortgang fra Jerusalem, mens han hvilede på sit smertensleje i Jehus hus. – Først den gryende dag udfriede ham af denne kvalfulde tilstand.

Efter aftale begav Silvain de Montfort, ledsaget af to af sine krigsfolk, sig om formiddagen den 19. april til pavens residens. I overensstemmelse med de af kongen modtagne befalinger havde han imidlertid ikke forsømt først at gøre grevskabets statholder, Enquerant du Tracy, sin opvartning, og efter at han havde underrettet markien om øjemedet med sit komme, havde han overrakt ham en særlig befaling fra kongen, der påbød du Tracy: "at yde vor krigsøverste, Silvain, herre til Montfort, al fornøden bistand i hans hemmelige og vigtige sendelse til den hellige fader og derhos sørge for, i nødsfald endog med åben magt, at hr. de Montfort med dennes ledsager, Parcival, og deres følge uantastede kan forlade Poitiers og grevskabet Poitou."

Du Tracy var selvfølgelig rede dertil og gav i den anledning sin første officer, Gilbert de Joyeuse, der var kendt ved det pavelige hof, ordre til at være Montforts stadige ledsager under hans ophold i Poitiers, for at statholderen straks kunne få

behørig underretning, såfremt man af en eller anden grund havde hans bistand behov.

Montfort og Joyeuse begav sig derefter til abbediet St. Sauveur, hvor det snart lykkedes den sidstnævnte at få adgang til den hellige faders særlige yndling og første kammerherre, grev Perigord, som Silvain overrakte kongens håndskrivelser til grevinde Jolante de Perigord med anmodning om snarest muligt at erholde svar. Greven, som ikke helt formåede at skjule sin forundring, erklærede sig rede til straks at tilstille sin svigerinde brevet og bad herrerne have ham undskyldt, indtil han kom tilbage og bragte dem nærmere besked.

Den ubegrænsede indflydelse, som Jolante havde erhvervet sig over pave Clemens' lige så slette som vankelmodige karakter – en indflydelse, som hun ikke delte med andre end François Perigord, en yngre broder til hendes afdøde gemal –, var blevet endnu større efter tempelordenens fald og syntes tillige at have vundet i styrke ved det venskabelige forhold, som damen allerede længe havde stået i til kong Philippe. Aldrig havde vistnok en kvinde øvet en så fordærvelig indflydelse på den romerske pavestol som Jolante de Fois, grevinde af Perigord. Men på samme tid, som hun til fulde var sig sin magt bevidst, lod hendes skarpe forstand hende dog klart indse de farer, der var forbundet med hendes stilling, og hun forstod såre godt, at hendes herredømme ville være forbi i samme øjeblik, Clemens V lukkede sine øjne. Af denne grund havde hun af al evne benyttet sin magt over Clemens til at understøtte sin kongelige ven Philippe i dennes politik mod tempelherrerne, og lønnen for denne medvirken havde været en del af ordenens rigdomme, hvormed Jolante havde sikret sin fremtid. For at

skjule denne tilranede rigdom så vel som de orgier, der fandt sted i pavehoffets snævrere kreds, havde hun foretrukket det afsides liggende abbedi St. Sauveur fremfor det grevelige slot i Poitiers.

Paven afholdt netop et møde med sine gejstlige rådgivere, og grev François de Perigord traf derfor ikke andre hos sin smukke svigerinde end hendes fortroligste veninder, Blanche de Flessant, Briande de la Lune og Mabille de Vence.

"Hvad nyt, François?" tilråbte hun den indtrædende. "Dit ansigt røber en såre højtidelig alvor, noget, som du ellers ikke plejer at være en ven af."

"Nyt bringer jeg ganske vist, og jeg håber, at det må være godt nyt. En kongelig befalingsmand, Silvain de Montfort, er ankommet hertil for at overbringe eder denne skrivelse fra Hans Majestæt; sendebuddet venter på eders nærmere befalinger. Gilbert de Joyeuse har ledsaget ham hertil."

"Fra kong Philippe! – Giv hid! – Overbringerens person borger os for, at sagen må være af vigtighed. Træk eder et øjeblik tilbage, mine kære damer; vi vil læse kongens brev med al skyldig opmærksomhed."

Mens damerne gik ind i det tilstødende værelse, åbnede Jolante den kongelige skrivelse, hvis indhold lød således:

> *"Vor skønne, særdeles kære veninde Jolante, grevinde af Perigord!* – Uden tvivl mindes I endnu sejrherren i turneringen ved Vienne, den eventyrlige tempelridder, der kaldte sig Parcival eller "den enfoldige", og som vi gjorde til vor nar som svar på hans og hans venners formastelige frækhed. I husker sikkert også, at I fandt ham såre smuk, og

at I, før I tog afsked med os, udtalte ønsket om at kunne have dette smukke uhyre af en tempelherre nogen tid i eders nærhed. – Da denne Parcival, efter hvad vi senere har overbevist os om, er den største nar under solen, nemlig – men le eder blot ikke til døde – en sandhedens og dydens nar – så benytter vi lejligheden til at betro denne ærkenar overbringelsen af et budskab, der i og for sig er temmelig besynderligt!

Da det imidlertid er os lige så magtpåliggende at erfare vor gode ven pavens mening om den omtalte efterretning, som at vor nar kommer tilbage til os i god behold efter vel udrettet ærinde, så har vi, foruden det fornødne lejde, ladet ham ledsage af vor krigsøverste, Silvain de Montfort, der er os ansvarlig for hans person.

Jeg håber, bedste veninde, at I skal få eders spas med hr. Parcival, og at I vil være os taknemmelig, fordi vi har opfyldt eders ønske.

I anledning af overbringelsen af vor særlige efterretning må I forskaffe narren og hr. de Montfort en privataudiens hos den hellige fader. Men lad den være så hemmelig som muligt og kun finde sted i overværelse af dem, der kender vore fortroligste forhold.

Vi føler os overbevist om, at vor gode ven Clemens for længe siden er kommet ud over slige ting som dem, vort budskab omhandler; men da I bedre end vi kender hans heftige luner, og da man

ikke kan vide, hvorledes han er til sinds i det givne øjeblik, så må I som en forstandig dame og vor kære veninde forstå, hvorledes I bedst, overensstemmende med eders fordel og vor værdighed, kan sætte en – grænse for mulige udbrud af vor allerhelligste vens følelser. Dette er dog kun en formaning, som gives eder for nødstilfældes skyld! – I ved jo, hvor dyrebar I er os, og hvor højlig vi misunder den lykkelige Clemens eders besiddelse!

Vi håber, at I vil indrette alt på det bedste og ret af hjertet fornøje eder over vor og eders nar.

Såfremt I i den nærmeste tid skulle ønske at forandre eders opholdssted og foretrække luften ved Seinen fremfor ved Loire, da lad os det vide. I skovene omkring Louvre er der såre smukt for øjeblikket. – Jeg tænker, at vi to vedbliver at være gode venner og kloge folk midt iblandt alle – narrene!

Eders

Philippe."

Jolante måtte ikke have kendt kong Philippe så nøje, deres onde naturer ikke været hinanden så lig, hvis hun ikke havde forstået dette brev rigtigt og omtrentligt gættet meningen af dets gådefulde indhold.

Den sidste del af det var uden tvivl den vigtigste for Jolante. Kongen havde ingen sinde før givet sin lidenskab for hende så uforbeholdne udtryk og allermindst skriftligt. Philippes skrivelse beviste, at den efterretning, som Parcival var

overbringer af, ikke blot var af en højst betænkelig natur, men at den også for hendes eget vedkommende kunne få så alvorlige følger, at hun måske ville ønske at forlægge sit opholdssted fra Poitiers til Paris. Idet kongen indbød hende dertil, sagde han tillige, at han for alle tilfældes skyld ventede det yderste af hende.

Uden at fortrække en mine foldede den smukke grevinde brevet sammen og forvarede det under lås og lukke.

"Brevet er fuldt af skælmeri og sprudlende lune, kære François!" sagde hun i den ligegyldigste tone. "Kongen sender et budskab gennem sin nar, den forvovne tempelridder fra Vienne, og mener, at vi skal have vor særlige spas med den enfoldige. Hvor besynderlig denne kongelige sendelse end er, må vi dog efterkomme den, ven, tilmed da budskabets indhold ikke står nærmere omtalt i Philippes brev til mig, og vi ved jo kun alt for vel, hvor vigtige og påtrængende slige efterretninger fra kongen plejer at være. Det var imidlertid ikke umuligt, at den gode Clemens optog kongens snurrige sendelse og det pågældende budskab på en fortrydelig måde og deraf lod sig forlede til beklagelsesværdige tåbeligheder, hvis følger vi, svoger, først ville komme til at føle. – Jeg stoler derfor ved denne lejlighed på dig, på den kloge Luigi de Carpentras og på den beslutning, jeg har fattet i det yderste nødstilfælde, og som kun vi to kender. Lad narrens og hans ledsagers audiens finde sted i aften klokken otte efter taflet; kun vore nærmeste venner skal være til stede derved. Overbevis dig endnu en gang om deres ubetingede troskab. Sig til dem, at enhver vankelmodighed vil pådrage dem et strengt ansvar overfor den ubønhørlige konge. – I øvrigt må Parcivals komme fremstilles

for paven som en spøg af Hans Majestæt, tilmed da jeg ingen tvivl nærer om, at tempelridderen hovedsagelig er sendt herhid, for at Clemens kan gøre sig lystig over denne – sandhedens og dydens nar, således kalder Philippe ham selv. Bring alt i den orden, som jeg har anvist dig; bortfjern alle unyttige øjne og øren og alle sladdervorne tunger! Aftenen er den heldigste tid; for Clemens plejer da at være i bedst lune; i værste tilfælde vil den tavse nat skjule ethvert utidigt udbrud af hans følelser. – Sørg dog tillige for at have al ting rede, hvis vi skulle få i sinde at foretage en ilsom rejse!"

Mens hans svigerinde henvendte denne tale til ham, var greven måske blevet lidt blegere end ellers, men havde i øvrigt bevaret sin sædvanlige sindsro.

"Jeg forstår dig såre vel, svigerinde," sagde han. "Vær overbevist om, at jeg i denne sag kun tænker på os selv og på, hvad kongen tilsigter med sit sælsomme budskab. Derefter vil jeg handle."

Han kyssede hendes hånd, så et øjeblik stift på hende – derpå smilede de begge ironisk.

Ved sin tilbagekomst til herberget kunne Silvain meddele Parcival, at Hans Hellighed ville modtage dem endnu samme aften.

Hverken han eller Joyeuse havde imidlertid lagt mærke til, da de forlod byen, at de blev iagttaget af en undersætsig fyr i bondedragt, og at den samme person så dem forlade abbediet St. Sauveur, hvorefter han travede forbi dem på tilbagevejen til staden. Lige så lidt havde de bemærket, at da de skiltes ved porten til herberget med de lydeligt udtalte ord: "Altså i aften

klokken syv!" stod der en køresvend i porten i færd med at tømme et krus vin.

Tiden, da audiensen skulle finde sted, nærmede sig. Parcival, der havde kongens to skrivelser hos sig, var sammen med Montfort og Joyeuse og ledsaget af den lille skare kongelige krigsfolk ankommet til abbediet St. Sauveur.

For at undgå en mulig misforståelse lod man krigsfolkene blive tilbage i skoven tæt ved vejen, og de tre adelsmænd begav sig derpå op til abbediet, hvor de blev modtaget i forgemakket af grev Perigord og nogle pavelige kammerherrer.

Efter at grev Perigord havde betydet Joyeuse, at han måtte blive tilbage hos hoffolkene, da det ikke kunne tillades ham at være til stede ved audiensen, førte han Parcival og Montfort ind i en sal, der stødte op til Hans Helligheds gemak, hvor paven netop var i færd med at tilendebringe sit aftensmåltid. Tavs og bevæget ventede ridderen. Latter og bægerklang lød ud til ham fra det pavelige taffel, idet grev Perigord gik ind for at melde de fremmedes ankomst.

Clemens Var i et strålende lune og havde under måltidet flittigt hjemsøgt den gode bordeauxvin.

"Nå, er de kommet?" tilråbte han Perigord. "Så lad os da i al mag høre på, hvad Hans Majestæts allernaragtigste afsending har at meddele os. Vi kan tænke, at kongen ikke har kunnet blive færdig med denne herres salvelsesfulde ordskvalder, med denne sandhedens og dydens nar, og derfor har grebet lejligheden til at gøre ham til overbringer af sit budskab til os, for at vi kunne have vor spas med dette hemmelighedsfulde uhyre. Pater Luigi, vi håber, at I vil stå os bi med eders vittige påfund overfor helten fra Vienne!"

Dermed gik Clemens i forvejen ind i audienssalen, ledsaget af dominikaneren Luigi de Carpentras, Perigord, høvedsmanden for den pavelige livvagt Albion de Nocelle, samt damerne Briande og Mabille, som Jolante havde givet et lønligt vink. – Selv trådte hun hen foran pavens tomme glas, og idet hun vendte ryggen mod døren, fyldte hun det med vin og blandede et lille pulver deri, mens hun mumlede ved sig selv:

"Det vil berolige ham, hvis han skulle blive alt for ophidset."

Derpå fulgte hun efter de andre.

Clemens trådte ind i audienssalen, og alle de tilstedeværende bøjede sig dybt, mens Montfort og Parcival gjorde det foreskrevne knæfald.

"Nå, det er jo virkelig "den enfoldige fra Zion", den kække hr. Parcival fra Vienne, for tiden Hans Majestæts nar, ha ha! – hvilket mærkeligt budskab er det da, som Frankrigs konge sender os ved et så værdigt sendebud?"

"Indholdet af det budskab, hellige fader, som Hans Majestæt har betroet mig, vil I se af disse hans to skrivelser," svarede Parcival.

"To på en gang! – Tag først imod det ene, Carpentras, og læs det for os. – En stol, Perigord! Eftersom audiensen er hemmelig, om end tillige såre pudsig, så må I bevare den dybeste tavshed om, hvad her foregår!"

Luigi åbnede brevet og læste.

> "Vi Philippe, konge af Frankrig og Navarra, sender den hellige fader Clemens, vor ophøjede overhyrde og ven, vor kongelige hilsen.
>
> I ved, hellige fader, hvorledes I allerede fra den tid, da den beskedne bispehue endnu dækkede

eders hoved, har været vor mester i visdom og vort lys på vildfarelsens vej. – Eders ord, eders vejledning kan vi takke for, at vi heldigt har fået bugt med alle de nedarvede trosdårskaber, der prædikes for mængden under navn af Gud og salighed, helgenmirakler, Djævelen og Helvede, og hvad det alt sammen hedder, og at vi er kommet til erkendelse om, at den apostoliske kirke kun har valgt disse midler for at skaffe eder og staten den tilbørlige myndighed over folkene. I har også stedse fra St. Peders stol forkyndt denne lære overfor den oprørske bande tempelriddere, der i lige høj grad ved deres magt, antal og rigdom truede vor anseelse, og af hvilke der i dette øjeblik står en ordensbroder for eders ophøjede åsyn. – Skønt vi finder det menneske overordentlig tåbeligt netop på grund af hans vildfarelser i den ovennævnte henseende, har dog hans kraftige veltalenhed og hans urokkelige vedhængen ved det, han tror på, gjort os tvivlrådig og bragt os til at tænke over, om ikke dårskaben – skulle være på vor side. Desuden kan vi ikke heller nægte, at Baphomet eller det gyldne hoved, som vi allerede tidligere har omtalt for eder, har bestyrket os i vor tvivl."

En kort, spottende latter, under hvilken Clemens trak på skuldrene, afbrød Luigi.

"Desuagtet," vedblev denne, "ville vi ikke have følt os fristede til at meddele eder vore

betænkeligheder. Vi har ikke heller deraf ladet os afholde fra, i overensstemmelse med eders pavebrev, at sætte domfældelsesakten i kraft mod Jacques Molay og hans staldbrødre, idet vi ganske overlader denne domfældelses retfærdighed eller uretfærdighed til eders høje visdom og ansvar. Vi har derefter den 18. marts ladet Jacques Molay, Peyrault og de andre offentligt føre frem for folket foran Notre Dame som overbeviste og dømte forbrydere, hvorhos kardinal Alboni offentligt forkyndte dommen, der lød på døden på bålet. Men efter at denne halsstarrige og formastelige olding, Molay, højt og lydeligt havde påberåbt sig sin uskyldighed, lod vi allerede dagen efter, den 19., efter afholdt råd med vore ministre, straffen fuldbyrde foran Justitspaladset, hvor han og de andre led flammedøden! – I følge samstemmende udsagn af vore krigsøverster og de bevæbnede krigsfolk, samt også efter hvad det almindelige rygte går blandt folk, har Molay imidlertid fra bålet udtalt en forbandelse over eder og os. Han har højtideligt indstævnet eder for Guds domstol inden fyrretyve dage, os inden et års frist! – Da dette dog er såre besynderligt, og da vi er nysgerrig efter at erfare, om denne forbandelse virkelig skulle gå i opfyldelse, så har vi sendt eder denne beretning gennem Parcival, der vil indtræffe hos eder omtrent ved den tid, da I skal være hjemfalden til tempelmesterens forbandelse!

Derefter vil man jo kunne se, om det er Molay, tempelherrerne og Parcival, der er narrene, eller – om I og jeg har været nogle sådanne, så vel som at den enfoldige Parcivals påstand ikke er nogen fabel, men at der virkelig gives en Gud og en samvittighed.

Dette må nu Eders Hellighed afgøre i samråd med vor nar!

Philippe."

Dødsstilhed, en uhyggelig ubevægelighed som den, der går forud for uvejret, havde bemægtiget sig alle de tilstedeværende.

Parcival havde under oplæsningen af kongens brev været bytte for de heftigste følelser lige fra foragt til den dybeste rædsel. Da kongens egne ord overbeviste ham om, at Molay og hans brødre havde udåndet på bålet netop i de dage, da hans afrejse gik for sig, og at Philippe altså havde betragtet ham med djævelsk hån, da stønnede han lydelig og skjulte sit ansigt i sine hænder. Jorden syntes at vige bort under hans fødder; det var, som en bundløs afgrund ville opsluge ham. Men han hørte – trods den forvirring, der rasede i hans hjerne – dog Molays forbandelse over Clemens og Philippe. Idet han trykkede de foldede hænder mod sit bryst, opsendte han en bøn til Himlen om, at forbandelsen måtte blive opfyldt. Hans frygtelige smerte blev dog pludselig trængt tilbage ved synet af pavens adfærd.

Skønt Clemens vidste sig alene med sine fortrolige, følte han sig dog krænket og forhånet ved kongens spottende beskyldning for, at han, Clemens, havde været dennes lærer og mester i ugudelighed. Da han derpå hørte meddelelsen om Molays frygtelige forbandelse, der stævnede ham ind for den

evige dommer, og endelig hvorledes Philippe stillede Parcival overfor ham som den ene nar overfor den anden, da forvandledes hans forbitrelse sig til det vildeste raseri. Blodrød i ansigtet, med fortrukne miner rejste han sig op, kastede Philippes brev til jorden og trådte det under sine fødder.

"Dette skal være vort svar på den nedrige konges spot og formastelse! I kirkens band lyser vi ham; fredløs og landflygtig vil vi gøre ham! – Ved denne hund af en tempelherre, med hvem han har skændet vor hellighed, vil vi vise ham, hvor dybt vi foragter ham; vi vil vise ham, hvilken straf han selv har fortjent! Albion de Nocelle, kald vagten hid! Grib denne elendige og lad kødet blive flået af ham med glødende tænger ... lad i vort påsyn vilde heste sønderrive ham lem for lem – – –!"

Montfort drog sit sværd og stillede sig mellem Clemens og Parcival.

"Som en hund hugger jeg den ned, der løfter en klinge mod min konges sendebud, om jeg så selv skal opfylde Molays forbandelse over denne afsindige pave! Træk eders klinge, Parcival! Joyeuse, til hjælp!" råbte han med rungende stemme.

Jolante kastede sig foran Clemens, der stod i begreb med at rette et slag med knyttet næve mod Montfort, og med al sin kraft holdt hun ham fast i sine arme.

"Kald på kammerherrerne, svoger! Lad vagten komme!" råbte hun.

De pavelige kavalerer nærmede sig allerede med dragne kårder; men Joyeuse havde i god tid givet det aftalte signal ved at tromme på ruden i forgemakket, mens han samtidig blæste af alle kræfter i sit horn. Med sværdet i hånden styrtede han nu

ind, stødte hoffolkene tilbage og stillede sig ved siden af Montfort.

"I den kongelige statholder, markien af Tracys navn: hvo, der bryder freden og den ukrænkelige gæsteret i Hans Majestæts brevskab, skal straffes efter loven!"

Støjen og den lydelige våbenklirren, som allerede hørtes udenfor, beviste, at kongens embedsmænd havde magt til at gøre alvor af deres trusler.

"Fred, fred!" udbrød Jolante ude af sig selv.

"Den hellige faders blod kommer over eder! Ned med våbnene!" skreg andre. Montforts krigsfolk var allerede trængt ind i salen.

"Clemens' blod kommer ikke over os, men hans ofres uskyldigt udgydte blod og Guds retfærdige hånd kommer over ham!" lød Parcivals stemme klar og gennemtrængende midt under den vilde tumult.

Clemens skiftede farve; frygten lod ham tie. Med grev Perigords hjælp lykkedes det endelig Jolante at tvinge ham til at sætte sig.

"Hvis denne dag ikke skal ende med en ulykke," sagde Montfort, "så fordrer jeg agtelse for kongens budskab, oprejsning for de fornærmelser, der i vor person er blevet tilføjet kongen af Frankrig! Jeg forlanger, såfremt man ønsker, vi skal drage bort i fred, at denne Hans Majestæts anden skrivelse" – han rev brevet ud af Parcivals sitrende hånd – "bliver forelæst paven! Derpå vil vi efter udrettet ærinde vende hjem!" – Han rakte pater Luigi pergamentet, idet han tilføjede: "Kundgør ham dette i min herres navn!"

"Læs, læs det kun, jeg beder eder!" tog Jolante ordet.

Tumulten havde lagt sig. Luigi åbnede brevet og løb hastigt dets indhold igennem.

"Nej, nej! Jeg formår ikke at læse dette! Det er ikke kongens skrift! Det er et – hemmeligt dokument fra Orienten, en forudsigelse fra ældgammel tid! Det er alene bestemt for Eders Helligheds øjne!"

Han rakte brevet til Clemens, der mekanisk greb det. Hans blik borede sig i skrifttrækkene.

"Stenen! Ziontemplets hellige sten ... taler til mig – – –!"

Et frygteligt skrig undslap ham; han rejste sig som i den vildeste fortvivlelse og lod pergamentet falde til jorden. Han pressede hænderne mod sine tindinger; angstens sved trådte frem på hans pande.

"Så har Gud altså virkelig en gang åbenbaret sig for Judas store konge! Frelseren er virkelig født af Davids stamme og forjættet for Salomo i det tegn, som hans disciple har erkendt som symbolet på hans hellige navn! – Jeg ser det brænde på dit bryst!" tilråbte han Parcival. "Glødende rødt har jeg set det, da du sejrede over Everence! Jeg ser det i de hvirvlende flammer omkring Molay og hans brødre. Jeg hører hans stemme! Den stævner mig til dommen! ... For Guds trone! ... O, Jesus, frels mig af Helvedes pøl ...!"

"Bring ham bort!" råbte Jolante forfærdet. "Paven er blevet afsindig!"

Perigord og kammerherrerne bemægtigede sig Clemens V, der i forfærdelsens raseri rev håret af sit hoved og sønderflængede sine klæder. De slæbte ham ind i det tilstødende værelse, hvis dør faldt til.

"Drik, du æreløse kryster!" hviskede Jolante paven i øret; "drik dig i søvn, at din hjerne atter kan blive karsk!"

Hun rakte ham det bæger, som hun havde ladet blive stående på bordet.

"En drik for at falde i søvn!" – Han greb begærlig efter det. – "Men en søvn uden opvågnen, hører du? Til den lange søvn, der varer ud over tid og evighed!" – Han tømte bægeret i et eneste drag. – "Ha, det brænder! Er det Helvedes ild, du har givet mig, fordømte kvinde? Er det en drik ligesom den, hvori Montepulciano dyppede den hellige hostie til kejser Henrik? ... Forbandet være du i al evighed ...!"

Han slyngede med al sin kraft pokalen efter Jolante, og kun ved hurtigt at bøje sig ned undgik hun det farlige kastevåben.

"Jeg har intet mere med dig at skaffe," sagde hun med isnende foragt. "Perigord, vi ved, hvad der sømmer sig for os!"

Samme nat – virkelig før de fyrretyve dage var forløbet – døde Clemens. Han døde alene; for Jolante og alle de andre havde forladt ham.

Mens dette optrin mellem paven og Jolante unddrog sig ethvert fremmed blik, havde Silvain de Montfort ikke været ledig ude i audiensgemakket.

"I har set med eders egne øjne, at Clemens er blevet afsindig, at Guds almagt har ladet ham stå beskæmmet overfor kongens nar!" udbrød han. "Slut eder tæt om Parcival, folk, og følg mig!"

"Jeg bliver her for at se, hvorledes dette ender," ytrede Joyeuse. "I morgen skal I få min beretning."

Parcival så og hørte intet mere. Som et livløst væsen førte Montfort ham bort med sig. Nattens mørke syntes at være

endnu tættere, da de fra de oplyste gemakker trådte ud på vejen; men den bedøvelse, som havde grebet ham, gjorde ham uimodtagelig for alle indtryk. Han vidste kun, at man hjalp ham op på en hest. Han hørte Montforts befaling til opbrud. Derpå red de en tid lang i kort trav. Pludselig brød en vild tummel ind over dem, trampen af heste, våbenklirren og råbet: "Fjender, fjender!" Rundt omkring ham begyndte der en hidsig kamp, indtil endelig en rytter trængte sig hen til ham og greb hans hest ved tøjlen.

"Rør eder ikke! Det er mig, Tibault de Gourtry! Vore venner venter eder!"

Dermed rev han Parcival med sig ud af tummelen. Der lød et skingrende trompetstød, en skare bevæbnede sluttede kreds om dem, og Parcival hørte Kurts og Brian de Mortemars stemmer. Så gik det i susende galop tværs igennem den dunkle skov.

De nåede den brede vej, der førte over lysningen i skoven, hvor Brian den foregående dag havde sunget sin klagesang: "*Cantamus laudem lugubrem*". Ak, nu forstod Parcival kun alt for godt, at Tibault de Gourtry så vel som Montfort allerede for længe siden havde kendt Molays skæbne.

De vendte sig mod nord og kom snart ud på åben mark. Her var der noget lysere, og denne omstændighed i forbindelse med den friskere luftstrøm og det hastige ridt vakte atter Parcivals livsånder; den gryende morgen lod ham genkende sine venners træk.

Tibault forklarede ham, hvorledes de stadig havde fulgt efter ham og til sidst inde i skoven ventet på udfaldet af audiensen. Om Silvain de Montfort var død eller såret, kunne de ikke sige;

man vidste kun, at han havde kæmpet med Brian, og at denne havde hugget ham af hesten. Den anden, foregivne skrivelse fra kongen, der på en så sælsom måde havde indeholdt hemmeligheden om tempelstenen, var Augustins brev, som han havde ladet blive tilbage hos Ariana, for at det skulle komme i pavens hænder, når Molay var død.

Parcival, der nu var fri, havde ingen anden pligt at opfylde end at drage med Ariana mod norden – det så længe forjættede mål for deres vandring.

Omegnen var endnu fuldstændig som uddød, og det lykkedes den mandstærke rytterskare – en times vej syd for Chatellerault – ubemærket at nå en sejlfærge over Loire, som Tibault de Gourtry havde benyttet på udrejsen. Det ensomme færgehus kiggede hyggeligt frem inde mellem træerne på den modsatte side af strømmen. Nogle toner, som Tibault aflokkede sit jagthorn, bragte snart stedets beboere på benene, og færgemanden indfandt sig derefter med sit rummelige fartøj, i hvilket Gourtry først lod sig færge over med Parcival og en del af ordenssvendene samt deres heste, mens Brian og Kurt blev tilbage hos resten for at lede den næste overfart. Når denne var lykkedes, befandt man sig i Touraine, herrerne af Tours gamle grevskab, hvis nuværende besidder, Jean de Regnault, var en ven af Tibault de Gourtry og tilhænger af den trodsige lensadel, der havde stillet sig fjendtlig overfor Philippes despotiske regimente. I Touraine ville Tibault og hans ledsagere være i sikkerhed for enhver forfølgelse.

Arianas trofaste, hårdt prøvede kærlighed og hendes forunderlige skæbne, der var så vidt forskellig fra andre

kvinders af hendes stand, havde forskaffet hende Rixendes og Flodoard af Puyverds så vel som Tibault de Gourtrys hengivne venskab, og på dette havde hun bygget sit sidste, fattige håb. I to år havde hun ventet i frygt og angst for den elskedes skæbne. Den sidste tids skrækkelige begivenheder havde end mere forøget hendes lidelser, og hendes udseende var undergået en sørgelig forandring. Orientens blomstrende datter, der i sit sekstende år havde fulgt sin ridderlige beskytter til Europa, og den blege jomfru, der sørgede over kongens stakkels nar, syntes at være to helt forskellige væsener, der kun havde ét tilfælles med hinanden: det samme hjerte – den samme inderlige kærlighed.

Hendes kvalfulde anelser havde dag for dag gjort hende mere vis på, at Philippes tilsyneladende velvilje for Parcival ville ende med en niddingdåd, for hvilken Parcival måtte blive offer. Og hendes frygt var blevet til vished, da Philippe sendte ham til Clemens med det bedragerske håb at kunne frelse Molay og hans lidelsesfæller, der på det tidspunkt allerede havde udåndet på bålet.

Da Tibault de Gourtry efter dette budskab holdt fast ved sin beslutning om med magt at befri Parcival, betænkte Ariana sig intet øjeblik på at ledsage ridderen sammen med Kurt. Rixende erklærede sig straks rede til at gøre rejsen med og dele sin venindes lidelser og farer såvel som hendes håb om en lykkelig udgang på foretagendet.

Ariana erindrede ved samme lejlighed det brev, som Augustin havde betroet hende, og som skulle overgives Clemens som et mægtigt sandhedens vidnesbyrd. Det havde været Tibaults hensigt at overgive brevet i Parcivals hænder undervejs

og på samme tid gøre ham opmærksom på det bedrag, man ville gøre ham til genstand for; men kun det første var lykkedes.

I tre dage havde Rixende og Ariana opholdt sig i det lille færgehus ved bredden af Loire og med den kvalfuldeste uro imødeset udfaldet af de skæbnesvangre begivenheder. Ethvert ord til gensidig trøst og beroligelse syntes dem utidigt og virkningsløst. Deres blikke såvel som deres tanker fæstede sig uafbrudt på den modsatte flodbred, hvor man kunne skimte St. Sauveurskoven, bag hvilken Poitiers var beliggende.

Også hin morgen havde de ligesom de foregående været oppe før daggry og stod nu rejsefærdige ved vinduet i færgehuset og stirrede ud over strømmen.

De ventede hver især den mand, de elskede, og hvis der lå nogen trøst i deres fælles skæbne, så var det kun den, at Tibault de Gourtry aldrig ville vende tilbage uden Parcival, og Rixende og Ariana ville altså blive lige lykkelige eller lige elendige.

Også Marie Waltari og Thakla var heftigt bevægede, deres egen fremtid var jo knyttet til deres herskerindes. Maries hår var blevet gråt, sorg og bekymring havde efterladt sine spor i hendes ansigt; i otte lange år havde hun ventet på at blive forenet med sin husbond og sin søn og finde en rolig arne, hvor hun kunne udhvile sig efter de sidste års stormfulde liv.

Thaklas sorg var af en endnu mere pinefuld natur. Marie vidste dog i det mindste, at hendes kære mand var i sikkerhed i det fjerne Norden, men Schahin var bestandig i kongens magt, og desuden var der endnu en mand, der lønligt elskede hende, og hvis kærlighed hun gengældte, og denne mand var – Kurt, der måske i dette øjeblik gik til grunde sammen med sin herre.

Endnu før Tibault og Parcival var nåede ned til floden, havde Rixende og Ariana allerede i den gryende morgendæmring skimtet rytterskaren og var derpå sammen med Marie og Thakla ilet ned til floden, hvor de traf Flodoard hos færgemanden og hans medhjælpere, der var i færd med at gøre båden klar. Endnu vovede de ikke at udtale noget håbets ord; først da jagthornets toner lød muntert fra den modsatte bred, udbrød Rixende jublende:

"De er der! Parcival er fri! Det er Tibaults signal!" Og heftigt bevæget trykkede hun Ariana til sit bryst.

"Jeg må først se ham," sagde Ariana, og en svag rødme lagde sig over hendes kind, "før jeg kan tro på, at det er ham."

Idet hun sænkede sit blik ned mod vandet, der lå klart som et spejl i den lille bugt tæt ved hendes fødder, og hun derved kom til at tænke på sit forandrede udseende, sukkede hun og hviskede ved sig selv: "Mon han vil kende mig?"

Færgen nærmede sig. Parcival og Tibault stod i forenden af båden med ansigtet vendt mod færgehuset. De så kvinderne stirre sig længselsfuldt i møde.

"Ariana og dame Rixende!" udbrød Parcival overrasket. "De har altså fulgt eder hid? De blev ikke tilbage i slottet Gourtry?"

"Jomfru Ariana lod sig ikke afholde fra at drage med mig, og min herskerinde ville ikke forlade sin veninde. – Stig først i land, hr. Parcival, eder tilkommer det første, lykkelige gensyn!"

"Ariana!" udbrød Parcival som ude af sig selv, idet færgen stødte mod land, og med åbne arme stormede han frem og trykkede den elskede til sit bryst.

"Ariana, vi mødes atter! Lovet være Gud, som har forenet os igen! Lad mig kysse dine læber, der har bedt så indtrængende

for mig, lad mig skue ind i disse øjne, der så længe har grædt for min skyld! Intet uden døden skal adskille os mere!"

"Holder jeg dig virkelig i mine arme, Parcival? Er du undsluppet af dine fjenders vold? Har du sejrrigt bestået hin sidste, frygtelige prøvelse?"

"Ja, Ariana. Og hvad mere er, den alvise styrer af menneskenes skæbne har hævnet Molays uskyldige død! Hvis pave Clemens ikke allerede er død og i denne stund står for Guds domstol, da er han endnu hårdere truffet, end om døden havde ramt ham. Augustins skrivelse, tempelstenens åbenbarede hemmelighed har slået ham med vanvid! Bøj dit knæ, pige! Lad os i forening love og prise den mægtige frelser hist oppe, der så forunderligt har ledet vore veje!"

De kastede sig ned ved flodbredden, og mens deres hjerter i stum andagt hævede sig op til Gud, hilste en lærke høje oppe i luften med sin glade sang befrielsens dag.

Rixende gik hen til Tibault, der stod et stykke borte fra de andre og søgte at skjule sin bevægelse.

"Ridder de Gourtry, modtag lønnen for den ædle dåd, som det lykkedes din stærke arm og dit trofaste hjerte at fuldbringe. Jeg vil være stolt og lykkelig ved at kaldes din hustru!"

Tibault tog hende i sin favn og trykkede et fyrigt kys på hendes læber.

"Rixende de Gourtry, jeg hilser dig som min ven og min herskerinde! Dog, så sandt som jeg kun har været et redskab i den Almægtiges hånd, så sandt skal ejheller vor bryllupsfest sætte kronen på min lykke, før dette ædle par og deres ledsagere i god behold har nået Boulognes havn, og havet for bestandig adskiller dem fra deres fjender!"

"Således bør det være, Tibault, og jeg vil følge dig og vore venner didhen; først da kan vi nyde vor velfortjente lykke ved den fredelige arne på slottet Gourtry!"

Mens Flodoard traf de nødvendige forberedelser til den forestående rejse, vandrede Parcival og Ariana frem og tilbage under løvet for i fortrolig samtale at nyde gensynets glæde og udveksle deres tanker om fremtiden. De havde allerede spadseret således en god stund, da Kurt, med Thakla ved hånden, pludselig trådte hen til dem.

"Tilgiv, herre, og også I, ædle dame, at vi forstyrrer eders ensomhed," tog Kurt ordet med en bedrøvet mine. "Men jeg har den bøn til eder, ædle herre, at I, så snart I og jomfru Ariana vel og lykkelig har nået Boulogne, vil løse mig fra den ed, jeg tilsvor eder for otte år siden."

"Hvorfor, ven? Jeg kan dog ikke tro, du vil svigte os nu, efter at vi har delt så mange farer med hinanden?"

"Gud bevare mig derfor, herre! Før skulle man rive hjertet ud af mit bryst, end jeg nogen sinde blev eder utro! Så snart jeg kan, følger jeg efter eder til Skotland og tilbyder eder atter min arm og mit sværd!"

"Hvad er det da, du har i sinde?"

"For denne stakkels piges skyld – som jeg elsker i tugt og ære –, for Thaklas skyld er det, jeg beder om at lade mig blive tilbage her! Vi vil opsøge Schahin, frelse ham, hvad det så end skal koste, og tage ham med os over havet. Lad dette ønskes opfyldelse være den eneste løn, som min hengivenhed for eder måske er værd!"

"Jeg vil så meget mindre nægte dig, hvad du ønsker, som jeg selv med smerte og bekymring har tænkt på Schahins skæbne.

Jeg ved, at Thakla ikke vil få nogen glad time, før hun atter har sin broder hos sig. Opsøg derfor den stakkels knøs og befri ham, så snart lejlighed gives. Men for at eders bestræbelser kan krones med held, må I først ledsage os til Boulogne. Først dér kan I få tilforladelig besked om, på hvilket sted i Skotland I en gang kan samles med os igen. Ariana og jeg vil udruste eder til eders foretagende, og ridder de Gourtry vil visselig ikke nægte eder sin beskyttelse. Velkommen skal du være mig i Skotland, når du bringer Schahin og hans søster i god behold tilbage med dig, og hvem ved, om du måske ikke tillige kan bringe os det budskab, at den samme retfærdige gengældelse, som allerede har truffet Clemens og Everence, også har styrtet kong Philippe fra hans blodbesudlede trone!"

En time senere forlod en rytterskare Loires blinkende strøm og lagde vejen mod nordøst.

Boulogne i Artois var allerede på den tid en betydelig handelsplads. I slutningen af maj, når forårsstormene havde udraset, ankrede talrige fartøjer af alle nationer i dens havn, et broget og bevæget liv rørte sig ved kysten, og alverdens sprog summede forvirret mellem hinanden.

Ved enden af den yderste og vestlige havnedæmning, et godt stykke fra land, lå den 10. maj to store, svært byggede fartøjer, der, efter hvad man sagde, var kommet dertil fra Man, et ørige, der hverken tilhørte Skotland eller England, men blev regeret af uafhængige konger.

Et anseligt antal både var i travl virksomhed med at sætte bevæbnede krigssvende over til disse skibe. Det hed sig, at folkene var lejet af kongen af Man til at beskytte hans ørige mod

de skotske og engelske sørøveres hærværk. Anføreren for disse formentlige lejesvende var den sidste, som stod i begreb med at forlade kysten sammen med sine nærmeste omgivelser. Ved hans side stod en tæt tilsløret dame og bag ved dem en krigsknægt og en værdig gråskæg, der lignede en skipper, og hvis ansigt strålede af glæde. En ældre kone havde fortroligt lagt sin hånd på hans skulder, og deres glad bevægede træk syntes at tyde på, at der her fejredes en gensynets fest. Lidt længere borte ventede en ridder med sin dame, en mørkladen pige og nogle tjenere. Klokken på de to skibe gav signalet til afgang.

"Altså, som jeg har sagt eder, hr. ridder," gentog skipperen, "vort mål er Kilwinning i Skotland, det ligger ved indløbet af Clydefloden. Min gamle ven Kurt vil til enhver tid her i Boulogne finde en eller anden kystfarer, der uden videre ophævelser er rede til at føre ham og et par stykker til derover. I behøver blot at spørge efter os i klosteret i Kilwinning, så vil man straks føre eder til os. Men kom nu! Hr. Gylstram er allerede blevet utålmodig. Lad det nu være godt for denne gang, Marie; tag plads i båden. Du skal snart få lov til at dele din kærlighed mellem mig og Johannes. Tag afsked, hr. Parcival; det er på høje tid!"

"I klosteret Kilwinning i Skotland skal jeg altså gense min kære herre igen, mester Waltari?"

"Det skal I sikkert, Kurt!"

"Gid da Forsynet, som hidtil har ledet eder, også i fremtiden vil skærme eder og vor ædle dame!" Dermed kyssede Kurt Parcivals og Arianas hånd.

"Himlen stå også dig og de to søskende bi, så at vi snarlig må mødes til et lykkeligt gensyn!"

Derpå trådte Parcival og Ariana hen til Tibault og Rixende.

"For sidste gang lev vel!" sagde den førstnævnte. "Eders kærligheds lykke være lønnen for alt, hvad I har gjort for os forladte og landflygtige! Om også dette sorgens land forsvinder for vore blikke med sit blod og sine tårer, vil mindet om eder dog stedse leve som solskin i vore hjerter!"

Parcival og Tibault trykkede hjertelig hinandens hænder, Ariana omfavnede endnu en gang Rixende og kyssede Thakla på panden. Derpå steg Parcival og Ariana ned i båden, hvor Marie og Waltari allerede havde taget plads.

"Lev vel!" lød det igen. De sidste hilsener, de sidste blikke udveksledes. Så forsvandt de om bord; båden blev hejset op, ankeret lettedes, og østenvinden fyldte sejlene!

Tibault og hans trolovede vendte tilbage til herberget tilligemed Kurt, Thakla og deres tjenerskab. Deres vej gik den næste dag syd på. Men over mod Skotlands bjerge styrede Parcival sin kurs. Han var den sidste tempelridder, der forlod Frankrig, ligesom han en gang havde været den sidste, der drog bort fra Jerusalem!

27. Slaget ved Bannockburn

Havet lå nu mellem Parcival og Frankrig. Mod vest ud af kanalen styrede de to skibe, der medførte den sidste, landflygtige rest af de berømte Zionskæmpere, der en gang havde vakt hele Europas beundring.

På dækket af det forreste skib stod Parcival ved siden af Brian de Mortemar, den eneste ordensridder, der fulgte ham til det forjættede mål; de andre var alle sammen tempelordenens svende. Ariana lænede sig op til den dyrebare ven, og hendes hånd hvilede på hans skulder, mens hun stirrede tankefuldt ned i bølgerne.

Waltari sad under stormasten sammen med Marie, der kun havde øje og tanke for sin husbond og sin søn, som hun atter var blevet forenet med efter så lang og bitter adskillelse. Rundt omkring på dækket havde ordenssvendene lejret sig.

Da de havde tabt Boulogne af sigte, trådte Adelstan af Gylstram, til hvem rejsens ledelse var betroet, op af sin kahyt og nærmede sig Parcival.

"I lod eder fordømt længe bede om at skænke Skotland den store ære af eders nærværelse, hr. eventyrer!" udbrød han. "I har ikke været i stand til at frelse nogen af vore ulykkelige venner, og jeg gad nok vide, hvad vi skal med svendene der! Den slags forsultne folk har vi nok af i forvejen! – det lønnede vel umagen at vente på eder i fire år ved Boulogne og oven i købet på en tid, hvor enhver brav skotte havde nok at tage vare hjemme hos sig selv!"

"Er det den høflighed, hr. Adelstan, I hilser den mand med, der en gang har båret det røde kors i fællesskab med eder? Er

det så slet bevendt med eders broderlige sindelag, da havde det visselig været bedre, om storprior Stewart havde sendt en anden til os."

"Siden det sidste pavebrev, og efter at Molay er død, findes der ikke længere noget storpriorat eller nogen tempelherre i Skotland! Brodersind! – Havde min herre, lord Stewart, ikke udtrykkelig befalet mig at møde på pletten, så skulle I min tro have fået lov til at vente længe, før jeg havde husket vort broderlige bekendtskab!"

"Så adlyd lord Stewarts befaling, herre! I øvrigt vil jeg glemme, at jeg nogen sinde har kendt eder!"

Tempelsvendenes lydelige mumlen, idet de rejste sig op fra dækket, bragte Adelstan til at tie. Han indskrænkede sig til at tilkaste Parcival et hånligt blik og vendte derpå tilbage til sin kahyt. På resten af rejsen iagttog han ganske vist mere høflighed, men han vekslede ikke oftere noget ord med ridderen eller hans ledsagere. Skønt Parcival allerede under overfarten til Cypern havde bemærket skottens uvillige sindelag, havde han dog ikke ventet sig en sådan adfærd af ham. Han kunne ikke være i tvivl om, at falske og nedsættende rygter måtte have udbredt sig om ham og endog fundet vej til Boulogne; på anden måde kunne han ikke forklare sig Adelstans opførsel.

Ved at forhøre sig nærmere hos Waltari fik Parcival da også at vide, at Gylstram holdt ham for en tiggefærdig eventyrer, der med sin elskerinde og en bande forviltrede knægte ville prøve sin lykke i Skotland. Ikke blot Gylstram, men også de øvrige tempelherrer i Skotland var af den mening, at Parcival havde mistet det kostbare vidnesbyrd om tempelskatten i Jerusalem,

og at ordenens ældste tradition dermed var gået tabt for bestandig. Alene Stewart holdt fast ved den overbevisning, at det hellige dokument, der vedrørte tempelstenen, endnu var i Parcivals besiddelse. Lorden havde selv tillidsfuldt udtalt sig om det til Waltari, da han det foregående år havde sendt ham over til Boulogne for at stå Gylstram bi i dennes søgen efter Parcival.

Waltari fortalte endvidere, at Kilwinning var det ældste, rigeste og mest ansete kloster i hele Skotland. Såvel sin oprindelse som sit store ry skyldte det den første kristne apostel, den hellige Winning, som i det første århundrede efter Kristi fødsel havde haft sin bolig på dette sted og derfra udbredt kristendommen i landet. Under det første korstog havde derpå østerlandske munke fra Tyrus nedsat sig der; de havde især draget omsorg for opførelsen af kirker rundt omkring i landet, ligesom de også udvidede deres eget kloster med kostbare og mærkelige bygninger, skønt det allerede i forvejen var stort nok til dem. Waltari havde selv været deres bygmester og havde derved haft sit rigelige udkomme. Skønt disse meddelelser var af en rent stedlig natur, førte de dog Parcival til forskellige gisninger, hvortil han knyttede særegne forhåbninger.

Den 17. juni befandt de to fartøjer, der havde fulgt Skotlands vestlige kyst, sig ved udmundingen af Clyde. Idet de sejlede forbi halvøen Cantyre og øen Arran, nærmede de sig sent ud på eftermiddagen fastlandet, fra hvilket bjergene tårnede sig højere og højere op. Det var det skotske højland, de så foran sig. Noget længere inde i flodens udløb skrånede kysten stejlt ned mod havet, og her var der på klippegrunden opført et kastel, i hvis umiddelbare nærhed man så et lille fiskerleje. Syd for dette,

noget længere inde i landet, hævede sig på højderne en prægtig bygning med to tårne, hvis kors funklede i solskinnet.

"Hist inde ser I klosteret Kilwinning, hr. ridder," sagde Waltari til Parcival. "Gud være lovet, at eders lange rejse er til ende; gid fred og velfortjent ære må være eder beskåret!"

"Jeg takker eder, mester. Men skal det lykkes mig at vinde disse to goder her i det fremmede land, da må eders troskab og erfaring stå mig bi, tilmed da Gylstrams uvenlige sindelag sikkert vil berede mig mange vanskeligheder. Glem ikke hin mindeværdige nat i Jerusalem, da vi fandt stenen i templets grund, det hellige klenodie, for hvilket vi allerede har lidt så mange prøvelser! Om Gud vil, kan det endnu ske, trods alle genvordigheder, at de ringe og foragtede vinder sejr og lykke – den lykke, som vindes med ærligt mod og en god samvittighed."

"I kan lide på mig, herre," svarede stenhuggeren. "Har jeg end kun været en simpel lægbroder, et blindt redskab for det gamle forbund, dets store fortid svinder mig dog aldrig af minde."

Den forestående landgang afbrød samtalen.

De rejsendes opmærksomhed rettede sig nu udelukkende på strandbredden. Egnen var vild og skovrig, bjergene hævede sig der oppe i mørk og alvorlig majestæt; men til gengæld smilede klosteret Kilwinning dem helt venligt i møde, og dette indtryk forøgedes end mere af en lille landsby, der lå ved foden af højen, ikke langt fra stranden.

Men der var ingen livlig, nysgerrig folkemængde, som trængte sig sammen ved kysten for at tilbyde de fremmede sin hjælp. Landet syntes som uddøet.

Pludselig lød der stærke hornsignaler, og oppe fra klosteret kom en skare mænd til syne, bevæbnede med de mest

forskellige våben og små, runde skjolde. De ilede hurtigt ned mod stranden, og de rejsende så nu, at det var munke, der, åbenbart foruroligede ved de to skibes ankomst, gjorde sig rede til med magt at hindre landgangen.

Adelstan af Gylstram, der stod i forenden af skibet, lod nu – hvad han hidtil af forsigtighedshensyn havde undladt – det skotske røde banner med det grønne Andreaskors vaje frit for vinden.

Klosteret Kilwinning var det mål, som Stewart i alt fald foreløbig havde bestemt for Parcival, og efter hvad Waltari havde meddelt ham, var også tempelstenen bragt i forvaring på dette sted. I betragtning heraf var det Parcival om at gøre at vinde de fromme fædres tillid og agtelse og tilintetgøre de onde rygter, som man åbenbart havde udspredt om ham. Han bad i det øjemed Ariana om atter at give ham ordenssnoren og ringen, som hun sammen med det hemmelige pergament havde båret på sit bryst siden deres ankomst til Cypern. Få øjeblikke efter bragte hun ham ordenssnoren, som han slyngede om sin hals, således at Molays ring, der var fæstet dertil, blev synlig på hans bryst.

Da munkene genkendte Andreasbanneret, hilste de det med lydelige fryderåb. Ankeret faldt, bådene blev satte ud, og Gylstram var den første, som gik fra borde. Parcival tog ufortøvet plads i den næste båd sammen med Ariana, Marie, Waltari, Johannes og Brian de Mortemar, og nogle af de ældste og pålideligste ordenssvende førte dem med kraftige åretag ind til stranden.

Omtrent i samme øjeblik stødte begge bådene mod land, og her blev Adelstan og Parcival modtaget af prioren, der var

omgivet af sine bevæbnede munke. Et hurtigt blik på de ankomne rejsende syntes at bestemme priorens adfærd. Han hilste Gylstram med et nik og vendte sig derpå om mod Parcival.

"Du bærer det faldne broderskabs og mesterens ring!" sagde han til ham i det frankiske sprog. "Er du den, vi så længe har ventet?"

"Ærværdige fader, jeg er Henrik af Nordheim, komthur af Jerusalem, også kaldet Parcival. Se denne ring, som har tilhørt den døde martyr, og I vil ikke længere tvivle om, at jeg er den, Molay en gang har befalet at opsøge og forvare vor ordens helligste klenodie."

Abbeden trykkede hjerteligt Parcivals hånd og betragtede opmærksomt ringens indskrift og de tegn, som var indgraveret i den. "Dit vidnesbyrd er ubedrageligt," sagde han derpå, "og hvis du virkelig bringer det hellige budskab med dig – hvad man for længe siden har villet berøve os al tro til –, da vil det opfylde os med den højeste glæde og give dig krav på den største pris og tak! – Men sorg og bekymring hviler tungt på vort sind. De våben, vi bærer, har sikkert allerede overbevist dig om, at du ikke er kommet til et lykkeligt og fredeligt land. Vid, at den heftige strid mellem England og Skotland atter er udbrudt! Kong Bruces gamle fjende, Edward II, er med hundrede tusinde mand faldet ind i Skotland, lige fra Cheviothøjene til de første bjerge har han bragt lavlandet under sit åg, erobret Edinburgh og drager nu skændende og plyndrende frem mod højlandet. Kong Bruce har opbudt enhver våbenfør mand til at støde til ham ved Stirling, hvor han på

grænsen af højlandet vil modtage vor arvefjende. Lord Stewart står i spidsen for hans hær."

"Mit fædreland, mit dyrebare Skotland var i fjendevold, mens jeg måtte vente i Boulogne på en nar!" skreg Gylstram ude af sig selv. "Skaf mig en hest, hr. abbed, en hest, der kan føre mig til mine kæmpende brødre!"

"Min egen yndlingshest skal I få," svarede abbeden; "den er det sidste dyr, der endnu findes i vore stalde. Følg ham derhen, broder Aldobrand."

"Tag dog os med eder!" udbrød Parcival og greb Adelstan i armen. "Tag mig og mine to hundrede våbenføre folk med eder! Hvor ilde I end tænker om mig, bør I dog ikke foragte nogens hjælp i en kamp, hvor det gælder landets frelse eller undergang!"

Gylstram rev sig løs.

"Vi har ingen brug for eder og eders kammerater; I selv er den mistænkeligste borgen for deres troskab! Ingen skotte vil kæmpe side om side med de godtfolk! Skaf mig en hest, ærværdige fader; jorden brænder under mine fodsåler!"

Dermed ilede han bort, ledsaget af sine to svende og broder Aldobrand.

"I gjorde denne hidsige og hovmodige mand et tappert og ædelt tilbud," sagde abbeden til Parcival. "Men det er for øvrigt lettere tilbudt end udført. Hvorfra ville I skaffe alle de heste, der skulle føre eder og eders folk til kongens hær?"

"Hestene skaffer vi os i slaget, herre, men didhen må vore egne sunde ben bære os. Hvor lang tid behøver en kraftig mand at gå for at nå Stirling?"

"Fem dage eller så omtrent."

"Skaf os en fører, værdige hr. Abbed, og på St. Johannes dag kan vi være på stedet."

"Det skal I få, herre, så vidt det står til mig. Hvil eder dog først nogle timer til nattens frembrud."

Parcival greb Arianas hånd.

"Lad mig fremfor alt overgive denne ædle pige til eders faderlige omsorg og varetægt. Det er hende, som forvarer tempelstenens hemmelighed, og hun har trolig vogtet den, siden vi ankom til Cypern. Skulle jeg falde i kampen, vil hun overgive det hellige budskab til Stewart og vore venner."

"*Hun* forvarer det? Ikke I? Det faldt altså ikke i hænderne på kong Philippe, da han tog eder til fange og gjorde eder til sin nar, således som Gylstram og alle de andre fik os til at tro?"

"Hemmeligheden er forvaret ved hendes barm. Så snart hun har skriftet for eder, må hun gerne betro det vigtige pergament i eders hænder, men ingen anden end Walter Stewart tør bryde seglet."

"Vær os da velkommen, datter! Vi håber, at dine synder må være lette at skrifte; vi er forvisset om, at de bagvaskelser, som gik forud for dig og forgiftede dit rygte, er falske og opdigtede. En kvinde, som i otte år trofast har forvaret dette klenodie ved sit hjerte, kan ikke være smittet af syndens giftige ånde. Vær derfor hilset i eders ny hjem, ædle jomfru! – Broder Damian, Irwin og Fleance, følg ridderens svende ind i klosteret. Eders våben være velsignede til held og sejr for Skotland!"

Dermed førte abbeden de fremmede op til klosteret.

Parcival havde ikke anet, at der ventede ham et nyt og blodigt arbejde ved det første skridt, han gjorde på skotsk grund; men han havde intet øjeblik betænkt sig på at tage del i en kamp, af

hvis udfald frihed eller undergang var afhængig for det folk, blandt hvilket han håbede at finde et nyt hjem.

Efter at de havde udhvilet sig i klosteret, brød tempelsvendene trøstigt op, udrustede med skjolde, spyd og sværd og forsynede med et rigeligt mundforråd, for hvilket de kunne takke munkenes gæstfrihed. I spidsen for toget skred Parcival ved siden af pater Irwin, der fulgte dem som vejviser, bærende det røde, skotske "blodkors", Højlandets ældgamle krigsmærke. Da de drog af sted i den smukke, lyse juninat og begejstret istemte den gamle sang:

> "Se korsets banner foldes ud,
> og trindt omkring på jorderig
> om Kristi rige skikkes bud
> som sejre skal evindelig!"

sagde abbeden til sine munke: "I sandhed, brødre, kun retskafne mænd formår at drage så fromt og vel til mode i døden!"

"O, herre!" udbrød Ariana, der stod hos dem, "trofastere hjerter end min Parcivals og hans ledsageres finder I ikke på jorden. Har jeg nogen sinde syndet, da var det, da jeg skænkede denne mand min tro, og dog vil min kærlighed til ham følge mig som en lys og hellig ledestjerne til mit livs sidste time!"

Blodig var Johannes den Døbers dag, den 24. juni, oprunden. Tvende folkeslag havde styrtet sig mod hinanden, opfyldte af raseri og hævntørst, for at udkæmpe hint frygtelige slag, som i Skotland endnu den dag i dag mindes under navnet "Nordens Marathon". Modstanderne var hinanden ulige både i antal og

bevæbning, og trods skotternes tapperhed var det kun alt for sikkert, at kampen måtte ende med deres fuldstændige tilintetgørelse og Englands sejr. Det faste slot Stirling, nøglen til Højlandet, var på denne dag stridens genstand; med dettes erobring ville Skotlands modstandsevne være brudt!

Skuepladsen for den første fægtning, der syntes at blive afgørende, strakte sig fra det skovrige Campsie Fells i nordøstlig retning mellem Bannockburn og klosteret St. Ninian, der ved en uhyre sump, kaldet Halberd's Bog, var adskilt fra slottet Stirling. Dette var beliggende på en brat opstigende skråning, hvorfra det beherskede den neden for liggende dal.

Skotternes slaglinje indtog samme retning som fjendens, dog var deres stillinger ved St. Ninian og især til venstre ved Campsie Fells stærkest besatte. Den første stod under kommando af Randolph, jarl af Mauray. Fra en klippehøj i Campsie Fells, kaldet Brocks Brae, vajede kong Robert Bruces banner; her kæmpede lorderne Robert Douglas, Erskine, Mar, Cunningham, Aberdeen og den vilde Arran, og her stod højskotternes stolteste førere, Mac Donald, Dougal, Enzie og Farlane. Midtpunktet, der ellers plejer at danne en hærs hovedstyrke, var på skotternes side kun svagt og havde til opgave at dække den omtalte sump, Halberd's Bog, som man havde skjult med løv og grene for at gøre den ukendelig. Bag ved denne afdeling af hæren stod arrieregarden, der tillige skulle dække slottet Stirling.

Stewarts list var lykkedes. Englænderne havde i løbet af formiddagen gennembrudt den skotske hærs centrum og forvildet sig ud i sumpen. Ved St. Ninian lykkedes det jarlen af

Mauray at få overhånd over sir Robert Clifford, og havde skotterne været lige så mandstærke som englænderne, ville sejren have været dem vis. Men englænderne, der mærkede den truende fare, kastede ved middagstid hele deres overlegne styrke mod deres modstanderes højre, stærkeste fløj, og der udspandt sig nu lige for øjnene af den bekymrede Robert Bruce, der følte kronen vakle på sit hoved, en fortvivlet kamp mand mod mand, der varede i fulde tre timer. Da de hårdt medtagne og udmattede skotter endelig begyndte at vakle, kastede den tapre Stewart sig i spidsen for sine vasaller og den kongelige livvagt ind, hvor kampen var heftigst. Et øjeblik syntes det, som om han var i stand til at holde fjenden stangen, men det var kun en kort frist. Englænderne lod allerede til at have sejren i hænde.

Da løftede der sig på en gang inde mellem bjergene til venstre for Bannockdalen et mægtigt fryderåb. På højen, Gillies-Hill kaldet, bag hvilken hærens trosknægte havde lejret sig med al bagagen, kom en sluttet skare af bevæbnede til syne; over deres hoveder ragede det røde Andreaskors frem. Med fældede spyd og under kampråbet: "St. Johannes for Skotland!" stormede Parcival og hans to hundrede mand frem og faldt englænderne i flanken. De skotske trosknægte fulgte øjeblikkelig efter og gjorde en blodig høst med sværd og dolk, kølle og økse.

"Sejr, sejr fra Himlen!" udbrød kong Bruce jublende og vendte sig om mod en bleg ung kvinde, hans eneste datter, der stod ved sin faders side for at følge slagets gang. "Oppe fra bjergene kommer hjælpen til os, Marjori! Se, de kaster allerede englænderne tilbage!"

Rødmen vendte langsomt tilbage på prinsessens kinder, idet hun udbrød:

"Hist henne mander den ædle Stewart sig atter op. Hans folk forener sig med trosknægtene, der stormer ned fra højen. Også Arrans og Douglas' hjelmbuske ser jeg på ny dukke op; de kaster sig alle mod fjendens midterste fylke. – Slå dem, tapre skotter! Riv dem sejren af hænde, I kække mænd, og fuldend eders føreres værk! – Ved Guds moder og korsets frelse sværger jeg, at jeg vil skænke min hånd til den ædle skotte, der i dag vinder sejrens pris! – Herre, hold din hånd over Stewart!" tilføjede hun sagte.

"Og jeg vil sørge for, at du holder dit løfte, datter, så sandt det i denne stund gælder mit land og min krone!" tilføjede kongen.

Englænderne, som troede at se en skotsk hjælpehær i den bevæbnede skare, der stormede ned ad højen, blev pludselig grebet af skræk og forvirring. Skotterne samlede sig til et fornyet udfald, og på samme tid kastede Parcival og hans skare sig med uimodståelig kraft mod englændernes rækker. Det varede ikke længe, før den engelske hær måtte vige over hele linjen; enkelte afdelinger opløste sig allerede i vild flugt. Skotterne fulgte efter, skulder mod skulder, og istemte jublende sejrsråb. Rigtignok søgte Edward II endnu en gang at samle sit mandskab til fornyet modstand; men imedens Douglas, Stewart og Cunningham satte efter de flygtende, ordnede Parcival sine trofaste, der imidlertid alle var kommet til hest, og kastede sig så eftertrykkelig mod den ny møjsommelig dannede linje, at den øjeblikkelig sprængtes.

Clifford, Gloucester, sir Ingram Umfraville og William Daynecourt, blomsten af Englands adel, tilligemed

størsteparten af den engelske hær var faldet; resten havde reddet sig ved flugten. Da aftensolen belyste det sørgelige skue, sporene af dagens blodige kamp, herskede der dødsstilhed på sletten ved Bannockburn, "de blodige marker" – Bloody Fields –, som de senere kaldtes.

"Hvor er helten med Andreaskorset, der vendte slagets gang til sejr for Skotland?" tilråbte Stewart sine kampfæller. "Om han så er den simpleste i hele Skotland, skal han dog fra denne dag af være min broder og min ledsager i liv og død!"

"Der kommer han tilbage med sin skare," svarede lord Cunningham. "Aberdeen og Douglas er med ham."

"Lad os ile den tapre i møde, mylords! Vi ærer os selv ved at ære ham!"

Han sprængte henimod Parcival og rakte ham hånden.

"Lad mig vide navnet på den kække mand, der kom os til hjælp, som var han sendt fra Himlen? Hil helten fra Bannockburn!"

"Hil ham, hil!" lød det fra alles læber.

"Ædle Stewart," svarede Parcival, "jeg kan ikke modtage denne alt for store ros. På en valplads, hvor over hundrede tusinde mand har kæmpet, kan to hundrede svende umuligt være sejrherrer. Enten må sejren tilskrives eder alle, ædle herrer, og især den berømmelige Stewart, eller intet jordisk menneske, men – Gud alene! Det var min lykke, at jeg kom så silde til slaget, men med friske kræfter, at jeg fik fjenden til at tro, at en ny hær af skotter stormede frem mod ham. – Mit navn, ædle Stewart, har I længe kendt. Er også mine træk svundet eder af minde?"

Han løste Molays ring af sin halssnor, som hidtil var undgået Stewarts opmærksomhed.

"Når jeg viser eder denne ring og efter den døde martyrs ønske sætter den på eders finger til tegn på, at I for fremtiden er min herre og mester, da ved I sikkert, hvem jeg er."

Stewart betragtede undrende ridderens ansigt og den indviede snor, han bar om halsen.

"Er det et blændværk?" udbrød han. "Eller er I virkelig Henrik af Nordheim – helten Parcival, som et vidunder har bragt hid, for at I skulle blive det stolte Englands dødsengel ved Bannockburn?"

"Ja, den samme Henrik eller Parcival, som I lod blive dødssåret tilbage i Jehus' hus i Jerusalem! Den samme, der overgav tempelskatten i eders varetægt på vejen til Nicosia! Den samme, som den grumme kong Philippe gjorde til sin nar for derved at håne den franske adel og vort broderskab! Så forunderligt har Gud ledet mine veje, at jeg på denne dag turde blive eders kampfælle."

"I sandhed, et større under har selv eders forbillede, den første Parcival, ikke udrettet! Det manglede kun," tilføjede Stewart i det latinske sprog, "at I også skulle have frelst den hemmelighed, der knytter sig til tempelfundet, og bragt den her over til os!"

"Jeg har frelst den – den er her!" svarede Parcival i det samme sprog.

"Frelst! Det hemmelighedsfulde dokument er her? ... Kom til mit bryst, dyrebare ven!" udbrød Stewart glædestrålende og sluttede Parcival i sine arme. "I har troligt opfyldt mesterens vilje; mig tilkommer det at sørge for, at eders hårde prøvelser så

vel som eders kække bedrifter finder en værdig løn. Dog, endnu et! Molays ring vil jeg nok bære som et minde om fordums store dage, men det Zion, som vi for fjorten år siden tabte for bestandig i kampen mod Idzeddin, kan kun genopstå i vore hjerter. Måske vil det, som fødtes og gik til grunde i Østen, atter opstå i Norden som en ny sol, forjættende en ny og strålende dag! Løft eders hoved! Følg mit eksempel og lad munken i eder fare for bestandig! I har kæmpet og lidt længe nok for det, som er gået til grunde, til at fortjene Guds og alle ædle menneskers kærlighed. Og nu til kongen, I herrer" udbrød han i frankersproget, "lad trompeterne forkynde Skotlands sejr!"

Under lystige fanfarer red Stewart og Parcival sammen med de skotske lorder hen over den åbne mark for at begive sig til højen, hvor kongen og hans nærmeste ventede på sejrherrernes tilbagekomst. Da de kom ham i sigte, steg han ned ad højen og gik dem højtideligt i møde. Stewart og alle de øvrige sprang af hesten og bøjede deres knæ.

"Vi bringer eder sejr, nådige herre. Lorderne Erskine, Mar og Arran forfølger englændernes slagne hær. Gid kong Robert længe må herske over sit befriede land! Robert og Skotland for evigt!"

De forsamlede adelsmænd og krigsfolkene, som havde sluttet kreds om dem, istemte jublende dette råb. Da det var forstummet, tonede klokkerne i St. Ninian hen over den øde valplads.

Kongen tog den kronede hjelm af sit hoved.

"Lad os først takke det evige forsyn, som ikke har villet, at Skotland skulle bukke under." – En stund hensank de alle i tavs bøn. – "Hvis jeg ikke vidste," tog Robert atter til orde, "at en

mægtigeres hånd havde hjulpet os til denne sejr, kunne jeg fristes til at spørge, hvorledes det har været muligt for vor lille hær at sejre over en så talrig krigsstyrke som englændernes. Hvorledes kan det forklares, at en skare på næppe to hundrede mand formåede at afgøre slaget, efter at Skotlands ædleste sønner havde kæmpet den hele dag med en slig modstander?"

"Hin ringe skare førtes af den mand, I ser ved min side, herre konge," svarede Stewart. "Hans navn er Henrik af Nordheim, komthur af Jerusalem, den samme Parcival, om hvem jeg har talt til eder. Hvorledes det skete, ved jeg endnu ikke selv. Men jeg såvel som alle de andre var vidne til, hvorledes han bragte os sejren i hænde."

"Parcival? Den samme, som Philippe af Frankrig gjorde til sin nar? I sandhed, var denne time ikke så højtidsfuld og alvorlig, da kunne vi gerne tro, at Stewart drev spas med os! – Forklar os, hvorledes det skete! Det ikke ringere vidunder, der knytter sig til eders befrielse og eders eventyrlige skæbne, kan I senere berette os. Rejs eder, mylords!"

"Tal, kære ven," hviskede Stewart. "Kongen kender alt, hvad der vedrører eder og vor hårdt prøvede sag."

Parcival fortalte nu med jævne ord alt, hvad der var hændet ham siden den dag, da kong Philippe havde sendt ham til Clemens V, pavens udbrud af vanvid, sin egen befrielse, og hvorledes han, efter at være steget i land ved Kilwinning, straks var brudt op med Mortemar og sine ordenssvende for at begive sig til skuepladsen for slaget, som han havde nået i det afgørende øjeblik.

"Mine trofaste vasaller," tog kongen derpå atter ordet, "eder må mit hjertes varme tak være nok; til værdigt at lønne eder er

Robert Bruce endnu meget for fattig. Eders bedste løn har I i bevidstheden om, at det er lykkedes eders tapre arm at befri fædrelandet! Hvorledes jeg vil takke dig, ædle Stewart, med det bedste, jeg ejer, det skal du erfare, så snart jeg i Holyrood har besteget Skotlands trone. – Bøj eders knæ, Parcival!"

Kongen drog sit sværd, mens Parcival overrasket adlød hans befaling.

"Til løn for den våbendåd, I har udført i dag, til evig ihukommelse af denne højtidsdag og til bevis på vor tillid til eders ridderlige manddom og troskab ophøjer vi eder til befalingsmand på det kongelige slot Stirling og til jarl af Bannockburn! Aflæg os og Skotland eders hyldningsed!"

Forvirret og overrasket lagde Parcival sin højre hånd på kongens sværd og fremstammede eden, som lord Stewart først gentog for ham. Derpå steg de alle til hest og drog gennem dalen til det befriede Stirling, Parcivals fremtidige lenssæde.

Endnu den dag i dag påviser man valpladsen ved Bannock med Gillies Hill eller "Ridderens Høj", hvorfra Parcival og hans lille skare stormede frem mod englænderne. St. Hansdag 1314 er siden den tid blevet en af Skotlands vigtigste festdage.

Mens to folkeslags skæbne således havde fundet sin afgørelse i det nordlige Europa, mindede den ledigblevne pavetrone verden om Clemens V's lige så gådefulde som uhyggelige endeligt.

Kardinalerne og kongens tilhængere udbredte rigtignok det rygte, at den hellige fader var død af et pludseligt sygdomstilfælde; men mængden holdt sig til Jacques Molays spådom og påstod, at hans endeligt skyldtes Himlens

retfærdige gengældelse, som den afdøde tempelmester havde påkaldt i sit livs sidste time.

Clemens havde endnu ikke draget det sidste suk natten mellem den 19. Og 20. april, da Jolante de Perigord tilligemed sin svoger og dominikaneren Luigi de Carpentras allerede forlod abbediet St. Sauveur for at ile til kongen.

I de nærmeste dage herskede der en grænseløs forvirring i omegnen af St. Sauveur, og da Silvain de Montfort jo var faldet i kampen mod Parcivals venner, var der ingen, som tænkte på at skikke efterretninger til kongen. Som følge deraf lykkedes det grevinden at blive den første, der nåede Paris for at bringe Philippe budskabet om Clemens' død.

Hun erklærede, at Molays såkaldte forudsigelser var ren dårskab; kongen havde jo selv forud beregnet, at Parcival ville indfinde sig hos paven fyrre dage efter tempelmesterens død. Clemens havde allerede efter den første sammenkomst med Jacques Molay i Avignon røbet tydelige tegn på sindsforvirring; så snart hans sind kom i oprør, fik han formelige anfald af raseri, som det bestandig havde været mere vanskeligt at blive herre over. Narrens ankomst og Philippes hånlige skrivelse havde på en såre naturlig måde været anledning til, at pavens vanvid var kommet til fuldt udbrud, og i denne tilstand havde han ladet sig henrive til så farlige tilståelser og handlinger, at hun, Jolante havde anset det for rådeligst at blande hans vin med den samme gift, som kejser Henrik var blevet ryddet af vejen med.

Jolantes oprørende og frække forklaring var tilstrækkelig til at gøre Philippe fuldstændig ligegyldig for den dødstrussel, der var blevet udtalt over ham selv, og tillige bortfjerne den uro og

tvivl, som Parcival for en tid havde vakt hos ham. Den kortvarige indflydelse, som tempelridderen havde haft over ham, betragtede han nu som en latterlig svaghed, og Parcivals flugt forbigik han i fuldstændig tavshed.

Philippe og Jolante var to dæmoniske naturer, der følte sig hendragne til hinanden ved deres beslægtede karakter. Jolante var næppe ankommet til Louvre, før kongen sendte sin gemalinde, sine sønner og prinsen af Valois tilbage til Temple tilligemed deres hoffolk, og grevinden blev nu lige så uindskrænket herskerinde i Louvre, som hun før havde været det hos Clemens.

Forholdene i Frankrig forværrede sig med hver dag, adelen og folket røbede stedse tydeligere deres harme og misfornøjelse, og krigen med Flandern og Normandiet vedvarede stadig, men intet af alt dette forstyrrede Philippes sindsro. Støttende sig til sit slavisk underdanige parlament og sine talrige krigsknægte frygtede han hverken det ene eller det andet. Det syntes tværtimod, som om det advarende fingerpeg, der lå i Clemens' død, havde gjort ham endnu mere forstokket, mens alt det onde i hans natur trådte endnu stærkere frem ved den indflydelse, som hans forvorpne elskerinde øvede over ham.

Nubieren Schahin havde ikke glemt den medfart, som hans herre havde lidt i Vienne; hans egen stilling i kongens tjeneste var ham lige så utålelig, og dertil kom endnu sorgen over at være skilt fra sin søster og dennes herskerinde. Efter at nu også Parcival var forsvundet, kendte hans had og forbitrelse ikke længere nogen grænse, men han var snu nok til at skjule sine følelser. Hvis han havde vidst, hvor hans herre var at finde,

havde han sikkert gjort et forsøg på flugt. Men dels svævede han i fuldstændig uvished om, hvad der var blevet af Parcival, dels var han ganske fremmed i Paris, og han var klog nok til at indse, at hans mørke hudfarve og øvrige fremmedagtige udseende snart ville røbe ham. Efter hans herres forsvinden blev han desuden strengere bevogtet end før; for kongen havde stadig brug for ham som oppasser for den sorte, arabiske hingst, der ikke lod sig behandle af nogen fremmed. Enhver lejlighed til flugt blev således afskåret for den stakkels knøs, hvis sind blev mere bittert og fjendsk, efterhånden som han mer og mer syntes at måtte opgive håbet om at blive forenet igen med dem, han elskede.

Han begyndte derfor at pønse på en eller anden handling, ved hvilken han på en gang kunne hævne sin stakkels herre og befri sig selv, uden at mistanken faldt på ham. Han vidste endnu ikke, hvorledes dette skulle lykkes ham; men han havde udholdenhed nok til at vente på en lejlighed, der ville give ham midlet i hænde til at sætte sin beslutning i værk.

I løbet af sommeren tilbød der sig dog ikke nogen sådan. Imidlertid var Kurt og Thakla fulgt tilbage med Rixende og Tibault de Gourtry til ridderens slot. Tibault var den, som bedst kunne sætte sig i forbindelse med Schahin ved atter at indfinde sig ved kong Philippes hof. Dertil var han også rede; men hans bryllup med Rixende og hensynet til den nødvendige forsigtighed, der måtte iagttages, havde til følge, at besøget en tid lang blev opsat. Tibault havde ganske vist set Silvain de Montfort falde, men han vidste ikke, om denne var blevet dødeligt såret, eller om han var blevet helbredet og atter befandt sig i kongens tjeneste. I det sidste tilfælde kunne

Philippe let være kommet på spor efter, at Parcival var blevet befriet ved de Gourtrys bistand. Det ville derfor være farligt at indfinde sig ved hoffet, før man havde indhentet de fornødne oplysninger om, hvorledes sagerne stod.

Kurt, der håbede at komme hurtigere til målet på egen hånd, begav sig nu alene til Paris for at opsøge den gamle stenhuggermester Charpentier. Den brave gamle modtog ham ikke blot på det venskabeligste og glædede sig inderligt over Parcivals heldige flugt, men han lovede oven i købet at række en hånd til Schahins befrielse. Ved samme lejlighed erfarede Kurt, at de to celler, som Ariana og Thakla i sin tid havde beboet i Rochushøjen, endnu var tilgængelige gennem en hemmelig gang, der førte op til buskadset omkring møllen, og at de i fornødent fald kunne yde et foreløbigt tilflugtssted ligesom i fordums dage. Med disse efterretninger begav Kurt sig atter til slottet Gourtry for dog straks efter at vende tilbage til Paris og arbejde videre på udførelsen af sin plan.

Imidlertid havde hr. Tibault aflagt den kongelige familie i Temple et besøg og var blevet særdeles nådigt modtaget såvel af kronprins Louis som af prins Philippe og kongens broder Charles af Valois. Af dem havde han erfaret, at Montfort virkelig var faldet ved Parcivals befrielse, og Tibault kunne følgelig være sikker på, at man ikke havde nogen anelse om hans deltagelse i dette foretagende. Prinsernes harme over deres kongelige faders nuværende levned og deres tilbøjelighed til at stille sig i spidsen for et parti af den misfornøjede adel hjalp Tibault til at erhverve sig nøje kundskab om alle hoffets forhold og deriblandt de intriger, som blev spundet mellem Louvre og Temple for at styrte kongens frille. Næppe var Philippe om

efteråret vendt tilbage fra nogle udflugter, som han havde foretaget med Jolante, før ridderen atter forestillede sig for Hans Majestæt. Han så nu Schahin af og til, men aldrig alene. Endelig udrettede dog tilfældet, hvad alle anstrengelser ikke havde formået.

En morgen blev Tibault som en kyndig jæger tilkaldt for at være nærværende ved en sammenkomst mellem kongen, overjægermesteren, grev Montmorency, samt hertugerne af Bouillon og Pentièvre. Det gjaldt om at træffe nærmere aftale med hensyn til en stor parforcejagt på vildsvin og hjorte, som Philippe havde i sinde at lade afholde.

Idet ridder Gourtry var i færd med at gå op ad trappen, der førte fra den indre slotsgård til de kongelige værelser, mødte han Schahin, der havde været inde for at modtage kongens befalinger. Der var ingen i nærheden.

"Schahin," kaldte ridderen, "jeg har et budskab til dig, som vil glæde dig!"

Nubieren standsede og så med store øjne på adelsmanden.

"Et glædeligt budskab, herre? Til mig ...? Jeg kan ikke tænke, hvad glædeligt din mund skulle fortælle mig."

"Heller ikke, når jeg siger dig, at din herre, Parcival, og jomfru Ariana lykkeligt er flygtede over havet til det fjerne Norden?"

Schahin løftede i stum forundring sine hænder, men idet han straks efter undertrykte sin bevægelse, sagde han:

"Du vil spotte den stakkels Schahin og lokke ham til at røbe sit hjertes hemmelige tanker!"

"Nej, min ven, jeg vil kun opmuntre dig til at fatte håb! Jeg har selv fulgt din herre til Boulogne; jeg har med mine egne

øjne set ham og Ariana gå om bord på det skib, der førte dem til Skotland."

"Himlen lønne dig for dette, herre!" hviskede nubieren med tårer i øjnene. "Men selv om dette budskab volder mit hjerte stor glæde, må jeg da ikke lige fuldt sørge så meget mere over, at jeg bliver alene tilbage her, at jeg ikke mere skal gense min kære herre, den ædle Ariana og min stakkels søster!"

"Har du blot tilstrækkelig tålmodighed, snildhed og mod, så vil du atter gense dem! Kurt og Thakla er her i nærheden og venter på dig. – Kan du sørge for din egen befrielse ved en rask flugt, da finder du Kurt i Rochushøjen."

"I stenbruddene? I det underjordiske skjul?"

"Hvortil der er adgang oppe fra møllen! Er du først nået did, så fører Kurt dig til mig i nattens mørke, og det øvrige lader sig let nok bringe i orden. – Lev vel!"

Gourtry ilede forbi ham op ad trappen; for oppe fra forgemakket kunne han høre lyden af stemmer.

Schahin stirrede efter ham med en forklaret mine.

"Allah il Allah; der er ingen magt så stor som Guds nåde!"

Han korsede armene over sit bryst, vendte sig mod øst og bøjede sit hoved; derpå bortfjernede han sig ilsomt.

Fra nu af var hans beslutning modnet til handling. Han var snu nok til at indse, at under sædvanlige forhold ville det vanskeligt lykkes ham at flygte. Den forestående store jagt, hvortil der udgik talrige indbydelser og blev truffet omfattende forberedelser, bød ham imidlertid den attråede lejlighed.

Til den fastsatte dag, den 29. november, på hvilken den kongelige jagt skulle tage sin begyndelse, havde der indfundet sig en talrig mængde adelsmænd. Hvor vilkårligt og

ringeagtende Philippe end plejede at behandle sin familie, vidste han dog såre vel, hvad hans værdighed og hans slægts stolthed krævede ved højtidelige lejligheder. Han havde derfor indbudt såvel sine sønner som sin broder, Charles af Valois, med deres mandlige hofstat, hvorimod hverken Jolante de Perigord eller dronningen og hendes damer skulle tage del i jagten.

Næppe nogen sinde før havde man set Hans Majestæt så munter og vel til mode, så strålende af livsfylde og mandig kraft. Hvem, der så denne stolte, kæmpemæssige skikkelse, med disse muskler af stål og denne ubøjelige vilje, kunne ikke tro andet, end at Philippe, trods sine seks og fyrre år, sikkert måtte overleve sine svagelige sønner.

Den foregående aften havde kongen ladet Schahin kalde og havde i en særdeles venlig tone tilkendegivet ham, at han ved parforcejagten ville ride den arabiske hingst "Adar", og at nubieren skulle ledsage ham på en af de bedste heste, der fandtes i den kongelige stald.

Da Schahin modtog disse befalinger, slog han øjnene ned og bøjede sig dybt for ikke at røbe den vilde glæde, der i samme nu gennemstrømmede hans hjerte. Da han gik gennem forgemakket, forekom det den opvartende kammerherre, som ventede der – således fortalte man i det mindste senere –, at han så et udtryk af djævelsk hån i nubierens mørke træk.

Det glimrende jagtselskab havde tidligt om morgenen samlet sig i Louvres slotsgård. Enhver af de adelige herrer var forsynet med et jagthorn og et dusin små kastespyd, mens de i venstre hånd holdt vildsvinespæret, et særlig stærkt og meget skarpt

våben, med hvilket man i det afgørende øjeblik gav ornen dødsstødet.

Da kongen kom til syne, ledsaget af Schahin, der førte den arabiske hingst ved tøjlen, modtog forsamlingen ham med skingrende fanfarer og lystige jagtråb. Han var netop i begreb med at stige til hest, da grev Montmorency trådte hen til ham med en usædvanlig alvorlig mine.

"Majestæt, tilgiv min dristighed, når jeg indstændigt beder eder om ikke at ride denne hest i dag."

"Er I forrykt? Hvorfor skulle jeg ikke ride den prægtige hingst, som jeg netop har valgt med særlig forkærlighed?"

"Dyret er mere uroligt end sædvanlig, min konge, og desuden har I ikke før redet den på vildsvinejagt."

"Vær dog ikke så tåbelig, Montmorency! Bilder I eder måske ind, at vi ikke skulle kunne styre den? Haha, hidtil har enhver levende skabning dog måttet bøje sig under trykket af vor hånd! Det ville desuden være et slet varsel for jagten, hvis netop vi var den iblandt eder, som stolede mindst på sig selv."

Med disse ord svang han sig i sadlen.

"Jeg har gjort min pligt, Eders Majestæt! I eders sted havde jeg ikke valgt dette dyr."

"Hvis I var i vort sted! Haha, det tror vi nok! Men hvis vi var i eders sted, greve, så ville vi underdanigst tie stille og komme vel i hu, at kong Philippe ikke kender til frygt, om det så gjaldt at sætte sig op på selve Djævelens hest! – – Hallo, I herrer, af sted til jagt! Lad hornene tone! St. Hubert eller den hellige Nimrod skænke os et godt bytte!"

Dermed red han i galop ud af slotsporten, mens Schahin og hele jagtselskabet fulgte efter ham. Snart lød hornenes klang,

hundenes glam og den øvrige jagttummel gennem skoven. Efter forudgående aftale skulle jagtselskabet dele sig i seks forskellige grupper, der først skulle trænge frem mod nordvest og sætte over Seinen i retning af Poissy-St. Leger og derpå vende sig mod nordøst og fortsætte jagten indtil Garenne, hvor man ville ende dagen med et festmåltid i skoven.

Kongen havde for vane at stille de største krav til sine egne og sine omgivelsers kræfter, hvad enten det gjaldt en forlystelse eller alvorligere ting, og navnlig syntes han på denne dag at finde sin fornøjelse i at udfolde en styrke og udholdenhed, som ingen formåede blot tilnærmelsesvis at efterligne. Det terræn, på hvilket jagten foregik, havde en betydelig udstrækning, og det kunne ikke undgås, at de forskellige partier af jagtselskabet kom bort fra hinanden i deres iver for at forfølge vildtet eller vel endog forvildede sig fra den oprindelig fastsatte retning. Kun hornsignalerne var da i stand til atter at kalde dem sammen.

Kongens særlige jagtfølge bestod af henved tyve herrer, deriblandt prins Charles af Valois, Montmorency og Loyron. Man var kommet i nærheden af det nuværende Neuilly, da man opsporede en flok vildt, der med en prægtig kronhjort i spidsen flygtede ned mod bredden af Seinen. Selskabet delte sig, mens hver jæger udså sig et bytte. Hjortene styrtede sig uden betænkning i floden, og forfølgerne lige bag efter dem. Ankommet til den anden flodbred fulgte de ængstede dyr deres instinkt og flygtede hver sin vej, hvorved de tvang jægerne til ligeledes at sprede sig i alle retninger. Kongen, der havde udkåret sig den prægtige kronhjort som sit særlige bytte, forfulgte uafbrudt denne, og kun ledsaget af Schahin, Montmorency og grev Loyron. Hidtil havde hundene i deres

iver for at indhente hjorten holdt temmelig godt sammen; men pludselig fik man øje på et mægtigt vildsvin, fulgt af en so og dens unger, der åbenbart var blevet skræmt op af nogle af de andre jægere og nu krydsede lige forbi den forfulgte hjort. En del af hundene forlod øjeblikkelig denne for at kaste sig over vildsvinene.

"Sæt efter hjorten, Loyron og Montmorency," råbte kongen. "Vildsvineynglen skal være vort eget bytte!" Og med kraftig hånd slyngede han kastespyddet efter ornen, der blev ramt mellem skuldrene.

"Jeg bliver hos Hans Majestæt," udbrød overjægermesteren. "Sæt I kun alene efter den smukke kronhjort, greve."

Mens Loyron sprængte af sted mod nord, søgte vildsvinene at undkomme syd på, hvor de sandsynligvis havde deres leje. Ornen, der var blevet hårdt såret af kongens spyd, indhentedes snart af hundene og vendte sig nu rasende af smerte mod sine forfølgere, mens soen og grisene pludselig tog flugten ind imellem træerne næsten lige forbi kongen.

"Hallo, overjægermester, det er eders bestilling! Gør det i al ære af med den sårede herre der; imidlertid sætter vi efter hans gemalinde og hendes yngel!"

Med disse ord lod Philippe grev Montmorency blive tilbage og galoperede bort sammen med Schahin for at følge soens spor.

Skønt Montmorency følte, at hans plads var hos kongen, ville det dog have været mod alle jagtregler at forlade et allerede truffet vildt, der gjorde mine til at optage kampen mod sine forfølgere. Han sprang følgelig af hesten og styrtede frem for at

gøre det af med den sårede orne og befri den fra hundene, hvorefter han ufortøvet ville følge kongen.

Ornen var imidlertid ikke så let at blive færdig med, og først da greven med stor møje havde jaget hundene bort, lykkedes det ham at give den dødsstødet efter alle kunstens regler. Det smukke dyr faldt, og først nu formåede Montmorency at overveje, hvilken retning kongen vel havde taget. Dette var imidlertid umuligt at bestemme. Under den sidste kamp med vildsvinet, ved hvilken dyret flere gange havde vendt sig omkring, før han kunne komme til at fælde det, var greven kommet i fuldstændig vildrede med hensyn til den vej, kongen havde fulgt. Jagthundene var dels sårede, dels alt for udmattede til at opsøge soens spor. Montmorency stødte i sit horn i det håb, at kongen ville svare ham, så at han kunne følge efter lyden. Hans signal blev også ganske rigtigt besvaret langt borte fra, og han fulgte nu, temmelig sikker i sin sag, den retning, fra hvilken han havde hørt hornets toner. Undervejs gentog han signalet, som også denne gang blev besvaret, og Montmorency opbød nu sine sidste kræfter for at nå Philippe. Han traf imidlertid ikke kongen, men derimod grev Loyron, der havde tabt kronhjortens spor og derefter opgivet jagten for at søge efter det øvrige selskab. De to adelsmænd, der følte sig alvorligt bekymrede, gennemstrejfede nu hele den pågældende del af skoven på kryds og tværs og blæste samtidig i deres jagthorn, til der næppe var mere vejr i dem, men ingen svarede dem.

"Store Gud, hvad skal det betyde?" udbrød Montmorency. "Kongen kan dog ikke være sunket sporløst ned i jorden! Lad os ikke søge her i blinde, men ufortøvet ile ad vejen til Poissy; der træffer vi i alt fald de andre og kan få at vide, hvor man sidst har

set Hans Majestæt." – De anede ikke, at de selv var de sidste, der havde set ham.

Philippe var imidlertid ivrigt fulgt efter soen. Dyrets flugt hindredes betydeligt af dets ubehjælpsomme unger, og det måtte upåtvivlelig være blevet indhentet efter få minutters forløb, hvis forholdene ikke pludselig havde forandret sig til gunst for det. Det kloge dyr, der var bedre kendt med terrænet end dets forfølgere, gjorde på en gang en vending og løb ned ad en stejl skråning, idet det med en ængstelig grynten drev sine unger foran sig.

"Ved alle djævle, bæstet undslipper os, eller også har det sit leje på dette sted! Fremad, Schahin, sorte hund! Vis nu, at du er en mand, om end kun en hedning!"

Dermed gav han hesten af sporerne og trængte hurtigt gennem buskadset, der dækkede skråningen. Nubieren, hvis hjerte bankede i vild ophidselse, da han så sig alene med sin tyran, fulgte umiddelbart efter.

Få sekunder efter nåede de en lille, sumpet slette, indhegnet af et tæt buskads. Her fik de øje på den rasende so, der ventede dem med sine unger, alt for udmattet til at kunne undslippe, men åbenbart rede til at styrte sig mod kongen.

"Afrid-Djew Afrid, Afrid!" skreg Schahin vildt.

Idzeddins hingst studsede; skræk og raseri syntes på en gang at bemægtige sig den; derpå slog den rasende ud med de bageste hove.

"Jesus Maria!" – Kongen var som et lyn blevet kastet over hingstens hoved og faldt ned midt iblandt vildsvineynglen. Den rasende so, der troede, at hendes unger blev angrebet, vendte sig om og styrtede løs på kongen i samme øjeblik, han ville rejse

sig op. Et forfærdeligt skrig eller snarere et brøl sitrede gennem luften! Soen havde boret sine hugtænder ind i Philippe den Smukkes legeme. Nu flængede den hans vom, trampede på han blodige krop! Idzeddins hest var allerede forsvundet.

"Schahin, djævel! Hjælp mig! Barmhjertige Gud! ... Forbandet! ..."

Nubieren svarede ham med en hånlatter. Derpå gav han sin hest af sporerne og trængte gennem buskadset, tilbage op ad skråningen og i strakt galop gennem højskoven, overladende Philippe den Smukke til det rasende vildsvins tænder.

Hvor længe han måtte drages med døden der inde i skovtykningen, hvor ofte det ubarmhjertige dyr kølede sit raseri på den forladte konge – det ved kun Himlen og den tavse skov, der var vidne til hans sidste timer. Middagsstunden var allerede længst forbi, og jagtselskabet havde fuldtalligt indfundet sig ved Garenne – kun kongen og Schahin manglede.

Kronprinsen befalede straks, at hele jagtterrænet skulle gennemsøges, og at der derefter ufortøvet skulle sendes underretning til ham i Louvre. Han beholdt kun Tibault de Gourtry, grev Montmorency og Guillaume de Paris hos sig, og med dem vendte han tavs og indesluttet tilbage til Paris ad den kortest mulige vej. Da man kom i nærheden af hovedstaden, gav kronprinsen grev Guillaume befaling til, at han skulle ride i forvejen og for alle påkommende tilfældes skyld besætte pladsen omkring Louvre med de i Paris garnisonerende krigsfolk og drage omsorg for, at ingen forlod slottet.

Da prinsen nåede Louvre, var hans befaling allerede udført. Aftenen kom, men kongen ikke. Tronarvingen gav nu ordre til, at man skulle fængsle Jolante, grevinde af Perigord, og

indelukke hende i et vel forvaret kammer – "på vand og brød"! – Da det blev mørkt, indfandt der sig nogle herrer af jagtselskabet og medbragte kongens herreløse hest – Idzeddins ædle ganger –, som de med stor møje havde fået fat på inde i skoven. Anelsen om, at der var tilstødt kongen en ulykke, fik derved sin første bekræftelse. Tibault de Gourtry tog afsked med prinserne; Schahins samtidige forsvinden indeholdt en tilstrækkelig forklaring for ham. Endnu samme nat red han tilbage til slottet Gourtry og Rixende.

Hoffet lod nu tjenerskabet og et stort antal krigsfolk forsyne med fakler og bød dem gennemsøge skoven i hele dens udstrækning; men først den næste dags middag fandt man kongens lig. Man kunne derefter ikke være i tvivl om, på hvilken måde han havde fundet døden. Hans frygteligt vansirede træk, hvorfra ethvert spor af fordums skønhed var forsvundet, røbede tydeligt nok de dødskvaler, han havde lidt.

Kronprins Louis blev konge. Hans første handling som enehersker bestod i, at han satte sig i besiddelse af tempelherrernes rigdomme, som Jolante havde ranet fra den døende pave og bragt med sig til Paris. Derpå lod han hende foran Louvres slotsport i påsyn af den kongelige familie og dens omgivelser, der havde taget plads i slottets vinduer, og i overværelse af livvagten og en utallig menneskemængde piske af bødlen og udjage af landet som en tiggerske. – Den ny monark var sin faders værdige efterfølger.

Han regerede imidlertid kun i to år og efterlod sin anden gemalinde, ventende sin nedkomst. Charles af Valois blev derefter den svagelige drengs formynder og Frankrigs regent. Med ham kom snart efter huset Valois på tronen. Men Frankrig

gik stedse mere sikkert sit forfald i møde, og landets erobring af englænderne satte kronen på dets skændsel.

Schahins forsvinden vedblev at være en gåde. Mester Charpentier og hr. Tibault de Gourtry, der ikke mere fandt nogen anledning til at gæste hoffet, var de eneste, som havde kunnet give oplysning om det.

"Inden år og dag indstævner jeg dig, Philippe af Frankrig, for Guds åsyn!" Også denne Jacques Molays forudsigelse var gået i opfyldelse!

28. I Kilwinning kloster

På Bannockburns blodige valplads steg lykkens sol endelig op for Parcival efter så mange tunge prøvelser og kampe. Som jarl af Bannockburn og befalingsmand på det kongelige slot Stirling så han sig pludselig ophøjet blandt de første slægter i det land, som Jacques Molay havde betegnet som målet for hans lange valfart. Det trofaste og hjertelige venskabsforhold, han stod i til kongens mægtigste yndling, den ædle lord Stewart, hjalp Parcival ud over den misundelse og uvilje, som han var udsat for af dem, der kunne være tilbøjelige til at betragte ham som en fremmed eventyrer. Men desuagtet ville hans glimrende våbendåd og Stewarts indflydelsesrige venskab måske næppe have bestemt kong Robert til at betro Parcival sin vigtigste fæstning i hjertet af landet, hvis ikke andre bevæggrunde havde gjort udslaget.

Kong Roberts skarpe blik havde ikke ladet sig forblænde af sejrens glans og folkets begejstrede jubel. Hvor højt hans hjerte end svulmede ved at se Georgsbanneret synke for det hellige Andreaskors, sagde hans forstand ham dog i samme øjeblik, at det gamle nag, den gamle skinsyge og mistænksomhed mellem høj- og lavskotter så meget snarere ville gentage sig, eftersom man nu var sikret mod ydre fjender. På samme tid, som han sikrede den skotske sydgrænse mod yderligere indfald af den fælles fjende, måtte han tillige drage omsorg for at umuliggøre fremtidig tvedragt mellem høj- og lavlandet. Stirling dannede grænseskellet mellem bjerg- og slettelandet, og kong Robert behøvede derfor på dette sted en håndhæver af den kongelige myndighed, der i lige høj grad var agtet af begge parter, og om

hvis upartiskhed der ikke kunne herske nogen tvivl. Den fremtidige statholder og befalingsmand på slottet Stirling måtte hverken være taget af høj- eller lavskotternes rækker; for i så fald kunne det ikke undgås at vække enten den ene eller den anden parts skinsyge. Det måtte være en mand, som kun var afhængig af kongen, og om hvis retfærdighedsfølelse og redelighed alle var enige. Kong Robert indså straks, at ingen kunne være bedre egnet til denne vigtige post end Parcival, som Stewart ofte havde omtalt for ham. Parcival var ikke blot en berømt ridder, hvis flugt fra det hellige land og senere eventyrlige skæbne havde skaffet ham stor berømmelse, men også ved sin sidste våbendåd på valpladsen ved Bannockburn havde han vundet fortjent beundring og anseelse blandt begge partier af den skotske adel. Og dertil kom endnu ét – han var tempelherre. Kongen skattede denne orden højt, efter at han gennem sin ven og yndling Stewart havde erhvervet sig et nøje kendskab til dens indre væsen og dens lærdomme. Vel nok var broderskabets verdslige magt brudt for stedse, men det var kongens og Stewarts hensigt – i forening med ærkebiskoppen af Aberdeen og abbeden af Kilwinning – at opretholde ordenens indre værd og betydning, frelse dens åndelige ejendom og gøre den til et befrugtende kulturelement for Skotland. I dette øjemed ville man samle de spredte rester af broderskabet og danne et nyt forbund.

Efter at rigets sydgrænse var sikret, havde kong Robert sammenkaldt landets adel og stormænd til et møde i Edinburgh, hvor han agtede at holde sit indtog. Denne festlighed fandt sted i midten af september.

I kroningssalen i Holyrood-paladset besteg kong Robert I atter tronen efter landets og hovedstadens befrielse, hilset af sine trofastes jublende tilråb. Hans søn og arving stod ved hans højre, hans datter Marjori ved hans venstre side.

Endnu en gang takkede kong Robert for sit folks og sine ædle vasallers troskab og heltemod og udtalte den vished, at det for fædrelandet udgydte blod ville knytte alle skotter til hinanden og samle dem enige og stærke om kronen til fredens befæstelse, landets lykke og velfærd.

"Men for at også vi," vedblev han, "kan aflægge et vidnesbyrd om, at vi vil være ét med Skotlands folk, så påminder vi nu dig, datter Marjori, om at indløse den ed, som du aflagde ved Bannockburn i hint øjeblik, da Himlen sendte os hjælp og frelse!"

Marjori steg et trin ned ad tronen og bøjede sig for kongen og forsamlingen.

"I hin angstens og håbets time, ædle lords og høvdinge, gjorde jeg det løfte at skænke min hånd til den skotte, der afgjorde hin blodige dags sejr. Ligesom han satte sit liv ind for sit folks ære og frihed, således ville også jeg være rede til at byde ham mit fremtidige liv og gøre ham til herre derover! – Dog, hvem af eder stridsmænd tilkommer der den højeste ros, og hvem skal jeg derefter række min hånd som sejrsprisen? – Eder, ædle jarl af Mauray, som fældede Clifford? Men vil jeg da ikke krænke den gæve Douglas, den tapre Cunningham, Arran, Erskine, Mar og Aberdeen i deres velfortjente ret? Skal jeg vælge hr. Parcival, der afgjorde slagets skæbne, men som er beskeden og retfærdig nok til snarere at tilskrive Forsynet end sin tapre

arm udfaldet? I sandhed, mylords, enhver af eder har krav på min hånd!"

Begejstrede tilråb afbrød kongedatteren, hvis kinder glødede af bevægelse.

"Da jeg altså ikke formår at dele hverken min hånd eller mit løfte, så tillad, ædle herrer, at jeg rækker min hånd til den mand, der alt længe har ejet mit hjerte." – Hun trådte rødmende hen til Walter Stewart. – "Eder, dyrebare Walter, Skotlands store Stewart, hvis følelser jeg længe har kendt, vælger jeg her med dette håndslag til husbond og gemal, og ved ham får I alle en part af min kærlighed og beundring. Lad mig og Stewart vorde eder et forbillede på den ædle samdrægtighed, som I beseglede med eders blod hin sidste hellige Johannesdag, da I stred for fædrelandet og kong Robert."

"Hil dig, Marjori, Stewarts brud! Hil dig, samdrægtige skottefolk! Hæder og ære! Lykke og fred!" lød fryderåbene fra alle sider.

Lord Walter Stewart var i salig henrykkelse sunket ned for prinsessens fødder og dækkede hendes hånd med sine kys.

"Ophøjede kongedatter," tog han til orde, så snart forsamlingens bevægelse havde lagt sig, "at det er eders kærlighed, ikke mit eget ringe værd, jeg kan takke for denne lykke, gør den blot endnu større og herligere for mig! Det minder mig om, at jeg først i sandhed må fortjene at blive den værdig, og at intet giver mig fortrinnet for mine tro kampfæller undtagen netop eders tilbøjelighed. Jeg beder eder, ædle prinsesse, at I næste St. Hansdag vil sætte kronen på min lykke, når vi mødes ved Stirling. Lad dér kærlighedens bånd omslutte

os lige så fast og ubrødeligt, som det i denne stund knytter Skotlands folk og konge til hinanden."

Han rejste sig og førte Marjori hen til kongen, der lagde sine hænder på deres hoveder.

"Himlen velsigne eder, ligesom jeg gør det af hele min sjæl! Gid der fra eder må udgå en slægt til ære og held for dette land. – Næste Johannes dag skal eders kærlighedspagt sluttes ved Bannockburn, og ved Walter Stewart skal Skotlands ædle blod blandes med Robert Bruces kongelige blod."

"Tillad da også, herre konge, at jeg beder den ærværdige ærkebiskop Wilbert indbyde Skotlands adel til at fejre Johannesfesten ved Stirling, hvor lord Parcival af Bannockburn skal være vor vært!"

Efter at Walter Stewart ved sin trolovelse med Marjori var blevet optaget i den kongelige familie, trådte også Parcival i et nærmere forhold til denne. Men midt i al hans lykke dvælede hans bedste tanker og forhåbninger hos Ariana. Hans kærlighed til hende var ikke blot blevet dybere og inderligere, men denne havde tillige fundet en mere jordisk skikkelse. Han var jo ikke længere tempelherre, intet gejstligt løfte bandt ham mere. Som skotsk lord, en af kongens krigsøverster og befalingsmand over rigets vigtigste fæstning måtte han have ret til at stille de samme krav til det verdslige livs goder som hans standsfæller. Med hans ny værdighed vågnede også ønsket hos ham om at gøre den, der så trofast havde delt hans vekslende skæbne, så mange års genvordigheder og lidelser med ham, til deltagerske i hans nuværende hæder og lykke. Han udøste sit hjerte for vennen Stewart og ærkebiskop Wilbert, og disse

svarede ham, at de anså hans beslutning om at ægte Ariana for en ridderlig pligt, som intet burde afholde ham fra.

Da Stewart og ærkebiskoppen i slutningen af december havde vigtige efterretninger at afsende til højlandet og tillige til abbeden af Kilwinning, benyttede Parcival lejligheden til at medgive sendebuddene brev og budskab til Ariana, hvori han skildrede sin nuværende lykke, der kun manglede hende for at være fuldkommen. På ridderlig vis anholdt han om hendes hånd.

Hvor dybt og inderligt Ariana elskede Parcival, dét var hele hendes liv et vidnesbyrd om. Men tanken om at blive hans hustru havde hun for længe siden opgivet. De drømme, hun måske en gang havde næret om det, var flygtet bort under de sidste års bitre prøvelser.

Når hun fra sit kammervindue i klosteret stirrede ud på oceanets bølger, der havde båret hende hid, da forekom det hende, at det rastløse hav var et billede på hendes bevægede liv. Så hun derimod mod øst over til højlandets mægtige bjerge, der tårnede sig op mod himlen, da var det hende, som om hendes længslers mål ikke længere fandtes her nede, men lå højt der oppe i et hjem, som ikke mere havde noget at skaffe med jordiske ønsker. Aldrig havde hendes tanker så meget som nu været rettede mod dette hinsides, aldrig havde de dvælet mere inderligt ved mindet om hendes moder og Idzeddin, der i det fjerne Østerland var slumrede ind i evigheden.

Med den mand, hun elskede, havde hun vel nået målet for deres lange vandring, men ikke freden. Ny strid havde revet Parcival bort fra hende. Hvis han ikke fandt døden i kampen,

men knyttede sejren til sine våben, da måtte han sikkert blive skotternes yndling, deres beundrede helt, som alles blikke var rettet på! – Men hvad var hun? En hjemløs kvinde, der skammede sig over sit navn, der hvert øjeblik måtte skælve for, at man skulle opdage, at hun var i slægt med hin ryggesløse kvinde, der ikke blot i Frankrig, men i hele kristenheden var afskyet og forbandet af alle mennesker! Så længe Parcival havde været i nød og trængsel som Philippes træl og fange, havde hun ikke tænkt derpå, men i klosteret i Kilwinning vågnede denne bitre, trykkende følelse på ny; her blev hun først fuldstændig klar over sin stilling.

Kort efter var også efterretningen om den store sejr ved Bannockburn trængt jublende frem til Kilwinning. Hun havde hørt om den andel, Parcival havde haft i den, hvorledes man priste hans navn ved siden af den ædle Stewarts, ja, at kongen endog på valpladsen havde ophøjet ham til lord af Bannockburn og befalingsmand på det kongelige slot Stirling. Og Ariana følte på samme tid, at denne store hæder og lykke, som hun undte ham af sit fulde hjerte, i fremtiden ville blive en kløft mellem dem. Og da Kurt i januar ankom med Schahin og Thakla, og Ariana fik budskab om Jolantes skændselsfulde endeligt, da blev denne kløft til en afgrund. Havde hun nogen sinde drømt om lykken ved Parcivals side, så svandt nu den sidste tanke om det; hendes fremtidige skæbne kunne nu kun bygges på forsagelse.

Først i slutningen af januar nåede Wilberts og lord Stewarts sendebud Kilwinning, efter at Kurt og de nubiske søskende allerede var ankommet. Ariana havde allerede i mellemtiden fattet sin beslutning, og den glødende ømhed, der talte ud af Parcivals brev, hans tillidsfulde vished om sin lykke ved hendes

besiddelse, gjorde kun Arianas forsagelse mere bitter og smertelig, uden at rokke hendes forsæt. Hun følte hos sig selv et mod og en styrke, som alene findes hos en kvinde, der elsker så inderligt som hun elskede. Hun ville gøre det umuligt for Parcival og enhver jordisk magt at rokke hendes beslutning, og til at beskytte såvel sig selv som den elskede mod en slig svaghed, fandtes kun ét middel.

Ariana opsøgte abbed Archimbald, til hvem hun havde overgivet det hellige dokument, som Parcival i sin tid, efter deres ankomst til Cypern, havde betroet til hendes varetægt. Den værdige abbed var hendes sjælesørger, og i denne egenskab kendte han alle hendes tanker og følelser. Hun viste ham Parcivals brev, og efter at hun endnu en gang højtideligt havde erklæret, at hun aldrig kunne blive lord Bannockburns hustru, forlangte hun at blive sendt til et nonnekloster, hvor ingen længere kunne indvirke på hendes beslutning.

Foruden det øvrige budskab fra ærkebiskop Wilbert og Stewart havde abbed Archimbald tillige modtaget fra dem en skrivelse, der særligt vedrørte Ariana. Oldingen var ikke blot en gudfrygtig og højlærd mand, men tillige en erfaren menneskekender. Med den ham egne rolige mildhed havde han lyttet til Arianas begæring.

"Jeg kan ikke dadle dit valg, datter, da det udspringer af et ærekært og højmodigt sind, en trofast og oprigtig samvittighed. Jeg har lært din tænkemåde tilstrækkeligt at kende til allerede at have forudset den beslutning, som du i dag meddeler mig. Jeg ved også, at det ville være tåbeligt at forsøge på at afholde dig derfra; for jeg ville kun berede dig endnu større kvaler, end du allerede lider. Jeg er derfor også villig til

foreløbig at sende dig til klosteret St. Ninian, hvor de fromme nonner vil give dig en værdig forberedelse til dit ny livskald."

"Skal jeg først gennemgå en slig forberedelse, ærværdige fader?" spurgte hun urolig. "Er jeg da ikke tilstrækkeligt forberedt ved den faste beslutning, hvortil jeg er kommet, som I vel ved, gennem tunge kampe, men tillige med mit hjertes fulde overbevisning? Hvorfor skal jeg ikke straks og uigenkaldeligt tage sløret for at fly verdens trængsler og finde den ro i min sjæl, den Guds fred, som kun from ensomhed kan skænke mig?"

Den gamle abbed klappede beroligende hendes glødende kind, tog hendes hånd i sin og så mildt på hende.

"Hvorfor du ikke straks kan tage sløret og træde ind i de fromme kvinders kreds? Hvorfor du først må forberedes og prøves? – Vel nok er du stærk i kristentroen, og dit barnligt fromme sind har bevaret dig for verdens fristelser; men din østerlandske opdragelse, dit rastløse pilgrimsliv har ikke tilladt dig at komme til klar erkendelse om, hvad det vil sige at blive nonne. I din uro og sjælekval tænker du, at det er tilstrækkeligt til at vinde freden, når blot sløret dækker dit ansigt, klosterporten falder tungt i efter dig. Du tager fejl!"

"Jeg tager fejl ...?"

"Og denne vildfarelse er så meget tungere, så meget større, som den ville føre dig til det sidste, uigenkaldelige skridt her i livet, hvortil der kun knytter sig endnu et – det, der går til graven! Mange er de kvinder, der har taget sløret i den falske indbildning, at de derved ville finde fred; de glemte, at det urolige hjerte i deres bryst tog de med sig ind i den snævre celle. Kun fortvivlelse drev dem til den overilede beslutning! Og

dobbelt fortvivlelse, bitter anger gjorde derfor fredens bolig til stedet for navnløs kval."

"Men hvor skal da et angstfuldt kvindehjerte finde ro? Hvor skal den ulykkelige, for hvem verden ikke længere har nogen tillokkelse, ty hen, om ikke til et sted, hvor hun fuldstændig kan tilhøre sin Gud?"

"Tror du da, datter, at det er lettere at leve i et kloster end udenfor det? Lær dog først at forstå, hvad det vil sige – *alene* at tilhøre Gud! Jeg kan forsikre dig, at det er en vanskelig beslutning at gennemføre. Var du en enke, der havde begravet alt, hvad der knyttede dig til verden, i den samme stund, du fulgte din husbond til jorden – var du en ensom moder, der med tabet af dit eneste barn havde mistet al lykke, da ville jeg sige, at Himlen var din sidste tilflugt, og jeg skulle velsigne dit forsæt. Men den, i hvis hjerte verden endnu lever med sine forhåbninger og sine længsler – den, hvis vemodsfulde minder endnu søger ud, når klosterets port lukker sig efter hende – hun tager verdens higen og attrå med sig der ind! Hverken slør eller løfte, mure eller slå kan skærme hende mod dem eller mod hendes eget, stakkels hjerte!"

Ariana var blevet lidt blegere om kinden, men hun svarede med klar og fast stemme:

"Min vilje, min samvittighed og den alvorlige bevidsthed om min pligt vil beskytte mig mod fristelse og svaghed!"

"Dette må du prøve hos dig selv, pige, når du befinder dig i klosteret. Til en slig prøvelse skal netop forberedelsestiden tjene. Så længe du er novice, er du endnu herre over dine handlinger; i et år står det dig frit for at vende tilbage til verden. Har du i den tid sejrrigt overvundet alle fristelser, som livets

tillokkelser og dit eget hjerte kun alt for rigeligt vil berede dig – har du derefter vundet fred med dig selv, så dit sind kun har rum for én tanke: tanken om Gud, da – men først da – vil sløret være dig en velgerning. – Endnu en gang: overvej nøje, hvad du gør! – – Lord Parcivals frieri fordrer et snarligt svar. – Lad svaret til vennen blive, som dit hjerte måtte indgive dig det. Imidlertid skal jeg forberede den værdige priorinde for St. Ninian klosteret på dit komme. Kurt og de nubiske søskende, som for fremtiden ikke kan være dig til nogen nytte, kan ledsage de sendebud, der skal overbringe dit brev til Parcival samtidig med mine skrivelser til priorinden, til lord Stewart og ærkebiskop Wilbert. Så snart der indtræffer budskab fra St. Ninian, at man venter os der, bryder vi straks op. – Himlen være med dig!"

Der kunne vel være forløbet fjorten dage efter denne samtale, da Kurt med Thakla og Schahin ankom til slottet Stirling.

Parcival glædede sig hjerteligt over gensynet med Kurt og de nubiske søskende, og efterretningen om kong Philippes endeligt lod ham erkende Forsynets retfærdighed. Men alle andre tanker måtte snart vige pladsen for den smerte, som greb ham, da han modtog følgende skrivelse fra Ariana:

> "*Min kære, højtelskede ven Parcival, jarl af Bannockburn, befalingsmand på slottet Stirling.* – Eders kærlige skrivelse formår jeg kun at besvare under mange tårer og med en smerte større og dybere, end jeg nogen sinde har følt. Måtte det med Guds hjælp være den sidste, som er mig beredt! – – Det tør ikke ske, således som I forlanger! Min skam, min samvittighed, ak, Parcival, netop min kærlighed til

eder forbyder mig at tilhøre eder. – Vel var der en tid, da jeg nærede slige glade forhåbninger, men hine dage i Frankrig har kun alt for bittert forstyrret denne drøm. Var vi helt upåagtede kommet til dette land, kun kendt af nogle få venner og vore tidligere lidelsesfæller, da havde det vel endnu været tænkeligt, at vi havde kunnet leve med hinanden i lykkelig ensomhed. – Men nu, Parcival, er der opstået en skranke mellem os, som hverken vore hjerters ønsker, eders lidenskab eller nogen menneskelig magt, men døden alene kan udjævne. Mens I, som jeg med stolthed og glæde hørte, vandt eder ny navnkundighed og hæder på valpladsen ved Bannockburn, mens kongen til løn for eders heltedåd ophøjede eder til en af sit riges støtter, og eders ry fløj fra læbe til læbe over landet, på samme tid sank mit alt i forvejen skændede navn i den dybeste afgrund af menneskelig skændsel. Lad Kurt fortælle eder, hvorledes min faders søster blev brændemærket på kong Louis' befaling i hele folkets påsyn. – Er I ikke fuldstændig forblindet, da må I kunne forstå og billige mine følelser; I må kunne sige eder selv, at et så dybt beskæmmet væsen som jeg kun har en pligt tilovers: forsagelse og glemsel! I al min elendighed skal fornuftens og samvittighedens stemme ikke bringes til tavshed i mit bryst; foruden mindet om eder er det jo alt, hvad der bliver tilbage for mig her nede. – En kvinde, der

> bærer de Fois' navn, tør ikke kalde sig lady Bannockburn og træde frem for dette lands stolte kvinder ved eders side! Hvilken dristighed måtte der ikke dertil! Hvilken samvittighedsløs egenkærlighed ville det ikke være at føre min skændsel over på eder! Og hvad ville I vel vinde, selv om jeg var så svag? En kvinde, som sorgen tidligt har ældet og berøvet den sidste ringe ynde, som hun måske en gang har ejet. Således er nu Ariana, Idzeddins barn! Sløret og klosteret er min eneste tilflugt. I vil ikke rive mig bort fra Guds alter som en rose fra busken, så at I kun beholder tornene og de visne blade i eders hånd. Lad hellere vort gensyn ske hinsides graven. Der er jeg helt og evig eders
>
> *Ariana."*

Parcival stirrede ned for sig med dyb fortvivlelse. Det stolte navn, han havde vundet, al den glans og hæder, der omgav ham, hele hans liv forekom ham fattigt og værdiløst; alt syntes at være mørk nat omkring ham.

Kurt, der gennem abbed Archimbald kendte Arianas forsæt, og som havde fået sine bestemte befalinger af den værdige gejstlige, trak nu en anden skrivelse frem fra sin vams og trådte hen til Parcival.

"I har ikke årsag til at fortvivle, min ædle herre, endnu er der intet sket, som truer eders lykke. Fat mod, læs abbedens brev og følg den vise mands råd."

Parcival åbnede mekanisk Archimbalds skrivelse.

"*Kære søn og herre!* Hvor tungt det slag end må være, som Arianas beslutning bereder eders hjerte, så tør og skal I dog ikke overlade eder til en frugtesløs smerte. Men handle må I og handle ufortøvet! Jeg skatter eder alt for højt, til at jeg roligt kunne se eder lide skibbrud på det, som er eder det kæreste i livet, eders højeste lykke. Arianas sind er sygt. Overtalelser og fornuftgrunde frugter ikke overfor hende. Her kan alene kongen hjælpe. Hvorledes han kan i dette tilfælde, ved jeg bedst, og jeg har i den anledning gjort ham og ærkebiskoppen passende forslag. Forsøm ikke ufortøvet at skrive til lord Stewart, vedlæg det brev, som Ariana har sendt eder, og skik sendebuddet af sted med alle de papirer, jeg har medgivet ham. Tiden er kostbar; for I ved, hvad der skal gå for sig i Kilwinning i marts måned. – Til eders beroligelse kan imidlertid følgende tjene: Hvis den ædle, lidende pige ikke skal falde i en alvorlig sygdom; hvis man atter vil bringe ro i hendes sind, da må man foreløbig lade hende få sin vilje. Jeg bringer hende derfor i den nærmeste tid til klosteret i St. Ninian; hun kommer altså i eders nærhed, under eders umiddelbare beskyttelse på det sted, hvor eders lykke skal afgøres. Jeg skal indrette alt på det bedste, og til gengæld forlanger jeg kun af eder, at I kækt holder modet oppe og fremfor alt opgiver ethvert forsøg på at se eller tale med Ariana, når jeg indtræffer med hende til St. Ninian; for i

> modsat fald vil I kun vække hendes mistanke og ægge hende til endnu større modstand. Betænk eder ikke! Følg mit råd og stol kun frejdigt på, at på den tilstundende St. Johannes dag vil eders håb atter grønnes."

Om dette brev end ikke opfyldte Parcival med en overilet glæde, øvede det dog en trøstende virkning på ham. Han følte ligesom ved sig selv, at hans og Arianas skæbne, der hidtil så forunderligt havde knyttet dem til hinanden, dog umuligt kunne ende så bittert og trøstesløst. Han skrev derfor nogle få, men afgørende ord til lord Stewart, hvori han tydeligt nok forrådte, at tabet af den elskede ville være ensbetydende med hans lykkes forlis.

Endnu samme dag fortsatte abbedens sendebud sin rejse til Edinburgh.

I marts vedblev vejrliget endnu at være koldt og råt. I det skotske højland sås endnu spor af vinteren, mens søen, frigjort for isen, rullede skummende ind mod kysten.

Klostret og landsbyen Kilwinning gæstedes på denne tid af en stor skare fremmede, der var kommet dertil fra høj- og lavlandet; men om det var i anledning af en forestående festlighed, en religiøs handling eller en vigtig rådslagning, dermed brød landsbyens beboere forgæves deres hoveder.

Det var alvorlige mænd, til hest og til fods, velbevæbnede, men uden særegne kendetegn på deres ridderlige stand, der, som det syntes, var draget hid for at fejre et hjerteligt, om end vemodsfuldt gensyn. Hvad der gav de fremmedes ankomst en

særlig betydning i befolkningens øjne, var den omstændighed, at ærkebiskop Wilbert, landets øverste gejstlige, med sine prælater og tillige den ædle Stewart og Parcival, jarlen af Bannockburn, havde indfundet sig på samme tid, om end kun med et ringe følge og uden synderlig pragt, og taget ophold i klosteret.

Nogle dage over midten af måneden og kort før midnat frembød klostrets indre et ejendommeligt skue. Korsgangene og det store refektorium var svagt oplyste. Langs væggene på det sidstnævnte sted stod en skare dunkle skikkelser, der vanskeligt lod sig skelne i det halvmørke rum. I midten befandt sig ærkebiskop Wilbert, abbed Archimbald, Stewart og Morville, herre til Cunningham, i hvis grevskab Kilwinning var beliggende. Da klosterets klokker forkyndte midnatstimen, tonede på en gang sørgmodig og klagende fra alles læber den gamle sang:

"Hjertet vånder sig i smerte;
vredens dag med gru er kommet
over dig, Jerusalem!

Hvor er dine stolte fædre
og dit tempels kække stridsmænd,
hellige Jerusalem?

Du blev lagt i tunge lænker,
mens dit værn i støv blev jævnet,
Jerusalem – – –!"

Med den samme sang, under hvis toner Jacques Molays skarer for femten år siden havde forladt den hellige stad, drog

resten af templets stridsmænd nu i den natlige time – med Stewart, Wilbert og Archimbald i spidsen – fra den halvmørke hal ind i kirken. Denne var fuldstændig mørk. Kun en lille lampe skinnede oppe fra alteret og kastede et usikkert skær på korset og den lidende frelsers legeme, som trådte frem i baggrunden.

"Hvad fører eder ved midnat ind i dette gudshus?" lød en stemme fra alteret dem højtideligt i møde.

"Vi, tidligere riddere af Ziontemplet i det hellige land," genmælede Walter Stewart, "er kommet hid for efter Guds synlige vilje, i Wilberts, den ærværdige ærkebiskop af Aberdeens overværelse og i al stilhed at nedlægge vort gamle broderskabs løfte og ordensregler. Til den ærværdige abbed Archimbalds og klosteret Kilwinnings evige besiddelse og varetægt vil vi overgive den hemmelighed, som er det eneste, vi har bragt med os over havet fra det hellige land og frelst fra Guds fjender. Og endelig vil vi antage og trofast overholde, hvad der ved kongens, vor skytsherres nåde og med den ærværdige ærkebiskops tilladelse på ny må blive os pålagt og forundt at lade gå i arv til kommende slægter af vore gamle lærdomme."

"Og dertil er I alle rede ved eders sjæls frelse?" lød Wilberts stemme.

Et fuldttonende "Ja!" var forsamlingens svar.

"Og hvilken hemmelighed er det, I berømmer eder af at besidde?" lød atter stemmen fra alteret. "Hvorpå er det, I har plantet eders gamle lære, den, I nu vil bevare for kommende slægter?"

"På hemmeligheden, som er nedlagt med grundstenen til det ældgamle tempel," genmælede Stewart.

"Og hvor har I denne hemmelighedsfulde sten?"

"I vor midte!" – – –

Da tændtes på en gang kærte ved kærte langs væggene, indtil hele kirken svømmede som i et lyshav, mens munkene oppe fra koret sang: "*Veni creator spiritus!*"

Det skue, som frembød sig for forsamlingen, bragte uvilkårlig alle til at bøje knæ. Ved alteret stod kong Robert, støttende sig til sit dragne sværd, i en purpurfarvet kåbe og bærende på sit bryst Skotlands mærke, det grønne Andreaskors. Men selv overraskelsen over kongens uventede nærværelse måtte vige pladsen for den fromme begejstring, der greb alle, da de foran alteret så Ziontemplets grundsten, beviset for broderskabets helligste tradition, som man så længe havde anset for tabt. Waltari og hans søn stod ved siden af den i deres håndværksbluser med hammer og mejsel i hånden. De havde sprængt murkalklaget, så at indskriften var synlig, og genløsningens symbol lyste forsamlingen i møde.

Der påfulgte nogle øjeblikkes tavshed, en dyb andagt, mens man søgte at blive herre over sine følelser. – Måtte der ikke i denne stund glimte hede tårer i øjet på Stewart, Parcival, Pierre de Boulogne, Brian de Mortemar og alle de andre, som det endnu var blevet forundt at opfylde Molays sidste håb?

"Venner og ædle riddere," sagde kongen, der selv syntes heftigt grebet af øjeblikkets højtidsfulde stemning, "det hellige, som hviler forborgen i denne ældgamle stens indskrifter, skal ikke tilintetgøres og gå til grunde, således som eders tidligere broderskab. Rejs eder derfor og vær fortrøstningsfulde. – Giv os dog først og fremmest nøjere kundskab om denne hellige sten,

for at vi kan erkende sandheden, der kun skal åbenbares os og ingen anden dødelig. Hvorledes er tempelstenen kommet hid?"

"Da den ædle Stewart kom tilbage fra Orienten og landede her," tog Archimbald ordet, "overgav han den til min varetægt; stenen var den gang dækket med et overlag af kalk og ledsagedes hertil af Waltari, håndværksmesteren, som står her, og hans søn."

"Hvor havde du modtaget eller fundet den, Stewart?"

"På Cypern modtog jeg den af Parcival, den nuværende lord Bannockburn, der efter Jacques Molays ønske og vilje og med Waltaris bistand havde medbragt den fra Østerlandet."

"Mester Waltari, var du selv til stede, da stenen blev fundet, og har du siden den tid intet øjeblik forladt den?"

Den gamle stenhuggermester fortalte på en jævn og trohjertet måde, hvorledes stenen var blevet fundet af Parcival, Idzeddin, Jehu og mester Augustin, og tillige dens senere skæbne indtil det øjeblik, da den ankom til Kilwinning. Dernæst forklarede Parcival, på hvilken måde stenens indhold var blevet tydet og gengivet i fire afskrifter, af hvilke han allerede ved sin ankomst til Nicosia af frygt for opdagelse havde betroet den ham overgivne genpart til Ariana, Idzeddins steddatter, som atter havde overgivet den velbevarede skrift til abbed Archimbald, mens han selv med sine svende stødte til den kongelige hær ved Bannockburn. Pierre de Boulogne, Brian og flere andre bekræftede, at damen med tempelriddernes vidende og vilje stedse havde båret pergamentsrullen hos sig under deres fælles ophold i Rochushøjen i Paris.

"Ærværdige Archimbald," tog kongen derpå atter til orde, "efter at det tilstrækkeligt er blevet bekræftet for os, at den

pergamentsrulle, som I har modtaget af jomfru Ariana, lord Parcivals ædle ledsagerske, er den ægte, den, som blev udfærdiget i Jerusalem, og som indeholder forklaringen om stenens hemmelighed, så forkynd højt og lydeligt dens ordlyd."

Under forsamlingens højtidelige tavshed løste abbeden seglet, åbnede pergamentet og læste følgende:

> "Vi fire, som har udfærdiget og underskrevet dette dokument, nemlig: Idzeddin, pasha af Jerusalem, krigsøverste under kaliffen Malek Nasr, hvem Allah bevare – Jehu Saschar ben Elieser, læge og rabbiner for den jødiske menighed i Jerusalem – broder Augustin, mester for den hellige gravs beskikkede korherrer – og Henrik af Nordheim, ridder af Ziontemplets broderskab, greve og komthur af Nordheim, kundgør for Gud og vor samvittighed følgende:
>
> Vi er mænd af forskellig oprindelse og tro, men dog alle indviede i kabbalaens kunst, således som den fra de viseste blandt vore folk er gået i arv fra fader til søn, udsprunget fra en og samme kilde. Udrustet efter bedste formue med denne vor viden har vi forenet os til det endemål at søge og finde den formentlig forsvundne sten i Salomotemplets grund, således som Zionriddernes stormester Jacques Molay havde pålagt komthur Henrik af Nordheim det som en hellig pligt. – Denne sten fandt vi natten mellem den 18. og 19. dag i den tredje måned af året 5306 efter verdens skabelse og år 1306 efter Jesu Kristi fødsel. Vi fandt den i den

underste hvælving af det store tårn i kong Balduins borg, hvoraf en del tidligere har tjent Zionridderne til tempelhus, og – som vi omhyggeligt efterforskede af ruinerne – været beliggende i midten af det gamle Salomos gudshus. Denne sten var indsat i den nøgne klippeflade og skjult af en sekskantet søjle, hvis fodstykke var firkantet, mens der på den side af den, som vendte mod vest, fandtes følgende ord indhugget med kaldæiske skrifttegn: "*Jeg er midtpunktet!*"

Med stenhuggermesteren Waltari og hans søns bistand bortfjernede vi denne søjle og optog templets grundsten, som vi derefter foreløbig forvarede i rabbineren Jehus have. Den hemmelighedsfulde indskrift, som vi her tro gengiver tilligemed tegnet, der findes på dens øverste flade, lyder efter vor fælles udtydning således:

"Vor fader i Himlen, den evige og uforanderlige, bygger Salomo, Davids søn, dette hus, at alle mennesker skal tilbede ham!

På det at han skal bo iblandt sit folk, er templet opført over denne grundsten, hvis skikkelse indeholder hemmeligheden om alle tings ophav og tegnet, der betyder menneskenes frelse fra synd og død til faderens herlighed.

Thi han vil komme i dette tegn, hans søn, Vorherre, der forkynder ordet, som en gang skal dømme levende og døde.

Og han vil åbenbare sig som Guds søn, skønt født som et menneske af Davids stamme. Ved ham skal hver den blive salig, som tror på ham.

Og alt menneskeværk skal være bygget på frelserens navn, på det at den udødelige ånd skal forene sig med ham, der har skabt alle ting for menneskenes og menneskene for deres fuldkommengørelses skyld!"

Mens indholdet af denne indskrift blev forelæst, var forsamlingen knælet ned i hellig andagt. Parcival rejste sig nu og sagde med højtidelig alvor:

"Jeg har været vidne til, at pave Clemens blev slået med vanvid ved synet af det hellige tegn og denne indskrift, som mester Augustin sendte ham gennem mig kort efter Jacques Molays død. Natten derpå, siger man, var Clemens død!"

Der gik et dybt åndedrag, ligesom en gysen, gennem gudshuset.

"Hvad står der videre i skriftet, Archimbald?" afbrød kongen den lydløse stilhed.

"Efter at vi havde tydet dette indhold," læste abbeden videre, "og hver især taget en afskrift af det, udfærdiget i vort særegne sprog og forvaret under Idzeddin-Pashas segl, lod vi Waltari og hans søn tildække stenens indskrift og tegn. Begge aflagde ed på at bevare ubrødelig tavshed, trofast våge over tempelstenen og ledsage den i forening med komthur Henrik af Nordheim til det sted i Aftenlandet, som ordensmesteren en gang ville bestemme. Således skete det den 7. juni i året 1306

efter frelserens fødsel, som Salomotemplets grundsten har forjættet!

Dette forkyndes for himmel og jord af Idzeddin – Jehu Saschar ben Elieser – broder Augustin – Henrik af Nordheim, Ziontemplets komthur."

"Overgiv i vore hænder dette hellige dokument, abbed Archimbald," sagde kong Robert, "for at det for fremtiden kan blive skjult for alle dødeliges blikke. Men visheden om, hvad det indeholder, skal blive indprentet i eders hjerter og nedarves som et helligt gods i eders fortroligste kreds. Vi og hver den, der efter os beklæder Skotlands trone, skal vogte denne skat, ligesom vi også ved vor kongelige ære forpligter os til at beskytte dem, der oprigtigt slutter sig til det ny broderskab, som herved stiftes i kraft af Salomotemplets grundsten. Skrid til det dig betroede værk, Waltari; den hellige sten, som blev optaget på Zionbjerget i det fjerne Østerland, vil vi i forening nedlægge for bestandig i det høje Norden, I Skotlands jord!"

Waltari og hans søn åbnede en allerede i forvejen løsnet plade i stengulvet, bragte derpå løftestænger og tovværk til veje, og efter at tovene efter alle kunstens regler var befæstet til stenen, blev denne af alle de tilstedeværende – med kong Robert, Wilbert, Stewart og Archimbald foran – langsomt sænket ned gennem åbningen og derefter dækket med stenpladen.

Få øjeblikke efter var stedet atter tomt. Kongen vendte tilbage til alteret.

"Med stenen, som nys blev sænket ned," sagde han, "er også I, riddere af Ziontemplet, forsvundet af jorden! Men med det frelste, genfundne budskab vækkes eders broderskab atter til nyt liv i sin gamle ånd og sandhed! Det røde kors er begravet i

blod, som ugudelige fyrster lod udgyde; men i det grønne kors, Skotlands symbol, som for fremtiden skal være tegnet, I bærer på eders bryst, lever håbet fornyet op! Den hellige Andreas være eders ny broderskabs skytspatron! Men du, Walter, lord af Stewart, skal være den hellige sags verdslige skjold og vogter. Træd frem for os!"

"Jeg træder frem for eder, herre og konge, modtager min ny pligt og aflægger eden for det ny broderskab i dets gamle ånd. Men jeg kan og vil kun være dets vogter, ikke dets mester! Dertil er ingen anden værdig end I, herre. Modtag her Jacques Molays ring, som han bestemte for den, der efter hans død afslørede tempelstenen og atter samlede de adsplittede brødre. Med denne ring knytter jeg eder og eders slægt til mig og os alle til værkets åndelige genfødelse. Aflæg eden på mit sværd, for at vi alle derefter kan sværge lige så på eders kongelige værge!"

Han satte Molays ring på kongens finger, og knælende på stenpladen, som tempelstenen var nedlagt under, gentog kong Robert nu det løfte, han netop havde afgivet. Derpå steg han atter op ved alteret og lod Stewart, derefter Wilbert, Archimbald, Parcival og alle de andre aflægge deres ed til ham og rakte endelig hver af dem et grønt kors ligesom det, han selv bar på sit bryst.

Alle blev således smykket, præster såvel som adelige, mens Waltari og Johannes beskedent havde trukket sig tilbage til kirkens indgang.

"Kom også du herhen, brave mester, tilligemed din søn, du skal ikke mangle i vor kreds!"

Stewart førte de to mænd frem for kongen.

"At stride for det grønne kors som en ædelbåren ridder, at dyrke den gamle visdomslære under dets beskyttelse, det formår du vel ikke, Waltari! Men at du evner med from og kraftig hånd at opføre de boliger, hvorfra Guds ord forkyndes og stedse rigere skal lyde i dette land, det har du allerede bevist. Lad da det halve kors være din løn som mester for alle vor ordens tjenende brødre, der med from troskab vil hjælpe os at berede vejen. Knæl ned og sværg, at du og din søn vil dette!"

Waltari og Johannes aflagde eden.

"Til tegn på, at du i denne gerning skal anses for lige så god som vi andre, ja, selv som din konge – så trykker jeg i Guds navn dette broderkys på din pande!"

Kongen bøjede sig ned, kyssede stenhuggeren og trykkede hjerteligt hans hånd.

Dagen var allerede brudt frem, morgensolen kastede sit første, gyldne skær ind gennem kirkens vinduer.

29. Ariana

St. Hansdag i året 1315, den første årsdag efter slaget ved Bannockburn, oprandt varm og strålende over den kongelige fæstning Stirling og klosteret St. Ninian, og i klosterhaven blomstrede allerede roserne. På den vidtstrakte mark, hvor kampen havde raset for et år siden, bredte sig nu et grønt tæppe, smykket med utallige blomster. Rundt omkring den åbne mark lå talrige rækker af telte, der omgav den ligesom en skinnende hvid krans. Langs Bannockfloden havde lavskotterne lejret sig, mens højlænderne havde opslået deres kvarter dels ved foden af den klippe, der bar Stirlingslottet, dels rundt omkring Halberd's Bog, det tidligere omtalte morads. Men over begge parters telte vajede deres høvdingers brogede bannere og flag. Glæde og jubel herskede over alt i følelsen af den enighed, der havde givet dem kraft til at slå arvefjenden.

Selv om de fromme søstre i St. Ninianklosteret tog del i denne højtidsdag, var det i alt fald ikke synligt i det ydre. Midt i de livlige omgivelser lå klosteret så stille og ensomt, som om det ikke vidste noget om, hvad der foregik ude i verden.

Nede i klosterhaven spadserede i den tidlige morgenstund to kvinder, der begge bar den foreskrevne hvide ordensklædning. Den ene af dem var allerede godt til års, en usædvanlig høj og noget mager skikkelse. Oven på sin klædning bar hun en sort brystsmække, hvorpå der glimrede et gyldent kors; det lange, sorte slør indfattede hendes rynkede, men godlidende ansigt. Det var moder Mardut, priorinden i St. Ninian. Den anden bar derimod hverken den sorte brystsmække eller sløret, hun var altså endnu novice; hendes rige, mørkebrune hår faldt frit ned

over hals og skuldre. Hendes blege træk forrådte de lidelser og kampe, hun havde gennemgået, og som havde taget roserne af hendes kinder. Det var Ariana, der nu i henved fire måneder havde opholdt sig i klosteret.

Mardut og Ariana vandrede langsomt frem og tilbage i gangen mellem de duftende rosenbuske.

"Jeg kan ikke forstå, moder," sagde den sidstnævnte, "hvad det angår mig og eder eller dette Guds hus, at der her i egnen fejres en højtidsdag. Og endnu mindre fatter jeg, hvorfor I lægger vægt på, at særlig jeg skal forberede mig til den."

"Ej barn, jeg skulle dog mene, at selv om vi er fromme og rettroende nonner, så er dette dog et skotsk kloster, der ikke mindre end hele folket bør hædre denne dag, der er en glædes- og højtidsdag for landet. Skulle vi ikke have hjerte for vort fædrelands glæde og sorg?"

"Jeg mente, vi skulle henvende al vor tanke på det evige og søge at glemme alt andet!"

"Du er ret en knurrepotte, du tåbelige pige, og gør dig selv livet til en byrde! På den måde vil du jo bestandig føle dig mer og mer ulykkelig blandt os i stedet for at vinde den tilfredshed, der bør følge os til vor sidste time. Du ved vel mange lærde ting, som vi andre ingen forstand har på, og som lige så godt kan være sande som falske. Men hvad skal alt dette nytte til? – Se en gang på mig med mine otte og tresindstyve år! Jeg var en gang en god og brav mands lykkelige hustru; sir Edmund Glendower af Glencoye hed han. Otte elskelige børn fødte jeg ham, og med egen hånd måtte jeg lægge dem alle i ligkisten. Så mistede jeg også min husbond og min eneste broder – de faldt for atten år siden i grænsekrigen mod englænderne – og så havde jeg slet

ikke mere tilbage her på jorden. Skulle jeg måske nu som en gammel tosse være gået hen og giftet mig anden gang for at opleve ny hjertesorg? – Nej, jeg skænkede mit gods til den hellige Ninian, blev hans tjenerinde og genfandt endelig i eder alle mine børn. Jeg øver mine fromme pligter uden at gruble over dem; jeg sørger glad og fornøjet for klostrets trivsel, så godt jeg kan, og trøster fattige folk og styrker dem i troen. Således går jeg trøstigt min gang, indtil Herren kalder mig og siger: "Nu er det nok her nede, gamle!" – Tro mig, man kan også vide mere, end man har godt af, og i det tilfælde befinder du dig. Det er just derfor, du vakler i din simple tro! Men eftersom du slet ikke kan finde ro, så har du vel også noget der ude i verden, som du stadig tænker på, og som du er flygtet for herind, men til ingen nytte! Ikke klosteret, pige, men dit eget hjerte er skyld i det; uroen kommer fra det, som du lod blive tilbage udenfor porten, da du søgte ind til os. Prøv blot på at være ligesom vi andre! I dag er det St. Hansdag, og hist ude vil man ved samme lejlighed fejre årsdagen for det store Bannockburnslag, som har frelst landet fra den overmodige fjende. Ville det da ikke være en skam, om ikke St. Ninians nonner glædede sig ved det? Måtte vi ikke forrige år ligge grædende på knæ i den højeste dødsangst, mens den vilde kamp rasede der ude? Havde ikke den ædle lord af Murray og hans folk slået den ryggesløse Clifford, da havde slaget været tabt, og de ugudelige englændere havde frarøvet os vort gods, ære og liv, og der var ikke blevet sten på sten tilbage af St. Ninian. Jeg skulle altså mene, at vi har årsag nok til at føle glæde og taknemmelighed på denne dag."

Ariana var blevet stående ubevægelig.

"Slaget fandt sted – her? I hvilken egn er jeg da – hvor ligger St. Ninian?"

Priorinden smilede.

"En gang måtte du vel erfare det, og her er ikke tid længere til at gøre nogen hemmelighed af det. Landsbyen, som du kan se fra vort refektorium – derovre på den anden side af bækken – er Bannockburn, og den høje klippefæstning ved siden af byen, som du kom forbi, da du rejste herhid med Archimbald – er staden og slottet Stirling!"

"Og hvorfor bragte man mig hertil, moder, i stedet for til et andet nonnekloster?" udbrød Ariana bævende. "Hvorfor har man indtil dette øjeblik skjult for mig, hvor jeg er?"

"Det gjorde man til dit eget bedste! Abbeden af Kilwinning befalede os, at vi ikke måtte lade dig vide, hvor du opholdt dig, for at ikke tåbelige, verdslige tanker skulle forstyrre dig i din fromme hensigt at tage sløret. – I et andet nonnekloster? Jeg beder dig betænke, barn, at der findes kun tre i hele Skotland, nemlig dette, et i Aberdeen og et i Jedborough. De to sidste er imidlertid alt for langt borte fra Kilwinning, og da abbed Archimbald desuden er vor vikar og tilsynshavende, var St. Ninian jo det sted, som egnede sig bedst for dig. – Men der greb jeg dig nok i, at dine tanker er mere der ude end her hos os! Hvad skulle det ellers bekymre dig, hvor St. Ninian er beliggende, enten her eller et andet sted?"

Ariana rødmede, og derpå brød tårerne på en gang frem af hendes øjne.

"I har grund til at skænde på mig, moder," sagde hun med bævende stemme. "Men just fordi mit sind desværre endnu er

alt for opfyldt af verdslige tanker, beder jeg eder forunde mig at tilbringe denne dag i min celle."

Hun stod allerede i begreb med at bortfjerne sig, men Mardut holdt hende tilbage.

"Tøv lidt, barn! Du ved nok, hvad du først må lære her, er – lydighed! Det går ikke an, at du holder dig borte fra festen. Når den ærværdige ærkebiskop kommer tilbage med Archimbald for at hilse på søstrene, og du, den eneste novice, savnes, tror du da ikke, at de vil spørge efter dig? Når kong Robert besøger denne egn, plejer han gerne at gæste vort kloster, og prinsesse Marjori gør ham som oftest følgeskab. Og oven i købet i dag, da Skotlands konge formæler sin eneste datter med den ædle Stewart her i vor kirke, og da vi søstre skal synge med i halleluja-koret for deres lykke, i dag, da slig ære vederfares os, tør du sandelig allermindst savnes iblandt os!"

"Men jeg siger eder, moder, det må så være! Fritag mig for det, hvis I ikke vil have, at jeg skal bukke helt under. Hvis man spørger efter mig så sig – jeg er syg."

"Syg? – hvad fejler du da? Hvornår er du blevet det? At du kæmper en pinefuld kamp med dig selv, det ved jeg vel, og det har vi alle sammen mærket. Men jeg vidste ikke, at du var syg."

"Jo, syg er jeg," udbrød Ariana med fortvivlelse i stemmen, "dødssyg! Jeg lider af skam og skændsel! Sig dem det, og banker der et menneskeligt hjerte i deres bryst, da vil de have medlidenhed og skåne mig!"

Priorinden trådte kold og streng et skridt tilbage.

"Skam og skændsel! – Jeg tror virkelig, du taler i feber! Så længe du har været inden for disse mure, har du hverken kunnet øve eller lide nogen skam. Du må altså have bragt den

med dig hid! Jeg vil spørge abbed Archimbald, hvorledes det forholder sig med det. Gå kun! – En kvinde, der klæber skam og skændsel ved, bør visselig ikke være til stede ved Skotlands glædesfest!"

Ariana vaklede bort; det forekom hende, som om jorden veg bort under hendes fødder. Da hun havde nået sin celle, kastede hun sig hulkende på sengen og begravede sit ansigt i puderne.

Det kunne vel omtrent være ved middagstid, da klokkerne i St. Ninian og fra alle tårne i byen Stirling begyndte at lyde, mens det røde, kongelige banner med det grønne kors udfoldedes fra fæstningens mure. Hilset af trompetfanfarer og tusinder af jublende stemmer drog det kongelige tog frem ad vejen fra Bannockburn. På samme tid åbnedes Stirlings porte for at gøre plads for en skare på over 400 riddere i fuld krigersk rustning, alle indhyllede i røde kapper med det grønne kors på brystet og med hvide hejrefjer vajende fra de blanke hjelme.

I spidsen for dem red lord Stewart og ved hans side Parcival, lord Bannockburn, bærende Andreasbanneret. Blandt denne skare befandt sig, foruden lord Cunningham, den gamle Pierre de Boulogne, Brian de Mortemar og de øvrige forhenværende tempelriddere, der en gang havde levet sammen i Rochushøjen, før det lykkedes dem at undkomme til Skotland. Med krigersk musik drog de forbi Halberd's Bog over mod klosteret St. Ninian. Bag efter dem fulgte højskotterne, og ligesom for et år siden kom de samme krigssvende atter til syne oppe på Gillies-højen i samme udrustning som den gang, kun med den forskel, at deres bryst var smykket med et halvt kors af samme beskaffenhed som det, Waltari nys havde modtaget, mens deres

stålhuer var prydet med friskt egeløv som symbol på fred og sejr.

I spidsen for det kongelige tog red kong Robert på en hvid hest; han var klædt ligesom den ridderlige skare, der kom ham i møde, kun var hans kappe bræmmet med hermelinskind, hjelmen var kronet, og om skuldrene bar han kongekåben; fra hans højre hånd blinkede Jacques Molays mesterring. Umiddelbart efter kongen fulgte prinsesse Marjori i sin brudedragt samt hendes broder, kronprins Robert, og mellem dem red ærkebiskop Wilbert og abbed Archimbald. De ledsagedes af et følge af prælater fra klosteret i Aberdeen og talrige adelsmænd, blandt hvilke man så grev Murray, Douglas, Arran, Erskine, Mar og flere andre af sejrherrerne fra Bannockburnslaget, mens Mac Donald, Dougal, Enzie og Farlane red frem i spidsen for højskotterne under sækkepibernes klang.

Midt på sletten mødte de to tog hinanden, og efter at ridderne af det grønne kors havde stillet sig op på højre side af vejen, drog kongen hilsende forbi dem, mens de sænkede deres lanser og faner; i nærheden af Walter Stewart standsede kong Robert sin hest. Højskotterne, der stod ved den side, der vendte mod Stirling, og lavskotterne, som havde taget plads over imod Bannock, omgav dem i en vid kreds, mens deres lorder og høvdinge nærmede sig for at hilse på kongen.

"Ædle venner, kampfæller og trofaste undersåtter!" tog Robert til orde. "Vort sindelag og vor hensigt er eder alle bekendt: vi ønsker at fejre med eder denne herlige dag, der til evige tider vil stå som et af de skønneste og lykkeligste minder i Skotlands årbøger. Vor eneste, elskede datter Marjoris formæling med

lord Walter Stewart skal gælde for eder som en hellig pagt på den trofaste kærlighed, der forener os alle. Gid dette ægteskab må vorde velsignet for alle tider! – Dog ikke alene denne forbindelse skal forhøje dagens højtid og besegle freden; for fremtiden skal også hele vort folk, høj- og lavskotter, knyttes ubrødeligt til hinanden gennem sine dygtigste og ædleste mænd og forenes i et ridderligt forbund, der skal være vort skjold og værn i farens stund, i freden vorde bærer af det almene vel, tjenende os til forbillede i alle dyder. Dette broderskab ser I her! Det har udkåret sig den hellige Andreas til sin skytspatron. Hvo, der broderligt vil slutte sig til det, ædle venner, vil man med glæde byde velkommen. Den pligt, som det fordrer opfyldt af brødrene, er ædel og smuk; den hedder: troskab mod Skotland og dets konge, ærefrygt og lydighed mod kirken, samdrægtighed og kærlighed for alle, som slutter sig til det. St. Andreasriddernes forbund belønner den, der indtræder i broderskabet, med åndens og hjertets rigeste skatte, og sene slægter vil spore velsignelsen af det. – Men på det, at troskab og samdrægtighed, som skal være dette forbunds højeste pryd og ære, for stedse kan forblive knyttet dertil, så vil vi fastsætte den regel, at en højskotte og en lavskotte altid parvis melder sig til indtrædelse deri. Hvo af eder, der altså vil være min og landets ridder, min broder såvel i strid som i fred, han søge sig en ven, med hvem han i vor nærværelse aflægger eden og modtager korset hist henne ved højen, hvorfra vort eget øje har set, hvorledes eders samdrægtighed, eders i fællig udgydte blod befriede fædrelandet fra fjendens overmagt. Men først vil vi begive os til St. Ninians gudshus og nedbede Himlens

velsignelse over dette forbund i samme stund, som vi fejrer min datters brudefærd."

En ustandselig jubel hilste kongen, da han langsomt red over sletten henimod St. Ninian. Stewart havde med ridderlig høviskhed nærmet sig Marjori, der med et lyst smil rakte ham sin hånd. Parret ledsagedes af kongen, der red mellem de to brudesvende, Parcival og tronarvingen, mens Brian imidlertid havde taget St. Andreasbanneret i sin varetægt.

Mens det kongelige tog og dets talrige følge snart fyldte den festligt smykkede kirke, og mens høj- og lavskotter tumlede sig ude på sletten i broget vrimmel, befandt Ariana sig endnu i sin ensomme celle. Tanken om, at hun dog ingen skyld havde i det navn, hun bar, formåede ikke at mildne hendes smerte; hun tænkte kun på den vanære, der havde ramt det; den var tilstrækkelig til at gøre hende foragtet i verdens øjne, og forsagelse var derfor det eneste, der var tilovers for hende. Hendes fromme tro forbød hende at ønske sig døden; men måtte Gud snart gøre en ende på hendes lidelser, da ville den forekomme hende som en lykkelig befrielse.

Af denne kvalfulde stemning blev hun uformodet skræmmet op. Døren blev åbnet, og en rank kvindeskikkelse, strålende i pragtfulde klæder og smykker og med brudekransen i sit hår, trådte ind til hende. Ariana rejste sig hurtigt op og så forskrækket og spørgende på den indtrædende.

"Således må altså Marjori, kong Roberts datter, først selv komme til eder, grevinde, for at se, om det virkelig er sandt, at I er alvorligt syg, eller om kun en sælsom grille er skyld i, at I vægrer eder ved at være til stede på denne højtidsdag!"

Ariana blev stående nogle øjeblikke bleg og ubevægelig.

"Ophøjede prinsesse," sagde hun derpå bævende, "eders ædle åsyn, eders fyrstelige mildhed forbyder mig at tro, at I har til hensigt at spotte mig. Hvad er derfor grunden til, at I taler således til mig, at I nærmer eder en forladt og foragtet skabning, der intet forlanger uden at dø, glemt af alle?"

"Forladt? Foragtet? Sig mig dog, kære grevinde, hvad anser I eder selv for? Vi ved alle sammen kun, at I er en ædelbåren datter af den ædle Erault, greve af Askalon, der døde som en helt for Kristi sag under saracenernes hænder. Faderens adel bestemmer hans barns rettigheder, faderens berømmelse datterens værdighed! Hvorledes har I nogen sinde kunnet glemme det, jomfru? Eller har eders tåbelige grille sin grund i, at I er den ædle Idzeddins steddatter, og at skæbnen berøvede eder de rettigheder, som tilkom eder ved eders fødsel, for at overgive dem til en æreløs kvinde, som I, så vidt vi med sikkerhed ved, ikke har andet tilfælles med end et adeligt våben, som hun visselig har vanæret, men som eders fader til gengæld ved sin heltedød har hævet over enhver plet? Hvis eders sorg og harme kun består deri, grevinde af Askalon, så vid, at min kongelige fader har forlenet eder med et skjoldmærke, der tilstrækkeligt hævder eders faders berømmelse og eders egen værdighed for hele verdens øjne! Vi ved alle, og især min ædle brudgom, lord Stewart, Pierre de Boulogne, Brian de Mortemar og enhver anden, som har kendt eder, hvor trofast og heltemodig I har fulgt lord Parcival af Bannockburn fra det fjerne Østerland, gennem Cypern og Frankrig, indtil I endelig nåede hid. Vi ved, hvorledes I bortgav eders gods og formue for den forrådte og forfulgte sag. Vi ved, at I opofrende har undertrykket de varmeste og ædleste følelser, som har plads i et

kvindehjerte, for at der ikke skulle falde blot den svageste skygge på den ædle mand, I elskede. Hvem skulle vel driste sig til at tænke ondt om en så ædel og dadelfri kvinde? Hvem turde være formastelig nok til at fornærme den, som Marjori kalder sin veninde – sin søster?"

"Prinsesse, I får mit hjerte til at briste! I ..."

Men i det samme sprang døren op, Parcival stormede ind og kastede sig for hendes fod, slyngede sin arm om hendes liv og så bønfaldende på hende.

"Så lidt som du forlod mig i min skændsel og ulykke, så lidt slipper jeg dig nu i lykkens dage. Uden dig er liv, ære, lykke og berømmelse blot løgn og hån for mig. Tror du, jeg kunne træde nogen af mine brødre for øje, når jeg havde sveget min kærlighed til dig? Sig, Ariana, elsker du mig da ikke mere?"

"Usigeligt elsker jeg dig!" Hun trykkede højt grædende sit ansigt ind til hans bryst.

"Og den, som I elsker således, vil I ikke belønne med eders kærlighed!" udbrød Marjori. "Nej, tåbelige pige, nej! I gør syndig uret mod eders bedre følelser. Drag hellere fra den øde klostercelle ind i brudekammeret! Med Johannesfestens roser smykker jeg eders ædle hoved, og når I ser, hvorledes Skotlands adel med beundring og ærefrygt nærmer sig lord Parcivals hustru, da vil eders kinder atter gløde, eders hjerte blive karsk i hans favntag, og I vil erkende, at den samme retfærdige skæbne, der bragte straffen over Clemens og Philippe, har lønnet eders høje dyder og allerede her nede skænket eder lykke og fred. – Kom, dyrebare grevinde, kom! Det bør eder sammen med mig at træde frem for alteret. Skynd eder blot; den triste kutte passer ikke for eder!"

Forvirret – overvundet skred Ariana ud af døren ved Marjoris og Parcivals hånd. Snart efter befandt hun sig i et tilstødende kammer, hvor ivrige kvindehænder smykkede hende med bryllupsklæderne. Prinsesse Marjori satte selv den grevelige krone, omvundet med duftende roser, på hendes hår.

Næsten bedøvet af forvirring og bevægelse kom hun først til sig selv, da hun stod i kirken ved Parcivals side. For første gang hørte hun af ærkebiskoppens mund den rang og det navn, som kong Robert havde skænket hende.

"Lady Ariana, den ædle Erault, greve af Askalons datter!" – Hun følte sig lettere om hjertet; hun begyndte at gøre sig fortrolig med den pludselige omskiften i hendes skæbne, den store lykke, som hun havde længtes efter og dog så smerteligt forsaget. Og da hun som Parcivals hustru, som Ariana, lady af Bannockburn, trådte ud af kirken på den vidtstrakte slette, hvor hun af Skotlands adel blev hilset med næsten lige så megen jubel som Stewart og Marjori, først da følte hun, hvorledes alle fortidens skygger veg fra hende, hvorledes livets roser virkelig blomstrede for hende på ny, forjættende hende en tilværelse fuld af sjælefred og lykke som løn for alt, hvad hun havde lidt.

Efter at kong Robert på St. Hans dag år 1315 i folkets nærværelse højtideligt havde stadfæstet indstiftelsen af Andreasriddernes forbund, udbredte broderskabet sig snart over hele Skotland og glædede sig ved en frodig opblomstring. I Kilwinning, hvor dets relikvier var bevaret, havde det sit gudshus og hovedsæde, mens dets ordenshuse fandtes i Stirling, Edinburgh og Aberdeen. Sit særlige opsving og sin egentlige store betydning i Skotlands historie fik det ny

forbund, da en søn af Marjori og Walter Stewart havde besteget Skotlands trone efter huset Bruces tidlige uddøen. Under ham og hans efterfølgere fuldendtes det store kulturværk, hvortil grunden blev lagt hin martsnat, da tempelstenen nedsænkedes foran alteret i Kilwinning kloster. Målet, som Parcival – den enfoldige – havde kæmpet for, var nået, og fra slægt til slægt fejrede Skotlands skjalde hans og den ædle Stewarts ihukommelse.

Om "Parcival"

Forfatter: Albert Emil Brachvogel (1824-1878).
Org.udgave: *Parcival*. Verlag von Otto Janke, Berlin 1878.
Denne udgave efter: A. E. Brachvogel: *Parcival – Den sidste tempelridder.* Historisk roman oversat af Vilhelm Østergård. Fjerde udgave. Borgens Forlag 1960. (Udkom første gang 1881).
Oversætter: Vilhelm Østergaard (1852-1928).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter miniature fra *The Westminster Psalter* (ca. 1250). Original i British Library.

ISBN 978-87-7628-342-1
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-609-6 (Ølstykke 2018).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Karakteristikken af Brachvogel** Efter "*Zirkelcorrespondenz*", 28. årgang, novemberhæftet (Berlin 1899) *O.a.*

Note 2: **Komthur:** En titel, som middelalderens gejstlige ridderordener gav det medlem, der forvaltede en del af ordenens jordegods eller ejendom.*O.a.*

Note 3: **Den hellige gral** spiller en stor rolle i middelalderens poesi og skildres som en underfuld skål i form af en udhulet ædelsten. Sagnet fortæller, at Kristus skal have brugt den ved sit sidste påskemåltid, og at senere hans blod blev optaget i den. Arthusriddernes søgen efter den hellige gral, som tillagdes vidunderlige egenskaber, udgør bl.a. stoffet for den romantiske digtning om Parcival, hvortil der flere gange hentydes i nærværende fortælling. *O.a.*

Note 4: **Beauseant:** Tempelherrernes sædvanlige kampråb.

Note 5: **Allah il Allah:** "Der er ingen gud foruden Gud". Den første hovedsætning i den muhamedanske trosbekendelse.

Note 6: **Bey:** En tyrkisk statholder eller den øverstkommanderende i en stad, en fæstning eller havneplads.

Note 7: **Ulema'er:** kaldes i det tyrkiske rige de retslærde, der tillige betragtes som gejstlige.

Note 8: **Avicenna:** eller Aben-Sina var en af arabernes mest berømte filosoffer og læger.

Note 9: **Kabbalaens:** Betegnelsen på en mystisk videnskab, der henhører til den ældste jødiske litteratur og indeholder dybsindige filosofiske undersøgelser om Guds væsen og åbenbaring, stjernernes gang o.s.fr.

Note 10: **Giaur:** betyder vantroende og er et skældsord, som Muhameds tilbedere benytter mod alle ikkemuhamedanere.

Note 11: **Azrael:** Dødsenglen.

Note 12: **Ved dolken:** En særegen form, hvorunder edsaflæggelse fandt sted på hin tid.

Note 13: **Eminence:** Ærestitel, som bæres af kardinalerne.

Note 14: **Storpønitentiar:** Pønitentiarius kaldes bodsdommeren eller skriftefaderen i den katolske kirke. I Rom står en storpønitentiarius i spidsen for den forvaltningsgren, der uddeler absolution (aflad).

Note 15: **Baphomet:** Et symbol hos tempelherrerne, hvis betydning ikke er tilstrækkelig oplyst. Tidligere holdt man det for en fordrejelse af navnet Mahomed, idet tempelherrerne beskyldtes for hemmeligt at hælde til den muhamedanske religion og at tilbede et billede, som de kaldte Baphomet. Efter andre kilder var slige symboler af sten, halvt mand og halvt kvinde med to hoveder eller ansigter, omgivne af slanger, sol, måne og andre sælsomme attributter. Baphomet skulle egentlig betyde ilddåb eller gnostisk dåb, indvielsen til den højeste visdom.

Note 16: **Lingua franca:** Frankersproget, benyttedes af europæerne i østerlandene og var en sammensmeltning, især af italiensk, fransk og spansk.

Note 17: **Emir:** Et arabisk ord, der betyder fyrste.

Note 18: **Kapitular:** Et medlem af et gejstligt stift, en stifts- eller domherre.

Note 19: **Zionstaden:** Zion kaldes den største af de høje, hvorpå Jerusalem er bygget; den udgjorde stadens sydvestlige del. Her lå Davids borg, og som byens stærkest befæstede og måske tillige ældste del brugtes dens navn stundom som betegnelse for hele staden.

Note 20: **Mekka og Medina:** Henholdsvis Muhameds fødested og den stad, hvor han ligger begravet.

Note 21: **Hvad enten det er overensstemmende med retfærdighed eller ikke:** Den senere opståede jesuiterorden har dannet et af sine vigtigste dogmer efter denne grundsætning.

Note 22: **Alen:** 1 alen = ca. 0.63 m. *Udg. anm.*

Note 23: **Louvre:** Louvrepaladset, der stammer fra det 11. århundrede, benyttedes af de franske konger afvekslende til residenspalads og jagtslot. Siden 1793 er Louvre det vigtigste nationalmuseum i Frankrigs hovedstad.

Note 24: **Melak:** Herre

Note 25: **Temple:** Temple er opført 1222 af tempelherrerne. Efter Bastillens nedrivelse tjente det en del år til statsfængsel; i 1816 indrettedes det til et nonnekloster og de sidste dele af det blev først nedrevet under Napoleon III.

Note 26: **Niais:** Den enfoldige. *Forf. anm.*

Note 27: **Notre Saint Sauveur de Poitiers:** Vor hellige Frelser af Poitiers.